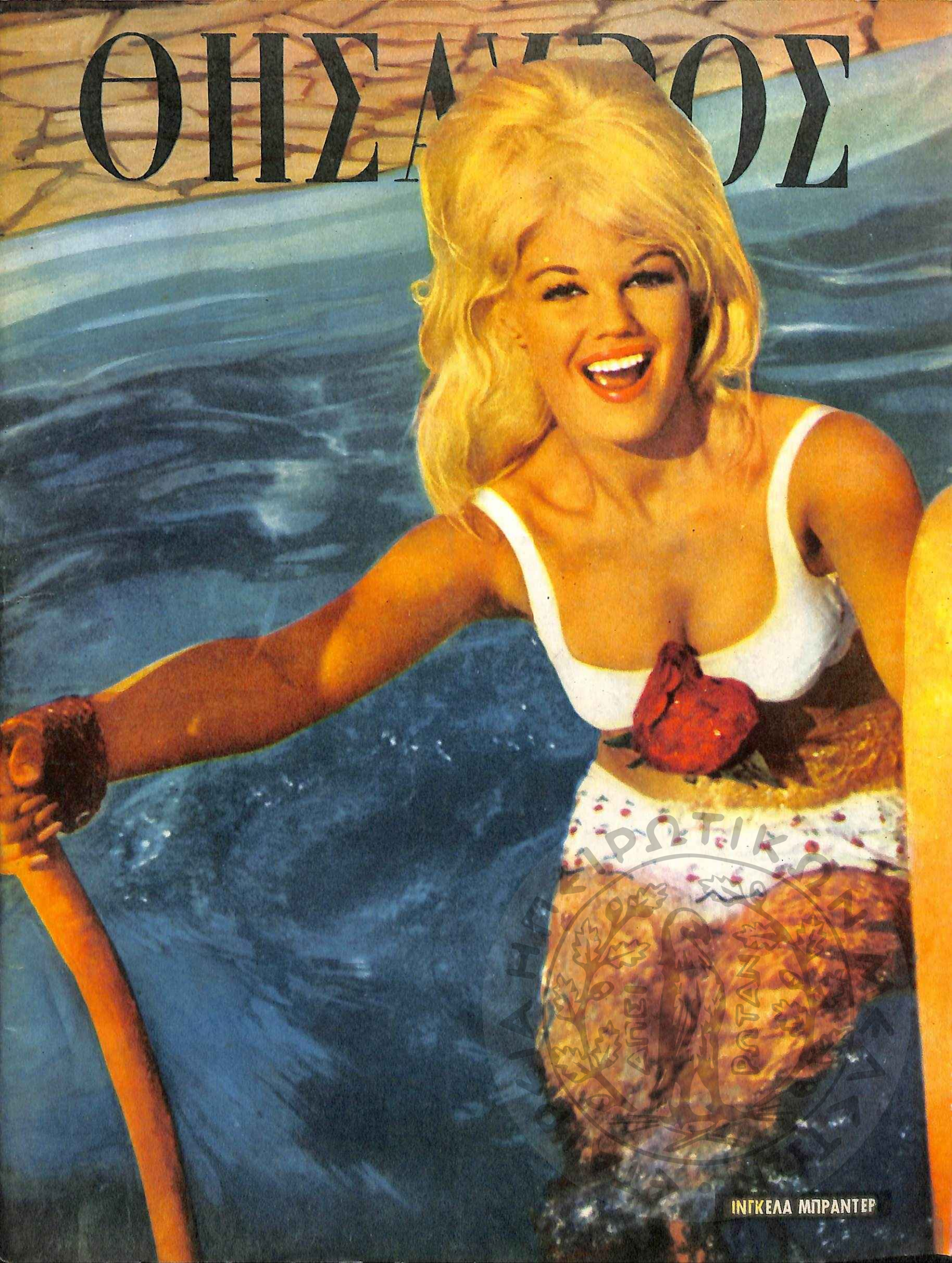
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΙΝΓΚΕΛΑ ΜΠΡΑΝΤΕΡ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΩΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Γιὰ τὸν ἥλιο
Γιὰ τὸ μαύρισμα

SUNOIL: προστατεύει ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο, δίνει στὸ δέρμα ὡραῖο μελαχροινὸ χρῶμα.
Πωλεῖται καὶ σὲ πρακτικὴ συσκευασία SPRAY

SUNBATH: πρωτότυπο ἀνθηλιακὸ γιὰ ἕνα βαθὺ μαύρισμα.
Ἀπορροφᾶται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς πόρους.
Προστατεύει ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα, δὲν ἀφίνει γιαλάδα στὸ δέρμα.

BEIERSDORF - HAMBURG

ΑΘΗΝΑΙ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1965 — ΕΤΟΣ ΚΖ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1387 ΔΡΧ. 25

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΖΗΤΗΜΑ ΦΟΥΣΤΑΣ

ΑΝ σκοπεύετε νὰ φλερτάρετε μιὰ γυναῖκα — συμβουλεύει ἕνας Ἀμερικανὸς ψυχαναλυτής — τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ πρέπει νὰ κυττάξετε, εἶναι... τὸ μάκρος τῆς φούστας της. Ἂν ἡ φούστα της εἶναι, δυὸ πόντους ἢ περισσότερο πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο, σημαίνει πὼς εἶναι πρόθυμη γιὰ περιπέτειες καὶ πὼς δὲν θὰ δοκιμάσετε ἰδιαίτερη δυσκολία γιὰ νὰ τὴν κατακτήσετε. Ἂν ἡ φούστα της φτάνει ἴσαμε τὸ γόνατο, δὲν ἀποκρούει, κατ' ἀρχήν, τὴν περιπέτεια, ἀλλὰ καὶ δὲν πρόκειται, σὲ καμμιὰ περίπτωσι, νὰ ἐνδώσῃ, ἂν δὲν ζυγίσῃ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά. Ἂν, τέλος, ἡ φούστα της σκεπάζῃ τὸ γόνατο, πρέπει νὰ ξέρετε πὼς εἶναι γυναῖκα ποὺ σκέπτεται τὸ γάμο καὶ μόνο τὸ γάμο καὶ πὼς τότε μόνο μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐλπίδες μαζί της, ἂν βεβαιωθῆ πὼς πάτε μὲ «καλὸ σκοπό». Ἂν ὁ σκοπός σας δὲν εἶναι τόσο «καλός», τὸ πιὸ φρόνιμο εἶναι νὰ ἐγκαταλείψετε ἐγκαίρως κάθε προσπάθεια, γιὰ ν' ἀποφύγετε μιὰ σίγουρη ἀποτυχία.

Φυσικά, θὰ μποροῦσε νὰ σκεφθῆ κανείς, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τέτοιο πάθος μὲ τὴν ψυχανάλυσι, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ λόγος νὰ τοὺς πάρῃ ὁ ἄλλος στὰ σοβαρά, ὅταν ἐπιχειροῦν ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸ μάκρος τῆς φούστας νὰ βγάλουν ψυχαναλυτικὰ συμπεράσματα. Τὸ γεγονός, ὅμως, εἶναι πὼς στὴ μελέτη τοῦ μάκρους τῆς φούστας ἔχουν ἐπιδοθῆ καὶ μὴ Ἀμερικανοὶ κι' ἔχουν καταλήξει σὲ ὄχι λιγώτερο ἐντυπωσιακὲς διαπιστώσεις. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ἔχει διαπιστωθῆ πὼς ἡ φούστα κονταίνει ἢ μακραίνει, σὲ συνάρτησι μὲ τὶς παγκόσμιες ἐξελίξεις καὶ μὲ τὴν ψυχολογικὴ ἐπίδρασι, ποὺ ἔχουν στὸ ἀνθρώπινο γένος. Οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς θεωρίας αὐτῆς ὑπενθυμίζουν πὼς ἡ γυναικεία φούστα κόντυνε ἀπότομα μετὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, ὅταν ἡ ἀνθρωπότητα εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ δίψα γιὰ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς κι' αἰσιοδοξοῦσε πὼς θὰ ἦταν παντοτεινὴ ἡ εἰρήνη, μάκρυνε ὅταν ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζωνται τὰ πρῶτα ἀνησυχητικὰ προμηνύματα ἑνὸς νέου πολέμου, ξανακόντεψε μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, μάκρυνε καὶ πάλι — τὸ περίφημο «νιοὺ λοὺκ» τοῦ 1948 — ὅταν δημιούργησε νέα ἀτμόσφαιρα ἀπειλῆς γιὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου ὁ λεγόμενος «ψυχρὸς πόλεμος», καὶ πῆρε πάλι τὸν ἀνήφορο, μόλις ξαναγύρισε στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων ἡ σιγουριὰ τῆς εἰρήνης.

Οἱ δυὸ αὐτὲς θεωρίες, γιὰ τοὺς γενικοὺς καὶ γιὰ τοὺς πιὸ στενὰ «προσωπικοὺς» λόγους, ποὺ καθορίζουν τὸ μάκρος τῆς φούστας, ταιριάζουν θαυμάσια ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη καὶ ἀλληλοσυμπληρώνονται. Σὲ ἐποχὲς ξενοιασιᾶς, αἰσιοδοξίας, σιγουριᾶς γιὰ τὸ μέλλον, ἡ φούστα φοριέται κοντή. Ἀλλ' ἀκόμη πιὸ κοντὴ φοριέται ἀπὸ ἐκείνες, ποὺ εἶναι, ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, πιὸ ξένοιαστες, πιὸ αἰσιόδοξες, πιὸ σίγουρες γιὰ τὸ μέλλον ἀπὸ τὶς ἄλλες, ὥστε νὰ μὴ κυριαρχῆται ἡ σκέψι τους ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῆς «ἀποκατάστασης» καὶ ν' ἀφήνωνται, χωρὶς ἀντιρρήσεις, στὴν περιπέτεια. Γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσω τὶς πιὸ συντηρητικὲς ἀναγνώστριες, θὰ μποροῦσα, χωρὶς νὰ μεταδληθῆ ἡ οὐσία, ν' ἀλλάξω τὴ διατύπωσι: «Ἡ φούστα κονταίνει σὲ καιροὺς «ἐλαφρομυαλιᾶς» καὶ τὴ φορᾶν ἰδιαίτερα κοντὴ οἱ πιὸ «ἐλαφρόμυαλες»!

★

Γιὰ νὰ πεισθοῦμε πὼς δὲν ἔχει ἄδικο κατὰ βάσι ὁ Ἀμερικανὸς ψυχαναλυτής, ἀρκεῖ νὰ συγκρίνωμε τὸ μάκρος τῆς φούστας ἀνάμεσα στὶς Ἑλληνίδες καὶ στὶς ξένες ἐπισκέπτριες τῆς χώρας μας. Οἱ δεύτερες, ὄχι μόνο ἔχουν συμμορφωθῆ ἀπόλυτα στὶς πρόσφατες ἐπιταγὲς τῆς μόδας, ποὺ ἐπιβάλλουν νὰ μὴ σκεπάζῃ ἡ φούστα τὸ γόνατο, ἀλλὰ καὶ τὶς ἔχουν τόσο «ἐλευθέρα» ἑρμηνεύσει, ὥστε, συχνά, ἐκεῖνο, ποὺ δὲν σκεπάζεται, νὰ μὴ μπορῆ νὰ ὀνομαστῆ οὔτε... κατὰ προσέγγισι «γόνατο». Ἀντίθετα, στὶς Ἑλληνίδες, ἡ νέα μόδα δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ σχεδὸν ἐπίδρασι. Ἡ φούστα τους ἔμεινε σταθερὰ προσηλωμένη στὸ σημεῖο ὅπου βρισκόταν καὶ πρίν. Λίγες, πολὺ λίγες, ἀποκαλύψανε, μὲ ὅση γινόταν διακριτικότητα, τὰ γόνατά τους. Ἄλλες, οἱ περισσότερες, ἐξακολουθοῦν νὰ τὴ φοροῦν ἀκριβῶς ὡς τὸ γόνατο. Κι' ἀποτελοῦν μιὰ σεβαστὴ μειοψηφία ἐκείνες, ποὺ δὲν ἔχουν συγκατατεθῆ οὔτε σ' αὐτὴ τὴν παραχώρησι. Μ' ἄλλες λέξεις, ἡ θεωρία τοῦ Ἀμερικανοῦ ψυχαναλυτῆ ἐπαληθεύεται ἀπολύτως. Στὴν Ἑλλάδα, ἕνα σημαντικὸ ποσοστὸ γυναικῶν ἐξακολουθεῖ νὰ σκέπτεται τὸ γάμο καὶ μόνο τὸ γάμο. Ἕνα ἄλλο, ἐπίσης σημαντικὸ ποσοστό, ἔχει προσχωρήσει σὲ πιὸ «ἐλεύθερες» ἀντιλήψεις, χωρὶς ὅμως ν' ἀφήνεται στὴν περιπέτεια πρὶν ζυγίσῃ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά. Ἐκεῖνες, τέλος, ποὺ δὲν σκοτίζονται καθόλου γιὰ τὸ αὔριο καὶ παραδίδονται στὴν περιπέτεια γιὰ τὴν περιπέτεια, εἶναι τόσο λίγες, ὥστε, μόλις πέσουν τὰ μάτια σας σὲ μιὰ ὑπερβολικὰ κοντὴ φούστα, νὰ μπορῆτε ἄφοβα νὰ στοιχηματίσετε πὼς αὐτή, ποὺ τὴ φορᾶει, εἶναι ξένη.

Λάθος θὰ ἦταν νὰ ὑποθέσωμε πὼς, ἂν εἶναι τόσο «συντηρητικὲς» στὸ μάκρος τῆς φούστας οἱ Ἑλληνίδες, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι δὲν διαθέτουν, οἱ περισσότερες, τὰ «κατάλληλα πόδια». Ἡ αὐτοκριτική — κι' ἂς νομίζουν πολλοὶ τὸ ἀντίθετο — δὲν παίζει κανένα ρόλο στὴν προκειμένη περίπτωσι. Καί, ἄλλωστε, ἐλάχιστες γυναῖκες εἶναι πρόθυμες ν' ἀναγνωρίσουν πὼς δὲν διαθέτουν ἐλκυστικὰ σωματικὰ χαρίσματα, ὅπως κι' ἐλάχιστοι ἄντρες εἶναι πρόθυμοι ν' ἀναγνωρίσουν πὼς δὲν διαθέτουν ἀκαταμάχητη ἐξυπνάδα. Ἀποδεῖξι πὼς ἡ μικρὴ μειοψηφία, ποὺ ἔχει προσχωρήσει στὴν πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο φούστα, δὲν ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἐκείνες — κάθε ἄλλο, μάλιστα — ποὺ ἔχουν ἄψογα πόδια. Δὲν εἶναι, λοιπόν, θέμα αὐτοκριτικῆς, ἢ «αὐτεπίγνωσης», ὅπως δὲν εἶναι ἐπίσης θέμα «σεμνότητας» τὸ μάκρος τῆς φούστας. Καὶ ὅτι δὲν εἶναι οὔτε θέμα «σεμνότητας» τὸ ἀποδεικνύουν τὰ ἄφθονα ὑπερτολμηρὰ «ξώπλατα» φορέματα, ποὺ κυκλοφοροῦν στὴν Ἀθήνα καὶ ποὺ προσφέρουν μερικὲς φορὲς σὲ κοινὴ θέα λεπτομέρειες τοῦ ἐσωτερικοῦ ρουχισμοῦ ἀπὸ ἐκείνες, ποὺ μόνο σὲ κλειστὸ χῶρο καὶ μὲ ἀπουσία μαρτύρων ἄνω τοῦ ἑνὸς εἴθισται νὰ ἀποκαλύπτωνται! Κι' ὅμως, τὰ ὑπερτολμηρὰ αὐτὰ φορέματα δὲν πούσεμνοπρεπέστατα, τὸ γόνατο!

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ἁπλούστατα, ἐκεῖνο, ποὺ διαπίστωσε ὁ Ἀμερικανὸς ψυχαναλυτής: "Ὅτι τὸ μάκρος τῆς φούστας — πάντα, βέβαια, ἡ μόδα, καθοριζόμενη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ «κλίμα» καὶ τὶς διαθέσεις τῆς ἐποχῆς — ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασία ἐκείνης, ποὺ τὴ φοράει. Καὶ ὅτι, κατὰ συνέπεια, ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι κανεὶς πολὺ λίγο αἰσιόδοξος, ὅπου βλέπει μακρυὰ φούστα, ἀκόμη κι' ὅταν συνοδεύεται — ἴσως γιά... παραπλάνησι — ἀπὸ προκλητικὰ γυμνὴ πλάτη!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ἡ προκλητικὴ αὐτὴ φωτογραφία τῆς ANN ΜΑΡΓΚΡΕΤ δὲν ἄρεσε κα θόλου στὸν Ἄλαϊν Ντελόν, παρτενκὶρ καὶ σύζυγό της στὸ φιλμ «Οἱ δολοφόνοι τοῦ Σὰν Φραντσίσκο». Ἀντιθέτως, ἐνθουσίασε τοὺς Ἀμερικανούς, ποὺ ἀποφάσισαν νὰ στηρίξουν σ' αὐτὴ τὴ διαφήμισι τοῦ ἔργου

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΡΙΘ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΗΛΙΟΝ:

Ὁ φρουτοφόρος παράδεισος τῆς Ἑλλάδος

Το Πήλιον είναι ὁ παράδεισος τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ φρούτου, μυριστικὸ περιβόλι καὶ ἐδανικὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ὅπως τὴν περιγράφει ἡ Ἁγία Γραφή. Ὁ μεγάλος Θεὸς ἐπροίκισε τὴν παράδοξη αὐτὴ χερσόνησο τῆς Μαγνησίας, ποὺ μοιάζει σὰν λυγισμένο μπράτσο μὲ τὴν σφιγμένη γροθιά του (τὸ Τρίκερι), μὲ ὅλα τὰ ἐλῆθη, τὶς ὁμορφιὲς καὶ τὶς φρουτοφόρες καλωσύνες του. Ἐδῶ πάνω, στὸ τραγυδημένο αὐτὸ Πήλιο, μοσχοβολοῦνε οἱ βραγιές, οἱ μπαξέδες, οἱ μικρὲς καὶ μεγάλες λαγγαδιές, τὰ εἰδυλλιακὰ ξέφωτα, τὰ πυκνὰ δάση τῆς καστανιᾶς, τῆς ὀξυᾶς καὶ τῆς βελανιδιᾶς, τὰ δαντέλωτα παράλια τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν, ποὺ βιγλίζουν τὸ βαθυκύανο ὄνειρο τοῦ Βορείου Αἰγαίου καὶ τὰ ἤμερα, στρωτὰ κι' ἀμμουδερὰ κατάγιαλα τοῦ κλειστοῦ κόρφου τοῦ Παγασητικοῦ.

Στὰ χαμηλώματα, καρπίζουν οἱ ἀχλαδιές, οἱ ροδακινιές, οἱ ἀφρομηλιὲς κι' οἱ δαμασκηνιές, ψηλότερα οἱ ροδιές, κι' οἱ ἐλιὲς καὶ ἀκόμα ψηλότερα οἱ καστανιές, οἱ φουντουκιὲς καὶ οἱ πανύψηλες καρυδιές, ποὺ συνθέτουν, ὅταν φυσᾶνε οἱ καβαλλαραῖοι ἄνεμοι ἀπὸ τὸ βουνὸ τοῦ Πηλίου, συμφωνικὰ ποιήματα καὶ κατανυκτικὰ ὁρατόρια.

Στὰ πυκνὰ δάση τοῦ μυθικοῦ βουνοῦ, ποὺ ἔθρεψε τὴν μυθολογία καὶ τὴν προϊστορία, τὴν Ὁμηρικὴ ραψωδία καὶ τὸν Ἐθνικὸ θρύλο, ζοῦνε τὴν φαντασία τὰ θυμητικὰ τοῦ Πελίᾳ καὶ τοῦ Ἰάσονα, τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας καὶ τοῦ Πηλέα, τοῦ ραψωδικοῦ Ἀχιλλέα τῆς Τρωάδος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Κενταύρου Χείρωνα καὶ τῆς Μηδείας. Παντοῦ, ὅπου σταθῆς κι' ὅπου βρεθῆς, στὴν Πορταριά, στὴν Μακρυνίτσα, στὴν Ζαγορά, στὴν Τσαγγαράδα, στὸ Μούρεση, στὶς Μηλιές, θ' ἀκούσῃς ἕνα γοητευτικὸ μύθο, μιὰ συναρπαστικὴ ἱστορία παλληκαριᾶς καὶ ἔρωτα, ἕνα ἱστορικὸ περιστατικό, ποὺ ἀνήκει περισσότερο στὴν δικαιοδοσία τοῦ μύθου.

Τὰ ἤμερα κι' ἄγρια λουλούδια, ντάλιες, ὀρτανσίες, γαρδένιες, τριανταφυλλα, μεθυστικοὶ ὑάκινθοι, γεράνια καὶ πυράκανθοι, πεντοβολάνε καὶ μοσχοβολοῦν σὲ βραγιές, σὲ περιβόλια, σὲ μάντρες, σὲ παραθύρια ἀρχοντικῶν, σὲ νερομύλους.

Καὶ ἡ κοντὰ σ' αὐτά, φυτρώνουν στὴν ποικιλόχαλη αὐτὴ γῆ, ποὺ τραγουδᾶνε οἱ νεροσυρμὲς καὶ τὰ ρέματα, λογῆς — λογῆς μυριστικὰ καὶ λυσιτέλους βότανα, ποὺ λένε πὼς χρησιμοποιοῦσε κι' ὁ σοφὸς γιατρὸς καὶ διδάσκαλος Ἱπποκένταυρος Χείρωνας, γιὰ νὰ διδάξῃ τὴν ἰατρικὴ στὸν Ἀσκληπιὸ καὶ στὸν Ἰάσωνα. Κι' εἶναι τὰ θεραπευτικὰ αὐτὰ βότανα τὸ τίλλιο, ἡ μέντα, ἡ ἀμιθιά, ἡ ρήγανη, τὸ μέλεγο, ἡ πικρομολόχα, τὸ μελισσόχορτο, χορταρικὰ καὶ φύτρα ποὺ θεραπεύουνε ἄλες σχεδὸν τὶς ἀρρώστιες κι' ὅλα τὰ βάσανα, τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς ψυχῆς.

Η ΛΥΡΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΝΕΡΩΝ

Ἕνας ξένος, βορεινὸς περιηγητής, φερμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς μουντῆς συννεφιᾶς καὶ τῆς ἀμίχλης, κυττώντας κάποτε τὸ λουλουδένιο χρωματικὸ ὄργιο τοῦ Πηλίου, εἶπε σὲ κάποια γριούλα, στὴν Πορταριά:

— Πολλὰ λουλούδια, κυρά μου, ἔχεις στὸ σπιτικό σου...

Καὶ ἡ σοφὴ γριοῦλα τοῦ ἀπάντησε:

—Ἔτσι εἶναι, γιέμ! Δῶ κι' ἀγκαθ' νὰ φτέψῃς, λουλούδι θὰ βγάλ...

Καὶ δὲν ἦτανε ὑπερβολικὴ ἡ ἐγωϊστικὴ ἡ... πληρομένη ἀπάντησι τῆς Πηλιορείτισσας γριούλας. Τὸ Πήλιο, χειμώνα — καλοκαίρι, πίνεται στὸ φρέσκο, μυρωδάτο καὶ ὁλόδροσο λουλούδι. Τὸν χειμῶνα μοσχοβολᾶ μὲ κυκλάμινα καὶ νάρκισσους, ποὺ ὁ ρωμαντικὸς ποιητὴς Ἀχιλλέας Παράσχος τοποθετοῦσε στὸν... Μάη, τὴν ἄνοιξι πνίγνεται στὶς μεθυστικὲς μυρουδιὲς τῆς φρέζιας, τοῦ κρίνου καὶ τοῦ ἁγιοκλήματος καὶ τὸ καλοκαίρι φλομώνει ὁ δροσερός, βαλσαμωτὸς ζέφυρος, μὲ τὶς εὐώδιες τῶν τριανταφύλλων καὶ τῶν γαρύφαλλων, σ' ὅλες τὶς χρωματικὲς ἀποχρώσεις.

Ἄφορμὴ καὶ πηγὴ τῆς ἰσοβίας αὐτῆς ἀνθοφορίας τοῦ Πηλίου εἶναι τὰ ἄφθονα, πηγαῖα νερά, ποὺ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ διαλαλοῦνε μὲ βογγητό, κελαρυσμό, μουσική καὶ ἀφρισμένο θυμό, τὰ δροσερὰ μυστικὰ τῆς νερομάνας καὶ τὴν εὐλογία τῆς κρυσταλλένιας πηγῆς. Ἀπ' ὅπου περάσῃς, σὲ χωριό, λαγγαδιά, κοιλάδα ἢ ξέφωτο, ἀκοῦς τὴν περιπαθητικὴ μουσικὴ τοῦ νεροῦ, ποὺ ποτίζει μποστανικὰ καὶ φρουτοφόρα περιβόλια, τραγουδάει στὸ στόμα τῆς βρύσης, φιδογλιστράει στὸ πράσινο χνοῦδερβο μοῦσκλι, σχηματίζει ἀσημένια μπράτσα, μικροὺς καταρράκτες, χοροπηδάει μὲ τὰ ἀφρισμένα λοφία του, κρεμιέται σὰν ἀσημένια νεροφίδα στὰ χείλη τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων βαράθρων. Τὸ νερὸ στὸ Πήλιον εἶναι ἡ εὐλογία καὶ τὸ ἱερὸ μυστικὸ τῆς ὁμορφιᾶς του.

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ ΧΕΙΡΩΝΑ

Σ' ἕνα γούπατο, ἀνάμεσα στὴν Μακρυνίτσα καὶ τὴν Πορταριά, μὲ καταπράσινα βρύα, δροσερὲς φτέρες καὶ μαβιὲς γλυσίνες, οἱ Πηλιορεῖτες δείχνουνε τὴν σπηλιά... Πανεπιστήμιον τοῦ Κενταύρου Χείρωνα. Ὁ ξακουστὸς αὐτὸς ἀλογάνθρωπος, ποὺ κιάλπαξε καὶ τριπόδιζε στὸν λουλουδιασμένο παράδεισο τοῦ Πηλίου, στάθηκε δάσκαλος τῆς σοφίας, τῆς βοτανικῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς στὸν θεὸ τῆς ὑγείας Ἀσκληπιό, ποὺ ἵδρυσε ἀργότερα, ὅταν πῆρε τό... δίπλωμά του, ἰατρεῖα, σανατόρια καὶ ἀσκληπιεῖα, στὰ Τρίκαλα, στὴν Κῶ, στὴν Ἐπίδαυρο, κι' ἔγινε θεραπευτὴς κι' εὐεργέτης τοῦ κόσμου. Ἀκόμα καὶ στὸν Ἰάσωνα, ποὺ ὠργάνωσε τὴν μυθικὴ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία, ὁ Κένταυρος Χείρων δίδαξε τὴν ἰατρική, καὶ τὴν ἔμαθε τόσο καλὰ ὁ Πηλιορείτης νέος, ὥστε ἀπὸ τότε, καθὼς λέει ἡ παράδοσι, ἡ θεραπεία τῆς ἀρρώστιας ἀνομάστηκε ἴασις (γιάτρεμα, ἀπὸ τὸν Ἰάσονα).

Ὁ Κένταυρος Χείρων δίδαξε στὸν ἡμίθεο Ἀχιλλέα, ποὺ τρόμαξε μὲ τὴν παλληκαριά του τοὺς Τρῶες, τὴν μουσικὴ καὶ τὸ κυνήγι, καὶ τὸν ἔθρεψε μὲ μυαλὰ κάπρων, ἄρκτων καὶ λιονταριῶν, ποὺ ζούσανε, καταπῶς φαίνεται, τὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ στὸ Πήλιο. Φυσικά, ὁ μελλοντικὸς πολεμιστὴς στὴν Τρωάδα ἐπωφελήθη ἀπὸ τὸ δίδαγμα καὶ σκότωσε ἁράδα σὲ κυνηγετικὲς παγάνες λιοντάρια καὶ κάπρους καὶ τοὺς ἔφερνε, μὲ ζεστὰ ἀκόμα τομάρια, στὸν ξάσκιαλό του. Καὶ τὸν ἐθαύμαζε, ὅπως λέει ὁ Πίνδαρος, γιὰ τὴν μοναδικὴ κυνηγετικὴ του ἐπιδεξιότητα ἡ καλλίφωνη Ἄρτεμις κι' ἡ... παλληκαροῦ Ἀθηνᾶ, γιατὶ τὸ κυνήγι του γινότανε χωρὶς λαγωνικὰ καὶ χωρὶς ὅπλα. Τόσο γρήγορος στὰ πόδια ἦτανε ὁ Ἀχιλλέας, ποὺ ἔφθανε καὶ στραγγάλιζε τὰ θεριὰ τοῦ δρυμοῦ. Ὁ Ἀπολλόδωρος ἀποκαλεῖ τὸ Πήλιον «φαρμακαδέστατον», ἀπὸ ἀφορμὴ τὰ βοτάνια του καὶ τὰ ἰαματικά του χορτάρια. Ἀπὸ ἄγνωστο φυτὸ τοῦ βουνοῦ γινότανε καὶ τὸ ζωοποιὸ πιοτὸ τὸ «Κενταύριο», ποὺ ἔδινε μιάτα, ζωὴ κι' ἀρωτικὴ δίψα στὸν ἄνθρωπο. Οἱ σύγχρονοι μορφωμένοι Πηλιορεῖτες, γιὰ νὰ μειώσουν τὴν ἐπιλήψιμη ἰδέα τοῦ μαγικοῦ ἢ διεγερτικοῦ πιοτοῦ, λένε πὼς τὸ Κενταύριο σήγουρα εἶναι τὸ φραουλὶ κρασί, ποὺ πίνουνε σήμερα καὶ δὲν ἀρρωσταίνουν ποτέ. Ὅσοι παραθερίσουνε ἐφέτο στὸ μαγικὸ αὐτὸ περιβάλι, ποὺ λέγεται Πήλιον, θὰ τὸ διαπιστώσουνε ἐπιτοπίως.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΠΗΛΕΑ ΜΕ ΤΗΝ ΘΕΤΙΔΑ

Στὴν ἴδια χαράδρα ποὺ δείχνουνε τὴν σπηλιὰ τοῦ Κενταύρου Χείρωνα, γίνηκαν οἱ ξακουστοὶ γάμοι τοῦ τυχοδιώκτη Πηλέα μὲ τὴν πειτάμορφη νεράϊδα Θέτιδα, ποὺ ὁρέγονταν πολλοὶ γαιμπροὶ στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Πηλέας ἦτανε γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Αἴγινας Αἰακοῦ καὶ παντρεύτηκε τὴν Θεσσαλὴ πριγκίπισσα Ἀντιγόνη, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὶς ἀπιστίες του καὶ αὐτοκτόνησε. Ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατό της, ὁ γλεντζὲς κι' ἐρωτοπαθὴς Πηλέας γυρνοῦσε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο κι' ἔπλεκε τὰ ἐφήμερα ἐρωτικά του εἰδύλλια. Περνώντας κάποτε ἀπὸ τὴν δαντέλωτὴ παραλία τοῦ Χορευτοῦ, στὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Πηλίου, εἶδε ξαπλωμένη στὴν χρυσὴ ἀμμουδιὰ μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα γυμνή, νὰ κάνῃ ἡλιοθεραπεία. Τὸ χυτό της κορμί, τὰ πλούσια χρυσὰ μαλλιά της, ὁ ἀφροπλασμένος λαιμός καὶ ὁ κόρφος της, παλαδώσανε τὸν γυναικὰ Πηλέα, ποὺ δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ τὴ ζύγωσε, ἕτοιμος νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τρυγήσῃ τὰ κάλλη ποὺ τοῦ λάχανε τόσο ἀνέλπιστα στὴν θαλασσινὴ ἐρημιά. Μὰ ἡ γυμνὴ κοπέλλα, ποὺ ἦτανε ἡ ὁμορφότερη νεράϊδα, ἡ Θέτιδα, θύμωσε γιὰ τὴν ὑβρὶ κυνικότητα τοῦ ἀγνώστου καὶ βάλθηκε νὰ μεταμορφώνεται καταπῶς ἤθελε, μιὰ καὶ εἶχε τὸ προνόμιο καὶ τὸ χάρισμα αὐτὸ προικιὸ τῶν ἀθανάτων. Μεταμορφώθηκε λοιπὸν σὲ ἀλλεπάλληλα στάδια θεριό, γουστέρα, λιοντάρι, φωτιά, λουλούδι, πέτρα, σουπιὰ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ γλυτώσῃ! Ὁ Πηλέας, οἰστρηλατημένος ἀπὸ τὸ πάθος, σὲ ὅ,τι κι' ἂν γινότανε ἡ νεράϊδα, δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ἀνασάνῃ. Τυφλωμένος ἀπὸ τὴν φωτιά, ξεσκισμένος ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θηριοῦ, φαρμακωμένος ἀπὸ τὸν ὀκρὸ τῆς ὀχιᾶς, ζόριζε ὁλόενα καὶ τελικὰ πέτυχε τὸ σκοπό του. Ἡ νεράϊδα, ποὺ θὰ εἶχε πιὰ τελειώσει τὸ μεταμορφωτικό της... ρεπερτόριο καὶ δὲν εἶχε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο, ξαναγίνηκε λαχταριστὸ πλάσμα κι' ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἐπίμονου καὶ πεισματάρη παλληκαρᾶ. Κοντολογῆς, ἔγινε δική του. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσουμε πὼς τὴν Θέτιδα ζητήσανε σὲ γάμο ὁ Ζεὺς κι' ὁ θεὸς τῶν κυμάτων Ποσειδώνας, κι' ἦτανε ἕτοιμοι νὰ τροβήξουν... μαχαίρια γιὰ τὰ γλέντια μὰ τια της, εὐτυχῶς ὅμως, τὴν τελευταία στιγμή, τρέξανε οἱ μοῖρες καὶ τοὺς πληροφόρησαν πὼς τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννιόταν ἀπὸ τὸν γάμο, θὰ γινότανε χίλιες φορὲς καλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ οἱ ξυπνοί, πανοῦργοι θεοὶ μετανιώσανε κι' ἀποφασίσανε νὰ πάντρέψουν τὴν Θέτιδα μὲ κοινὸ θνητό. Οἱ γάμοι τοῦ Πηλέα καὶ τῆς Θέτιδος ἀφήκαν ἐποχὴ στὸν καιρό τους! Κιαλεσμένοι, σήγουρα μὲ τὰ γιορτινά τους, ἦτανε οἱ θεοὶ καὶ οἱ θεὲς τοῦ Ὀλύμπου. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόλλωνας, ὁ θεὸς τῆς μουσικῆς, γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸ γάμο, ἔπαιξε τὰ ἐπιθαλάμια μὲ τὴν κιθάρα του «φόρμιγγ'» Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον χρυσέω πλάκτρῳ διάκων ἀγεῖτο παντὶν νόμων», λέει ὁ Πίνδαρος. Κι' ὁ τραγικὸς Εὐριπίδης στὴν «Ἰφιγένειεα ἐν αὐλίδι», ἀφηγεῖται ὅτι «πενῆντα νεράϊδες κυκλοφέρνοντας ἐχόρευαν στὸν ξακουστὸ γάμο». Ὁ Κένταυρος Χείρων, (λέπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴν Σαρακοστή;) σὰν κουμπάρος, χάρισε στὸν γαμπρὸ στιβαρὸ δόρυ ἀπὸ πηλιορείτικο ξύλο μελιᾶς. Τὸ περίφημο αὐτὸ δόρυ, τὸ κληρονόμησε ὁ γιὸς τοῦ Πηλέα καὶ τῆς Θέτιδος Ἀχιλλέας καὶ τὸ πῆρε μαζί του στὴν Τροία. Φυσικά, κανένας ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ θεϊκὸ αὐτὸ ὅπλο. Στὸν γάμο ἐκεῖνο, ρίχτηκε καὶ τὸ μῆλο τῆς Ἔριδος, δηλαδὴ τὸ Πηλιορείτικο φρίκι (τὸ ἔρριξε σκόπιμα ἡ "Ερις, γιὰ νὰ χαλάσῃ τὸν γάμο) καὶ φιλονικήσανε γιὰ τὴν ἀπόκτησί του οἱ τρεῖς θεές, Ἀφροδίτη, Ἀθηνᾶ, Ἄρτεμις. Τελικά, κέρδισε τὸ ἀφρόμηλο ἡ θεὰ τῶν κυμάτων.

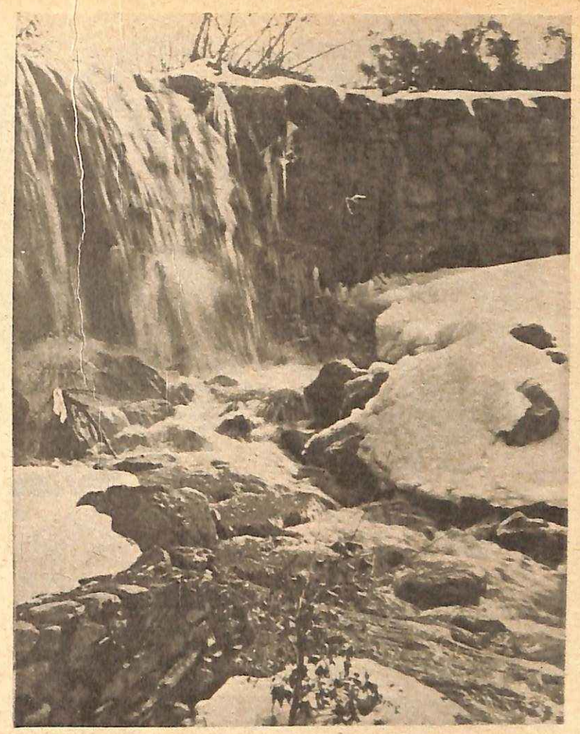
ΜΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΑΚΙ ΣΤΙΣ ΜΗΛΙΕΣ

Ὁ Βόλος εἶναι μιὰ συμπαθητικὴ πολιτεία, μὲ φιλήσυχο ἐργατικὸ καὶ προοδευτικὸ κόσμο, μὲ ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο ποὺ προβάλλει, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα εὑρήματα τῶν ἀνασκαφῶν στὶς ἀρχαῖες Παγασὲς καὶ στὶς προϊστορικὲς Θεσσαλικὲς πολιτεῖες Δημήνιο καὶ Σέσκλο, τὶς περίφημες «Γραπτὲς Στῆλες τῶν Παγασῶν», ποὺ εἶναι τὸ μοναδικὸ κατάλοιπο καὶ τὸ μόνο ἴσως δεῖγμα ἀρχαίας ζωγραφικῆς, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ζωηρά, ζεστὰ κι' ἔντονα χρώματα, ὅπως τὸ μπλὲ-τουρκουάζ, τὸ κόκκινο τῆς φωτιᾶς, τὸ τριανταφυλλὶ τ' οὐρανοῦ, τὸ κίτρινο τῆς ὄχρας. Φυσικά, ὅσοι θέλουν νὰ ἐπισκεφθοῦνε τὸ Πήλιο ἢ νὰ παραθερίσουν στὶς ὁλόδροσες μυρωμένες κωμοπόλεις του, Πορταριὰ ἢ Ζαγορά, Μακρυνίτσα ἢ Τσαγγαράδα, δὲν θὰ καθήσουνε στὸ Βόλο, ἀλλὰ θὰ κυττάξουν νὰ δοῦνε πότε ἀναχωρεῖ τὸ τραινάκι γιὰ τὶς Μηλιὲς ἢ τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν διαδρομὴ Βόλος, Πορταριά, μὲ διακλάδωσι Μακρυνίτσα, Ζαγορά, Τσαγγαράδα, Μηλιές.

Καὶ εἶναι μεγάλη παράλειψι γιὰ τὸν περιηγητὴ ἢ τὸ σκέτο ἐκδρομέα νὰ μὴ πάρῃ τὸ λιλιπούτειο, χαριτωμένα τραινάκι, ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸν Βόλο γιὰ νὰ τερματίσῃ τὴν διαδρομή του τῶν 29 τόσων χιλιομέτρων σὲ δυὸ ὧρες. Τὸ τραινάκι αὐτό, ποὺ μοιάζει μὲ τὸν ὁδοντωτὸ Διακοφτοῦ—Καλαβρύτων, ταξιδεύει, καπνίζει, ἀγκομαχάει καὶ σφυράει σὰν λαβωμένο θεριό, στὴν περιοχὴ τοῦ Εἰδυλλίου καὶ στὴν χώρα τοῦ πιὸ γοητευτικοῦ, συναρπαστικοῦ παραμυθιοῦ.

Νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν ἱστορία του, ὅπως τ' ἀφηγεῖται ὁ γνωστὸς Βολιώτης συγγραφέας καὶ λόγιος κ. Σπύρος Βασιαρδάνης.

Τὸ τραινάκι αὐτό, παρωδία τραίνου, ἔγινε ἀπὸ τὴν Ἑταιρία Θεσσαλικῶν Σιδηροδρόμων, τὸ 1856. Ἀρχικά, ἔφτανε μέχρι τὰ Λεχώνια. Τὸ 1903 ὅμως, ἐπεξετάθη ἡ γραμμὴ του μέχρι τὶς Μηλιές. Ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἔχει μῆκος 29 χιλιόμετρα καὶ πλάτος 0.60, ποὺ εἶναι τὸ μικρότερο τῶν σιδηροδρόμων τῆς χώρας. (Οἱ θεσσαλικοὶ λ.χ. σιδηρόδρομοι ἔχουνε πλάτος 1 μέτρο καὶ τῶν ΣΕΚ 1.44 μ.). Ὑπεύθυνος γιὰ τὸ τραινάκι καὶ τὴν στενὴ γραμμὴ ἦτανε ὁ τότε διευθυντὴς τῶν θεσσαλικῶν σιδηροδρόμων Γάλλος συνταγματάρχης Γκουστένομπλ, συνταξιοῦχος βετεράνος τῶν πολέμων, νευρικός, ζόρικος κι' ἀρεμιάνος. Γιὰ λόγους λοιπὸν οἰκονομίας, ὁ... ἀνοικονόμητος Γάλλος ἔφτιασε τὶς γραμμὲς στενότερες. Ὅταν οἱ Ἕλληνες σύμβουλοι τοῦ ὑποδείξανε μὲ τρόπο τὸ σφάλμα του, ὁ ἀρεμιάνος ντουμάνιασε κι' εἶπε πὼς φταῖνε οἱ τεχνικοὶ ποὺ κάνανε καταχρήσεις. Κι' ὅταν οἱ σύμβουλοι τοῦ θυμήσανε μὲ τρόπο τόν... Πανσμὰ τῶν καταχρήσεων τῶν Γάλλων τεχνικῶν, ποὺ ἀνοίξανε τὴν γνωστὴ διώρυγα, ὁ Γκουστενάμπλ πικράθηκε καὶ ταπεινώθηκε τόσο πολύ, ὥστε μισοτρελλάθηκε. Ὡστόσο, τὸ λιλιπούτειο τραινάκι ἔμεινε στὴ θέσι του κι' ἐξακολουθεῖ νὰ ταξιδεύῃ, καὶ νὰ ψυχαγωγῇ τὸν κοσμάκη, ποὺ τὸ εὐλογεῖ γιὰ τὴν χελωνοειδῆ ταχύτητά του, ἐπειδὴ δίνει τὴν εὐκαιρία στὸν ταξιδιώτη νὰ χαρῇ καὶ νὰ γιομίσῃ τὰ κατα-

Ἡ λυρικὴ ποιμενικὴ συμφωνία τοῦ Πηλιορείτικου νεροῦ, ποὺ κρεμάει τὰ δροσερά του κρύσταλλα καὶ βογγάει, τραγουδάει καὶ σφυρίζει σὲ πράσινες λόχμες, σὲ χαριτωμένα σύσκια, σὲ σμαράγδινα γούπατα. Μὲ τὴν εὐλογία αὐτὴ καρπίζει στὸ Πήλιον τὸ φρουτοφόρο δένδρο, καὶ τὸ μποστανικὸ καὶ φουντώνουν οἱ φράχτες, τ' αὐλοπόρτια, τὰ πεζούλια, οἱ μικροὶ κῆποι μὲ μυριστικὰ καὶ τριανταφύλλα.

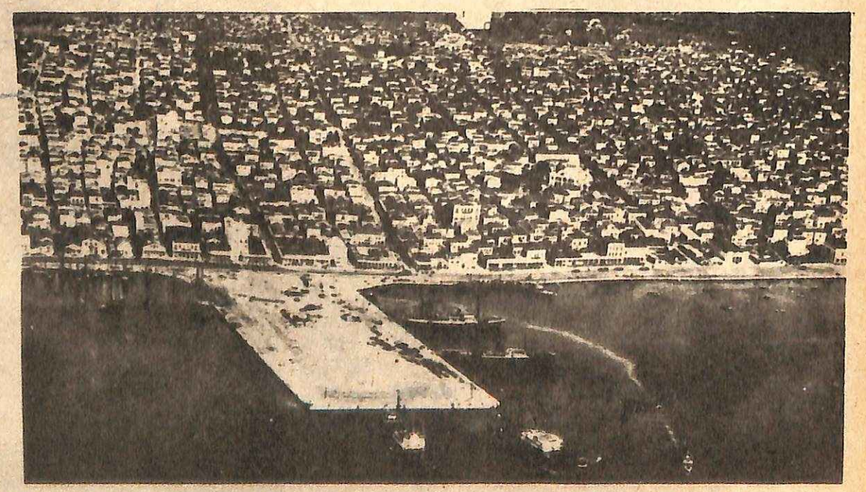
(Τοπικὸ τοῦ "Ανω Βόλου)

πονημένα πνευμόνια του μὲ δροσοῦλες, μυρουδιὲς καὶ ἰώδιο τῆς θάλασσας.

ΣΤΙΣ ΜΗΛΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ

Ξεκινάει λοιπὸν τὸ τραινάκι τοῦ Γκουστενόμπλ, μὲ βογγητὸ καὶ φόβερα, γιὰ τὸ μακάριο ταξίδι του. Ἀπὸ τὸ Βόλο μέχρι τὴν Ἀγριά, ποὺ ἐπαρατᾶει στὴν γραμμὴ του, ἄκρη -ἄκρη στὴν θάλασσα τοῦ Παγασητικοῦ, τὸ ἤμερο κῦμα τὸ καλημερίζει, ἁπλώνει στὰ πόδια του κρινάκια τοῦ ἀφροῦ, τοῦ χαιμογελάει φιλικά. Σὲ λίγο ὅμως, τὸ τραινάκι ἀφήνει τὴν μαβιὰ θάλασσα τοῦ Παγασητικοῦ καὶ βυθίζεται στὶς πλαγιὲς τοῦ Πηλίου. Διασχίζει πυκνὰ δασάκια ἀπὸ φρουτοφόρα, σκαρφαλώνει σὲ θεοκρητικὰ τοπία, περνάει ξυστὰ ἀπὸ βραγιὲς μὲ ἀφρομηλιές, κυδωνιές, ἀχλαδιές. Οἱ μελωμένοι καρποὶ τὴν ἐποχὴ αὐτή, κρέμονται καὶ σαλεύουνε λαχταριστοί, ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκεπή του. Τελικά, ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὀνειρώδη διαδρομὴ δυὸ ὡρῶν ποὺ περνᾶνε σὰν δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, τόσο μαγευτικὴ εἶναι ἡ ὁμορφιὰ τῶν χωριῶν καὶ τῶν τοπίων, ("Αγιος Γεώργιος, Πινακωτές, Βυζίτσα, Γαζέα, Καλὰ νερά, Χρυσό,) χωριοῦδακια καὶ σταθμοὶ πνιγμένα στὴν ὁμορφιὰ τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ φυλλου) —τὸ ξακουστὸ τραινάκι, ποὺ λέγεται «Ἰάσων», φθάνει στὶς Μηλιές, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ γραφικώτερα χωριὰ τοῦ Πηλίου, πατρίδα τοῦ ἐθνικοῦ Ἱερωμένου Ἀνθίμου Γαζῆ καὶ τοῦ Γρηγορίου Κωνσταντᾶ. Τὸν 19ον αἰῶνα, οἱ Μηλιὲς εἶδανε ζηλευτὴν οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀκμὴ κι' ἔπαιξαν σπουδαῖο ρόλο στὴν ἱστορία τῆς τουρκοπατημένης Θεσσαλίας. Ὁ Γαζῆς, καρυφαῖος Φιλικὸς κήρυξε τὴν ἐθνικὴ ἐξέγερσι τῆς Θεσσαλομαγνησίας τὴν Πρωτομαγιὰ τοῦ 1821. Στὸ χωριό του, ἵδρυσε περίφημο σκολειὸ σὲ τύπο Κολλεγίου, ταξίδεψε στὸ ἐξωτερικό, ἔγραψε, ἐνεθουσίασε, κατέδηκε στὴν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα καὶ πέθανε φτωχὸς καὶ ἀγνορισμένος στὴν Σύρα. Ἐφέτος, ἡ Ἕνωσι Πηλείων θὰ μεταφέρῃ τὰ ἀστά του ἀπὸ τὴν Σύρα στὸ γενέθλιο χῶμα καὶ θὰ τοῦ στήσῃ ἀνδριάντα.

Στὶς Μηλιές, ποὺ εἶναι πνιγμένες στὸ πράσινο τῶν περιβολιῶν

Ἡ νεράϊδα μεταμορφώνεται σὲ ὅ,τι θέλει, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν ἐρωτευμένο Πηλέα. Ἀλλὰ ὁ Πηλέας, ἀφοῦ τὴν ἀγκαλιάσῃ, δὲν τὴν ἀφήνει νὰ ἀνασάνῃ, μέχρι ποὺ τὴν ἀναγκάζει νὰ πάρῃ τὴν ἀνθρώπινη μορφή της.

Καλοκαίρι στὸν "Αη - Γιάννη, στ' ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Πηλίου. Τ' ἀφρουλοσμένο κῦμα ξεδιπλώνει στὶς ἀμμουδιὲς τὰ προικιά του, ἡ δροσοῦλα φυσάει σὰν μπάλσαμο, τὰ γειτονικὰ περιβόλια φλομώνουν τὸ θαλασσινὸ ἀγεράκι μὲ λογῆς - λογῆς μυρουδιές.

Ἡ Μακρυνίτσα, πνιγμένη στὸ πράσινο καὶ στὴν φρουτοφόρα εὐλογία τοῦ δένδρου. Μηλιές, περάσιες, ἀχλαδιές, βυσσινιές, κι' ὅλα τὰ ἔλεη τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, τοῦ Πηλίου. Τὰ παλιὰ ἀρχοντικά, μὲ τὰ χαγιάτια, τὰ ξώστεγα, τὶς λοῦτζες, τὰ χαριτωμένα παράθυρα, τὰ ξυλοσκάλιστα ταβάνια, προσθέτουνε ἰδιότυπο θέλγητρο.

καὶ στὸν βελουδένιο ἴσκιο τῶν πλατάνων, μὲ σερπετὰ καὶ κελαρυστὰ νερά, ἀρχοντικὰ μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ πηλιορείτικη ἀρχιτεκτονική, (ξώστεγο, λιακωτό, ξυλοσκαλισμένα ταβάνια, τζάκια κλπ) λειτουργεῖ θαυμαστὴ βιβλιοθήκη, μὲ 4000 τόμους, ποὺ ἀνῆκε στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ καὶ τὴν ὀνοματίζανε «Ψυχῆς Ἄκος», ἤγουν ἀπόλαυστι τῆς ψυχῆς. Ἀπὸ τὶς Μηλιὲς ξετυλίγεται πανοραματικὰ ἡ θέα πρὸς τὸν Παγασητικό, ὅπου πετα-λουδίζουν ψαράδικες βάρκες, χιονάτα κοττεράκια, λογῆς-λογῆς τουριστικὰ πλεούμενα.

ΒΟΛΟΣ — ΠΟΡΤΑΡΙΑ — ΜΑΚΡΥΝΙΤΣΑ

Μ' ἂς ποῦμε καὶ μερικὰ «πεζὰ» καὶ κατατοπιστικὰ λόγια, γιὰ νὰ ξέρουνε πῶς θὰ πᾶνε καὶ πῶς θὰ βολευτοῦνε ὅσοι Ἀθηναῖοι πρόκειται νὰ παραβερίσουνε στὸ Πήλιο. Κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ παραδείσιο αὐτὸ τοπίο εἶναι μοναδικὸ γιὰ παραθερισμὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ φθηνότερο ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς Ἀθήνας, 20—25%. Ἀπίστευτο κι' ὅμως ἀληθινό.

Στὴν Πορταριά, Λεχώνια, Μούρεσι, Ζαγορά, Τσαγγαράδα, ξὰ βρῆπιὸ ἀνόθευτο γάλα, σιταρένιο ψωμὶ σὰν παντεσπάνι, θαυμάσιο λάδι, γλυκύτατα δροσερὰ φρούτα, (φίρικια, δαμάσκηνα, σύκα, μπουρνέλες, ἀχλάδια, κορόμηλα) σὲ τιμὲς ποὺ θὰ σᾶς προκαλέσουν ἐντύπωσι. Κι' ὅσο γιὰ μπάνιο, Θεὲ καὶ Κύριε, τὰ ἀναπολικὰ παράλια τοῦ Πηλίου καὶ ἰδιαίτερα τὸ Χορευτό, εἶν' ὄνειρο. Μακαρίζεις τὴν ὥρα ποὺ πείστηκες νὰρθῆς στὸν εὐλογημένο αὐτὸ τόπο, μὲ ὅλα τὰ ἔλεη τοῦ μεγάλου Θεοῦ. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα λοιπὸν μέχρι τὸ Βόλο, μέσον Λαμίας, Ἀλμυροῦ, εἶναι 343 χιλιόμετρα, μέσον Λαρίσης 388. Ἀπὸ τὴν Λάρισα ὡς τὸ Βόλο, εἶναι χιλιόμετρα 62. "Οσοι ἀγαποῦνε τὰ θαλασσινὰ ταξίδια, μποροῦνε νὰ πάρουνε τὸ ἀκτοπλοϊκὸ μέσον Χαλκίδος. (Τηλέφωνο 229.012. Ἀκτοπλοΐα «Σαρωνικός» —τιμαὶ εἰσιτήριων Α' θέσις δρ. 160, Β' θέσις 70 δρ.). "Αν θέλετε πάλι νὰ συντομεύσετε τὸ ταξίδι σας, μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὴν Λάρισα ἀεροπορικῶς (ἀναχώρησι ἀεροπλάνων Δευτέρα, Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο στὶς 7.30 π.μ., εἰσιτήριο ἁπλὸ 288 δρ. μὲ ἐπιστροφὴ 519 δρ., τηλ. 230. 991—99 Ἀμαλίας 6. Ὀλυμπιακὴ Ἀεροπορία. Τὰ ὑπεραστικὰ λεωφορεῖα ἀναχωροῦνε ἀπὸ τὸν σταθμὸ (Κουμουνδούρου 8, τηλ. 525.666) καθημερινὰ στὶς 7.30, 11 καὶ 15.

Διάρκεια ταξιδιοῦ 5 ὧρες, τιμαὶ εἰσιτηρίου 120 δρ "Οσο γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ συγκοινωνιακὸ δίκτυο τοῦ Πηλίου, δεκάδες τοπικὰ λεωφορεῖα κυκλοφοροῦνε κάθε μέρα στὰ γραφικὰ χωριὰ τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ νοτίου Πηλίου. Οἱ ἀποστάσεις εἶναι: Βόλος—Πορταριὰ 14 χιλιόμετρα, Βόλος—Μακρυνίτσα 16 χιλιόμετρα, Βόλος—Ζαγορὰ 47 χιλιόμετρα, μέσον Πορταριᾶς Χανιῶν, "Αγιον Ἰωάννην, χιλιόμετρα 60, μέσον Μηλεῶν, Μούρεσι 55 χιλιόμετρα.

Ὁ Ὀργανισμὸς Τουρισμοῦ ἵδρυσε, κατὰ τὰ τελευταῖα 5 χρόνια, ὡραιότατα τουριστικὰ ξενοδοχεῖα τύπου «Ξενία» στὴν Πορταριὰ (ὀρεινοῦ τύπου) δυνάμεως 40 δωματίων, στὴν Τσαγγαράδα τοῦ ἰδίου τύπου μὲ 22 δωμάτια, στὰ Χάνια (Πηλίου) ξενώνα μὲ 15 κλίνες, καὶ στὸν Βόλο, παραλιακὸ μὲ 48 δωμάτια. (τιμαὶ μονοκλίνου 55—60 δρ. καὶ δικλίνου 116—120 δρ.). Θὰ πρέπει ὅμως νὰ τηλεγραφήσετε νὰ σᾶς κρατήσουνε δωμάτιο, γιατί, κατὰ τὴν περίοδο τῆν τουριστικῆς αἰχμῆς, ἤγουν τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Αὔγουστο, χιλιάδες ντόπιοι καὶ ξένοι τουρίστες κατακλύζουνε τὸν φρουτοφόρο παράδεισο τοῦ Πηλίου καὶ ζητᾶνε νὰ ἐξασφαλίσουν κρεβάτι. Πολλοὶ παραβερίζουνε τὴν ἡμέρα στὴν Πορταριὰ ἢ στὴν Μακρυνίτσα, στὴν δροσερὴ κι' εὐφραντικὴ σκιὰ τῶν πλατάνων, διαβάζουνε ἢ ρεμβάζουν κυττώντας τὴν συγκοιμισὴ τῶν καρπῶν καὶ τὸ πήγαινε-ἔλα τοῦ κόσμου, καὶ τὸ βράδυ ἐπιστρέφουνε καὶ κοιμοῦνται στὸν Βόλο, σὲ τουριστικό, ἢ ἰδιωτικὸ ξενοδοχεῖο, σὲ φιλόξενο σπίτι ἢ σὲ νοικιασμένο ἐπιπλωμένο δωμάτιο. Ὡστόσο, στὴν Ζαγορὰ καὶ στὴν Τσαγγαράδα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μικρὰ ξενοδοχεῖα, ποὺ θ' ἀναφέρωμε παρακάτω, ὑπάρχουν καὶ ἐπιπλωμένα δωμάτια τοῦ θεσμοῦ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ χωριοῦ, ποὺ δίνουν τὴν εὐκαιρία στὸν ἀνικανοποίητο Ἀθηναῖο νὰ ζήσῃ λίγες μέρες σὲ φιλικό, ἐγκάρδιο, ἀγροτικὸ περιβάλλον. "Οσοι θέλουν νὰ περάσουνε ἁπλὰ κι' ὅμορφα τὸ καλοκαίρι, νὰ κόψουνε μὲ τὰ χέρια τους φροῦτα, νὰ πιοῦνε μὲ τὴν φούχτα νερὸ στὴν κρυσταλλένια πηγὴ ποὺ τραγουδάει τὸ φῶς λλαρὸν στὸ πέτρινο στόμα τῆς βρύσης, προτιμᾶνε ἐπιπλωμένα δωμάτια τοῦ θεσμοῦ «Ξενώνας τοῦ χωριοῦ». Κι' εἶναι αὐτά, σύμφωνα μὲ τὸν πίνακα ποὺ μοῦδωσε ἡ Ὁμοσπονδία Ἐκδρομικῶν Σωματείων ποὺ χειραγωγεῖ καὶ διευθύνει τὸν θεσμό, στὴν Ζαγορὰ 45 ἐπιπλωμένα δωμάτια μὲ 85 κλίνες, στὸν "Αη Γιάννη 24 δωμάτια μὲ 50 κλίνες καὶ στὴν Τσαγγαράδα 20 δωμάτια μὲ 40 κλίνες (ἐνοίκιον δωματίου ἡμερησ. 25 — 30 δρ.). Πληροφορίαι, Ὁμοσπονδία Ἐκδρομικῶν Σωματείων—Δραγατσανίου 4, τηλ. 237.590. Τὰ μικρὰ συμπαθητικὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Πηλίου εἶναι στὴν Ζαγορὰ τὰ «Θεοξένεια» καὶ τοῦ Χατζηδημητρίου (Ε' κατηγ), στὴν Μακρυνίτσα ὁ «Μορφέας». (Γ' κατηγορίας), στὴν Πορταριὰ ἡ «Ἤβη» (Β' κατηγορ), τὸ «Κεντρικὸν» (Γ' κατηγ.),ἡ «Ἄνεσις» καὶ τὸ «Πάνθεον» (Δ' κατηγορίας), ἡ «Φιλοξενεία» (Ε' κατηγ.). Στὴν Τσαγγαράδα λειτουργοῦνε τὰ ξενοδοχεῖα «Ἀναγέννησις», «Θεοξένεια» (Ε' κατηγορίας). Οἱ τιμὲς ξενοδοχείων τοῦ Πηλίου εἶναι: Β' κατηγορίας μονόκλινον 45—δίκλινον 65, Γ' κατηγ. 35 καὶ 50δρ., Δ' κατηγορίας 25 καὶ 40 δρ. καὶ Ε' κατηγορίας 18—20 δρ. καὶ 35 δρ.

Στὸ Βόλο λειτουργοῦνε τὰ ξενοδοχεῖα «Ἄγλη», «Αὔρα» καὶ «Πάλλας» (Α' κατηγορίας—τιμαὶ μονοκλίνου δρ. 55 καὶ δικλίνου 75 —80 δρ.). «Μεγάλη Βρετανία» Γ' κατηγορίας (βραχμαὶ 35 καὶ 55) «Γαλλία», «Κεντρικόν», «Μέλισσα», «Ἀλεξάνδρεια», «Μπρίστολ» (Δ' κατηγορίας 28 καὶ 45 δρ.) καὶ «Ἀβέρωφ», «Ἀκρόπολις», «Ἀπόλλων», «Βυζάντιον», «Εὐρώπη», «Θεσσαλονίκη», «Ὄλυμπος», «Πανελλήνιον», «Πανθεσσαλικόν», «Πελοποννησιακὸν», «Πανθεσσαλικόν», «Περιστερὰ» καὶ «Πόλεως» (Ε' κατηγορίας—τιμαὶ 18 καὶ 28—30 δρ.). Οἱ τιμὲς ποὺ σημειώσαμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα Α' καὶ Β' κατηγορίας, εἶναι χωρὶς λουτρό.

ΖΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΤΣΑΓΓΑΡΑΔΑ

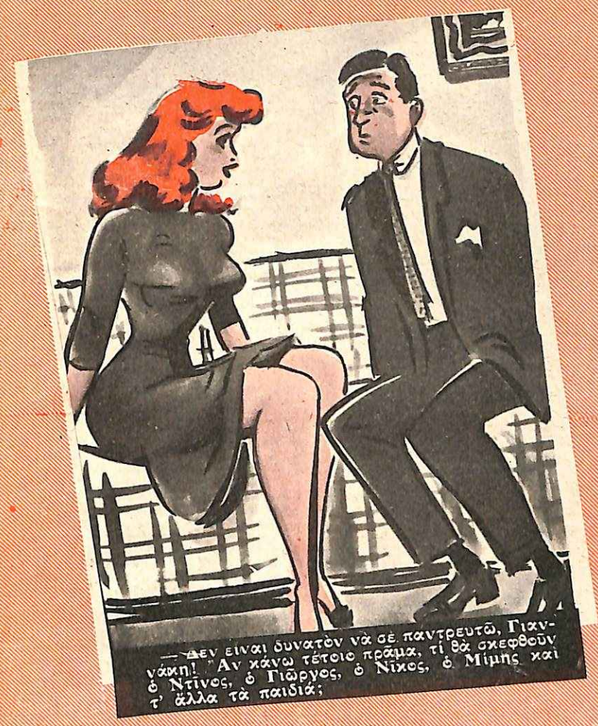
Ἡ Ζαγορά, σὲ ὑψόμετρο 420, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ μεγαλύτερα χωριὰ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Πηλίου κι' ἀποτελεῖται ἀπὸ 4 μαχαλάδες. Ἡ ἀπέραντη πλακοστρωμένη πλατεῖα της, μὲ τὰ θεριεμένα πλατάνια, ποὺ σουσουρίζουνε καὶ θροΐζουνε σὰν ὠκεανὸς κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό, φιλοξενεῖ, ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας, χιλιάδες ντόπιους καὶ ξένους, ποὺ ἀπολαμβάνουν τὸν ἐράσμιο ἴσκιο, καὶ τὰ βραδυνὰ τὴν ἰμπαλσαμωτικὴ δροσούλα ποὺ φέρνει λογῆς-λογῆς μυρουδιὲς ἀπὸ μήλο κι' ἀχλάδι, γιασεμὶ καὶ λεβάντα. Στὴν σκιά, πελώρια μαρμαρένια βρύση—μνημεῖο τραγουδάει τὰ θεοκριτικὰ εἰδύλλια καὶ τοὺς στεναγμοὺς τοῦ νεροῦ ἀπὸ ἀνοιχτὰ στόματα δρακόντων. Δίπλα, εἶναι ἡ Μητρόπολι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιγραφή της, χτίστηκε τὸ 1765. Ἐδῶ βρίσκεται ἀκόμα μισοερειπωμένο τὸ Ἱστορικὸ σκολειό, ποὺ ἵδρυσε ὁ πρωτομάρτυρας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας Ρήγας Φερραῖος. Οἱ ἐνοριακοὶ της ναοὶ Παναγιὰ Ράσοβα, "Αγιος Παῦλος, "Αγιοι Πάντες, "Αης Λιάς, Παναγίτσα, Ταξιάρχης, "Αγιος Ἀθανάσιος, μὲ προαύλια ποὺ πεντοβαλοῦν μὲ τοὺς ἀνθισμένους κισσοὺς καὶ τ' ἀγιοκλήματα, μὲ τριανταφυλλιὲς κι' ἄλλα μυριστικά, ὑποβάλλουν σὲ κατανυκτικὸ ρεμβασμό. Παίρνοντας τὴν κατηφοριά, ποὺ πλαισιώνουν ἀγριογκορτσιές, βατομουριές, ἀγριοχαρουπιὲς κλπ, μὲ μιλητικά, σερπετὰ καὶ λαχταριστὰ νερά, φθάνομε στὴν ὀνειρώδη παραλία τοῦ Χορευτοῦ, ποὺ ἀτενίζει τὸ ἀπέραντο βορεινὸ Αἰγαῖο. Στὶς βραχοσπηλιὲς τῶν παραλίων, κουρνιάζουν ἀγριοπερίστερα κι' ἀγριόπαπιες, καὶ στὶς χρυσὲς ἀμμουδιές του, μὲ τὰ μυριστικὰ σχοῖνα σεργιανοῦνε τὰ ἀόρατα πνεύματα τοῦ χρυσοῦ πηλιορείτικου καλοκαιριοῦ. Γαλήνη καὶ γλύκα... Ἐδῶ κάτω, κυττώντας τὸ θαλασσινὸ κρύσταλλο ποὺ εἰκονογραφοῦνε τὰ πανάκια τῶν ἀλιευτικῶν, ξεχνᾶς τὴν πολιτεία, τὴν ἀσφαλτο, τὸ ἀσφυκτικὸ διαμέρισμα τῆς πολυκατοικίας, τὸν ἀποκρουστικὸ τροχὸ τοῦ Ι.Χ. καί.. τὸν ἐφοριακό! Στὴν Τσαγγαράδα, ἡ βλάστησι, μ' ὅλη τὴν κυριολεξία τῆς λέξεως, εἶναι παραδεισιακή, σ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις τοῦ πρασίνου. Ἀπὸ τὸ πιὸ σκοῦρο τῆς καστανιᾶς μέχρι τὸ γλυκό, λυρικὸ πράσινο τῆς μηλιᾶς, τῆς ὀξυᾶς, τοῦ πλατάνου. Κι' ὕστερα, προσθέτουν οἱ ἐλαιῶνες τ' ἀσημένιο ἢ τὸ γλαυκοπράσινο ὀνειρο τῆς προσφορᾶς τους. Ἀηδόνια, κοτσύφια, φῶρια, φωτέτα, ἀγουραίνουν τὴν τριῴλλια τους στὰ δροσερὰ φυλλώματα, σμίγουν τὸν κελαϊδισμό τους μὲ τὸ σούσουρο τοῦ νεροῦ, μὲ τὰ κρυφὰ μιλήματα, τοὺς ψιθύρους, τ' ἀκατανόητα σιγανὰ παράπονα—(παράπονα... εὐτυχίας) ποὺ ἀναδίνουν οἱ λάχνες, τὰ σύσκια, οἱ φράχτες, τὰ γούπατα. Σὲ μιὰ παραλία τῆς Τσαγγαράδας, τὴν Καραβοστασιά, οἱ Πηλιορεῖτες δείχνουνε τὸ μέρος ὅπου ναυάγησε τιμῆμα τοῦ περσικοῦ στόλου, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Μαγαβάτης, γιὰ νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα, τὸ 480 π.Χ. Ἡ Τσαγγαράδα συνδέεται μὲ τὸ Βόλο μὲ ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο 50 χλιομέτρων. Τελευταῖα, γίνηκε διάνοιξι δρόμου πρὸς τὴν θάλασσα, τὴν ὡραιοτάτη ἀμμουδιὰ τοῦ Μυλοποτάμου. Στὶς καστανιὲς τῆς περιοχῆς, προσθέτουν ἰδιότυπο θέλγητρο οἱ σκίουροι μὲ τὴν φουντωμένη οὐρά, ποὺ πετᾶνε κυριολεκτικὰ ἀπὸ κλώνο σὲ κλώνο. "Οσο γιὰ φροῦτα, ἁπλωσε τὸ χέρι σου καὶ κόψε ἐλεύθερα! Ἡ νοικοκυρὰ τοῦ μπαξὲ θὰ θεωρήσῃ τιμή της ποὺ λιμπίστηκες τὰ καρπερά του.

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Πηλίου, τὸ θέαμα πρὸς τὴν ἀνατολικὰ καὶ δυτικὰ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ πανοραματικό. Ἀπὸ δυτικά, βλέπεις τὸν "Ολυμπο τυλιγμένο σὲ συνεφιὲς καὶ σὲ πούσι, ἀπέναντι ἡ δασωμένη "Οθρυ, καὶ στὸ βάθος ἡ δασωμένη Ὄθρυς, καὶ στὸ βάθος ἡ μακρυὰ οἱ κορφὲς τοῦ Παρνασσοῦ. Ἀριστερὰ τεντώνεται ἡ προβιὰ τῆς Εὔβοιας, ἀνάμεσα στὸν Εὐβοϊκὸ καὶ στὸ Αἰγαῖο, καὶ μακρύτερα πελαλουδίζουν σὲ ρόδινο καὶ χρυσαγάλανο πούσι τὰ δασωμένα καὶ γυμνὰ νησιὰ τῶν Σποράδων, ἡ Σκόπελο, ἡ Σκιάθο, ἡ Ἀλόνησος καὶ τὰ μικρὰ γλαρονήσια Γιούρα, Ψαθούρα, Κυρὰ Παναγιά, σὰν πετραμένοι φάγγοι μιᾶς μουσικῆς τῆς θαλασσινῆς συμφωνίας τοῦ γαλανοῦ μὲ τὸ πράσινο. Τὰ 24 χωριὰ τοῦ Πηλίου, ἀπὸ τὴν Ζαγορὰ μέχρι τὸ Τρίσκερπι, εἶναι τραγούδια, σμαραγδένια ὄνειρα καὶ ἐρωτικοὶ στεναγμοί. Τὸ καλοκαίρι φουντώνει ἡ ὁμορφιά τους μὲ τὶς δροσιὲς καὶ τὰ φροῦτα, καὶ τὸ φθινόπωρο γεμίζουν χρυσάφι, μὲ τὰ πεσμένα φύλλα.

"Οποιος δὲν πῆγε στὸ Πήλιο, δὲν ξέρει τί σημαίνει ὁμορφιά, λαχταριστὸ φροῦτο, κελαρυστὸ νερό, χρυσὴ ἀμμουδιά, μυριστικὸ θάμνο, κρυσταλλένια, δροσερή, ἀθάνατη ἑλληνικὴ θάλασσα.:.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

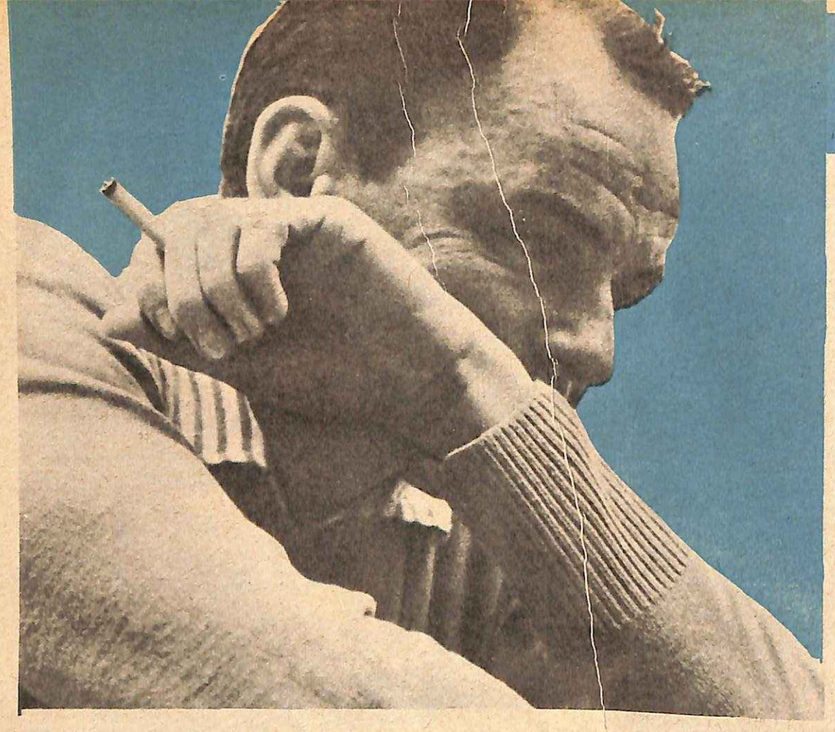
Καρρὲ τοῦ ἡλίου

ΟΜΟΡΦΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

Τὸ πικρὸ συμπέρασμα τοῦ ΦΡΑΝΚ ΣΙΝΑΤΡΑ

ΕΔΩ καὶ μιὰ ὥρα κουβεντιάζω μὲ τὸν Φράνκ Σινάτρα καὶ εἶμαι πραγματικὰ κατάπληκτος. Ἔχω ἀνακαλύψει πὼς ὁ Φράνκυ, ὁ δημοφιλής, ὁ παντοδύναμος Φράνκυ,γιὰ ὠθει φοβερὰ μόνος. Παρ' ὅλη τὴν ἐπιτυχία του, παρ' ὅλα τὰ ἑκατομμύρια ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια του, παρ' ὅλο τὸ πολυάριθμο «κλάν» ποὺ ἔχει δημιουργήσει ὁλόγυρά του. Τοῦ λείπει ἡ θερμότητα λίγης ἀληθινῆς ἀγάπης, τοῦ λείπει μιὰ γυναίκα, ποὺ νὰ βρίσκεται κοντά του τρυφερὴ καὶ ἀφοσιωμένη .

«Ὁ κόσμος δὲν τὸ πιστεύει ἢ δὲν θέλει νὰ τὸ πιστέψη —λέει μ' ἕνα μορφασμὸ ποὺ εἶναι ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο— κι' ὅμως εἶναι ἔτσι: Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος μόνος, μὲ τὴν ἐρημιὰ ὁλόγυρά μου. Μερικὲς φορές, θάθελα νὰ μὴν εἶχα τὴν ἐπιτυχία ποὺ ἔχω. Ἴσως τότε νὰ ἤμουν ἀκόμα εὐτυχισμένος σύζυγος καὶ νὰ εἶχα μιὰ ἀληθινὴ οἰκογένεια, μέσα στὴν ὁποία θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα γαλήνης»

Ὁ Φράνκυ καταλαβαίνει τὴν κατάπληξή μου καὶ ἀρχίζει νὰ γελᾶ. «Γιά κύτταξε! —λέει— ἀκόμα κι' ἕνας σκληρόπετσος ρέπορτερ δυσκολεύεται νὰ μὲ πιστέψη. Μήπως κι' ἐσὺ ἔχεις ἐντυπωσιαστῆ ἀπὸ ὅλον ἐκεῖνο τὸ κόσμο, ποὺ βρίσκεται γύρω μου καὶ ἀπὸ τὸ θόρυβο ποὺ δημιουργεῖται κάθε φορὰ ποὺ βγαίνω ἔξω;»

«Μά... —ἀπαντῶ σαστισμένα— νόμιζα πὼς θὰ ἦταν ἀρκετὸ ἕνα νεῦμα σας, γιὰ νὰ ἔχετε ὁλόγυρά σας ὑπέροχες κοπέλλες, ὅπως ἀκριβῶς οἱ μέλισσες τρέχουν γύρω ἀπὸ ἕνα ρόδο.

«Καὶ βέβαια εἶναι ἔτσι —ἀπαντᾶ μὲ κάποια ἀνυπομονησία—. Μά, πίστεψέ με, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ βρῆ κανεὶς μιὰ γυναίκα, ποὺ νὰ ἀντα ποκρίνεται στὰ ἰδανικά του. Καὶ βέβαια, πολλὲς μὲ ἔχουν ἐρωτευτῆ, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, καὶ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ ὁμορφες γυναῖκες τοῦ κόσμου. Θὰ τὶς εἶχα δίπλα μου, στὰ πόδια μου, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου, ἂν ἤθελα, σὰν μαλακὰ χαλιά. Μὰ θέλεις νὰ μάθῃς κάτι; Οἱ πιὸ ὄμορφες γυναῖκες εἶναι οἱ χειρότερες σύντροφοι. Ἔτσι μὲ δίδαξε ἡ πεῖρα, καὶ γι' αὐτὸ κουράζεται κανεὶς γρήγορα ἀπ' αὐτές. Γιατὶ δὲν σοῦ δίνουν τίποτα, δὲν σοῦ ἀφήνουν τίποτα, ἀπὸ τὴν αἰσθηματικὴ πλευρά».

Ξαφνικά, ἀφήνει τὰ χέρια του νὰ πέσουν μὲ μιὰ κίνησι ἀποθαρρύνσεως καὶ ἀρχίζει νὰ περπατᾶ πάνω-κάτω στὸ δωμάτιο.

Βρισκόμαστε σ' ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα τῆς Πὰρκ Ἀβένιου, τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ Φράνκυ μοῦ ἔδωσε ραντεβοῦ ἐδῶ, ἀγνοῶντας προφανῶς ὅτι ξέρω πὼς τὸ διαμέρισμα ἀνήκει στὴν Φυλλὶς Μὰκ Γκάιρ, τὴν νεώτερη ἀπὸ τὶς Μὰκ Γκάιρ Σίστερς, τὶς τραγουδίστριες ποὺ σημειώνουν τώρα μεγάλη ἐπιτυχία στὴν Ἀμερική.

Φυσικά, δὲν τὸν ρωτῶ πῶς βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα καὶ πῶς φέρεται σὰν νὰ εἶναι στὸ σπίτι του... Ὁ Φράνκ Σινάτρα εἶναι μιὰ προσωπικότητα ἀρκετὰ ἐκκεντρική καὶ πρέπει νὰ τὸν παίρνη κανεὶς ὅπως εἶναι. Ὑποσυνειδήτως, εἶναι φανερὸ ὅτι, ἐνῶ ψάχνει ἀπελπισμένα γιὰ τὴν ἰδεώδη γυναίκα, στὸ μεταξὺ δὲν περιφρονεῖ τὶς ἄλλες, ἐκεῖνες ποὺ ἀποκαλεῖ «κοῦκλες χωρὶς καρδιά». Ἄλλωστε, ἂς μὴν ξεχνᾶμε πὼς ἄρχισε τὴν καταπληκτικὴ καριέρα του ἀκριβῶς σὰν «μοιραῖος ἄντρας».

Ἦταν τὸ 1942 —διηγεῖται— ὅταν κατάλαβα πὼς ἔφτασε γιὰ μένα ἡ στιγμὴ τῆς ἐπιτυχίας. Τότε πέτυχα ἕνα συμβόλαιο μιᾶς ἑβδομάδας, μὲ τὸ «Παραμάουντ Θήατερ» τῆς Νέας Ὑόρκης.

»Σὲ κάποια στιγμὴ μιὰ κοπέλλα συνάντησε τὸ βλέμμα μου καὶ λύγισαν κυριολεκτικὰ τὰ γόνατά της. Ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν σηκώσουν, γιὰ νὰ τὴν βγάλουν ἔξω, μισολιπόθυμη.

»Τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστό, καὶ τὸ ἄλλο βράδυ δεκάδες ἀνήλικες πλημμύρισαν τὶς πρῶτες σειρὲς τῆς πλατείας, οὐρλιάζοντας. Πολλὲς λιποθύμησαν, ὅταν ἡ φωνή μου καὶ τὸ βλέμμα μου πῆραν ἀποχρώσεις χαϊδευτικές. Τὸ συμβόλαιο τῆς μιᾶς ἑβδομάδας ἔγινε δυὸ μηνῶν, καὶ δημιουργήθηκε γύρω μου ὁ θρῦλος τοῦ τραγουδιστῆ, ποὺ φέρνει λιποθυμίες».

Ο ΠΙΟ ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ

Μὰ ἡ γοητεία του δὲν ἀποδείχθηκε πάντα κερδοφόρα. Γιὰ νὰ κατακτήση τὴν Ἄβα Γκάρντνερ π. χ., ἀναγκάστηκε νὰ τὴν κυνηγήση σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἐκεῖνος ὁ ἔρωτας συμπίπτει μὲ τὴ χειρότερη περίοδο τῆς ζωῆς του. Ἡ φωνή του εἶχε βραχνιάσει καὶ τὸ κοινὸ ἄρχισε νὰ ἀδιαφορῆ γι' αὐτόν. Ἡ Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγιερ εἶχε διακόψει τὸ συμβόλαιό της μαζί του. Καὶ ὁ Φράνκυ, ἔξαλλος ἀπὸ ζήλεια, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀναζητᾶ τὴν ὡραία καὶ ἄπιστη Ἄβα, σὲ ὅλα τὰ «σὲτ» ποὺ ἐργαζόταν, ἀπὸ τὴν μιὰ ἥπειρο στὴν ἄλλη.

Μιὰ φορά, πῆγε νὰ τὴν βρῆ στὴν Ἀφρική, στὴ ζούγκλα.

Τὴν βρῆκα ἐγκατεστημένη σὲ μιὰ σκηνή — διηγεῖται. Μόλις ἔφτασα, ἀρχίσαμε νὰ φιλονεικοῦμε. «Ἐν τάξει!» φώναξα. «Αὐτὴ τὴ φορὰ σ' ἐγκαταλείπω γιὰ πάντα! Γιὰ πάντα, καταλάβες;» Καὶ βγῆκα ἀπὸ τὴ σκηνή, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω. Μὰ σὲ λίγο ἄκουσα κάπου κοντά μου τὸ οὐρλιαχτὸ ἑνὸς θηρίου καὶ ἀναγκάστηκα νὰ γυρίσω πίσω. "Οταν ἔφτασα στὴν κατασκήνωσι, ἤμουν σὲ τέτοια χάλια, ποὺ ὅλοι βάλανε τὰ γέλια».

Ὁ ἐρωτάς του γιὰ τὴν Ἄβα κατέληξε σ' ἕναν πολυτάραχο γάμο μὲ μικρὴ διάρκεια (τελευταῖα ὡστόσο, ἡ Ἄβα δήλωσε πὼς ὁ γάμος της μὲ τὸν Φράνκυ δὲν διαλύθηκε ποτὲ δικαστικά).

Ἡ ἐμφάνισι τῆς Ἄβα στὸν ὁρίζοντα τοῦ Φράνκυ εἶχε σημάνει τὸ τέλος τοῦ πρώτου γάμου τοῦ τραγουδιστῆ-ἠθοποιοῦ μὲ τὴν Νάνσυ Μπαρμπάτο, μιὰ γυναίκα γλυκειὰ καὶ ἀφοσιωμένη, ποὺ τὸν εἶχε παντρευτῆ στὴν ἀρχὴ τῆς καριέρας του καὶ τοῦ εἶχε χαρίσει τρία παιδιά.

Ἡ Νάνσυ Μπαρμπάτο δὲν ἦταν, βέβαια, ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ θαμπώνουν μὲ τὴν ὁμορφιά τους. Μὰ ἦταν μιὰ σύζυγος συμπαθητική, γλυκειά, πλούσια σὲ ἐσωτερικὰ χαρίσματα, ποὺ ὁ Φράνκυ δὲν ἤξερε τότε νὰ τὰ ἐκτιμήση. Ἦταν νέος, ἐπιθυμοῦσε τὴ μεγάλη ἐπιτυχία, δὲν ἤξερε ἀκόμα πὼς οἱ «κοῦκλες» δὲν ἔχουν ψυχή...

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ τὸ χωρισμό του ἀπὸ τὴν Γκάρντνερ, ἀκολούθησε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐπιπόλαιους καὶ ἐφήμερους ἔρωτες. Φλέρτ ἢ κάτι περισσότερο.

ΠΟΛΛΕΣ «ΚΟΥΚΛΕΣ ΧΩΡΙΣ ΨΥΧΗ»

Τοῦ ἀπέδωσαν ἕνα φλέρτ μὲ τὴν Κὶμ Νόβακ, μὰ ἴσως δὲν ἦταν παρὰ μονάχα μιὰ φιλία λίγο αἰσθηματική. Ἡ Κὶμ βρισκόταν τότε στὶς ἀρχὲς τῆς καριέρας της καὶ δὲν ἤθελε σοβαροὺς συνδέσμους. Ὑπερράστιζε τὴν ἀνεξαρτησία της — τοῦ μόνον τώρα τελευταία, ἀφοῦ πέρασε τὰ τριάντα, ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψη.—Ἡ Κὶμ διατηρεῖ μιὰ εὐχάριστη ἀνάμνησι ἀπὸ τὴ συνάντησί της μὲ τὸν Σινάτρα. «Οἱ ἄντρες —λέει, ὅταν μιλῆ γι' αὐτὸν— τὸν ἀντιπαθοῦν, γιατὶ κάνει νὰ τὸν ἐρωτεύωνται ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ αὐτοὶ θὰ ἐπιθυμοῦσαν».

Τὴν Ζυλιὲτ Πρόουζ, ὁ Φράνκ Σινάτρα τὴν ἐρωτεύτηκε στὰ σοβαρά. Ἦταν, ὅμως, ἕνας ἔρωτας ποὺ κράτησε πολὺ λίγο

Τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ φὶλμ «Κὰν-Κάν». Ἐκείνη γλυστροῦσε ἀπὸ τὸ Δέντρο τῆς Ζωῆς, μὲ τὸ σῶμα σφιγμένο σ' ἕνα δέρμα φιδιοῦ καὶ κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα μεγάλο κόκκινο μῆλο. Τὸν ἄκουσαν νὰ φωνάζῃ: «Τί κούκλα!» Ὑστερα ἄρχισε νὰ τὴν φλερτάρῃ καὶ φυσικὰ ἐκείνη δὲν ἄργησε νὰ ἐρωτευτῆ τὸν μεγάλο Φράνκ. Μὰ ὁ Σινάτρα κουράστηκε γρήγορα καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ δεσμό του.

Δοκιμάζω νὰ θυμίσω στὸν Φράνκυ ὅλα τὰ φλέρτ, ποὺ τοῦ ἔχουν ἀποδοθῆ, μὲ τὴν Λωρὴν Μπακώλ, τὴ Μαίρυλιν Μονρόε, τὴν Λάνα Τάρνερ.

Ἀλλὰ μὲ διακόπτει ἀπότομα:

«Ἀκόμα κι' ἂν ἦταν ἀλήθεια, ὅλα αὐτὰ τὰ φλέρτ ποὺ μοῦ ἀποδίδουν, φίλε, τί σημασία ἔχουν; Ἔχω διάθεσι γιὰ ἐκμυστηρεύσεις σήμερα καὶ θέλω νὰ σοῦ ἐξηγήσω τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ «δὲν πηγαίνει καλὰ» στὶς κοῦκλες ποὺ ἔχω πάντα κοντά μου!

»Εἶναι, ἀκριβῶς, ἡ ὁμορφιά τους. Οἱ πολὺ ὄμορφες γυναῖκες εἶναι ἐγωκεντρικὲς καὶ δὲν κατορθώνουν νὰ ἀγαπήσουν ἄλλο ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους ἢ μάλλον ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τους. Ὢ ναί, κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ γίνωνται ἀξιαγάπητες, γιατὶ ἔχουν ἀνάγκη νὰ γιὰθουν πὼς οἱ ἄντρες τὶς θαυμάζουν καὶ τὶς ἐπιθυμοῦν, κι' ἔτσι καταλήγουν νὰ γίνωνται σκλάβες τῆς ἴδιας τῆς γοητείας τους καὶ ὑποχρεώνουν γιὰ τὸ θαυμασμὸ ποὺ προκαλοῦν γύρω τους. Χάνουν πιὰ τὴ δυνατότητα νὰ προσφέρουν ἀγάπη καὶ τρυφερότητα στὸν ἄντρα, ποὺ βρίσκεται κοντά τους, ἐκείνη τὴν ἀγάπη, ἐκείνη τὴν τρυφερότητα, ποὺ κάθε ἄντρας ἐπιθυμεῖ. Δὲν νομίζεις πὼς εἶναι ἔτσι;»

Γνέφω καταφατικά, καὶ ὁ Φράνκυ ἐξακολουθεῖ:

«Πάρε σὰν παράδειγμα μιὰ ὄμορφη γυναίκα, ποὺ τὴν ἀγαπᾶς καὶ σ' ἀγαπᾶ. Σὲ κάποια στιγμή, ἐνῶ βρίσκεστε μόνοι στὸ δωμάτιό σας, μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃς νὰ τὴν σφίξῃς στὴν ἀγκαλιά σου, νὰ παίξῃς μὲ τὰ μαλλιά της. Καὶ τότε ἐκείνη σὲ ἀπωθεῖ θυμωμένη, φωνάζοντας: «Ἀφησέ με, θὰ μὲ κάνῃς ἄνω κάτω!» Ἢ δὲν σὲ ἀπωθεῖ, δέχεται τὸ ἀγκάλιασμα, ἀλλὰ τί κάνει συγχρόνως; Σηκώνει τὸ κεφάλι πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο σου καὶ κυττάζεται στὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ὁμορφιά της ἢ γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ἂν τὸ χτένισμά της εἶναι ἀκόμα ἄψογο».

«Εἶναι φοβερό!» παραδέχομαι.

«Ναί —ἐπαναλαμβάνει μηχανικὰ ὁ Σινάτρα καὶ τὸ βλέμμα του εἶναι καρφωμένο κατ' εὐθεῖαν μπροστά του, μὲ μιὰ λάμψι ἀγανακτισμένη, σὰν νὰ παρακολουθῆ ἀμέτρητες τέτοιες σκηνές— εἶναι πραγματικὰ φοβερό! Μιὰ ὁμορφη γυναίκα δὲν εἶναι ποτὲ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της. Θάθελε νὰ εἶναι ἀκόμα πιὸ ὁμορφη, καὶ γι' αὐτὸ τὰ θυσιάζει ὅλα. Ξέρω καλά, φίλε μου, αὐτὸ ποὺ λέω. Οἱ διαπιστώσεις μου εἶναι καρπὸς μιᾶς μεγάλης πείρας».

Ὁ Σινάτρα βάζει σὲ δυὸ ποτήρια οὐΐσκυ, δίνει τὸ ἕνα σὲ μένα καὶ ὕστερα συνεχίζει συλλογισμένα:

«Μιὰ ὁμορφη γυναίκα, φίλε μου, εἶναι ἕνα πλάσμα παράξενο. Πολλὲς φορὲς δὲν γνωρίζει ὅρια. Καταλαβαίνει πὼς ἔχει τοὺς ἄντρες στὰ πόδια της καὶ δὲν διστάζει νὰ τοὺς πατήσῃ. Καὶ ὅσο τοὺς πατάει, χωρὶς ἐκείνοι νὰ ἀντιδροῦν, τόσο γίνεται πιὸ ἀλαζονική, φιλάρεσκη, χωρὶς αἰσθήματα, χωρὶς οἶκτο γιὰ κανέναν».

Τώρα ἔχει παρουσιαστῆ στὸ πρόσωπό του καὶ πάλι μιὰ πικρὴ πτυχή. «Δὲν πρέπει νὰ μὲ παρεξηγήσῃς — συνεχίζει. Δὲν ἐννοῶ πὼς δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ ὄμορφες γυναῖκες. Θέλω νὰ πῶ μόνον πὼς οἱ γυναῖκες αὐτὲς δύσκολα μποροῦν νὰ προσφέρουν μιὰ εἰλικρινῆ ἀγάπη, δύσκολα κατορθώνουν νὰ φερθοῦν μὲ τρόπο, ποὺ νὰ μὴν φέρνῃ σὲ ἀπελπισία τὸν ἄντρα, ποὺ βρίσκεται κοντά τους. Θυμᾶμαι μιὰ φορὰ τὸν ἀλησμόνητο φίλο μου, τὸν καημένο τὸν Μάϊκ Τόντ. Ὧρες καὶ ὧρες περίμενε τὴ γυναίκα του, τὴν Λὶζ Ταίηλορ, ποὺ βρισκόταν καθισμένη μπροστὰ στὴν τουαλέττα της, «φτιαχνοντας» τὸ πρόσωπό της. Ὅταν ἐπιτέλους παρουσιάστηκε, ὁ Μάϊκ ἦταν τόσο θυμωμένος, ποὺ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ γιακὰ τῆς γούνας της καὶ τὴν τράβηξε σχεδὸν σέρνοντας μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Ἡ Λὶζ, φυσικά, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται: «Εἶμαι μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου καὶ ἔχω καθῆκον νὰ ἀρέσω σὲ ὅλους τοὺς ἄντρες!» φώναξε. Καὶ τότε ὁ Μάϊκ θύμωσε τόσο ποὺ τὴν ἔδειρε. Ναί, ναί... ἄκουσέ με ποὺ σοῦ τὸ λέω! Οἱ ὄμορφες γυναῖκες ἐνδιαφέρονται μόνον γιὰ τὴν ἐξωτερική τους ἐμφάνισι καὶ βασίζονται μόνον σ' αὐτήν, γιὰ νὰ προσελκύσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἄντρα. Ἔτσι, δὲν καταλαβαίνουν ὅτι δὲν φτάνει σ' ἕναν ἄντρα νὰ προσφέρῃ τὸ αἴσθημά του, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ, πολὺ λογικά, ἕνα ἐνδιαφέρον ἐξ ἴσου ἔντονο καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς γυναίκας. Δὲν νομίζεις;»

«Συμφωνῶ, ἀλλὰ τί βγαίνει μ' αὐτό;»

Ὁ «Φράνκυ» γίνεται σοβαρός. Εἶναι φανερὸ πὼς παρασύρθηκε σὲ μιὰ συζήτησι ποὺ δὲν ἔκανε ποτὲ ἄλλοτε. Τώρα, ὅμως, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ξεφύγῃ, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ βγάλῃ ἕνα συμπέρασμα ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχει πῆ. Καὶ σὲ λίγο τὸ ἀποφασίζει.

«Ἐ λοιπόν, — καταλήγει κυττάζοντας μακρυά, ἐνῶ ἡ φωνή του παίρνει ἕναν τόνο πιὸ ἤρεμο καὶ τρυφερὸ —μπορῶ νὰ σοῦ ἀμολογήσω πὼς, ἂν μποροῦσα νὰ γυρίσω πίσω, δὲν θὰ ἐγκατέλειπα πιὰ τὴ σύζυγό μου. Δυστυχῶς, ἐξ αἰτίας μου δέχτηκε ἀπίστευτους πόνους καὶ ταπεινώσεις, ποὺ τώρα, ὅταν τὸ σκέπτωμαι, μὲ κάνουν νὰ ντρέπωμαι. Μπορεῖ ἡ Νάνσυ νὰ μὴν εἶναι ἡ πιὸ γοητευτικὴ γυναίκα τοῦ κόσμου, μὰ στὰ δικά του μάτια εἶναι ἡ ἰδανικὴ γυναίκα. Κοντά της, ἕνας ἄντρας δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ νιώση μοναξιά».

Αὐτὸς εἶναι σήμερα ὁ Φράνκ Σινάτρα. "Ενας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν φοβᾶται νὰ παραδεχτῆ πὼς ἔκανε λάθος ὅταν ἐγκατέλειψε τὴν πρώτη του σύζυγο καὶ ὅτι οἱ περιπέτειες ποὺ εἶχε ὕστερα τοῦ ἔδωσαν περισσότερες πικρίες ἀντὶ γιὰ χαρές. Καὶ κάποια μέρα —αὐτὸς ὁ ἴδιος φαίνεται νὰ μὴν τὸ ἀποκλείη— ἴσως θὰ ξαναγυρίση στὴ Νάνσυ, γιὰ νὰ τῆς ζητήση συγγνώμην καὶ νὰ τὴν παρακαλέση νὰ λησμονήση.

ΝΑΝΣΥ ΜΠΑΡΜΠΑΤΟ: Ὁ Φράνκ Σινάτρα τὴν γνώρισε στὸ σχολεῖο. Ἡ Νάνσυ ἦταν τότε δεκαπέντε χρόνων καὶ ὁ Φράνκ τὴν ἐρωτεύτηκε ἀμέσως. Παντρεύτηκαν τὸ 1939, ὅταν ὁ Φράνκυ ἦταν ἄνομα ἄγνωστος. Στὰ δώδεκα χρόνια τοῦ γάμου τους, ἀπέκτησαν τρία παιδιά. Ἡ Νάνσυ Μπαρμπάτο καὶ ὁ Φράνκυ χώρισαν τὸ 1951.

ΑΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ: Τὸ πάθος, ποὺ ἔνιωσε ὁ Φράνκ Σινάτρα γιὰ τὴν Ἄβα, ἦταν τὸ πιὸ τρικυμιώδες τῆς ζωῆς του. Ἀλλωστε τὸ ταμπεραμέντο καὶ τῶν δυὸ μοιάζει σὲ πολλὰ σημεῖα. Ὁ γάμος τους κράτησε μόνον ἑνάμισυ χρόνο καὶ ἦταν ἕνας γάμος χωρὶς γαλήνη. Ὁ Φράνκ, ποὺ ζήλευε τὴν Ἄβα, τὴν κυνηγοῦσε σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

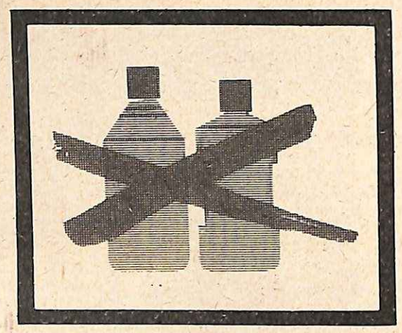
ΚΙΜ ΝΟΒΑΚ: Ὁ Σινάτρα τὴν ἐρωτεύτηκε στὰ σοβαρά; Ἴσως ἐπρόκειτο μόνο γιὰ ἕνα φλέρτ μὲ πολὺ σύντομη διάρκεια, ποὺ γεννήθηκε στὸ «σέτ», ἐνῶ οἱ δυό τους γύριζαν ἕνα φὶλμ μαζί. Ἡ Κὶμ κράτησε μιὰ ἀνάμνησι εὐχάριστη. «Ὁ Φράνκ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἐξυπνος, ἱκανὸς νὰ κάνῃ κάθε γυναίκα νὰ τὸν ἐρωτευτῆ», λέει.

ΖΥΛΙΕΤ ΠΡΟΟΥΖ: Ἦταν ἡ «ἐπίσημη ἀρραβωνιαστικιὰ» τοῦ Σινάτρα γιὰ τρεῖς μῆνες. Ὕστερα ἀπὸ τὸ γαμήλιο τοῦ γάμου του μὲ τὴν Ἄβα Γκαρντνερ, τὴ φιλία του μὲ τὴν Κὶμ Νόβακ, τὰ φλέρτ του μὲ τὴν Λωρὴν Μπακώλ, τὴν Λάνα Τάρνερ καὶ ἄλλες στὸν τοῦ κινηματογράφου. Τὴν Ζυλιέτ, τὴν γνώρισε στὸ φὶλμ «Κὰν-Κάν».

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ὄχι πλέον ἕνα ὁποιοδήποτε χλώριον

μόνον τὸ χλώριον

ΑΤΑΚ

ΜΕ ΤΙΣ ΣΩΤΗΡΙΕΣ ΠΑΣΤΙΛΙΕΣ

δέν καταστρέφει τά ροῦχα
τά ὑπερλευκαίνει
ἐξουδετερώνει τήν ἄσχημη μυρωδιά ἀπό τά πλυμένα

Ἀφοῦ τὸ ἐξευγενισμένο Χλώριο ΑΤΑΚ κάνει τὴ δουλειά του ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ * ΛΕΥΚΑΝΣΗ * ΞΕΚΙΤΡΙΝΙΣΜΑ * ΑΠΟΛΥΜΑΝΣΙ στὸ τελευταῖο χέρι, ξεύγασμα (λουλάκιασμα), ρίχνετε τὴν παστίλια στὸ νερὸ τῆς σκάφης καὶ ξευγάζετε τὰ περασμένα ἀπὸ πρὶν μὲ Χλώριο ροῦχα

ΑΤΑΚ, ΤΟ ΧΛΩΡΙΟ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ ΤΑ ΡΟΥΧΑ

ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΕ ΚΑΘΕ ΧΛΩΡΙΟ

Η ΠΙΟ ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙ

Ἴσως ὅμως ἡ βαθειὰ πικρία, ποὺ αἰσθάνεται ὁ Φράνκ Σινάτρα, κάνοντας τὸν ἀπολογισμὸ τῆς ζωῆς του καὶ ἀναμετρῶντας τὰ σφάλματά του, γίνεται τώρα ἀκόμα πιὸ ἔντονη ἀπὸ ἕνα πρόσφατο δυσάρεστο γεγονός: τὸ χωρισμὸ τῆς κόρης του Νάνσυ ἀπὸ τὸν τραγουδιστὴ Τόνυ Σάντς. Ἴσως αὐτό, ἀκριβῶς, νὰ τὸν κάνη νὰ ἀναλογίζεται πώς, ἂν δὲν ἐγκατέλειπε κάποια μακρυνὴ μέρα τὴν πρώτη του σύζυγο, ἂν δὲν κατέστρεφε τὸν γάμο του μὲ τὴν Νάνσυ Μπαρμπάτο, γιὰ νὰ παρασυρθῇ ἀπ' τὸ τρελλὸ πάθος του γιὰ τὴν Ἄβα Γκάρντνερ, ἴσως ἡ εὐτυχία τῶν παιδιῶν του, ποὺ θὰ ζοῦσαν καὶ θὰ μεγαλώναν σὲ μιὰ ἀληθινὴ οἰκογένεια, θὰ εἶχε σήμερα διαφορετικὲς βάσεις.

«Παντρεύομαι γιὰ νὰ μὴ χωρίσω ποτέ!» εἶχε δηλώσει πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια ἡ νεαρὴ Νάνσυ Σινάτρα, ὅταν πῆρε τὸν Τόνυ Σάντς, ἕναν ἄγνωστο τραγουδιστή.

Τότε ὁ μεγάλος Φράνκυ εἶχε ἀντιδράσει σ' ἐκεῖνο τὸ γάμο, γιατὶ δὲν ἔκρινε τὸν Τόνυ κατάλληλο σύζυγο γιὰ τὴν κόρη του. Μά, μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τῆς Νάνσυ, ποὺ ἀρὸ Τόνυ, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ τραγουδᾶ καὶ τὸ τραγούδι ποὺ ἐπιτυχία. Ὁ Τόνυ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι, γύρισε καὶ μερικὲς ἐπιτυχίες πάντοτε μέτρια. Τελευταία, ὁ Σινάτρα προστάθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ, δίνοντάς του ἕνα ρόλο σὲ κάποιο δικό του φίλμ.

Μά, παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς βυσκοσμένο —ἔτσι τοὐλάχιστον πίστευαν ὅλοι— ὅταν ξαφνικὰ ἔσκασε ἡ πὼς παντρεύτηκε γιὰ νὰ μὴν χωρίσῃ, καὶ ὅμως χώρισε. Οἱ αἰτίες δὲν εἶναι γνωστὲς ἀκόμα. Φυσικὰ ὁ Φράνκυ ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ τὴ βοήθειά του στὴν κόρη του. Τώρα ἡ Νάνσυ γυρίζει ἕνα φίλμ μὲ τὸν πατέρα της. Ὁ τίλτος του εἶναι «Μάρριετζ ὸν δὴ ρόκ», ποὺ σημαίνει περίπου, γάμος ποὺ ναυαγεῖ.

✪✪

Ρ. Π.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ

Ἡ ἀπώλεια βάρους 4 κιλῶν μέσα σὲ μιὰ βδομάδα καὶ μὲ σχεδὸν ἀσφαλῶς θὰ προκαλέσῃ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον στὶς γυναῖκες. Τὸ σύστημα ἔχει δοκιμασθῇ σὲ 10.000 γυναῖκες καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικά. Ἀπαιτεῖται, ἀσφαλῶς, λίγη καλὴ θέλησις καὶ ἐπιμονή, ἀλλὰ τὸ διαιτολόγιο αὐτὸ παρουσιάζει ἕνα σπουδαῖο πλεονέκτημα: Μποροῦν νὰ τὸ ἐφαρμόσουν ἀκόμα καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται, χωρὶς νὰ χάσουν δυνάμεις. Ἡ ἰδιομορφία του ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ τροφὲς ποὺ ἔχουν ἐπιλεγῇ, ἐνῶ δὲν προσφέρουν πολλὲς θερμίδες ποὺ παχαίνουν, εἶναι πλουσιώτατες βιταμίνες καὶ βοηθοῦν τὴν δραστηριότητα τοῦ ἀτόμου. Αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ ἑβδομαδιαῖο μενοὺ περιλαμβάνει μισὸ κιλὸ μπιφτέκι τὴ Δευτέρα, 4 γιαουρτάκια καὶ μισὸ κιλὸ γάλα (ἢ 250 γραμμάρια φέτα) τὴν Τρίτη, 10 αὐγὰ βραστὰ σφιχτὰ τὴν Τετάρτη, 10 πορτοκάλια τὴν Πέμπτη, μισὸ κιλὸ κρύο κοτόπουλο τὴν Παρασκευή, ἕνα κιλὸ ψάρι τὸ Σάββατο (βραστὸ) καὶ ρύζι (ἢ πράσινα φασολάκια) κατὰ βούληση τὴν Κυριακή.

Αὐτὰ μόνο, γιὰ ὅλη τὴν ἑβδομάδα, καὶ τίποτε περισσότερο. Στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη, ἐπιτρέπεται ἕνα κομματάκι ζάχαρη τὴν ἡμέρα, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ ἄτομο θὰ αἰσθανθῇ τυχὸν ἰλίγγους, ἀπὸ πτῶσι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως, ἂν ἐργάζεται σκληρά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ...

ΑΥΤΗ ἡ ἱστορία ἄρχισε κάποιο μεσημέρι, ποὺ γύρισα κατόκοπος στὸ σπίτι καὶ βρῆκα τὴ θεία μου τὴν Ἀφροδίτη στὸ κρεβάτι.

—Βύρων μου, εἶμαι σὲ κακὸ χάλι, μοῦ εἶπε. Δὲν ἀνεβαίνεις στὴν ταράτσα, νὰ ἁπλώσῃς δυὸ τρία πουκάμισα ποὺ σοῦ ἔχω πλύνει;

Εἶμαι καλόβολος τύπος καὶ συνήθως δὲν τῆς χαλάω τὸ χατῆρι τῆς θείας Ἀφροδίτης. Εἶναι κι' αὐτὴ καλόβολη γυναῖκα καὶ μ' ἔχει ἀναστήσει ἀπὸ πιτσιρίκο ἀκόμη. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμα τὴν ἀντιπαθοῦσα, πάλι θὰ πήγαινα τὰ πουκάμισα γιὰ ἁπλωμα. Πρῶτον γιατὶ τὸ ἴδιο βράδι, εἶχα ραντεβοῦ μὲ τὴν Μαργκὼ καὶ δεύτερον γιατὶ αὐτὸ ποὺ φοροῦσα ἤτανε ἤδη βρώμικο. Χωρὶς νὰ χάσω καιρό, λοιπόν, ἔβγαλα τὸ σακκάκι μου, φορτώθηκα τὸ πλαστικὸ κουβαδάκι μὲ τὰ πουκάμισα κι' ἀνέβηκα στὴν ταράτσα. Τὴν εἶχα ξανακάνει αὐτὴ τὴ δουλειὰ κι' ἔτσι δὲν δυσκολεύτηκα καθόλου.

Πῆρα λοιπὸν τὸ πρῶτο πουκάμισο, μάζεψα καὶ μερικὰ μανταλάκια κι' ἑτοιμάστηκα νὰ τὸ κρεμάσω στὸ σχοινί. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἔγινε κάτι ποὺ μοῦ φάνηκε ἐντελῶς ἀνάγωγο. Κάποιος ἐξαλλος τύπος, μιὰ κοριμμένος στὸ πλυσταριὸ τῆς ἀπέναντι πολυκατοικίας, κοπανοῦσε ἕνα κασόνι φωνάζοντας:

— Αἶσχος! Κάτω! Αὐτὸ λέγεται ἀναιδρία...

Ἤτανε τόσο ξαφνικό, ποὺ ταράχτηκα. Κρέμασα τὸ πρῶτο πουκάμισο, ἀλλὰ τὰ ἄλλα δύο τὰ πῆρα μὲ τὸ κουβαδάκι καὶ κατέβηκα τρεχοντας τὶς σκάλες. Εἶχα ἀναστατωθῇ, γιατὶ αὐτὸς ὁ κύριος δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ ἀνακατεύεται στὶς προσωπικές μου ὑποθέσεις. Στὸ κάτω-κάτω τὰ πουκάμισα ἤτανε δικά μου.

—Ἐν τάξει, Βύρων; μὲ ρώτησε ἡ θειά μου.

—Σὲ λίγο, ἀπάντησα.

Ξαναπῆρα τὸ κουβαδάκι νευριασμένος κι' ἀνέβηκα πάλι στὴν ταράτσα. Ὁ περίεργος τύπος, ποὺ μοῦ φέρθηκε τόσο πρόστυχα, ἔκανε βόλτες πέρα - δῶθε. Εἶχα γίνει ἔξω φρενῶν καί, γιὰ νὰ τὸν προκαλέσω περισσότερο, ὄχι μόνον ἁπλωσα τὰ πουκαμισα, ἀλλὰ προηγουμένως τὰ τίναξα κιόλας, ὅπως κάνουν οἱ πολὺ καλὲς νοικοκυρές.

Δὲν φάνηκε νὰ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ τίναγμα. Πεισμάτωσα. Πῆρα τὸ κουβαδάκι λοιπὸν στὸ χέρι, ἄρπαξα καὶ μιὰ σκούπα ποὺ βρῆκα καὶ ἄρχισα νὰ σκουπίζω τὴν ταράτσα. Ἔτσι στὰ κουτουρού. Καὶ ξαφνικά, ἔγινε πάλι τὸ θαῦμα. Καὶ μάλιστα φαίνεται ὅτι τὸ σκούπισμα τὸν ἐρέθισε περισσότερο ἀπὸ τὸ ἁπλωμα, γιατὶ μπῆκε φουριόζος στὸ πλυσταριὸ κι' ἄρχισε τὰ ἴδια καὶ χειρότερα:

— Αἶσχος! Κάτω! Αὐτὸ λέγεται ἀναιδρία...

Μιλοῦσε καὶ χτυποῦσε μὲ τόση λύσσα ἕνα φουκαριάρικο κασόνι ἀπὸ ρέγγες, ποὺ διαλύθηκε στὸ τέλος. Εἶχα λυσσάξει κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου.

—Ἐσὺ εἶσαι αἶσχος! φώναξα.

Βγῆκε φουριόζος ἀπὸ τὸ πλυσταριό, ἔσκυψε κάτω — μᾶλλον κατὰ τὸ φωταγωγὸ — καὶ τὸν ἄκουσα ποὺ φώναζε:

—Θυρωρέ! Φέρε κιθώτια!

Ἐμεινα κατάπληκτος. Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, εἶδα πράγματι τὸ θυρωρὸ τῆς ἀπέναντι πολυκατοικίας, ποὺ ἀνέβηκε στὴν ταράτσα φορτωμένος κόμπωσα κασόνια. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι πὼς τοῦ μιλοῦσε μὲ πολὺ σεβασμό.

★

Πέρασαν δυὸ τρεῖς ἡμέρες, κι' ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ θειά μου δὲν εἶχε γίνει καλά; χρειάστηκε ν' ἀνέβω καὶ πάλι στὴν ταράτσα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔπρεπε ν' ἁπλώσω καμμιὰ δεκαριὰ ζευγάρια κάλτσες. Ἔριξα, λοιπὸν μιὰ ματιὰ στὸ πλυσταριό, ἀλλὰ ὁ περίεργος τύπος δὲν ἤτανε μέσα. Ἄρχισα λοιπὸν τὴν δουλειά μου κι' ὅταν μοῦ εἶχαν μείνει δυὸ τρία ζευγάρια ἀκόμα, τὸν εἶδα ποὺ ἀνέβηκε φουριόζος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν θυρωρό, φορτωμένο κασόνια. Κατάπληξι μοῦ ἔκανε ἡ συμπεριφορὰ τοῦ θυρωροῦ. Δὲν ἔτυχε νὰ ξαναδῶ στὴ ζωή μου τόσο βαθειὲς ὑποκλίσεις καὶ τέτοιο σεβασμό. Συνέχισα ὡστόσο τὴ δουλειά μου, κι' ὅταν ἁπλωσα στὸ σχοινὶ καὶ τὴν τελευταία κάλτσα, ἄκουσα ξανὰ τὴ φωνὴ του καὶ τὶς ὠργισμένες κλωστές του στὶς κασόνες.

—Αἶσχος, ρέ! Ντροπή σου!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Εἶπε καὶ κάτι ἄλλα ποὺ δὲν τὰ πῆρε ὅμως τ' αὐτί μου γιατὶ ταραχτήκα. Κατέβηκα γρήγορα κάτω, καὶ πῆγα ἀπέναντι. Ὁ θυρωρὸς στεκότανε στὴν πόρτα.

—Ἄκουσε, τοῦ εἶπα. Νὰ πῆς σ' αὐτὸν τὸν ἀνάγωγο ὅτι οἱ κάλτσες εἶναι δικές μου καὶ θὰ τὶς ἁπλώνω ὅποτε μοῦ γουστάρει.

Μὲ κύτταξε περίεργα.

—Καὶ ποιός σᾶς ἐμποδίζει νὰ ἁπλώσετε τὶς κάλτσες σας; εἶπε.

—Αὐτὸς ὁ τρελλός, ποὺ κλωτσοῦσε τὶς κασόνες στὴν ταράτσα...

Χαμογέλασε ἀνόητα.

—Κάποιο λάθος θὰ κάνετε, εἶπε. Ἀφῆστε με τώρα, γιατὶ πρέπει νὰ σφουγγαρίσω τὶς σκάλες.

Ἔκανε μεταβολὴ καὶ μπῆκε μέσα. Γύρισα ἀγανακτισμένος στὸ σπίτι μου καὶ ξάπλωσα. Στὴν ἀρχή, βέβαια, ἔκανα τὴ σκέψι ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ εἶχα λάθος. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῶ, ἀνέβηκα πάλι στὴν ταράτσα. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅμως. Ἡ ταράτσα, ἤτανε τῆς πολυκατοικίας τοῦ θυρωροῦ ποὺ μίλησα.

★

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ποὺ συναντήθηκα μὲ τὴν Μαργκὼ δὲν ἄντεξα καὶ τῆς τὰ εἶπα ὅλα. Ὅτι δηλαδὴ εἶχε ἀρρωστήσει ἡ θειά μου κι' ἀναγκάστηκα ν' ἁπλώσω μόνος μου τὰ ροῦχα, γιατὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀνεβῇ τὶς σκάλες τῆς ταράτσας. Φυσικὰ πράσθεσα στὸ τέλος καὶ τὸ σπουδαιότερο:

—Ἀλήθεια, ἀγάπη μου; ἔκανε ἡ Μαργκώ. Σ' ἔβρισε τόσο ἄσχημα;

—Βεβαίως.

—Νὰ τὸν βρίσῃς κι' ἐσύ.

—Τὸν ἔβρισα, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σημασία.

—Τότε εἶναι ἀναίσθητος. Μὴ στενοχωριέσαι...

Πέρασαν δυὸ - τρεῖς ἡμέρες, κι' ἕνα βραδάκι ποὺ εἴχαμε κατεβῇ στὸ Πασαλιμάνι μὲ τὴν Μαργκώ, τὸν συναντήσαμε. Καθότανε στὸ διπλανὸ τραπεζάκι μὲ σοβαρὸ ὕφος κι' ἔτρωγε, ἀμίλητος.

—Νάτος! εἶπα στὴ Μαργκώ.

Γύρισε· τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά, ἀλλὰ μὲ συμβούλεψε νὰ μὴ δημιουργήσω ζήτημα.

—Ἔλα, ἀγάπη μου, εἶπε. Δῶσε τόπο στὴν ὀργή.

—Δὲν πρόκειται νὰ περάσῃ ἔτσι, ἀπάντησα. Θὰ μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις.

Ἡ παρουσία του μὲ εἶχε ἐκνευρίσει. Γύρισα λίγο τὴν καρέκλα μου καὶ τοῦ φώναξα, ἀρκετὰ δυνατά· ὥστε νὰ μ' ἀκούσῃ:

—Ἀγαπητὲ κύριε, ποὺ τρώτε τὰ καλαμαράκια σας μ' αὐτὸ τὸ δηθὲν σοβαρὸ ὕφος, σᾶς πληροφορῶ ὅτι εἶναι μεγαλύτερο αἶσχος νὰ ἀφήσω τὴν ἀρρωστη θεία μου νὰ ἀνεβῇ στὴν ταράτσα, ἀπὸ τὸ ν' ἁπλώσω μόνος μου τὶς κάλτσες μου...

Μὲ κυττοῦσε σὰν χαμένος, κρατῶντας τὸ πιρούνι του στὸν ἀέρα.

—Καὶ τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ μὲ τὶς κάλτσες σας; ρώτησε.

—Μὲ τὶς κάλτσες μου μπορεῖ νὰ μὴν ἔχετε, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε μὲ μένα τὸν ἴδιον ἔχετε σίγουρα.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάζῃ σὰν χαζός.

—Εἰλικρινῶς δὲν σᾶς καταλαβαίνω, μουρμούρισε.

—Σωπᾶτε καλέ! ἔκανε ἡ Μαργκὼ ἐκνευρισμένη. Ἐσεῖς δὲν εἴσαστε ποὺ τοῦ φωνάξατε αἶσχος;

Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε καὶ χαμογέλασε ἐλαφρά.

—Μέσα ἀπ' τὸ πλυσταριό; ρώτησε.

—Μάλιστα.

—Καὶ κλωτσοῦσα καὶ κασόνες;

—Μάλιστα.

Ἔπιασε τὸ πηγούνι του, συλλογισμένος.

—Καὶ πῶς μὲ εἴδατε;

—Ὅπως μὲ εἴδατε κι ἐσεῖς καὶ μὲ βρίσατε.

Τὸ χαμόγελό του ἔγινε ἀκόμα πιὸ πλατύ. Σηκώθηκε πολιτισμένα, ἦρθε ἀπὸ τραπέζι μας καὶ μᾶς ζήτησε μὲ τὸν πιὸ εὐγενικὸ τρόπο τοῦ κόσμου, νὰ τοῦ ἐπιτρέψουμε νὰ καθήσῃ.

Ἡ Μαργκὼ τὰ εἶχε χάσει, μὲ τὴν τροπὴ ποὺ πῆρε ἡ κουβέντα.

Μά, φυσικά, εἶπε. Καθῆστε.

—Ἀναιμε τσιγαρο, χαμογελώντας συνέχισα.

—Γιὰ φαντασου! μουρμούρισε. Ὥστε τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ φώναζα αἶσχος καὶ τὰ ὑπόλοιπα, ἐσεῖς ἁπλώνατε τὶς κάλτσες σας;

—Βεβαίως, εἶπε.

"Εβαλε τὰ γέλια.

—Εἰλικρινῶς, ἀγαπητέ μου, οὔτε σᾶς πρόσεξα.

—Μὰ τότε, γιατὶ ὅλα αὐτὰ καὶ οἱ κλωτσιὲς στὶς κασόνες; ρώτησε ἡ Μαργκώ.

Τὸ πρόσωπό του σοβαρεύτηκε. "Εφτιαξε τὴν γραβάτα του, ξερόβηξε καὶ μᾶς τὸ ἀνήγγειλε ἐπίσημα:

—Εἶμαι βουλευτής!

Μείναμε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

—"Οπως ἀντιλαμβάνεσθε, λοιπόν, πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως. Οὐδεμίαν πρόθεσιν εἶχα νὰ σᾶς θίξω.

—"Ωστε δὲν μὲ εἴδατε; ρώτησα. Τὰ αἴσχη καὶ οἱ κλωτσὲς δὲν ἦταν γιὰ μένα;

—Μὰ φυσικά, ὄχι. "Αλλωστε, ὅταν κάνω πρόβες, εἶμαι τόσο ἀπορροφημένος, ποὺ ἐνῶ ἔχω τὰ μάτια μου ἀνοιχτά, δὲν βλέπω...

'Η Μαργκὼ τὸν κυπτούσε καὶ δὲν χόρταινε.

—"Ωστε, λοιπόν, εἶστε βουλευτής; ρώτησε.

—Βεβαίως, δεσποινίς μου. Νὰ σᾶς συστηθῶ. 'Ανδροκλῆς Σαματατζίδης. Θὰ χαρῶ δὲ ἰδιαιτέρως νἀρθῆτε στὴ Βουλὴ ἕνα βράδι νὰ μὲ δῆτε.

—Θὰ βγάλετε καὶ λόγο; ρώτησε ἡ Μαργκώ.

—Κάθε φορὰ βγάζω λόγο. Δὲν περνάει συνεδρίασις, χωρὶς νὰ ἀκουστῶ.

"Υστερα γύρισε σὲ μένα.

—'Αλήθεια, θέλω νὰ μοῦ μιλήσετε εἰλικρινῶς, ἐσεῖς ποὺ μὲ παρακολουθήσατε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε.

—Γιὰ ποιό θέμα;

—Πῶς σᾶς φάνηκα;

—Καλός.

—Καὶ οἱ κλωτσιές;

—Πετυχημένες.

"Αναψε κι' ἄλλο τσιγάρο. Φαινότανε εὐχαριστημένος.

—Ξέρετε, εἶπε σὲ λίγο. Οἱ κλωτσιὲς ἔχουν μεγάλη σημασία. "Οταν δὲν μᾶς ἀρέση κάτι καὶ θέλουμε νὰ τὸ ἀποδοκιμάσουμε, κλωτσᾶμε τὰ καθίσματά μας καὶ γίνεται μεγάλος σαματᾶς. 'Ο σαματᾶς αὐτός, δὲ ἐπιδρᾶ ψυχολογικὰς ἐπὶ τῶν ἀντιπάλων. Τοὺς ζαλίζουμε!...

'Η Μαργκὼ χαμογέλασε.

—Καὶ παίρνετε καὶ ἀρκετὰ χιλιάρικα, εἶπε.

'Ο κύριος Σαματατζίδης κούνησε τὸ κεφάλι του περίλυπος.

—Δὲ βαρυέστε, ἔκανε ἀπογοητευμένος. "Οσα καὶ νὰ παίρνουμε, δὲν φτάνουν.

—"Ε, ὄχι δά, φώναξε ἡ Μαργκώ.

—Κι' ὅμως, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ξέρετε πόσο μοῦ κοστίζουν αὐτὲς οἱ κασόνες ποὺ σπάζω κάθε βδομάδα γιὰ νὰ εἶμαι σὲ φόρμα; Τοῦ κόσμου τὰ λεφτά! Τέλος πάντων, ἂς μιλήσουμε γιὰ κάτι ἄλλο, πιὸ ἐνδιαφέρον... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κεράσω μεσοῖκες μπύρες;

Τοῦ ἐπιτρέψαμε, κι' ὅταν πιὰ σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε, μᾶς εἶχε προμηθεύσει μιὰ πρόσκλησι γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε στὴ Βουλή.

*

'Ωστόσο τὰ πράγματα ἤρθανε κάπως ἀνάποδα καὶ δὲν πῆγα στὴ Βουλή. Πῆγε ἡ Μαργκὼ μόνη της, ἀλλὰ στὸ ἑπόμενο ραντεβοῦ φάνηκε ἡ ἀλλαγὴ ποὺ ἔγινε στὴν καρδιά της.

—Βύρων μου, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ψέματα. Τὸν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶ.

—Τόσο ἀπότομα σοῦ ἤρθε; ρώτησα.

Δάκρυσε ἀπ' τὴν συγκίνησί της.

—Βύρων μου, ἔπρεπε νὰ τὸν ἔλεπες πῶς ἔκανε στὴ Βουλὴ καὶ θὰ σοῦλεγα ἐγώ.

—Μιλοῦσε κιόλας;

—Συνέχεια.

—Καὶ τί ἔλεγε;

—Τίποτα. Δηλαδὴ φωνάζανε ὅλοι μαζί, ἀλλὰ αὐτὸς ἀκουγότανε περισσότερο ἀπ' ὅλους. "Εχει φωνή!...

—Καὶ δὲν πῆρε τίποτα τ' αὐτί σου;

—Νομίζω πὼς πῆρε. "Ελεγαν «Αἴσχος», «Κάτω», «Αὐτὸ λέγεται ἀναισθησία».

—Καὶ κλωτσοῦσαν;

—Ἀπὸ κλωτσιὲς ἄλλο τίποτα! Τί νὰ σοῦ κάνει, Βύρων μου; Στὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς πρέπει νὰ δείχνουμε κατανόησι...

—Ἀσφαλῶς, ἀπάντησα. 'Αλλὰ θὰ τὰ ξαναποῦμε...

—Δηλαδή;

—Δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμα. Θὰ ἑτοιμαστῶ καὶ τότε θὰ μιλήσουμε.

"Εφυγε, κι' ὅπως μαθαίνω ἀπὸ τοὺς γνωστούς, βγαίνει συνέχεια μὲ τὸν κύριο Σαματατζίδη. 'Αλλὰ κι' ἐγὼ δὲν κάθομαι μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, Γέμισα τὴν τραπέζα μου κασόνες κι' ἔχει βουΐξει ἡ γειτονιὰ ἀπ' τὶς κλωτσὲς μου καὶ τὶς φωνὲς μου: «Αἴσχος» «Κάτω». «Αὐτὸ λέγεται ἀναισθησία». 'Η θειά μου, βέβαια, κοντεύει νὰ τρελλαθῆ, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ὑποχωρήσω. Στὶς ἐρχόμενες ἐκλογὲς θὰ ἐκθέσω ὑποψηφιότητά βουλευτοῦ, καὶ εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ βγῶ ὁπωσδήποτε. "Αλλωστε, αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω ἡ Μαργκώ!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Η ΑΝΙΤΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΠΑΙΔΙ

'Η 'Ανίτα "Εκμπεργκ, ἔφυγε ἀεροπορικὰς ἀπὸ τὴ Ρώμη γιὰ τὸ Λονδίνο, προκειμένου νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὸν σύζυγό της Ρὶκ Βὰν Νοῦτερ, ποὺ παίζει ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ ρόλο στὸ τελευταῖο φίλμ τῆς σειρᾶς Τζέημς Μπὸντ — πράκτωρ 007 «Ἐπιχείρησις κεραυνός», μὲ τὸ νέο καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Κλαὶντ Ροτζερς. 'Η ἄλλοτε πρωταγωνίστρια τῆς ρωμαϊκῆς ντόλτσε βίτα, στὴν ὁποία θὰ καὶ στὴ ζωή, ἔχει γίνει τώρα ὑποδειγμα καλῆς συζύγου καὶ περιμένει ἕνα παιδί, ποὺ θὰ γεννηθῆ τὸν Αὔγουστο.

ΑΝΟΙΞΕΤΕ

Τὸ γραφικὸ ἔθιμο τοῦ Κλήδονα, μὲ τὰ ριζικάριά του, μὲ τὶς φωτιές, μὲ τὰ χαρούμενα πηδήματα καὶ τὰ τόσα ἄλλα περίεργά του, εἶναι τὸ πιὸ λαοφίλητο καὶ τὸ πιὸ ἁπλωμένο σ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα.

Τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννου, ποὺ γιορτάζει τὰ γενέθλιά του στὶς 24 'Ιουνίου, τὸ ἔθιμα τῶν πυρῶν συνεορτάζεται ἀπὸ ὀρθοδόξους, καθολικούς, προτεστάντες, σ' ὅλο σχεδὸν τὸ χριστιανικὸ κόσμο. 'Ανάβουν φωτιὲς γιὰ νὰ τιμήσουν τὸν 'Αη-Γιάννη τὸν Φανιστή, τὸν Ρηγανά. Τὸ φαντασμαγορικὸ αὐτὸ ἔθιμο εἶχε τόσο ἐπικρατήσει στὸν τόπο μας, ὥστε νὰ διατηρῆ ἀκόμα ὅλη τὴν παλιά του λαμπρότητα. Τὰ παλληκάρια κι' οἱ κοπέλλες, πηδῶντας χαρούμενα πάνω ἀπὸ τὶς φωτιές, τραγουδοῦν κι' ἕνα εὔθυμο πεντάστιχο, ποὺ ἡ λαογραφικὴ ἔρευνα βρίσκει τὴν καταγωγή του στὴν ἑλληνικώτατη Κύπρο:

«Ψύλλοι, ψύλλοι φύγετε
καὶ κοριοὶ φοφῆστε
ὁ 'Αη-Γιάννης ἔρχεται
μὲ τὸ κονταρόξυλο
καὶ κονταροξυλίζει σας».

Τὴν ἄλλη μέρα τ' ἀπόγεμα, ἐπακολουθεῖ στὶς γειτονιὲς καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ «Κλήδονα». 'Η λέξι αὐτὴ παράγεται ἀπὸ τὸ ρῆμα κλῄζω ἢ κλείζω, ποὺ σημαίνει φημίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. 'Ο λαὸς ὅμως ποὺ δὲν ξέρει αὐτὴ τὴν ἐτυμολογία, ἔδωσε στὸν Κλήδονα τὴν ἔννοια τοῦ κλείνω, κλειδώνω. Στὴν παρανόησι αὐτὴ βοήθησε καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ πήλινου ἀγγείου, ποὺ περιέχει ἀνάμεσα στ' ἄλλα ἀντικείμενα καὶ πολλὰ κλειδιά.

"Ενα σχετικὸ τετράστιχο, ποὺ ἀποθησαύρισε καὶ μετάφρασε στὴ γαλλικὴ ὁ Guys, ὑποθέτει τὸν Κλήδονα κλεισμένο:

«"Ανοιξε τὸν Κλήδονα νάβγῃ ὁ χα- (ριτωμένος,
ὅπου τὰ κάστρα πολεμᾶ καὶ βγαί- (νει κερδεμένος.
Τί μὲ 'φελοῦν οἱ ὁμορφιές, τί μὲ (φελοῦν τὰ κάλλη
καὶ τῆς καρδιᾶς μου τὰ κλειδιὰ νὰ (τὰ κρατοῦσιν ἄλλοι;»

'Ο Κλήδονας εἶναι ἕνα εἶδος μαντείας, ποὺ ἡ καταγωγή του χάνεται μέσα στὸ βάθος τῶν αἰώνων. Τὰ πιὸ παλιὰ του ἴχνη βρίσκονται στὴν ὁμηρικὴ ἐποχή, ὅπου οἱ 'Αχαιοὶ τὸν ἔλεγαν «"Οσσα», ποὺ σημαίνει φωνή, φήμη, λόγος ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὸ Θεό. Μονάχα στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ στοὺς Βυζαντινοὺς χρονογράφους, βρίσκεται ἡ μεταγενέστερη ὀνομασία του «Κλήδονας». "Ετσι, τὸ λαϊκὸ αὐτὸ μαντικὸ ἔθιμο εἶναι πανάρχαιο. Καὶ εἶναι ἀντίστοιχο μὲ τὴ γιορτὴ τῶν «ἡλιοστασίων» καὶ τὴ λατρεία τοῦ θεοῦ Βάαλ, δηλαδὴ τοῦ "Ηλιου.

Οἱ Χαναναῖοι ἄναβαν φωτιὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Βάαλ καὶ πηδοῦσαν πάνω ἀπ' αὐτές. 'Ο "Αγιος 'Επιφάνιος ἀναφέρει, ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τελοῦσαν γιορτὲς πυροπηδήματων καὶ ὅτι καὶ στοὺς Σαρακηνοὺς ἐπικρατοῦσε ἀνάλογο ἔθιμο. 'Επίσης στοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους ὑπῆρχε μιὰ παρόμοια γιορτή, πρὸς τιμὴ τῆς ἀγροτικῆς θεᾶς Παλήτας, ὅπου ἄναβαν μεγάλες φωτιὲς κι' ὁ λαὸς μ' ἐξαλλο ἐνθουσιασμὸ χόρευε καὶ πηδοῦσε.

Στοὺς Βυζαντινούς, οἱ τελετὲς τῶν πυρῶν, ἦταν πάρα πολὺ συνηθισμένες, παρὰ τὴν αὐστηρὴ ἀπαγόρευσι τῆς Πολιτείας καὶ τῆς 'Εκκλησίας. 'Η ἕκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ποὺ συνῆλθε στὸ Τροῦλο (σὲ μιὰ αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων Κων)πόλεως, ποὺ σκεπαζόταν ἀπὸ ἕνα ψηλὸ τροῦλλο), χαρακτήρισε τὶς γιορτὲς αὐτὲς ὡς εἰδωλατρικές.

Οἱ 'Αγιοι Πατέρες θέσπισαν αὐστηρὲς κυρώσεις. 'Ο κληρικὸς ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ πάρῃ μέρος στὰ πυροδοτήματα, τιμωριόταν μὲ καθαίρεσι κι' ὁ λαϊκὸς μὲ ἀφορισμό. Σύμφωνα μὲ τὸν πατριάρχη 'Αντιοχείας Βαλσαμώνα, «ἡ τῶν πυραλίων δαιμονιώδης τελετὴ καὶ αἱ κληδόνες» γινόντουσαν ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ Πατριάρχη Μιχαὴλ (1169), ποὺ εἶχε τὸ ἐπώνυμο «Υπατος τῶν φιλοσόφων».

Νὰ πῶς περιγράφει τὴ δαιμονισμένη αὐτὴ γιορτὴ ὁ "Αγιος Βαλσαμών:

«Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννη, μαζευόντουσαν στοὺς δρόμους καὶ στὰ σπίτια ἄντρες καὶ γυναίκες, μ' ἕνα πρωτότοκο κορίτσι νυφοστολισμένο. Κι' ἀφοῦ πέφτανε σ' ἕνα γερὸ φαγοπότι καὶ σ' ἕνα τρελλὸ χορὸ μὲ τραγούδια, βάνανε νερὸ τῆς θάλασσας σ' ἕνα χάλκινο κανάτι κι' ἔριχναν μέσα τὰ σημάδια τους, ποὺ ἦταν διάφορα κοσμήματα ἢ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα. Τότε ἔκανε ὁ καθένας τὸ δικό του ρώτημα. Καὶ τὸ κορίτσι ἔβγαζε ἀπὸ τὸ κανάτι τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔπιανε. "Αν τὸ σημεῖο, αὐτὸ τύχαινε νὰ ἀνήκῃ σὲ ἐκεῖνον ποὺ ρωτοῦσε, τότε ἡ ἐπιθυμία ποὺ εἶχε στὴν καρδιὰ του «θὰ στεργε», δηλαδὴ θὰ πραγματοποιόταν. Τὴν ἄλλη μέρα, συντροφιὰ μὲ τὸ κορίτσι πάλι, πήγαιναν στὴ θάλασσα μὲ τούμπανα καὶ μὲ τραγούδια, παίρνανε νερὸ καὶ ραντίζανε τὰ σπίτια τους. Τὴ νύχτα, ἄναβαν φωτιὲς ἀπὸ ἄχυρα καὶ μάντευαν ἀπὸ τὰ πηδήματά τους ἂν θὰ τοὺς συνέβαινε καλὸ ἢ κακό, ἐκείνη τὴ χρονιά. Τὸ σπίτι, εἴτε τὴν αὐλή, εἴτε τοὺς δρόμους, ὅπου γινόντουσαν αὐτὰ τὰ συναπαντήματα τοῦ Κλήδονα, τὰ εἶχαν στολισμένα μὲ χρυσὰ πέπλα, μὲ μεταξωτὲς γιρλάντες καὶ μὲ στεφάνια ἀπὸ χλωρὰ κλαδοφύλλα, γιὰ τιμὴ καὶ ὑποδοχὴ τοῦ... Σατανᾶ, ποὺ θὰ τοὺς πάρῃ!»

'Εδῶ τελειώνει ἡ περιγραφὴ τοῦ Βαλσαμώνα. "Ολα αὐτὰ τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθιμα τὰ κατάργησε ὁ Πατριάρχης Μιχαήλ, ποὺ γράφει: «Καὶ νῦν, εὐδοκοῦντος τοῦ Θεοῦ, τὰ τοιαῦτα θεοστυγῆ ἔργα πεντελῶς ἠπράκτησαν». Κι' ὅμως, εἰς πείσμα τοῦ ἁγιωτάτου Πατριάρχη, οἱ φωτιὲς καὶ ὁ Κλήδονας ἐξακολουθοῦσαν νὰ γιορτάζωνται μὲ τὴ λαταγωγή του ποὺ ἔχει ὁ λαὸς γιὰ τὰ ἀπαγορευμένα πράγματα!

Μάλιστα τὸ ἔθιμο αὐτό, κατὰ τὸ 1774, ξαναγεννημένο καὶ μὲ καινούργια δύναμι ξαναφάνηκε στὴν Πόλη καὶ ἰδιαίτερα στὰ Θεραπειά, ὅπως μᾶς σημαίνει πὼς καὶ πρωτύτερα ζοῦσε καὶ βασίλευε στὴ Βασιλεύουσα.

Δὲν εἶναι καθόλου περίεργο, γιατὶ καὶ ἡ Καθολικὴ 'Εκκλησιὰ πῆρε ἀνάλογα μέτρα κατὰ τῶν ἐθίμων τοῦ ἀνάρχου αὐτοῦ ἐθίμου εἶναι φυσικὸν νὰ θρίσκεται ὡς κατάλοιπο εἰδωλολατρικῶν τελετῶν σ' ὅλους τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαούς. 'Ο "Αγγλος συγγραφέας Μπράντ, στὶς μελέτες του γιὰ τὰ λαϊκὰ ἔθιμα τῆς πατρίδας του, γράφει πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν Κλήδονα, ποὺ δυστυχῶς ὁ χῶρος τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀναφέρουμε. 'Επίσης καὶ ὁ 'Ισπανὸς Μαρτίνος 'Αρελάτος ἀναφέρει τὴ γιορτὴ τῶν πυρῶν, σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγαπημένες στὴ χώρα του.

'Η γιορτὴ τοῦ Κλήδονα στὴν "Ελλάδα ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια γιορταζόταν ἔτσι: Πρὶν ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς μέρες, οἱ κοπέλλες τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, συνεννοοῦνται καὶ ὁρίζουν σὲ ποιό σπίτι θὰ ἀνοίξουνε τὸν Κλήδονα. "Ετσι, τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννου, μαζεύονται σ' ἕνα συγγενικὸ σπίτι μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, καὶ κάθε μιὰ ποὺ θέλει νὰ μάθῃ τὴ μοῖρα της, φέρνει ἢ στέλνει τὸ «ριζικάρι» της. Συνήθως τὰ ριζικάρια εἶναι χρυσὰ ἢ ἀσημένια κοσμήματα, δηλαδὴ σκουλαρίκια, δαχτυλίδια, καρφίτσες κι' ἀκόμα πιὸ ἁπλά, δαχτυλήθρες, κουμπιά, κλειδιὰ κλπ. Τὰ πράγματα αὐτὰ «μελετιῶνται» στὰ ἀνάμματα τῶν ἀγαπημένων νέων, ποὺ οἱ κοπέλλες ὀνειρεύουνται νὰ παντρευτοῦν.

"Υστερα ρίχνουν τὰ ριζικάρια τους μέσα σ' ἕνα κανάτι, ποὺ εἶναι γεμάτο μὲ «ἀμίλητο νερό». Τὸ νερὸ αὐτὸ τὸ φέρνει ἀπὸ τὴ βρύση τοῦ χωριοῦ ἕνα αὐτάδελφο ἀγόρι ἢ κορίτσι, σιγὰ καὶ μυστικά, ὥστε νὰ μὴ τὸ δὴ κανεὶς καὶ τοῦ μιλήσῃ στὸν πηγαιμὸ ἢ στὸ γυρισμό του. Μόλις φτάσῃ τὸ ἀμίλητο νερὸ μέσα στὸ κανάτι, οἱ κοπέλλες τὸ σκεπάζουν μ' ἕνα κόκκινο πανί, τὸ κλειδώνουν μ' ἕνα κλειδὶ καὶ τ' ἀφήνουν ἐκεῖ νύχτα στὴν ταράτσα, γιὰ νὰ τὸ δοῦν τὰ ἄστρα, λέγοντας:

«Κλειδώνουμε τὸν κλήδονα μὲ τ' 'Αη-(γιαννιοῦ τὴ χάρι
κι' ὅποια 'χει καλὸ ριζικὸ νὰ δώση (νὰν τὸ πάρη».

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν αὐγή, σηκώνουνται καὶ τὰ βάζουν σὲ μιὰ σκιερὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ μὴ τὸ δῇ ὁ ἥλιος. Κατὰ τὸ ἀπομεσήμερο, συνάζουνται πάλι οἱ κοπέλλες σ' ἕνα δωμάτιο μὲ κλειστὰ παράθυρα, κάθουνται χάμω κουλουρισταί, γύρω ἀπὸ τὸ δοχεῖο, καὶ τὸ ξεκλειδώνουν τραγουδοῦντας:

«'Ανοίγουμε τὸν Κλήδονα μὲ τ' 'Αη-(γιαννιοῦ τὴ χάρι
κι' ὅποια 'χει καλὸ ριζικὸ σήμερα (νὰν τὸ πάρη».

"Επειτα κάθε μιὰ χωριστὰ ἀπαγγέλλει κι' ἀπὸ ἕνα δίστιχο. Σὲ κάθε δίστιχο, τὸ αὐτάδελφο παιδὶ δουτάει τὸ χεράκι του στὸ ἀμίλητο νερὸ καὶ βγάζει σὰν κληρο, ἕνα ριζικάρι σημεδεμένο ἀπὸ τὴν κοπέλλα ποὺ τὸ ἀνήκει. Τὸ δίστιχο θεωρεῖται σὰν χρησμὸς ἢ τὸ πρόσωπο, στὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου μελετήθηκε τὸ βγαλμένο ριζικάρι. Τὸ περιεχόμενο τῶν δίστιχων περιστρέφεται πάντα, γύρω ἀπὸ τὴν τύχη, ἂν δηλαδὴ τὸ κορίτσι θὰ παντρευτῇ νωρίς, ἂν ἀγαπιέται, ἂν

ΤΟΝ ΚΛΗΔΟΝΑ

"Ενα ἔθιμο βαθύτατα ριζωμένο

Οἱ κοπέλλες στήνουν χορὸ γύρω ἀπὸ τὸν Κλήδονα.

φθονῆται, ἂν διαβάλεται καὶ ἀπὸ ποιόν:

«Τὸ κυπαρίσσι τὸ ψηλό, τὸ μεσια- (νὸ κλωνάρι
εἶναι τὸ κοντογειτονόπουλο ποὺ θέ- (λει νὰ σὲ πάρη»

'Η κοπέλλα ποὺ πράγματι πονάει ἡ καρδούλα της γιὰ τὸ ὅμορφο γειτονόπουλο μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γλυκὰ μάτια, ἐνθουσιάζεται.

Μὰ ἡ ἄλλη ἡ λυγερή, μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μενεξεδένια μάτια, προσμένει μ' ἀγωνία νὰ δῇ τὸ ριζικάρι της:

«Καὶ πάλι ξανοίξετε νὰ δῇ καὶ (τὸ δικό τση
τῆς καλομοίρας τῆς ξανθιᾶς νὰ δῇ (τὸ ριζικό τση».

Καὶ νὰ ποὺ ὁ καλόβολος Κλήδονας, λὲς καὶ συμπονᾶ τὰ καημένα κορίτσια, εἶναι γενναιόδωρος σὲ καλὲς προφητεῖες. "Ετσι οἱ περισσότερες μένουν εὐχαριστημένες κι' ὄχι λίγες ἀποδίδουν στὸν Κλήδονα τὸν εὐτυχισμένο γάμο ποὺ ἔκαναν.

"Οταν ὅλες οἱ κοπέλλες πάρουν τὰ ριζικάρια τους, στήνουν ἕνα χορὸ γύρω ἀπὸ τὸν Κλήδονα, ἕνα συρτὸ ποὺ τελειώνει μὲ τὴ δύσι τοῦ ἡλιου. Τότε ἡ καθεμιά, μὲ τὴ σειρά της, γεμίζει τὸ στόμα της μὲ νερὸ τοῦ Κλήδονα καὶ στέκεται στὸ παράθυρο, περιμένοντας ν' ἀκούσῃ ἕνα ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ μελλούμενου ἀντρός της.

'Ο Κλήδονας τῆς Παλιᾶς 'Αθήνας ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γραφικά, ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένο ἔθιμα, γιατὶ ἔκανε τὶς τρυφερὲς καρδιὲς τῶν κοριτσιῶν νὰ χτυποῦν μὲ τὴ λαχτάρα τῆς ἐλπίδας. Στὴ μαντικὴ αὐτὴ μυσταγωγία βοηθοῦσαν κι' οἱ μανάδες κι' οἱ ὡριμες γυναῖκες. "Εθρεψαν κι' ἐκεῖνες ὄνειρα, ποὺ ἄλλα πραγματοποιήθηκαν κι' ἄλλα ἔσβησαν στὴ μακρὰ προσμονὴ μιᾶς εὐτυχίας ποὺ, δὲν ἦρθε ποτέ.

'Ο πανάρχαιος Κλήδονας δυστυχῶς στὶς μέρες μας ξεφυλλίζεται καὶ μαραζώνει στὶς μεγάλες πόλεις καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπολησμονιέται. 'Ο πολιτισμὸς κι' ἡ ἐλευθερία τῶν ἠθῶν πάνε νὰ τὸν καταργήσουν. Τώρα τὰ ἐρωτευμένα ζευγάρια συνεννοοῦνται κι ἀλληλοαντεύουνται μὲ πιὸ ἁπλὰ καὶ ρεαλιστικὰ μέσα. Στὰ χωριὰ ὅμως, ἐκεῖ ποὺ δὲν πέρασε ἀκόμα ὁ ὀδοστρωτήρας τοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ἔθιμο ζῇ καὶ βασιλεύει, σὰν ἕνα ἐξωτικὸ ἔθιμο ποὺ βοηθᾶει τὶς ὀθῶμανὲς κοπέλλες νὰ ποσμαντεύσουν τὸν χαριτωμένο τους.

«Χρυσὴ θυμητικὴ ὀνείρων ὥρα, ποὺ ἡ ψυχὴ τὴ γλυκὴν προμαντεύει», ὅπως λέει ὁ ποιητὴς Μαβίλης.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

**

ΤΑ ΨΥΓΕΙΑ ΘΑ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΚΑΙ ΑΠΟ ΜΕΣΑ

Κάθε τόσο, οἱ ἐφημερίδες μιλοῦν γιὰ ἕνα παιδὶ ποὺ πέσανε ἀπὸ ἀσφυξία καὶ κατάντησε, γιατὶ κλείστηκε σ' ἕνα ψυγεῖο, παίζοντας κρυφτὸ μὲ τοὺς συντρόφους του, καὶ ὕστερα δὲν μπόρεσε νὰ βγῇ. Αὐτὰ τὰ τραγικὰ ἐπεισόδια ἔκαναν ἐντύπωσι στοὺς Γάλλους βιομηχάνους ποὺ ἀπεφάσισαν νὰ κατασκευάσουν ψυγεῖα, ποὺ νὰ ἀνοίγουν καὶ ἀπὸ μέσα. Ἀποτάθηκαν γι' αὐτὸ στοὺς τεχνικούς, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τώρα γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐπιθυμία των βιομηχάνων. Τὰ ψυγεῖα, ποὺ θὰ ἀνοίγουν καὶ ἀπὸ μέσα, ὅπως ἀσφαλιστικὸν ἀνακοινώνουν οἱ Γάλλοι βιομηχανοι, θὰ ἔχουν πολὺ σύντομα στὴν ἀ-

Ο "ΘΗΣΑΥΡΟΣ,,

Δύο σελίδες ἀφιερωμένες στὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό, ποὺ γράφουν καὶ ἐπιμελοῦνται οἱ συνεργάται μας Σ.ΜΠΟΡΛΕΣΗΣ καὶ ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΦΙΛΕ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΕ,

Κάθε "Ελληνας ξενητεμένος, κάθε "Ελληνας μετανάστης, ἔχει χρέος ἱερὸ νὰ κρατάη στὴν καρδιὰ του ἀνέπαφη καὶ ἀναλοίωτη τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν μακρυνὴ πατρίδα του καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ τὴν μεταδώση, σὰν κληρονομιὰ ἀγάπης καὶ ὑπερηφάνειας, καὶ στὰ παιδιά του καὶ στὰ ἐγγόνια του. Αὐτό, ὅμως, ἰδιαίτερα τὸ δεύτερο, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὸ πετύχη μόνος του. Τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιοῦνται σὲ μιὰ ξένη χώρα, ποὺ μιλοῦν μιὰ ἄλλη γλῶσσα, ποὺ ἀνατρέφονται μὲ διαφορετικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, εὔκολα λησμονοῦν ποιές εἶναι οἱ ρίζες τῆς καταγωγῆς τους. Ἀκόμα κι' ἂν αὐτὲς βρίσκωνται σὲ μιὰ γῆ ἡρωϊκὴ καὶ δοξασμένη, σὲ μιὰ γῆ ἀπ' ὅπου ξεπήδησε τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ γεννήθηκαν καὶ τράφηκαν τὰ ὡραιότερα ἰδανικὰ τῶν ἀνθρώπων: Στὴν Ἑλλάδα.

Γι' αὐτό, ὁ ξενητεμένος Ἕλληνας, στὴν προσπάθειά του νὰ κρατήση ἀναμμένη καὶ στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐγγονιῶν του τὴ λαμπάδα τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν Ἑλλάδα, χρειάζεται τὴ συμπαράστασι καὶ τὴ βοήθεια τῶν ἀδελφῶν ποὺ βρίσκονται στὴν πατρίδα, χρειάζεται τὴ συμπαράστασι τῆς ἰδίας τῆς Ἑλλάδος.

Νὰ γιατὶ ἡ ἀνακοίνωσι, ποὺ ἔκανε τελευταῖα ὁ Ὑπουργὸς Προεδρίας τῆς κυβερνήσεως κ. Παπασπύρου, μοιάζει σὰν ἕνα ὡραῖο καὶ συγκινητικὸ μήνυμα τέτοιας ἐλπίδας.

Ἡ πρότασι ἔγινε ἀρχικὰ ἀπὸ ἕνα ἰδιωτικὸ ἐκπαιδευτήριο, τὴ Σχολὴ Χατζιδάκη, καὶ ὁ Ὑπουργὸς κ. Παπασπύρου τὴν συνεζήτησε μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ὁμογενῶν, στὸ πρόσφατο ταξίδι του στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, καί, ὅπως δήλωσε μετὰ τὴν ἐπιστροφή του, οἱ ὁμογενεῖς τὴν δέχτηκαν μὲ προθυμία καὶ εὐχαρίστησι.

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀληθινὰ ὡραία σταυροφορία «ἐπιστροφῆς στὴν Ἑλλάδα» τῶν παιδιῶν ποὺ γεννήθηκαν στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ "Ελληνες γονεῖς.

Χιλιάδες παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, βλαστάρια τῆς Ἑλληνικῆς γενιᾶς, μεταφυτευμένα σὲ μιὰ μακρυνὴ χώρα. Οἱ ἀναμνήσεις τῶν γονέων τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρος ἢ τοῦ παππού καὶ τῆς γιαγιᾶς, ποὺ μέγουν πὼρ' ὅλα τὰ χρόνια, ποὺ πέρασαν στὴν ξενητιά, ἀθεράπευτα νοσταλγοί τῆς μακρυνῆς πατρίδας μὲ τὸ γαλανὸ οὐρανὸ — δὲν εἶναι πάντα ἕνας ἀρκετὰ ἰσχυρὸς δεσμός, ποὺ νὰ μπορέση νὰ κρατήση τὰ παιδιὰ αὐτὰ δεμένα μὲ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Οἱ δεσμοὶ χαλαρώνουν, κινδυνεύουν νὰ χαθοῦν. Χρειάζεται «κάτι» γιὰ νὰ τοὺς συγκρατήση, νὰ τοὺς ἰσχυροποιήση, χρειάζεται ἀκριβῶς, μιὰ ἐπιστροφή.

Ἴσως νὰ φανῆ παράξενο ποὺ λέω «ἐπιστροφή», μιλώντας γι' αὐτὰ τὰ παιδιά, ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ δὲν τὴν γνώρισαν ποτέ. Κι' ὅμως εἶναι ἔτσι. Γιατὶ ἑλληνικὸ εἶναι τὸ αἷμα ποὺ κυλάει στὶς φλέβες τους καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ στὸ βάθος, ἑλληνικὴ νὰ εἶναι καὶ ἡ ψυχή τους. Καὶ τὸ αἷμα, ἡ ψυχή, δὲν λησμονοῦν ποτέ. Θὰ εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἔλθουν στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ τὴν «γνωρίσουν», νὰ τὴν ἀγαπήσουν.

Γι' αὐτό, εἶναι πολὺ ὡραῖα καὶ πολὺ ἐνδιαφέροσα αὐτὴ ἡ πρωτοβουλία καὶ εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένος ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖο μίλησε ὁ Ὑπουργὸς κ. Παπασπύρου γιὰ τὸ πρόγραμμα ποὺ θὰ καταρτίστη, ἂν τελικὰ ἡ πρότασι υἱοθετηθῆ ἀπὸ τὴν κυβέρνησι καὶ τὴν ὁμογένεια. Τὸ σχέδιο προβλέπει ἀρχικὰ τὴ δημιουργία κατασκηνώσεως κοντὰ στὴν Ἀθήνα, γιὰ τὸν παραθερισμὸ 10.000 παιδιῶν. Ἀργότερα, αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς μπορεῖ νὰ φτάση τὶς 50.000. Τότε, φυσικά, τὰ παιδιὰ θὰ μοιράζωνται σὲ διάφορες κατασκηνώσεις.

Πενήντα χιλιάδες Ἑλληνοαμερικανόπουλα, ποὺ θάρχωνται νὰ περνοῦν τὸ καλοκαίρι τους στὴν Ἑλλάδα, ποὺ θὰ τρέχουν στὶς χρυσὲς ἀμμουδιές της, ποὺ θὰ κολυμποῦν στὶς γαλάζιες της θάλασσες, ποὺ θ' ἀνασαίνουν τὸν μυροβόλο ἀγέρα της, ποὺ θὰ μαθαίνουν ἀπὸ κοντὰ τὸ δοξασμένο παρελθόν της. Πῶς θάναι δυνατὸν ὕστερα, ὅταν θὰ ξαναφύγουν, νὰ μὴν ἔχουν τὶς νεαρὲς καρδιές τους γεμάτες ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴ γῆ τῶν προγόνων τους;

Σ. Μ.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Κάθε Σάββατο καὶ Δευτέρα, δυὸ πλοῖα τῆς γραμμῆς Πειραιᾶ — Μπρίντιζι φεύγουν μὲ ἀρκετοὺς μετανάστες γιὰ τὴ Γερμανία, μέσω Ἰταλίας.

Ἀπὸ τὸ Μάρτιο τοῦ 1960, ποὺ ὑπεγράφη ἡ Ἑλληνογερμανικὴ Σύμβασις «Περὶ τοποθετήσεως Ἑλλήνων ἐργατῶν σὲ γερμανικὲς ἐπιχειρήσεις», χιλιάδες ἄντρες καὶ γυναῖκες πῆραν τὸ δρόμο τῆς σχετικῶς κοντινῆς, βέβαια, αὐτῆς ξενητειᾶς.

Πιστὸς στὸ σκοπὸ ποὺ ἔταξε, ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» ἐγκαιν. ἐσταθμεύθη ἐκ νέου εἰς Ἀθήνας, ἐν τῇ ὁδῷ Ἀμερικῆς ἀριθ. 4 καὶ ἐκεῖθεν ἐξυπηρετεῖ τὸν ἑλληνισμὸν τῆς διασπορᾶς. Ἐπιστολὰς καὶ ἐπιταγὰς ἀποστέλλετε εἰς τὴν ἀνωτέρω διεύθυνσιν.

Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες μπροστὰ στὴ γερμανικὴ Πρεσβεία. Εἶναι κι' αὐτοὶ μερικοὶ ἀκόμα ἐργάτες καὶ ἐργάτριες, ποὺ πρόκειται νὰ φύγουν σὲ λίγες μέρες γιὰ νὰ δουλέψουν στὰ γερμανικὰ ἐργοστάσια.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΜΑΣ

Οἱ δυὸ αὐτὲς σελίδες εἶναι ἀφιερωμένες στὸν "Ελληνα ξενητεμένο. Σκοπὸς τους εἶναι νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ προβλήματά του, μὲ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες του, νὰ συνεργαστοῦν μαζὶ του καὶ νὰ κρατήσουν ζωντανὴ μέσα του τὴν ἀνάμνησι τῆς Ἑλλάδας.

Ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» θὰ συμπεριλαμβάνη φωτογραφίες καὶ ρεπορτὰζ ἀπὸ ἀναχωρήσεις μεταναστῶν, ἐνδιαφέρουσες συνεντεύξεις, μεταναστευτικὲς εἰδήσεις καὶ πληροφορίες, ἀλληλογραφία μὲ τοὺς ξενητεμένους, συνεργασία, γιὰ κείνους ποὺ θέλουν νὰ περιγράψουν τὴ ζωή τους στὴν «ξένη γῆ», ποὺ τοὺς ἔρριξαν οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς ἢ κι' ἐκεῖνα ἡ κρυφὴ μὰ ἔντονη ἐπιθυμία τοῦ "Ελληνα γιὰ ἀλλαγή, γιὰ δρᾶσι, γιὰ περιπέτεια.

Γράψετε σε: Περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Γιὰ τὸ «Θησαυρὸ τοῦ ξενητεμένου». Δραγατσανίου 4. Ἀθήνας, GREECE.

ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Μὰ ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα στὸ «Κολοκοτρώνης», κοντὰ στοὺς "Ελληνες καὶ τὶς Ἑλληνίδες ποὺ φεύγουν γιὰ τὴ Γερμανία σήμερα.

Ἡ τρίτη θέσι τοῦ πλοίου ἔχει γεμίσει ἀπὸ ἀποσκευὲς καὶ ἀνθρώπους. Ἄντρες καὶ γυναῖκες, νέους καὶ κοπέλλες, ποὺ προσπαθοῦν νὰ βολευτοῦν ὅσο μποροῦν καλύτερα γιὰ τὸ πολύωρο ταξίδι. Δυὸ χαρτωμένες συνοδοί, τοῦ εἰδικοῦ γραφείου, ποὺ ἔχει ἱδρυθῆ μὲ κοινὴ ἀπόφασι τῶν ὑπουργείων Ἐργασίας Ἑλλάδος καὶ Γερμανίας, εἶναι ἐπίσης φορτισμένες νὰ τοὺς παρακολουθήσουν στὸ ταξίδι τους, νὰ φροντίσουν γιὰ τὸ φαγητό τους καὶ τὴν τακτοποίησι τῶν εἰσιτηρίων τους. Μέχρι τὸ Μόναχο, ἀπ' ὅπου θὰ τοὺς παραλάβη ἡ Γερμανικὴ Ὑπηρεσία, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρη στὰ ἐργοστάσια ποὺ θὰ ἐργαστοῦν, σύμφωνα μὲ τὴ σύμβασι ποὺ ὑπέγραψαν ἐδῶ. Φεύγοντας, δηλαδή, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ἐργάτριες ξέρουν κι' ὅλας σὲ ποιὸ μέρος τῆς Γερμανίας καὶ σὲ ποιὰ ἐργοστάσια πρόκειται νὰ ἐργαστοῦν.

Ὁ κύριος Τζόϊ Βάϊλαντ καὶ ἡ δεσποινὶς Παπαδοπούλου ἀναλαμβάνουν εὐγενικὰ νὰ μᾶς «ξεναγήσουν» σήμερα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο πλῆθος. Τὶς πρῶτες στιγμές, ἀντιμετωπίζουμε κάποια δυσπιστία, κάποιο δισταγμό. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄντρες καὶ τὶς γυναῖκες, ποὺ πάνε νὰ δουλέψουν στὴ Γερμανία, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐπαρχία τους καὶ ἀντιμετωπίζουν μὲ κάποιο φόβο κάθε τι καινούργιο, ποὺ συμβαίνει στὴ νέα ζωὴ ποὺ ἀρχισαν κι' ὅλας ἀνεβαίνοντας σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο. Μὰ ὅταν τοὺς λέμε γιατὶ βρισκόμαστε ἐκεῖ, τὶ θέλουμε ἀπ' αὐτούς, ἀρχίζουν νὰ ξεθαρρεύουν. Ὅλοι ξέρουν τὸ «Θησαυρό», οἱ περισσότεροι τὸν ἔχουν διαβάσει. "Ετσι, σὲ λίγο, ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται λιγάκι διάφανη.

Ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ φεύγουν σήμερα, εἶναι καὶ ἀρκετὰ ἀντρόγυνα. Δὲν θέλησαν νὰ ἀποχωρήσουν, μαζὶ πηγαίνουν νὰ δουλέψουν στὴν ξένη χώρα, μαζὶ ν' ἀγωνιστοῦν γιὰ μᾶς λέει. Αὐτὸ θὰ κανονιστῆ ἀπὸ τὶς προϋποθέσεις κι ἀπὸ τοὺς ὅρους ζωῆς, ποὺ θὰ συναντήσω ἐκεῖ. Μπορεῖ νὰ ἀποφασίσω νὰ πάρω καὶ τὴν οἰκογένειά μου μαζί μου. Μὰ τὸ πιθανότερο εἶναι νὰ ἐργαστῶ γιὰ μερικὰ χρόνια καὶ νὰ ξαναγυρίσω.

Στοὺς δικούς μου στέλνω χαιρετισμούς. Θὰ τοὺς γράφω τακτικὰ καὶ θὰ τοὺς θυμᾶμαι».

● Ὁ Κώστας Εὐστάθιος, ἕνας νέος ἀπὸ τὴ Ρόδο, εἶναι ἐπαγγελματίας ὁδηγός, μὰ στὴ Γερμανία θὰ ἐργαστῆ σὲ ἐργοστάσιο. «Ἄλλα παιδιὰ ποὺ πῆγαν στὴ Γερμανία καὶ ξαναγύρισαν, εἴτε γιὰ λίγο, εἴτε διαρκῶς, μοῦ εἶπαν πὼς ἐκεῖ, στὰ ἐργοστάσια, ὁ ἰδρώτας ποὺ χύνεται, πληρώνεται καλά. Γι' αὐτὸ πηγαίνω. Μὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὰ καταφέρω νὰ συνηθίσω.. Στὸ νησί μου, στὴ Ρόδο, ὁ οὐρανός μας εἶναι πάντα γαλάζιος καὶ ὁ ἥλιος χρυσάφι. Καὶ μοῦ λένε. πὼς ἐκεῖ, στὴ Γερμανία, ἔχει ἀδιάκοπα συννεφιά καὶ ὁμίχλη. "Ομως, μιὰ δοκιμὴ ἀποφασισα νὰ τὴν κάνω. Κι' ἔπειτα, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τάξη ὅλα, ὅπως θὰ ἤθελε...».

"Ανθρωποι ἁπλοί, διαφορετικοὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὁ καθένας μὲ τὶς δικές του προοπτικές, μὲ τὶς δικές του ἀπόψεις. Ἀλλὰ ὅλοι μ' ἕναν κοινὸ σκοπό: Νὰ πάνε, νὰ δουλέψουν, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βελτιώσουν τὴ δική τους ζωὴ καὶ νὰ χαρίσουν μιὰ ζωὴ χωρὶς στερήσεις στὴν οἰκογένειά τους.

ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

● Ὁ Ἀϊδωνὶς Μιχαηλ. ἀπὸ τὴν Ἀγυιὰ Πρεβέζης, ἀποτελεῖ μιὰ ἐξαίρεσι, ἀπὸ τὴν ἄποψι ὅτι δὲν πηγαίνει στὴ Γερμανία γιὰ πρώτη φορά. Ἔχει ἐγκατασταθῆ τὸ 1960 καὶ γύρισε τὸ 1962. Τώρα ξαναφεύγει, παίρνοντας μαζί του καὶ τὴ σύζυγό του.

Τὸν παίρνουμε μαζὶ μας στὸ σαλόνι τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ζητᾶμε νὰ μᾶς μιλήση γιὰ τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν πρώτη παραμονή του στὴ Γερμανία.

— Στὸ διάστημα ποὺ ἤμεινα ἐκεῖ, μᾶς λέει, ἐργάστηκα σ' ἕνα ἐργοστάσιο λαστιχοπολίας στὸ Ἄννοβερο.

Στὸ ἐργοστάσιο ποὺ ἐργαστήκατε, ἦταν καὶ ἄλλοι "Ελληνες; τὸν ρωτᾶμε.

—"Ολόκληρη Ἑλληνικὴ παροικία. Πεντακόσιοι "Ελληνες δουλεύαμε στὸ ἴδιο ἐργοστάσιο κι εἴχαμε ὁργανωθῆ σὲ κοινότητα. Κάθε δέκα - δεκαπέντε μέρες καὶ τὶς ἐπίσημες γιορτές, ἐρχόταν ἕνας "Ελληνας ἱερέας καὶ λειτουργοῦσε στὴν καντίνα, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ὀρθόδοξη ἐκκλησία. Μὰ τὶ σημασία ἔχει; Μέσα στὴν καντίνα παρακολουθοῦσαμε τὴ λειτουργία μὲ τὴν πιὸ βαθειὰ συγκίνησι. Τί τὰ θέλετε, πρέπει νὰ βρεθῆ κανεὶς μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα, γιὰ νὰ καταλάβη πόσο τὴν ἀγαπάει κανεὶς πόσο τὴν νοσταλγεῖ. Σ' ἐκεῖνες τὶς λειτουργίες καὶ ὅταν γιορτάζαμε τὶς μεγάλες γιορτές μας, τὴν 25 Μαρτίου, τὰ Χριστούγεννα, τὸ Πάσχα, νιώθαμε πόσο μᾶς ἔλειπαν τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα, ποὺ εἶχαν μείνει ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα.

— Οἱ ἐντυπώσεις σας ἀπὸ τὸ περιβάλλον καὶ τὴν ἐργασία ποιές εἶναι, κύριε Ἀϊδωνή;

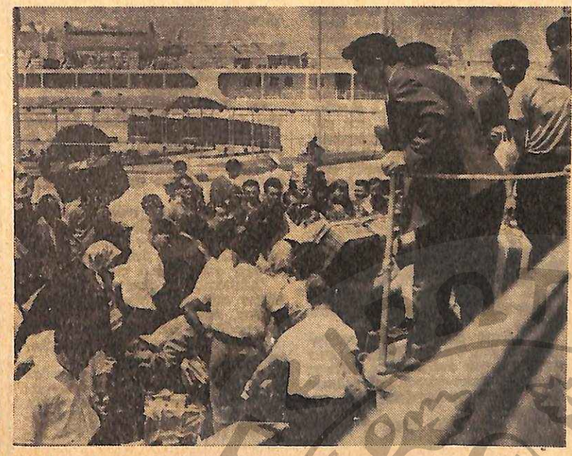
— Πολὺ καλές, καὶ γι' αὐτὸ ξαναπηγαίνω, παίρνοντας μαζί μου καὶ τὴ σύζυγό μου. Ἡ ἐργασία ἀμείβεται ἱκανοποιητικὰ καὶ ὁ κόσμος εἶναι πολιτισμένος. Στὴν ἀρχή, βέβαια, εἶναι λίγο ἀύσκολο νὰ ἐξοικειωθῆ κανεὶς, ἰδιαίτερα στὸ κλίμα, ποὺ εἶναι πολὺ πιὸ ψυχρὸ ἀπὸ τὸ δικό μας, ἀλλὰ κι' αὐτὸ συνηθίζεται μὲ τὸν καιρό.

— Φεύγοντας τώρα, ποιούς ἀφήνατε στὴν Ἑλλάδα;

— Ἀφησαμε τὰ τρία παιδιά μας, ποὺ εἶμεναν στὸ χωριὸ μὲ τὴ γιαγιά τους, τὴ μητέρα μου. Ἀργότερα θὰ ἀποφασίσουμε ἂν θὰ ἔλθουν κι αὐτὰ μαζί μας ἢ ἂν θὰ ξαναγυρίσουμε μὲ ἐμεῖς ἐδῶ. "Αλλωστε, γι' αὐτὰ φεύγουμε. Μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ εὐδοκιμήσουμε, γιὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίσουμε καλύτερη ζωὴ καὶ καλύτερη μόρφωσι.

★

Δυὸ μέρες ἀργότερα, τὴ Δευτέρα 31 Μαΐου, στὸ ἀτμόπλοιο «Ἀτρεύς», ποὺ ἔφευγε κι αὐτὸ μὲ τὸν ἴδιο προορισμό, μὲ 280 ἀκόμα ἐργάτες καὶ ἐργάτριες, συναντήσαμε τὸν κ. Γεώργιο Βαρδαξόζο ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, ποὺ ἔφευγε κι αὐτὸς γιὰ τὴ Γερμανία γιὰ δεύτερη φορά. Εἶχε ξαναπάει τὸ 1962 κι ἐμεῖνε ἐκεῖ ἑνάμισυ χρόνο. "Υστερα γύρισε καὶ τώρα, φεύγοντας, παίρνει μαζί του τὴ σύζυγό του καὶ τὴν κόρη του.

Ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἀναχώρησι πλησιάζει. Οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ἐργάτριες ποὺ φεύγουν γιὰ τὴ Γερμανία, ἔχουν συγκεντρωθῆ στὴν ἀποβάθρα καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀνεβαίνουν στὸ πλοῖο «Ἀτρεύς».

ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

Η ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗΣ

Ξενητεμένη φίλη,

Σ' αὐτὲς τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωριστῶ ἀπὸ κοντὰ μὲ πολλὲς κοπέλλες καὶ γυναῖκες ποὺ ξενητεύονται. Γυναῖκες ποὺ πηγαίνουν νὰ σμίξουν μὲ τοὺς ἄντρες τους, ὕστερ' ἀπὸ χρόνια χωρισμοῦ. Κοπέλλες ποὺ πᾶνε νὰ συναντήσουν κάποιον ἀρραβωνιαστικό, γιὰ νὰ φτιάξουν μαζί του ἕνα σπίτι, μιὰ οἰκογενειακὴ φωλιά, σὲ κάποια μακρυνὴ ἄκρη τῆς γῆς. "Η καὶ ἄλλες ποὺ φεύγουν μόνες, ἐπειδὴ στὴν ξενητειὰ τὶς περιμένει ἕνας ἀδελφός ἢ καὶ χωρὶς νὰ τὶς περιμένη κανένας, ἀποφασισμένες νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ θάρρος τὴ ζωή.

Χιλιάδες εἶναι οἱ κοπέλλες ποὺ φεύγουν. «Στὸ χωριό μου — μοῦ εἶπε μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Αὐστραλία — νέοι ἄντρες δὲν ὑπάρχουν πιά. "Αλλοι ἔχουν ξενητευτῆ, ἄλλοι ταξιδεύουν μὲ καράβια. Γι' αὐτὸ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ φύγω. Ἐκεῖ ποὺ πηγαίνω, ὑπάρχουν πολλοὶ νέοι "Ελληνες, πολλὰ παλλὴ κάρια ἐλεύθερα ἀκόμα. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, κάποιος θὰ μὲ προσέξη καὶ μένα. Καὶ θὰ δουλέψουμε πλάϊ - πλάϊ, γιὰ νὰ ζήσουμε καλύτερα».

Φεύγουν οἱ ἄντρες κι' ἔτσι φεύγουν καὶ οἱ γυναῖκες. "Ενα σοβαρὸ κοινωνικὸ θέμα, βέβαια, μιὰ ὀδυνηρὴ πληγή, ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἐπαρχία. Μὰ πέρα ἀπ' αὐτά, κατὰ βάθος, ὑπάρχει κάτι τὸ θετικὸ σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι τῆς παντρεμένης γυναίκας στὴν ξενητειά, νὰ εἶναι καὶ τῆς ἀρραβωνιασμένης ποὺ πηγαίνει νὰ παντρευτῆ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ἀκόμα καὶ τῆς κοπέλλας ποὺ, σπρωγμένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκη, σηκώνει τὸ κεφάλι μὲ θάρρος καὶ ξενητεύεται, ἔστω καὶ μόνη, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει, δὲν θὰναι δύσκολο νὰ βρῆ ἕνα καλὸ παλληκάρι, γιὰ νὰ ἑνώση μαζί του τὴ ζωή της καὶ τὰ ὀνειρά της».

Συλλογίζομαι τὶς περασμένες γενιές, ὅταν ἡ μεταναστευσι δὲν ἦταν βέβαια τόσο πολύπλοκη καὶ ἀσυγκράτητη, ἀλλὰ καὶ τότε πολλοὶ ἄντρες ἔφευγαν. Μὰ ἔφευγαν σχεδὸν πάντα μόνοι, ἀφήνοντας στὴν Ἑλλάδα τὴ γυναῖκα τους καὶ τὰ παιδιά τους καὶ σπάνια τοὺς καλοῦσαν κοντά τους ἀργότερα, σπάνια οἱ γυναῖκες ἔβρισκαν τὸ κουράγιο νὰ ἀποχωρίστοῦν τὰ ἀλλοτ' ἀγαπημένα τους πρόσωπα, τὴ μητέρα, τὸν πατέρα, τὰ ἀδέλφια, ἀκόμα καὶ τὸ ἴδιο τὸ περιβάλλον ποὺ εἶχαν ζήσει γιὰ τόσα χρόνια, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν ἄντρα τους στὴν ξενητειά.

Χρόνια καὶ χρόνια χωρισμοῦ, πικρὴ καρτερικότης, ἀτελείωτης ἀναμονῆς. Κι' ὅσο γιὰ τοὺς ἄντρες ποὺ ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀνυπάντρεμτοι, αὐτοὶ ἢ ἔμεναν ὁριστικὰ ἀγεροντοπαλλήκαροι, ἢ παντρεύονταν γυναῖκες ξένες, δημιουργώντας ἔτσι οἰκογένειες ποὺ ξέφευγαν πολὺ νωρὶς ἀπὸ τὶς παραδόσεις, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὴ γλῶσσα τῆς πατρίδας τους.

Τώρα, ὅμως, οἱ καιροὶ ἀλλάξαν. "Η Ἑλληνίδα ἔγινε πιὸ ἐξελιγμένη, πιὸ ἀποφασιστική, πιὸ θαρραλέα. Εἶναι πρόθυμη σήμερα ν' ἀπολυθῆση τὸν ἄντρα της στὴν ξενητειά του, γιὰ νὰ μοιραστῆ κι' ἐκεῖ μαζί του τὶς καλὲς καὶ τὶς κακὲς ἡμέρες. Καὶ ὅσο γιὰ τὰ ἀνύπαντρα κοπελλιὰρια ποὺ φεύγουν, ἔνεκεν πάντα τῆς γύρω τους "Ελληνοπούλες, ποὺ μὲ τὸ γλυκὸ μάτια τους θυμίζουν τὴν πατρίδα καὶ ποὺ ἔφυγε ἡ γρήγορα τοὺς κανοῦν νὰ ἀποφασίσουν γιὰ δημιουργήσουν κι' αὐτοὶ ἕνα σπιτικό, μιὰ οἰκογένεια, γίνεται καταλαβαίνουν πὼς μονάχα ἔτσι θὰ συμπληρώσουν ἐκεῖνο τὸ κενὸ τῆς μοναξιᾶς, ποὺ ἀνοίγει ἡ ξενητειὰ στὴν ψυχή τους. "Ενα σπίτι στὴν ξενητειά... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέμα θὰ μιλήσουμε στὴν κουβέντα τῆς ἑπομένης ἑβδομάδος. Ξενητεμένη φίλη. Γιατὶ μονάχα ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ὥστε τὸ σπίτι αὐτό, ποὺ θὰ φτιάξης στὴν ξενητειά, νὰ εἶναι καὶ νὰ μείνη πάντα, ἕνα «σπίτι ἑλληνικό».

Π. Κ.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡ τυφλή

ΕΙΧΕ μεγαλώσει κι' εἶχε γίνει ὡραία, ἰδανικὰ ὡραία, μέσα στὰ κάτασπρα φορέματα μὲ τὰ ὁποῖα τὴν ἔντυναν, χωρὶς ἡ ἴδια νὰ τὸ ξέρῃ αὐτό.

Τῆς ἔλεγαν πὼς ἦταν ὡραία καὶ πὼς ἦταν ντυμένη πάντα στὰ λευκά, μὰ μὲ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ ἔννοιωθε, ἀκούγοντας νὰ τῆς ἐκθειάζουν τὴν ὁμορφιά της,μπερδευόταν μιὰ φριχτὴ πίκρα, γιατὶ δὲν ἤξερε καθόλου οὔτε τί ἦταν ἡ ὁμορφιά, οὔτε τί ἦταν τὰ χρώματα...

Δὲν εἶχε ἀντικρύσει ποτέ της τὸ φῶς καὶ τὰ μεγάλα της βαθειὰ μάτια, ποὺ ἀνταναklοῦσαν ἀπάνω τους τὶς μιστικὲς σκέψεις τῆς ψυχῆς της, ἦταν—ἀλλοίμονο!—σβυσμένα γιὰ πάντα...

Καταδικασμένη στὴ μελαγχολικὴ ἀπομόνωσι τῶν τυφλῶν, εἶχε περάσει τὴν παιδικὴ της ἡλικία χωρὶς νὰ γοιώσῃ χαμιὰ ἀπὸ τὶς χαρές της. Ἡ ζωὴ δὲν ἦταν ποτὲ χαρούμενη γι' αὐτήν. Εἶχε μεγαλώσει μέσα στὸ αἰώνιο σκοτάδι, μὲ τὴν ἀπραγματοποίητη λαχτάρα ν' ἀντικρύσῃ κάποτε κι' αὐτὴ τὸ φῶς τοῦ ἡλιου καὶ τὴν ὄψι τῶν πραγμάτων...

Ἡ μόνη της χαρὰ μέσα στὴν ἀδιάκοπη θλῖψι της, ἦταν νὰ ἔχῃ πάντα κοντά της μυρωμένα λουλούδια καὶ νὰ περνάῃ ὧρες ὁλόκληρες σκαλισμένη μπρὸς στὸ πιάνο της, ὅπου, παίζοντας συνθέσεις δικῆς της ἐμπνεύσεως, στὶς ὁποῖες ἔκλεινε ὁλόκληρο τὸν πόνο της, προσπαθοῦσε ν' ἀπολησμονηθῇ...

Κι' ὅταν ἔγινε κοπέλλα, ἡ ὀδύνη της μεγάλωσε περισσότερο... Κανείς, μὰ κανεὶς ἀπ' τοὺς νέους τῆς μακρῆς ἐκείνης πόλεως δὲν πλησίαζε στὸ σπίτι της, ὅπου ζοῦσε μαζὶ μὲ τὴ γριὰ μητέρα της. Δὲν ἦταν μόνο τυφλή... Ἦταν καὶ φτωχή... Καὶ ἕνα μέτριο εἰσόδημα, ποὺ εἶχε ἡ μητέρα της, μόλις τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ζοῦν μὲ κάποια ἄνεσι. Ποιός θὰ τὶς πλησίαζε λοιπόν;

Καὶ ὅμως, πόσους θησαυροὺς ἀφοσιώσεως, τρυφερότητος καὶ εὐγνωμοσύνης ἔκλεινε μέσα στὴν καρδιά της, γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ συνεχινεῖτο μαζί της, γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ τὴν εὐσπλαγνιζόταν, γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ τῆς ἄπλωνε τὸ χέρι, φέροντας στὴν πονεμένη ψυχή της τὴν πρώτη χαρά!...

Τὶς ἡλιόλουστες μέρες τῆς ἀνοίξεως ὅταν φτερούγιζαν ἁπρὸς στὰ παράθυρά της τὰ χελιδόνια καὶ ἀντηχοῦσαν πρόσχαρα στὸν οὐρανὸ οἱ καμπάνες τῶν γάμων ποὺ γιόντουσαν καθημερινῶς, ἐκείνη ἄκουγε μὲ πάθος, μὲ τὴν καρδιὰ φουσκωμένη ἀπὸ ἐλπίδες...Μὰ ἔπειτα τὴν πλημμύριζαν ἀδιόρατα, βλέποντας πόσο ἄχρηστη τῆς ἦταν ἡ ζωή...

Ὅλες οἱ πίκρες, ὅλες οἱ τραγικὲς αὐταπάτες ποὺ βασανίζουν τοὺς τυφλούς, τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα, ποὺ χωρὶς νὰ ἔχουν κάνει τίποτε, ἡ σκληρὴ θέλησις τῆς μοίρας τὰ ἔχει ἐξορίσει ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, περνοῦσαν ἀπὸ τὴν ψυχή της.

Πολλὲς φορὲς ἀκόμη, ἡ δυστυχισμένη νέα ἀγανακτοῦσε μὲ τὴν τύχη της καὶ τὴν καταριόταν γιὰ τὴν τραγικὴ καταδίκη, ποὺ τῆς εἶχε ἐπιβάλει...

Κι' ἔτσι περνοῦσαν τὰ ὡραῖα, τὰ ὁλάνθιστα νιάτα της...

★

Μὰ ὅσο ἔγνοιωθε τὴ νιότη της νὰ φεύγῃ, τόσο περισσότερο ἡ τυφλὴ ζοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της, βυθισμένη στὶς ὀνειροπολήσεις της.

Εἶχε μεταβληθῆ σὲ λευκὸ ἀγάλμα, ποὺ τὸ ἔβλεπαν οἱ διαβάτες μέσ' ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ μικροῦ ἀπομονωμένου σπιτιοῦ της, κι' ἐμοιάζε περισσότερο μὲ ὀπτασία, παρὰ μὲ γυναῖκα...

Εἶχε γίνει ἕνα σιωπηλὸ πλάσμα, ἀποτραβηγμένο ἀπ ὅλα, ποὺ ἔβρισκε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, χωρὶς κανένα παράπονο γιὰ τὴ δυστυχισμένη του ζωή, ποὺ τὴν εἶχε περάσει μέσα στὴν ὀδύνη καὶ τὴν ἀδιαφορία τῶν ἄλλων.

Οἱ ἡμέρες ὡστόσο περνοῦσαν, ἀργὰ καὶ μονότονα, μαῦρες ὅπως οἱ νύχτες, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον θανάσιμης πλήξεως, ποὺ τίποτε δὲν ἐρχόταν νὰ τὴν ταράξῃ, οὔτε μιὰ ἐκδήλωσι τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς, οὔτε μιὰ μικρὴ, μιὰ φτωχούλλα χαρά, οὔτε μιὰ ἐλπίδα.

Τυλιγμένη πάντα μέσ' στὰ κάτασπρα φορέματα, ἡ δυστυχισμένη τυφλή, νοιώθοντας διαρκῶς πόσο χαμένη ἦταν ἡ ὕπαρξί της, περίμενε γλυκά, ὑπομονητικά, χωρὶς κανένα παράπονο, τὸ θάνατο νὰρθῇ νὰ τὴ λυτρώσῃ...

★

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς μεγάλης ζέστης ὅλα εἶχαν ἀπονaροκοθῆ μέσ' στὴν μικρὴ πολιτεία, ἡ δυστυχισμένη τυφλὴ εἶχε πλαγιάσει στὸ κρεβάτι της...

Κι' ὅταν σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε, εἶδε ἕνα ὄνειρο. Ἐρχόταν σὰν συνέχεια τοῦ ὀνείρου τοῦ ξύπνιου της, ποὺ ἦταν γλυκὸ καὶ γοητευτικό, γιατὶ τῆς φαινόταν σὰν πραγματικότης...

Ὢ! πόσο θεῖο ἦταν τ' ὄνειρό της...!

Ὢ! πόσο γλυκειὰ τῆς φαινόταν στὸν ὕπνο της ἡ νιότη της κι' ἡ ὁμορφιά της...

Ναί, ἔβλεπε τώρα τὴν ὁμορφιά της, καταλάβαινε τί ἦταν ἡ ὁμορφιά...

Ἔβλεπε ἀκόμα πὼς τὴν ἀγαποῦσαν, πὼς ὅλοι τὴν περιστοίχιζαν μὲ στοργὴ καὶ μὲ ἀφοσίωσι καὶ πὼς εἶχε βρῆ τὸ φῶς της!...

Μπρὸς στὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο μάτια της, παρουσιαζόταν τώρα ὅλος ὁ κόσμος. Αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει ἡ δυστυχισμένη, ποτέ...

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, κατάχλωμη, τρέμοντας ἀπὸ τὴν ἀγωνία της, ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι της μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα. Ἔπειτα, ἀνοίγοντας τὰ χέρια της, σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀγκαλιάσῃ κάποιον, χατέβηκε κάτω...

Γλυκὰ καὶ τρυφερὰ ἔβλεπε τώρα, πλημμυρισμένα μ' ἕνα μυστήριο, μοίρασε τὰ ἔχει ἐξορίσει ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, περνοῦσαν ἀπὸ τὴν ψυχή της.

Καὶ τ' ὄνειρο συνεχίστηκε καὶ τὰ χείλη τοῦ ἀγνώστου καὶ περιπαθοῦς ἐραστοῦ, ποὺ τόσον καιρὸ τὸν περίμενε, ἐνώθηκαν μὲ τὰ δικά της, τρελλά, παράφορα, παθητικά...

Καὶ ἔπειτα ἀπομακρύνθηκαν πάλι...

Μὰ ἡ τυφλὴ δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ ἡσυχάσῃ... Ἐννοιωθε τὴ σκέψι της νὰ χάνεται, τὴν καρδιά της νὰ λυώνῃ, τὸ στῆθος της ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ...

Γιὰ πολλὴ ὥρα ἔμεινε ἔτσι κάτω ἀπὸ τὴν βαθειὰ ἐπίδρασι τοῦ ὀνείρου της... Ἔπειτα, ξανασηκώθηκε στὸ κρεβάτι της χωρὶς νὰ πῇ λέξι, χωρὶς τὸ μυαλό της νὰ μπορῇ ἀκόμα νὰ ξεχωρίσῃ ποιὸ ἦταν τὸ ὄνειρο καὶ ποιὰ ἡ πραγματικὴ ζωή...

— Τί ἔχεις λοιπόν; τὴ ρώτησε γλυκὰ ἡ μητέρα της.

—Α! ἦσουν ἐδῶ! φώναξε ἡ τυφλὴ ἀναπηδῶντας.

— Ναί...

—Ἦσουν μόνη σου; ρώτησε ἡ τυφλὴ μὲ ἀγωνία.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ μητέρα της περίεργη. Τί θέλεις λοιπόν;

—Ὢ! Θεέ μου!... φώναξε ἐκείνη μὲ ἀπόγνωσι.

Ἔπειτα σώπασε. Μὰ βαρειὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μεγάλα μάτια της.

—Ὢ!... Εἶναι σκληρό!...Πολὺ σκληρό! φώναξε στὸ τέλος...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἔγινε πιὸ ἀμίλητη καὶ βυθίστηκε περισσότερο στὸν ἑαυτό της...

Ἀδυνάτιζε ὁλοένα καὶ παραδιόταν στὶς πιὸ βαθειὲς ὀνειροπολήσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ ὡραῖο πρόσωπο φωτιζόταν κάποτε ἀπὸ ἕνα παραδεισιακὸ χαμόνελο, γοητευτικὸ καὶ σύντομο...

Στὶς στιγμὲς αὐτές, περνοῦσε μέσ' ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς δυστυχισμένης ἡ ἀνάμνησι τῆς μοναδικῆς εὐτυχίας τῆς ζωῆς της, ἡ ἀνάμνησι τοῦ γλυκοῦ ὀνείρου ποὺ εἶχε δῆ.

★

Ἔπειτα ἔσβησε μιὰ μέρα σκοτωμένη ἀπὸ τὶς παραισθήσεις της. Σβήνοντας χαμογελοῦσε κι' ἄνοιγε τὰ χέρια της πρὸς κάποιο πλάσμα τοῦ ἄλλου κόσμου... Συγχρόνως μισάνοιγε τὰ χείλη της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ φτλήσῃ τὸ πλάσμα ἐκεῖνο...

Κι' ἔτσι πέθανε, λαχταρῶντας ἕνα μονάχα φίλημα...

ΠΙΕΡ ΛΟΥΓΚΕ

✪✪

ΤΟ ΠΙΟ ΜΑΚΡΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΝΤΟΜΟ ΕΠΙΘΕΤΟ

Τὸ πιὸ μακρὺ ἐπίθετο τοῦ κόσμου, πραγματικὴ σιδηροδρομικὴ ἁμαξοστοιχία μὲ μεγάλη οὐρὰ βαγονιῶν, ἀνήκει σὲ μιὰ γιουγκοσλαβικὴ οἰκογένεια καὶ εἶναι (πᾶρτε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, πρὶν νὰ το διαβάσετε): Παπαντωβαλορντκορμοντουρονικολπακοπουλόβακ (ἀναρτιέμαι ἂν οἱ ἴδιοι οἱ... ἰδιοκτῆτες του θὰ κατωρθώνουν νὰ τὸ θυμοῦνται). Ὅσο γιὰ τὸ πιὸ σύντομο ἐπίθετο, ἀνήκει σὲ μιὰ οἰκογένεια τῆς Κροατίας καὶ εἶναι "Ακ.

Η ΕΦΗ ΠΑΠΠΑ

Ἡ ἐκλεκτὴ ἐρμηνεύτρια τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ Ἔφη Παππᾶ, ποὺ σημειώνει θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία, σὲ κοσμικὸν κέντρον τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου. Ἡ Ἔφη Παππᾶ θὰ ντουμπλάρῃ στὸ Πανηγύρι τῆς ΧΕΝ καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ ἐμφανισθῇ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς ΑΧΕΠΑ στὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Θεσσαλονίκη.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΤΗΣ ΝΑΤΑΛΙ ΓΟΥΝΤ

Ἐνῶ οἱ περισσότερες στὰρ ἐπιδιώκουν νὰ γυρίζουν σκηνὲς μπάνιου τόσο μέσα στὸ λουτῆρα τους ὅσο καὶ στὴ θάλασσα, ἡ Νάταλι Γούντ ἀπεχθάνεται τὶς σκηνὲς αὐτές. Ὁ σκηνοθέτης ὅμως τοῦ φίλμ «Ἡ μεγάλη κούρσα», ποὺ γυρίζει τώρα στὸ Χόλλυγουντ ἡ Νάταλι, ἐκρινε ἀπαραίτητη μιὰ τέτοια σκηνὴ καὶ ἔπεισε τελικὰ τὴν ὡραία στὰρ νὰ τὴ γυρίσῃ. Ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ φορτὴ γυρίσῃ, ἡ Νάταλι γλίστρησε κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα μὲ τὰ ἐσώρουχα. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ νερό, μὲ τὰ διαφανῆ ἐσώρουχα κολλημένα πάνω στὸ βρεμμένο σῶμα της, ὁ σκηνοθέτης βρῆκε τὸ θέσιμα πολὺ... κινηματογραφικὸ καὶ διέταξε νὰ γυριστῇ αὐτὴ ἡ... σκηνή.

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙ ΜΕ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἄρχισαν οἱ γιορτὲς τῆς «Ναυτικῆς ἑβδομάδος»

Ἡ θάλασσα ἦταν πάντα καὶ εἶναι καὶ σήμερα ἀκόμη· ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τοῦ Ἕλληνα, ἀφοῦ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, ποὺ τόσο ἀφθονα περιβάλλει τὴν χώρα μας, ἀποτέλεσε ἀναγκαῖο σύντροφο στὴν ψυχαγωγία καὶ στὴ βιοπάλη. Λίκνο μαζὶ καὶ τάφο, στὴ ζωὴ τῶν περισσοτέρων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος.

Γι' αὐτό, ἡ συμφιλίωσι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ θάλασσα, στάθηκε πάντα ὁ στόχος κι' ὁ σκοπὸς τοῦ κράτους καὶ τῆς πολιτείας.

Μὲ βάσι τὸ σύνθημα αὐτό, ἄρχισαν προχτές, σὲ πανελλήνια κλίμακα, καὶ θὰ συνεχιστοῦν ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός, οἱ γιορτὲς τῆς «Ναυτικῆς Ἑβδομάδος».

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν καθιέρωσι τοῦ θεσμοῦ, οἱ γιορτὲς αὐτὲς ἔχουν πανηγυρικὸ χαρακτῆρα, συνοδεύονται δὲ μὲ μετακινήσεις πολεμικῶν μονάδων τοῦ στόλου σὲ ὅλα τὰ λιμάνια.

Συγκεκριμένα, ἁρματαγωγά, ἀντιτορπιλλικά, ὑποβρύχια, νακαλιευτικὰ καὶ ἄλλα σκάφη τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ κατέπλευσαν στὰ λιμάνια τοῦ Ἡρακλείου, τῆς Κεφαλονιᾶς τοῦ Γυθείου, τῆς Καλαμάτας, τῆς Καβάλας, τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως, τῆς Ρόδου, τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Λήμνου, τῆς Χίου, τῆς Σάμου, τῆς Καλύμνου, καὶ τῆς Κῶ, τῆς Πάρου, τῆς Σίφνου, τῆς Πρέβεζας καὶ τῆς Ζακύνθου. Κι' οἱ τριανταφυλλένιες ἀκρογιαλιὲς ἀντιβούησαν ἀπ' τὰ χαρμόσυνα σφυρίγματα καὶ γέμισαν ἀπὸ παιδιά, γέρους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἔσπευσαν νὰ πάρουν μέρος στὶς γιορταστικὲς τελετές.

Κάτω ἀπ' τὰ βεγγαλικὰ καὶ τὰ τραγούδια, τὶς μπάντες καὶ τὶς παρελάσεις, ἑνίωσαν τὴ θάλασσα τὴ «λεβεντοπνίχτρα» ν' ἀποκτᾷ θαρρικὰ μιὰν ἀνθρώπινη ἡμεράδα, κι' εἶδαν τὰ γαλάζια κύματα νὰ παιζογελοῦν, καὶ τὰ νερὰ νὰ γίνωνται φίλοι καὶ σύντροφοι στὸ πανηγύρι.

Δὲν εἶναι μικρὸ ἐπίτευγμα ἡ συναδέλφωσι τῶν δυὸ προαιωνίων ἐχθρῶν. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ νόημα τῆς Γιορτῆς τῆς Ναυτικῆς Ἑβδομάδος παίρνει ἰδιαίτερες διαστάσεις τὶς μέρες αὐτὲς κι' ὑψώνεται, ὡραῖο καὶ θαυμαστό, ἀνάμεσα στὶς τόσες ἐκδηλώσεις τῶν καιρῶν μας.

Δίκαιη λοιπὸν καὶ δικαιολογημένη ἡ πανελλήνια συμμετοχή.

★

Στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀργοσαρωνικοῦ, οἱ γιορτὲς τῆς Ναυτικῆς Ἑβδομάδος ἄρχισαν τὸ Σαββατοκύριακο μὲ μιὰ σεμνὴ τελετή, στὸ μέγαρο τῆς Ἱστορικῆς Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας, ἐνῶ παράλληλα ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τοῦ ΕΙΡ μεταδίδονταν χαιρετιστήρια μηνύματα τῶν ὑπουργῶν Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ Ἐθνικῆς Ἀμύνης στοὺς Ἕλληνες ναυτικούς, ποὺ ταξιδεύουν μὲ καράβια σ' ὅλες τὶς θάλασσες τοῦ κόσμου.

Ταυτοχρόνως, τὸ βράδι τοῦ Σαββάτου, στὴν Ὕδρα τελέσθηκε ἡ «Ἑορτὴ τῶν Ναυμάχων», ἐνῶ στὸ Πασαλιμάνι καὶ στὴ Ζέα ἐγίναν παρελάσεις ναυτικῶν ἀγημάτων, κι' οἱ Δόκιμοι τῶν Ἐμπορικῶν Σχολῶν, μαζὶ μὲ ναυτιπροσκόπους ὑπὸ τοὺς ἤχους μουσικῆς, προέδησαν σὲ διάφορες ἐπιδείξεις, ἐνῶ ὁλόκληρος ὁ Πειραιὰς καταυγαζόταν ἀπὸ βεγγαλικὰ καὶ πυροτεχνήματα.

Τὴν ἴδια ὥρα, στὴ Βουλιαγμένη, μιὰ ἀτέλειωτη θαλάσσια λαμπαδηδρομία ἄφηνε ἐκθαμβους τοὺς φίλους τῆς θάλασσας, ποὺ συνέρρευσαν γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἔναρξι τῶν ναυτικῶν ἀγώνων.

Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ συνεχίσθηκαν τὴν ἄλλη μέρα μὲ ὑδατοσφαίρισι στὸ Ρέστειο Κολυμβητήριο, ἱστάμενα σκὶ στὴ Βουλιαγμένη καὶ ἱστιοπλοΐα στὸ Ν. Φάληρο. Παράλληλα, στὸ Ὀλυμπιακὸ Κολυμβητήριο ἐλαβαν χώραν καταδύσεις 7—8 μ. καὶ ἐπιδείξεις βατραχανθρώπων.

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Γιὰ ὅσους ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μας ἀγαποῦν τὴ θάλασσα, ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν ἢ ἀμέλησαν νὰ παρακολουθήσουν τὶς ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ ἔγιναν ὡς τώρα, μεταδίδουμε τὸ πρόγραμμα τῆς Ναυτικῆς Ἑβδομάδος ἀπὸ σήμερα στὴν θαλάσσια περιοχὴ ἀπὸ τὸν Πειραιὰ ὡς τὴν Βουλιαγμένη.

Σήμερα, λοιπόν, Πέμπτη, τὸ βράδι, στὶς 7.30 μ.μ. στὴν Πλατεία Κοραῆ τοῦ Ἐπτανήσου, μὲ συμμετοχὴ τῆς Λέσχης Ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ, θὰ γίνῃ νυχτερινὴ λουμπαρδισμία. Ἡ πομπὴ ποὺ προβλέπεται νὰ ἔχῃ ἀρκετὴ «οὐρά», θὰ κινηθῇ κατὰ μῆκος τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς.

Αὔριο τὸ ἀπόγευμα πάλι, ἀπὸ τὶς 4—7.30 μ.μ., τὸ κοινὸ θὰ μπορῇ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ πολεμικὰ ποὺ θὰ ναυλοχοῦν στὸ Φάληρο, μὲ βενζινάκατους ποὺ θὰ ἀναχωροῦν ἀπὸ τὸ Πασαλιμάνι. Τὸ βράδι τῆς ἴδιας μέρας, θὰ γίνῃ τελετὴ τοῦ Ἀφανοῦς Ναύτου στὴν εἴσοδο τῆς Φρεαττύδος.

Τὸ Σάββατο, στὸν ὅρμο τῆς Βουλιαγμένης, στὶς Τζιτζιφιές, καὶ στὸ Παλαιὸ Φάληρο, θὰ γίνουν ἐπίδειξεις βατραχανθρώπων καὶ θὰ διεξαχθῇ μεγάλος ἀγώνας ἱστιοφόρων καὶ θαλαμηγῶν ἀπὸ τὴν Φαληρικὴ ἀκτὴ μέχρι τὴν Σύρο καὶ τὴν Τῆνο.

Ἡ ἑπομένη Κυριακὴ ἔχει προγραμματισθῇ σὰν «γιορτὴ τῆς θάλασσας» σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα. Σὲ εἰδικὲς συγκεντρώσεις - δεξιώσεις, θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ἐπαθλα στοὺς νικητὲς τῶν ἀγώνων, ἑορταστικὲς δὲ ἐκδηλώσεις θὰ λάβουν χώραν στὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου, στὴν Γλυφάδα καὶ στὸν Β.Ν.Ο.Ε.

Ἡ Ναυτικὴ Ἑβδομάς, θὰ κλείσῃ τὸ βράδι τῆς Κυριακῆς, μὲ τὴν «Ἑορτὴ τοῦ Φωτός», ποὺ θὰ γίνῃ στὸ Πασαλιμάνι, ὅπου προβλέπεται ὅτι θὰ συρεύσουν περισσότερο ἀπὸ 100.000 λαοῦ, ἀπὸ τὸν Πειραιά, τὴν Ἀθήνα καὶ τὰ προάστια.

Ἡ Γιορτὴ τοῦ Φωτὸς θ' ἀποτελέσῃ τὴν ἀποθέωσι τῆς Ναυτικῆς Ἑβδομάδος καὶ θὰναι ἕνα εἶδος ἀποχαιρετισμοῦ τῆς θάλασσας ἀπ' τὶς χιλιάδες τῶν φίλων της, ἡ καλύτερα ἕνα εἶδος τερματισμοῦ της ἀναχωρήσεως μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ὑγροῦ στοιχείου.

Τὴν ἐπομένη, θὰ ξαναρχίσῃ ὁ μόχθος πάνω στὰ νερά, στοὺς ὠκεανοὺς καὶ στὰ λιμάνια, μὲ νηνεμίες καὶ καταιγίδες ἢ πάλι μὲ τὰ κύματα καὶ μὲ τὸν βυθό.

Οἱ ἐργάτες τῆς θάλασσας, οἱ ναυτικοί, οἱ ψαράδες, οἱ ναῦτες καὶ οἱ δῦτες, ἀκόμη καὶ οἱ ἀνδρυοπροι τῶν «μουραγκῶν», οἱ λιμενεργάτες καὶ οἱ συγγενεῖς τῶν ξενητεμένων, οἱ ἀπόμαχοι στὰ καφενεδάκια τῶν λιμανιῶν κι' οἱ πίκραμένες ἀρραβωνιαστικὲς ποὺ καρτεροῦν τὴν ἀγαπημένη ἀπάνω, θὰ ξαναβάλουν, ἀνάμεσα στὶς καθημερινές τους καὶ στὴ θάλασσα τὸ στεῖρος τῆς ἔνθρας καὶ τῆς φιλίας.

Ὅμως, τὸ τεῖχος αὐτὸ θὰναι λιγώτερο ἀπαρθητο κι' ἀδιάβατο, λιγώτερο ἀπόκλιστο θὰ λέγαμε

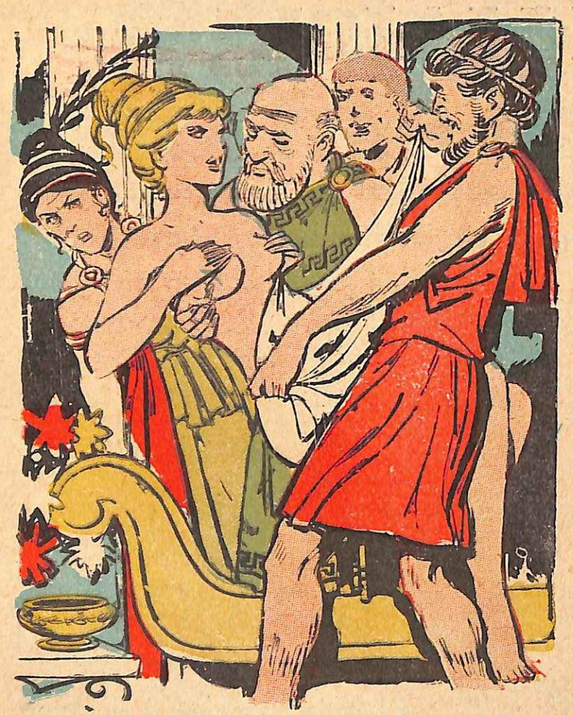
Μονάδες τοῦ ἑλληνικοῦ Β. Ναυτικοῦ στὸ Πασαλιμάνι, ἐπίκεντρον τῶν Ἑορτῶν τῆς Ναυτικῆς Ἑβδομάδος.

ὅμως στὸ Ζάππειο καὶ "Εκθεσις θαλασσογραφιῶν στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς.

Ἐπίσης καθημερινῶς οἱ ὑπηρέτες τῆς Χωροφυλακῆς, τῆς Ἀεροπορίας, τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ καὶ τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος θὰ παίζουν διάφορα θεατρικὰ κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν ἀπὸ τὸν Πειραιὰ ὡς τὴν Βουλιαγμένη, ἐνῶ ταυτοχρόνως θὰ γίνωνται κινηματογραφικὲς προβολὲς ναυτικοῦ περιεχομένου, στὸν Πειραιά, στὶς Τζιτζιφιές, στὸ Φάληρο, στὸ Καλαμάκι καὶ στὴ Γλυφάδα.

Τέλος, τὴν τελευταία Κυριακὴ τῶν ἑορτῶν σ' ὅλες τὶς ἐκκλησιὲς τῆς χώρας θὰ γίνουν κηρύγματα σχετικὰ μὲ τὸν ρόλο τῆς θαλάσσας στὴν διάδοσι τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὁμιλίες γιὰ τὴ συμβολὴ της στὴν κοινωνικὴ πρόοδο καὶ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι τῶν Ἐθνῶν.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

«Τράβηξε με βία το ὑπόλοιπο ἀπό τόν χιτωνίσκο μου καί τόν ἔκαμισε...».

ΟΙ ΠΕΡΙΠΑΘΕΣΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Η ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΑ κι' ὁ δοῦλος

ΣΤΟ ἀρχαῖο ἀθηναϊκό δικαστήριο τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαζόταν, τό 380 π.Χ., ὁ Παριανός δοῦλος Δεινοκράτης, ἕνας μαλλιαρός γίγας μέ χοντρό σθέρκο τετράγωνους ὦμους κι' ἀτσαλένια μπράτσα, πού μπορούσανε νά στίψουνε πέτρα. Ἡ κατηγορία του ἦτανε βαρειά διαπόπτευσι καί μεταχείρισι τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Λυσιμάχου, πού τιμοῦσε καί σεβότανε ἡ πολιτεία γιά τά νεανικά του κατορθώματα. Σ' τίς περιπτώσεις αὐτές, ὁ ἀθηναϊκός νόμος ἦτανε πολύ σκληρός καί ἀμείλικτος, γιά παραδειγματισμό. Οἱ δοῦλοι πού σηκώνανε κεφάλι ἀνταρσίας, ἀπειθαρχούσανε στ' ἀφεντικά τους ἤ ἀτιμάζανε τ' ἀρχοντικό τοῦ κυρίου τους, καταδικάζονταν σέ θάνατο κι' ἡ ἐκτέλεσί τους γινόταν μέ τό φαρμάκι τοῦ κωνείου.

Οἱ ἐννιά δικαστές τοῦ Ἀρείου Πάγου, σκυθρωποί καί αἰνιγματικοί, κυττάζανε τώρα τόν ἄμοιρο δοῦλο, πού καθότανε στό ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου σάν δαρμένο σκυλί. Μάρτυρες στήν παράδοξη αὐτή δίκη ἦτανε ὁ στρατηγός Λυσίμαχος, ἡ ἑταίρα Μουσάριον, ἡ θεραπαινίδα Εὐνίκη, οἱ αὐλητρίδες Εὐξίπη καί Φειδύλλα κι' ὁ νεαρός Ἀθηναῖος ἀριστοκράτης Δομοξενος.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου κάλεσε τόν στρατηγό γ' ἀναπτύξη τήν γραφή παρανόμων, ἤτοι τό κατηγορητήριον.

—Ἡ Μουσάριον μέ προκάλεσε — ἄρχίζει γ' ἀφηγήται ὁ στρατηγός, πού κορδώνει τα πενῆντα του χρόνια καί χαϊδεύει τά καστανά γένεια του, στό συμπόσιο γιά τά γενέθλιά της. Γιόρταζε τά σαράντα της χρόνια.

Τό ἀκροατήριο ξεσπάει σε συγχά, πνιχτά γελάκια, μιά καί ξέρουνε ὅλοι πῶς ἡ Μουσάριον καθαντζάρισε πιά τά πενῆντα της χρόνια κι' εἶναι σταφιδιασμένη στόν λαιμό καί στό πρόσωπο. Ὡστόσο, κάνοντας πώς δέν δίνει σημασία στήν σαρκαστική ἐκδήλωσι τοῦ κόσμου, ὁ στρατηγός συνέχισε τήν διήγησί του:

— Στό συμπόσιο τῆς Μουσάριον ἤμαστε διαλεχτοί καλεσμένοι, τριήβαρχοι, βουλευταί, καλλιτέχναι, ἀργυραμοιβοί. Περασμένα μεσάνυχτα, ἡ Μουσάριον εἶχε τήν κακή ἐμπνευσι νά διατάξη τήν θεραπαινίδα της Εὐνίκη νά κάνη τίς ταχυδακτυλουργίες της. Ἡ Εὐνίκη εἶναι Θεσσαλή καί κατέχει τά μυστικά τῆς φωτιᾶς καί τήν θεραπευτική ἰδιότητα τῶν βοτάνων. Προτίμησα νά τήν παρακαλέσω νά μας δείξη τήν ταχυδακτυλουργική τέχνη της, κι' ὅλα πήγανε καλά μέχρι τήν στιγμή πού ὁ πρωρέας Κριτόβουλος ἔβαλε φωτιά στόν χιτωνίσκο τοῦ κοριτσιοῦ κι' εἴδαμε νά πάθαμε νά τό γλυτώσουμε ἀπό σοβαρά ἐγκαύματα.

Ἡ Μουσάριον, ὅσο μιλαγε, κύτταγε ἀνήσυχη δεξιά - ζερβά. Φαντάνατε μουδιασμένη, γεγονός πού δέν διέφυγε ἀπό τήν προσοχή τῶν δικαστῶν. Ὁ κήρυκας καλεῖ τήν Εὐνίκη νά καταθέση.

Ἡ Θρᾴκισσα θεραπαινίδα μπαίνει στήν αἴθουσα. Ψίθυρος θαυμασμοῦ ἀκολουθεῖ τήν ἐμφάνισί της. Ἡ θεραπαινίδα εἶναι μοναδική καλλονή: Ψηλή, καστανή, σπαθάτη, μέ πελώρια ἀμυγδαλωτά μάτια καί κυκνίειο λαιμό, μέ στητό κορμό πού διαγράφεται κάτω ἀπό τό διάφανο ἱμάτιον, χωρίς πέπλο καί χωρίς παρθενικούς ἱμάντες στό στέρνο καί στό ὑπογάστριον. Ἀκόμα κι' οἱ δικασταί τήν κυττάνε μέ ἀνεπιφύλακτο θαυμασμό. Τήν ἐνθαρρύνουν νά μιλήση καί ν' ἀποκαλύψη τήν πᾶσαν ἀλήθεια.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου Ἀναξίμανδρος τῆς ὑπενθυμίζει τίς συνέπειες τῆς ψευδορκίας. Ἡ πεντάμορφη θεραπαινίδα χαμογελᾶ ἱκανοποιημένη γιά τήν σύστασι κι' ὑπόσχεται νά φανῆ συνεπής...

— Ἡ Μουσάριον, σεβαστοί δικασταί, λέει, μ' ἀγόρασε πέρυσι, γιά νά τήν κυττάω στό λοῦσο της, νά τῆς φτιάνω μαλαχτικές ἀλοιφές καί λογῆς - λογῆς φάρμακα γιά τό στομάχι, τά νεφρά, τήν ὑπόταση καί λογῆς - λογῆς ἄλλες ἀσθένειες, ὅπως οἱ πανάδες στό πρόσωπο...

Μά ἡ κυρά σου εἶναι σωστό... νοσοκομεῖο! τήν διακόπτει ὁ δικαστής Ἐρμόφιλος, πού ἐχθρεύεται τίς Ἑταῖρες ἐξ αἰτίας τοῦ γιοῦ του.

— Ἂν ἤτανε μονάχα αὐτό, σεβαστέ δικαστή!... Ἡ κυρά μου μ' ἔβαζε νά τῆς στρώνω τίς ρυτίδες, νά τεζάρω τήν ντορβαδιασμένη κοιλιά της, νά μαζεύω μέ τέχνη τά νεροπλασμένα της στῆθη κι' ἀκόμα πολλές φορές μέ διατάζε νά τήν λούζω καί νά τήν μυρώνω... Σιχαινόμουνα, μά τί θέλατε νά κάνω; Ἤμουνα δούλη κι' οἱ νόμοι...

— Συνέχισε, κορίτσι μου, τῆς σύστησε ὁ δικαστής Κτησιλέως, πού δέν χόρταινε νά κυττάζη τ' ἀφροπλασμένο στῆθος, πού ἀνέβαινε σάν κύμα, κάτω ἀπό τό διάφανο ἱμάτιον.

Στό συμπόσιο τό λοιπόν, σεβαστοί δικασταί, μέ πρόσεξε καί δέν ξεκόλλαγε τά μάτια του ἀπό πάνω μου ὁ στρατηγός Λυσιμαχος, πού ἀγαπάει καθώς φαίνεται ἀπό πολλά χρόνια τήν κυρά μου. Ἐξ ἄλλου ἔχουνε τήν ἰδια ἡλικία καί στήν μαχη τῆς Μουνιχίας στάθηκε... παλληκαρού στό πλευρό του!

Τό ἀκροατήριο ξεραίνεται ἀπό τά γέλια, μέ τήν ἐξαίρεσι... μπηχτή τῆς θεραπαινίδας γιά τήν ἡλικία τῶν δυό ἐραστῶν, πού θά πρέπει νά εἶναι πενηντατρίπεντε χρόνων καί ἄνω, σύμφωνα μέ τίς χρονολογίες.

— Ἔρχεται κάθε μέρα στό σπίτι σας ὁ στρατηγός Λυσίμαχος;

— Μέρα παρά μέρα, σεβαστοί δικαστές. Τοῦ ἀρέσει ν' ἀκουμπᾶ τήν κιθάρα μου νά παίξη κιθάρα καί ν' ἀράμου νά παίξη κιθάρα καί ν' ἀράγγελνη ποιήματα της Σαπφώς. Ἡ κυρά μου, κι' ἐδῶ που σᾶς μιλάω, μπορεῖ νά εἶναι ἐξωφλημένη ἀπό τήν παλιάν ὁμορφιά της καί τά δροσερά νιάτα, μά εἶναι ξακουστή στή κιθάρα καί στή φωνή. Ὁσο παίζει, μιά γλυκειά στένεμα κρατεῖ τήν ψυχή, κι' ὅταν διασξάζη ποιήματα, παρακαλεῖς τούς θεούς νά ἤμαστε ἀκόμα ἐκεῖ! Ἡ φωνή της εἶναι μουσική. Ἂν εἶχα κι' ἐγώ τέτοια φωνή καί τέτοια τεχνάσματα, δέν ξέρω τί θά γινόμουν...

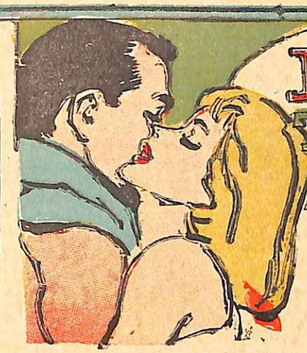
Οἱ δικαστικά κρυφοχαμογελοῦνε μέ μακροθυμία καί ἐπιείκεια.

Ὁ στρατηγός, σεβαστοί δικασταί, εἶναι γλεντζές καί πολύ γιαλαντόμος. Δέν λογαριάζει τό χρῆμα καί τά ἔξοδα. Μέ κύτταγε τό λοιπόν καί ξερογλυφότανε, σάν γάτος μπροστά στό τηγάνι μέ τά ροδαφημένα ψαράκια. Μιά στιγμούλα μέ πλησίασε καί, χωρίς νά τόν προσέξουν οἱ ἀποδεκτοί μισομεθυσμένοι φιλοι του, ἡ Μουσάριον, μοῦ ψιθύρισε: «Χρυσό μου κορίτσι, σέ προικίσανε οἱ θεοί μέ ὁμορφιά, πού ζαλίζει καί λαγγεύει. Ν' ἀρέσεις τόσο πολύ, πού δέν λογαριάζεσ μήτε βαθμούς, μήτε ἀξιώματα! Ἂν θέλης, μπορῶ νά σέ πάρω ἀπό τήν κυρά σου καί νά σέ κάνω... νεράϊδα στ' ἀρχοντικό μου. Θά σέ κάνω μέτοικη καί θά σέ ἐλευθερώσω! Τί λές;»

— Κι' ἐσύ, Εὐνίκη, τί ἔκανες; ρωτᾶει τό κορίτσι, ὁ δικαστής Κτησίλεως πού δικαιολογεῖ ἀπόλυτα τόν... γεροντικόν ἔρωτα τοῦ στρατηγοῦ γιά τήν συγκλονιστική ὁμορφιά της.

— Ἐγώ εἶμαι μονάχα δεκαοκτώ χρόνων, σεβαστέ δικαστή, κι' ὁ στρατηγός εἶναι... γερομπαπαλῆς μέ φαλάκρα καί κούφια δόντια! Ἐξ ἄλλου μ' ἀγαπάει ὁ Δεινοκράτης, καί μοῦδωσε τόν λόγο του νά μέ δδηγήση στόν βωμό τοῦ Ὑμέναιου. Πῶς ἤτανε δυνατόν λοιπόν νά προδώσω ἀπό τήν μιά μεριά τήν κυρά

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 23

Η ΚΛΕΦΤΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Φαίδρα κι' ὁ Τάσος, γυρίζοντας μαζί ἀπό τή Θεσσαλονίκη, παθαίνουν αὐτοκινητιακό δυστύχημα καί τραυματίζονται σοβαρά. Ἡ Ἄννα τό διαβάζει στήν ἐφημερίδα καί τρέχει ἀμέσως στό νοσοκομεῖο, ἀλλά δέν τῆς ἐπιτρέπουν νά δῆ τόν ἄντρα της, στήν κατάστασι πού βρίσκεται. Τελοσπάντων, μετά τέσσερες μέρες, τῆς δίνουν τήν ἄδεια. Ἡ Ἄννα δέν τοῦ μιλάει ἀκόμα γιά τό θέμα πού τῆς καίει τήν καρδιά. Οἱ δικοί της τῆς συνιστοῦν νά ἐξηγηθῆ καθαρά μαζί του. Καί πραγματικά, ὅταν ὁ Τάσος γυρίζη στό σπίτι του, ἡ Ἄννα τοῦ ζητάει νά μιλήσουνε γιά τό ζήτημά της. Αὐτός ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Φαίδρα εἶχε πάει στή Θεσσαλονίκη γιά νά τόν βοηθήση γιά τό θεατρικό ἔργο του, κι' ὅτι δέν τῆς τό εἶχε πῆ γιά νά μήν παρεξηγήση. Πάντως, ἀποφεύγει τίς πολλές ἐξηγήσεις καί την πιέζει νά πάη νά δῆ τή Φαίδρα, πού εἶναι ἀκόμα στό κρεβάτι, στό σπίτι της.

10ον μέσως ἡ Ἄννα. Ἡ Μαίρη ὅμως ἐπέμεινε καί τήν ἄλλη βραδυά...

— Πρέπει νά πᾶς. Ὅσο τό συλλογίζομαι, τόσο νομίζω ὅτι τοῦς ἀφήνεις τό πεδίο ἐλεύθερο, ἂν δέν πᾶς. Εἶναι σάν ν' ἀναγνωρίζης τή σχέσι τους.

— Ἐντάξει ἂν πάω;...

— Ἂν πᾶς, εἶναι, σάν νά τοὺς ὑποδεικνύης πῶς ὑπάρχεις κι' ἐσύ. Τά ἐπιχειρήματα τῆς Μαίρης ἦταν πειστικά, κι' ἡ Ἄννα πῆρε τήν ἀπόφασι.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ΕΧΕΙ ΑΛΛΑΞΕΙ

Τό ἄλλο βράδυ εἶπε, ὅσο πιό φυσικά μποροῦσε στόν ἄντρα της:

— Θά πᾶς ἀπέναντι;

— Φυσικά, ἀποκρίθηκε αὐτός, μέ στόμφο.

— Θάθελο κι' ἐγώ...

Εἶδε μιά σύσπαισι στό πρόσωπό του. Πῆν προφθάση νά ἐλέγξη τήν ἀντίδρασί του, εἶδε τή σύσπαισι ποὺ πέρασε στό μέτωπό του...

— Δέν θέλεις νάθῶ: τόν ρώτησε γοήγορα.

— Δέν Ξέρω...

— Μά ἐσύ δέν μοῦ εἶπες:..

— Φυσικά, φυσικά... αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ εὐγένεια.

— Τότε λοιπόν;

— Νά, σκέπτομαι, μήπως δέν θά ἤθελε νά τήν δῆς ἔτσι.

Τόν κύτταξε μέ περιέργεια.

— Πῶς ἔτσι; Τί ἔγει;

— Τίποτε...

— Τῆς ἔμεινε τίποτε; Μήπως δέν λειτουργεῖ τό μυαλό της;

Γέλασε ὁ ἄντρας.

— Τό μυαλό της λειτουργεῖ περίφημα. Ποτέ δέν ἤταν πιό ἔξυπνη.

— Τότε λοιπόν; Τραύματα ἐξωτερικά δέν εἶγε...

— Νά, παιδί μου, δέν σοῦ λέω ὅτι ἔχει παραμορφωθῆ, οὔτε πώς ἔχει ξεχουτιάνει. Ἡ διάσεισι, πάει, πέρασε. Ἀλλά μένει στό κρεβάτι, ἀτημέλητη ὅσο καί νά πῆς...

Σούφρωσε τά φρύδια της καί τόν κύτταξε αὐστηρά.

— Καί νομίζεις ὅτι ἐσύ ἔχεις περισσότερα δικαιώματα νά τήν δῆς ἀτημέλητη;

Δάγκωσε τά γείλη του, καί πῆρε μιά πεισμωμένη ἔκφρασι.

— Πάλι τά ἴδια, τό γαβά σου!.. Ἄντε, ἄντε, ἑτοιμάσου νά πᾶμε. Γιατί, ἂν σ' ἐμποδίσω, θά βάλης ποιός ξέρει τί στό μυαλό σου.

Μετά λίγη ὥρα, ὅταν ἔφθασαν στό σπίτι τῆς Φαίδρας, ὁ Τάσος εἶπε τῆς Κούλας, τῆς καμαριέρας, μέ τόνο κάτωσ ὅποτο:

— Νά μᾶς ἀναγγείλης. Πές τῆς κυρίας σου, ὅτι ἦλθε κι' ἡ γυναίκα μου νά τήν δῆ.

Μπῆκε μέσα ἡ Κούλα, στήν κρεβατοκάμαρα, κι' ἄργησε ἀρκετά νά γυρίση. Τό ὕφος της ἦτανε κάπως προσοιπτό, ὅταν τούς εἶπε:

— Ἡ κυρία σᾶς περιμένει. Περάστε!

Πέρασε ἡ Ἄννα πρώτη στήν κρεβατοκάμαρα. Ἦταν ἕνα πελώριο δωμάτιο, μέ ἐπίπλωσι ὑπερμοντέρνα, ὅπως στά ἀμερικάνικα φίλμ. Φῶτα κρυμμένα σκοροπούσαν μάλλον ἡμίφως. Ἀνάλαφρες κουρτίνες λοιλουδᾶτες ἔδιναν ἕνα τόνο πρόσχαρο. Καί σέ μιάν ἄκρη τοῦ δωματίου, μιά πελώρια καρυδόλα, σέ χρῶμα, γρυσαφί, σκεπασμένη μέ ὡραῖες κουβέρτες ἀνοιχτόχρωμες...

Ἀναστηκωμένη στά μαξιλάρια της, καθόταν ἡ Φαίδρα στό κρεβάτι. Φορροῦσε μιά λιξέζα στόν ἴδιο χρυσαφί τόνο, καί καθώς τούς ἔδωσε τό χέρι, μέ τήν λίνησι ποὺκανε, ἡ λιξέζα τραδήχτηκε. Ἀπό μέσα εἶχε ἕνα νυχτικό ἀραχνοῦφαντο, ἀνάπλαστο, στό χρῶμα σχεδόν τῆς σάρκας, κάτι ἀνάμεσα ἀπό κρέμ καί ἐλαφρά τριανταφυλλί. Τό νυχτικό αὐτό μᾶλλον ἔδειχνε παρά ἔκρυβε τό στῆθος της. Κι' ἀπό μέσα, ἀπό τή λακούβα τοῦ στήθους, πού φάνηκε βαθειά, ἕνα μεθυστικό ἄρωμα γτύπησε τά ρουθούνια τῆς Ἄννας, τήν ἔκανε νά χάση ἀμέσως τήν αὐτοκυριαρχία της. Ἡ πρώτη της σκέψη, ἡ πιό φυσική, ἦταν πώς, ἂν εἶχε πάει ὁ Τάσος μόνος του, θά τόν ὑποδεχόταν μόνον μέ τό νυχτικό, γωρίς τή λιξέζα ἀπό πάνω.

Ἡ Φαίδρα ὡστόσο τῆς κράτησε τό χέρι μέσα στό δικό της.

— Ἄχ, ἀγαπητή μου... Ἄννα μου! Ἄχ... τί ἦταν αὐτό ποὺπαθα...

Τράβηξε ἡ Ἄννα ἀσυναίσθητα τό χέρι της καί κύτταξε τήν ξαπλωμένη γυναίκα σοβαρά.

— Πῶς εἶσθε; τή ρώτησε, ἀδυνατώντας νά της μιλήση στόν ἑνικό.

Κούνησε ἐκείνη τό κεφάλι της:

— Ἀκόμα, ἀκόμα δέν αἰσθάνομαι καλά. Ἀκόμα νιώθω ζάλες, ὅταν σηκώνομαι... Ἀλλά, ἀφοῦ τή γλύτωσα, ἄς μή μιλᾶμε.

Κάθησε, εἶπε ὁ Τάσος τῆς γυναίκας του, πού στέκουν ὄρθια ἀκόμα καί παραπροῦσε τήν ἄλλη παράξενα.

Κάθησε ἡ Ἄννα, μηγανικά, σέ μιά πολυθρόνα δίπλα στό κρεβάτι, καί' ὁ Τάσος δίπλα της.

— Ἡ ἀγαπητή Φαίδρα, εἶπε, προσταθώντας νά δώση ἀμέσωςἀμέσως ἕνα τόνο ἐγκαρδίο στή συζήτησι, κινδύνευσε γιά μένα.

Ἡ Φαίδρα τούρριξε μιά ματιά... Μιά ματιά ἀναιμοσβύητα ἐρωτευμένη.

— Σώπα, Τάσο! Εἶπαμε, δέν θέλω ν' ἀκούσω ποτέ τέτοιες κουβέντες.

— Μ' αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Ὅταν ἀγαπᾶσαι κανείς, δέν σκέπτεται τίποτε.

Τά πέταξε αὐτά τά λόγια, ρίγνοντάς του μιά ματιά, πού τόν ἔκανε νά κοκκινίση ἕως τίς ρίζες τῶν μαλλιῶν του.

Ἔπειτα, γύρισε στήν Ἄννα, πού κύτταζε μέ μάτια μεγάλα.

— Δέν πιστεύω νά ζηλεύης: Τόν Τάσο, τόν ἀγαπάω... πνευματικά, ἐννοεῖται. Κάνω τό πάν γι' αὐτόν. Μοῦ φαίνεται πώς τόν γνωρίζω ἀπό τά παιδιάτικά μου χρόνια. Τέτοια συνεννόησι ψυχική καί πνευματική, δέν μποροῦσα νά φανταστῶ πώς θά ἤταν δυνατόν ποτέ νάχω μέ ἄλλον ἄνθρωπο...

Ἡ Ἄννα στριφογύριζε τό μαντηλάκι της στά γέρια της, καί δέν μιλοῦσε. Δέν ἤξερε τί νά πῆ, δέν τῆς ἔρχονταν οἱ λέξεις στά χείλη. Ὁ Τάσος φαινόταν νά κάθεται στά κάρβουνα. Ἡ Φαίδρα ὅμως συνέχισε, λές καί τόκανε ἐπίτηδες.

— Ἀπό τόν καιρό ποὺ τόν γνώρισα, ἄλλαξε ἡ ζωή μου... Ἀλήθεια, Τάσο, δέν σοῦχω διηγηθῆ τή ζωή μου....

Τοῦ χαμογέλασε μέ τό σαγνευτικό της γαμόγελο.

— Καμιά βραδυά, θά στά πῶ ὅλα!

Ἔπειτα γύρισε πάλι στήν Ἄννα:

— Πέρασα πολλή δυστυχία. Οἱ ὧρες ὅμως αὐτές, κοντά στόν ἄγγελο σου, κοντά σε μιά τέτοια διάνοια, τί νά σοῦ πῶ, παιδί μου, μ' ἔχουν ξελυτρώσει ἀπό τή ζωή. Τοῦ ὀφείλω τόσα!...

Ἄπλωσε τό χέρι της, πῆρε τό χέρι του, τοῦ τό χαΐδεψε πολύ τρυφερά. Κι ἡ Ἄννα χαιτιλόβαλε πώς ἄλλαξε χρώματα, κι' ἔπεσε κάτω τό πρόσωπο τοῦ ἄντρου της νά γίνεται ποτέ πράσινο, ποτέ ἄλικο.

Ἡ γυρα ὅμως δέν φαινόταν νά δίνη σημασία.

— Μοῦ φαίνεται, πώς γιά σοῦ τό, σᾶς εἶπε τῆς Ἄννας.... Νά, σάν νάμαστε ἀδερφια...

Ἂν ἦταν κομμάτι ἀθῶος ἡ Ἄννα, θά μποροῦσε ἀμέσως νά τήν ἀποτιμήση. Εἶχε συνηθίσει ὅμως ἀπό μικρή νά φέρεται εὐγενικά. Γι' αὐτό προσπάθησε νά χαμογελάση, νά πάρη τά πράγματα ἀπλά.

— Ἄννα, φαγάσε ἡ Φαίδρα, μ' ἐνθουσιασμό, ὁ Θεός μοῦδωσε τήν ἰδέα γά χτίσω αὐτό τό σπίτι ἐδῶ. Ὅλα στή ζωή εἶναι μοιραῖα. Ποιός μοῦ τό ἔλεγε, ὅτα θάβρισκα ἐδῶ αὐτό ποὺ ζητοῦσα σέ ὅλη μου τή ζωή, καί δέν εἶχα καταφορεῖ νά τό βρῶ;

— Θά τόβοισκες ὁπωσδήποτε κάπου, εἶπε ὁ Τάσος, ποὺ ἐπί τέ-

Λίγα γατοσιάρατα

«ΟΥΔΕΝ... ΚΑΙΝΟΝ»

Κυττοῦσε ὁ κόσμος ἄλλοτε, ρεμβάζοντας, τ' ἀστέρια
κοὶ τὰ ξεγυάρια πηγαίναν σὲ πάρκα καὶ «παρτέρια»,
δολτίτσες γιὰ νὰ κάνουνε «στῆς νύχτας τὴν γαλήνη»
καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ὁμορφη καὶ «χάργυρα σελήνη»...
Ἐγὼ τώρα σκοτώνεται ὁ κόσμος νὰ σαλτάρη
καὶ νὰ χαρῆ τὶς δόλτες του... ἀπάνω στὸ φεγγάρι!
Ἐδάλθηκε, στὰ χρόνια μας, ἡ ἀνθρωπότης ἤτοι
νὰ κάνη δρομολόγια Σελήνη—Ἀφροδίτη
καὶ κάθε τόσο, κάνουνε πρὸς τοὺς πλανῆτες πήδημα
ἁπλὸ διαστημόπλοια καὶ «δίδυμοι» καὶ «τρίδυμα»,
ποὺ σαστισμένο κι' ἔκθαμβο ἀφήνουν τὸ ποινόν,
διότι οἱ ἐπιβάτες τους πατάνε στὸ... «κενόν»!
Παρ' ὁλ' αὐτὰ ἡ τάξις μας, σὰν πιό... «προσγειωμένη»,
μὲ τοῦ «κενοῦ» τὸ πάτημα δὲν μένει σαστισμένη,
διότι ἐμεῖς ποὺ πάντοτε στὰ κατηλειὰ τρυδίζουμε
καὶ κούπες καὶ μισόκιλα ἀέρτα κατεδάζουμε,
τυφλοὶ ἀπ' τὸ μεθύσι μας στοὺς δρόμους περπατάμε
κι' ἀνελλιπῶς τρικλίζουμε καὶ στὸ... κενὸν πατᾶμε!
Μὲ τοὺς.. «δίδυμους», —ἐπειτα— πο-
(σὰς δὲν ξαφνιζόμαστε,
διότι ἐμεῖς, ποὺ μόνιμα, στοῦ Ζάχου
(θρονιαζόμαστε,
ὣς τὰ βαθειὰ μεσάνυχτα ἢ κι' ὡς τὰ ξη-
(μερώματα,
τὸ ρίχνουμε σ' ἀδιάκοπα κι' ἀτελειωτα
(σουρώματα
κι' ἀπ' τὴν πολλὴ κρασούρα μας, «κου-
(τούκι» σὰν γινόμαστε,
«διπλοὶ» ἀναμετᾶξυ μας κι... δίδυμοι
(φαινόμαστε!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

λους εἶχε γίνει κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Τοὺ ρίξε μιὰ ἐρωτευμένη ματιά, ξαπλώθηκε στὰ μαξιλάρια της, καὶ πρόφερε, μὲ τὸ ἀγέρωχο χαμόγελο τῆς ὕρας:

— Δὲν θὰ τἄβριskα ποιθενά, τὸ ξέρω καλά. Ποιθενά!... Κι' εἶχα ἀρχίσει μὲ τόσα ὄνειρα τὴ ζωή μου....

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΦΑΙΔΡΑΣ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Χωρὶς νὰ περιμένη νὰ τὴν ρωτήσουν, ψιθύρισε σὰν νὰ μονολογοῦσε:

— Τί ζωή... Τί ζωὴ παραμυθένα... Θὰ σᾶς τὴν πῶ. Γιατὶ νὰ μὴν τὴν ἀκούση κι' ἡ Ἄννα; Γιατί;

Γιὰ μιὰ στιγμή, θέλησε ἡ Ἄννα νὰ τὴ σταματήση. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς κουφάκουγε, πὼς ἔκανε κάτι τὸ ἀδιάκριτο. Ἤξερε καλά, πὼς ἡ Φαίδρα θὰ ἤθελε νὰ διηγηθῆ τὴ ζωή της στὸν Τάσο. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ τρίτη, ἡ παρεΐσακτη, ἡ ἐνοχλητική. Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ πῆ λέξι. Ἡ Φαίδρα εἶχε κιόλας ἀρχίσει:

— Μοῦ φαίνεται πὼς τό ἔχω ξεναστῆ, Τάσο. Γεννήθηκα στὴν Ἀγγλία. Ἡ γιαγιά μου ἦταν Ἐγγλέζα, εἶχε ἕνα πύργο κάπου κοντὰ στὸ Λονδίνο. Ἐκεῖ εἶχε πάει νὰ παραθερίση ὁ πατέρας μου μὲ τὴ γυναίκα του—Ἕλληνες κι' οἱ δυό, ἐπειδὴ ἡ γιαγιὰ μου ἦ Ἐγγλέζα, εἶχε παντρευτῆ τὸν Ἕλληνα Μανώλη Διακάκη, πλούσιο ἐφοπλιστὴ ἀπὸ τὴν Κρήτη. Ὁ πατέρας μου εἶχε γεννηθῆ στὴν Ἀθήνα, ἐκείνη τὴ χρονιὰ ὅμως, νεόνυμφος, εἶχε πάει στὸν πύργο, κι' ἐκεῖ γεννήθηκα ἐγώ. Ἔπειτα, ἡ παιδική μου ηλικία πέρασε πότε στὴν Ἑλλάδα, πότε στὴν Ἀγγλία. Μιὰ ζωὴ παραμυθένια. Τί νὰ σᾶς πῶ; Βγῆκα στὸν κόσμο δεκαεφτὰ χρόνων, σὲ μιὰ δεξίωσι στὸ Λονδίνο, ποὺ ἄφησε ἐποχή. Ἤμουν ὅμορφη...

Ἔριξε μιὰ προκλητική ματιὰ στὸν Τάσο, καὶ συνέχισε:

— Ναί, πολὺ ὅμορφη. Ἤμουν πλούσια, κι' ἦταν φυσικὸ οἱ προτάσεις ν' ἀογίσουν ἀπὸ τὰ δεκαεπτὰ μου κιόλας χρόνια.

— Φυσικά, εἶπε μὲ στόμφο ὁ Τάσος.

— Ὁ πατέρας μου ἔκανε τὸ δύσκολο, στὴν ἀρχή, «Δὲν θὰ παντρευτῆς ἂν δὲν κλείσης τὰ εἰκοσιένα, μοῦ εἶπε. Γιὰ νὰ χαρῆς τὰ νιάτα σου κι' ἂν γιὰ νύχης καιρὸ νὰ γνωρίσης λιγάκι τοὺς ἀνθρώπους». Αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια, ἀπὸ τὰ δεκαεφτά μου ἕως τὰ εἰκοσιένα, γνώρισα στ' ἀλήθεια τοὺς ἀνθρώπους. Ἄφησα νὰ μὲ φλερτάρουν, ἔπαιζα μὲ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον... Γιατί ὄχι; Ἔμοιαζα νὰ παίζω τοὺς ἄντρες στὰ πέντε μου δάκτυλα. Ἀπέκτησα φήμη κοκέττας...

Ἔριξε πάλι μιὰ ματιὰ στὸν Τάσο, μιὰ ματιὰ ποϊκιλγε.

Σώπασε, κύτταξε ἔπειτα τὴν Ἄννα, πῆρε ἕνα ὕφος, ὅπως θὰ μιλοῦσε σὲ μικρὸ κοριτσάκι:

— Μήπως σὲ σοκάρω, ἀγάπη μου; Ξέρεις, ἐγὼ δὲν εἶμαι σεμνότυφη.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἁπλὰ ἡ Ἄννα, οὔτε ἐγὼ εἶμαι σεμνότυφη.

— Εὐτυχῶς... Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, χάρηκα τὰ νιάτα μου. Κι' ὅταν ἔγινα εἰκοσιενὸς ἐτοῦς, διάλεξα τὸν Χρυσόπουλο.

Ἡ φυσιογνωμία της ἐδῶ πῆρε μιὰ τόσο σκληρὴ ἔκφρασι, ποὺ ἡ Ἄννα τρόμαξε. Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶχε φορέσει μιὰ μάσκα μέταιρας.

— Τὸν Χρυσόπουλο! Ξανάπε. Μοῦ τὸν διάλεξε ὁ πατέρας μου. Ὄχι ἐγώ. Ἐγὼ ἤθελα κάποιον ἄλλον. Ἕνα νέο, ποὺ γελοῦσε πολύ, ἦταν κάπως ἐπιπόλαιος, ἔπαιζε χαρτιά, ἀλλὰ ἦταν γλυκὸς κι' ἐλκυστικός. Ἤξερε νὰ μὲ μεθᾶη μὲ γλυκόλογα. Ὁ πατέρας μου ὅμως διάλεξε τὸν Σοφοκλῆ Χρυσόπουλο.

ΕΝΑΣ ΦΡΙΚΤΟΣ ΓΑΜΟΣ

Τὴν κύτταξαν κι' οἱ δυὸ ἐρωτηματικά, κι' ἡ Φαίδρα συνέχισε:

— Τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μου... Θέλετε νὰ μάθετε πὼς πέρασα τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μου;

Τὴν κύτταξαν θορυβημένοι κι' οἱ δυό τους, κι' ἡ γυναίκα γέλασε:

— Ἔννοια σας, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς σκανδαλίσω. Τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μου τὴν πέρασα... λευκή. Ὁ ἄντρας μου ἦταν μέτοχος σὲ πολλὲς ἑταιρίες, πολὺ πλούσιος. Μοῦ εἶπε λοιπόν, μετὰ τὴ δεξίωσι ποϊγινε στὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ Λονδίνου, μόλις μείναμε μόνοι στὸ δωμάτιό μας: «Ἀγάπη μου, θὰ σ' ἀφήσω γιὰ κάνα-δυὸ ὧρες. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πάω σ' ἕνα συμβούλιο».

Ἦταν τόσο ἀπίθανο νὰ βάλω κακὸ στὸ νοῦ μου, ποὺ τὸν πίστεψα. Ναί, τὸν πίστεψα. Ναί, τὸν πίστεψα, κι' ὅμως δὲν ἤμουν κανένα κουτὸ κοριτσάκι. Ἤξερα τὸν κόσμο. Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ βάλω στὸ νοῦ μου, πὼς ἦταν δυνατόν, ἐγώ, ἡ ὅμορφη, ἡ πολύφερνη, ἡ κόρη τοῦ Μανώλη Διακάκη, νὰ πάθω τέτοια ντροπή, γιὰ μ' ἀρῆση ὁ ἄντρας μου μόνη τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου, χωρὶς σοβαρὸ λόγο. Πίστεψα πὼς χινδύνευε τοὐλάχιστον ὅλη του ἡ περιουσία, καὶ τὸν ἄφησα νὰ φύγη. Κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τὸν περίμενα μ' ἀγωνία, σίγουρη πὼς θὰ μοὔφερνε τὸ νέο κάποιας καταστροφῆς.

»Ἐκεῖνος... γύρισε τὰ χαράματα. Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ἄνοιξε τὴν πόρτα, κατάλαβα πὼς ἦταν λίγακι στὸ κέφι. Τὸν κύτταξα μὲ παράπονο, ἐρωτηματικά, κι' αὐτός, πολὺ γελαστός μοῦ εἶπε:

»— Ἐν τάξει! Ὅλα κανονίστηκαν.

»Κρυτεύει νὰ ξημερώση, τοῦ εἶπα τότε ἐγώ.

»— Δὲν πειράζει, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ὅλη τὴ φυσικότητα. Ἐχομε καιρό, δὲν μᾶς βιάζει κανεὶς νὰ ξυπνήσουμε.

»Ἔπεσε δίπλα μου, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχα, καὶ σὲ λίγη ὥρα ἀποκοιμήθηκε.

Ἔτρεξε ἡ Φαίδρα, μόνον ποὺ τὰ θυμώταν αὐτά. Ἦταν φανερό, ὅτι ἡ ἀνάμνησι αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρη.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ θυμᾶσαι, τῆς εἶπε ὁ Τάσος με σιωπόνοια.

— Δὲν βλάπτει, δὲν βλάπτει, νὰ θυμᾶται κανεὶς τὴν δυστυχία του, ἔκανε ἡ Φαίδρα φιλοσοφικά.

Ἔπειτα συνέχισε, μὲ πάθος:

— Δέκα ὁλόκληρες μέρες δὲν τὸν ἄφησα ναοβῆ κοντά μου. Ἡ πρώτη μου σκέψη ἦταν νὰ τὸν χωρίσω ἀμέσως. Ντράπηκα ὅμως. Δὲν ξέρω γιατί, δὲν καταδέχθηκα νὰ πῶ τί εἶχε συμβῆ οὔτε στὴ μητέρα μου. Ὁ Σωροκλῆς μὲ παρακαλοῦσε... Ἐγὼ τὸν ἔδιωχνα, τὸν φοβέριζα νὰ σηκώσω τὸ ξενοδοχεῖο στὸ πόδι, ἂν ἔκανε ἀπόπειρα νὰ μεταγειριστῆ βία. Τὸν ἔβλεπα ὅτι ὑπέφερε καὶ χαιρόμουν. Θὰ εἶχαν περάσει δέκα μέρες, ὅταν ἐπὶ τέλους ἔγασε τὴν ὑπομονή του, καὶ μὲ φοβέρισε νὰ μὲ σκοτώση ἂν δὲν ὑποχωροῦσα. Ὑποχώρησα. Νόμισα πὼς τὸν εἶχα τιμωρήσει ἀρκετά....Τὸ πρωῒ, θέλησα νὰ φρεθῶ καλά, γιὰ τοῦ πῶ ὅτι μπορούσαμε νὰ σώσουμε τὰ παλιά, κι' ὅτι ἤθελα ν' ἀρχίσουμε μὲ ἀγάπη τὴ ζωή μας. Δὲν μοῦδωσε ὅμως τὴν εὐκαιρία...

ΚΥΝΙΣΜΟΣ

— Ἐκεῖ ποὺ τὸν περιποιόμουν, καὶ τοὔδειχνα τὸν καλύτερο ἑαυτό μου, τὸν ρώτησα γαλήνια, σίγουρη πὼς θ' ἄκουγα κάποια εὐγενικὴ ἀπάντησι:

»— Πές μου τώρα τὴν ἀλήθεια, γιατὶ μ' ἄφησες τὴν πρώτη νύχτα;

»Μὲ κύτταξε καλὰ στὰ μάτια, κι' ἔπειτα ἔβαλε τὰ γέλια.

»— Μὴ τὰ ρωτᾶς, μὴ τὰ ρωτᾶς!

»— Ἔχω δικαίωμα νὰ μάθω, τοῦ εἶπα ἐγώ.

»— Σιμένεις; μὲ ρώτησε γελῶντας, ἀλλὰ καὶ μὲ ὕφος κάπως ἀπειλητικό.

»— Ἐπιμένω.

»Τότε μοῦ ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι ὁμιά, ὅπως σᾶς τὸ λέω:

»— Ἄκουσε, μοῦ εἶπε. Εἶχα μιὰ φιλενάδα. Τὴν ἀγαποῦσα πολύ... Κι' αὐτὴ ἔκανε σὰν τρελλὴ γιὰ μένα. Ὅταν λοιπὸν τῆς ἀνήγγειλα ὅτι παντρευόμουν, μὲ φόβερίσε πὼς θὰ σκοτωνόταν. Προσπάθησα νὰ τὴν πείσω, νὰ τῆς δώσω χρήματα, ἀποζημίωσι, γερὴ τίποτα. Ἤτρε φυσικὰ καὶ τὰ χρήματα, ἀλλὰ πάλι μοῦλεγε τὰ ἴδια λόγια:

»— Δὲν θὰ τὸ βαστάξω, θ' αὐτοκτονίσω τὴν νύχτα τοῦ γάμου σου.

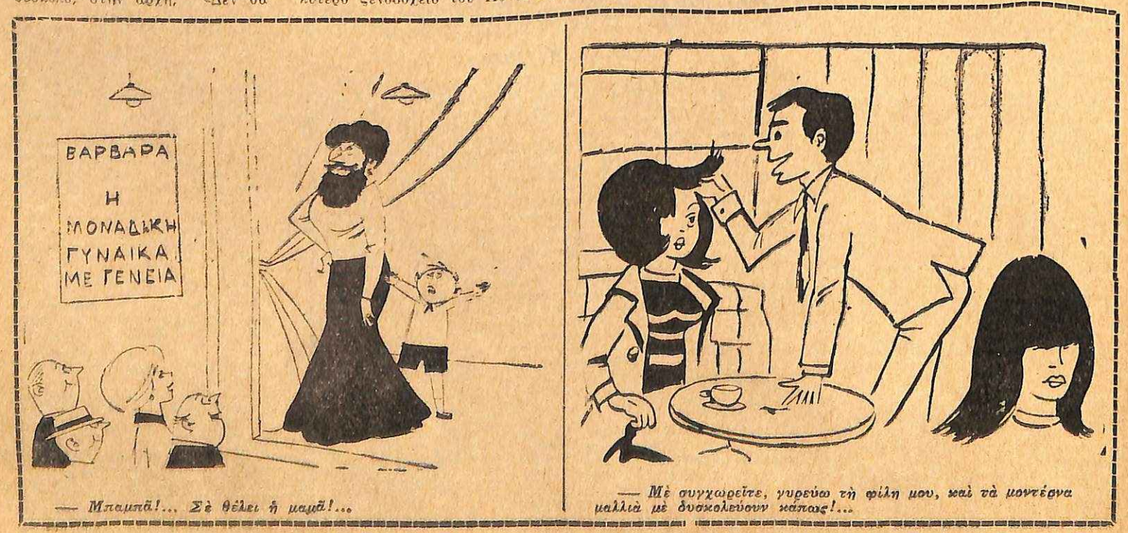
»— Ἀφοῦ λοιπὸν μεταχειρίστηκα ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τὴν πείσω νὰ μοῦ δώση τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῶ, τὴ ρώτησα:

»— Τί θέλεις ἐπὶ τέλους; Λέγε! Τί θὰ σὲ παρηγορήση;

»Κι' αὐτὴ μοῦ εἶπε:

»— Νὰ μοῦ ὁρκιστῆς, πὼς τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου σου θὰ φόβηθῆς σ' ἐμένα. Ἔτσι μόνον θὰ μ' ἐπιδείσης τὰ σκοτωθῶ.

Ἡ Φαίδρα σταμάτησε. Ὁ Τάσος κι' ἡ Ἄννα ντράπηκαν μὲ φρίκη.

— Μπαμπᾶ!... Σὲ θέλει ἡ μαμᾶ!...

— Μὲ συγχωρεῖτε, γυρεύω τὴ φίλη μου, καὶ τὰ μοντέρνα μαλλιὰ μὲ δυσκολεύουν κάπως!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΡΟΣΑΝΟ ΜΠΡΑΤΣΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
"Οταν ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα κάλεσε τὴν κυρία Λύντια Μπράτσι, σύζυγο τοῦ γνωστοῦ ἠθοποιοῦ Ροσάνο Μπράτσι, νὰ γυρίση μιὰ δοκιμαστικὴ σκηνή, προκειμένου νὰ παίξη ἕνα βασικὸ ρόλο στὸ φίλμ «Τὸ κυνήγι τῆς ἀλεποῦς», ἡ κυρία Μπράτσι πίστεψε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ φάρσα. Κι' ὅμως τὸ δοκιμαστικὸ δὲν διέφευσε τὶς προσδοκίες τοῦ σκηνοθέτη ντὲ Σίκα, ὁ ὁποῖος τελικὰ τῆς ἀνέθεσε στὸ φίλμ του τὸ ρόλο τῆς μητέρας τοῦ Πήτερ Σέλερς. Στὸ φίλμ, αὐτὴ εἶναι ἡ «ἀλεποῦ» καὶ ὁ γιός της εἶναι στὰ χέρια της μιὰ ἁπλὴ μαριονέττα. Στὴ φωτογραφία μας, ἡ κυρία Λύντια Μπράτσι, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου. Τὸ ζεύγος Μπράτσι πρόκειται, ὕστερ' ἀπὸ 25 χρόνων εὐτυχισμένο καὶ ἀνέφελο συζυγικὸ βίο, νὰ ἑορτάση ἐφέτος τὸν ἀργυροῦς γάμους του.

— Ἔτσι ἄρχισε ἡ συζυγική μου ζωή, συνέχισε ἡ Φαίδρα. Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκμυστήρευσι, δὲν ἤθελα πιὰ νὰ τὸν βλέπω στὰ μάτια μου. Πέρασε πάλι πολὺς καιρός, ὥσπου νὰ μὲ πείση πὼς αὐτὸ εἶχε περάσει, πὼς ἦταν μιὰ παλιὰ ἱστορία. Κάποτε, πάντως, τὸν συγχώρησα πάλι. Καὶ πίστεψα πὼς ἦταν δυνατὸν ν' ἀλλάξη τρόπο ζωῆς. Πίστεψα πὼς ἕνας ἄντρας, ποὺ εἶχε γλεντήσει τόσο στὰ νιάτα του, θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ συμμαζευτῆ. Ἔπειδή, ξέχασα γιὰ σᾶς πῶ, ἦταν σαράντα χρόνων ἄνθρωπος. Κι' ἐγώ, ὅπως ξέρετε, εἰκοσιενός.

»Αὐτὸς ὅμως, δὲν πρόφθασε νὰ πάρη τὴ συγγνώμη μου καὶ νὰ βάλη τὴ ζωή μας στὴν κανονική της τροχιά, ποὺ ἄρχισε τὰ ἴδια. Μπροστὰ στὰ μάτια μου,εἶχε τρεῖς - τέσσερις φιλενάδες συγχρόνως. Διαφόρων εἰδῶν. Χορεύτριες, κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας, ὑπηρέτριες, ἐργάτριες, κυρίες τοῦ ἡμικόσμου.... ὅ,τι φαντασθῆτε. Τὶς γνώριζα σχεδὸν ὅλες, ἐπειδὴ δὲν ἔκανε τὸν κόπο οὔτε νὰ μοῦ κρύβεται. Κι' ὅταν τοὔκανα φασαρίες, σκηνές, μοὔλεγε πὼς δὲν ἔχω τὸν χόσμο, πὼς ζοῦμε στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, καὶ πὼς ἡ ἀγάπη, ἡ ἀληθινή, ἡ βαθειά, δὲν ἔγει καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὰ τὰ ἐξωτερικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς.

— Τὸν ἄτιμο! φώναξε ὁ Τάσος μὲ ξαφνικὸ πάθος. Τὸν ἄτιμο... Καὶ γιατὶ δὲν ζητοῦσες ἀμέσως διαζύγιο;

Τὸν κύτταξε ἡ Φαίδρα στὰ μάτια:

— Γιὰ δυὸ λόγους, Τάσο.

— Δὲν μποροῦσε νὰ ὑπῆρχαν λόγοι τόσο σοβαροί.

— Θὰ τοὺς ἀκούσης. Ὁ πρῶτος ἦταν ὅτι ντροπιόμουν.

— Τί ντροπάσουν; Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ντρέπεται.

— Ντροπιόμουν ἐπειδὴ θἄπρεπε νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια στὸ δικαστήριο. Καὶ θἐνόταν ἡ φιλοτιμία μου νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ὑπῆρχε ἄντρας στὸν κόσμο ποὺ μὲ παραμελοῦσε. Βλέπεις, ὁ ἐγωϊσμὸς τῆς ὄμορφης καὶ τῆς παραχαϊδεμένης —πρόφερε χαδιάρικα.

— Μὰ ἀδικαολόγητος ἐγωϊσμός, εἶπε ἡ Ἄννα μὲ κάποιο πεῖσμα. Ἐδῶ, βασίλισσες τὶς περιφρονοῦνε οἱ ἄντρες τους, κι' αὐτὲς δὲν τὸ θεωροῦνε ταπεινωτικό.

Τὴν κεραυνοβόλησε ἡ Φαίδρα μὲ μιὰ ξαφνικὴ σκληρὴ ματιά.

— Τὸ λὲς αὐτό, Ἄννα; Τὸ πιστεύεις; Δοκίμασες ποτὲ τὴν περιφρόνησι τοῦ ἄντρός σου;

Ὁ τόνος της ἦταν ἀπειλητικός, κι' ἡ καρδιὰ τῆς Ἄννας ἄρχισε νὰ κτυπᾶη.

— Καί... δὲν θέλω νὰ σὲ θίξω, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἦταν κάτω διαφορετικὰ τὰ πράγματα, Ἄννα! συνέχισε ἡ Φαίδρα. Ἐγὼ ἤμουν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ζηλεμένες νύφες τοῦ τόπου μας. Ὅποιον ἄλλον νὰ εἶχα παντρευτῆ, θὰ τὸ θεωροῦσε τιμή του, θὰ μὲ θεοποιοῦσε. Κι' αὐτός...

— Εἶναι φοβερό, εἶπε ὁ Τάσος μὲ ἀγανάκτησι. Φοβερό...

— Μοῦ ἐρχόταν νὰ σκοτωθῶ. Προτιμοῦσα γὰ ὑποφέρω, παρὰ νὰ μάθη κι' ὁ κόσμος τὸ πάθημά μου.

— Μὰ δὲν τὰ ἤξερε ὁ κόσμος;

— Κρατοῦσε καὶ τὰ προσχήματα, αὐτός! Ἀφοῦ μὲ παραμελοῦσε, ἀφοῦ μ' ἄφηνε κλεισμένη στὸ δωμάτιο τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Λονδίνου, ὅπου ζήσαμε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, ἀφοῦ ξεγνοῦσε τὴν ὑπαρξή μου, ἄξαφνα μ' ἔπαιρνε καὶ πηγαίναμε σὲ χαμηλὰ ἐπίσημη δεξίωσι. Ἤμουν πάντα ντυμένη κούκλα, ὅμορφη, καὶ χαμάρωνε γιὰ μένα. Ὁ κόσμος μᾶς ἔβλεπε λοιπὸν μαζί, καὶ νόμιζε ὅτι εἴμαστε ἐρωτευμένοι νιόνυφοι, ὅπως φαντάσματαν.

— Καὶ πόσο βάσταξε αὐτό; ρώτησε ὁ Τάσος, κοκκινος ἀπὸ θυμό.

— Πέντε χρόνια, ἀποκρίθηκε ἡ Φαίδρα.

— Πέντε χρόνια; Εἶχες τὴ δύναμι....

— Πέντε χρόνια. Δύναμι ἢ κουτσιάρα, ἢ ἀδυναμία, πάρε το ὅπως θέλεις. Πάντως, σ' αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια, γνώρισα ἄλλες τὶς ταπεινώσεις ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γνώση μιὰ γυναίκα στὴ θέσι μου. Μὲ χτύπησε πολλὲς φορές..

Ὁ Τάσος πήδησε.

— Μή... Φαίδρα.

Γέλασε αὐτὴ πικρά.

— Ἀφοῦ ἀποφάσισα νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια;

— Μὰ εἶχε τὸ θράσος...

— Ναί...

— Μὲ ποιὰ δικαιολογία;

Ἡ Φαίδρα στήλωσε τὰ μάτια της σὰν γυάλινα, μακρυά. Ἦταν σὰν νἄβλεπε ἕνα ἐφιαλτικὸ ὅραμα.

— Τὴν πρώτη φορά, ἀποκρίθηκε, ἦταν ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ πάω μαζί του σὲ μιὰ δεξίωσι Με εἶχε παραμελήσει δέκα ὁλόκληρες ἡμέρες. Κι' ἄξαφνα ἦλθε σπίτι ἕνα βράδυ καὶ μοῦ εἶπε νὰ ντυθῶ γοητγορα γιὰ νὰ πάω στὴ δεξίωσι. Ἀρνήθηκα, καὶ μὲ χτύπησε.. Καί, φυσικά, δὲν πῆγα στὴ δεξίωσι.

— Δυστυχισμένη! γκιθύρισε ὁ Τάσος, μὲ τόση συγχίνησι, ποὺ φαινόταν ἕτοιμος νὰ κλάψη.

Γύρισε ἡ γυναίκα, τοὔριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη πάθος:

— Τότε, πρόφερε βαθειά, τότε ὡρίστηκα πὼς θὰ ἔπαιρνα ἐκδίκησι....

Σταμάτησε, ἔσφιξε τὶς χροθιές της, φάνηκε νὰ διστάζη. Καὶ στὸ τέλος πρόφερε σκληρά:

— Τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ μὲ χτύπησε, εἶχε δίκιο. Ναί, εἶχε δίκιο....

Κόμπιασε πάλι, καὶ πρόφερε, κυττάζοντας τὸν Τάσο προκλητικά.

— Τὴ δεύτερη φορά, τὸν εἶχα ἐκδικηθῆ... Μὲ τὸν τρόπο ποὺ διαθέτει κάθε γυναίκα γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄντρα ποὺ τὴν πλήγωνει.

— Ὄχι, Φαίδρα! βόγγηξε ὁ Τάσος μὲ πόνο.

— Εἶναι ἄσχημο, ἔ; γέλασε αὐτή.

— Εἶναι φρικτό.

— Ἦταν τόσο φρικτὸς ὅλος ὁ γάμος μου... Αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ χειρότερο.

— Μὰ ταιώρησες πὼ πολὺ τὸν ἑαυτό σου, παρὰ ἐκεῖνον.

— Ναί... Σώστα... Εἶσαι παιητής, εἶσαι δημιουργὸς καὶ τὸ καταλάβες...

— Γιατί δὲν τὸν χώριζες, Φαίδρα; Γιατὶ δὲν τὸν χωρίζες; φώναξε ὁ Τάσος μὲ πάθος.

— Τώρα θ' ἀκούσης καὶ τὸ δεύτερο λόγο, ἀποκρίθηκε ἡ Φαίδρα.

"ΔΕΝ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΦΤΩΧΙΑ"

Ἡ φωνή της ἔχασε τὴ σκληρότητά της, καθὼς συνέχισε:

— Δυὸ - τρία χρόνια μετὰ τὸ γάμο μου, ἄρχισαν νὰ χλονίζωνται τὰ οἰκονομικὰ τοῦ πατέρα μου. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα πάρει εἴδησι. Ἔπειτα ὅμως, μιὰ μέρα, πῆρα τὸ μαντῦσαε ὁ ἴδιος, τὸ σοβαρὸ μυστικό. Μοῦ εἶπε, ὅτι βοισκόταν μπροστὰ σὲ οἰκονομικὴ καταστροφή. Τώρα, δὲν σᾶς βασανίζω, νὰ σᾶς πῶ τὶς λεπτομέρειες. Πάντως, μόλις μοῦ μίλησε ὁ πατέρας μου, κατάλαβα πὼς ἦταν γιαένος. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ μ' ἔκανε νὰ μὴ θέλω μὲ κανένα τρόπο το διαζύγιο. Δὲν ἤθελα νὰ μείνω φτωχὴ. Δὲν εἶχα βάλει ποτὲ στὸ νου μου, πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ ζιστήσω ἐγα πρωῒ καὶ νὰ μὴν ἐχω το ωραῖο μου σιαμέρισμα, τα πολυτελη μου επιπλα, την υπηρεσια μου, την ἀνεσι μου. Καταλαβες τωρα, Τάσο;

Ἀποτειντων ἀποκλειστικὰ σ' αὐτόν. Ἡ Ἄννα δὲν ὑπῆρχε θαρεῖς, ἀγαμεσὰ τους.

— Ναι.. μουρμούρισε μὲ λύπη ὁ ἄντρας.

— Νά ἐργαστῶ; συνέγισε ἡ Φαίδρα σὰν νὰ μιλοῦσε μονάχη της. Τί νὰ κάνω; Δὲν ἤξερα τίποτε. Λίγο ἀπ' ὅλα! Δὲν μποροῦσα νὰ ἀξιοποιήσω τίποτε. Ὥστε, τὸν πρῶτο καιρὸ δὲν θέλησα νὰ φανερώσω οὔτε στοὺς γονεῖς μου τὸ φάσμα τῆς συζυγικῆς μου ζωῆς, ἀπὸ ὑπερηφάνεια, κι' ἔπειτα ἀπὸ συμφέρον δὲν θέλησα νὰ σκεφθῶ τὸ διαζύγιο. Ἔτσι συνεγίστηκε ἡ ζωή μου, μαρτυρική, ἄλλα δυὸ χρόνια. Τὸ ὅλον πέντε χρόνια.

Ὁ Τάσος τὴν κύτταζε μὲ ἀγωνία.

— Καὶ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια, δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἐκδικήθηκες ἄλλη φορά;

Γέλασε ἡ Φαίδρα σκληρά:

— Ὄχι... Μοῦφθασε μιὰ φορά. Ἔπειτα τὸν ἐκδικήθηκα μὲ τὸ μισος μου. Μὲ τὸ μῖσος ποὺ αἰσθάνθηκα γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ὀξύ, ἀνιστόφορο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου ὅτι θὰ φτωχύνη, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ κατάλαβα ὅτι ἤμουν δεμένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκη μ' αὐτὸν τὸν ἄντρα.

— Κι' ἔγινε ἡ οἰκονομικὴ καταστροφὴ τοῦ πατέρα σου; ρώτησε ὁ Τάσος.

— Ἔγινε... Ἀλλὰ ἄργησε. Στὸ μεταξὺ ἤμουν γήρα. Κι' εἶχα κληρονομήσει, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, τὴ μισὴ περιουσία τοῦ συζύγου μου.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΜΕ ΜΙΣΟΣ

— Κι' ὅμως ἐξακολουθεῖς νὰ τὸν μισῆς.

— Ναί τὸν μισῶ καὶ μετὰ θάνατον....

— Φαίδρα! Δὲν εἶναι ἀνπάξιά σου, αὐτὰ τὰ λόγια.

Σώπασε τοὺς ὅμιους της.

— Δὲν θέλω νὰ φανῶ καλύτερη ἀπ' ὅ,τι εἶμαι.

— Πῶς πέθανε;

— Ἀπὸ τὶς καταγρήσεις. Στὰ σαραντατέσσερα χρόνια φαινόταν ἐξηντάρης. Κουράστηκε ἡ καρδιά του, ὅλος τον ὁ ὀργανισμος. Εἶχε πέσει φορεῖ, κι' οἱ γιατροί τοὔλεγαν ν' ἀλλάξη τρόπο ζωῆς. Αὐτὸς γελοῦσε.

— Ἔννοια σας, εἶμαι γερὸ κούκαλο. Ἔτσιτα, γιατί νὰ ἔισο στερημένος; Τὰ νὰ κερδίσω κανένα χρόνο ζωῆς;

Ἔπσι, δὲν ἄλλαξε τίποτε. Κάθε τόσο πάθαινε κάτσια κρίσι. Τρόμαζε γιὰ λίγες ἡμέρες, καὶ τότε θυμόταν ὅτι ἔχει καὶ σῶμα. Μὲ ἤθελε κοντὰ του. Ἐγὼ τὸν περιποιόμουν καὶ τὸν μισοῦσα. Εὐχόμουν νὰ πεθάνη.

— Φαίδρα! Σεφνίσε ὁ Τάσος.

— Δὲν θέλω νὰ φανῶ καλύτερη ἀπ' ὅ,τι εἶμαι, Ξανάπε ἡ γυναίκα. Ναί... Κι' ἔτσι ἔγινε. Δὲν εἶχε κλείσει τὰ σαραντατέσσερα τον χρόνια. Ἕνα βραδυ, ἄκουσα ἀπὸ τὸ δωμάτιό των ἀγκομαχητο. (Εἶχα μὲ χωριστὰ δωμάτια). Ἔτρεξα καὶ τὸν εἶδα νὰ πιλεύη γιὰ ν' ἀνασάνη. Ἔβρεσα γιατρὸ ἀμέσως, τὴν ἴδια στιγμή, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Ἀπέθανε μετὰ τὴν πρώτη ἐνέσι, εμεινε στα χερια του.

— Κι' ἔσενα σοῦμεινε ἡ περιουσία, πρόφερε μὲ κάποια πικρία ὁ Τάσος.

— Ναί, εἶπε ἡ Φαίδρα ἁπλά. Κληρονόμησα τὴ μισὴ περιουσία.

ΤΑ ΝΕΑ

Εμαι μέτοχος σὲ δυὸ ἑταιρίες, στο Λονδίνο. Τά κέρδη εἶναι μεγάλα... Ἐγὼ αὐτὴ τὴ βίλλα, ἔχω μετοχτά. Κι' ὅσο καὶ νά ζῶ ἄγετα, τά εἰσοδήματα μαζεύονται, ἡ περιουσία ὅλο κι' αὐξάνει...

Θἄλεγε κανεὶς πὼς τά πρόφερε ἐπίτηδες, αὐτά τά λόγια, γιά νά τά προσέξῃ ὁ Τάσος, ἂν καὶ δὲν τὸν κύτταζε, ἂν καὶ ἔκανε πὼς τἄλεγε μᾶλλον γιά τὸν ἑαυτό της. Ὁ Τάσος ὅμως τὴν παρατηροῦσε, μὲ θαυμασμὸ τώρα, μὲ προσοχή.

Ἡ Ἄννα σώπαινε. Ἀφοῦ τὴν ξεχνοῦσαν, προτιμοῦσε κι' αὐτὴ νά μὴν ἀνοίγη τὸ στόμα της. Κι' ἡ Φαίδρα συνέχισε, ἀποτεινομένη στὸν Τάσο:

— Ὅταν πῆρα τὴν κληρονομιὰ στὰ χέρια μου, θρόνιαζα πὼς θὰ ζοῦσα μόνη. Πὼς δὲν θὰ σκεφτόμουν ποτὲ νά παντρευτῶ. Χάρηκα τὴ ζωή μου, Τάσο. Ἄνοιξα τὸ σπίτι μου, δέχτηκα κόσμο, καλὸ κόσμο, ἔβδομα δεξιώσεις ποὺ κάναν κρότο. Ὀκτὼ χρόνια ἔζησα, χήρα, στὸ Λονδῖνο....

Ἔκανε ἡ Ἄννα, ἀθελά της, ἕνα γρήγορο λογαριασμό: Εἶχοσι-ενὸς ἔτους παντρεύτηκε ἡ Φαίδρα, ὅπως ἔλεγε, κι' ἔμεινε παντρεμένη πέντε χρόνια, καὶ ὀκτὼ χῆρα. Ἔπρεπε νά εἶναι τριαντατεσσάρων χρόνων.

— Τὸ λιγώτερο, ἂν δὲν κρύβη χρόνια, συλλογίστηκε μὲ ἱκανοποίηση, ἡ Ἄννα. Ἴσως νὰ εἶναι καὶ πάρα πάνω. Ὁ Τάσος εἶναι τριαντατεσσάρων χρόνων. Ἴσως νά εἶναι μεγαλύτερη του. χαρά γιά τά νιάτα της. Αὐτὴ ἦ-

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔνιωσε τόση τὴν εἰκοσιεπτά χρόνων...

— Εἶμαι νέα ἐγώ... νέα.., Δὲν μπορεῖ νά τὴν προτιμήσῃ αὐτήν.

Ἔβλεπε ὅμως τὸν ἄντρα της νά κυττάζῃ τὴ χήρα μὲ μάτια γεμάτα θαυμασμό.

— Τί τῆς θαυμάζει; Τί μπορεῖ νά τῆς θαυμάζη;

Ἦταν βέβαια πολὺ ὄμορφη, ἔτσι μέσα στὸ κρεβάτι της ἡ Φαίδρα, μὲ τὰ χρυσαφιὰ λιζέρα, ποὺ ὅλο ἔφευγε. Πότε γλιστροῦσε στὸν ὦμο καὶ τὸν ἄφηνε γυμνό, πότε ἄνοιγε μπροστὰ κι' ἄφηνε το στῆθος σχεδὸν τελεως ἐλεύθερο. Ἦταν ὄμορφη, μὲ τὰ κοκκινόχρυσα μαλλιά της, κάπως ἀναστατωμένα, στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ βαμμένα χείλη της, καὶ μὲ τὴ φυσιογνωμία της, ποὺ ἦταν ἕνα χρῶμα σκληρότητος ἀλλὰ καὶ λαγνείας.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι μιὰ νέα, μιὰ ἁπλή, φυσικὴ γυναίκα, ἔλεγε ἡ Ἄννα μέσα της. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του. Δὲν μπορεῖ νά τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ μένα, αὐτὴ τὴ γυναίκα.

ΚΡΥΦΗ ΠΛΗΓΗ

Ἡ σκέψη αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι, νὰ λάβῃ κι, αὐτὴ μέρος στὴ συζήτησι. Αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νά τοὺς θυμίσῃ τὴν παρουσία της.

— Ἀλήθεια, φοβερὴ ζωή, πρόφερε ὅσο πιὸ σιγουρα μποροῦσε. Ἐγὼ δὲν θά τὴν βιοτοῦσα...

Τῆς ἔρριξε ἡ Φαίδρα μιὰ ἀπὸ τις λοξές, περιφρονητικές της ματιές.

— Ἀπὸ μακρυά...

— Ὄχι, ἔρχω τί λέω. Φαίδρα, εἶπες ὅτι συλλογίζόσουν τὸν κόσμο. Τί θἄλεγε, ἂν μάθαινε ὅτι σὲ περιφρονεῖ ὁ ἄντρας σου. Ἡ χαϊνωνία τὸν ἤξερε, κι' ἤξερε καὶ σένα...

Οὔτε τὴν κύτταξε ἡ Φαίδρα. Ξανάπιε μονάχα περιφρονητικά:

— Ἀπὸ μακρυά...

— Τὴ φτώχεια δὲν θά τὴν λάβαινα ὑπ' ὄψη, φώναξε μὲ θυμὸ ἡ Ἄννα, καὶ τὰ μαῦρα της μάτια ἀστραψαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΗΛΙΟΝ: Ο ΦΡΟΥΤΟΦΟΡΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΕΛ. 4
Δροσούλες, πλατάνια, ἀγριολούλουδα, λαχταριστὰ φροῦτα, καὶ εἰδυλλιακὲς ἀμμουδιές.

ΟΙ ΟΜΟΡΦΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ » 8
Τὸ πικρὸ συμπέρασμα τοῦ Φράνκ Σινάτρα.

ΑΝΟΙΞΕΤΕ ΤΟΝ ΚΑΗΔΟΝΑ » 12
Ἕνα ἔθιμο βαθύτατα ριζωμένο.

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙ ΜΕ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ » 17
Ἄρχισαν οἱ γιορτὲς τῆς «Ναυτικῆς Ἑβδομάδος».

Η ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙ ΣΕ ΑΔΙΕ. ΣΟΔΟ! » 24
Οἱ συνομιλίες Ντὲ Γκὼλ — Ἔρχαντ.

Η ΛΑΟΥΡΑ » 36
Ἑπτὰ μῆνες στὴν Ἀμερική.

ΜΙΡΚΑ ΚΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ » 37
Ἡ νεαρὰ στὰρ ποὺ ἔγινε... «καλὸς πολίτης».

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΑΔΙΑ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ » 44
Στὰ τρία πρῶτα μπορεῖ ἀκόμη νά προληφθῆ.

Η ΑΚΜΗ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΣΕ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ ΠΡΟ. ΔΙΑΘΕΣΙ » 45
Ἡ ἐπίδρασις τῶν σεξουαλικῶν ὁρμονῶν.

ΦΟΡΜΑΡΕΤΕ ΜΟΝΕΣ ΣΑΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ » 48
Χτενίσματα καὶ μακιγιάζ.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥΣ » 62
Περιπετειώδες εἰκονογραφημένο ἀνάγνωσμα, γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗ. ΜΑΤΟΣ » 68
Οἱ κοσμοναῦτες καὶ τὰ οἰκογενειακά των δράματα.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ » 91
Ἡ μόδα καὶ ἡ δαντέλλα. — Μοντέρνα ταγιὲρ καὶ μαντό. — Φουρὸ καὶ τυνίκ σὲ ἀμπιγιὲ στόλ. — Μπλοῦζες τῆς μόδας. — Παιγνίδια μὲ μαντήλια - «φουλάρ». — Πρωτότυπες παριζιάνικες ἐμπνεύσεις. — Τρεῖς τύποι... ἕξη ταγιέρ. — Δίχρωμα μοντέλα τῆς ἐποχῆς. — Νουβωτὲ γιὰ τὴν πλάζ κ.ἀ.

— Φυσικά, εἶπε γρήγορα ἡ Φαίδρα. Ἐσὺ τὴν ἔχεις συνηθίσει.

— Ἕνας λόγος πάρα πάνω! εἶπε μὲ ἔμφασι ἡ Ἄννα. Ἐσὺ δὲν τὴ γνώριζες, καὶ δὲν ἔπρεπε νά τὴ φοβᾶσαι τόσο. Ἕναις ἄνθρωπος εἶναι πιὸ δειλός, ὅταν γνωρίζῃ ἕνα κακό.

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Φαίδρα καὶ φάνηκε δυσαρεστημένη. Κι' ὁ Τάσος μπῆκε γρήγορα στὴ μέση:

— Ἡ Ἄννα θέλει νά πῆ...

— Ξέρω, ξέρω, τί θέλει νά πῆ, τὸν διέκοψε ἡ Φαίδρα. Θέλει γιὰ πῆ, πὼς ἡ ὑπομονή μου ὑπερέβη τὰ ὅρια. Κι' ὅμως...

Σταμάτησε,κι' ἔπειτα ξαφνικά, ἔρριξε μιὰ τσουχτερὴ ματιὰ στὴ νέα γυναῖκα.

— Κι' ὅμως, ποιὰ γυναῖκα δὲν κάνει συνθηκολόγησι; Δὲν ξέρω μιὰ γυναῖκα, ποὺ νά μὴ κάνη κάποιου εἴδους συνθηκολόγησι στὴ ζωή.

Ἡ Ἄννας κατάλαβε ἀόριστα, πὼς ἦταν ἐντὸς διαξιφισμός. Τὴν κύτταξε ἐρωτηματικά. Κι' ἡ Φαίδρα συνέχισε:

— Πόσες γυναῖκες, βλέποιν ὅτι ἔπαυσε κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸν ἄντρα τους, κι' ὅμως ἐπιμένουν νὰ τὸ ἀγνοῦν; Πόσες γυναῖκες ξέρουν ὅτι ὁ γάμος τους κατ' οὐσίαν ἔχει λυθῆ, κι' ὅμως δὲν τὸ βρίσκουν ἀναξιοπρεπὲς νά κάνουν πὼς εἶναι εὐτυχισμένες;

Τώρα κι' ὁ Τάσος φαινόταν νὰ κάθεται στὰ κάρβουνα.

— Αὐτὸ εἶναι κάπως διαφορετικό, εἶπε συμβιβαστικά.

Ἡ Φαίδρα ὅμως φαινόταν ἀποφασισμένη νὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα.

— Κι' ὅμως, αὐτὸ εἶναι χειρότερο. Αὐτὸ τὸ κατὰ συνθήκην ψέμα... Ἐγὼ τουλάχιστον ἤμουν εἰλικρινὴς μὲ τὸν ἑαυτό μου. Εἶμαι καὶ τώρα εἰλικρινής. Τὸ λέω: τὸν μισοῦσα τὸν ἄντρα μου. Ἐμεινα χοντά του πρῶτα ἀπὸ ντροπή, ἔπειτα ἀπὸ συμφέρον. Ὑπάρχουν ὅμως γυναῖκες ποὺ μένουν ἴτσι, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογοῦνε στὸν ἑαυτό τους. Ὑπάρχουν γυναῖκες, ποὺ δὲν εἶναι εἰλικρινεῖς ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ τους. Κι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται χειρότερο!

Μιὰ παγερὴ σιγὴ διαδέχθηκε τὰ λόγια της. Ἡ Ἄννα, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ παλέψῃ, παζεύτηκε. Ἡ προκλητικότης τῆς Φαίδρας τὴν εἶχε βοῆ ἀπροετοίμαστη. Κι' ὁ Τάσος φανώτας νὰ τἄχῃ χαμένα.

Ἡ Φαίδρα, ὅμως, ἀφοῦ τοὺς ἄφησε κάμποση ὥρα ἔτσι, ἔβαλε τὰ γέλια.

— Τὴ μικρὴ φιλοσοφία ἀρχίσαμε. Ἄχ, ζαλίζομαι. Ἀκόμα δὲν εἶμαι καλά. Δόξα σοι ὁ Θεός ὅμως! Τὰ πέρασα πιὰ αὐτά! Ἐγώ, δὲν κινδυνεύω... Τὰ πέρασα... μοῦ φαίνονται σὰν ψέματα, σὰν παραμύθια....

Κι' ἔριξε πάλι στὴν Ἄννα μιὰ ματιὰ θριαμβευτική, προκλητική.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Σὲ λίγο, ὁ Τάσος σπιώθηκε νὰ φύγουν. Τὸν κατάλαβε ἡ Ἄννα πὼς ἦταν θυμωμένος. Δὲν προφθασαν νὰ πάνε σπίτι τους, νὰ κλείσουν τὴν πόρτα τους, καὶ τῆς ρίχτηκε. Ἔτρεμε σύγκορμος.

— Τὰ κατάφερες! τῆς εἶπε. Θἄλησες νὰ φανῆς ἐξυπνη...

— Τί ἔγεις; τὸν ρώτησε, κυττάζοντάς τον μὲ φοῦδα συνοφρυωμένα.

— Ἦταν ἀνάγκη νὰ τῆς πῆς, ὅτι δὲν φεύτηκε κιλά; Ἦταν ἀνάγκη νὰ τῆς δείξῃς ὅτι ἐσὺ εἶσαι τάχα ἀνώτερή της;

— Τῆς εἶπα τὴ γνώμη μου. Κι' ἐρῆ ἔλεγες κιὰ τῆς ξανάλεγες ὅτ' οὐσίως ἐντύπωσι πὼς ἀνέχθηκε ἕνα τέτοιο γάμο...

— Ὅταν ὅμως μοῦ ἐξήγησε, σώτασα, Ἐσὺ ὅμως, ἀπὸ κοπίλα, ἀπὸ μῖσος, θέλησες νὰ τὴν πληγώσῃς. Ἔλιγες μπροστά σου μιὰ γυναίκα πονεμένη, βασανισμένη...

Ἀθελά της γέλασε ἡ Ἄννα.

— Τὰ ξέχασε, Τάσο, δὲν δίνει πιὰ τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι γυναίκα πονεμένη καὶ βασανισμένη.

Τὸ γέλιο της τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν.

— Εἶσαι ἀναίσθητη λοιπόν; φώναξε. Εἶσαι κακιὰ κι' ἀναίσθητη! Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τὸν πόνο τοῦ ἄλλου.

Ἡ Ἄννα ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ὅταν τῆς κακομιλοῦσε ὁ ἄντρας της, εἶχε τὴν ἐντύπωσι, πὼς γλιστοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της.

— Τάσο, τοῦ εἶπε προσπαθώντας ὡστόσο νὰ κρατήσῃ τὴν ἠρεμία της. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τσακωθοῦμε ἐμεῖς γιὰ μιὰ ξένη γυναίκα...

Τὰ λόγια της, ὁ ἦχος τόνος της, σὰν νὰ τὸν δαμάζυσαν. Τῆς ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιά.

— Τώρα λοιπὸν ἀποκαλύπτεται ὁ χαρακτῆρας σου, τῆς εἶπε. Τώρα... εἶσαι κακιά, ζηλόφθονη... μοχθηρή. Δὲν ἀγέσασα ποὺ ἡ Φαίδρα εἶναι πλούσια. Δὲν ἀνέχεσαι ποὺ μὲ πρόσεξε, ποὺ μοῦ πρόσφερε τὴ φιλία της. Θέλεις νὰ μπῆς ὁπωσδήποτε στὴ μέση, μὲ κάθε τρόπο νὰ προβάλλῃς τὸν ἑαυτοῦλη σου...

Τὸν κύτταξε κερωμένη. Κι' ὁ Τάσος χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.

— Δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς ἄ-μως! Ὅ,τι καὶ νὰ κάνῃς, δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ σταματήσῃς αὐτὰ τὴ φιλία. Ἕνα πράγμα ποὺ θεωρῶ παῦλλο, δὲν θὰ τὸ κάνω, ἐπειδὴ ἔτσι σοῦ κάτσιασε... Κακιά, ζηλόφθονη γυναίκα!

Τῆς γύρισε τὴν πλάτη, μ' ἄρχισε νὰ φέρνῃ βόλτες στὸ δωμάτιο, σὰν λιοντάρι μέσα στὸ κλουβί του. Ἡ Ἄννα δὲν εἶχε δύναμι νὰ τὸν ἐβλεπε πρώτη φορά.

Ἀφοῦ ἔφερε κάμποσες βόλτες στὸ δωμάτιο, ὁ Τάσος, πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά της προκλητικά.

— Τώρα πῆρες τὴ στάσι τοῦ θύματος. Τώρα, νὰ σὲ δῆ κανείς. Τὸ λογάκι εἶσαι ὁσιομάρτυς... Γυναίκα εἶσαι ὅμως τὸ πετᾶς... Γυναίκα εἶσαι ἐσύ; "Ετσι προκόβουν οἱ ἄνσαι τορες; Ἄλλες εἶναι οἱ γυναίκες, ποὺ θυσιάζονται γιὰ τὸν ἄντρα τους. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ-γαν πόρνες, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν ἄντρα τους νὰ φθάσῃ.

— Τάσο, ξεφώνισε ἡ Ἄννα, μὲ μάτια πρταμένα ἀπὸ τὶς κόγγες τους. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;

— Σοῦ λέω... σοῦ φέρνω παραδείγματα...

— Καὶ θἄθελες;... Τὶς θαυμάζεις αὐτὲς τὶς γυναῖκες;

— Δὲν σοῦ εἶπα πὼς βἄθελα, οὔτε πὼς θὰ σὲ θαύμαζα ἂν ἔκανες κάτι τέτοιο. Δὲν σοῦ ζήτησα ποτὲ νὰ κάνῃς κομμιὰ ἀτιμία γιὰ χατῆρι μου. Τὸ μόνο ποὺ σοῦ ζήτησα ποὺ σὲ παρακάλεσα, ἦταν νὰ νάχῃς κάποια κατανόησι γιὰ τὶ σχέσι μου. γιὰ τὴ φιλία μου, μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα. Κι' ἐσύ: Τί κάνεις ἐσύ;

Ξεφώνιζε, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ ξυπνοῦσε τὴ Φροσούλα ποὺ κοιμόταν δίπλα.

— Ἐσύ, πᾶς γυρεύοντας νὰ τὴν προσβάλῃς. Πῆγε νὰ πεθάνῃ ἡ γυναίκα ἐξ αἰτίας μου, κι' ἔπρεπε νὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ συγνώμη νὰ τὴν δῆς. Πῆγες;... Ἀντὶ νὰ θεια τὴν ὥρα ποὺ πῆγες.

— Ἡ μιλήσης ποντικά, εἰρήνευσε, ἄρχισες νὰ τὴν θίγῃς. Κάθε σοῦ λέξῃ ἦταν κ' ἕνας πόντος, καὶ μιὰ κακία... Θεέ μου, Θεέ μου!... Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο κακὸς ὁ ἄνθρωπος;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΑ ΚΙ' Ο ΔΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 18

μου καὶ ν' ἀτιμάσω ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν ἐραστή μου;

— Ἡ κυρὰ σου πρόσεξε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ στρατηγοῦ γιὰ σένα; Ἡ στάσι της ἦτανε ἐχθρική;

— Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα καὶ τὸ κρασὶ μούδιαζε τὸ κορμὶ καὶ τὸ νοῦ, ὁ στρατηγὸς γινότανε θρασύτερος. Δὲν ξεκόλλαγε ἀπὸ κοντά μου. Συνέχιζε νὰ μουρμουρίζῃ τὰ γαζέ-ρωτόλογά του, σὰν αὐτὰ ποὺ πετᾶνε οἱ νεανίσκοι στὶς αὐλητρίδες. Μιὰ στιγμούλα, ἐκειδὰ ποὺ κύτταγα μὲ θαμάσμὸ τὶς χορεύτριες, ἔφερε τὸ χέρι του μὲ τρόπο στὴ μέση μου κι' ἔσκυψε νὰ μὲ φιλήσῃ στὸν λαιμό. Ἡ Μουσάριον τὸν ἀγριοκύτταξε καὶ μπουρίνεσε. Τὸ μοῦτρο της σούρωσε καὶ πῆρε τὸ αἰχαμερὸ χρῶμα τοῦ μπαγιατίκου πλεμονιοῦ. Κύτταγε τὰ χέρια της στὸ τραπέζι, φούσκωνε τὰ ρουθούνια της σὰν γριὰ φοράδα ποὺ κυττάει στὸ λειδάδι τὰ νέα πουλάρια, ἔκανε σὰν παλαθὴ ἀπὸ ζηλεια.

Τὸ ἀκροατήριο ἐξέπασε σὲ κακαρισταὶ γέλια. Ἡ περιγραφὴ τοῦ θυμοῦ της ἑταίρας ἀπὸ τὴν σούλη της ἦτανε τόσο ζωντανὴ καὶ παραστατική, ποὺ ὁ ἀρεοπαγίτης Ἀναξίμανδρος σύστησε σεβασμὸ κι' ἀπειλησε ν' ἀβειάση τὴν αἴθουσα...

Ἡ θεραπαινὶδα συνέχισε τὴν ἐντυπωσιακὴ περιγραφὴ τοῦ συμποσίου:

— Ἡ κυρά μου, βλέποντας πὼς ὁ στρατηγὸς ἐραστὴς της ἐξακολουθοῦσε παρ' ὅλο τὸ θυμό της νά μ' ἐνοχλῇ, σκεφθηκε ν' ἀλλάξῃ φύλλο καὶ νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρία στοὺς φίλους της νὰ γελάσουνε μαζί μου.

»Ξαφνικὰ γύρισε κι' εἶπε:

»— Ἡ θεραπαινίδα μου Εὐνίκη θὰ κάνῃ ταχυδακτυλουργίες καὶ θὰ περπατήσῃ σὲ τεντωμένο σκοινί. Εἶναι ξακουστὴ ἀκροδάτισσα...

— Εἶσαι πραγματικὰ ἀκροδάτισσα; ρώτησε μὲ καλοπροαίρετη διάθεσι ὁ δικαστὴς Ἐρμοκράτης. Πὲς τὴν ἀλήθεια...

— Μὰ τί λέτε, κύριε δικαστή μου, ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ εἶμαι ἀκροδάτισσα: Ἡ κυρά μου πρότεινε τὸ κόλπο, γιὰ νὰ γελοιοποιηθῶ μπροστὰ στοὺς καλεσμένους της. Μονάχα ποὺ ξέρω μερικὲς ταχυδακτυλουργίες. Τίποτε ἄλλο.

»Ἡ πρότασι τῆς κυρᾶς μας σήκωσε φουρτούνα ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Οἱ πιωμένοι ζητάγανε νὰ περπατήσω στὴ φωτιὰ καὶ νὰ στεθῶ σὲ τεντωμένο σχοινί, Πιστεύανε πὼς μπορῶ νὰ κάνω καὶ τὰ δυὸ κατορθώματα.

»Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἔκανα μερικὲς ταχυδακτυλουργίες, εἶπα νὰ φύγω κρυφὰ ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἀνοίγει στὸν κῆπο, μὲ πρόσεξε ὅμως ἡ Μουσάριον, μὲ βούτηξε ἀπὸ τὸν χιτωνίσκο καὶ μὲ ξανάφερε στὴν αἴθουσα. «Τώρα θὰ περπατήσῃς, μοῦ εἶπε, ὁπωσδήποτε στ' ἀναμμένα κάρβουνα ἢ στὸ τεντωμένο σχοινί. Διάλεξε». Ἐδῶ πέρα τὰ χρειάστηκα σεβαστοὶ δικαστὲς γιατὶ σὰν νάναι, ἡ φωτιὰ εἶναι ἐπικίνδυνη, ἐνῶ τὸ τεντωμένο σχοινί, κι' ἂν παρατήσῃς, τὸ πολὺ - πολὺ νὰ σπάσῃς κανένα ποδάρι... Εἶπα λοιπὸν πὼς προτιμῶ τὸ τεντωμένο σκοινί. Τὴν στιγμὴ αὐτή, ὁ πρωρέας Κριτόδουλος, μισομεθυσμένος καὶ ἄγριος, ἔβανε φωτιὰ στὸν χιτῶνα μου. Τρόμαξα, εἴμπηξα τὶς φωνές, καιγόμουνα. Γιὰ νὰ μὲ γλυτώσουν, μοῦ ρίξανε δυὸ σουδαριές κρασί. "Ημουνα κωμικὴ καὶ ἀξιολύπητη. "Εκλαιγα, κύτταγα νὰ σκεπάσω τὴν γύμνια μου, ὁ χιτωνίσκος μου εἶχε γίνει κουρέλια, ἡ Μουσάριον πανηγυρίζε, γλέντανε, γέλαγε μὲ τὴν ψυχή της γιὰ τὸ κατάντημα μου. Ὡστόσο οἱ ἄντρες καὶ ξεχωριστὰ οἱ νέοι μὲ κυττάγανε μὲ λοχταρισμένη ὄψια καὶ πόθο, ἐπειδὴ τὸ στῆθος μου ἦτανε γυμνὸ καὶ ὁ χιτωνίσκος φανέρωνε ὅτι δὲν ἤθελα νὰ δείξω σὲ κανένα.

»Ὅταν ἀφούσανα κάμποσα, ἡ Μουσάσιον, ποὺ ἤθελε νὰ τέλειωση τὴν γελοιασμένη ἐκδίκησί της, πρόσταξε δυὸ δούλους νὰ τεντώσουν ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς σάλας μέχρι τὴν ἄλλη, ἕνα χοντρὸ καρασάδσκοινο. Τὸ κατάγανε οἱ χειροδύναμοι δοῦλοι ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες καὶ περιμένανε...

»— Ἐμπρός περιστέρα μου, γρύλλισε ἡ ἐκδικητικὴ κυρά μου, περπάτησε στὸ τεντωμένο σκοινί, νὰ δοῦμε τὴν τέχνη σου».

»Βάλθηκα νὰ κλαίω καὶ νὰ τὴν παρακαλῶ νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριο. «Θὰ τσακιστῶ ἢ ἀμοιρη, ἐλεγα, θὰ σπάσω τὰ πλευρά μου, θὰ γίνω σακάτισσα... Λυπηθῆτε με!»

Ἡ Μουσάριον ἤτανε ἀνένδοτη: «Θὰ περπατήσῃς ὁπωσδήποτε στὸ τεντωμένο σκοινὶ» Ὁ στρατηγὸς ἔκανε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, μὰ πέσανε στὴ μέση οἱ ἄλλοι καὶ φωνάζανε νὰ περπατήσω. Ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ γλυτώσω κι' ἀπὸ τὸ καινούργιο μαρτύριο, σκαρφάλωσα στὸ τεντωμένο σκοινί, βαστηχτηκα ὅσο μποροῦσα, τρέκλιζα, γινόμουνα κωμικὴ στὴν προσπάθειά μου νὰ κρατηθῶ. Οἱ ἄλλοι ξεραίνονταν στὰ γέλοια. Μιὰ στιγμὴ παρατήσανα κι' ἔπεσα. Εὐτυχὼς βρέθηκε μπροστά μου ὁ στρατηγός, ποὺ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία, μὲ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του, κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πιὰ τί κάνει καὶ τί θέλει, μὲ φίλοὐσε στὸν λαιμό, καὶ στὰ χείλη καὶ δὲν ἔλεγε νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ πατήσω στὸ δάπεδο. Γίνηκε μεγάλος σαματάς κι' ὅλοι θέλανε νὰ μιμηθοῦνε τὸν στρατηγό. Ὁ ἀγγειογράφος Ἐρμόφιλος, τράβηξε μὲ βία τὸ ὑπόλοιπο ἀπὸ τὸν χιτωνίσκο μου καὶ τὸν ἔσκισε. "Ημουνα σχεδὸν γυμνή, στὸν μεθυσμένο οἶστρο τῶν καλεσμένων. Ἔμπηξα τὶς στριγγλιές, φάνηκε στὴν πόρτα ὁ Δεινοκράτης, σκυθρωπὸς κι' ὀργισμένος. Προχώρησε γιὰ νὰ μὲ ἁπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ βάσανα. "Εσπρωχνε τοὺς καλεσμένους τοῦ συμποσίου δεξιὰ καὶ ζερβά. "Ολοι τὸν φοβήθηκαν. Τὰ μαλλιαρὰ χέρια του, ὁ χοντρὸς λαιμός του, τὸ πελώριο κορμί του... Τὸν κυττάτε ἑβδομάδ, κύριοι δικαστές. Εἶναι βουβάλι, μὰ δὲν θέλει νὰ πειράξῃ μυῆγα. Εἶναι τόσο καλὸς κι' ἀγαθός... Σᾶν ἀρνί...

— Πῶς κακοποίησε λοιπὸν τὸν στρατηγὸ Λυσίμαχο, ἀφοῦ εἶναι τόσο ἀγαθὸς καὶ καλός; Δὲν μᾶς τὸ ἐξηγεῖς καλύτερα:

— Ὁ Δεινοκράτης, πλησίασε κι' ἔκανε νὰ μὲ προστατέψῃ ἀπὸ τὶς ἀγριες διεθέσεις τῶν συνδαιτημόνων. Ὁ στρατηγὸς στάθηκε μπροστά του καὶ τὸν ἐμπόδισε. «Δὲν θὰ πάρῃς τὸ κορίτσι, τοῦ εἶπε βάναυσα, γιατὶ δὲν ἔχεις δικαίωμα. Εἶσαι ἕνας ἐξευτελισμένος δοῦλος, ποὺ σὲ ἀγόρασε ἡ Μουσάριον κι' ὅτι θέλει σὲ κάνει. Μπορεῖ νὰ σὲ ἀνταλλάξῃ μ' ἕνα σκυλί, ἔχει δικαίωμα νὰ σὲ μαστιγώσῃ...

»Ὁ Δεινοκράτης ποὺ εἶναι ἀπὸ μεγάλη γενιὰ καὶ σόι Παριανός, πολεμιστὴς καὶ δίκαιος ἄνθρωπος, χαμογέλασε καὶ εἶπε: «Σ ὠστὰ τὰ λές, στρατηγέ μου, μονάχα ποὺ ξεχνᾶς νὰ ἀναφέρῃς ὅτι ἡ κυρά μου μὲ ὁπαρεώνει νὰ παριστάνω χωρὶς νὰ θέλω τὸν "Αδωνι ποὺ τρυγᾶει τὰ ἐρωτικὰ θέλγητρα τῆς Ἀφροδίτης, μὲ τὴν διαφορὰ πὼς ἡ δική μου θεὰ εἶναι λιγάκι σταφίδα καὶ κάτι περισσότερο ἀπὸ μπαγιάτικο μῦδι.

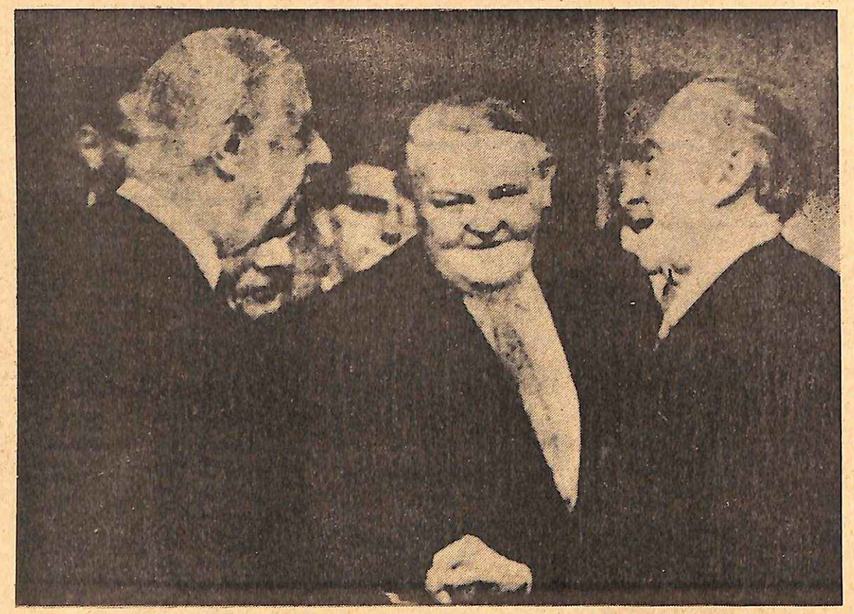
»Ὁ στρατηγὸς μπουρίνεσε σὰν θάτρι, κοκκίνισε σὰν ἀστακὸς στὴν φωτιά, ἔβαλε χαμάδια ἀπὸ τὸν ἄθλιο κόσμο σὰ ζεγ!... Μανιασμένος ἔφτυσε τὸν Δεινοκράτη κι' ἀπράξαντας ἕνα μαστίγιο βάλθηκε νὰ τὸν πιλατεύῃ μὲ μανία καὶ λύσσα. "Η νεαρὴ χαράκωνε τὸ πρόσωπο καὶ τὸν λαιμὸ τοῦ ἀτυχου γέου, ποὺ τὸν ἔλουσε αἷμάσως τὸ σῶμα...

— Καὶ ἡ κυρά σου τί ἔκανε σ' ἀναμεταξύ; τὴν διέκοψε ὁ Δικαστὴς Κτησύλεως.

— Τρίζοις σὰν φώκια καὶ τέτοιες πατημὲς κρασὶ ἀπὸ ματωμένο πρόσωπο τοῦ δούλου της, μὲ κι' ἤτανε ἀνίκανη νὰ κάνῃ ἀντίδρασι ἐναντίον μου. Ξαφνικὰ ὁ Δεινοκράτης, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ταπείνωσι τοῦ ἰδιώτου, ὥρμησε τὸ μασέλγιο, τὸ τσάκισε σὰν καλάμι κι' ὕστερα βούτηξε μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὸν στρατηγὸ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν κυρά μου, καὶ σέρνοντάς τους ἀπὸ τὰ σγουρὰ σκαμένα σαγόνια τοῦ συμποσίου. Τὰ μούτρα τους χτυπήκανε στὰ γρανίτα κράτη, στοὺς τσακισμένους πρατῆρες. Τὸ θέαμα ἦτανε ἀπερίγραπτα κωμικό. Οἱ καλεσμένοι κρατούσανε τὴν κοιλιὰ τους ἀπὸ τὸ γέλιο. Ἄλλοι ἐπιτκρεμγκίζανε καὶ ἐπευφημοῦσανε τὸν Δεινοκράτη ποὺ μὲ πῆρε ἀμιλητος καὶ μὲ πῆγε σὲ σπίτι τοῦ μετοίκου Χατρέα. Ἐκεῖ μοῦ δώσανε ρούχα ν' ἀλλαξω... Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἀλήθεια, κύριοι δικασταί, καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ὁ Ἄρειος Πάγος, ποὺ πίστεψε ἀπὸλυτα τὴν μαρτυρικὴ κατάσταση τῆς πενταμορφης κόρης, ἀπηλλαξε τὸν Δεινοκράτη ἀπὸ κάθε ποινή, τὸν ὑποχρέωσε ὅμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ἐρημωνησὶ τῆς Ψυττάλειας, δίπλα στὴν Σαλαμίνα. Ἡ Εὐνίκη, φυσικά, τὸν ἀκολούθησε στὴν ἐξορία του...

Π

'Ελαφρὰ σκυφτὸς κατέβηκε ἀπὸ τὴν «Καραβέλλα», στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Βόννης, ὁ στρατηγὸς Ντὲ Γκώλ, κρατώντας τὰ γυαλιά του στ' ἀριστερὸ χέρι καὶ σφίγγοντας μὲ τὸ δεξὶ τὴ σκαλίτσα τοῦ ἀεροπλάνου.

'Ο πρωθυπουργὸς τῆς 'Ομοσπονδιακῆς Γερμανίας προχώρησε χαμογελώντας.

Τὸ γαλλογερμανικὸ σύμφωνο συνεργασίας, ποὺ ὑπογράφτηκε στὶς 20 Ἰουνίου 1963, προέβλεπε δυὸ συναντήσεις τὸ χρόνο, τῶν ἡγετῶν τῶν δύο κρατῶν.

Κι' ἀκριβῶς στὰ μισὰ τοῦ ἔτους, μέσα στὶς πρῶτες καλοκαιριάτικες ζέστες, ἀρχισε ἡ «συνάντησις» τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς 'Ομοσπονδιακῆς Γερμανίας.

ΣΤΑΘΜΟΣ ΣΤΗ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ποτὲ στὴν ἱστορία της ἡ Γερμανία δὲν εἶχε μιὰ τέτοια οἰκονομικὴ εὐρωστία. Τὰ τραίνα τῆς Βόννης περνᾶνε κατόφορτα ἀπὸ ἐμπορεύματα. Τὰ ποταμόπλοια τοῦ γειτονικοῦ Ρήνου μεταφέρουν αὐτοκίνητα καὶ κάρβουνα.

Γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, αὐτὸ εἶναι πιὰ μιὰ καθημερινὴ πραγματικότητα καὶ ἀναμφίβολα τὰ διεθνῆ πολιτικὰ προβλήματα τοὺς ἐνδιαφέρουν πολὺ λιγώτερο.

'Η γαλλογερμανικὴ συμφιλίωσι καὶ ἡ συνεργασία ἀνάμεσα στὶς δυὸ χῶρες, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐπιτεύξεις τῆς μεταπολεμικῆς ἱστορίας καὶ ἀσφαλῶς σταθμὸ στὸ δρόμο τῆς Εὐρώπης.

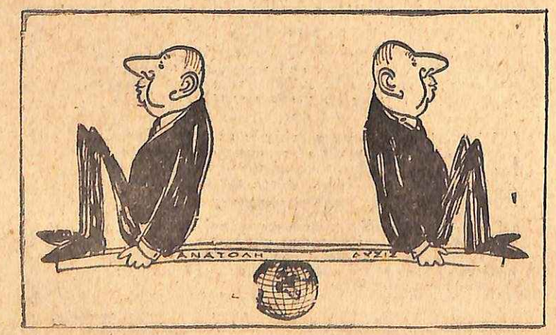
ΔΙΑΦΟΡΕΣ..

'Αλλά, τὸν τελευταῖο καιρό, κάποια ἀργοπορία ἄρχισε νὰ σημειώνεται στὴ γαλλογερμανικὴ πορεία.

'Ωρισμένες δηλώσεις τοῦ στρατηγοῦ Ντὲ Γκώλ, ποὺ ἀπὸ τὴν συνάντησι—ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κατέχει θαυμάσια τὴν τέχνη τῆς μελετημένης γκάφας — ἄφησαν νὰ ἐννοηθῆ ὅτι οἱ διαφορὲς μὲ τὴν 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανία στὰ προβλήματα τοῦ ΝΑΤΟ, τῆς Κοινῆς 'Αγορᾶς, καὶ στὶς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν μὲ τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, ἦταν ἀρκετὰ σοβαρές.

Οἱ συνομιλίες Ντὲ Γκώλ—"Ερχαρντ στὴ Βόννη, ἄρχισαν μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐπιφυλακτικότητος καὶ δισταγμῶν, σὰν τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ παίζουν ἕνα ἔργο, ποὺ δὲν τοὺς λέει πολλὰ πράγματα.

Οἱ Γερμανοὶ διατηροῦν ἕνα βαθύ, ἕναν ἐνστικτῶδη φόβο τῶν Ρώσων, ποὺ τιμώρησαν τόσο τραγικὰ τὴ χιτλερικὴ τρέλλα. Καὶ τὰ «χαμόγελα» μεταξὺ Γαλλίας καὶ Σοβιετικῆς 'Ενώσεως τοὺς σοκάρουν καὶ τοὺς ἀνησυχοῦν.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀγγλικὴ γελοιογραφία: Πῶς βλέπει ἡ Γαλλία τὴν ἰσορροπία μεταξὺ Δύσεως καὶ 'Ανατολῆς.

Η ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ

Οἱ συνομιλίες Ντὲ Γκώλ-"Ερχαρντ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΝΤΕ ΓΚΩΛ ΚΑΙ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἡ γερμανικὴ κοινὴ γνώμη, δὲν κατάλαβε σχεδὸν τίποτα ἀπὸ τὸ βαθύτερο νόημα τοῦ «ἀνοίγματος πρὸς τὴν 'Ανατολικὴ Εὐρώπη» τοῦ στρατηγοῦ Ντὲ Γκώλ.

Ταυτόχρονα — καὶ αὐτὸ συμβαίνει σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις μὲ ὅλους τοὺς λαούς — ἡ γερμανικὴ κοινὴ γνώμη δὲν θέλει νὰ βλέπη τὰ πραγματικὰ «χαμόγελα» μεταξὺ Βόννης καὶ Μόσχας. ('Η ἐκτεταμένη π.χ. συνεργασία τῶν μεγάλων ἐργοστασίων Κρούπ μὲ τὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι, δὲν εἶναι μόνο ἕνα ἁπλὸ χαμόγελο).

'Υπάρχουν ἄλλωστε κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν κάθε συμφέρον νὰ δηλητηριάσουν τὶς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν τῆς συμμαχίας τῶν δύο χωρῶν.

'Η 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανία πῆρε πολλὰ ἀπὸ τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες καὶ περιμένει ἀκόμα περισσότερα. Γι' αὐτὸ καὶ λέει πάντοτε «Ναὶ» στὴν Οὐάσιγκτων.

"Αλλωστε, ἡ 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανία πιστεύει — καὶ δὲν ἔχει βέβαια ἄδικο — ὅτι ἡ μόνη πραγματικὴ ἀμυντικὴ ἀσπίδα τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης εἶναι οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες...

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

'Η ἱστορικὴ ὅρασι τοῦ Ντὲ Γκὼλ εἶναι πολὺ εὐρύτερη.

Δὲν ὑποτιμάει καθόλου τὴ συμβολὴ — τὴν ἀποφασιστικὴ συμβολὴ — τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν στὴν ἀσφάλεια τῆς Δύσεως.

'Αλλὰ τὸ βασικὸ αὐτὸ θέμα, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον, εἶναι τελείως ξεπερασμένο.

'Ο κίνδυνος συγκρούσεως Δύσεως καὶ Σοβιετικῆς 'Ενώσεως ἔχει ἀπομακρυνθῆ. Νέοι ἄμεσοι κίνδυνοι ἐμφανίζονται καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ δὲν μπορεῖ νὰ μείνη δεμένη σὲ δεδομένα τοῦ παρελθόντος.

'Η τάση ἀνεξαρτησίας τῶν κρατῶν τῆς 'Ανατολικῆς Εὐρώπης, ἡ σοβιετικοποιητικὴ διέξοδος, οἱ ἐσωτερικὲς μεταβολὲς στὴν ἴδια τὴν Σοβιετικὴ "Ενωσι, ἀνοίγουν καινούργιες προοπτικές, ποὺ μιὰ τολμηρὴ ἀλλὰ καὶ προσεχτικὴ δυτικὴ πολιτική, μπορεῖ ν' ἀξιοποιήση...

Αὐτὸ προϋποθέτει μεγαλύτερη πρωτοβουλία κινήσεων, π.χ. τῶν μελῶν τοῦ ΝΑΤΟ, ποὺ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἡ «ἀμερικανικὴ συμμαχία» — δηλαδὴ ἡ συμμαχία ποὺ διευθύνεται ἀπὸ τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες—ἀλλὰ μιὰ ἀναδιοργανωμένη καὶ ἰσότιμη ἀμυντικὴ καὶ οἰκονομικὴ κοινότης.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

'Ο Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Ντὲ Γκώλ, ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς 'Ομοσπονδιακῆς Γερμανίας Λοϋντβιχ 'Ερχαρντ καὶ ὁ πρώην Πρωθυπουργὸς Κόνραντ 'Αντενάουερ στὴ Βόννη: Οἰκοδομοῦμε μιὰ ιστερόπολι

←

ρῶν καὶ νὰ τὶς ὁδηγήσουν σὲ ἀδιέξοδο. Καὶ βέβαια δὲν τοὺς λείπουν «τὰ μέσα» γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Τὸ βασικό, βέβαια, εἶναι ὅτι ἡ γαλλογερμανικὴ συνεννόησι ἔγινε ἱστορικὴ πραγματικότητα.

Κι' αὐτὴ ἡ πραγματικότητα πρέπει νὰ διατηρηθῆ.

'Αλλὰ σὲ μιὰ Εὐρώπη, ὅπου, εἴτε τὸ θέλουμε, εἴτε ὄχι, δὲν ὑπάρχουν ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ αὐτόνομα κράτη, οἱ γαλλογερμανικὲς διαφορὲς ἁπλώνονται ἀναλυτικώτερα στὰ ἑξῆς προβλήματα:

'Η 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανία δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ χαλαρωθοῦν ἔστω καὶ λίγο οἱ στενώτατοι δεσμοί της μὲ τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες.

'Η Γαλλία τοῦ Ντὲ Γκώλ, ἀντίθετα, χαράζει μιὰ ἀνεξάρτητη πολιτική, μέσα στὰ πλαίσια πάνω καὶ νὰ τὶς ὁδηγήσουν σὲ ἀδιέξοδο. Καὶ βέβαια δὲν τοὺς λείπουν «τὰ μέσα» γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Τὸ βασικό, βέβαια, εἶναι ὅτι ἡ γαλλογερμανικὴ συνεννόησι ἔγινε ἱστορικὴ πραγματικότητα.

Κι' αὐτὴ ἡ πραγματικότητα πρέπει νὰ διατηρηθῆ.

'Αλλὰ σὲ μιὰ Εὐρώπη, ὅπου, εἴτε τὸ θέλουμε, εἴτε ὄχι, δὲν ὑπάρχουν ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ αὐτόνομα κράτη, οἱ γαλλογερμανικὲς διαφορὲς ἁπλώνονται ἀναλυτικώτερα στὰ ἑξῆς προβλήματα:

'Η 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανία δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ χαλαρωθοῦν ἔστω καὶ λίγο οἱ στενώτατοι δεσμοί της μὲ τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες.

'Η Γαλλία τοῦ Ντὲ Γκώλ, ἀντίθετα, χαράζει μιὰ ἀνεξάρτητη πολιτική, μέσα στὰ πλαίσια πανω καὶ νὰ τὶς ὁδηγήσουν σὲ ἀδιέξοδο. Καὶ βέβαια δὲν τοὺς λείπουν «τὰ μέσα» γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

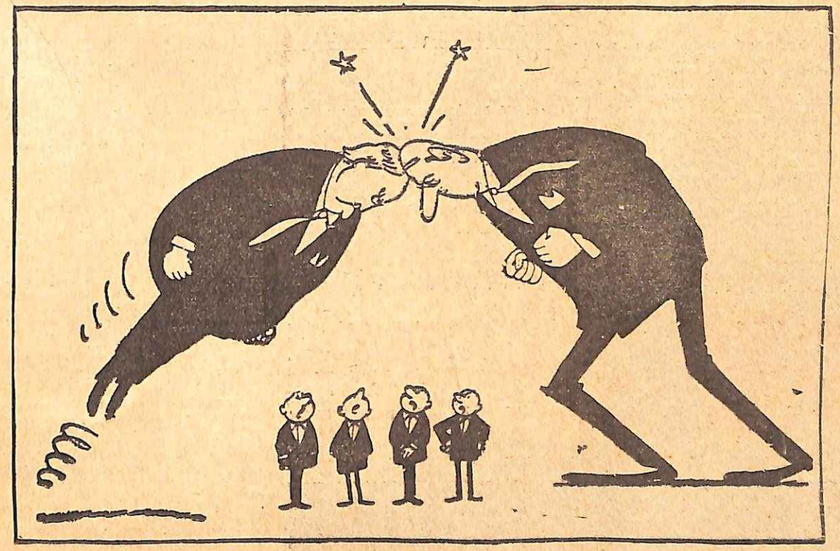
Τὸ βασικό, βέβαια, εἶναι ὅτι ἡ γαλλογερμανικὴ συνεννόησι ἔγινε ἱστορικὴ πραγματικότητα.

Κι' αὐτὴ ἡ πραγματικότητα πρέπει νὰ διατηρηθῆ.

'Αλλὰ σὲ μιὰ Εὐρώπη, ὅπου, εἴτε τὸ θέλουμε, εἴτε ὄχι, δὲν ὑπάρχουν ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ αὐτόνομα κράτη, οἱ γαλλογερμανικὲς διαφορὲς ἁπλώνονται ἀναλυτικώτερα στὰ ἑξῆς προβλήματα:

'Η 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανία δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ χαλαρωθοῦν ἔστω καὶ λίγο οἱ στενώτατοι δεσμοί της μὲ τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες.

'Η Γαλλία τοῦ Ντὲ Γκώλ, ἀντίθετα, χαράζει μιὰ ἀνεξάρτητη πολιτική, μέσα στὰ πλαίσια πάν-

Μιὰ γαλλικὴ γελοιογραφία γιὰ τὶς συνομιλίες "Ερχαρντ—Ντὲ Γκώλ...

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τοῦ Γάλλου Προέδρου: Κυττάζει μακρυά;

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙ ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΟ;

Εἶναι βέβαιο ὅτι τὰ «ξεπετάγματα» τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς ἔχουν πολλὰ κενά, ὑψώνουν ἐρωτηματικὰ καὶ δημιουργοῦν κινδύνους. 'Ακριβῶς ὅπως καὶ κάθε πολιτική...

ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ;

'Η Γαλλία πιστεύει ἐπίσης στὴν Εὐρώπη τῶν πατρίδων, δηλαδὴ σὲ μιὰ 'Ομοσπονδία τῆς Εὐρώπης καὶ ὄχι στὴν ὁλοκληρωτική, στὴν ἀπόλυτη συγχώνευσί της.

'Η 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανία, ἐπιθυμεῖ μιὰ συγχώνευσι, μιὰ κοινὴ πολιτικὴ ἐξουσία, γιὰ ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Ταυτόχρονα, στὴν Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ 'Αγορά, ἡ 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανία ἐπιθυμεῖ ἕναν ταχύτερο ρυθμὸ καὶ τὴν ἐνδεχόμενη εἴσοδο καὶ τῆς 'Αγγλίας...

Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα, ποὺ φυσικὸ εἶναι νὰ δημιουργοῦν προβλήματα, ἀσχολήθηκαν οἱ ἡγέτες τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας στὶς συνομιλίες τους.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι οὔτε αἰσιόδοξος, οὔτε ἀπαισιόδοξος, δεδομένου ὅτι καὶ τὰ θέματα ποὺ προκαλοῦν τὶς διαφορές, εἶναι περισσότερο ἀπὸ περίπλοκα.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ

Εἶναι πάντως βέβαιο ὅτι ἡ βαθύτατη, ἡ ἐγκάρδια φιλία τοῦ Ντὲ Γκὼλ μὲ τὸν γηραιὸ ἡγέτη Κόνραντ 'Αντενάουερ, εἶχε βοηθήσει πολὺ τὴ γαλλογερμανικὴ συνεννόησι.

Οἱ προσωπικὲς σχέσεις τοῦ Ντὲ Γκὼλ μὲ τὸν διάδοχο τοῦ 'Αντενάουερ, Λοὔντβιχ "Ερχαρτ, δὲν εἶναι ψυχρές, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ θερμότης ἐκείνη, ποὺ αὐτόματα διαλύει τὶς παρεξηγήσεις...

Οἱ δυὸ ἡγέτες κατὰ βάθος συμφώνησαν στὸ ὅτι, σὲ ὡρισμένα βασικὰ προβλήματα, δὲν εἶναι σύμφωνοι...

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ

Εἶναι ἐπίσης βέβαιο, ὅτι τὸ 1962, ὁ γερμανικὸς λαὸς ὑποδέχτηκε μὲ πραγματικὸ ντελίριο ἐνθουσιασμοῦ τὸν Ντὲ Γκώλ, ἐνῶ τώρα δέσποζε ἡ εὐγενικὴ ἀδιαφορία.

'Αλλά, τὸ 1962, ἡ Δυτικὴ Γερμανία ἀπεθέωνε τὸν ἐκπρόσωπο τῆς Γαλλίας, ποὺ μαζὶ μὲ τὸν 'Αντενάουερ συμβόλιζαν τὴν γαλλογερμανικὴ συμφιλίωσι καὶ φιλία,

'Ο Γερμανὸς πρωθυπουργὸς μὲ τὸν Πρόεδρο τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν Δύντων Τζόνσον στὴν Οὐάσιγκτων. Λίγες μέρες πρὶν συναντηθῆ μὲ τὸν Ντὲ Γκώλ...

ποὺ εἶναι ἄλλωστε καὶ τὸ θεμέλιο τῆς Εὐρώπης.

'Ο ἐνθουσιασμὸς τοῦ 1962, δὲν ἔβλεπε — δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ δῆ — τὶς διάφορες ὄψεις τῶν πολυπλόκων προβλημάτων, οὔτε βασικὲς «λεπτομέρειες» διαφόρων θεμάτων.

Τώρα ἡ γαλλογερμανικὴ συνεννόησις ἀποτελεῖ μιὰ «καθημερινὴ» πραγματικότητα καὶ γι' αὐτὸ ἐμφανίζονται ὅλες οἱ ὄψεις της.

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

Τὸν ἐνθουσιασμὸ — ὡρισμένων τουλάχιστον κύκλων — τὸν διαδέχεται ἡ ἀπογοήτευσι.

"Αλλοι ἐπίσης γερμανικοὶ κύκλοι, ποὺ κυπτάζουν πολὺ καὶ πρὸς τὸ Λονδίνο ἢ — μὲ τὸν δικό τους τρόπο — καὶ πρὸς τὴ Μόσχα, κατηγοροῦν τὸν Ντὲ Γκώλ, ὡς μυθομανῆ καὶ πολιτικὸ μὲ ἄμετρη ἐθνικὴ φιλοδοξία. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἀναγνωρίζουν, εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσι τῶν γαλλικῶν ἀποικιῶν, ἀλλὰ σπεύδουν νὰ τονίσουν, ὅτι ἡ πέμπτη Γαλλικὴ Δημοκρατία θὰ ἐξαφανιστῆ μαζὶ μὲ τὸν Ντὲ Γκὼλ καὶ ἡ πολιτικὴ του δὲν θ' ἀφήση ἴχνη.

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Τὸ ἔργο τῆς οἰκοδομήσεως τῆς Εὐρώπης, ποὺ ἐχει σὰν θεμέλιο τὴ γαλλογερμανικὴ συνεννόησι, εἶναι τεράστιο καὶ ἴσως χαρακτηρίση ὁλόκληρο τὸν αἰώνα μας.

Αὐτὸ τὸ ἔργο, μοιάζει εἶναι νὰ περάση ἀπὸ πολλὲς φάσεις.

Σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ἰδίου τοῦ Ντὲ Γκώλ, ἡ οἰκοδόμησι τῆς Εὐρώπης, μοιάζει μὲ τὴν οἰκοδόμησι, τῶν ὑπερόχων μητροπόλεων τοῦ μεσαίωνος. "Επὶ 2 αἰῶνες δούλεψαν μὲ πίστι, μὲ αὐταπάρνησι, μὲ μεράκι, χιλιάδες ἀνθρωποι.

Καὶ αἱ μητροπόλεις ὑψώθηκαν στὴ Δύσι, μνημεῖα πίστεως καὶ τέχνης.

ΒΗΜΑ ΣΗΜΕΙΩΤΩΝ

Τὰ θεμέλια τῆς μητροπόλεως τῆς ἐποχῆς μας ποὺ λέγεται Εὐρώπη, εἶναι γερὰ καὶ ὀνομάζονται γαλλογερμανικὴ συνεννόησι. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ οἱ τεχνῖτες τοῦ τεράστιου ἔργου, θὰ ἔχουν καὶ τὶς διαφορές τους.

'Η τηγή της εὐρωπαϊκῆς ἀναγεννησιακῆς συνεννόησι, ποὺ ὅπως-ὅπως ἀλλὰς, πηγαίνει τώρα βῆμα σημειωτόν.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ στη ζωή μας

ΣΥΓΧΩΡΕΣΕ ΜΕ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΕΒΡΕΧΕ δυνατα εκεινο το βράδι. Ετσι, έγαίνοντας άπό τό κατάστημα πού έργαζόμουν σάν πωλήτρια, στάθηκα κάτω άπό τό ύπόστεγο, άποφασισμένη νά περιμένω μέχρι νά σταματήση ή βροχή. Αλλά μιά άντρική φωνή δίπλα μου μ' έκανε νά στραφώ.

—Τί κατακλυσμός, δεσποινίς Μαρία!...

Ηταν ό κύριος Άντώνης, ό διευθυντής τοῦ τμήματος πού έργαζόμουν. Ενας νέος ψηλός, μελαχροινός, πού άπό καιρό τώρα μέ κύτταζε μέ προσοχή καί ένδιαφέρον.

—Ναί... βρέχει πολύ, άπάντησα μηχανικά.

—Κι' έσεῖς δέν μπορεῖτε νά πάτε μέχρι τό λεωφορειο σας μέ τέτοια βροχή, παρατήρησε έκεῖνος. Εχω τό αὐτοκίνητό μου παρκαρισμένο έδῶ κοντά. Περιμένετε μιά στιγμή, θά περάσω νά σᾶς πάρω άπό δῶ.

Χωρίς νά περιμένη άπάντησι, άπομακρύνθηκε μέ τό γρήγορο βῆμα του καί λίγα λεπτά άργότερα τό μικρό άσπρο αὐτοκίνητό του σταματοῦσε ξυστά στό πεζοδρόμιο.

—Ελάτε, μοῦ φώναξε, άνοίγοντας τήν πόρτα.

Βρέθηκα καθισμένη δίπλα του, μέ τό λαιμό κλεισμένο άπό συγκίνησι. Τώρα τό αὐτοκίνητο ἔτρεχε κάτω άπό τήν καταρρακτώδη βροχή.

—Από καιρό τώρα ἤθελα νά σᾶς προτείνω νά σᾶς συνοδεύω καμμιά φορά, μά... δέν ἔβρισκα τό θάρρος. Εἶστε πάντα τόσο κλεισμένη στόν έαυτό σας! εἶπε ό Αντώνης άφοῦ σωφόρησε γιά πολύ σιωπηλός. Κι' ὅμως θά τῶθελα πολύ νά γνωριστοῦμε καλύτερα, Μαρία. Εἶμαι τριάντα χρονῶν, μά... καμμιά κοπέλλα πρίν άπό σᾶς δέν μέ συγκίνησε τόσο...

—Κύριε Άντώνη... ψιθύρισα βραχνά, σχεδόν άπελπισμένα.

—Θάθελα νά λές άπλά «Αντωνη», Μαρία, μοῦ εἶπε. Αὐτό τό «κύριε», τό νιώθω νά μάς άπομακρύνη, νά άνοίγη ἕνα χασμα άνάμεσά μας.

Πόσο θάθελα νά μείνη ἐκεῖνο τό χάσμα γιά πάντα άγεφύρωτο! Μά τώρα νά, ή άόρατη γέφυρα πού ἑνωνει δυό καρδιές, εἶχε κιόλας σχηματιστῆ.

—Εγώ, Μαρία, σ' άγαπῶ άπό καιρό, συνέχιζε τώρα ό Αντώνης. Πές μου, νομίζεις πώς μιά μέρα θά μπορέσης κι' έσύ νά μ' άγαπήσης;...

«Μα έγώ σ' άγαπῶ... σ' άγαπῶ κιόλας...» φώναζε ή καρδιά μου. Τά χείλη μου δέν τόλμησαν νά προφέρουν αὐτή τή φράσι. Μά τά μάτια μου φαίνεται πώς τῶπαν, μέ τή σιωπηλή γλῶσσα τους, γιατί εἶδα τό πρόσωπό του νά λάμπη ξαφνικά άπό χαρά καί βρέθηκα σφιγμένη στήν άγκαλιά του, μέ μιά άπέραντη, παραξένη εὐτυχία στήν καρδιά.

Η άπαγγωσι, ή άγωνία, ξαναγύρισαν μόνον άργότερα, όταν ἤμεινα μόνη στο μικρό δωματιάκι, πού μοῦ εἶχε διαθέσει στό σπίτι της ή θεία μου. Τότε μούσκεψα τό μαξιλάρι μου μέ πικρά δάκρυα.

«Αὔριο κιόλας», συλλογιζόμουν. «Αὔριο κιόλας θά τοῦ τά διηγηθῶ ὅλα».

Μά τήν άλλη μέρα δέν βρῆκα τό θάρρος νά συντρίψω τήν άπρόσμενη εὐτυχία πού μοῦ χάριζε ή ζωή. Κάθε μέρα άποφάσιζα νά δώσω άκόμα γιά λίγες ὧρες χάρι σ' έκεῖνον τόν άπελπισμένο, τό μελλοθάνατο ἔρωτα, πού εἶχε γεννηθῆ στήν καρδιά μου. Κι' ἔπειτα, όταν βρισκόμουν πάλι μόνη στό μικρό μου δωμάτιο, ό έφιάλτης ξαναγύριζε, οι άναμνήσεις μέ τριγύριζαν, θυθίζοντας τήν καρδιά μου σέ φρικτή άγωνία...

Πρίν άπό τρία χρόνια, ἤμουν δεκαεννιά χρονῶν καί ζοῦσα σέ μιά μικρή έπαρχιακή πόλι, μέ τούς γονεῖς μου καί τ' άδέλφια μου. Εἶχα τελειώσει τό γυμνάσιο, μά ό πατέρας μου, άνθρωπος μέ παλιές, σκουριασμένες ἰδέες, δέν ἤθελε νά συνεχίσω τίς σπουδές μου.

Η ζωή μου ἤταν ἤσυχη καί μονότονη, μέχρι τή στιγμή πού ἤλθε νά τήν άναστατώση ό ἔρωτας. Ηταν προχωρημένο φθινόπωρο, όταν γύρισε στήν πόλι μας άπό τή Γερμανία ό έξάδελφος μιᾶς φίλης μου. Στή Γερμανία εἶχε σπουδάσει μηχανικός καί ἴσως νά ξαναγύριζε γιά νά έργαστῆ έκεῖ. Τόν έλεγαν Νῖκο.

Υστερα άπό μερικούς έπιπόλαιους δεσμούς, ό Νῖκος στράφηκε σέ μένα.

Εγώ ἤμουν άποφασισμένη νά τόν άποφύγω καί ἴσως αὐτό κέντρισε τό ένδιαφέρον του. Μέ κυνήγησε έπίμονα, έγκατέλειψε κάθε άλλο φλέρτ, φαινόταν τρελλά έρωτευμένος μαζί μου. Τά λόγια του, οι ὑποσχέσεις του μέ ζάλισαν, ή κοριτσίστικη καρδιά μου δέν ἤταν εὔκολο νά μείνη άδιάφορη.

Στό τέλος ὑπεχώρησε, νικήθηκε. Ο ἔρωτάς μας, φλογερός καί άσυγκράτητος, κράτησε μόνον ἕνα μῆνα. Επειτα ἐκεῖνος, άφοῦ πῆρε άπό μενα ὅ,τι ἔχει νά προσφέρη μιά κοπέλλα στόν άντρα πού άγαπάει, ἔφυγε ξαφνικά γιά τή Γερμανία. Μ' ἕνα σύντομο γράμμα μέ άποχαιρετοῦσε: «Μαρία, ἤσουν γιά μένα τό μεγαλύτερο πάθος τῆς ζωῆς μου, μά εἶναι καιρός πιά νά ἐλευθερωθῶ άπ' αὐτό. Σ' αὐτο φεύγω. Ξέχασέ με, λοιπόν, γειά σου, τα. Μά λογάριαζα χωρίς τήν καρδιά μου, πού ἤταν άκόμα τόσο νέα, τόσο γεμάτη λαχτάρες, καί στό πρόσωπο τοῦ Άντώνη ἔβρισκε γιά πρώτη φορά τήν άληθινή άγάπη.

Εκείνη τή Δευτέρα, ἤμουν άποφασισμένη νά μιλήσω έπί τέλους στόν Άντώνη. Εἶχα προετοιμάσει τά λόγια πού θάρχιζα τή θλιβερή άφήγησί μου.

—Εἶσαι παράξενα σιωπηλή άπόψε, Μαρία, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος άνοίγοντας τό ραδιόφωνο.

Εκλεισα γιά μιά στιγμή τά μάτια μου, νά, τώρα ἔπρεπε ν' άρχίσω...

"Ενας λυγμός μοῦκλεινε τώρα τό λαιμό, δάκρυα καφτά κυλοῦσαν στά μαγουλά μου. Ολο τό θάρρος μου εἶχε χαθῆ.

Τό αὐτοκίνητο ἔτρεχε πάνω στήν άσφαλτο. Εὐτυχῶς ἤταν σκοτεινά, ό Άντώνης δέν μποροῦσε νά δῆ πώς ἐκλαιγα. Καί νά, σέ λίγο φτάσαμε στή γωνία τοῦ σπιτιοῦ τῆς θείας μου, έκεῖ πού μ' άφηνε κάθε βράδι.

Κλεφτά σκούπισα τά δάκρυά μου.

—Καληνύχτα, άγάπη μου, μοῦ εἶπε ό Άντώνης, ένῶ μέ φίλοῦσε.

Τοῦ άνταπέδωσα τό φιλί του, κατέβηκα άπό τό αὐτοκίνητο, τόν κύτταξα ένῶ άπομακρυνόταν. Μέ βήματα άβέβαια προχώρησα πρός τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Καί ξαφνικά...

—Γειά σου, Μαρία...

"Ενας ψηλός, ξανθός άντρας εἶχε βγῆ άπό τή σκιά καί στεκόταν μπροστά μου. Οπισθοχώρησα μέ τρόμο. "Ηταν ό Νῖκος!

— Δέν φαίνεσαι καί πολύ χαρούμενη πού μέ ξαναθλέπεις, εἶπε έκεῖνος εἰρωνικά. Σέ καταλαβαίνω βέβαια. Σέ παρακολουθῶ άπό μιά έβδομάδα τώρα καί ξέρω πώς δέν ἤμεινες καί τόσο πιστή στήν πρώτη σου άγάπη. Μά έγώ γυρισα γιά νά ξαναπάρω έκεῖνο πού μοῦ άνήκει.

—Τρελλάθηκες; ψέλλισα. Τί... θέλεις άπό μένα;

—Νά συνεχίσουμε τόν ὡραῖο μας ἔρωτα, Μαρία. Εἶμαι διατεθειμένος άκόμα καί νά σέ παντρευτῶ. Δέν μπόρεσα νά σέ ξεχάσω, βλέπεις, ἤμεινες μέσα στό αἷμα μου άπό τότε. Σέ θέλω δική μου...

—Εἶναι πολύ άργά τώρα πιά, Νῖκο, άπάντησα ψυχρά.

—Θέλεις νά πῆς τώρα πώς άγαπᾶς άλλον; Μήν άνησυχῆς, θά σοῦ περάση. Εγώ εἶμαι ὁ πρῶτος άντρας τῆς ζωῆς σου, δέν μπορεῖς νά άρνηθῆς τήν έπανόρθωσι πού σοῦ προσφέρω. Κι' ἔπειτα... δέν πιστεύω νά μοῦ πῆς πώς ἔχεις διηγηθῆ στόν ὡραῖο σου προϊστάμενο τή ρωμαντική μας ἱστορία. Οταν θά μάθη...

—Ἄσε με, ὦ, ἄσε με! φώναξα πνιγμένα.

Η άλλη μέρα πέρασε έφιαλτικά άργά. Ο Αντώνης δέν φάνηκε καθόλου στό κατάστημα. "Εμαθα πώς ἔκανε παραλαβές στό Ταμεῖο. Μά τό βρῶ μέ περίμενε μέ τό αὐτοκινητό του στό συνηθισμένο σημεῖο. Κάθησα κοντά του σιωπηλή. Κι' ἐκεῖνος δέν μίλησε. Δέν τοῦ ἔκανα καμμιά ἐρώτησι, ὅταν, άντί νά πάρη τό συνηθισμένο δρόμο, ὠδήγησε τό αὐτοκίνητο σέ μιά άπό τίς μεγάλες λεωφόρους πού βγάζουν άπό τήν Αθῆνα. Υστερα ἐστρίμωξε σ' ἕνα ἐρημικό δρομάκι κι ἀτσάλωσε.

—Χθές τό βράδυ ἤλθε καί μέ ἐπισκέφθηκε ἕνας... παλιός γνωστός σου, ἄρχισε. "Ηξερε τή διεύθυνσί μου, γιατί, ὅπως μοῦ εἶπε, μάς εἶχε παρακολουθήσει.

Σώπασε μιά στιγμή, σάν νά περίμενε νά πῶ κάτι. Μά έγώ δέν μίλησα. Δέν μπορεῖ νά μιλήση κανείς ὅταν νιώθη νά πεθαίνη...

—Μοῦ διηγήθηκε μιά παλιά ἱστορια, συνέχισε έκεῖνος. Μοῦ εἶπε, άκόμα, πώς ἤλθε νά ξαναπάρη έκεῖνο πού τοῦ άνήκει. Μά έγώ του άπάντησα πώς τώρα πιά δέν τοῦ άνήκει τίποτα καί πώς κι' έγώ εἶμαι άποφασισμένος νά κρατήσω γιά πάντα αὐτό πού τώρα εἶναι δικό μου.

Τον κύτταξα κατάπληκτη.

—Αλλαξε, συνέχισε έκεῖνος, δέν ἤμουν άπροετοίμαστος γιά τήν ἱστορια πού μοῦ διηγήθηκε. Από καιρό εἶχα ὑποψιαστῆ πώς κάτι ἔπρεπε νά εἶχε συμβῆ στή ζωή σου. Γι' αὐτό ἤσουν κλεισμένη στόν ἑαυτό σου. Επειτα χθές τό βράδυ... άκούγοντας κάποιο τραγούδι, ἄρχισες νά κλαῖς. Καί τώρα πές μου, Μαρία, θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

Η εὐτυχία καί ή εὐγνωμοσύνη ξεχείλιζαν μέσα μου σ' ἕνα άσυγκράτητο ποτάμι. Κλαίγοντας, ρίχτηκα στήν άγκαλιά του.

—Θάθελα, ψιθύρισα, νά μήν εἶχα ζήσει πρίν νά σέ γνωρίσω, νά μήν εἶχα άγαπήσει πρίν ν' άγαπήσω ἑνα σένα. Συγχώρησέ με, άγάπη μου!...

Εκεῖνος μ' ἔσφιξε τρυφερά στό στῆθος του.

—Δέν ἔχω νά σοῦ συγχωρήσω τίποτα, Μαρία, μοῦ άπάντησε συγκινημένα. Γιά μένα γεννήθηκες τήν στιγμή πού άνταλλάξαμε τό πρῶτο μας φιλί.

ΜΑΡΙΑ Α.

(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΗ)

Ο φλογερός ἔρωτάς μας κράτησε μόνον ἕνα μῆνα...

Το ΔΟΛΩΜΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

Καίτη : ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
Μπάμπης : ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Μάνθος : ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
Μίλτος : ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
Γιώργος : ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ

Σενάριο—Σκηνοθεσία:
ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

ΜΙΑ ΕΓΧΡΩΜΗ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΓΥΡΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ

10ΟΝ — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μπάμπης, ἕνας έπαγγελματίας χαρτοπαίχτης, πηγαίνει σ' ἕνα κέντρο τῆς Τρούμπας, γιά νά δρῆ τό «δόλωμα», πού τοῦ χρειάζεται γιά τή δουλειά του. Από τίς κοπέλλες τοῦ κέντρου, δρίσκει πώς ἡ πιό κατάλληλη εἶναι ἡ Καίτη, πού τή βλέπει νά δουτάη τόν άναπτῆρα ἑνός πελάτη, ἐνῶ χαριεντίζεται μαζί του. Η Καίτη μένει κατάπληκτη, ὅταν ὁ Μπάμπης τῆς προτείνει ἕνα πεντακοσάρικο τήν ἡμέρα καί ὅλα πληρωμένα, φαΐ, ὕπνο στά καλύτερα ξενοδοχεῖα, τουαλέττες, γοῦνες, γιά νά γίνη τό «δόλωμα», πού θά τόν διευκολύνη νά ψαρεύη κορόϊδα.

Η Καίτη έγκαθίσταται στό διαμέρισμα τοῦ Μπάμπη, ὅπου άρχίζει ἡ μεταμόρφωσι καί ἡ μετεκπαίδευσί της, γιά νά μπορέση νά σταθῆ, σάν κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου, μέσα στά κοσμικά σαλόνια, στά ὁποῖα σκοπεύουν νά τήν έγκαταστήσουν. Υστερα άπό δυό ἑβδομάδες, ἡ πρόοδος φαίνεται ἱκανοποιητική καί ὁ κύριος Χαράλαμπος Βαλέρης έμφανίζεται σ' ἕνα άπό τά πιό κοσμικά κέντρα, μαζί μέ τήν Καίτη, τήν ὁποία παρουσιάζει σάν ζωντοχήρα άδελφή του, πού μόλις έπέστρεψε άπό τήν Αμερική. Υστερα άπό ἕνα τύπο γάμο, Ο Μάνθος, στενός φίλος καί συνεργάτης τοῦ Μπάμπη, κατορθώνει νά στρέψη έπάνω της τήν προσοχή ἑνός παραλῆ, ὁ ὁποῖος τούς προσκαλεῖ στο σπίτι του, γιά ἕνα φιλο χαρακιράκι. Τά χρήματα, πού κερδίζει ὁ Μπάμπης έπιτρέπουν στό ἀχώριστο πιά Τριο νά φύγη γιά τήν Κέρκυρα, ὅπου καί άναπτύσσει μεγάλη δραστηριότητα.

Εκεῖ ἡ Καίτη γνωρίζεται μέ τό Μίλτο. Μιά μέρα ὅμως ἔρχεται άπό τήν Αθήνα ὁ Γιώργος, ἕνας συνάδελφος τοῦ Μίλτου καί τοῦ φέρνει χρήματα, γιά νά πληρώση τούς έργάτες τοῦ ξενοδοχείου, πού άνεγείρει ἡ έταιρία τους. Ο Γιώργος δέν εἶναι ἄλλος άπό τόν πελάτη τοῦ ὁποίου ἡ Καίτη βούτηξε τόν άναπτῆρα στό κέντρο τῆς Τρούμπας. Εκεῖνος φυσικά τήν άναγνωρίζει καί ἡ Καίτη ξαναγυρίζει πανικόβλητη στό δωμάτιό της, ὅπου έξιστορεῖ στό Μπάμπη καί στό Μάνθο ὅσα συνέδησαν .

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μή φοβᾶστε. Θά έπιμείνουμε ὅτι πρόκειται γιά ὁμοιότητα. Κι' ἄν τολμήση νά πῆ τίποτα, θά τόν βγάλουμε καί τρελλό. Δέν θά τόν άφησω αὐτόν τόν κύριο νά μοῦ χαλάση τή δουλειά, τώρα πού ὅλα εἶναι ἕτοιμα γιά τό μεγάλο κόλπο.

Ο Γιώργος δέν κατορθώνει νά πείση τό Μίλτο πώς ἡ κυρία Βαλέρη δέν εἶναι ἄλλη άπό τήν Καίτη, μιά κοπέλλα, πού γνώρισε σ' ἕνα κέντρο τῆς Τρούμπας, καί τό ἴδιο βράδυ οἱ δυό φίλοι ξαναβρίσκονται στό μπάρ τοῦ άριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου.

ΜΙΛΤΟΣ: Ἐ, εἶσαι τρελλός. Δέν ἔχω καμμιά άμφιβολία πώς εἶσαι τρελλός, καί τρελλός γιά δέσιμο δηλαδή...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἐγώ εἶμαι τρελλός;

ΜΙΛΤΟΣ: Μά άφοῦ έπιμένεις πώς ἡ κυρία Βαλέρη, μιά τόσο άριστοκρατική κυρία, ἤτανε πρίν λίγους μῆνες σέ καμπαρέ τῆς Τρούμπας, τραγουδοῦσε κι' ἔπινε μαζί σου σαμπάνια, εἶσαι ἡ δέν εἶσαι τρελλός;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἐγώ δέ γελιέμαι, Μίλτο.

Ἐμένα τό μάτι μου κόβει, Μίλτο.

ΜΙΛΤΟΣ: Τώρα, τί πᾶς νά κάνης, δηλαδή;... Νά μέ δουλέψης;

ΓΙΩΡΓΟΣ: "Οχι... Στό λόγο τῆς τιμῆς μου!

ΜΙΛΤΟΣ: Βρέ εἶναι γνωστή σέ ὅλους έδῶ, αὐτή ἡ κυρία. Ηταν παντρεμένη στή Νέα Υόρκη καί χώρισε. Ηρθε έδῶ μέ τόν άδελφό της, ἕνα λαμπρό κύριο, κι ἔχει ἕνα θαυμάσιο κύκλο γνωριμιῶν: έφοπλιστές, διομηχάνους.

ΓΙΩΡΓΟΣ (κλονίζεται κάπως): Μά νά γελιέμαι τόσο πολύ;

ΜΙΛΤΟΣ: Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς γελιέσαι.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Τότε γιατί γύρισε καὶ μὲ κύτταξε, ὅταν τῆς σφύριξα τὸ τραγουδάκι ποὺλεγε στὴν Τρούμπα;
ΜΙΛΤΟΣ: Ὅτι καὶ νὰ σφύριζες, θὰ γύριζε. Φυσικὸ εἶναι. Καὶ τὸ σουηδικὸ ὕμνο νὰ σφύριζες, θὰ γύριζε. Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ ἦταν τότε ὁ Γουσταῦος Ἀδόλφος τῆς Σουηδίας;
ΓΙΩΡΓΟΣ: Τέλος πάντων... Ἴσως.
ΜΙΛΤΟΣ: Ὄχι ἴσως... Δὲν ὑπάρχει ἴσως...

...Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι χειροπιαστά...
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐμφανίζεται στὴ σκάλα ἡ Καίτη, μεγαλοπρεπής, μὲ βραδυνὴ τουαλέττα. Τὴν συνοδεύουν ὁ Μπάμπης κι' ὁ Μάνθος. Ὁ Μίλτος σπρώχνει τὸ Γιώργο καὶ τοῦ λέει:
— Νά ἡ καμπαρετζοῦ σου!...
Ἐκεῖνος κυττάζει καὶ φαίνεται ἔκπληκτος. Ὁ Λιάρης καὶ ὁ Καραστεφάνου πλησιάζουν τὴν Καίτη καὶ τῆς φιλοῦν τὸ χέρι. Ὁ Κοντᾶς περιμένει τὴ σειρά του...

Γενικά, ὅλοι στὸ ξενοδοχεῖο δὲν ἔχουν μάτια παρὰ γιὰ τὴν Καίτη, ποὺ σὲ μιὰ στιγμή, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ μπάρ, βλέπει τὸ Μίλτο μαζὶ μὲ τὸ Γιώργο. Τὰ χάνει, ἀλλὰ γρήγορα συνέρχεται καὶ προσπαθεῖ μὲ ἀκόμα πιὸ ἐπιδεικτικὸ τρόπο νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὶς ὑψηλὲς γνωριμίες της, σὰν νὰ θέλη νὰ πείση τὸ Μίλτο, πὼς εἶναι ἀνακρίβειες ὅλα ὅσα, ἀσφαλῶς, θὰ τοῦ εἶπε γι' αὐτὴν ὁ Γιώργος. Καὶ τὸ ἐπιτυγχάνει:
ΜΙΛΤΟΣ: Ἔ, τί λὲς τώρα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ...
ΜΙΛΤΟΣ: Κατάλαβες τώρα τί ἀηδίες μοῦ ἀράδιαζες;
ΓΙΩΡΓΟΣ: Τέλος πάντων... Ἄντε πᾶμε...
ΜΙΛΤΟΣ: Ποῦ;
ΓΙΩΡΓΟΣ: Καμμιὰ δόλτα. Ἐδῶ θὰ μείνουμε;
ΜΙΛΤΟΣ: Ἐγὼ θὰ μείνω ἐξῶ...
ΓΙΩΡΓΟΣ: Μεῖνε... Ἐγὼ πάνω νὰ περπατήσω λίγο...

...Θὰ ξαναγυρίσω ἀργότερα.
Ὁ Γιώργος φεύγει, ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ στὴν Καίτη, ποὺ μὲ τὴν ὑψηλὴ συντροφιά της προχωρεῖ πρὸς τὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου. Δὲν ξέρει κι' αὐτὸς τί νὰ πιστέψη.
Ἡ μεγάλη συντροφιὰ φτάνει κοντὰ στὸ πράσινο τραπέζι, ὅπου ἕνα καλοστρωμένο γκαρσόνι τοὺς φέρνει τράπουλα καὶ μάρκες. Οἱ κυρίες κάθονται σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι καὶ ἑτοιμάζονται γιὰ κουμ-κάν..
Ἡ Καίτη μένει ὄρθια...

Τέλος, παίρνει θέσι στὸ τραπέζι τοῦ Μπάμπη καὶ στὸ ἴδιο τραπέζι καθονται ὁ Στρομπούλης, ὁ Καραστεφάνου, ὁ Κοντᾶς καὶ ὁ Λιάρης. Ὁ Μάνθος κάθεται δεξιὰ ἀπὸ τὴν Καίτη. Μοιράζουν τὶς μάρκες καὶ ἑτοιμάζονται νὰ μοιράσουν χαρτιά, ὅταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν γυναικῶν ἀκούγονται διαμαρτυρίες:
— Τί θὰ γίνη;... Ὅλοι ἐκεῖ μαζευτήκατε. Δὲ θἄρθη κι' ἕνας ἐδῶ, νὰ συμπληρωθῆ τὸ καρρέ;
ΜΑΝΘΟΣ: Ἔρχομαι ἐγώ, ἂν μὲ θέλετε...

Ὁ Μάνθος σηκώνεται καὶ ἡ θέσι πλάϊ στὴν Καίτη μένει ἔτσι ἄδεια. Ὁ Μίλτος προχωρεῖ μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς τὸ τραπέζι τῆς Καίτης.
ΜΑΝΘΟΣ: Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, τὸ κουμ-κανάκι εἶναι πιὸ διασκεδαστικὸ καὶ πιὸ ἀνώδυνο, γιατὶ ἐκεῖ προβλέπω πὼς γρήγορα θ' ἀρχίσουν νὰ χοντραίνουν τὰ πράγματα.
Κυττάζει πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ Μπάμπη καὶ τῆς Καίτης. Ὁ Μίλτος ἔχει σταθῆ πλάϊ της καὶ ρωτάει:

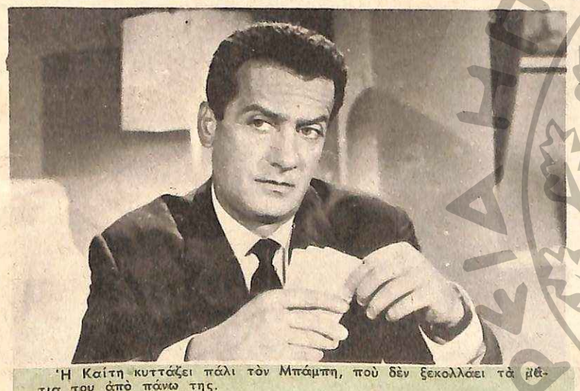
— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καθήσω στὴ θέσι τοῦ κυρίου;
ΣΤΡΟΜΠΟΥΛΗΣ: Ἐμᾶς ρωτᾶς, νεαρέ μου;
ΜΙΛΤΟΣ: Ποιόν νὰ ρωτήσω;
ΣΤΡΟΜΠΟΥΛΗΣ: Τὸ πορτοφόλι σου!...
Οἱ ἄλλοι γελοῦν, ἐνῶ ἡ Καίτη φαίνεται στενοχωρημένη, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνη καὶ τί νὰ πῆ...
Ὁ Μίλτος κάθεται πλάϊ της καὶ ὁ Λιάρης, ποὺ κάνει «μπάνκα», τοῦ δίνει μάρκες...

ΛΙΑΡΗΣ: Εἶναι πέντε χιλιάδες. Μπορεῖτε ὅμως νὰ παίζετε καὶ μόνο μὲ τὶς δυό...
ΜΙΛΤΟΣ: Μάλιστα.
Ὁ Μίλτος βγάζει δυὸ χιλιάρικα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ τρία ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὰ δίνει στὸν Λιάρη:
— Ὁρίστε!..
Ἐνῶ κάποιος μοιράζει χαρτιὰ καὶ ἀρχίζει τὸ παιχνίδι, ἡ Καίτη ψιθυρίζει σὲ μιὰ στιγμὴ στὸ Μίλτο:

— Μὴ παίξης!...
ΜΙΛΤΟΣ: Γιατί;
ΚΑΙΤΗ: Γιατὶ ἔτσι.
ΜΙΛΤΟΣ: Ἐσὺ γιατί παίζεις;
ΚΑΙΤΗ: Μὴ κυττᾶς ἐγώ.... Ἐγώ...
Ἡ Καίτη ρίχνει μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν Μπάμπη, ποὺ τὴν κεραυνοβολεῖ μὲ τὴ ματιά του.
ΜΙΛΤΟΣ: Γιατί δὲ μοῦ τελείωσες...

Ἡ Καίτη κυττάζει πάλι τὸν Μπάμπη, ποὺ δὲν ξεκολλάει τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της.
ΜΙΛΤΟΣ: Λέγε λοιπόν...
ΚΑΙΤΗ: Δὲν ἔχει ἄλλο. Ἁπλῶς, σοῦ εἶπα μὴ παίζεις... Δὲν ἔχεις κανένα λόγο νὰ παίζης...
ΜΙΛΤΟΣ: Ἔχω καὶ παραέχω...
ΚΑΙΤΗ: Ποιόν;
ΜΙΛΤΟΣ: Ποὺ κάθομαι κοντά σου...

Ὁ Μπάμπης μοιράζει χαρτιά, ἔχοντας διαρκῶς τὰ μάτια του καρφωμένα στὴν Καίτη.
ΣΤΡΟΜΠΟΥΛΗΣ: Δυὸ τσίπ...
ΛΙΑΡΗΣ: Μάλιστα...
ΚΑΙΤΗ: Δυὸ τσίπ...
ΜΙΛΤΟΣ: Πάσο... (στὴν Καίτη): Αὔριο θὰ σὲ περιμένω.
ΚΑΙΤΗ: Στὸ παλιὸ λιμανάκι;
ΜΙΛΤΟΣ: Στὸ παλιὸ λιμανάκι, τὴν ἴδια ὥρα!...

ΚΑΙΤΗ: Καλά.
ΜΙΛΤΟΣ: Κι' ἂν δὲ συναντηθοῦμε τὸ πρωΐ, γιατὶ ἔχω δουλειά, τὸ ραντεβοῦ μας ἰσχύει ὁπωσδήποτε. Ἔτσι;
ΚΑΙΤΗ: Ἔτσι...
ΜΠΑΜΠΗΣ (στὸν Μίλτο, ποὺ παίζει ἀφηρημένα): Τὶς πήγατε τὶς πεντακόσιες;
ΚΑΙΤΗ (τὸν σπρώχνει): Σοῦ μιλᾶνε...
ΜΙΛΤΟΣ: Ὁρίστε;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πεντακόσιες εἶπανε... Τὶς πᾶτε;
ΜΙΛΤΟΣ: Μάλιστα... Ὁρίστε...
ΜΠΑΜΠΗΣ: Πάσο...
ΣΤΡΟΜΠΟΥΛΗΣ: Καὶ χίλιες...
ΚΟΝΤΑΣ: Μάλιστα...
ΜΙΛΤΟΣ: Χίλιες πεντακόσιες.
ΛΙΑΡΗΣ: Χίλιες ἑπτακόσιες, γιὰ νὰ ξεμπερδεύουμε μὲ τὴν πρώτη κάβα.

ΚΑΙΤΗ: Πάσο...
ΜΙΛΤΟΣ: Μάλιστα... Φοὺλ τοῦ βαλέ.
ΣΤΡΟΜΠΟΥΛΗΣ: Φοὺλ τῆς ντάμας. (Μαζεύει τὶς μάρκες).
ΛΙΑΡΗΣ (στὸ Μίλτο, ποὺ φαίνεται ἀπογοητευμένος): Θέλετε ἄλλη κάβα, κύριε;
ΜΙΛΤΟΣ (σηκώνεται): Μάλιστα... Σὲ μισὸ λεπτὸ ἐπιστρέφω... Πηγαίνει καὶ παίρνει χρήματα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοΰδωσε ὁ Γιῶργος, γιὰ νὰ πληρώσῃ τοὺς ἐργάτες.

Ὁ Μίλτος ξαναγυρίζει σὲ λίγο καὶ ὁ Μπάμπης παρακολουθεῖ ὅλες του τὶς κινήσεις.
ΜΙΛΤΟΣ: Ὁρίστε... Δῶστε μου μιὰ κάβα.
Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Γιῶργος μπαίνει στὴν αἴθουσα καί, πλησιάζοντας τὸ τραπέζι, πηγαίνει καὶ στέκεται πίσω ἀπὸ τὸν Μπάμπη.
ΚΑΙΤΗ: Μὴ παίζῃς ἄλλο... Φτάνει.
ΜΙΛΤΟΣ: Γιατί;
ΚΑΙΤΗ: Σὲ παρακαλῶ... Μὴ παίζεις ἄλλο.

ΜΙΛΤΟΣ: Νὰ πάρω πίσω ὅσα χάνω καὶ θὰ σταματήσω.
ΚΑΙΤΗ: Ἀμ δὲ θὰ τὰ πάρῃς.
ΜΙΛΤΟΣ: Γιατί;
Ἡ Καίτη, φανερὰ ἐκνευρισμένη, βγάζει ἀπὸ τὴν τσάντα της τὰ τσιγάρα της, παίρνει ἕνα καὶ τὸ ἀνάβει μὲ τὸν ἀναπτῆρα. Ὁ Γιῶργος βλέπει τὸν ἀναπτῆρα καὶ τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ὁ δικός του, αὐτὸς ποὺ τοῦ εἶχε βουτήξει τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὴν Τρούμπα. Δὲν τοῦ μένει πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, τρέχει στὴν ἀστυνομία καὶ ζητάει νὰ δῇ τὸν διευθυντή.
ΓΙΩΡΓΟΣ: Εἶδα στὰ χέρια της τὸν ἀναπτῆρα μου. Τὸν ἀναπτῆρα ποὺ μοῦ εἶχε κλέψει στὴν Τρούμπα. Μόλις τὸν εἶδα, βεβαιώθηκα πιὰ πὼς εἶναι ἐκεῖνη. Στὴν ἀρχή, ὁ φίλος μου μὲ εἶχε κάνει νὰ διστάσω, μὲ τὰ ἐπιχειρήματά του.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Καμμιὰ φορὰ στὴ ζωὴ ὑπάρχουν καὶ συμπτώσεις. Ἕνα ἐργοστάσιο βγάζει πολλοὺς ἴδιους ἀναπτῆρες.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Τὸ ἔγκλημα Τῆς κόμησσας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἐδμόνδος ἀπορεῖ γιατὶ ἡ Λίντια τὸν πιέζει τόσο ν' ἀγαπήσῃ τὴν Ἐντίτα. Ἐξ ἄλλου, τὸν κουράζει τὸ ἐρωτικὸ πάθος της καὶ ἡ ζήλεια της. Ἡ Ἐντίτα εἶναι κλεισμένη σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ κολλέγιο, ὅπου ζῇ εὐτυχισμένα. Γίνεται δὲ στενὴ φίλη μὲ τὴ συμμαθήτριά της Ἀντριάνα ντὶ Καστιλιόνε. Διαβάζουν μαζὶ τὰ γράμματα τῆς κόμησσας, καὶ ἡ Ἀντριάνα βεβαιώνει τὴν Ἐντίτα ὅτι ἡ δεύτερη αὐτὴ μητέρα της θὰ θέλῃ ἀσφαλῶς νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ τὸ μαρκήσιο, καὶ γι' αὐτὸ τῆς γράφει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Μιὰ μέρα, φτάνουν στὸ κολλέγιο ὁ Ἐδμόνδος κι' ὁ νεαρὸς ἀνηψιός του Λουδοδίκος καὶ ζητάνε τὴν Ἐντίτα. Μαζὶ μ' αὐτήν, παρουσιάζεται καὶ ἡ Ἀντριάνα. Ὁ Ἐδμόνδος ἐπηρεάζεται βαθειὰ ἀπ' τὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἐντίτας, ἐνῶ ὁ Λουδοδίκος ξετρελλαίνεται μὲ τὴν Ἀντριάνα. Μὰ κι' ἐκεῖνες ἀρχίζουν νὰ τοὺς ἀγαπᾶνε καὶ νὰ τοὺς ὀνειρεύωνται. Ἡ Λίντια ἐπισκέπτεται τὸ σπίτι τοῦ Ἐδμόνδου καὶ θαυμάζει τὶς ἐξωτερικὲς συλλογές του. Τὸν πείθει δὲ νὰ τῆς χαρίσῃ ἕνα δαχτυλίδι, ποὺ περιέχει κάποιο ἄγνωστο καὶ μυστηριώδες δηλητήριο.

10ον

Συλλογιζόταν πὼς ἔπρεπε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Πῶς ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ, χωρὶς νὰ θίξῃ τὴ Λίντια;

Γιὰ πρώτη φορά, αἰσθάνθηκε πὼς ὑπόφερε πραγματικὰ καὶ κατάλαβε πὼς ἡ ζωή του θὰ ἦταν μαρτύριο στὸ ἑξῆς:

Ὅταν βρέθηκε μονάχος στὴν κάμαρά του, ἐνιωσε μιὰ ἐπιτακτικὴ ἐπιθυμία νὰ κλάψῃ... Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ νικήσῃ αὐτὴ τὴ συγκίνησί του καὶ νὰ πάῃ στὴν κόμισσα, ποὺ τὸν περίμενε.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν τρόμαζε. Πῶς θὰ φερνόταν μπροστὰ στὴ Λίντια;

Θὰ τῆς ὁμολογοῦσε τὴν ἐντύπωσι ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἡ ἀθῴα καὶ ντροπαλὴ κοπέλλα;...

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις εἶχαν περάσει μὲ μιᾶς ἀπ' τὸ νοῦ του.

Ξέροντας πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξεγελάσῃ τὴ Λίντια, ὅσο καλὰ κι' ἂν ὑποκριθῇ τὸν ἀδιάφορο, καὶ μὴ θέλοντας νὰ μαντέψῃ ἐκείνη τὸ μυστικό του, πρὶν μάθῃ αὐτὸς τὸ δικό της, σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς πῇ ψέματα...

Μά, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του ν' ἀποφύγῃ τὶς παρατηρητικὲς ματιές της, ἡ Λίντια κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἔβαζε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ φανῇ ἤσυχος καὶ χαμογελαστός...

«Τί τοῦ συνέβη; ἀναρωτήθηκε. Πρέπει νὰ μάθω!».

Καὶ τὸν ρώτησε, χαμογελῶντας:

—Λοιπόν, φίλε μου, πῶς σοῦ φάνηκε ἡ προστατευομένη μου;

Ὁ Ἐδμόνδος ξαναβρῆκε ἀπόλυτα τὴν αὐτοκυριαρχία του.

—Συμπαθητική κοπελλίτσα, ἀπάντησε μὲ συγκατάβασι.

—Ὢ, τί δύσκολος ποὺ εἶσαι! Δὲν τὴν πρόσεξες λοιπὸν καλά;

—Νὰ σοῦ πῶ... Δὲν εἶχε πολὺ μαρκήσιος δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ μιὰ ἐλαφρὰ συγκίνησι κι' ἔρριξε στὴν κόμισσα μιὰ ματιὰ ἀνήσυχη καὶ διαπεραστικὴ συγχρόνως.

—Ἄ, ἔτσι; εἶπε προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ. Γιατί, παρακαλῶ;

Ἡ Λίντια, μὲ μιὰ χαϊδευτικὴ χειρονομία, πῆρε τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔσφιξε ἀνάμεσα στὰ δικά της.

—Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ ἕνα σχέδιο ποὺ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ, τοῦ εἶπε.

Ὁ Ἐδμόνδος τὴν κύτταξε.

—Ἕνα σχέδιο;... πρόφερε μὲ φωνὴ συγκινημένη.

—Μὴν ἀρχίσῃς νὰ παραξενεύεσαι νὰ μὲ κυττάζῃς μ' αὐτὸ τὸ τρόπο, γιατὶ χάνω ὅλο μου τὸ θάρρος.

—Καλά. Μίλησε, λοιπόν!

—Μοῦ ἔλεγες πρὸ ἡμερῶν πὼς ὁ Φρειδερῖκος χρειάζεται μιὰ μητέρα, γιὰ νὰ τὸν προσέχῃ καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Κι' ἐγὼ σοῦ ἀπάντησα πὼς ἡ Ἐντίτα χρειάζεται ἕνα πατέρα, εὐγενικὸ καὶ καλὸ σὰν ἐσένα...

Ὁ μαρκήσιος ἔνιωθε νὰ κόβεται ἡ ἀνάσα του. Τὸ χέρι του ποὺ ἔσφιγγε ἡ Λίντια, εἶχε παγώσει.

—Μὰ τί ἔχεις, λοιπόν; τὸν ρώτησε ἐκείνη, κυττάζοντάς τον ἀνήσυχα. Ἔχασες τὸ χρῶμα σου, κρύωσε τὸ χέρι σου...

—Τίποτα, τίποτα... Ἐξακολούθησε!

—Μόλις θὰ ἔχουμε ἐνωθῇ νόμιμα, ἐσὺ κι' ἐγώ...

Ὁ Ἐδμόνδος δάγκωσε τὰ χείλη του κι' ἀκούμπησε σ' ἕνα ἔπιπλο, σὰν νὰ φοβόταν μὴ πέσῃ. Ἡ χλωμάδα του μεγάλωσε.

Ἡ Λίντια τρόμαξε.

—Μὰ ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ φλυαρῶ, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἀδιάθετος! φώναξε.

—Μοῦ ἦρθε μιὰ μικρὴ ζάλη...

Μὰ ἔννοια σου δὲν εἶναι τίποτε.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶχε μαντέψει κιόλας ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ἡ Λίντια...

Ἦταν βεβαία πὼς θὰ παντρευόντουσαν οἱ δυό τους καὶ τότε ἡ Ἐντίτα θὰ γινόταν θετὴ κόρη του.

Κι' ἂν ἡ κόμισσα φαινόταν τώρα εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἐντύπωσι ποὺ πίστευε πὼς εἶχε κάνει ἡ κοπέλλα στὸ Φρειδερῖκο ἦταν γιατὶ ὡρίμαζε στὸ νοῦ της ἕνα σχέδιο...

Εὐτυχὼς ὁ Ἐδμόνδος εἶχε πῆ ψέματα. Ὁ Φρειδερῖκος δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῇ καθόλου γιὰ τὴν ζαν θῇ ὀρφανή, καθὼς ἦταν μαγεμένος ἀπὸ τὴ χάρι τῆς μελαγχροινῆς Ἀντριάνας. Συνεπῶς, ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε ὁ Ἐδμόνδος.

Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ ἀκούσῃ νὰ γίνεται λόγος γιὰ γάμο του μὲ τὴν κόμισσα, χωρὶς νὰ νιώθῃ ἕνα ρίγος στὶς φλέβες του.

Κάποιος ἔπρεπε νὰ κρύψῃ μὲ κάθε θυσία τὸ μυστικό του! Δὲν ξεχνοῦσε πὼς ἦταν ἕνας τζέντλεμαν, ἕνας ἄνθρωπος μὲ τιμή.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς εἶχαν περάσει σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ νοῦ του.

«Ἂς τὸ ρίξω στ' ἀστεῖο—σκέφθηκε. Εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάνω, αὐτὴ τὴ στιγμή».

Καί, παίρνοντας ἕνα ὕφος ψεύτικο, πρόσχαρο, εἶπε στὴ Λίντια:

—Σὲ φάβισα, ἀγάπη μου... Δὲν εἶν' ἔτσι;...

—Μὰ ναί, βέβαια! Ἡ χλωμάδα σου δὲ μ' ἄρεσε καθόλου. Μ' ἔκαμε νὰ φοβηθῶ...

—Τί νὰ φοβηθῇς;

—Πὼς σὲ τραμπάλιζε ἡ ἰδέα τοῦ γάμου μας.

—Ὄχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἐδμόνδος, σὰν νὰ τὸν προσβαλε ἡ ἀμφιβολία αὐτή. Δὲ μπορεῖ νὰ πιστεύῃς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα! Μὲ παρεξήγησες. Ἤμουν ἀδιάθετος, πρὶν ἀκόμα ἔρθω ἐδῶ. Μοῦ ἦρθε μιὰ ζάλη... Μὰ ἐσὺ εἶσαι καλὴ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃς... δὲν εἶν' ἔτσι;

—Σ' ἔχω συγχωρήσει κιόλας. Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ ἕνα λεπτό.

Ἕνα θλιμμένο χαμόγελο ὑπῆρχε στὰ χείλη τῆς Λίντιας, ἐνῶ τὰ χέρια της, ἄψυχα νὰ τὸ ἀντιληφθῇ, μαδοῦσαν μεμιᾶς πέταλα ἀπὸ τοὺς μενεξέδες, ποὺ τῆς εἶχε φέρει ὁ Ἐδμόνδος.

Ὁ μαρκήσιος πάλι ἔνιωθε μιὰ ἀγωνία ἀπερίγραπτη.

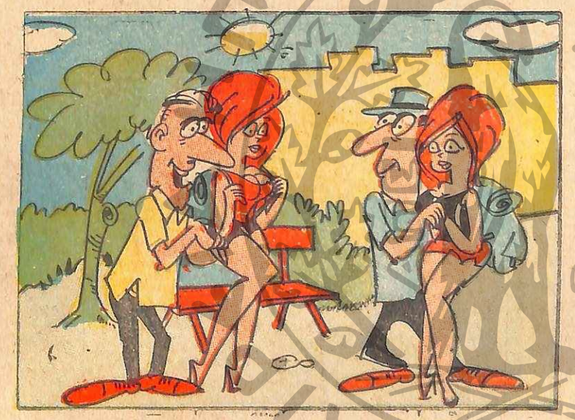
Ἦταν παράξενο καὶ σκληρὸ τὸ παιχνίδι ποὺ παίζανε...

Συνέχισαν τὴν κουβέντα τους. Μὰ εἶχε πιὰ ξεθυμάνει ἐκ μέρους τῆς Λίντιας, ἐνῶ κι' ὁ μαρκήσιος ἔδινε ἐλαχίστη προσοχὴ σὲ ὅσα τοὺλεγε ἡ κόμισσα.

Τὸ βράδυ αὐτό, ὁ Ἐδμόνδος ἔφυγε νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι συνήθιζε. Καθὼς τὸν ἀποχαιρετοῦσε, ἡ Λίντια τοῦ εἶπε:

—Ἔχασα τὸ στοίχημά μου. Ποιό στοίχημα; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ μαρκήσιος.

—Δὲν ἔχεις δυνατὴ μνήμη σήμερα, φίλε μου, ἀπαντησε ἡ κόμισσα μεταξὺ σοβαροῦ καὶ ἀστείου. Εἶχαμε στοιχηματίσει πὼς θὰ ἀγαπούσες τὴν Ἐντίτα, μὲ τὴν

—Τί λές, ἀλλάζουμε, νὰ πάρω ἐγὼ τὴ Γαλλίδούλα σου, ποὺ ξέρω γαλλικά, καὶ νὰ πάρῃς ἐσὺ τὴ Γερμανίδα μου, ποὺ μιλᾶς τὴ γλῶσσα;

(Τοῦ Κ. Βλάχου)

πρώτη φορὰ ποὺ θὰ τὴν ἔβλεπες...

Ὁ Ἑβδόμος χλώμιασε. Εὐτυχῶς, εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι του. Ἔτσι, ἡ Λίντια δὲν τὸ κατάλαβε καὶ συνέχισε:

—Γελάστηκα, δυστυχῶς! Ἡ κατημένη μου ἡ Ἐντίτα δὲ σοῦ ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωση.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... τραύλισε ὁ μαρκήσιος.

—Ἴσως ἀργότερα ν' ἀλλάξῃς ἰδέα καὶ νὰ τὰ δῇς μὲ ἄλλο μάτι...

—Μπορεῖ.

Ἡ Λίντια ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν Ἑβδόμο. Ἦταν θλιμμένη. Ἕτοιμη νὰ κλάψῃ.

—Μ' ἀγαπᾶς πάντα; τὸν ρώτησε.

—Μὰ ναί, βέβαια...

Καὶ ὁ μαρκήσιος ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς κόμισσας κι' ἔσπευσε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ σαλόνι.

Μόλις ἔκλεισε πίσω του ἡ πόρτα, ἡ Λίντια ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

«Τελείωσε... Μὲ βαρέθηκε... Δὲ μ' ἀγαπάει πιά!...» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της.

Ἔνωσε τὰ χέρια της σπασμωδικά. Καθὼς ἔκανε αὐτὴ τὴν κίνηση, ἡ ματιά της ἔπεσε στὸ δαχτυλίδι που φοροῦσε. Τὰ μάτια της ἀστραψαν, τότε παράξενα κι' ἕνα κακὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη της.

«Δὲ μ' ἀγαπάει πιά... καὶ μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι... Ἄ, ὄχι, εἶμαι τρελλή!... Κι' ἂν δὲν εἶμαι; "Ἂν μάντεψα σωστά; Ὤ, τότε τὸ δηλητήριο ποὺ ὑπάρχει ἐδῶ μέσα, δὲ θὰ μοῦ ἔφτανε γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ!...»

Ἔκανε ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμὸ καὶ συνέχισε τὶς σκέψεις της:

«Τὸ δηλητήριο εἶναι ἕνα ὅπλο ἀνώφελο κι' ἐπικίνδυνο. Κάνει νὰ ὑποφέρῃ μονάχα τὸ σῶμα... Ἐνῶ, ἂν δὲ μ' ἀγαπάει πιὰ ὁ Ἑβδόμος, θέλω νὰ τὸν βασανίσω, ὅσο κι' αὐτὸς ἐμένα... Μὰ γιατὶ μοῦ φέρνει τέτοιες σκέψεις ὁ Σατανᾶς;... Ξαναγύρισε σὲ μένα, Ἑβδόμος, πές μου πὼς γελιέμαι, πὼς μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη, πὼς θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα!...

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ ξανάρχισε νὰ κλαίῃ.

ΙΓ'

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Σὰν Βίτο βρισκόταν μονάχος σ' ἕνα κομψότατο σαλονάκι ποὺ τὰ παράθυρά του βλέπανε σ' ἕνα ἀπέραντο κῆπο. Ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι, κάπνιζε νωχελικὰ ἕνα πούρο.

Αὐτὴ τὴν ὥρα, ποὺ ἦταν ἴσως λίγο κουρασμένος, φαινόταν μεγαλύτερος ἀπὸ 40 χρονῶν. Ἦταν ὡστόσο πάντα ὡραῖος ἄντρας, μὲ ἐλκυστικὴ φυσιογνωμία. Τὰ διαπεραστικὰ μάτια του εἶχαν μιὰ νεανικὴ λάμψη.

—Ποιὸς θὰ τὠλεγε, μουρμούρισε κάποια στιγμή, πὼς θὰ ἤμουν μιὰ μέρα πάμπλουτος, πὼς θὰ εἶχα ὑπηρέτες, πὼς θὰ σύχναζα στὸν ἐκλεκτότερο κόσμο; Ἄ, εἶναι μιὰ μεγάλη κωμῳδία ἡ ζωή! Τὸ χρῆμα, ὅπως καὶ ἡ δύναμι, ἀνήκουν μόνο σὲ ὅποιον ξέρει νὰ τὰ παίρνῃ, δηλαδὴ στὸν πιὸ ἐξύπνο! Ἂν αὐτὲς οἱ κυρίες ποὺ ἀναστενάζουνε γιὰ μένα κι' οἱ ἀριστοκράτες ποὺ μοῦ σφίγγουνε τὸ χέρι, ξέρανε ποιός εἶμαι ἀληθινά!... Ἔχω κάνει τὸ κάθε τι στὴ ζωή μου, ἔχω δοκιμάσει λίγο ἀπ' ὅλα... μὰ ἡ τύχη ἦταν πάντα μὲ τὸ μέρος μου! Μέ βοήθησε σὲ κάθε περίπτωσι...

Ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα διέκοψε αὐτὲς τὶς σκέψεις του.

—Ποιός εἶναι; ρώτησε.

—Ἐγώ, κύριε, ἀπάντησε ἕνας ὑπηρέτης μπαίνοντας.

—Δὲ σὲ φώναξα.

—Ὄχι, κύριε. Κι' ἐγὼ δὲ θὰ ἔπαιρνα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἐνοχλήσω, ἂν δὲν σᾶς ζητοῦσε ὁ καμαριέρης τοῦ μαρκησίου ντὶ Πράγκα...

—Ὁ Μπέπε;

—Μάλιστα, κύριε.

—Ἂς περάσῃ.

Ὅταν μπῆκε ὁ Μπέπε, ὁ Σὰν Βίτο εἶπε στὸν ὑπηρέτη του:

—Μπορεῖς νὰ φύγῃς. Κλεῖσε καλὰ τὴν πόρτα, καὶ φρόντισε νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ κανείς.

Ὁ ὑπηρέτης βγῆκε. Ὁ Σὰν Βίτο σηκώθηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι, πῆγε κοντὰ στὸ Μπέπε, τὸν χτύπησε στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε:

—Τί συμβαίνει πάλι; Μὲ χρειάζεσαι;

—Ναί. Ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ συμβουλή.

—Κάθησε καὶ μίλησε.

Κάθησε κι' αὐτὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ξανάνιαψε τὸ πούρο του, ποὺ εἶχε σβήσει. Ὁ Μπέπε κύτταξε γύρω του.

—Σ' ἀρέσει τὸ σπίτι μου; ρώτησε γελῶντας ὁ Σὰν Βίτο.

—Σπουδαῖο εἶναι! Βασιλικὸ παλάτι!

—Θέλεις νὰ δῇς καὶ τ' ἄλλα δωμάτια;

—Ὄχι, δὲν ἔχω καιρὸ τώρα. Ξέρετε ἄλλωστε, πὼς μ' ἀρέσει τὸ χρῆμα, ἀλλὰ ἀδιαφορῶ γιὰ τὴν πολυτέλεια.

—Δὲ σὲ ἔχω καταλάβει ἀκόμα: Θὰ μποροῦσες τώρα νὰ ἔχῃς καὶ σὺ μιὰ περιουσία σὰν τὴ δική μου, κι' ὅμως σ' ἀρέσει νὰ μένῃς ἀκόμη ὑπηρέτης.

—Ναί, γιατὶ δὲν βοῆκα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία...

Ὁ Σὰν Βίτο χαμογέλασε σαρκαστικά.

—Κι' ὅμως, ξέρεις ποῦ βάζει ὁ μαρκήσιος τὰ κλειδιὰ τῆς κάσσας του! παρατήρησε.

Ὁ Μπέπε κοκκίνισε.

—Καὶ τί μ' αὐτό; εἶπε. Ναί, θέλω νὰ πλουτίσω, ἀλλὰ μὲ ἄλλα μέσα.

—Ὅλα τὰ μέσα εἶναι καλά!

Ὁ Μπέπε ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Δὲν πρόκειται ν' ἀκολουθήσω τὶς συμβουλές σας... εἶπε. Κι' ἄλλωστε δὲν ἔχω φιλοδοξίες, οὔτε διψάω γιὰ ἀπολαύσεις.

—Γιατί θέλεις, λοιπόν, νὰ πλουτίσῃς;

—Ἔχω τὸ λόγο μου... Μὰ αὐτὰ θὰ τὰ ποῦμε καμμιὰ ἄλλη φορά... Τώρα πέστε μου, εἴμαστε πάντα φίλοι, σὰν ἄλλοτε, μ' ὅλο ποὺ ἔχετε γίνει μέγας καὶ πολύς, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινα ἕνας φτωχὸς ὑπηρέτης;

—Ξέρεις ὅτι δὲν δίνει σημασία σὲ τέτοια πράγματα. Μὰ γιατὶ μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ἐρώτησι;

—Ἔτσι... ἔλεγα πὼς μπορῶ νὰ βασίζωμαι γιὰ ὅλα σὲ σᾶς.

—Καὶ βέβαια μπορεῖς...

—Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξεχάσετε μιὰ περίπτωσι, ποὺ μᾶς ἀναγκάζει νὰ μένουμε καλοὶ φίλοι... Θυμηθῆτε ἐκείνη τὴ Χριστουγεννιάτικη νύχτα!...

—Βλάκα! Γιατί ξεθάβεις τὰ περασμένα;

—Εἶναι μιὰ ἀνάμνησι ποὺ ξαναγυρίζει κάποτε στὸ νοῦ μου...

—Μοῦ φαίνεται πὼς μὲ ἀπειλεῖς!...

—Καθόλου. Ἤθελα μονάχα νὰ σᾶς πῶ πὼς εἴμαστε ἑνωμένοι, στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σὰν Βίτο εἶχε σκοτεινιάσει. Πέταξε τὸ σβησμένο ποῦρο του καὶ πῆρε ἄλλο.

—Γιατί μοῦ τὰ λές, τώρα· ὅλα αὐτά; ρώτησε. Μήπως ἀρνήθηκα ποτὲ νὰ σὲ βοηθήσω;

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... Μὲ συγχωρεῖτε! Καμμιὰ φορά, τρέχει πολὺ ἡ γλώσσα μου.

—Εἶναι μιὰ κακὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ ὑπηρέτες... Ἂς εἶναι ὅμως! Ἐκάνες τὸν κόπο νἀρθῇς ἐδῶ, μονάχα γιὰ νὰ μοῦ πῇς αὐτὲς τὶς ἀνοησίες;

—Ὤ, ὄχι! Ἤθελα μιὰ συμβουλὴ ἀπὸ σᾶς.

—Μίλησε λοιπόν.

—Ξέρετε πὼς δὲν ἔχω πιὰ κανένα φόβο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς κόμισσας τοῦ Καστελνουόβο;

—Ναί, τὸ ξέρω. Χτὲς τὸ βράδυ, ποὺ ἤμουν μὲ τὸν ἀφεντικό σου, στὸ σπίτι του, μοῦ μίλησε κάποια στιγμὴ γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν κόμισσα. Μοῦ εἶπε πὼς, μ' ὅλο ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα, ἄρχισε νὰ τὸν βαραίνῃ ἡ σχέσι τους. Δὲ μπόρεσα τότε νὰ μὴ γελάσω...

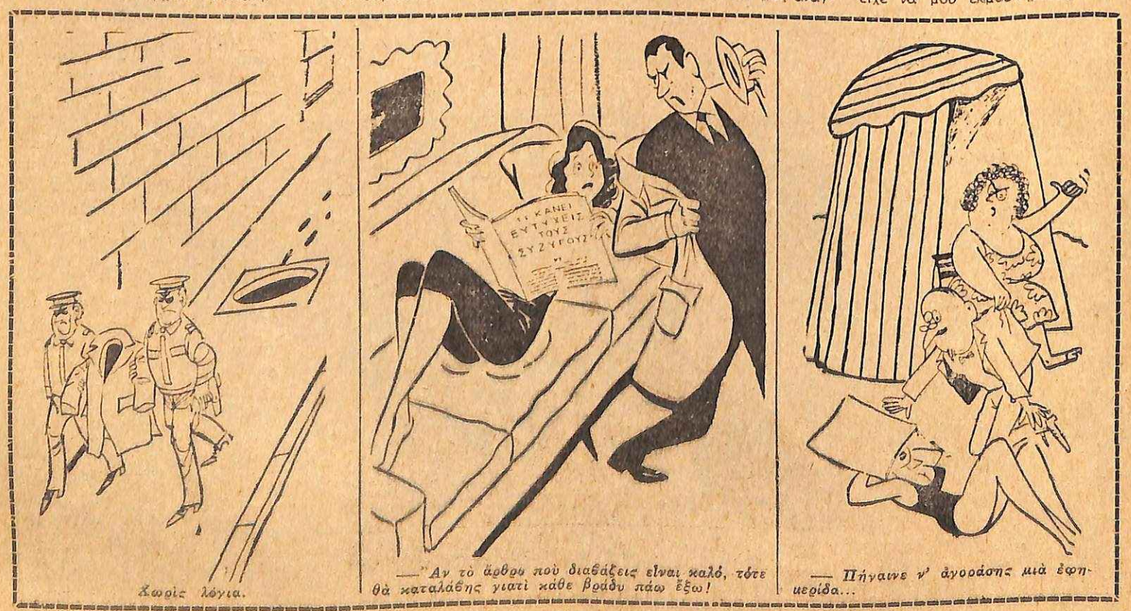
—Κι' ἐκεῖνος δὲν πειράχτηκε;

—Κάθε ἄλλο! Πρόσθεσε πὼς καταλάβαινε ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ γιὰ πάντα ὁ δεσμός τους. Θὰ μοῦ ἔλεγε κι' ἄλλα ἀκόμη, ἂν δὲν ἔφτανε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀνηψιός του.

—Τὰ ἤξερα ὅλ' αὐτά· καὶ χαιρόμουνα κι' ὅλας στὴ σκέψι πὼς ὁ μαρκήσιος θὰ ξαναγύριζε στὶς παλιὲς συνήθειές του. Μὰ τώρα φοβᾶμαι μήπως, ἀπ' τὸ κακὸ πέσουμε στὸ χειρότερο!

—Δὲ σὲ καταλαβαίνω!

—Σήμερα τὸ πρωί, καθὼς τὸν βοηθοῦσα νὰ ντυθῇ, κατάλαβα πὼς εἶχε νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇ κάτι.

Χωρὶς λόγια.

—"Ἂν τὸ ἄρθρο ποὺ διαβάζεις εἶναι καλό, τότε θὰ καταλάβῃς γιατὶ κάθε βράδυ πάω ἔξω!

— Πήγαινε ν' ἀγοράσῃς μιὰ ἐφημερίδα...

Ξαφνικά, ὅμως, φάνηκε ν' ἀλλάζῃ γνώμη. Καί, βγαίνοντας ἀπ' τὸ δωμάτιο, τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ: «"Οχι... ὄχι, πρὶν τὴ γνωρίσω!»

—Μιλοῦσε γιὰ κάποια ἄλλη γυναῖκα;

—Ἀσφαλῶς.

—Κι' ὕστερα;

—Βγῆκε καὶ ξαναγύρισε ἀργότερα. Ἐνῶ ἄλλαζε ροῦχα γιὰ δεύτερη φορά, καὶ ἔκανε τὴν τουαλέττα του μὲ ξεχωριστὴ ἐπιμέλεια, μ' ἔστειλε νὰ τοῦ ἀγοράσω ἕνα ὡραῖο, μεταξωτὸ κουτὶ μὲ σοκολατάκια.

Ὁ Σὰν Βίτο γέλασε.

—Καὶ γι' αὐτὸ μονάχα ὑπῆρτεύθηκες;...

—Μοῦ φαίνεται παράξενο ποὺ ἔπαιρνε μαζί του αὐτὸ τὸ κουτί, ἀντὶ νὰ τὸ στείλῃ μὲ μένα στὸν προορισμό του.

Ὁ Σὰν Βίτο ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἐξακολούθησε νὰ γελᾶῃ...

—Κι' ἔπειτα;... Τὸν ξαναεῖδες, τὸν μαρκήσιο; ρώτησε.

—Ναί. Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι, ἦταν χλωμός, σὰν πεθαμένος.

—Ἄ, ἔτσι!

—Προσπάθησα νὰ μάθω τί τοῦ εἶχε συμβῆ. μὰ δὲ μοῦ ἀπάντησε. Κλείστηκε στὴν κάμαρά του, λέγοντάς μου ὅτι δὲ μὲ χρειαζόταν πιά.

—Τί ἔκανες τότε;

—Ἐπειδὴ εἶχα κάτι ὑποψίες, μπῆκα στὴ μυστηριώδη κρυψώνα...

—Ἄ, φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ ἐξυπηρετική· αὐτὴ ἡ κρυψώνα! Μὰ ἐγὼ δὲ θὰ ἤθελα νὰ εἶχα μιὰ τέτοια, γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύω ἀπ' τὶς ἀδιακρισίες τῶν ὑπηρετῶν μου!

Ὁ Μπέπε δὲν ἀπάντησε σ' αὐτὴ τὴν τσουχτερὴ παρατήρησι τοῦ Σὰν Βίτο.

—Ἀπ' τὸν κρυφὸ φεγγίτη, ποὺ βλέπει στὴν κάμαρα τοῦ μαρκησίου, παρακολούθησα μιὰ σκηνὴ πολὺ παράξενη... πρόσθεσε.

—Τί εἶδες, δηλαδή;

—Ὁ μαρκήσιος εἶχε γονατίσει καὶ φαινόταν νὰ προσεύχεται.

—Μπᾶ! μπᾶ!

—Δὲ μποροῦσα νὰ δῶ τὸ πρόσωπό του, γιατὶ εἶχε τὸ κεφάλι του χωμένο στὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ. Ἀλλ' ὅταν σηκώθηκε, ἔκανε μιὰ χειρονομία, σὰν νἀστεῖλε ἕνα φιλὶ στὸν ἀέρα.

—Θὰ ἦταν ἀλήθεια γελοία αὐτὴ ἡ σκηνή! Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ὁ μαρκήσιος πρέπει νἄναι ἐρωτευμένος καὶ πάλι. Αὐτὴ τὴ φορὰ δέ, φτωχέ μου Μπέπε, πιστεύω πὼς θὰ φύγῃς τοῦ λόγου σου ἀπ' τὴ μέση!

Ὁ ὑπηρέτης ζάρωσε τὰ φρύδια του κι' ἔσφιξε ἀπειλητικὰ τὶς γροθιές του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε κάποιος τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ — μ' ὅλο ποὺ ὁ Σὰν Βίτο εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ τὸν ἐνοχλήσουνε. Ὁ τυχοδιώκτης πῆγε ν' ἀνοίξῃ ὁ ἴδιος.

—Τί θέλεις; ρώτησε τὸν ὑπηρέτη, ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε; ἀλλὰ ἦρθε ἕνας νέας καὶ ἐπιμένει νὰ σᾶς δῇ ὁπωσδήποτε.

—Πῶς λέγεται;

—Ὑποκόμης Φρειδερῖκος ντὶ Πράγκα.

Ὁ Μπέπε, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὸ ὄνομα αὐτό, ἀνασκίρτησε.

«Ὁ ἀνηψιός τοῦ μαρκησίου! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Ἴσως θὰ μποροῦσα νὰ μάθουμε ἀπ' αὐτὸν κάτι...»

Κι' ἔγνεψε στὸ Σὰν Βίτο, ποὺ εἶχε γυρίσει καὶ τὸν κύτταζε.

—Ἀφησέ τον νὰ περιμένῃ δυὸ λεπτὰ ἀκόμη, κι' ὕστερα φέρε τον ἐδῶ, εἶπε ὁ τυχοδιώκτης στὸν ὑπηρέτη.

Ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Μπέπε, ἄνοιξε τὴν πόρτα ἑνὸς διπλανοῦ δωματίου, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐσὺ νὰ μπῆς ἐδῶ. Δὲν πρέπει νὰ σὲ δῇ ὁ ὑποκόμης.

—Ἔχετε δίκιο.

—Θὰ θέλῃς ὅμως ν' ἀκούσῃς ὅ,τι θὰ ποῦμε. Τὸ διάβασα στὰ μάτια σου.

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια.

—Κρύψου λοιπόν! Γρήγορα, γιατὶ ἔρχεται...

Τὸν ἔσπρωξε μέσα στὸ ἄλλο δωμάτιο κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἔπειτα προχώρησε γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἐπισκέπτη του, ποὺ μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμή. Τοῦδωσε τὸ χέρι, λέγοντάς του:

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἄφησα νὰ περιμένετε, ἀλλ' εἶχα πῆ πὼς δὲν εἶμαι ἐδῶ γιὰ κανένα.

—Ἐμένα πρέπει νὰ συγχωρήσετε, λοιπόν, ποὺ δὲν σεβάσθηκα τὴ διαταγή σας...

—Μὰ δὲν ἀφωροῦσε ἐσᾶς, κύριε ὑποκόμη, γιατὶ δὲν περιμενα πὼς θὰ μοῦ κάνατε τὴν εὐχαρίστησι νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε... Καθῆστε, παρακαλῶ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φρειδερίκου ἔλαμπε ἀπὸ εὐχαρίστησι. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀντίκρυ στὸν Σὰν Βίτο. Ἔτσι, ἡ πόρτα τῆς κρυψώνας τοῦ Μπέπε βρισκόταν πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του.

—Πέρασα ἀπ' τοῦ θείου μου, εἶπε, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκα ἐκεῖ. Νόμισα τότε πὼς θὰ εἶχε ἔρθει σὲ σᾶς...

—Ὄχι, ἔχω νὰ τὸν δῶ ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ.

—Ἐγὼ τὸν ἄφησα πρὶν ἀπὸ τρεῖς ὧρες. Εἴχαμε πάει μαζὶ ἱππασία.

—Ἄ, δοκιμάσατε τὸ καινούργιο ἁλογό σας;

—Ναί, ἀλλὰ δὲ μὲ ἱκανοποίησε. Κουράζεται εὔκολα... Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ ξεκουραστῇ...

Ὁ Σὰν Βίτο ἀνασκίρτησε.

—Κάνατε καμμιὰ ἐπίσκεψι; ρώτησε.

—Συνώδεψα τὸ θεῖο μου σ' ἕνα κολλέγιο θηλέων.

Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Σὰν Βίτο. Ὁ Μπέπε εἶχε μισανοίξει τὴν πόρτα του καταφυγίου του καὶ τέντωσε τ' αὐτί του...

—Πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ καμμιὰ μαθήτρια, ὁ μαρκήσιος; ρώτησε ὁ Σὰν Βίτο.

—Ναί... μιὰ ξανθούλα, ποὺ τοῦ εἶχε συστήσει ἡ κόμισσα ντὶ Καστελνουόβο.

Τώρα ὁ Σὰν Βίτο ἔκανε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τοῦ Μπέπε ζαστέρωσε, σὰν νὰ εἶχε καθησυχάσει.

—Εἶναι ὁμορφη αὐτὴ ἡ κοπελλίτσα; ρώτησε ὁ Σὰν Βίτο.

—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὴν πρόσεξα! Θαύμασα ὅμως πολὺ μιὰ συμμαθήτριά της, μιὰ ὡραιότατη μελαγχροινή. Τὴ λένε, Ἀντριάνα, νομίζω.

—Ποιάν; Τὴν προστατευομένη τῆς κόμισσας;

—Ὄχι. Τὴ φίλη της.

Ὁ Σὰν Βίτο γέλασε.

—Πόσων χρονῶν εἶσαστε, φίλε μου; ρώτησε τὸ νέο.

—Δεκαεννιά.

—Εἶσαστε εὐτυχισμένος, γιατὶ δὲν ξέρετε παρὰ τὸ ὡραῖο μέρος τῆς ζωῆς, καὶ μπορεῖτε νὰ κάνετε ἀκόμα ὄνειρα...

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ νεαρός.

—Ὅτι ἡ γυναίκα σᾶς φαίνεται σὰν γοητευτικὸς ἄγγελος... πιστεύετε στὴν ἀφοσίωσι καὶ στὴν καλωσύνη της, στὸν ἔρωτα!

—Ἐσεῖς δὲν πιστεύετε;

—Ὄχι.

—Δὲν ἀγαπήσατε, λοιπόν, ποτέ;...

—Ἀγάπησα πάρα πολύ.

—Πῶς ἐξηγοῦνται τότε τὰ λόγια ποὺ εἴπατε πρὸ ὀλίγου;

—Θὰ τὰ ἐξηγήσετε, ἀγαπητέ μου, ὅταν φτάσετε στὰ χρόνια μου.

Ὁ Φρειδερίκος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ δυσπιστία. Ὁ Σὰν Βίτο προτίμησε ν' ἀλλάξῃ θέμα.

—Ἔχετε ἄλλους συγγενεῖς; ρώτησε.

—Κανένα ἄλλον ἀπ' τὸ θεῖο μου.

—Πῶς δὲν μένετε μαζί του;

—Ἀγαπάει τὴν ἐλευθερία του, κι' ἐγὼ τὴ δική μου. Σ' αὐτὸ συμφωνοῦμε ἀπόλυτα. Ὁ θεῖος μου φροντίζει νὰ μὴ μοῦ λείψῃ τίποτα. Τὸν ἀγαπῶ σὰ δεύτερο πατέρα μου... Θέλει νὰ γίνω διπλωμάτης... ἀφοῦ ὅμως πρῶτα γνωριστῶ καλὰ μὲ τὴν ἀνωτέρα κοινωνία, γιὰ νὰ προετοιμαστῶ γι' αὐτὸ τὸ στάδιο.

Ὁ ὑποκόμης χαμογελοῦσε ξένοιαστα.

«Στοιχηματίζω πὼς τὸ ὅμορφο αὐτὸ παλληκάρι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ σύμμαχός μας...» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Σὰν Βίτο.

Καὶ ρώτησε ὕστερα, μὲ δυνατὴ φωνή:

—Τί θὰ κάνετε, ἂν τυχὸν παντρευτῇ ὁ θεῖος σας;

—Ἄ, δὲν τὸ σκέφθηκα ποτέ! Μὰ κι' ἂν κάποτε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, δὲν πρόκειται νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ, γιατὶ μ' ἀγαπάει πολύ. Ἕνα χαμόγελο σαρκαστικὸ πέρασε ἀπ' τὰ χείλη τοῦ τυχοδιώκτη.

—Σωστά, εἶπε. Ἀλλ' ἂν ἀποκτήσετε μιὰ θεία, ἴσως νὰ μὴν παραδέχεται πολλὰ πράγματα ποὺ σᾶς συγχωρεῖ τώρα ὁ θεῖος σας...

—Ποιὰ δηλαδή;

—Νὰ ξοδεύετε ἀσυλλόγιστα, νὰ κάνετε τρέλλες γιὰ κάποια κατέλλα...

—Μὲ τρομάζετε, κύριε Σὰν Βίτο.

—Καὶ τὰ πράγματα θὰ γειτοτέρευαν ἀκόμη πιὸ πολύ, ἂν ἐχότανε στὸν κόσμο ἕνα παιδί, τοῦ θὰ εἶχε περισσότερα δικαιώματα ἀπὸ σᾶς στὰ πλούτη τοῦ μαρκησίου.

Ὁ Φρειδερίκος χλώμιασε λίγο. Γρήγορα ὅμως φούντκε νὰ δώσῃ μιὰ ἐνοχλητικὴ σκέψι, καὶ ἀπάντησε μὲ τόνο ἀποφασιστικὸ καὶ εὔθυμο:

—Μπᾶ, δὲν ὑπάρχει τέτοια περίπτωσι! Ὁ θεῖος μου δὲ σκέπτεται ἀκόμα νὰ παντρευτῇ. Ἀγαπάει πολὺ τὴν ἐλευθερία του καὶ τὶς διασκεδάσεις του.

Ὁ Σὰν Βίτο κύτταξε τὸ νέο καὶ τὸν ρώτησε φλεγματικά:

—Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὴν κόμισσα ντὶ Καστελνουόβο;

—Εἶναι μιὰ ὡραιότατη γυναῖκα. Τὴν ἔχω θαυμάσει πολλὲς φορές, ἀπὸ πλευρὰ τοῦ θείου μου. Μὰ τώρα δὲ μ' ἐνδιαφέρει πιά...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΟΣΒΑΛΝΤ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΕΝΑ ΓΕΙΤΟΝΑ ΤΗΣ

Ἡ Μαρίνα "Οσβαλντ, ἡ σύζυγος τοῦ δολοφονηθέντος δολοφόνου τοῦ προέδρου Κέννεντυ ξαναπαντρεύτηκε. Ἡ Μαρίνα, 24 χρόνων, ὀνομάζεται σήμερα κυρία Κέννεθ Πόρτερ καὶ ὁ ἄντρας της, 27 χρόνων, ἐργάζεται σ' ἕνα ἠλεκτρικὸ ἐργαστήριο τοῦ Ντάλλας (Τέξας). Ὁ "Οσβαλντ γνώρισε καὶ παντρεύτηκε τὴν Μαρίνα κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς ταξιδιοῦ του στὴ Ρωσία, τὴν ἔφερε μαζί του στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἀπέκτησαν δυὸ παιδιὰ τὴν Τζούν καὶ τὴν Μαρίνα, ποὺ εἶναι σήμερα 6 καὶ 3 χρόνων. «Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸν "Οσβαλντ, δήλωσε ἡ Μαρίνα. Δὲν τολμῶ νὰ πιστέψω πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ δολοφόνος. Τὸν ἀγαπῶ πάντα καὶ πηγαίνω δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα λουλούδια στὸν τάφο του. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀπὸ διάφορες δωρεές, ἡ Μαρίνα σχημάτισε μιὰ στρογγυλὴ «προῖκα» ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων.

—Μπᾶ! Μπορῶ νὰ μάθω τὸ λόγο;

—Φοβᾶμαι πὼς ἐρωτεύθηκα!

—Αὐτὸ συμβαίνει συχνά, στὴν ἡλικία σας.

—Ναί, μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ πιστεύω πὼς εἶναι σοβαρὰ τὰ πράγματα καὶ θὰ ἤθελα μιὰ συμβουλή σας.

Ὁ Σὰν Βίτο ἔρριξε μιὰ κλεφτὴ ματιὰ στὴν πόρτα, πίσω ἀπ' τὴν ὁποία κρυφάκουγε ὁ Μπέπε.

—Ἀκούω, ἀγαπητέ μου, εἶπε.

—Σήμερα, ὅπως σᾶς ἐξήγησα, εἶχα πάει μαζὶ μὲ τὸ θεῖο μου σ' ἕνα κολλέγιο θηλέων.

Ὁ Σὰν Βίτο χαμογέλασε, ἐνῶ ὁ ἄλλος συνέχιζε:

—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν καλοκύτταξα τὴ μαθήτρια γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφερόταν ὁ θεῖος μου. Μοῦκαμε ὅμως ἐντύπωση ἡ ὁμορφιὰ μιᾶς φίλης της, τῆς κόρης τοῦ δούκα Καστιλιόνε. Βλέπω ἀκόμα τὰ ματάκια της καρφωμένα πάνω μου...

—Σᾶς πρόσεξε, λοιπόν, κι' ἐκείνη;

—Ναί... κι' οἱ ματιές της κάνανε νὰ χτυπήση γρηγορώτερα ἡ καρδιά μου. Μοῦ φάνηκε δὲ πὼς κοκκίνισε κι' αὐτή, κυττάζοντάς με.

—Ὥστε προχωρήσαμε! Μπράβο!...

—Δὲν ξέρω, δυστυχῶς, πότε θὰ μπορέσω νὰ τὴν ξαναδῶ.

—Ὅταν θὰ ξαναπάη ὁ θεῖος σας στὸ κολλέγιο.

—Τοῦ τὸ εἶπα, μὰ μοῦ ἀπάντησε μὲ ἀσυνήθιστα ἀπότομο τόνο... Καὶ ξέρετε τί μοῦ εἶπε;

—Ν' ἀκούσωμε!

—Πὼς εἶμαι ἀκόμη πολὺ νέος γιὰ νὰ σκέπτωμαι σοβαρὰ τὸν ἔρωτα. Σὰν νάναι προνόμιο τῶν γερόντων νὰ ἐρωτεύωνται!...

Ὁ Σὰν Βίτο ἔσκασε στὰ γέλια, κι' ἔτσι σκέπασε τὸν κρότο μιᾶς καρέκλας ποὺ ἔπεσε, μέσα στὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν ὁ Μπέπε. "Αλλωστε ὁ Φρειδερίκος δὲν πρόσεχε σὲ κάτι τέτοιες λεπτομέρειες. Φαινόταν περίλυπος.

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητέ μου, ποὺ γέλασα μὲ τὴν παρατήρησί σας, τοῦ εἶπε ὁ Σὰν Βίτο. Ἀλήθεια, γιατὶ δὲν ἔχουν δικαίωμα οἱ νέοι νὰ ἀγαπάνε στὰ σοβαρά;

—Τὸ πρόσωπο τοῦ Φρειδερίκου πῆρε χαρούμενη ἔκφρασι. Ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

—Δὲν ἔχω δῆ γοητευτικώτερη κοπέλλα... εἶπε.

—Μοῦ ἀνάβετε τὴν περιέργεια!

—Ἀλήθεια; Μὰ δὲ θὰ μπορέσετε νὰ τὴν ἱκανοποιήσετε... Κι' ἐγὼ ἀκόμα δὲν ξέρω μὲ ποιον τρόπο θὰ κατορθώσω νὰ ξαναδῶ αὐτὴ τὴν ἀξιολάτρευτη κοπέλλα.

—Τί εὔκολα ποὺ ἀπογοητεύεσθε, νεαρέ μου! Κι' ὅμως ἕνας ἐρωτευμένος πρέπει νὰ ξέρη νὰ ὑπερνικήση κάθε δυσκολία, ὁποιοδήποτε ἐμπόδιο.

Ὁ Φρειδερίκος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, θλιμμένος. Ὁ Σὰν Βίτο τὸν κύτταξε μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο.

—Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω; τοῦ πρότεινε.

—Πῶς! Τὸ λέτε ἀλήθεια: "Η μὲ κοροϊδεύετε;

—Μιλάω σοβαρώτατα. Ἀλλὰ μ' ἕναν ὅρο...

—Ποιόν;

—Ὅτι δὲ θὰ πῆτε λέξι στὸ θεῖο σας, οὔτε στοὺς φίλους σας. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ πρέπει νὰ μείνη μεταξύ μας.

Ὁ ὑποκόμης ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν τυχοδιώκτη.

—Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι! ταῦ εἶπε. Ὁ Σὰν Βίτο τοῦσφιξε τὸ χέρι μὲ διάχυσι. "Επειτα κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

—Κοντεύουν δέκα, εἶπε. "Εχετε καιμιὰ δουλειά;

—Ὄχι.

—Μπορεῖτε νὰ περάσετε τὴ βραδυὰ σας μαζί μου;

—Πολὺ εὐχαρίστως;

—Θὰ φᾶμε μαζὶ καὶ στὸ τραπέζι θὰ σᾶς ὁδηγήσω τί πρέπει νὰ κάνετε, γιὰ νὰ κερδίσετε τὴν ἀγαπημένη σας.

Ὁ Φρειδερίκος χλώμιασε λίγο. Ὁ Σὰν Βίτο σηκώθηκε, τὸν χτύπησε στὴν πλάτη καὶ τοῦ εἶπε:

—"Ενας νέος σὰν κι' ἐσᾶς πρέπει νἄχη θέρμη!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ ξανακοκκίνισε.

—Πιστεύετε πὼς φοβᾶμαι;

—Δὲν θὰ ἦταν καθόλου περίεργο, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὸν πρῶτο σας ἔρωτα! Κι' ἐγώ, στὴν ἡλικία σας, ἤμουν πιὸ δειλὸς ἀπὸ σᾶς... Μὰ μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή. Πηγαίνω νὰ δώσω μερικὲς διαταγὲς καὶ θὰ ξαναγυρίσω σὲ λίγο... Στὸ μεταξύ, γιὰ νὰ περάσετε τὴν ὥρα σας, θὰ βρῆτε πάνω σὲ κεῖνο τὸ τραπεζάκι τσιγάρα, πούρα καὶ διάφορα βιβλία.

Ὁ νέος χαμογέλασε.

—Προτιμῶ νὰ μείνω ξαπλωμένος, ὀνειροπολώντας, εἶπε γέρνοντας πίσω τὸ κεφάλι του.

Ὁ Σὰν Βίτο πέρασε στὸ διπλανό, ὁλοσκότεινο δωμάτιο. Ὁ Μπέπε τὸν ἔπιασε ἀμέσως ἀπὸ τὸ χέρι.

—Μὴ μιλᾶς, τοῦ ψιθύρισε ὁ τυχοδιώκτης στ' αὐτί. Μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσουν ἐδῶ. Ἔλα μαζί μου, "Ανοιξε μιὰν ἄλλη πόρτα καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ βάθος ἑνὸς κακοφωτισμένου διαδρόμου.

—Ἀκουσες, λοιπόν; τὸν ρώτησε σοβαρά.

—Ναί.

—Καὶ τί συμπέρασμα βγάζεις;

—Ὅτι ὑπάρχει κάποιο μυστήριο σ' αὐτὴ τὴν κοπελλίτσα ποὺ ἐπισκέπτεται ὁ μαρκήσιος.

—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθω, ὁπωσδήποτε.

—Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε;

—Μὴ μὲ ρωτᾶς τίποτα. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη;

Ναί, ἀπάντησε ὁ Μπέπε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

—Λοιπόν, γύρισε τώρα στὸ σπίτι σου καὶ μείνε ἥσυχος. Θὰ ἔχης γρήγορα εἰδήσεις ἀπὸ μένα κι' ἀπ' τὴν κοπέλλα!

—Φεύγω, λοιπόν! Ὡρεβουάρ.

—Ξέρεις τὸ δρόμο;

—"Οχι.

—Θὰ σὲ συνοδέψω ἐγώ... ὅσην ὥρα βλέπει ὄνειρα ὁ νεαρός!

Ὁ Μπέπε γέλασε κι' ἀκολούθησε τὸν οἰκοδεσπότη.

ΙΔ'

Ἡ κόμισσα Λίντια δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀμφιβάλη: Ὁ μαρκήσιος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν περιποιῆται, νὰ τὴν προσέχη, μὰ δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά.

Διέκρινε κανεὶς τὴν προσπάθεια σ' ὅ,τι ἔκανε, σ' ὅ,τι ἔλεγε, Ὁ τόσο διαχυτικὸς καὶ πρόσχαρος ἄλλοτε αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε γίνει λιγομίλητος καὶ μελαγχολικός. Φαινόταν νὰ τὸν βασανίζουνε ἐπίμονες καὶ τυραννικὲς σκέψεις...

Ἡ κόμισσα ὑπόφερε γι' αὐτό. Τοῦ κάκου εἶχε προσπαθήσει ν' ἀνακαλύψη τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς του...

Μὰ πῶς μποροῦσε ν' ἀνεχθῆ αὐτὴ τὴ ζωὴ μέσα στὸ ψέμμα; "Ενιωθε νὰ πνίγεται, ν' ἀνεβαίνη τὸ αἷμα στὸ κεφάλι της. Ἡ στοργικὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἐδμόνδου τὴν ταπείνωνε, γιατὶ καταλάβαινε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τὸν πόνο της, ἤνιωθε κι' ἕνα βουβὸ θυμό... Τί κακὸ εἶχε κάνει, γιὰ νὰ τιμωρῆται ἔτσι; Ἀρκετὰ δὲν εἶχε ὑποφέρει στὴ ζωή της; Εἶχε λοιπὸν ξεγελαστῆ γιὰ δεύτερη φορά; Οἱ ἄντρες ἦταν ὅλοι οἱ ἴδιοι, ψεῦτες καὶ προδότες; Δὲν ὑπῆρχε εἰλικρίνεια, δικαιοσύνη, ἀγάπη;

Ἐνῶ θἄθελε νὰ ὁμολογήση σὲ ὅλους τὸν ἔρωτά της, νὰ καυχηθῆ γι' αὐτόν, θεωρώντας τον δικαίωμά της, ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήση νὰ ζῆ μέσα στὴν πρασποίησι καὶ τὴν ὑποκρισία;

Γιατί, πρὶν νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἐδμόνδου, δὲν εἶχε φροντίσει νὰ τὸν δέση μαζί της γιὰ πάντα; Τότε τὴν ἀγαποῦσε τόσο, ποὺ δὲν θὰ δίσταζε οὔτε στιγμὴ νὰ τὴν κάνη γυναίκα του. Μὰ τώρα ποὺ εἶχε περάσει πιὰ ὁ ἔρωτάς του...

Ἡ κόμισσα δὲν ἄφηνε τὸν Ἐδμόνδο νὰ μαντέψη τὸν καημό της. Τὸν ἔκρυβε μέσα της. Μά, κάθε φορὰ ποὺ ἐκεῖνος τῆς ἔλεγε «Σ' ἀγαπῶ, εἶμαι δικός σου γιὰ πάντα!», αὐτὴ ἤνιωθε μιὰ ἐπιτακτικὴ ἐπιθυμία νὰ ἐξεγερθῆ καὶ νὰ τοῦ φωνάξη: «Λὲς ψέμματα... ψέμματα, στὸν ἑαυτό σου καὶ σὲ μένα...!».

"Επειτα ἔγινε ζηλιάρα καὶ σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν κατασκοπεύση, νὰ βρῆ ἕνα συνέχο της μέσα στὸ σπίτι του, νὰ μάθη ποῦ περνοῦσε τὶς ὧρες του, ποιόν δεχότανε, σὲ ποιόν ἔγραφε.

Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτὴ πάλη τὴν φλόγιζε, τῆς ἔφερνε πυρετό, τὴν ἔκανε ν' ἀδυνατίζη καὶ νὰ γυαλίζουν ἀπελπιστικὰ τὰ μάτια της.

Εἶχε παρασιλήσει ἀκόμα καὶ τὴν Ἐντίτα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς γράφη κάθε βδομάδα. Ἂν ὡστόσο ἔβγαζε λίγο περισσότερη προσοχὴ σ' αὐτὰ τὰ γράμματά της, θὰ παρατηροῦσε μὲ ἔκπληξι ὅτι δὲν ἔκανε τὸν παστιτσιὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ μαρκήσιο ντὶ Πράγκα, δὲν τοὔστελνε κἀν χαιρετισμούς...

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἡ φτωχὴ καὶ ἀθῶα κοπελλίτσα φοβόταν μήπως μιὰ λέξι της ἀποκαλύψη τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της...

"Ενα πρωὶ ὡστόσο, ἡ κόμισσα, διαβάζοντας ἕνα γράμμα τῆς προστατευομένης της, ποὺ μόλις εἶχε φτάσει, χλώμιασε ξαφνικὰ κι' ἀκούμπησε σὲ μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ μὴν πέση.

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἦταν σύντομο κι' ἔλεγε:

«Μητέρα μου, εἶμαι ἀπελπισμένη. Ἡ Ἀντριάνα, ἡ καλή μου φίλη, δραπέτευσε ἀπ' τὸ κολλέγιο, καὶ δὲν ξέρει κανεὶς ποῦ πῆγε...».

«Δραπέτευσε; Μὰ μὲ ποιόν; ἀναρωτήθηκε ἡ κόμισσα. Εἶχε φίλο; Ὁ Ἐδμόνδος μοῦ εἶχε μιλήσει κάποτε πολὺ θερμὰ γι' αὐτήν, γιὰ τὴν ὁμορφιά της... Μήπως αὐτὸς τὴν ἔκλεψε;...».

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Τζινέτα τὴν εἰδοποίησε πὼς εἶχε φτάσει ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Ἐδμόνδος φαινόταν πιὸ μελαγχολικὸς παρὰ συνήθως.

Ἡ κόμισσα, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι της τὸ γράμμα, τοῦ τὸδωσε, λέγοντάς του:

—Κύτταξε τί μοῦ γράφει ἡ Ἐντίτα.

Ὁ μαρκήσιος κατασκκκίνισε, ἐνῶ ἔπαιρνε τὸ γράμμα. Μόλις τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά, δήλωσε:

—Τὸ ἤξερες αὐτὸ ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ.

Ἡ Λίντια ἀνασκίρτησε.

—Τὸ ἤξερες; Ἀπὸ ποιόν;

—Ἀπ' τὸν ἀνηψιό μου... ποὺ ἀγαποῦσε τὴν Ἀντριάνα.

—Πῶς δὲν μοῦ τὸ εἶπες πῆ ποτέ;...

—Τὸ ἀγνοοῦσα.

—Ὥστε φύγανε μαζί, οἱ δυό τους;

—Μὰ ὄχι! Ἡ Ἀντριάνα τόσκασε μὲ κάποιον ἄλλο!

Ἡ Λίντα τὰ εἶχε χάσει ὁλωσδιόλου.

—Δὲν καταλαβαίνω... τραύλισε.

—Ἔλα νὰ καθήσουμε, καὶ θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα.

Στὴν ταραχή της, ἡ κόμισσα δὲν εἶχε προσέξει πὼς στέκονταν ἀκόμη ὄρθιοι κι' οἱ δυό.

Ἦταν παρηγορημένη κατὰ βάθος. Ὁ Ἐδμόνδος μιλοῦσε τόσο ἤρεμα, ὥστε οἱ ὑποψίες της διαλύονταν λίγο - λίγο.

Ὁ μαρκήσιος τῆς διηγήθηκε ὅσα εἶχε μάθει ἀπ' τὸν ἀνηψιό του:

Ὁ Φρειδερίκος ἀγαποῦσε, μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ τῆς νειότης των, τὴ χαριτωμένη ἐκείνη μελαγχροινούλα, ποὺ τὴν εἶχε δῆ μιὰ φορὰ μονάχα. Μὰ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἐκμυστηρευθῆ στὸ θεῖο του τὸν ἔρωτά του, ἀπὸ φόβο μὴ τὸν μαλώση. Εἶχε ἐμπιστευθῆ ὅμως τὸ μυστικό του στὸν Σὰν Βίτο, τὸν κομψὸ καὶ μυστηριώδη ξένο, ποὺ μιλοῦσε γι' αὐτὸν ὅλη ἡ πόλι. Κι' ἐκεῖνος τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τὸν βοηθήση.

Πῶς εἶχε καταφθάσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ φτάση ἕνα γραμματάκι του στὰ χέρια τῆς Ἀντριάνας; Δὲν τὸ ἤξερε ὁ Φρειδερίκος...

Εἶχε δώσει τὴν ὑπόσχεσί του νὰ ὑπακούη στὸν Σὰν Βίτο, χωρὶς νὰ τοῦ κάνη καιμιὰ ἐρώτησι, χωρὶς νὰ ζητήση νὰ μάθη τὰ μέσα ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ φτάση στὸ σκοπό του.

Πάντως, τὸ ἑπόμενο βράδυ, ὁ Σὰν Βίτο διέταξε νὰ σελλώσουν δυὸ ἄλογά του καὶ εἶπε στὸ Φρειδερίκο πὼς, ἂν ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήση, θὰ πήγαιναν νὰ πάρουν τὴν ἀπάντησι τῆς Ἀντριάνας. Ὁ νέος δέχτηκε, ἀνυπόμονος. Ἡ ρομαντικὴ ἐκείνη περιπέτεια ἐπεθύμητε τὴ φαντασία του.

Χτυποῦσαν μεσάνυχτα, ὅταν οἱ δυὸ καβαλλάρηδες φτάσανε στὸ μαντρότοιχο τοῦ κήπου τοῦ καλλεγίου.

Ἡ νύχτα ἦταν ἥσυχη καὶ γλυκειά, μὲ φεγγάρι.

Ὁ Σὰν Βίτο σταμάτησε πρῶτος τ' ἄλογό του καὶ εἶπε στὸ Φρειδερίκο:

—Ἀκοῦστε! Τώρα θὰ πηδήσω αὐτὸ τὸν τοῖχο.

Ὁ Φρειδερίκος τρόμαξε:

—Δὲ φοβᾶσστε μὴ σᾶς πιάσουν;

—Ὄχι.

—Θἀσθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας.

—Ὄχι, νεαρέ μου. Ἐσεῖς θὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ καὶ θὰ φυλᾶτε σκοπός. Ἂν ἀκούσετε κανένα θόρυβο, θὰ μὲ εἰδοποιήσετε μ' ἕνα σφύριγμα.

—Ὥστε, δὲ θὰ δῶ ἐγὼ τὴν Ἀντριάνα; εἶπε κακόκεφα ὁ Φρειδερίκος.

Ὁ Σὰν Βίτο γέλασε.

—Πιστεύετε, λοιπόν, πὼς σᾶς περιμένει; εἶπε.

—Μά... δὲν τὴν προειδοποιήσατε, μὲ τὸ γράμμα σας;

—Τῆς ἔγραψα νὰ βάλη τὴν ἀπαντησί της μέσα στὴν κουφάλα ἑνὸς ὡρισμένου δέντρου, γιὰ νὰ τὴν πάρω ἀπὸ κεῖ.

Ὁ Φρειδερίκος ἀνάπνευσε.

—Πηγαίνετε, λοιπόν, εἶπε. Λυτᾶμαι ἀληθιὰ ποὺ κινδυνεύετε τόσο γιὰ χάρι μου!

Ὁ Σὰν Βίτο δὲν ἀπάντησε.

Ἀνέβηκε ὄρθιος στὴ σέλλα τοῦ ἄλογου του καὶ, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου. Πιάστηκε ὕστερα ἀπ' τὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου, ποὺ ἔγερνε πρὸς τὰ ἔξω καὶ χώθηκε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Φρειδερίκου.

Ὁ νέος ἔμεινε ἀκίνητος στὴ σέλλα του, κοιτάζοντας στὸν τοῖχο. Ἔτσι νιώθε τόσο δυνατὴ συγκίνησι, ὥστε φοβήθηκε μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ λιποθυμοῦσε.

Πέρασε μιὰ ὥρα κι' ὁ Σὰν Βίτο δὲν γύριζε. Ὁ Φρειδερίκος τρόμαξε στ' ἀλήθεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέντευξις.

Τὸ σταυρολέξο τας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1064

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μεγάλο ψάρι. — Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

2) Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. — Εἶμαστε παιδιὰ της. — Φροῦτο τῆς ἐποχῆς.

3) Τὸ ὄνομα γνωστῆς τραγουδίστριας καὶ στάρ. — Ἥρωϊς ὁμωνύμου γαλλικοῦ μυθιστορήματος.

4) Ἐκεῖ βρισκόταν τὸ Χρυσόμαλλο Δέρας. — Ἑορτάζει τὸ Πάσχα. — Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

5) Ὁμοίωμα τοῦ σώματος, ποὺ ἐπιζοῦσε μετὰ τὸ θάνατο, κατὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους.

6) Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Ὑπάρχει καὶ μιὰ τέτοια θάλασσα. — Τρόπος ζωῆς (πληθ.).

7) Νότα. — Θεωρεῖται ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ὁθωμανικοῦ κράτους. — Θὰ τὸ πῆτε ὅταν συμπληρώσετε ὁλόκληρο τὸ σταυρόλεξο. — Σύμφωνον.

8) Ἄψητος. — Διπλασιαζόμενο δηλώνει ἀκρίβεια. — Ποιότης ἐξαιρετική. — Καινούργιος.

9) Μεταβίδει εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Παραπέτασμα. — Γνωστὸ σὲ ὅλους ἱδρυμα.

10) Εὐχάριστο καὶ εὐπρόσδεκτο. — Διπλασιάζεται στὰ ξεπούλημα. — Χρονικὸς σύνδεσμος. — Τὴν ἀναζητοῦμε τώρα τὸ καλοκαίρι.

11) Ἀρχικὰ τοῦ στρατοῦ μας. — Κατάλογος. — Τὸ πολὺ ζαλίζει. — 250.

12) Χλόη. — Κατοικίδιο πτηνό. — Προϊὸν τοῦ προηγουμένου.

13) Πρόθεσις, μπροστὰ σὲ φωνῆεν. — Τεχνοτροπία. — Ὁμοιος μὲ ἄλλον. — Ἄρθρο (πληθυντ.).

14) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (α' προσώπου). — Χωρίζει δυὸ σημεῖα. — Σταματᾶ κάθε κίνησι.

15) Δέντρο, ποὺ ἀγαπᾶ τὸ νερό. — Τρόπος.

16) Ἀκολουθήσε κι' αὐτὸ τὴν τύχη τῆς ὁκᾶς. — 8 μονάδες. — Φαίνεται (οὐδ.).

17) Ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα πολλὰ τέτοια νερά. — Δίδεται σὲ ἡλικιωμένους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ρῆμα, ποὺ μᾶς βοηθεῖ νὰ ἐπιτύχουμε κάτι. — Στεγάζει πολλὰ σπίτια.

2) Δίδεται σὲ κάθε ἐργαζόμενο. — Θηλυκὸ πρόθατο. — Πόλις τῆς Πελοποννήσου (δημοτ.).

3) Ὄνομα γνωστῆς τραγουδίστριας καὶ στάρ. — Χώρα τῆς Ν.Α. Ἀσίας.

4) Πρόθεσις. — Ἦταν στενὰ συνδεδεμένος μὲ τὸ Χριστό. — Συγχρόνως ἡ ἀμέσως μετά.

5) Δηλώνει δισταγμό. — Φωτοστέφανος ἁγίων. — Γιατρεύονται (οὐδ.). — Ἀνεστραμμένο ἐρωτηματικό.

6) Τελικὸς σύνδεσμος. — Διαβέτσεται πολλὲς φορὲς τὸν ἔρωτα. — Πρόθεσις.

7) Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Πῆρε μέρος στὴ δίκη τοῦ Χριστοῦ. — Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ὑπερήφανη γιὰ τὸ δικό της... — Για τοὺς Ἄγγλους σημαίνουν «ἐν τάξει».

8) Ποτάμι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Μοναδικό. — Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας. — Φροῦτα τοῦ καλοκαιριοῦ.

9) Καρδιοχτύπι. — Ταμεῖον τῶν ναυτικῶν.

10) Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ πρῶτο του θαῦμα. — Θεὰ τῆς μυθολογίας μας. — Σπόρ. — Ὄνομα δυὸ ἡρώων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

11) Προτρέπει. — Ἀνεβοκατεβάζει κόσμο. — Σήκωμα. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία.

12) Διπλασιαζόμενο γίνεται παλαιὸ παιχνίδι. — Ἄγριο θηρίο. — Κομψότης.

13) Συνοδεύουν βασιλεῖς. — Θεὰ τῆς μυθολογίας μας. — Ἀξιοπρέπεια. — Ἀνεστραμμένο ἄρθρο.

14) Χρονικὸ διάστημα. — Πατριάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας κατὰ τὸν 4ο μ.Χ. αἰῶνα. — Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν.

15) Μᾶς τὸ δίνει ἡ θάλασσα. — Μιὰ φορά.

16) Συνοδεύει κάθε λέξι. — Σημειώνεται πάνω σ' ἕνα χάρτη. — Τὸ ἀπαγορεύουν στοὺς ἠλικιωμένους.

17) Ἐπεμβασις σὲ ξένη ὑπόθεσι. — Δὲν ἐφτιάξε σὲ τίποτα.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1063 στὴ σελίδα 86

100% ΒΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.

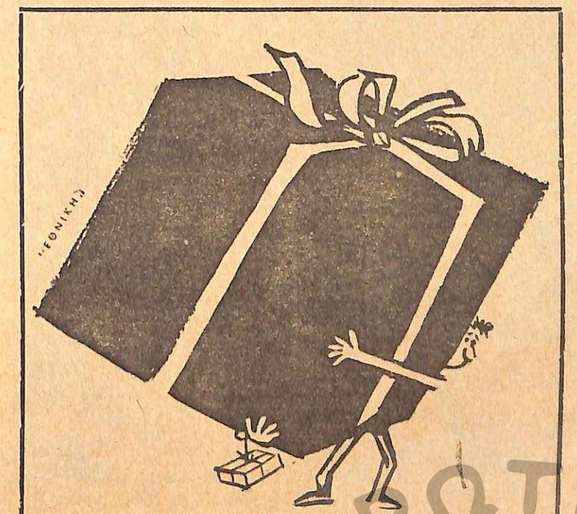
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ.612010

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

M. KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ θάτανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἀγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

ΜΕ ΚΑΘΕ ΑΓΟΡΑ ΣΑΣ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΔΩΡΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΣΑΣ

Ἐλᾶτε καὶ σεῖς Ἀχαρνῶν 92 στὸν Καντερέλη γιὰ ΗΛΕΚ. ΨΥΓΕΙΟ - ΚΟΥΖΙΝΑ - ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ - ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ - ΜΙΞΕΡ - ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ. Ζητήστε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμεν, στὶς πιὸ προκατασβολὴ, στὶς δόσεις στὴν ἀγορὰ τοῦ παλιοῦ σας ψυγείου. Γιὰ ὅτι θέλετε ἐλᾶτε στὸν Καντερέλη, Ἀχαρνῶν 92. Ἕνα μεγάλο δῶρο χαρίζομε σὲ κάθε ἀγορά σας.

ΚΑΝΤΑΡΕΛΗΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 92 ΤΗΛ. 839.575

ΜΟΝΟ ΜΕ Δρχ. 125

ΑΕΡΟΣΤΡΩΜΑΤΑ γιὰ τὰ θαλασσινὰ Μπάνια σας καὶ τὴν Ἡλιοθεραπείαν σας 180 Χ 68 πάντους

Χονδρικὴ & Λιανικὴ πώλησις παρὰ τοῦ Οἴκου

ΚΟΥΤΣΟΥΡΙΔΗΣ (ΕΛΛΑΣ) Ε.Π.Ε.

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 102 (ΧΑΥΤΕΙΑ) Α' ΟΡΟΦΟΣ ΓΡΑΦΕΙΟΝ 9

ΤΗΛ. 227-217

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφ.: 523.708.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΓΓ. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ

ΔΩΡΕΑ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ

Συνεπληρώθησαν 20 χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου πατρός μου φλογεροῦ πατριώτου Ἀγγέλου Καστριώτη.

Ἐκ τῶν ἡρώων ἀξιωματικῶν τῆς γιγαντομαχίας τοῦ Σκρὰ τοῦ Α' Παγκοσμίου πολέμου κατ' ἐπανάληψιν παρασημοφορήθη διὰ τὴν παλυσχίδη πατριωτικήν του δρᾶσιν, καὶ τὰς ἐξαιρέτους ὑπηρεσίας πρὸς τὸ ἔθνος συμμετασχὼν εἰς ὅλους τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνας ὡς καὶ κατὰ τῶν ἐπαρατων κατακτητῶν 1941 — 44. Εἰς ἡνίκην του ἀνετάθη 3.000 δρχ. ὡς πρώτην δόσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν 17ην παλαιάν μου Προσκοπικὴν Ὁμάδα Ἀθηνῶν, συνεισφέρων εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον αὐτῆς ὑπὲρ μεταβάσεως εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς ἐγχείρησιν εἰς τὸν μοναδικὸν ὀφθαλμὸν ἑνὸς ἀπόρου νέου ἀξίου πάσης ὑποστηρίξεως κινδυνεύοντας νὰ τυφλωθῆ ὁλοσχερῶς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΓΓ. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΛΑΟΥΡΑ

Ἑπτὰ μῆνες στὴν Ἀμερικὴ

Καμμιὰ ἴσως ἄλλη τραγουδίστρια δὲν γνώρισε στὴν Ἀμερικὴ τὴν ἐπιτυχία τῆς Λάουρας, ποὺ γύρισε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴν Ἀθήνα.

Ἔφυγε γιὰ ἕνα μῆνα καὶ ἔμεινε στὸ ἴδιο κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης, ἑπτὰ ὁλόκληρους μῆνες. Τὸ φλογερὸ ταμπεραμέντο της, τὸ σκέρτσο της, ἀλλὰ καὶ ἡ ἁπλότητά της, κατέκτησαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοὺς Ἑλληνοαμερικανούς.

Πρῶτος ὁ μακαρίτης ὁ Γούναρης, ποὺ τὴν ἄκουσε ἕνα βράδι στὸ «Γκόλντεν Ρούμ», τὸ πιὸ ἀξιόλογο σήμερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἑλληνικὰ κέντρα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐνθουσιάσθηκε κυριολεκτικὰ μαζί της.

— Αὐτὴ εἶναι τραγουδίστρια! εἶπε στὸν καταστηματάρχη, ποὺ ἦταν προσωπικὸς φίλος του. Καὶ μ' αὐτὴν θὰ συνεργάζωμαι ἀπ' ἐδῶ καὶ στὸ ἑξῆς:

Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μικρὸ διάστημα, ἔπιασε δουλειὰ καὶ ὁ ἴδιος στὸ «Γκόλντεν Ρούμ», ἔκαναν μαζὶ ντουέττα καὶ χαλοῦσε ὁ κόσμος κάθε βράδι.

Δὲν πρόφθασαν ὅμως νὰ συνεχίσουν πολλὲς μέρες τὴ συνεργασία τους. Ὁ Γούναρης εἶχε ἕνα προηγούμενο συμβόλαιο, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων σὲ μιὰ ἄλλη μακρυνὴ πολιτεία, Ἡ Λάουρα τὸν ἀπεχαιρέτησε στὸ ἀεροδρόμιο καὶ τὸν φίλησε.

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, γύρισε στὴ Νέα Ὑόρκη, τοῦ παρουσιάσθηκαν τὰ πρῶτα συμπτώματα ἀδιαθεσίας, πολὺς πυρετὸς καὶ πόνοι σὲ ὅλο του τὸ σῶμα. Ἡ κακιὰ ἀρρώστια, ποὺ ἦταν πιὰ προχωρημένη, ἄρχισε νὰ τὸν καταβάλλῃ. Ὡστόσο, προσπαθοῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία καὶ τὸ κέφι του. Καὶ τὸ πρωτο βράδι ποὺ ἔκανε τὴν ἐπανεμφάνισί του στὸ «Γκόλντεν Ρούμ», ἀφιέρωσε τὴν πρώτη του μαντινάδα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ συνήθιζε πάντα νὰ σκαρώνῃ ἐπὶ τόπου, αὐθόρμητα, στὴ Λάουρα!

Μὲ φίλησες κι' ἀρρώστησα,
φίλα με γιὰ νὰ γιάνω...

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ποὺ οἱ πόνοι του δὲν ἦσαν πιὰ ὑποφερτοί, ὁ Γούναρης ἀνανκάσθηκε νὰ διακόψῃ τὶς ἐμφανίσεις του καὶ νὰ πέσῃ γιὰ πάντα στὸ κρεβάτι.

Ἡ Λάουρα, ποὺ ἤξερε ὅτι ἦταν μόνος του στὴν Ἀμερική, πήγαινε τακτικὰ στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ τοῦ κρατοῦσε συντροφιά. Τοῦ ἔλεγε διάφορα ἀνέκδοτα καὶ ἱστορίες γιὰ νὰ τὸν ψυχαγωγήσῃ, μὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε πιὰ ὄρεξι γιὰ τίποτε καὶ κάθε τόσο τὴν διέκοπτε μὲ ἕνα βαθὺ ἀνάστεναγμό:

—Λάουρα... πονάω!

Αὐτὸ κράτησε ἀρκετὲς μέρες. Ἕως ὅτου οἱ γιατροὶ ποὺ προέβλεψαν τὸ σύντομο τέλος του, τοῦ συνέστησαν νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ πεθάνῃ στὸ σπίτι του, κοντὰ στοὺς δικούς του.

Μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια ἡ Λάουρα τὸν συνώδευσε κι' αὐτὴ τὴν φορὰ ἕως τὸ ἀεροδρόμιο. "Ἤξερε ὅτι χάνει, γιὰ πάντα, ἕνα πολύτιμο συνεργάτη της. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας του, δὲν τὸν ἐξέχασε: "Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα στεφάνια, ἦταν τὸ δικό της. Τὸ παραήγγειλε τηλεγραφικῶς σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀνθοπωλεῖα τῆς Ἀθήνας.

★

Τὸ τραγούδι τῆς Λάουρας δὲν εἶχε ἀπήχησι μόνο στοὺς ὁμογενεῖς μας. Ἄρεσε πολὺ καὶ στοὺς Ἀμερικανούς. Καὶ σὲ διάφορες χορεσπερίδες ποὺ ἔλαβε μέρος, πολλοὶ Ἀμερικανοὶ τὴν πλησίαζαν καὶ ζητοῦσαν αὐτόγραφα.

Ἕνα βράδι, ἐξ ἄλλου, μόλις μπῆκε στὸ «Ρούμπενς», ὅλων τὰ μάτια ἔπεσαν ἐπάνω στὴν ἐξωτικὴ μελαχροινὴ ὁμορφιά της, ἐνῶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σάλας ἀκούσθηκε μιὰ φωνή:

—Λάουρα, δὴ γκρὶκ σίνγκερ!

Ἦταν ὁ "Αντονυ Κουίν, ποὺ τὴν θυμότανε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν γνώρισε. Τὴν κάλεσε στὸ τραπέζι του καὶ τὴν παρουσίασε στὴν παρέα του. Ἀνάμεσα σὲ ἄλλους, ἦταν ὁ Μπὸμπ Χόπ, ποὺ εἶχε, ἕνα βράδι, περαστικὸς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τραγουδήσει μαζί της στὸ «Βράχο», ὁ Ρὸκ Χάτσον, ἡ Σίντ Τσάρις καὶ ἄλλοι γνωστοὶ ἀστέρες.

Μαζὶ μὲ τὸν Μπὸμπ Χὸπ τραγούδησαν τὸ «Γαρύφαλλο στ' αὐτί». Κατόπιν, τὶς πρωινὲς ὧρες, ποὺ εἶχαν μείνει πιὰ μεταξύ τους, ἡ Λάουρα, ἀνεβασμένη ἐπάνω σὲ ἕνα τραπέζι, συνώδευσε τὴ Σίντ Τσάρις σὲ ἕνα σπανιόλικο χορό, τραγουδῶντας τὸ γνωστὸ τραγούδι «Τάνι - Τάνι».

★

Εἶδα προχθὲς τὴ Λάουρα, στὴν πλάζ τῆς Γλυφάδας. Ἐκεῖ, ἐντελῶς ἀγνώριστη, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς «καμπάνες» ποὺ εἶναι ἐπάνω στὴ θάλασσα, χαίρεται τὶς ἑλληνικὲς ἀκρογιαλιὲς καὶ τὸν Ἀπτικὸ οὐρανό.

—Ἤρθα, μοῦ λέει, ἰνκόγνιτο, γιὰ λίγες μόνο μέρες. Λόγος: οἰκογενειακὰ ζητήματα καὶ λίγη ξεκούρασι στὴν ὡραία πατρίδα.

— Καὶ γιατὶ ἦλθες ἐδῶ; τῆς λέγω.

—Ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἴλιγγος τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ κούρασε ἀφάνταστα, ἑπτὰ ὁλόκληρους μῆνες. Ζητοῦσα, λοιπόν, λίγη ξεκούρασι. Παράλληλα ὅμως, ἤθελα ἕνα ἤσυχο μέρος, γιὰ νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸ νέο μου χόμπυ, τὸ θαλάσσιο σκι.

Τὸ «ψώνισα» ἀμέσως, τὶς λίγες μέρες ποὺ ἔμεινα στὸ Ματάλι. Περίμενε μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ δῆς...

Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, τὴν εἶδα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν «καμπάνα» της μὲ ἕνα ρουμπινὶ μπικίνι, νὰ βουτᾷ στὴ θάλασσα καὶ νὰ χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια μου, σὰν αἰλουρος ἐπάνω στὰ μεγάλα πτερύγια...

Ἀργότερα, ξαπλωμένη ἐπάνω στὰ βότσαλα, γιὰ τὴν ἀπαραίτητη ἡλιοθεραπεία, συνέχισε τὶς ἐντυπώσεις της:

—Σκληρή, ὁμολογῶ, ἡ Ἀμερική, ἀλλὰ καὶ πειρασμὸς μεγάλος τὸ δολλάριο. Οἱ λίγοι αὐτοὶ μῆνες μοῦ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία νὰ ξεχρεώσω τὸ νέο μου διαμέρισμα, ἕνα εὐρύχωρο ρετιρὲ στὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας. Ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι, μόνο ἀπὸ τὶς χορεσπερίδες, μπορεῖ, ὅταν ἀρέση ἕνας τραγουδιστής, νὰ τὰ οἰκονομήσῃ. Αὐτὸ κάνουν τώρα ἐκεῖ ἡ Εὔα Στύλ, τὸ «Τρίο Μπελκάντο» καὶ τώρα τελευταῖα ὁ Χιώτης μὲ τὴν Μαίρη Λίντα.

—Μόνο ποὺ πρέπει νὰ ξέρῃς τὴν γλῶσσα...

—Ἀσφαλῶς, εἶναι ἕνα μεγάλο ἀτού. Ἐγὼ εἶχα ὅλη τὴν εὐκαιρία νὰ τελειοποιήσω τὰ ἀγγλικά μου σ' αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ τώρα τὰ μιλάω τέλεια.

—Θὰ μᾶς φύγῃς λοιπόν, σύντομα;

—Βέβαια, τὸν ἄλλο μῆνα πρέπει νὰ εἶμαι στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου μὲ περιμένει ἕνα νέο ἑξαιρετικὸ συμβόλαιο.

—Καὶ τὰ μελλοντικά σου σχέδια;

—Ἕνας μεγάλος δίσκος μου, ποὺ ἠχογράφησα στὴ Νέα Ὑόρκη, μὲ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες μου καὶ μὲ τὸν τίτλο «Δὶ μπέστ ὀφ Λάουρα» εἶχε, ὅπως μοῦ εἶπαν μεγάλη ζήτησι καὶ ἀπὸ Ἀμερικανούς. Τὸ μεγάλο μου, λοιπόν, ὄνειρο εἶναι νὰ κατακτήσω καὶ τὸ ἀμερικανικὸ κοινό, ἀφοῦ συμπληρώσω τὸ ρεπερτόριό μου μὲ περισσότερα ξένα τραγούδια. Ὑποδιαστέλλεται, ὅπως καταλαβαίνεις, μοῦ ἀνοίγεται ἕνας καινούργιος δρόμος, στρωμένος μὲ μάτσο δολλάρια!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ Μάρλον Μπράντο, ἐνῶ δέχεται ὑπομονητικὰ τὶς θωπειες τῆς Ἑλληνίδος βεντέτας.

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΜΙΡΚΑ ΚΑΛΑΙΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ νεαρὴ στάρ, ποὺ ἔγινε.... «καλὸς πολίτης»

Ἡ Μίρκα Καλατζοπούλου τέλειωσε αὐτὸν τὸ χρόνο το Γυμνάσιο, τέλειωσε τὴν Δραματικὴ Σχολή, πῆγε καὶ «φανταράκι» (τὸ τελευτταῖο, φυσικά, ἔγινε στὴν τελευταία ταινία της «Μερικὲς τὸ προτιμοῦν χακί», ποὺ θὰ προβληθῇ τὸ φθινόπωρο στοὺς ἀθηναϊκοὺς κινηματογράφους) κι' ἔτσι ἀποδίξεται ἀκαδημαϊκὴ πολίτις πιὰ στοὺς φίλους καὶ τοὺς θαυμαστές της.

Καὶ δὲν εἶναι δὰ καὶ λίγοι.

Στὴν πολύχρονη καρριέρα της (ἡ Μίρκα ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται σὲ θέατρα καὶ σὲ ταινίες ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, ὕστερα ἀπὸ ἕναν ἐπιτυχῆ αὐτοσχεδιασμὸ στὸ «Ἄλσος» τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως), ἔδειξε τόσα προσόντα καὶ ἀρετές, τόσο κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς ράμπας, ὅσο καὶ μπροστὰ στὸ φακό, ὥστε δίκαια κέρδισε τὴν γενικὴ ἐκτίμησι σὰν καλλιτέχνις καὶ τὴν ἀγάπη σὰν κοπέλλα.

Ἔτσι, λοιπόν, ἀνοιξε μπροστὰ στὰ πόδια της (καὶ τὴν καρδιά της) ὁ μεγάλος δρόμος.

Τῆς τόπαμε προχθές, καθὼς τὴν συναντήσαμε ν' ἀνηφορίζῃ στὸν Λυκαβηττό, πηγαίνοντας γιὰ πρόβες στὸ θέατρο τῆς Ἄννας Συνοδινοῦ, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ βασικὸ στέλεχος.

—Μίρκα, καλὸς πολίτης.

Γέλασε καὶ στὰ τσακίρικα μάτια της παιγνίδισε ἡ ἀνοιξι.

—Ποῦ τὸ μάθατε;

—Ἔ, ὅσο καὶ νάναι, εἴμαστε φίλοι. Τελειώσες τὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Γρηγόρη Βαφειάδ. πρὶν μιὰ βδομάδα. Ἔτσι δὲν εἶναι;

—Ναί. Καὶ πῆρα τὸ δίπλωμα μὲ ἄριστα.

—Εἶσαι, λοιπόν, ἐνήλικη πιά. Μπορεῖς νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλεις. Πές μας, τί θἄθελες ν' ἀποχτήσῃς; Ποιό εἶναι τὸ ἀνεκπλήρωτο ὄνειρό σου, ποὺ θὰ τό... βουτήξῃς τώρα ἀπ' τὰ μαλλιά, νὰ τοῦ δώσῃς νὰ καταλάβῃ:

Συνέχισε ἀργὰ τὸ βῆμα. Δίπλα ὠργίαζε τὸ πράσινο καὶ πάνω, ψηλὰ στὴν κορφὴ τοῦ λόφου, φάντασε σὰν ἄστρο περιστέρι ἡ ἐκκλησούλα τοῦ "Αη-Γιώργη.

—Μὴ μοῦ πῆς πὼς τ' ὄνειρό σου κρύβεται σὲ μιὰ ἐκκλησούλα!

Καταλάβε ἀμέσως.

—Ὤ, ὄχι, μουρμούρισε σιγανὰ κι' ἡ φωνή της ἐμοιαζε μὲ ἡσυχο κελάρυσμα. Δὲν μὲ συγκινεῖ ὁ γάμος. Ἐξ ἄλλου, εἶναι νωρίς, ἀκόμα.

—Πῶς τὸ ξέρεις ὅτι δὲν σὲ συγκινεῖ; Τὸ δοκίμασες τάχα;

—Ὄχι, ὄχι, ὄχι, τρίτωσε τὴν ἄρνησί της. Δυὸ πολὺ ἐνδιαφέρουσες προτάσεις ποὺ μοῦ ἔγιναν τὸ καλοκαίρι, μ' ἄφησαν ἐντελῶς ἀσυγκίνητη.

—Τὸ ὁποῖον;

—Τὸ ὁποῖον, φαίνεται πὼς ἡ καρδιά μου εἶναι γεμάτη... καὶ δὲν χωράει τίποτε ἄλλο.

—Ἀπὸ τί εἶναι γεμάτη, Μίρκα;

—Ἀπὸ θέατρο κι' ἀπὸ κινηματογράφο.

★

Περπατῶντας στὸ ἥσυχο μονοπάτι, ξετύλιξε τὸ χρυσὸ κουβάρι τῶν σχεδίων της.

—Μόλις τέλειωσα τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Μερικὲς τὸ προτιμοῦν χακί» καὶ ὑπέγραψα κιόλας τρία συμβόλαια γιὰ καινούργιες ταινίες. Ἡ πρώτη θἄναι «Οἱ ἁλῆτες τῆς Ἀθήνας», ὅπου πρωταγωνιστῶ καὶ ὑποδύομαι τὸν ρόλο τῆς Λολίτας. Ἂν καὶ δὲν ταιριάζει στὴν βιασυγκρασία μου, νομίζω πὼς θὰ τὸν ὑποδυθῶ θαυμάσια. Συνήθως κανεὶς παίζει καλύτερα στοὺς ρόλους, ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν καρδιά του. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, νομίζω πὼς ἡ Τέχνη καὶ ἡ τεχνικὴ τοῦ καλλιτέχνη εἶναι ἐντελῶς ἐλεύθερες νὰ ἐκφραστοῦν. Μαζί μου πρωταγωνιστοῦν ὁ Μήτσος Μυράτ στὸν ρόλο τοῦ καθηγητῆ καὶ ὁ Παντελὴς Ζερδὸς στὸν ρόλο τοῦ ἀστυνομικοῦ.

—Κι' ἡ δεύτερη;

—Ἡ δεύτερη ταινία μου θὰ γυρισθῇ ἀπὸ τὴν ἑταιρία Δαμασκηνὸς - Μιχαηλίδης καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη τίτλο. Θὰ εἶναι ἕνα ἔγχρωμο παραμύθι τύπου «Ἡ Ἀλίκη στὴ χώρα τῶν θαυμάτων». Σ' αὐτὴ θὰ παίξω μὲ τὸν Νίκο Κούρκουλο.

»Ὅσο γιὰ τὴν τρίτη ταινία, σχεδὸν δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτήν. Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζω, εἶναι πὼς θὰ γυρισθῇ τὸν Σεπτέμβριο καὶ ἡ ὑπόθεσι θὰ ξετυλίγεται σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

—Καὶ τὸ θέατρο;

Τὸ στῆθος της λαχάνιασε, καθὼς μίλησε γιὰ τὰ ἄμεσα θεατρικά της σχέδια.

—Θαρρῶ πὼς βοῆκα, ἐπὶ τέλους, εἶπε, τὸ θέατρο ποὺ μοῦ ταιριάζει. Πρόκειται γιὰ τὸ θέατρο Λυκαβηττοῦ τῆς Ἄννας Συνοδινοῦ, ποὺ θὰ παίξῃ ἑφέτος «Ἐκκλησιάζουσες». Ἐγὼ θὰ ὑποδυθῶ τὸν ρόλο τῆς μαΐας. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς περιμένω μὲ ἀγωνία τὴν 24ην Ἰουνίου, ποὺ θὰ δοθῇ ἡ πρεμιέρα. Ἔχω στηρίξει τόσα πολλὰ στὴν ἐμφάνισί μου αὐτή, ποὺ μοῦ δίνει τὴν δυνατότητα νὰ ξεφύγω ἀπ' τὴ ραντίνα καὶ νὰ παίξω σὲ ρόλο ποιότητος.

—Μ' ἄλλα λόγια, Μίρκα, ἔχεις ἀποκτήσει ὅ,τι ἐπιθυμοῦσες στὴ ζωή. Ὅλα ὅσα θἤθελες τὰ πέτυχες κι' ὅλα εἶναι γύρω σου ὡραῖα κι' ἀνθηρά. Ἔτσι:

★

Ἡ Μίρκα δὲν ἀπάντησε. Ἔσκυψε μονάχα τὸ κεφάλι καὶ σώπασε.

Παρατηρῶντας την, ἡ μνήμη κύλησε μερικὰ χρόνια πίσω, ὅταν ἡ νεαρὴ πρωταγωνίστρια ἦταν ἀκόμη παιδούλα 12 χρονῶν.

Τὴν εἴχαμε συναντήσει τότε γιὰ πρώτη φορά, στὶς κερκίδες τοῦ γηπέδου τοῦ «Ἀπόλλωνος», στὴ Ριζούπολι. Ἕνας ἀντρας, ὁ πατέρας της, τὴν κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι, κι ἡ μικρὴ παρακολουθοῦσε τὸν ἀγῶνα μὲ μάτια πεταγμένα ἀπ' τὶς κόγχες, γεμάτη ἀγωνία καὶ λαχτάρα.

Τόση ἦταν ἡ παρασπλωσί της στὸν ἀγῶνα, ποὺ κάθε τι ποὺ συνέβαινε γύρω της τὴν ἄφηνε ἀδιάφορη, ἀκόμη καὶ ἡ προσφορὰ δέκα μέρους τοῦ ποτέρα της στὸ ἐνδιάμεσο μὲ γλυκά!

Ἡ ἐναγώνια αὐτὴ ἀναμονὴ κράτησε σχεδὸν σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μάτς, ὥσπου ἡ ἀγαπημένη της ὁμάδα, ὁ «Ἀπόλλων» πέτυχε τὸ νικητήριο γκόλ. Τότε ἡ Μίρκα ξεφώνισε ἀπὸ τὴ χαρά της καὶ μοίρασε φιλιὰ στοὺς γύρω της.

"Ὅμως, ὅταν τὸ μάτς τελείωσε μὲ 1—0, στὰ μάτια της ζωγραφίστηκε ξανὰ ἡ λύπη.

—Γιατί, μικρούλα, μελαγχόλησες; τὴ ρωτήσαμε. Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη ποὺ νικήσατε;

Ἀπάντησε τότε φανερώνοντας τὴν ἀπογοήτευσί της:

—Θἄνει τάχα ἕνα γκόλ γιὰ νὰ πῆς πὼς νίκησες;

★

Τῆς θυμίσαμε τὴ σκηνή, στὸ πρόσωπο μονοπάτι τοῦ Λυκαβηττοῦ, καθὼς περπατούσε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ὡραία σὰν ἀγριολούλουδο, καὶ δροσερὴ σὰν τὸ πρωινό.

—Φτάνει τάχα ἕνα γκόλ γιὰ νὰ πῆς πὼς νίκησες;

Σήκωσε τὰ φωτεινά της μάτια, καὶ δυὸ σειρὲς μαργαριτάρια σανίκαν, καθὼς μισανοίξε τὰ χείλη.

—Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, εἶπε.

—Λοιπόν.

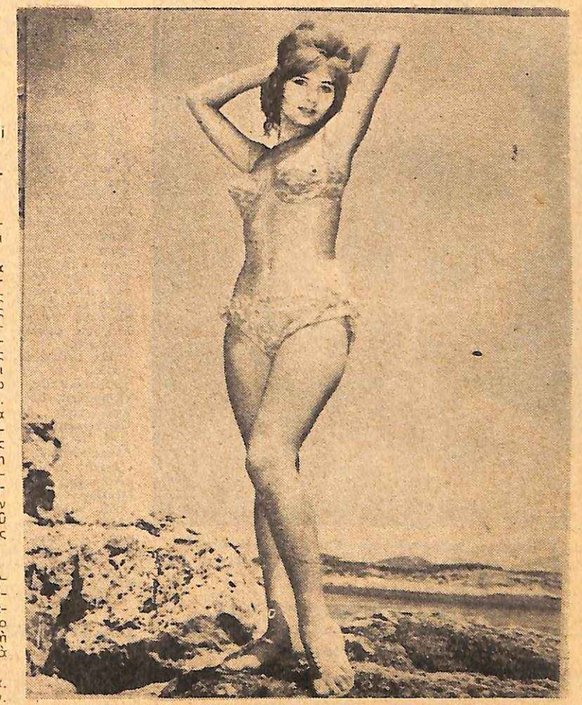
'Ανάσανε βαθειά.

—Λοιπόν, γι' αὐτὸ σοῦ ὡμολόγησα ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς δὲν χωράει τίποτα στὴν καρδιά μου, ὁ,ταν μὲ ρώτησες γιὰ γάμο.

—Τί θὲς ἀκριβῶς νὰ πῆς;

—Θέλω νὰ πῶ, πὼς γύρισα ἀπ' τὸ Χολλυγουντ, ἔκαμα ταξίδια, ἔπαιξα σὲ ταινίες καὶ θεατρικὰ ἔργα καὶ τώρα θὰ πιάσω στὸν πιὸ καλὸ θιασο τῆς Ἀθήνας, δίπλα σὲ μιὰ πραγματικὰ μεγάλη καλλιτέχνιδα. Θἄπεπε μ' ὅλα αὐτὰ τὰ «πεπραγμένα», νἄχη ἀδειάσει κάτω πὼς ἡ καρδιά μου ἀπὸ ὄνειρα καὶ σχέδια. Νὰ πρισταθῇ λίγος χῶρος καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο.

—Δὲν ἀδειασε;

Ἡ Μίρκα ἡ «τυχερὴ» παίρνει τὸ μπάνιο της στὸ Καβοῦρι, εὐθὺς μετὰ τὶς πτυχιακὲς ἐξετάσεις της στὴ Δραματικὴ Σχολή. Ἕνα μπάνιο σ' ἀνταλλαγμα τοῦ «ἄριστα» δὲν εἶναι καὶ μικρὴ ἀμοιβή, σὲ μιὰ στὰρ ποὺ ἔχει κλεισμένες σχεδὸν ὅλες τὶς ὧρες τοῦ 24ώρου σὲ «γυρίσματα».

—"Οχι, Μόλις πετύχω κάπου, ἀμέσως μὲ ἁρπάζει κατι ἀνεξήγητο ἀπ' τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά, καὶ δὲν μ' ἀφήνει νὰ χαιρῶ καὶ νὰ ἡσυχάσω.

—Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κάτι;

—Θαρρῶ πὼς εἶναι ἕνα καινούργιο ὄνειρο, πιὸ ὡραῖο ἀπ' τὸ προηγούμενο ποὺ πραγματοποιήθηκε, πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ μεγάλο. Γεννιέται σὰν δαίμονας κι' ἔρχεται νὰ σπιτωχτῇ στὸν χῶρο ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο. Ποῦ θὰ πάῃ αὐτὴ ἡ δυστυχία μου, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐτυχία μου.

Τὴν καπνένη τὴ Μίρκα! Τὴν... τυχερή!...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Η ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ ΠΙΟ ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΑΠΟ ΤΗ ΛΟΡΕΝ

Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Κλαουντία Καρντινάλε ἀποδείχτηκε πιὸ δημοφιλὴς ἀπὸ τὴ Σοφία Λόρεν σ' ἕνα δημοσκόπισμα, ποὺ ἔγινε μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν ἑνὸς γαλλο - βελγικοῦ περιοδικοῦ. Τρίτη ἤλθε ἡ Ζὰν Μορὰ καὶ ἀκολούθησαν ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ ἡ Οὐρσούλα Ἄντρες, ἡ Καρολ Μπαίκερ, ἡ Λὶζ Ταϊλορ, ἡ Ὄντρεϋ Χεπμπορν καὶ ἡ Τζίνα Λολλομπριτζίντα. Ὁ πιὸ δημοφιλὴς ἠθοποιὸς ἀπεδείχθη ὁ Μπελμόντο καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ Σὴν Κόννερυ, ὁ Στὴβ Μάκ Κουήν, ὁ Τζὼν Γουαίην, ὁ Πήτερ Ὄ' Τοὺλ ὁ Ἄλαιν Ντελόν, ὁ Μαστροϊάννι, ὁ Ζὰν Μαραὶ καὶ ὁ Τσαρλτον Χήστων.

Μετὰ πολύμηνη παραμονὴ στὸν Καναδᾶ, ἔκανε τὴν ἐπανεμφάνισί της στὴν Ἀθήνα, ἡ διαλεκτὴ ἑρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Μαίρη Κάλ.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικε σεπορτάζ

ΤΑ Ἐπιδαύρια τοῦ 1965 ἀρχίζουν τὴν Κυριακή, μὲ τὸν «Ἀγαμέμνονα» τοῦ Εὐριπίδου, ποὺ θὰ ξαναπαιχθῆ καὶ τὸ ἑπόμενο Σάββατο.

Βασικοὶ πρωταγωνισταί, ἡ Κατίνα Παξινοῦ, ἡ Ἑλένη Χατζηκυρίακου, κι' ὁ Θάνος Κωτσόπουλος.

★ Τὸ «Πόρτο» ἔρχεται τώρα ἐπικεφαλῆς στὶς εἰσπράξεις ἀπὸ ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα.

Ἀπὸ τὴν ὡραία ἐπιθεώρησι τῆς τριάδος, χειροκροτεῖται ἰδιαιτέρως ὁ θιασάρχης Κώστας Χατζηχρῆστος, στὸ πικάντικο σόλο του «Ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴν Ἀμερική», ὅπου ἐμφανίζεται σὰν κάου-μπόυ τοῦ 1ὲξες, καθὼς καὶ τὸ πρωτότυπο φινάλε του «πορεία στὴν θεὰ Ἀθηνᾶ», ὅπου ὅλα τὰ μέλη τοῦ θιάσου ἐμφανίζονται στὴ σκηνὴ σὰν μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι.

★ Ἡ «Πανελλήνιος Ἕνωσις Ἐλευθέρου Θεάτρου», προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ ματαιώσῃ τὴν καθιέρωσι τῶν ἑνιέα ἑβδομαδιαίων παραστάσεων στὰ θέατρα, ποὺ ζητᾶ τὸ Σωματεῖον Ἠθοποιῶν.

Καὶ τοῦτο, γιατὶ πιστεύει ὅτι, ἐπειδὴ θὰ μειωθοῦν αἱ εἰσπράξεις, οἱ θίασοι, γιὰ λόγους οἰκονομίας, θὰ εἶναι ὀλιγομελέστεροι καὶ ἔτσι πολλοὶ ἠθοποιοὶ θὰ εἶναι καταδικασμένοι σὲ ἀνεργία.

★ Τὸ «Θέατρο Τέχνης», ποὺ παίζει τώρα στὴ Θεσσαλονίκη τὴ «Βαβυλωνία», θὰ παρουσίαση σὲ πανελλήνιο πρεμιέρα, τοὺς «Πέρσας» τοῦ Αἰσχύλου, ποὺ ἔπαιξε ἤδη στὸ Λονδῖνο.

Ἡ παράστασις θὰ δοθῆ στὸ νέο θέατρο τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ δεύτερο δεκαήμερο τοῦ Ἰουλίου.

★ Τὸ «Θαλασσινὸ παραμύθι» τῆς ΧΕΝ παρουσιάζει ἀπὸ προχθὲς στὸ Νέο Φάληρο μία σατρικὴ ἐπιθεώρησι τοῦ κ. Δημ. Γιαννουκάκη, μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Μπέμπα Δόξα καὶ τὸν Νικ. Πλατῆ.

Συμμετέχουν ἐπίσης, ἡ Σούλη Σαμπάχ, ἡ Βάνα Μαρία καὶ ὁ Γιώργος Πάρις.

★ Στὸ ἐφετεινὸ ὑπερθέαμα τοῦ Κήπου, ὁ Γιάννης Φλερῦς καὶ ἡ Λίντα Ἄλμα, παρουσιάζουν μὲ 40 μελὲς μπαλέτο τους καὶ ἕνα ἀστυνομικὸ... χορευτικό, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἐν δράσει».

Τρία ἄλλα θεαματικὰ χορευτικὰ παρουσιάζει ὁ Φλερῦ στὸ ἐφετεινὸ παραμύθι τοῦ Κήπου, διαρκείας 45 λεπτῶν.

★ Μωράκης καὶ ἡ Νάντια Κωνσταντοπούλου ἑτοιμάζονται γιὰ μιὰ νέα περιοδεία στὴν Νότιο Ἀμερική, ποὺ θὰ ἀρχίση τὸν Σεπτέμβριο.

★ Ἡ Κλειὼ Δενάρδου, μετὰ τὸ φεστιβὰλ τῆς Μαγιόρκας, ὅπου θὰ ἐρμηνεύση τὰ δυὸ προκριθέντα ἑλληνικὰ τραγούδια, θὰ μεταβῆ στὴ Βαρκελώνη, προκειμένου νὰ τὰ παρουσιάση ἀπὸ τὴν ἐκεῖ τηλεόρασι.

★ Ὁ κορυφαῖος Ἰταλὸς τραγουδιστὴς Σέργιο Ἐντρίκο, ποὺ ἐπεσκίασε σὲ δημοτικότητα τὸν Μουντοβίνο καὶ τὸν Πεπίνο Ντὲ Κάπρι, ὕστερα ἀπὸ τὸν πραγματικὸ θρίαμβο ποὺ γνώρισε στὴ Θεσσαλονίκη, θὰ πραγματοποιήση αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα τρεῖς ἐκτακτες ἐμφανίσεις στὴν Ἀθήνα.

★ Ἡ Νινὴ Ζαχά, ποὺ ἐμφανίζεται τώρα σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ ἀναψυκτήρια, πλαισιώνει τὸ πρόγραμμα τῶν τραγουδιῶν της μὲ μιμήσεις καὶ διπλοσφύριγμα.

★ Σὲ μιὰ μεγάλη του περιοδεία ποὺ ἑτοιμάζει στὸ ἐξωτερικό, ὁ Κώστας Μανιστάκης θὰ ἐμφανισθῆ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο «Κωστάνο».

★ Οἱ χορεύτριες ἀδελφὲς Θεοχάρη, ὕστερα ἀπὸ τὸν θρίαμβο ποὺ ἐσημείωσαν στὴν Κοπεγχάγη, θὰ ἐμφανισθοῦν στὸ Ἐλσίνσκι τῆς Φινλανδίας καὶ τὴν Στοκχόλμη, κατόπιν δὲ στὸ Παρίσι, ὅπου θὰ παρουσιάσουν γιὰ πρώτη φορὰ μὲ κρητικὰ κοστούμια τὸν νέο χορό «Συρτάκι».

★ Στὸ «Καρνετζὺ Χὼλ» τῆς Νέας Γόρκης, μὲ πρωτοβουλία τοῦ ἐκεῖ Ἕλληνος μαέστρου Δ. Φραντζεσκάκη, θὰ δοθῆ μιὰ μεγάλη συναυλία, εἰς μνήμην τοῦ Νίκου Γούναρη.

Θὰ ἐκτελεσθοῦν 40 τραγούδια του ἀπὸ πολλοὺς τραγουδιστάς, ὅλες δὲ οἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἱνστιτούτου τῆς Ἀθήνας.

★ Ἡ κόρη τῆς Δανάης, Λίντα Χαλκιαδάκη ἐμφανίζεται ἀπὸ προχθὲς στὸ «Χίλτον», μὲ τὴν ὀρχήστρα Μικέλη.

Ὁ Μικέλης συμπεριλαμβάνει στὴν ὀρχήστρα του καὶ τὸ τελευταῖο τύπου «Χάμμοντ Ὄργκαν», ποὺ ἀντικαθιστᾶ πολλὰ ὄργανα μαζί.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ :

Ἀπὸ καρκίνο τοῦ λάρυγγος πέθανε πρὶν συμπληρώση τὰ 42 χρόνια της ἡ Ἀμερικανίδα ἠθοποιὸς Τζοὺντυ Χάλιντεϊ. Πρὶν πέντε χρόνια, τὸ 1960, προσεβλήθη ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστια καὶ ὑπεβλήθη σὲ ἐγχείρησι, ποὺ θεωρήθηκε ἐπιτυχής. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάρρωσι, ἡ Τζοὺντυ αἰσθανόταν καλὰ καὶ ξεναγύρισε στὸ θέατρο.

Πρὶν τρεῖς μῆνες ὅμως, ἐμφανίστηκαν νέα δυσάρεστα συμπτώματα καὶ οἱ γιατροί τοῦ νοσοκομείου τοῦ «Ὄρους Σινᾶ», στὸ ὁποῖο εἰσῆχθη, διαπίστωσαν μετάστασις, ποὺ ἐκαναν ἀδύνατη τὴ σωτηρία της καλλιτέχνιδος.

Ἡ ἑσπερὶς ἠθοποιός, εἶχε γίνει διάσημη, ἐντελῶς τυχαία, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1948, ὅταν ἡ Τζὴν Ἄρθουρ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πρωταγωνιστήση στὸ θεατρικὸ ἔργο «Γεννημένη χθές», ἀρρώστησε ξαφνικά. Ἡλικίας τότε 25 χρόνων, ἡ Τζοὺντυ ἔπαιξε τὸ δύσκολο σόλο τῆς «χαζῆς» φιλης τοῦ μεγάλου γκαγκστερ καὶ θριαμβευσε. Πρωταγωνίστησε καὶ στὸ ὁμώνυμο φίλμ, κερδίζοντας τὸ 1951 τὸ "Ὄσκαρ ἠθοποιΐας. Πρωταγωνίστησε ἀργότερα καὶ στὸ φίλμ «Μιὰ Κάντιλλακ ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι» καὶ ἔπεσε κατόπιν σὲ δυσμένεια λόγω τῆς φιλοκομμουνιστικῆς δραστηριότητος, ποὺ ἀνέπτυξε.

Ἡ Μαντελὲν Ρομπινσὸν

Ἡ Τζούντυ εἶχε παντρευτῆ τὸ 1948 τὸ μουσικὸ Ντέϊβιντ Ὀππενχάιμερ καὶ τὸ 1957 χώρισαν, ἀφοῦ ἀπέκτησαν ἕνα γιό. Λίγο ἀργότερα, διαδόθηκε πὼς ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ τὸν γιὸ τοῦ Σαρλὼ Σίντνεϋ Τσάπλιν, μὰ τὸ εἰδύλλιο γρήγορα ναυάγησε.

★ Ἡ Συμπὶλ Μπάρτον, πρώην σύζυγος τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον, παντρεύτηκε στὴ Νέα Γιόρκη τὸν Κρίστοφερ Τζόρταν, ποὺ διευθύνει στὴν Ἀμερικὴ μιὰ πενταμελῆ ὁμάδα τραγουδιστῶν, γνωστῶν μὲ τὴν ἐπωνυμία «Οἱ ἀγυριάθρωποι». Ὁ Κρίστοφερ, εἶναι 24 χρόνων, καὶ εἶναι κι' αὐτὸς χωρισμένος. Ἡ γυναίκα του καὶ ἡ κόρη του, 3 χρόνων, ζοῦν στὸ Ὀχάϊο. Ἡ πρώην κυρία Μπάρτον, 36 χρόνων, εἶναι συνεταίρος στὴ διασκοθήκη "Ἀρθουρ, ποὺ ἔχει λανσάρει τοὺς «Ἀγριαθρώπους».

Μὲ τὸ γάμο της αὐτόν, ἡ Σύμπιλ Μπάρτον χάνει ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια, ποσόν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ εἰσπράξη ἀπὸ τὸν Ρίτσαρντ ὡς διατροφή, καὶ ποὺ ὡρίζε τὸ διαζύγιο, τὸ ὁποῖο βγῆκε στὸ Μεξικό, γιὰ νὰ μπορέση ὁ Ρίτσαρντ νὰ παντρευτῆ τὴ Λὶζ Ταίηλορ.

★ Ἡ κωμῳδία τοῦ Βασίλη Γεωργιάδη «Γάμος ἀλὰ ἑλληνικά», θὰ ἐκπροσωπήση τὴν Ἑλλάδα στὸ 26ο Διεθνὲς κινηματογραφικὸ Φεστιβὰλ τῆς Βενετίας (24 Αὐγούστου — 10 Σεπτεμβρίου 1965).

Στὸ φίλμ πρωταγωνιστοῦν, ὡς γνωστόν, ἡ Ξένια Καλογεροπούλου καὶ ὁ Γιῶργος Κωνσταντίνου.

★ Ὁ Τζὰκ Λέμμον δὲν εἶναι μόνο θαυμάσιος κωμικός, ἀλλὰ ἐξαίρετος πιανίστας. Ἔχει ὅμως καὶ ἕνα ἄλλο ταλέντο, τὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν ἀναγνωρίζουν ἡ γυναίκα του καὶ οἱ στενοὶ φίλοι του: Εἶναι σπουδαῖος ἐρασιτέχνης μαγειρος καὶ τοὺς κάνει συχνὰ διάφορες ἐκπλήξεις μὲ καινούργιες λιχουδιὲς τοῦ δικῆς του ἐπινοήσεως.

★ Ἡ Ὠντρεῦ Χέπμπορν ἔχει τὸν πιὸ ὡραῖο καὶ πιὸ μακρὺ λαιμὸ ἀπ' ὅλες τὶς στὰρ τοῦ κινηματογράφου.

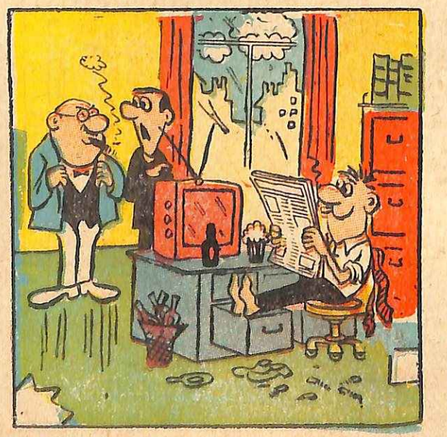
ΚΥΠΡΟΣ :

Ἕνα πολυμελὲς κινηματογραφικὸ συνεργεῖο τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογραφικοῦ ὀργανισμοῦ «Ἄρθουρ Ράνκ» βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ στὴν Κύπρο καὶ γυρίζει ἐκεῖ τὶς ἐξωτερικὲς σκηνὲς τῆς ταινίας «Μονομαχία μὲ τὴν Ε.Ο.Κ.Α.» Ἡ ταινία αὐτὴ ἀναφέρεται στὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τῆς Κύπρου καὶ ἐχει γιὰ πρωταγωνιστὰς τρία πολὺ γνωστὰ ἀστέρια τοῦ κινηματογράφου: Ντὲρκ Μπόγκαρντ, Τζὼρτζ Τσακίρης καὶ Σοῦζαν Στρασπέργκ.

ΡΩΜΗ :

Μεγάλος θόρυβος γίνεται στὴν Ἰταλία γύρω ἀπὸ τὸ σκέτς τοῦ Μάουρο Μπολονὶ στὸ φίλμ «Οἱ κοῦκλες». Οἱ δυὸ πρωταγωνιστρίες τοῦ ἔργου Τζίνα Λολλομπριτζίντα καὶ Βίρνα Λίζι, κατηγοροῦνται ὅτι σὲ ὡρισμένες σκηνὲς του ἐμφανίζονται μισόγυμνες.

Ἡ Λολλὸ δήλωσε μεταξὺ ἄλλων στὴν ἀπολογία της: «Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ λέξι "ἀνηθικότητα". Ἡ ἡρωΐδα τοῦ φίλμ ἔχει ἐντελῶς διαφορετικὸ χαρακτῆρα ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ ὑπέθετα, καὶ αὐτὸ γιατὶ τὸ σενάριο ἄλλαξε κατὰ τὸ μοντάζ. Στὴ σκηνή, γιὰ τὴν ὁποία κατηγοροῦμαι, φορῶ ἕνα ἐφαρμοστο μαγιό, τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὴ σάρκα. Ἡ ἠθοποιὸς δὲν ἐξέρει πολλὲς φορὲς τι σκηνοθέτης της ζητάει ὁ σκηνοθέτης καὶ πὼς θὰ χρησιμοποιηθῆ ἡ σκηνὴ που γυρίζη.

—"Ἐπιμένει, κύριε διευθυντά, πὼς ἀπολαμβάνει καλύτερα τὴν ἀδειά του ἐδῶ στὸ γραφεῖο!

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Γι' αὐτό, σὲ τελευταία ἀνάλυσι, ὁ σκηνοθέτης εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ ὅλα. Ἡ ἡρωΐδα, ποὺ ὑποδυόμαι στὶς «Κοῦκλες» ἐμφανίζεται γελοία, ἐνῶ ἐγὼ αὐτὲ κάν ὑποψιάστηκα κάτι τέτοιο κατὰ τὸ γύρισμα»

Ὁ θόρυβος, ποὺ προεκλήθη γύρω ἀπὸ τὶς «Κοῦκλες», εἶχε πάντως γιὰ ἀποτέλεσμα νὰ τοληβοῦν 150 κοπίες τῆς ταινίας σὲ διάφορες χῶρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἑλλάς, ποὺ ἀγόρασε τρεῖς κοπίες. Τὸ φίλμ ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερα σκέτς, τὰ ὁποῖα σκηνοθέτησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μπολονίνι, ὁ Λουὶτζι Κομεντσίνι, ὁ Ντίνο Ρίζι καὶ ὁ Φράνκο Ρόσσι. Στὰ ἄλλα σκέτς πρωταγωνιστοῦν δυὸ ἀκόμα ἐκρηκτικὲς γόησσες: ἡ Μόνικα Βίττι καὶ ἡ Ἔλκε Σόμμερ.

ΠΑΡΙΣΙ :

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ ἡ Ζὰν Μορώ μπορεῖ νὰ ἰσχυρίζωνται πὼς εἶναι φίλες, ἀλλὰ κατὰ βάθος κυοῦν ἡ κατιμία χωρὶστα ὁ,τι μπορεῖ, νιὰ νὰ μὴν ἀφήση τὴν ἄλλη νὰ τὴν ὑποσκελίση. Ἐνῶ γύριζαν στὸ Μεξικὸ τὸ φίλμ «Βίβα Μαρία», τὸ μεγάλο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Ταίμ» δημοσίευσε στὸ ἐξώφυλλό του ἕνα ὡραῖο πορτραῖτο τῆς Ζὰν Μορώ. Λίγο ἀργότερα, ἡ Μπὲ – Μπὲ ἰσοπαθημούσε, καταλαμβάνοντας τὸ ἐξώφυλλο τοῦ μεγάλης ἐπίσης κυκλοφορίας περιοδικοῦ Σάτερντεϊ Ἔβνινγκ Πόστ».

Τώρα ἡ Μπὲ – Μπὲ ἔχει τὸ προβάδισμα. Εἶναι ἡ πρώτη ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, τῆς ὁποίας ὁμοίωμα τοποθετήθηκε, γυμνό, μ' ἕνα ὑποτυπῶδες αλισπάκι, στὸ Μουσεῖο μὲ τὶς κερένιες κοῦκλες τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ νέα αὐτὴ κερένια κούκλα τοῦ Μουσείου σημειώνει πρωτοφανῆ ἐπιτυχία. Χιλιάδες ἐπισκέπτες συρρέουν καθημερινῶς καὶ ἐνῶ στέκονται γιὰ πολλὰ λεπτὰ μπροστὰ στὴν Μπὲ – Μπὲ, δὲ σταματοῦν οὔτε δευτερόλεπτο μπροστὰ στὴν Γκρέτα Γκάρμπο ἢ στὸν Ροδόλφο Βαλεντίνο.

Κοντὰ στὰ πόδια τῆς κούκλας, ὑπάρχουν δυὸ πινακίδες. Στὴ μιὰ ἀναγράφεται μὲ μεγάλα γράμματα ἡ ἀπαγόρευσις: «Παρακαλεῖσθε, μὴ ἐγγίζετε» καὶ στὴν ἄλλη: «Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ὅπως μᾶς παρουσιάστηκε ποὶν 8 χρόνια στὸ φίλμ τοῦ Ροζὲ Βαντίμ «Καὶ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν γυναίκα».

Στὴν κερένια κούκλα τῆς Μπριζὶτ Μπαρντο, ποὺ ὑπάρχει στὸ παρισινὸ Μουσεῖο Γκρεβέν, ἡ Μπὲ – Μπὲ ἐμφανίζεται γυμνὴ ἐνῶ πλάϊ της πόζαρε ἡ κούκλα τῆς Σοφίας Λόρεν μὲ ἀπονενταλυπτικότατη ντεκολτέ.

★ «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ αὐτὴ ἡ τιμὴ σι τῶν Ἀμερικανῶν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου καὶ ὑγκώδους γυναικείου στήθους» ἠθλιώτε ἡ Καπουσὶν Καρμπουριόνταρ στὸ Παρίσι. Καὶ συνεχίσε: «Δὲν φαντάζυμαι νὰ πιστεύη κανεὶς πὼς μόνο τὸ μεγάλο στῆθος κάνει μιὰ γυναίκα «σέξυ». Ἐγὼ τουλάχιστον εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ δὲ διαθέτω τόσο ὀγκώδεις θησαυροὺς». Καὶ ἡ Καπυσὶν συνώδευσε τὴ δήλωσί της αὐτὴ μὲ τὴν ἀποκάλυψι τῶν σωματικῶν της ἀναλογιῶν: Στῆθος 85 ἑκ., μέση 62½ καὶ γοφοὶ 90 ἑκ.

ΑΘΗΝΑΙ:

★ Ἡ "Ἀννα Φόνου δὲν ἐργάζεται πιὰ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἑταιρία «Ρουσσόπουλου — Λαζαρίδης — Σαρρῆς — Ψαρρᾶς». Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φίλμ ποὺ θὰ γυρίση, γιὰ τὴν ὁποία αὐτὴ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἑρρίκου Θαλασσινοῦ, γυρίζει ἕνα ἄλλο ὑπὸ τὴ διεύθυνσι

Ἡ Μύρνα Λόυ

τοῦ Σωκράτη Καψάσκη για λογαριασμὸ τῆς ἑταιρίας «Ι. Καρατζόπουλος», μὲ συμπρωταγωνιστὴ τὸν Φαίδωνα Γεωργίτση. Τὸ φίλμ αὐτό, ἂν καὶ πλησιάζει στὸ τέλος του, δὲν ἔχει ἀκόμα τιτλοφορηθῆ. Ἔναι τρίτο φίλμ θὰ γυρίση ἡ "Ἀννα Φόνου ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Κώστα Ἀνδρίτσου γιὰ τὴν «Φοίνιξ — Φίλμ».

Ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος θὰ γυρίση τὴν ἑνιοστὴ στὴ σειρὰ Βουλγαρία τὴν πρώτη ταινία Ἑλλάνο — Ἰωαννάγαρο — Ἰταλικῆς συμπαραγωγῆς. Πρόκειται γιὰ τὴ σάτιρα «Λυσιστράτη», τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος γράφει τὸ σενάριο. Στὸ φίλμ, αὐτὸ θὰ πάρουν μέρος καὶ Ἕλληνες ἠθοποιοί.

★ Πέντε ἑλληνικὲς κινηματογραφικὲς ἑταιρίες ἐδειξαν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ νέα κωμῳδία τῶν Γιασλμὰ — Πρετεντέρη «Μιὰς πιτάρας νιάτα», ποὺ παίζει ὁ θίασος τῆς Χρυσῆς Σούλβα στὸ θερινὸ θέατρο «Μινώα». Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἰσοπραξία «Φίνος Δαμασκηνὸς — Μιχαηλίδης».

★ Ἡ "Ἀννα Ραυτοπούλου ἐκλήθη νὰ μετάσχη στὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Μιὰ σφαίρα στὴν καρδιὰ» τοῦ Γάλλου σκηνοθέτη Ζὰν Ντανιὲλ Πολὲ ἑρμηνεύοντας ἕνα βασικὸ γυναικεῖο ρόλο. Στὸ φίλμ πρωταγωνιστοῦν οἱ Γάλλοι Σαμὶ Φρέϊ καὶ Φρανσουὰζ Ἀρνοὺλ καὶ ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἡ Τζένη Καρέζη καὶ ὁ Σπύρος Φωκᾶς.

★ Ὁ Ἕλλην ἠθοποιὸς Βασίλης Λαμπρινὸς ἦρθε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ ρυθμίση ζητήματα τχετικὰ μὲ τὴν ταινία του «Ὁ πραματευτής». Εἶχε ἀπασχοσισει τὰ γυρίση τὸ ἔργο του στὴν Ἱσπανία, ἀλλὰ τελικὰ φαίνεται πὼς θὰ τὸ γυρίση ἐδῶ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1966.

★ Κατὰ τὴν χειμερινὴ περίοδο 1965 — 1966, δυὸ σινεμὰ θὰ ξαναγίνουν θέατρα: τὸ «Κοτοπούλη — Ρέξ» ποὺ εἶχε γίνει Σινὲ — Ρεγγίνα καὶ τὸ «Ἄλφα» (Πατησίων — Στουρνάρα). Ἕνα μεγάλο θέατρο τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα ὅμως, τὸ «Βεάκη» μετατρεπεται σὲ κινηματογράφο ἀπὸ τὸν κ. Σπέντζο, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε, γιὰ μιὰ δεκαετία, τὴν ἐκμετάλλευσι τῆς αἴθουσης.

★ Ἡ «Σκούρας — Φίλμς» θὰ καταρτίση μόνιμο ἐπιτελεῖο συνεργατῶν στὴν Ἀθήνα, προκειμένου νὰ γυρίζη ταινίες μὲ "Ἕλληνες σκηνοθέτες καὶ ἠθοποιούς καὶ μὲ βελτιωμένες τεχνικὲς μεθόδους.

★ Μὲ αὐστηρὸ ὑγκόγνιτο πέρασε μιὰ βδομάδα στὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδιαίτερα στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, ὁ Λουκίνο Βισκόντι. Ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ πουδαίους σκηνοθέτες τοῦ σημερινοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου. Δυὸ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐπιτυχίες του εἶναι «Ὁ Ρόκκο καὶ τ' ἀδέλφια του» καὶ «Ὁ ἀτάραξος» (Λεοπαρδάλις τῆς ἐκλεκτῆς), μὲ τὸν Μπὰρτ Λάνκαστερ.

★ «Πανόραμα» ἑλληνικοῦ κινηματογράφου» ἀρχισε στὸ Βρετανικὸ Κινηματογραφικὸ Ἱνστιτοῦτο τοῦ Λονδίνου, ἀπὸ τὶς 14 Ἰουνίου μέχρι τὶς 8 Ἰουλίου, σὲ συνεργασία μὲ τὴν «Ταινιοθήκη Ἑλλάδος». Θὰ προβληθοῦν τὰ φίλμ «Δράκος», «Κάππικη λίρα», «Μικρὲς Ἀφροδίτες», «Πικρὸ ψωμί», «Μαγικὴ Πόλη», «Δάφνις καὶ Χλόη» καὶ ὅλες οἱ ταινίες τοῦ Μιχαὴλ Κακογιάννη.

—"Ἐ, λοιπόν, ἐσένα κάπου σ' ἔχω ξανιδῆ...
— Ναὶ βέβαια. Τὸν περασμένο μῆνα, σ' ἐκείνην τὴν ξανθιὰ φιλεναδούλα σας!...

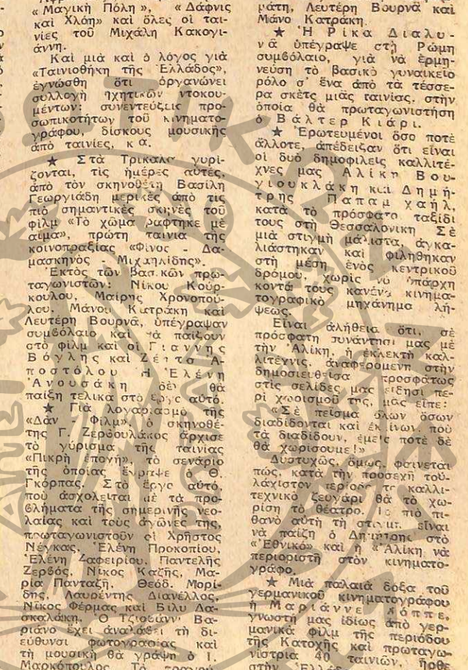
Καὶ μιὰ καὶ ὁ λόγος γιὰ «Ταινιοθήκη τῆς Ἑλλάδος», ἐγνώσθη ἀπὸ ἀρχῆς ὀργανώσεως συλλογὴ ἡχητικῶν ἀποκομμάτων: συνεντεύξεις προσωπικοτήτων τοῦ κινηματογράφου, δίσκους μουσικῆς κατὰ τὸ πρόσφατο ταξίδι στὴν Θεσσαλονίκη. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν στὴ μέση ἑνὸς κεντρικοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ ὑπάρχη κοντὰ τους κανένας κινηματογραφικὸ μηχάνημα λήψεως.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, σὲ πρόσφατη συνάντησι μας μὲ τὴν Ἀλίκη, ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις ἐναπόμεινε στὴν δημοσιεύθηκε προσφατως στὶς σελίδες μας ἐκτενὴς περὶ χωσισμοῦ της, μᾶς εἶπε:

«Σὲ πεῖσμα ὅλων ὅσων διαδίδονται καὶ ἐκίνων πὼς τὰ διαδίδουν, ἐμεῖς ποτὲ δὲ θὰ χωρισουμε!»

Αὐστηρῶς, ὅμως, φαίνεται πὼς κατὰ τὴν παρουσὴ τοῦλάχιστον περίοδο, ἡ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι θὰ τὸ χωρίση τὸ θέατρο. Ἐκ πρώτης θαυμὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶναι νὰ παίξη ὁ Δημητρίου στὸ «Ἐθνικὸ» καὶ ἡ Ἀλίκη νὰ περιοδεύη στὸν κινηματογράφο.

★ Μιὰ παλαιὰ δόξα τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου ἡ Μαριάννε Ζόντε, γυρίζει μιὰς ἐποχῆς ἀπὸ γερμανικὰ φίλμ τῆς περιόδου τῆς ἀκτοχῆς καὶ πρωταγωνίστριες 40 ταινιῶν, ἤρθε στὴν Ἑλλάδα γιὰ διακοπές. Τῆς ἄρεσε ἰδιαίτερα ἡ Αἴγινα, στὴν ὁποία παρέμεινε ὀκτὼ μέρες.

Ἡ Οὔρσουλα Ἄντρες εἶναι, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα μορφὴ τοῦ παγκοσμίου κινηματογράφου. Σουηδικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ ἀμερικανικῆς ὑπηκοότητος, ἡ Οὔρσουλα, 29 χρόνων σήμερα, εἶναι σύζυγος τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ ἠθοποιοῦ Τζὼν Ντὲρεκ. Τελευταῖα ὅμως κυκλοφορούν φῆμες ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς βρίσκεται στὰ πρόθυρα τῆς διαλύσεως.

ΦΑΚΟΣ Δ.

Ειδήσεις

Οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες εἰδήσεις ἀπὸ 6 — 13 Ἰουνίου 1965

8. — Ὁ λαὸς τοῦ Ἡρακλείου ὑποδέχθηκε θερμὰ τὸν ὑπουργὸ Ἐσωτερικῶν κ. Ἠλ. Τσιριμώκο. Τὸ βροδόι, ὁ κ. ὑπουργός, μίλησε στὴν πλατεῖα τῆς Ἐλευθερίας κι' ἐτόνισε ὅτι «αὐδεὶς δύναται ν' ἀνατρέψῃ δυναμικῶς τὴν κυβέρνησι Κέντρου».

— Τυφῶν πρωτοφανοῦς σφοδρότητος ἔπληξε τὴν περιοχὴ τῶν Φαρσάλων.

— Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀστροναῦτες Μακιντίδιτ καὶ Χουάιτ κατέρριψαν τὸ ἀμερικανικὸν ρεκόρ παραμονῆς στὸ Διάστημα.

— Ἔφτασε γιὰ ἐπίσημη ἐπίσκεψι στὴν Ἀθήνα ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Ἰνδίας δρ. Ζακὶρ Χουσεΐν.

— Ὁ Βρετανὸς ἐργατικὸς βουλευτὴς Φράνσις Νόελ Μπέικερ ἐπεσκέφθη τὸν ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν κ. Κωστόπουλον καὶ συνωμίλησε ἀρκετὴ ὥρα μαζί του.

— Τὸ δεύτερο δεκαπενθήμερο τοῦ Ἰουνίου, θὰ γίνουν οἱ γραπτὲς ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τῆς Σ' τάξεως τῶν Δημοτικῶν Σχολείων.

— Ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστόφορος ἀπένειμε τὸν σταυρὸν Α' τοῦ Ἁγίου Μάρκου στὸν ὑπουργὸ Προνοίας κ. Ζορμπᾶν.

— Ἡ Τουρκία ἀντιμετωπίζει ὀξὺ πρόβλημα ἀνεργίας. Στοὺς πέντε Τούρκους, δουλεύουν μονάχα οἱ δυό. Τὸ πρόβλημα δὲ τῆς ἀνεργίας θὰ γίνῃ ὀξύτερο, γιατὶ ὁ πληθυσμὸς αὐξάνει κάθε χρόνο κατὰ 3%. Τὸ δρᾶμα τῶν Τούρκων εἶναι ἀπέργραπτο. Δὲν ἔχουν δρόμους 32.000 χωριὰ καὶ 25.000 δὲν ἔχουν νερὸ νὰ πιοῦνε.

— Ὁ ἀρχαιολόγος κ. Βαβούρης, στὸ κτῆμα Νικολάου, παρὰ τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα τῆς Ἀναδύσσου, ἀνακάλυψε δυὸ ἀρχαίους τάφους. Σ' αὐτοὺς βρέθηκαν πολλὰ ἀγγεῖα νεολιθικῆς ἐποχῆς, τοῦ δου αἰῶνος π.Χ., μεγάλης ἀξίας.

— Τὸ Φεστιβὰλ Ἐλαφροῦ Τραγουδιοῦ στὴ Θεσσαλονίκη θὰ ὀργανωθῇ ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας καὶ τὴν Δ.Ε.Θ. Οἱ συνθέσεις θὰ ἐκτελεσθοῦν ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τοῦ ΕΙΡ καὶ ἀπὸ καλλιτέχνες ποὺ θὰ ἐπιλεγοῦν σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τῶν διαγωνιζομένων.

— Στὸ Α' νεκροταφεῖο, τὰ λογοτεχνικὰ σωματεῖα, μὲ τὴν συμπαράστασι τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Γ. Πλυτᾶ, ἐτέλεσαν ἐπιμνημόσυνο δέησι γιὰ τοὺς λογοτέχνες καὶ ποιητὰς ποὺ ἀναπαύονται στὸ κοιμητήριο.

— Στὸ περίφημο βιβλίο «Λίγκα τῆς διασημότητος», δυὸ Ἀμερικανοὶ ψυχολόγοι κάνουν τὴ μελέτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας τετρακοσίων συγχρόνων διεθνῶν προσωπικοτήτων τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, τῆς ἐπιστήμης, τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «μεγαλοφυεῖς», τὰ τρία τέταρτα δοκίμασαν τὴν φτώχεια καὶ οἱ γονεῖς τους δὲν ἦταν «ἀγγελικὰ πλασμένοι».

— Ἀπὸ κακὴ ὄδρευσι, σημειώθηκαν κρούσματα τύφου στὴν Ἄνω Γλυφάδα.

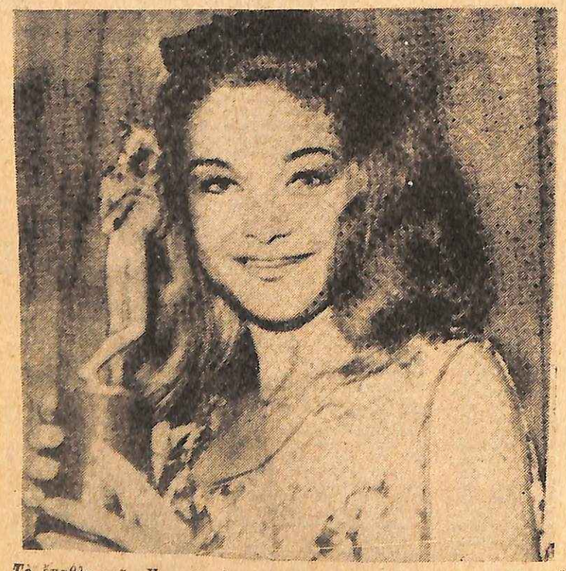
— Ὁμάδα γερουσιαστῶν ζήτησε ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Τζόνσον νὰ διαθέσῃ ποσὸ 100.000.000 δολλαρίων, γιὰ ἔκτακτη στρατιωτικὴ βοήθεια στὸ κράτος τοῦ Τσαγκ Κάι Σέκ. Ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ στὰ ὅπλα 600.000 ἄντρες, ποὺ θὰ ἐμποδίσουν ἐπέμβασι τῶν Κινέζων κομμουνιστῶν στὸ Βιετνάμ.

— Μεταφέρθηκαν στὴν Λέρο 330 ψυχασθενεῖς.

— Στὸ λιμάνι Μαχούρ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, σημειώθηκε πολύνεκρο δυστύχημα. Τὸ ἰταλικὸ πετρελαιοφόρο «Λουΐζα» ἄρπαξε φωτιὰ καὶ στὴ συνέχεια ἀκολούθησε σειρὰ ἐκρήξεων. Χιλιάδες τόννοι φλεγομένου πετρελαίου ξεχύθηκαν στὴ θάλασσα. Ἀπὸ τὴ φωτιὰ κατεστράφη μιὰ προβλήτα καὶ λιμενικὲς ἐγκαταστάσεις. Σκοτώθηκαν ἡ κάηκαν ζωντανοὶ 28 ἄντρες τοῦ πληρώματος καὶ δυὸ Πέρσες λιμενεργάτες. Ἐπίσης ὑπέστησαν σοβαρὰ ἐγκαύματα ἄλλοι ἑπτά.

— Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸν βιολογικό του ρυθμό. Ὁ Ἑλβετὸς δόκτωρ Χάνς Φροὺχ ὑποστηρίζει τὰ ἀκόλουθα: Σὲ κάθε ἄνθρωπο ὑπάρχει μιὰ κάμψι. Εἶναι ὁ λεγόμενος ἀρσενικὸς βιορυθμός. Ἡ θετικὴ φάσι διαρκεῖ 11½ ἡμέρες, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ ὀργανισμὸς ζῇ μιὰ δυναμικὴ περίοδο. Κατόπιν, γιὰ μιὰ ἴση χρονικὴ διάρκεια, ἐπιστρατεύονται οἱ ἐφεδρικὲς δυνάμεις. Φθάνουμε τότε στὴ μέση τοῦ κύκλου, ποὺ εἶναι ἡ «κρίσιμη ἡμέρα». Σ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, κάθε ἄνθρωπος ὑφίσταται τὴν κρίσι τοῦ ὀργανισμοῦ του. Τέτοιες ἡμέρες πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι, δὲν δέχονται μεταγγίσεις, δὲν ἐπιτυγχάνουν οἱ ἐγχειρήσεις τους, δὲν ἀντέχει στὴν δοκιμασία ἡ καρδιὰ τους. «Γι' αὐτὸ — ὑποστηρίζει ὁ Ἑλβέτιος ἐπιστήμων — ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει ν' ἀποκτήσουν τὶς βιολογικές κάρτες τους, στὶς ὁποῖες θὰ καθορίζεται ἀκριβῶς ἡ «κρίσιμη ἡμέρα» τους κι' οἱ ἡμέρες τῆς δραστηριότητός τους.

— «Τὴν εὐτυχία μας τὴν φτιάχνουμε μόνοι μας — δήλωσε σὲ σχετικὴ συνομιλία της ἡ διάσημη ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου Ζὰν Μορώ. Κάθε γυναίκα πρέπει νὰ ἔ-χῃ τὸ θάρρος νὰ διακόπτῃ τὴ συζυγικὴ ζωή της, ὅταν δὲν εἶναι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Ἡ συγκατάβασι σὲ μιὰ κατάστασι ἀπαράδεκτη θὰ τὴν κάνῃ μοιραία, δυστυχισμένη».

Τὸ ἔπαθλο τοῦ «Χρυσοῦ αὐτοκράτορα» τὸ κέρδισε γιὰ τὸ 1965 ἡ Γαλλίδα καλλιτέχνης Μαριζόλ.

Ἀφίχθησαν οἱ Χάρλεμ κι' ἔδωσαν παραστάσεις στὸ Στάδιο.

7. — Πληρώνοντας ἕξη δραχμὲς τὸ λεπτό, μπορεῖ κανεὶς νὰ συνδεθῇ ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν Πάτρα (τὸ βράδυ, μόνο μὲ 4.20). Μὰ πρησγουμένως θὰ πρέπει νὰ πάρετε τὸ 0961 καὶ ὕστερα τὸν ἀριθμὸ ποὺ θέλετε νὰ καλέσετε.

— Ἡ Ἀθήνα φιλοξενεῖ τὴν «Βασιλισσα τοῦ φωτὸς» καὶ τὶς ἐννιὰ συνοδούς της. Εἶναι ἡ νικήτρια τοῦ διαγωνισμοῦ, ποὺ ὀργανώνει κάθε χρόνο ἡ ἐφημερίδα τῆς Στοκχόλμης «Στόκχολμς Τιντνίγκεν» καὶ ποὺ ἀποδίδει ἕνα ἑκατομμύριο κορῶνες (ἕξη ἑκατομμύρια δραχμὲς) γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἀναπήρων παιδιῶν τῆς Σουηδίας.

8. — Ἡ Ἀμερικὴ σημειώσε μιὰ ἀκόμη μεγάλη ἐπιτυχία. Ὁ δρ. Μύλλερ, διευθυντὴς τῶν ἐπανδρωμένων πτήσεων, ἐδήλωσε: «Ἡ πτῆσις αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ἐπιτυχημένη ἀποστολὴ τῆς χώρας μας. Μὰς ἔδωσε δυὸ «παγκοσμίες πρῶτες», δηλαδὴ τὴν μακροτέρα παραμονὴ διδύμων ἀστροναυτῶν στὸ Διάστημα καὶ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ κινήθηκε ἀνεξαρτήτως διὰ προωθητικοῦ μέσου ἄνθρωπος στὸ διάστημα».

Οἱ δυὸ ἀστροναῦτες προσεκλήθησαν ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Τζόνσον νὰ περάσουν τὸ Σαββατοκύριακό τους στὸ ράντσο του, στὸ Τέξας.

— Σὲ ἡλικία 42 χρόνων, πέθανε ἀπὸ καρκίνο ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς Τζούντυ Χαλλυτάιη. Εἶχε σημειώσει λαμπρὲς ἐπιτυχίες στὸν κινηματογράφο. Τὸ 1951, ἔπιρε τὸ Ὄσκαρ. Ἐβλήθη ἀπὸ καρκίνο. Ἔκανε ἀλλεπάλληλες ἐγχειρήσεις, ἐξήντλησε ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης, κρατήθηκε μαρτυρικὰ στὴ ζωὴ ἐπὶ πέντε χρόνια, μὰ τελικὰ ὑπέκυψε στὸ μοιραῖο.

— Κίνημα κατεστάλη στὸ Σουδάν. Οἱ πρωτεργάτες του συνελήφθησαν.

— Σὲ σπήλαιο, κοντὰ στὸ Φὲζ τοῦ Μαρόκου, ἀνεκαλύφθη ἀνθρώπινος σκελετός, χρονολογούμενος ἀπὸ 50.000 χρόνια.

9. — Ἐνῶ οἱ διαστημικοὶ ἐπιστήμονες ἑκτιμοῦν τώρα τὰ ἀποτελέσματα τῆς πτήσεως τῶν δύο μὲν κοσμοναυτῶν τοῦ «Τζέμινι — 4» καὶ προφητεύουν ὅτι θὰ φθάσουν πρῶτοι στὴ Σελήνη, οἱ Ρῶσοι ἐξαπέλυσαν νέο διαστημόπλοιο, μὲ κατεύθυνσι τὸ δορυφόρο τῆς Γῆς. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς των, θὰ χρειασθῇ τριαήμιση ἡμέρες γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ Σελήνη. Οἱ Ἀμερικανοὶ πιστεύουν ὅτι ἡ νέα σοβιετικὴ ἀποστολὴ πυραύλου ἀποβλέπει στὴν προσελήνωσι μηχανημάτων καὶ συσκευῶν γιὰ παρατηρήσεις.

— Οἱ Ἀμερικανοὶ ἑτοιμάζουν νέα πτῆσι ἀστροναυτῶν. Αὐτοὶ θὰ εἶναι ὁ Κοῦπερ κι' ὁ Κόνραντ καὶ ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ἐπίτευγμα θὰ πραγματοποιηθῇ τὸν Αὔγουστο. Οἱ εἰδικοὶ τῆς ΝΑΣΑ ἀναφέρουν ὅτι ἡ πτῆσις θὰ εἶναι δεκαήμερη. Ἤδη ὁ πύραυλος «Τιτὰν — 2» τῆς νέας ἀποστολῆς τοποθετήθηκε στὴν ἐξέδρα του.

— Στὴ Γιουγκοσλαβία κηρύχθηκε ἐθνικὸ πένθος γιὰ τὸ πολύνεκρο δυστύχημα ποὺ συνέβη στὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Κάκαν. Ὁ τελικὸς ἀπολογισμὸς τῶν θυμάτων ἀνῆλθε σὲ 124 νεκροὺς. Ἐπίσης στὸ ὀρυχεῖο τῆς Ρουντάμπνκα, στὴ Βόρειο Οὐγγαρία, πέντε ἀνθρακωρύχοι σκοτώθηκαν, δυὸ παγιδεύθηκαν καὶ δυὸ τραυματίσθηκαν, ὕστερα ἀπὸ αἰφνιδία ὑποχώρησι ἀνθρακοφόρου τοιχώματος.

— Ὁ πρόεδρος Νοφρέρε τῆς Ταγζανίας (πρώην Ταγκανίκα καὶ Ζανζιβάρη) δήλωσε ὅτι μιὰ ἑνωμένη Ἀφρικὴ εἶναι ἡ μόνη ἀπάντησι ἐναντίον τῶν ἰμπεριαλιστικῶν σχεδίων. «Ἡ σημερινὴ ἀδυναμία τῆς Ἀφρικῆς, εἶπε, ὀφείλεται στὴν ἔλλειψι ἑνότητος».

— Ἕνα σοβιετικὸ δικαστήριο, στὴ Μόσχα, κατεδίκασε σὲ θάνατο ἕξη Ρώσους πολίτες, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι συνεργάσθηκαν μὲ τοὺς Ναζὶ σὲ στρατόπεδα βασανισμοῦ καὶ ἐξοντώσεως. Ἡ δίκη ἔγινε στὸ Κράσνονταρ τοῦ βορείου Καυκάσου. Ἡ ἐκτέλεσι θὰ γίνῃ διὰ τυφεκισμοῦ. Οἱ καταδικασθέντες εἶχαν δράσει στὸ Μπούχενβαλντ καὶ στὸ Ἀουσβίτς.

— Στὴν Ἀλκαντρίλα, 14 μαθητὰ τῆς Σχολῆς Ἀλεξιπτωτιστῶν σκοτώθηκαν κατὰ τὴν διάρκεια ἀσκήσεων. Τὰ δυὸ ἀεροπλάνα, στὰ ὁποῖα ἐπέβαιναν οἱ ἀλεξιπτωτισταί, συνεκρούσθησαν στὸν ἀέρα καὶ συνετρίβησαν στὸ ἔδαφος, μέσα σὲ μιὰ κόλασι φωτιᾶς. Δέκα ἄλλοι ἀλεξιπτωτισταὶ πρόλαβαν νὰ πηδήσουν, πρὶν τὰ ἀεροσκάφη συντριβοῦν στὸ ἔδαφος.

— Πέντε ὁμογενεῖς, στὸ χωριὸ Λικέτι τοῦ Κογκό, ἐκτελέστηκαν ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες.

— Ἕνα ἀπίστευτα φοβερὸ γεγονὸς στὸ 604 τάγμα τῆς 6ης μεραρχίας, στὸ Κιλκίς. Ὁ στρατιώτης Β. Τσαλαπατάκης ἦταν βάρδια 1 — 3 τὴν νύκτα. Στὶς 1.45' ὅμως, ἄφησε τὴν σκοπιά του, πῆγε σὲ μιὰ ἀποθήκη πυρομαχικῶν πῆρε δυὸ αὐτόματα καὶ δέκα χειροβομβίδες καὶ ὕστερα τράβηξε στὸ θάλαμο ὅπου κοιμόντουσαν ἀμέριμνοι 50 συνάδελφοί του. Μὲ προτεταμένο τὸ ἕνα αὐτόματο, διέταξε τὸ θαλαμοφύλακα νὰ κλείσῃ τὰ παράθυρα καὶ νὰ «βαρέσῃ ἔγερσι». Ἀπὸ τὶς ἀγριες φωνὲς του ξύπνησαν τὰ φανταράκια. "Ἕνας λοχίας ἀγουροξυπνημένος ρώτησε: «—Τί συμβαίνει; Ποιὸς διέταξε συναγερμό;» «Ἐγὼ διατάζω τώρα», δήλωσε ὁ Τσαλαπατάκης. Κι' ἄρχισε νὰ γαζώνῃ μὲ τὸ αὐτόματο τὸν θάλαμο. Οἱ 50 στρατιῶτες, αἰφνιδιασμένοι, δὲν μπόρεσαν ν' ἀντιδράσουν. Κανεὶς τους δὲν σκέφθηκε νὰ ριχτῇ καὶ ν' ἀφοπλίσῃ τὸν Τσαλαπατάκη. Προσπάθησαν μόνο νὰ καλυφθοῦν. Ὁ Τσαλαπατάκης δούλεψε τὸ αὐτόματο, μέχρι ποὺ ἔπαθε ἐμπλοκή. Τότε, πῆρε τὸ ἄλλο, ποὺ εἶχε κρεμάσει στὸν ὦμο του. Κι' ὅταν κι' αὐτὸ δὲν λειτούργησε κανονικά, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ τὶς χειροβομβίδες. "Ἕνας λοχίας, ὁ Α. Βασίλης, ὥρμησε τελικὰ γιὰ ν' ἀφοπλίσῃ τὸν Τσαλαπατάκη. Δέχθηκε στὴ φούχτα του τὴν χειροβομβίδα, ποὺ, ὅπως ἔσκασε, τοῦ ἔκοψε τὸ χέρι. Τὴν τελευταία, δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ρίξῃ μακριὰ ὁ Τσαλαπατάκης. "Ἔσκασε κοντὰ στὸ στῆθος του καὶ τὸν σκότωσε. Σύνολον νεκρῶν 4 καὶ 20 στρατιῶτες τραυματίες. Πολλὲς ἡ κατάστασις εἶναι κρίσιμη. Στὸν τόπο τοῦ δράματος ἔσπευσε ὁ διοικητὴς τοῦ Β' Σῶματος Στρατοῦ κ. Λίβας καὶ μ' ἐλικόπτερο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ κ. Γενγηματάς. Οἱ ἰατροὶ πιστεύουν ὅτι ὁ Τσαλαπατάκης ἦταν μανιακός, μὰ δὲν εἶχε ἐκδηλώσει προηγουμένως τὴν παθησί του. Ἐκεῖνη τὴν νύχτα, σὲ μιὰ κρίσι σχιζοφρενείας, διέπραξε τὸ φοβερὸ ἐγκλημα.

— Τὴν καθιέρωσι τεσσάρων λογοτεχνικῶν βραβείων, ποὺ θὰ συνοδεύωνται ἀπὸ σεβαστὸ χρηματικὸ ποσό, ἀνήγγειλε ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Γ. Πλυτᾶς.

— Ὁ Πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κ. Γ. Παπανδρέου κήρυξε τὴν «Μάχη κατὰ τῆς παράγκας». Σὲ πάνδημο συγκέντρωσι στὸ Δουργούτι, θεμελίωσε 1000 διαμερίσματα προσφύγων τοῦ 1922 κι' ἄλλων κατοίκων τῆς περιοχῆς. Στὴν ὁμιλία του ἐτόνισε: «Εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι τιθέται τέρμα στὴν παράγκα κι' ὅτι ἡ κυβέρνησις δημιουργεῖ συνθήκας πολιτισμοῦ γιὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος».

Ἡ πριγκήπισσα τῆς Δανίας Βενεδίκτη βρίσκεται στὴν Κέρκυρα, στὸ «Μὸν Ρεπό», κοντὰ στὴν Ἄννα Μαρία.

Ζωή

Ἡ "Ἄννα Συνοδινοῦ, στὴν λαμπρὴ ἐπιτυχία τῆς «Ἀντιγόνης». Τὰ ἐγκαίνια τοῦ θεάτρου της τίμησε ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ 3.000 ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων, τῶν Τεχνῶν καὶ τῆς Κοινωνικῆς ζωῆς τῆς Ἀθήνας.

10. — Ὁ ὑπουργὸς Δημοσίων Ἔργων κ. Στ. Χούτας ἐξήγγειλε τὸ ἔργον ἀνασυγκροτήσεως τῆς Κρήτης, ποὺ ἐφαρμόζει ἤδη μὲ γοργὸ ρυθμὸ ἡ κυβέρνησις τῆς Δημοκρατίας. Κατὰ τὴν ἀποστολή του στὴν Μεγαλόνησο, ἔθεσε τὶς βάσεις τοῦ προγράμματος τῶν διαφόρων ἐργασιῶν. Ἔτσι, ἐλπίζεται ὅτι σύντομα ἡ Κρήτη θὰ μπορέσῃ ν' ἀξιοποιήσῃ τὸν πλοῦτο της.

— Ἡ «Χούντα» στὸν "Αγιο Δομίνικο προβαίνει σὲ φρικώδεις μαζικὲς ἐκτελέσεις τῶν ἀντιπάλων της. Ὁ κ. Πὶερ Λαμπέρ, ἀπεσταλμένος τοῦ Γαλλικοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων, ἀναφέρει ὅτι «καθημερινῶς ξεκινάνε φορτηγὰ αὐτοκίνητα ἀπὸ τὸν τομέα τῆς «Χούντας», ποὺ μεταφέρουν στὶς φυλακὲς «Λὰ Βικτόρια» πλῆθος κρατουμένων. Κοντὰ στὸ κτίριο τοῦ Τροχίλο, ὅμως, πολλὰ αὐτοκίνητα σταματοῦν. Ἀκοῦγονται ἀγωνιῶδες κραυγὲς καὶ σπαρακτικὲς ἐπικλήσεις βοηθείας. Ὕστερα οἱ ριπὲς αὐτομάτων. Κι' ἐπειτα τὰ αὐτοκίνητα ξεκινοῦν πάλι, ἀφήνοντας σκορπισμένα τὰ πτώματα". Φαίνεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς «Χούντας» ἀσκηνοθετοῦν" ἀπόδρασι τῶν κρατουμένων, τοὺς ὁποίους στὴ συνέχεια ἐκτελοῦν μὲ αὐτόματα καὶ πολυβόλα!... Ἐπίσης γίνονται συνεχῶς ἐπίσημες ἐκτελέσεις. Μόνο σὲ μιὰ μέρα, ἐξετελέσθησαν 39 ἀντίπαλοι τῆς «Χούντας».

— Σημαντικὴ ἔκτασις τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Τσεχοσλοβακίας κατεκλύσθη ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Δούναβεως. Σὲ πολλὰ σημεῖα, τὸ νερὸ ἔφθασε σὲ ὕψος 29 ποδῶν. Δώδεκα χιλιάδες ἐργάτες ἀγωνίζονται νὰ ἐνισχύσουν τ' ἀναχώματα τοῦ ποταμοῦ.

— Ὁ προσωπικὸς γιατρὸς τοῦ Προέδρου Τζόνσον, ἀντιναύαρχος Μπάρκλεϋ, διέψευσε κατηγορηματικὰ τὴν ἀναγραφείσαν εἴδησιν ὅτι ὁ κ. Τζόνσον ὑπέστη καρδιακὴ προσβολή. «Ἡ ὑγεία τοῦ Προέδρου, εἶπε, εἶναι ἐξαιρετική». Μὰ τὸ παιγνίδι ἔγινε στὴν Γουὸλ Στρήτ. Τὸ Χρηματιστήριο διεκυμάνθησαν πολλὲς ἀξίες ἐπιχειρήσεων...

— Ἕνας σάτυρος ἐπετέθη στὴν ὁμορφη φοιτήτρια τῆς Ἰατρικῆς Ντανιέλα, ἐτῶν 17. Εἶχε χωθῇ κρυφὰ μέσα στὸ δωμάτιό της, στὸν «Οἶκο Φοιτητρίας» τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης, καὶ προσπάθησε νὰ τὴν κατακτήσῃ, μέσα στὴν καρδιὰ τῆς νύκτας. Στὶς ἀγωνιῶδεις ἐπικλήσεις τῆς νεαρᾶς, ἔσπευσαν οἱ διακόσιες συνάδελφοί της. Μισογυμνες ρίχθηκαν στὸν ψυχοπλάτη ἐπιδρομέα καὶ τὸν τσάκισαν στὸ ξύλο. Τελικά, ὁ «ἐπιδρομέας» κατορθωσε νὰ διαφύγῃ. Παντοῦ οἱ διαπασαίσες φοιτήτριες δήλωσαν: «Ἂν τολμήσῃ νὰ ξαναρθῇ, θὰ πάθῃ χειρότερα»...

— Ἐξαπελύθη τρομακτικὴ ἐπίθεσις τῶν ἀντρτῶν κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν, στὸ Β. Βιετνάμ. Ἡ πόλις Ντὸγκ Κσάϊ κατελήφθη αἰφνιδιαστικά. Ριχθήκαν 200 βλήματα ὅλμων, ἐνῶ οἱ Ἀμερικανοὶ μὲ ἀεροπλάνα κι' ἑλικόπτερα ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἀντρτῶν.

— Ὁ καγκελλάριος τῆς Δυτικῆς Γερμανίας κ. Ἔρχαρντ, σὲ σχετικὲς δηλώσεις του, ἐτόνισε ὅτι «ἡ Γερμανία δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη ν' ἀκολουθῇ ἀμερικανικὴ ἢ γαλλικὴ πολιτική».

— Θὰ διατεθοῦν 17 ἑκατομμύρια δραχμὲς γιὰ ἔργα ὁδοποιίας στὸ Νομὸ Ἀττικῆς, στὶς περιοχὲς Κορωπίου — Βάρης, Χαλανδρίου — Πεντέλης, Ἐκάλης — Διονύσου — Ν. Μάκρης, Ὠρωποῦ — Χαλκουτσίου, Ν. Φιλαδελφείας — Ἀχαρνῶν, Πόρτο Ράφτη — Ἁγίου Σπυρίδωνος, Πικερμίου — Σπάτων, Ἐλευσίνος — Μαγούλας — Μάνδρας.

— Στὴν Κολομβία, ἐξοντώθηκε ὁ ληστὴς Ἐφρὲν Κονζάλες, ἀφοῦ ἀντιμετώπισε ἐπιτυχῶς τὴν ἐπίθεσι 200 στρατιωτῶν.

— Σὲ 19 χρόνια εἰρκτὴ κατεδικάσθη ὁ «Δράκος τῆς Ἀμφιάλης" Χαράλαμπος Καπατσούλου.

11. — Τὸ νέο σοβιετικὸ πείραμα γιὰ τὴν Σελήνη δὲν πέτυχε. Ὁ «Λούνα — 6» δὲν κατάφερε νὰ φθάσῃ στὸ δορυφόρο της Γῆς. Δὲν λειτούργησε κανονικὰ ὁ μηχανισμὸς διορθώσεως τῆς πορείας του. Ἔτσι τὸ διαστημόπλοιο θὰ περάσῃ σὲ ἀπόστασι 99419 μιλίων ἀπὸ τὴν Σελήνη. Στὸ ἐνεργητικὸ ὅμως τῆς Ρωσίας εἶναι οἱ ἀκόλουθες ἐπιτυχίες: Ἐπῆλθε, τὴν Σελήνη μὲ τὸν «Λούνικ — 1» καὶ τὸν «Λούνικ — 2». Ἔχει φωτογραφήσει ἐπίσης τὴν ἀθέατη πλευρὰ τῆς Σελήνης.

— Τὸ διαστημόπλοιο «Βοστοκ — 4» ἐκτίθεται στὸ σοβιετικὸ περίπτερο τῆς 26ης Ἀεροπορικῆς Ἐκθέσεως, στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μπουρζέ. Τὸ περίπτερο διευθύνει ὁ Γιούρι Γκαγκάριν, ποὺ ὑπῆρξε καὶ κυβερνήτης τοῦ διαστημοπλοίου κατὰ τὴν πρώτη πτῆσι τοῦ ἀνθρώπου στὸ Διάστημα, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1961. Ἐπίσης ἐκτίθενται τὰ γιγαντιαῖα ὑπερσονικὰ ἀεροπλάνα «ΤΟΥ — 134» καὶ «Μ — 10», καθὼς καὶ ἕνα τεράστιο ἑλικόπτερο τοῦ ἰδίου τύπου. Στὴν Ἐκθεσι μετέχουν ἑκατοντάδες κατασκευασταί, ὅπως οἱ Τουπολέφ, Γιακόβλεφ, Ἀντικοφ, Μικογιὰν καὶ Ἰουσίν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὑπουργὸ τῆς Ἀεροπορίας τῶν Σοβιέτ.

— Στὸν ἀεροδρόμιο τοῦ Λουδίνου πραγματοποιήθηκε αὐτόματη τυφλὴ προσγείωσις ἑλληνικοῦ ἐπιβατικοῦ ἀεριωθουμένου. Τὸ ἀεροσκάφος, τύπου «Φράταντ» (Τριείνα) τῆς "Ε.Α.Π, ἐκτελοῦσε τὸ συνηθισμένο δρομολόγιο Παρισίων — Λουδίνου. Ὅπως ἀνέφερθη, οἱ 88 ἐπιβάτες, ποὺ μεταφερε δὲν ἐγνώριζαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ νέο

σύστημα αὐτόματης προσγειώσεως. Τὸ πληροφορήθηκαν μόνον ὅταν τὸ ἀεροσκάφος προσγειώθηκε...

— Θὰ κυκλοφορήσουν ἀναμνηστικὲς σειρὲς γραμματοσήμων τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ 'Ελευθερίου Κ. Βενιζέλου, τῶν 1.50 καὶ τῶν 2.50 δραχμῶν. 'Επίσης, τοῦ Συνεδρίου τῶν ΑΧΕΠΑ, δραχμῶν 6.

—"Ερθασε στὴ Μόσχα, γιὰ ἐπίσκεψι καλῆς θελήσεως, ὁ Σουηδὸς πρωθυπουργὸς Ντάγκ 'Ερλάντερ.

— Οἱ συγκινήσεις εἶναι ἡ κυριώτερη πηγὴ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ ἀποκαλύπτει ὁ καθηγητὴς Π. 'Ανοχίν. 'Ο ἀποτελεσματικὸς ἔλεγχος τῶν συγκινήσεων ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ μᾶς χαρίση τὴν παράτασι τῆς ζωῆς.

—Η Σοραγία ἀνανεώνει τὶς προσπάθειές της, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πετύχη στὸν κινηματογράφο. "Εχινε μαθήτρια τοῦ καθηγητὴ μόν, γιὰ νὰ διδαχθῆ καὶ νὰ θριαμβεύση. 'Ελπίζει ὅτι σύντομα θὰ πάη στὴν 'Αμερικὴ καὶ θὰ συνεργασθῆ μὲ τὸν Στρασμπεργκ, ποὺ θεωρεῖται εἰδικὸς στὰ ζητήματα τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου. 'Ο ἴδιος λανσάρησε τὸν Τζεϊμς Ντήν.

12.— 'Ο Πρωθυπουργὸς κ. Γ. Παπανδρέου ἐδήλωσεν ὅτι ὁ ἀνδριὰς τοῦ 'Ελ. Βενιζέλου θὰ στηθῆ παρὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ 'Αγνώστου Στρατιώτου.

— 'Ο ὑπουργὸς 'Εξωτερικῶν κ. Κωστόπουλος θὰ παραστῆ στὶς αὐριανὲς γιορτὲς τοῦ Ναυαρίνου

— Πέθανε στὴ Μυτιλήνη ἡ Σμαράγδα Λημναίου, ἐτῶν 38, ἀπὸ κολλύβα ποὺ ἔβρασε ἡ ἴδια.

— Δυὸ ἄνδρες καὶ μιὰ γυναίκα, ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ διασχίσουν τὴν Δυτικὴν 'Ερημον τῆς Αἰγύπτου, βρέθηκαν νεκροί. Τὰ πτώματά τους βρέθηκαν σκεπασμένα ἀπὸ τὴν ἄμμο, 200 μίλια δυτικὰ τοῦ Καΐρου.

—Από τὸ ὕψωμα "Αγιος Στέφανος τῆς Καλύμνου, ἀπεσπάσθη τεράστιος βράχος καὶ κατέπεσε στὸ σπίτι τῆς Καλλιόπης Παπαθανασίου, τὸ ὁποῖο ἰσοπέδωσε. Δὲν ὑπάρχουν θύματα, γιατὶ τὰ 11 ἄτομα τῆς οἰκογενείας εἶχαν κατεβῆ στὸ λιμάνι γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν συγγενῆ τους ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Στὸ ἴδιο σημεῖο, ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία, ἐδῶ καὶ 4 χρόνια, εἶχε ἰσοπεδωθῆ πάλι τὸ σπίτι κι' εἶχαν σκοτωθῆ μιὰ γυναίκα κι' ἕνα παιδί.

—Εντεκα χωριὰ τῆς περιοχῆς τῆς Πρεβέζης δεχθήκαν ἐπιδρομὲς 200 λύκων.

— Στὴ Βαγδάτη, ἡ ζέστη ξεπέρασε τοὺς 42 βαθμούς.

—'Ο Δήμαρχος 'Αθηναίων κ. Γ. Πλυτᾶς καὶ ὁ κ. Ι. Παπαθεοδώρου μετέβησαν στὴν Βαρσοβία, ὡς ἐπίσημοι προσκεκλημένοι τοῦ δημάρχου τῆς Πολωνικῆς πρωτευούσης. Ἐπίσης ὁ κ. Πλυτᾶς θὰ ἐπισκεφθῆ ἐπισήμως καὶ τὸ Βελιγράδι.

— Οἱ Μητέρες τιμήθηκαν ἀπὸ τὴν Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας 'Ελισάβετ, γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφεραν στὴ Μεγάλη Βρετανία, μὲ τὸ ἀνώτατο παράσημο τοῦ Ταγματος τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας.

—Ο ὅρος «συσκευὴ τοῦ ψεύδους» δὲν ἀνταποκρίνεται καθόλου στὴν πραγματικότητα. Τὸ μηχάνημα δὲν εἶναι συσκευὴ ψεύδους. Συσκευὴ ψεύδους εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατευθύνει τὸ μηχάνημα» ἐδήλωσε ὁ "Εγκνταρ Χούβερ τῆς "Εφ Μπῆ "Αϊ.

—Η κρυοδιολογία μᾶς σώζει ἀπὸ τὸν θάνατο. Οἱ 'Αμερικανοὶ ἐπιστήμονες πράγματι πέτυχαν ἀληθινὰ θαύματα χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων, μὲ τὴν μέθοδο τῆς βαθείας ψύξεως.

—Η Γαλλίδα τραγουδίστρια Μαρίζολ κέρδισε τὸ ἔπαθλο τοῦ «Χρυσοῦ Αὐτοκράτορα», γιὰ τὸ 1964.

— Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τῆς καρδιᾶς εἶναι ἡ χοληστερόλη, ἡ διατροφή, ὁ καπνὸς κι' οἱ στενοχώριες.

—Η 'Ιταλίδα γάτσα τοῦ κινηματογράφου Μαράντη περνᾶ τὶς διακοπές της στὴν 'Ελλάδα.

— Οἱ 'Αμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἑτοίμασαν ἤδη τὰ σχέδια τοῦ πρώτου σπιτιοῦ ποὺ θὰ χτισθῆ στὴν Σελήνη. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀεροστεγὲς ἐνδιαίτημα.

— Στὸν λιμενεργάτη Αὔγουστο Λεμπόν, ἀπενεμήθη τὸ βραβεῖο τοῦ «ἀξιωτέρου» πατέρα τῆς Γαλλίας. 'Ο κ. Λεμπὸν κατέγραψε ἀπὸ τὸ Καλαί. Εἶναι 54 χρόνων. "Εχει 9 παιδιὰ (ἕξη κοριτσιὰ καὶ τρία ἀγόρια) εἶναι προστάτης 8 ἀνεψιῶν τοῦ καὶ ὁλοκλήρη ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας του λειτουργεῖ σὰν χρονόμετρο. "Εχουν τὰ πάντα καὶ εἶναι ἁπλούστατα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν κ. Λεμπόν. "Ετσι, ἐπῆρε κι' αὐτὸς τὸ βραβεῖο μὲ τὶς 10.000 φράγκα.

— Δυὸ χαριτωμένες Νεοζηλανδές, ἡ Σουζὰν Λίγκ κι' ἡ Στέφαν Λήθαμ, ξεκίνησαν μὲ τὰ ποδήλατά τους ἀπὸ τὸ Λουδίνιο. Θὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Κολωνία, τὴν Χαϊδελβέργη, τὴν Στουτγάρδη, τὸ Μόναχο, τὴν Βενετία, τὴν Τεργέστη, τὸ Σπαλάτο καὶ τὸ Ντουμπρόβνικ καὶ τὰ Σκόπια καὶ θὰ μᾶς ἔρθουν στὴν 'Αθήνα.

— Μεγαλοπρεπὴς ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ θεάτρου τοῦ Λυκαβηττοῦ. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐπίμησεν ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Παπανδρέου, ὁ ὑπουργὸς προεδρίας κ. Παπασπύρου, πολλὰ μέλη τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τρεῖς χιλιάδες ἐπίλεκτοι ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων, τῶν Τεχνῶν καὶ τῆς Κοινωνικῆς ζωῆς τῆς πρωτευούσης. 'Η κ. "Αννα Συνοδινοῦ κι' οἱ συνεργάτες της εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων γιὰ τὴν δημιουργία των.

13.— Τὸ πρόβλημα τῶν ψυχοπαθῶν ἀπασχολεῖ τὸ ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς. Καταρτίσθηκε ἤδη τὸ πρόγραμμα τῆς περιθάλψεώς τους. Θ' αὐξηθοῦν τὰ κρεβάτια τοῦ Δημοσίου Ψυχιατρείου. Ὑπολογίζεται ὅτι θὰ προστεθοῦν 400 κλίνες. Ἐπίσης, 1.100 ἀνίατοι ἀσθενεῖς θὰ μεταφερθοῦν στὴν Λέρο. Τέλος, στὰ Χανιὰ θὰ ἱδρυθῆ ψυχιατρεῖο καὶ θὰ μετατραπῆ τὸ σανατόριο τῆς Τριπόλεως σὲ νοσηλευτικὸ ἵδρυμα ψυχοπαθῶν. Μὲ σχετικὸ νομοσχέδιο, θὰ ἀντιμετωπισθῆ τὸ ψυχιατρικὸ πρόβλημα στὴν 'Ελλάδα.

—'Ο ἀναπληρωτὴς ὑπουργὸς Συντονισμοῦ κ. 'Ανδρέας Γ. Παπανδρέου προήδρευσε συσκέψεως τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν Πατρῶν καὶ ἐνημερώθη γιὰ τὰ ἔργα ποὺ γίνονται στὸν Νομὸ 'Αχαΐας.

—'Αγνωστοι ἔκλεψαν εἰκόνες μεγάλης ἀξίας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου Κουτσοποδίου, κοντὰ στὸ Ναύπλιον.

—Επανελήφθησαν μὲ ἀφάνταστη σκληρότητα οἱ μάχες στὴν περιοχὴ τῆς πόλεως Ντόγκ Ζοάϊ, μετὰξὺ λόχου ἀλεξιπτωτιστῶν καὶ 500 ἀνταρτῶν τοῦ Βιετκόγκ.

—'Η ἰταλικὴ ἀστυνομία συνέλαβε στὴν Νεάπολι τὴν Καρμένα ντὲ Μπέρναντις, γιατὶ εἶχε συνδέσει τὴν ὑδραυλικὴ ἐγκατάστασι τοῦ σπιτιοῦ της μὲ ἀγωγὸ τοῦ Διϋλιστηρίου ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴν οἰκία της κι' ἐπαιρνε καὶ πωλοῦσε κρυφὰ ὅση βενζίνη ἤθελε...

—Ο 'Ιάσων Μάριο Σιγκαματσοῦ κέρδισε τὸν Μαραθώνιο, μὲ νέο παγκόσμιο ρεκὸρ 2 ὡρῶν καὶ 12 λεπτῶν.

— Στὴ Λωζάννη συνελήφθη ὁ Σαμουὴλ Λεμάν, τέως λοχίας τῆς γαλλικῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἐτοποθέτησε βόμβες μέσα σ' ἕνα ἀνθοδοχεῖο, σὲ μνημεῖο τῆς Τουλώνος, γιὰ νὰ σκοτώση τὸν πρόεδρο τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας στρατηγὸ Ντὲ Γκώλ ποὺ θὰ ἐπεσκέπτετο τὸ μνημεῖο.

—'Αεροπλάνα τῶν ΗΠΑ ἐβύθισαν 15 πλοῖα, στὸ Β. Βιετνάμ.

—'Ο φερόμενος ὡς δολοφόνος τῆς ἀτυχοῦς Μπαϐέα, Δ. Ζάγκας, μετὰ τὴν πλήρη ὁμολογία του καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κακουργοδικείου, ἠθώωθη ὡς ψυχοπαθὴς καὶ διετάχθη τὸ κλείσιμό του στὸ Δ. Ψυχιατρεῖον.

—'Ο ναύτης Φ. Ριζόπουλος, τοῦ φορτηγοῦ «Μαριγὼ» ἐνῶ το πλοῖο ἔπλεε νοτίως τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Βόλα, στὶς ἀκτὲς τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς χάθηκε ἀπὸ τὸ σκάφος. Πιθανὸν νὰ ἔπεσε στὴν θάλασσα καὶ τὰ νερὰ νὰ παρέσυραν τὸ πτῶμα του.

Τὸ διάταγμα περὶ ἀποκτήσεως ἀκαδημαϊκοῦ ἀπολυτηρίου καταρτίσθηκε ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Οἱ ἐξετάσεις θὰ γίνουν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου καὶ 10ης 'Οκτωβρίου. Απολυτήριο θὰ λάϐουν οἱ ἀσκογόμενοι στὶς 'Ανώτατες Σχολές. Οἱ μὴ εἰσαγόμενοι θὰ πάρουν υόνο κατοπτικὸ σημείωμα. Τὶς ἐξετάσεις θὰ διευθύνη ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ ἐδρεύη στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας. Δικαίωμα συμμετοχῆς ἔχουν ὅλοι οἱ ἀπόφοιτοι τῶν Λυκείων.

—"Ολοι οἱ ὑποψήφιοι ὀδηγοὶ θὰ ὑποϐάλλωνται σὲ διαφορα τεστς ὁδηγητικῆς ικανότητος. Οἱ ψυχοτεχνικὲς ἐξετάσεις θὰ γίνωνται στὸ Κέντρο Ψυχοτεχνικῶν Ἐρευνῶν.

— Στὴ Νέα Φιλαδέλφεια ἔγινε ἡ κλήρωσις ἐργατικῶν κατοικιῶν. Δόθηκαν τὰ κλειδιὰ σὲ 512 δικαιούχους.

— Γάλλοι καλλιτέχνες, ὁ Ζὰν Ντανιέλ κι' ὁ Σάμμυ Φεραί, γυρίζουν στὴν Σκῦρο τὸ φίλμ «Μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά».

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΟΤΑΝ ὁ Χέμπερτ Μαίη γύρισε στὸ σπίτι του ἀπὸ τὸ κατάστημα, οἱ γείτονές του ἦταν ἀπασχολημένοι μὲ τὴν περιποίησι τοῦ κήπου τους. Στάθηκε γιὰ νὰ κουβεντιάση λίγο μαζί τους. 'Ο Τζὼν Χέντερσον ἄφησε χάμω τὸ κηπουρικὸ φαλίδι κι' ἄναψε τὴν πίπα του. 'Η γυναίκα του ἔβγαλε τὰ γάντια τῆς δουλειᾶς καὶ πῆρε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα μαντῆλι, γιὰ νὰ σκουπίση τὸν ἱδρώτα της.

— Τί φοβερὴ ζέστη! εἶπε.

'Ο Χέμπερτ ἀπάντησε εὐγενικὰ ὅτι πράγματι ἡ μέρα ἦταν πολὺ ζεστή.

— 'Απὸ μερικὲς ἑβδομάδες τώρα, εἶπε ἡ κυρία Χέντερσον κυττάζοντας τὸν Χέμπερτ, ἔχετε μιὰ ὄψι πολὺ καλύτερη, θὰ ἔλεγα πιὸ ἀνακουφισμένη.

'Ο ἄντρας της ἔγνεψε καταφατικά, σὰν νὰ ἐπεδοκίμαζε τὰ λόγια της.

'Ο Χέμπερτ τοὺς κύτταξε μὲ ὕφος ἔκπληκτο.

— Τὸ λέτε σὰν νὰ ϐρισκόμουν σὲ ἀνάρρωσι, εἶπε. Μὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν ἄρρωστος!

— Δὲν καταλαϐαίνετε τί ἐννοῶ, κύριε Μαίη; ρώτησε ἡ κυρία Χέντερσον. Πρίν, εἴχατε τὴ συνήθεια νὰ τρέχετε πάνω-κάτω, χωρὶς σχεδὸν νὰ μὰς χαιρετᾶτε. Δὲν σὰς παρεξηγούσαμε, ϐέϐαια, γι' αὐτό. Ξέραμε γιατὶ γυρίζατε τόσο διαστρόφως καὶ μὲ τόση ἀγωνία στὸ σπίτι σας. Μά, ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, φαίνεστε σὰν νὰ ἔχουν χαλαρωθῆ τὰ νεῦρα σας. Τὸ προσέξαμε αὐτὸ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. 'Εγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου, ϐλέπετε, σὰς ϑαυμάζουμε πολὺ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σας πρὸς τὴ σύζυγό σας. Καταλαϐαίνουμε πὼς ϑάναι πολὺ κουραστικὸ νὰ τρέχετε ἀπὸ τὸ κατάστημα στὸ σπίτι καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι πάλι στὸ κατάστημα.

— Σωστά, ἐπεδοκίμασε ὁ κύριος Χέντερσον. Καὶ δὲν ϑὰ εἶναι ϐιόλου εὐχάριστο νὰ μένετε στὸ σπίτι ὅλα τὰ ϐράδια χωρὶς νὰ διασκεδάζετε καϑόλου! Κι' ὅμως ἐσεῖς μένετε ἀδιαμαρτύρητα κοντά της, γιὰ ἑβδομάδες, γιὰ μῆνες...

'Ο Χέμπερτ κοκκίνισε.

— Κάνω μόνο τὸ καϑῆκον μου, εἶπε. Αὐτὴ ἡ κατάστασι εἶναι πολὺ πιὸ ὀδυνηρὴ γιὰ τὴ Μιράντα, τὴ γυναίκα μου.

— Τὸ λέτε αὐτό, ἐπειδὴ εἶστε ἀλτρουϊστής, ἀπάντησε χαμηλόφωνα ἡ κυρία Χέντερσον. Μὰς ἐξομολογοῦμαι πὼς μερικὲς φορές, ὅταν σὰς ϐλέπω νὰ παίρνετε τὸ τσάϊ στὴ ϐεράντα, ζηλεύω ἐκείνη τὴν καημενούλα. Αναρωτιέμαι πόσοι ἄντρες ϑὰ ἦταν διατεϑειμένοι νὰ ϑυσιάσουν τὴ ζωή τους κοντὰ σὲ μιὰ γυναίκα παράλυτη!

Κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν ἄντρα της.

— 'Εσύ, εὐτυχῶς, εἶσαι ὑγιὴς καὶ δὲν ϑὰ χρειαστῆ νὰ σοῦ ϐάσω ποτὲ αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι, εἶπε ὁ κύριος Χέντερσον καταλαϐαίνοντας τὴ σκέψι της.

'Η γυναίκα του δὲν τοῦ ἔδωσε σημασία καὶ ἐξακολούϑησε νὰ μιλῆ στὸν Χέμπερτ:

— Μᾶς κάνει εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ϐλέπουμε πιὸ ἤσυχο. 'Η κυρία Μιράντα εἶναι μᾶπως καλύτερα;

— Εὐτυχῶς ναί. Τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες, δὲν ὑποφέρει πιὰ τόσο πολύ.

— 'Ω, μὰ εἶναι ϑαυμάσιο! Νομίζετε... πὼς ϑὰ μπορούσαμε νὰ ἔλϑουμε νὰ τὴν ἐπισκεφτοῦμε;

'Ο Χέμπερτ κούνησε τὸ κεφάλι, συλλογισμένος.

Μόλις μπῆκε στὸ σπίτι ὁ Χέμπερτ, πῆγε ἀμέσως νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὴ σύζυγό του, ὅπως ἔκανε πάντα, καὶ διεπίστωσε πὼς ἡ Μιράντα ϐρισκόταν στὴν ἴδια κατάστασι ποὺ τὴν ἄφησε πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα. Αὐτὸ ἦταν πολὺ φυσικό, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ κινηϑῆ, ἂν δὲν τὴν ϐοηϑοῦσε κάποιος.

— Γύρισα ἀγάπη μου, τῆς εἶπε. Εἶσαι ἄνετα σ' αὐτὴ τὴ ϑέσι;

Μέχρι πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἡ Μιράντα ϑὰ ἔϐλεπε πικρόχαρες ἀπαντήσεις σὲ μιὰ τέτοια ἐρώτησι καὶ ϑὰ ἐξακολουϑοῦσε νὰ γκρινιάζη γιὰ ὧρες, λέγοντας πὼς καμμιὰ ϑέσι δὲν ἦταν ἄνετη γι' αὐτήν. Μὰ τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὶς νέες σχέσεις, ποὺ ὁ Χέμπερτ εἶχε κατορϑώσει νὰ ἐγκαινιάση ἀνάμεσά τους, δὲν παραπονέϑηκε καϑόλου...

— Ἐν τάξει, συνέχισε ἐκείνος μὲ φωνὴ γεμάτη τρυφερότητα. Βλέπεις πόσο μπορεῖ ν' ἀλλάξη ἕνας ἄντρας, ὅταν δὲν εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ἀκούη ἀδιάκοπα γκρίνιες καὶ ἐπιπλήξεις; Τώρα χαίρομαι ὁ ἴδιος ποὺ ϑὰ ϐρίσκωμαι κοντά σου. Ἄλλαστε, ἡ ἀρρωστία σου δὲν ἦταν ποτὲ ϐαρὺς γιὰ μένα. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω, ἦταν οἱ ἀδιάκοπες γκρίνιες σου, τὰ ἀτέλειωτα παράπονά σου. Δὲν τὸ παραδέχεσαι κι' ἐσὺ τώρα; εἴμαστε πιὸ εὐτυχισμένοι τώρα; Πές μου τὴν ἀλήϑεια, μπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηϑῆς;

'Η Μιράντα δὲν τὸ ἀρνήϑηκε.

— Ἦταν ἀδύνατο νὰ συνεχίσουμε ἔτσι, ἀναστέναξε ὁ Χέμπερτ. Χαίρομαι ποὺ μπόρεσες νὰ μὲ καταλάϑῃς. 'Η ὑπομονή ἔχει τὰ ὅριά της, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν πιὸ ϑυνατὸ ἄνϑρωπο...

Δὲν τέλειωσε τὴ φράσι του, σὰν νὰ ἔπρεπε σίγουρος πὼς ἡ Μιράντα ἔκανε ἀκόμη μιὰ ὑπομονή, ὅσο γιὰ τὴν κύτταξε ἀκόμα λίγο, σὰν γοητευμένος ἀπὸ τὴν σιωπηλὴ ὑποταγή της, καὶ ὕστερα τῆς εἶπε εὐγενικά:

— Συγγνώμην, τώρα πρέπει νὰ σ' ἀφήσω γιὰ λίγο. "Εχω πολλὲς δουλειὲς νὰ τελειώσω στὸ σπίτι.

'Απομακρύνϑηκε καὶ ἄρχισε νὰ ἀσχολῆται μὲ τὶς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ μεϑοδικά, μὲ τὶς μηχανικὲς χειρονομίες τοῦ ἀνϑρώπου, ποὺ κάνει τὶς ἴδιες κινήσεις ἀπὸ χρόνια. Στὶς ἑπτά, μπῆκε στὴν κουζίνα καὶ ἑτοίμασε ἕνα ἐλαφρὸ δεῖπνο. "Εφαγε μὲ ὄρεξι, ὕστερα ἔπλυνε τὰ πιάτα καὶ τὰ ἔϐαλε στὴ ϑέσι τους, χαμολεγώντας μὲ τὴ σκέψι πὼς εἶχε φτάσει ἐπιτέλους ἡ πιὸ εὐχάριστη ὥρα τῆς ἡμέρας, ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως, ποὺ τὴν περνοῦσε στὴ ϐροσιὰ τῆς ϐεράντας, μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς συζύγου του.

Ξαναγύρισε κοντὰ στὴ Μιράντα καί, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν ἀϑλητικὸς τύπος, κατώρϑωσε νὰ τὴν ἀνασηκώση εὐκολα, γιὰ νὰ τὴν τοποϑετήση στὴν ἀναπηρικὴ πολυϑρόνα της. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔκανε αὐτὲς τὶς κινήσεις καὶ δὲν ϑὰ ἦταν ἡ τελευταία... Τύλιξε γύρω στοὺς ὤμους της ἕνα μεξικάνικο σάλι καὶ ὕστερα ἔσπρωξε τὴν πολυϑρόνα στὴ ϐεράντα.

Οἱ σκιὲς τῆς καλοκαιριάτικης ϐραδιᾶς εἶχαν πυκνώσει, μὰ τὸ σκοτάδι δὲν ἦταν ἀκόμα τόσο ϐαϑύ, ποὺ νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ διακρίνη τοὺς Χέντερσον, καϑισμένους στὴ δική τους ϐεράντα. 'Η κυρία Χέντερσον ἔσκυψε πρὸς τὰ ἐμπρός, κάνοντας ἕνα νεῦμα χαιρετισμοῦ, καὶ ὁ Χέμπερτ ἀπάντησε κουνώντας τὸ χέρι.

— 'Η γειτόνισσά μας μὲ ρώτησε γιὰ σένα, εἶπε ὕστερα στὴ Μιράντα. Κατάλαϐε πὼς ἡ ψυχικὴ μου διάϑεσι ἔχει ἀλλάξει καὶ ϑέλησε νὰ μάϑη ἂν εἶσαι καλύτερα. Φαντάσου! Ακόμα καὶ οἱ ξένοι μόνταιναν πὼς ὅλα πάνε καλὰ τώρα ἀνάμεσά μας... Γιατί εἴμαστε εὐτυχισμένοι... δὲν εἶν' ἔτσι, χρυσή μου;

Βεϐαιώϑηκε πὼς ἡ Μιράντα καϑόταν πραγματικὰ ἄνετα, τῆς διόρϑωσε μὲ τρυφερότητα τὸ σάλι καὶ ὕστερα ξαναμπῆκε στὸ σπίτι, γιὰ νὰ φέρη τὸ δίσκο τοῦ τσαγιοῦ. Γύρισε σχεδὸν ἀμέσως, σπρώχνοντας τὸ καρροτσὶ καὶ τὸ τοποϑέτησε κοντὰ στὴν ἀναπηρικὴ πολυϑρόνα. Απὸ τὸ δίσκο δὲν ἔλειπε τίποτα. 'Υπῆρχαν ἄσπρες πετσέτες, ἡ τσαγιέρα, τὸ μπρίκι μὲ τὸ γάλα, φετίτσες λεμονιοῦ, ζάχαρη, μ' ἕνα πιατάκι μὲ γλυκίσματα. 'Η Μιράντα δὲν εἶχε λόγο νὰ παραπονεϑῆ.

'Ο Χέμπερτ τράϐηξε μιὰ καρέκλα καὶ κάϑησε. Γέμισε τὸ φλυτζάνι τῆς Μιράντας, πρόσϑεσε μιὰ φετίτσα λεμονιοῦ κι' ἕνα κομματάκι ζάχαρη, τὰ ἀνακάτεψε μὲ τὸ κουταλάκι κι' ἔσπρωξε τὸ φλυτζάνι πρὸς τὸ μέρος της.

— Πιές, ἀγάπη μου, μουρμούρισε.

"Υστερα ἑτοίμασε τὸ δικό του τσάϊ. "Ερριξε ἕνα κομματάκι ζάχαρη στὸ φλυτζάνι του, περίμενε νὰ λυώση, ὕστερα ἔρριξε κι' ἕνα ἄλλο κι' ὅταν ἔλυωσε κι' αὐτὸ ἕνα τρίτο, κλείνοντας αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ μάτι στὴ γυναίκα του.

— Θυμᾶσαι πόσο γκρίνιαζες ἐπειδὴ χρησιμοποιοῦσα πολλὴ ζαχαρη, τὴν ρώτησε χαμογελώντας. "Ελεγες πὼς ἤταν ϕοϐερὸ νὰ ρίχνω στὸ τσάϊ περισσότερα ἀπὸ ἕνα κομμάτι ζάχαρη. Δέκα ὁλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ ἀποφεύγω τὶς ϕιλονικίες, ἀναγκαζόμουν νὰ πίνω τὸ τσάϊ μου σχεδὸν πικρό, ἐπειδὴ ἔτσι ἄρεσε σ' ἐσένα. Πίστεψέ με, ἀγάπη μου. Τώρα εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ παραδέχτηκες πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ λόγος νὰ ϕιλονικοῦμε γιὰ τέτοια μικροπράγματα. Τὰ μικρὰ πράγματα δημιουργοῦν καμμιὰ ϕορὰ πραγματικὲς ἀγεϕύρωτες ἀδυσσους... καταστάσεις ὑπερεντάσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσουν ἕναν ἄνϑρωπο στὴν τρέλα.

'Ο Χέμπερτ ἔρριξε στὸ φλυτζάνι του μιὰ καλὴ δόσι γάλα καὶ πρόσϑεσε δυὸ φετίτσες λεμόνι. Μὰ φτίνεται πὼς αὐτὸ κάτι τοῦ ϑύμισε, γιατὶ ἄρχισε νὰ γελᾶη εὐϑύμα.

— Για ϑυμήσου πόσες ϕορὲς μὲ μάλωσες, ἐπειδὴ ἀνακάτευα τὸ γάλα μὲ λεμόνι. Οπως ἔλεγες, ἀκόμα κι' ἕνας ἡλίϑιος ϑὰ καταλάϐαινε πὼς τὸ λεμόνι κόϐει τὸ γάλα.

Σώπασε γιὰ λίγο, ἤπιε μιὰ μεγάλη ρουϕηξιὰ ἀπὸ τὸ φλυτζάνι του καὶ ὕστερα συνέχισε εὐγενικά:

— "Εχεις δίκιο, ἀγάπη μου, δὲν πρέπει νὰ ϑυμώσαμε πιὰ τὸ παρελϑόν, τώρα ποὺ εἴμαστε πάλι εὐτυχισμένοι. Μά... ὅταν μιλᾶμε λίγο γι' αὐτό, καταλαϐαίνουμε περισσότερο τὴν τωρινὴ εὐτυχία μας. Ω, Μιράντα, νάξερες πόσο ἀπελπισμένος ἐνιωϑα τότε! Γι' αὐτὸ τώρα νομίζω πὼς ἀνείρευμαι, τώρα ποὺ ξαναρχίσα νὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ἤμαστε ἀρραϐωνιασμένοι. Εδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, ἀπὸ τότε ποὺ φτάσαμε σὲ μιὰ συμϕωνία, νομίζω πὼς ξαναζῶ ἕνα δεύτερο μῆνα τοῦ μέλιτος.

"Εφαγε δυὸ ϐουτήματα, ἤπιε τὸ τσάϊ του καὶ ὕστερα σηκώϑηκε.

— Θὰ εἶναι καλύτερα νὰ μὴν μείνης περισσότερο ἔξω, εἶπε. Μ' αὐτὴν τὴν ἀσφυκτικὴ ζέστη...

"Ερριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ σπίτι τῶν Χέντερσον, ποὺ τὸ εἶχε τυλίξει τὸ σκοτάδι.

— Οταν κάνη πολλὴ ζέστη, συνέχισε, δὲν ϑάπρεπε νὰ σὲ ϕέρνω στὴ ϐεράντα. Μὰ ϕοϐᾶμαι πὼς οἱ Χέντερσον ϑὰ μπορούσαν νὰ ἀναρρωτηϑοῦν γιατὶ ἀπαρνηϑήκαμε τὴν τελευτὴ τοῦ τσαγιοῦ. Και ἐμεῖς δὲν ϑέλουμε νὰ ἀνακατευτοῦν οἱ ἄλλοι στὴν ἰδιωτικὴ μας ζωή... δὲν εἶν' ἔτσι ἀγάπη μου;

"Εσπρωξε τὸ καρροτσὶ μέχρι τὴν κουζίνα καὶ ἐξακολούϑησε νὰ καπνίζη. Κάποια στιγμὴ, πρόσεξε πὼς ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του εἶχε πέσει στὸ χαλί, καὶ χαμογελώντας στὴ σκέψι πὼς ἡ Μιράντα ϑὰ ἄρχιζε νὰ ϑυμριάζη, πρὶν νὰ προφτάση ἡ στάχτη νὰ ϕτάση στὸ πάτωμα.

Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πιὰ τέτοιες ἀνησυχίες. Θὰ καϑάριζε τὸ χαλὶ τὴν ἑπομένη, ὅταν ϑὰ ἔκανε τὶς συνηϑισμένες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, καὶ αὐτὴ τὴ ϕορὰ ἡ Μιράντα δὲν μποροῦσε νὰ ἐχῆ ἀντίρρησι.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΝΤΕΜΙΝΓΚ

ΜΗΝΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

«Σ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ τρόμου, ἡ γλώσσα σου παρέλυσε...».

ναι φτιαγμένη ἀπὸ τὶς μικρὲς εὐχαριστήσεις. Κάϑε ἄντρας πρέπει νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ καπνίση στὸ σπίτι του. 'Εγὼ δὲν πιστεύω πὼς οἱ τοῖχοι καὶ οἱ κουρτίνες ἀπορροϕοῦν τὸν καπνὸ καὶ πὼς ἡ μυρωδιά του μένει στὰ δωμάτια ἀκόμα κι' ὅταν ἀνοίγουν τὰ παράϑυρα, ὅπως ὑποστηρίζες πάντα ἐσύ. Μὰ ἴσως τὸ ἔκανες ἐπίτηδες... ἀλήϑεια; Γιὰ νὰ μοῦ ἀφαιρῆς τὴν εὐχαρίστησι τοῦ τσιγάρου. Ἀκατανόητες γυναικεῖες κακίες...

Σώπασε, σὰν νὰ περίμενε μιὰ ἀπάντησι ποὺ δὲν ἤλϑε, καὶ ὕστερα συνέχισε, συλλογισμένος:

— 'Η μοναδικὴ ἀρνητικὴ πλευρὰ σ-ι- ιας σχέσεις, εἶναι ὁτι ἐσὺ δὲν μιλεῖς. Εἶχε συνηϑίσει νὰ σὲ ἀκούω τόσα χρόνια καὶ τώρα κουράζομαι νὰ κρατῶ μόνος μου τὴ συζήτησι. Μερικὲς ϕορὲς ϑάϑελα νὰ ξεναρχίσης νὰ γκρινιάζης καὶ νὰ παραπονιέσαι...

"Α

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὰ τέσσερα στάδια τῆς ἐξελίξεως τοῦ καρκίνου

Στὰ τρία πρῶτα μπορεῖ ἀκόμη νὰ προληφθῆ.

'Ο Ρῶσος καθηγητὴς Σαμπάντ, ἐδημιούργησε ἕναν καινούργιο ἐπιστημονικὸ ὅρο, τὸν προκαρκίνο. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀληθινὰ ἐπαναστατικὴ θεωρία του, ἡ πρόληψις τοῦ καρκίνου εἶναι δυνατὸ μὲ τὴν προϋπόθεσι τῆς ἐγκαίρου θεραπείας τῆς βλάβης, ποὺ προηγεῖται ἀπ' αὐτόν. Θεραπευθέντος τοῦ προκαρκίνου, προλαμβάνομε τὸν καρκίνο.

Κάθε καρκίνος ἔχει τὸν προκαρκίνο του, βεβαιώνει ὁ καθηγητὴς Σαμπάντ. 'Αρκεῖ ν' ἀποκαλύψωμε ἐγκαίρως αὐτὸν τὸν προκαρκίνον καὶ νὰ τὸν καταπολεμήσωμε, γιὰ νὰ προλάβωμε τὴν ἐξέλιξί του σὲ καρκίνο.

'Αλλά, προτοῦ μιλήσωμε γιὰ τὸν προκαρκίνο, πρέπει νὰ ξεκαθαρίσωμε δύο ζητήματα:

1ον) Ὑπάρχουν ἀσθένειες ποὺ προπαρασκευάζουν τὸ κατάλληλο ἔδαφος γιὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ καρκίνου;

2ον) Ὑπάρχουν, ἀντίθετα, ἀσθένειες, ποὺ προστατεύουν ἀπὸ τὸν καρκίνο;

Ὑπάρχουν πράγματι ἀσθένειες ποὺ προπαρασκευάζουν τὸ ἔδαφος γιὰ τὸν καρκίνο. Καί, πρῶτα - πρῶτα, τὰ χτυπήματα. 'Αλλ' εἶναι πολὺ σπάνιο ἕνας μώλωψ, μιὰ πληγὴ νὰ ἔνα κάταγμα νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ καρκίνο. Ἕνας καρκίνος, ἀντίθετα, μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθῆ πάνω σὲ μιὰ οὐλή, καὶ ἰδιαίτερα σὲ οὐλὴ ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἔγκαυμα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, μπορούμε νὰ ὑποθέσωμε ὅτι ὁ καρκίνος προῆλθε ἀπὸ καρκινογόνους οὐσίες ποὺ βρίσκονταν στοὺς καιμένους ἱστούς.

Μιὰ ἄλλη ἀσθένεια, ποὺ προδιαθέτει στὸν καρκίνο, εἶναι οἱ πολύποδες τῶν ἐντέρων. Οἱ πολύποδες αὐτοί, ὅταν δὲν θεραπευθοῦν ἐγκαίρως, μποροῦν νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ καρκίνο τοῦ παχέος ἐντέρου.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, ὅμως, οἱ πιθανότητες νὰ ἐξελιχθῆ μία ἀσθένεια σὲ καρκίνο εἶναι ἐλάχιστες καὶ σχεδὸν ἀνύπαρκτες.

'Από τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, δὲν ὑπάρχουν ἀσθένειες ποὺ προστατεύουν ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὸν καρκίνο. Κι' αὐτὸ ἰσχύει ἰδίως γιὰ τοὺς ρευματισμούς, ποὺ γιὰ πολὺν καιρὸ ἐθεωρήθησαν σὰν ἀσπὶς κατὰ τοῦ καρκίνου.

Στὸ σημεῖο ὅπου βρίσκονται σήμερα οἱ γνώσεις μας, δὲν ἔχουμε κανένα σοβαρὸ στοιχεῖο, ποὺ νὰ μᾶς ἐπιτρέπη τὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπάρχουν ἀσθένειες, μὲ τὶς ὁποῖες θὰ μπορούσαμε νὰ ἐμβολιάσωμε τὸν ὀργανισμὸ ἐναντίον τοῦ καρκίνου.

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα στὸ θέμα τοῦ προκαρκίνου.

Τὰ συμπεράσματα τοῦ καθηγητοῦ Σαμπάντ στηρίζονται σὲ μεγάλο ἀριθμὸ κλινικῶν καὶ μικροσκοπικῶν παρατηρήσεων. 'Ο Ρῶσος ἐπιστήμων διακρίνει τέσσερα στάδια στὴν ἀνάπτυξι τῶν καρκινωδῶν ὄγκων.

Κατὰ τὸ πρῶτο στάδιο, ἕνα ἢ δύο κύτταρα ἢ τὸ πολὺ δέκα ἀρχίζουν ν' ἀναπτύσσωνται μὲ τρόπον ἀκανόνιστο. Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀπειλὴ ποὺ βρίσκεται μέσα στὸν ὀργανισμό, περιορίζεται σὲ μερικοὺς ἐλευθέρους σκοπευτάς.

Στὸ δεύτερο στάδιο, ἐμφανίζονται στοὺς ἱστοὺς μικροσκοπικοὶ ὄγκοι σὲ σχῆμα κόμβων. 'Ο ἐχθρὸς ἀρχίζει πιὰ νὰ συγκεντρώνη τὶς δυνάμεις του.

Στὸ τρίτο στάδιο, ἐμφανίζεται ἕνας ὄγκος, ποὺ εἶναι ἀκόμη καλοήθης.

Στὸ τέταρτο στάδιο, ὁ καλοήθης ὄγκος μεταβάλλεται σὲ κακοήθη.

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Σαμπάντ, ἂν ὁ προκαρκίνος ἀνακαλυφθῆ καὶ καταπολεμηθῆ στὰ τρία πρῶτα στάδια, ἡ ἐξέλιξις θὰ σταματήση ὡς ἐκεῖ καὶ δὲν θὰ περάσωμε στὸ τέταρτο στάδιο.

'Αλλ' εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνακαλυφθῆ ἐγκαίρως ὁ προκαρκίνος;

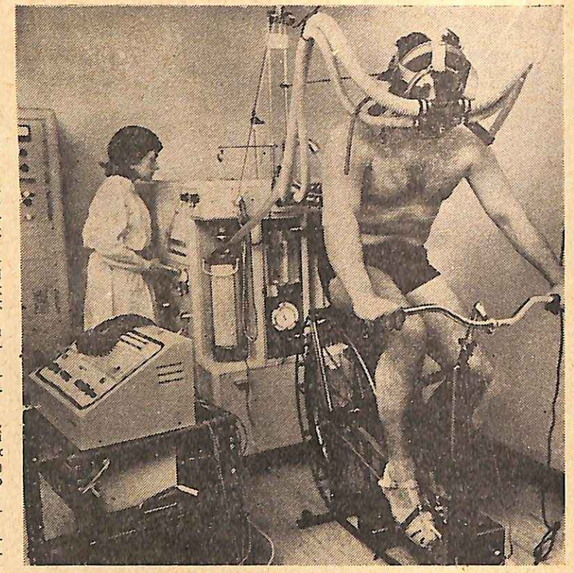
Τὰ θετικὰ στοιχεῖα ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὶς μέχρι τοῦδε παρατηρήσεις, εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Σὲ πολλοὺς καρκίνους τοῦ πραχήλου τῆς μήτρας, δέκα περίπου χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσι τοῦ καρκίνου, ἐμφανίζονται μικρὲς τροποποιήσεις τῶν κυττάρων αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου, ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὸ στάδιο 1. Παρατηροῦνται ταυτοχρόνως ἐκκρίσεις ὑγρῶν, ἀφθονώτερες ἀπὸ τὶς κανονικές.

β) 'Ο καρκίνος τοῦ στήθους εἶναι συχνότερος στὶς γυναῖκες ποὺ παρουσιάζουν ἀνωμαλίες τῆς ἐμμήνου ροῆς.

γ) Τροποποιήσεις τῶν κυττάρων παρατηροῦνται πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ καρκίνου τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, τοῦ πνεύμονος, τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος καὶ τῆς μήτρας.

Καὶ τώρα, νὰ μερικὲς ἄλλες παρατηρήσεις:

ΕΛΕΓΧΟΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΟΧΗΣ

Στὸ πρόγραμμα μαθημάτων τῶν φοιτητῶν τῆς Γυμναστικῆς 'Ακαδημίας τῆς Κολωνίας, συμπεριλαμβάνονται ὑποχρεωτικῶς οἱ πιὸ σύγχρονες μέθοδοι προπονήσεως ἀθλητῶν. Στὴ φωτογραφία μας ἕνας ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς τὴ στιγμή, ποὺ δοκιμάζεται ἡ ἀντοχή του καὶ ἡ ἀπόδοσί του στὸ «ποδήλατο - ἐργόμετρο» μιὰ νέα πολύπλοκη συσκευή, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ διαπιστωθῆ συγχρόνως ἡ ποσότης τοῦ καταναλισκομένου ὀξυγόνου, ἀπὸ τὸ ἐξεταζόμενο ἄτομο, ἡ ἀρτηριακὴ του πίεσις, ὁ ὄγκος τοῦ εἰσπνεομένου ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ ἡ συχνότης τοῦ σφυγμοῦ του. 'Η νέα συσκευὴ ἐπιτρέπει τὴν ἐξακρίβωσι τῆς ἀντοχῆς καὶ τῶν δυνατοτήτων ἑνὸς ἀθλητοῦ, κάτω ἀπὸ συνθῆκες κοπώσεως καὶ προσπαθειῶν, ποὺ παρατείνονται ἐπὶ πολύ.

Τὰ ἕλκη τοῦ στομάχου καὶ τοῦ δωδεκαδακτύλου δὲν ἐξελίσσονται συνήθως σὲ καρκίνο.

Εἶναι πιθανώτατος ἐπίσης ὁ μετασχηματισμὸς ἑνὸς συριγγίου τῆς ἕδρας ἢ μιᾶς αἱμορραγίδος σὲ καρκίνο. Τὸ ἴδιο σπάνιος εἶναι καὶ ὁ μετασχηματισμὸς τῶν ἰνομωμάτων καὶ τοῦ πολύποδος τῆς μήτρας σὲ καρκίνο.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Οἱ 'Αμερικανοὶ γιατροὶ γίνονται νευρασθενικοί

Μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ δείχνει ὅτι, στοὺς 16 'Αμερικανοὺς γιατρούς, ὁ ἕνας αὐτοκτονεῖ, πρωτοῦ φτάση στὰ 65 χρόνια του. 'Ο λόγος; Οἱ 'Αμερικανοὶ γιατροὶ καταντοῦν μὲ τὸν καιρὸ νευρασθενικοί, γιατὶ βρίσκονται διαρκῶς σὲ ἐπαφὴ μὲ ἀνθρώπους ποὺ τὸ νευρικό τους σύστημα ἔχει διασαλευθῆ καὶ ποὺ ζοῦν παίρνοντας ἕνα σωρὸ φάρμακα. Οἱ γιατροί, μ' ὅλο ποὺ τὸ συνειδησίς τους ἐξανίσταται γι' αὐτό, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς τροφοδοτοῦν συνεχῶς μὲ τὰ φάρμακα αὐτά, ἀλλὰ στὸ τέλος οἱ τύψεις γιὰ τὸ κακὸ ποὺ κάνουν γύρω τους, τοὺς ὁδηγοῦν στὴν αὐτοκτονία. Σ' αὐτὰ τὰ συμπεράσματα κατέληξε μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ εἰδικούς, ποὺ ἐμελέτησε τὸ ζήτημα.

Τονωτικὸ τοῦ νευρικοῦ συστήματος

"Ενα γαλλικὸ ἐργοστάσιο συνεδύασε τὸ γλουταμινικὸν ὀξὺ μὲ βιταμίνες Β 6 καὶ Β 12, ἅλατα ἀσβεστίου καὶ μαγνησίου. Τὸ φάρμακο αὐτὸ προσφέρεται σὲ φύσιγγες ποὺ παίρνονται ἀπὸ τὸ στόμα. 'Ενδείκνυται ὡς τονωτικὸ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ γενικότερα τοῦ ὀργανισμοῦ.

'Η ἀρρώστια τῆς τουλίπας

"Εχει παρατηρηθῆ ὅτι, κατὰ τὶς ἑποχὲς ποὺ φυτεύουν τὰ τουλίπες καὶ ποὺ μαζεύουν τὰ λουλούδια τους, ἀρκετοὶ κηπουροὶ παθαίνουν ἐρεθισμὸ τοῦ δέρματος καὶ ἔκζεμα, ἐντοπισμένο κυρίως στὶς φοῦχτες καὶ στὰ δάχτυλα. 'Αποδείχθηκε δὲ μὲ εἰδικὰ τέστ ὅτι οἱ βολβοὶ αὐτῶν τῶν λουλουδιῶν προκαλοῦν τὶς ἰσχυρότερες δερματικὲς ἀντιδράσεις. Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀκόμη ἂν ἡ ἐπίδρασις τους εἶναι τοξικὴς ἢ ἀλλεργικῆς φύσεως. Πάντως, φαίνεται πιθανώτερο τὸ δεύτερο. "Ως τώρα ὅμως, παρ' ὅλες τὶς συνεχεῖς ἐρευνες, δὲν ἔχει βρεθῆ ἀκόμη μιὰ εἰδικὴ ἀλλεργογόνος οὐσία στὴν τουλίπα.

Ὑπεσῆχοι γιὰ τοὺς παρκινσονικοὺς

Τὰ 7% τῶν κατοίκων τῆς νήσου Γκουάμ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴ νόσο τοῦ Πάρκινσον, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀσυγκράτητα τρεμουλιάσματα τῶν μυῶν. Στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Κολομβίας ὑπάρχει, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, ἕνα ἰνστιτοῦτον γιὰ τὶς ἐρευνες γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια, ὅπου οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν συστηματικὰ τὶς νέες μεθόδους προφυλάξεως καὶ θεραπείας. 'Η νευροχειρουργικὴ τοῦ ἐγκεφάλου δίνει συχνὰ ἀποτελέσματα ἐντυπωσιακὰ ἐναντίον τῆς νήσου τοῦ Πάρκινσον. Ἀλλ' ὄχι διαρκῆ. Νεώτερη μέθοδος εἶναι, ἀντὶ τῆς ἐγχειρήσεως, ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ παχύνοντος μέρους τοῦ ἐγκεφάλου μὲ ὑπερηχητικὰ κύματα ὑψηλῆς συχνότητος. Σὲ περίπτωσι ὑποτροπῆς, μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ ἰδία θεραπεία.

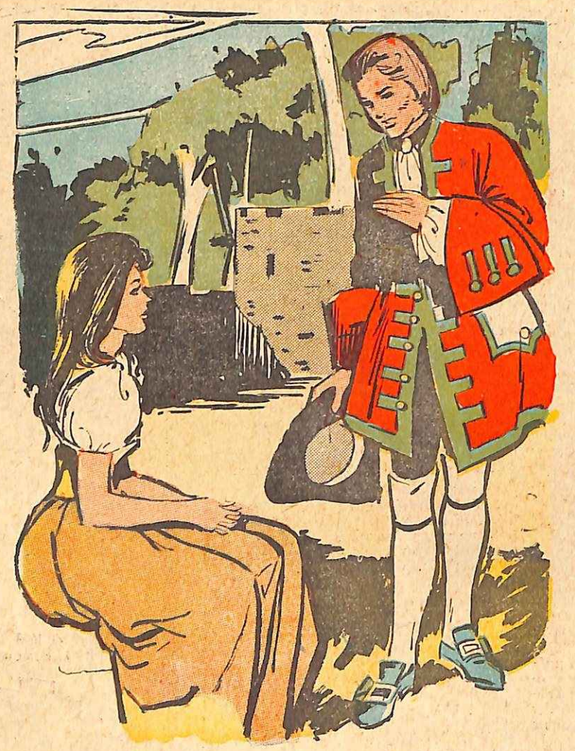
Πάντως, τὸ πραγματικὸ πρόβλημα τῆς θεραπείας τῆς ἀσθενείας αὐτῆς συνίσταται στὴ δυσκολία τοῦ ἀκριβοῦς καθορισμοῦ τῶν ἀλλοιωμένων κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀρρώστια καὶ ποὺ πρέπει νὰ καταστραφοῦν — ἀλλὰ χωρὶς νὰ πάθουν βλάβες οἱ ἄλλοι ἐγκεφαλικοὶ ἱστοί. "Ενας Γάλλος λοιπὸν νευροφυσιολόγος ἔκανε κάκουστά» αὐτὰ τὰ κύτταρα, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς μικροσκοπικοῦ ἠλεκτροδίου, ἠλεκτρονικῶν ἐνισχυτῶν καὶ ἑνὸς μεγαφώνου. Τὰ κύτταρα αὐτὰ ἐκλύουν τὸν ἠλεκτρισμό τους, ἀκριβῶς μὲ τὸ ρυθμὸ ποὺ τρέμουν τὰ χέρια. Μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴν πεῖρα, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξαιρίση τὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα τῶν ἄρρωστων κυττάρων ἀπὸ τῶν ὑγιῶν. Βασιζόμενοι σ' αὐτὴ τὴν πρόσφατη ἀνακάλυψι, δυὸ Καναδοὶ νευρολόγοι μπόρεσαν νὰ ἐντοπίσουν μὲ ἀκρίβεια καὶ νὰ θεραπεύσουν τὰ ἀλλοιωμένα κύτταρα 25 παρκινσονικῶν.

Μύκητες στὸν κερατοειδῆ

'Ο ἐρεθισμὸς τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ματιοῦ ἀπὸ τὴν ὄρασι μικροσκοπικῶν μυκήτων εἶναι μιὰ πάθησις ἄγνωστη ἐδῶ καὶ 85 χρόνια. "Εγινε γνωστὴ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ μυλωνοπούλα

ΤΟΝ καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμα βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ὁ Ἑρρῖκος 4ος, μιὰ μέρα ποὺ κυνηγοῦσε στὰ δάση, ἔτυχε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ νὰ χάση τὸ δρόμο.

Ἦταν ὡραῖο φθινοπωρινὸ δειλινό, ἤρεμο καὶ ζεστό. Ἔτσι, ὁ Ἑρρῖκος δὲν τρόμαζε μὲ τὴν ἰδέα πὼς θ' ἀναγκαζόταν νὰ διανυκτερεύση στὸ ὕπαιθρο. Ἀλλωστε δὲν ἦταν ἡ πρώτη βραδυὰ ποὺ θὰ κοιμόταν μὲ τὸ μανδύα του κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν στενοχωροῦσε, ἦταν πὼς θάμενε νηστικός. Ἡ πεῖνα εἶχε τώρα ἀρχίσει νὰ τὸν ἐνοχλῆ. Θὰ ἦταν εὐτυχής, ἂν εἶχε ἐστω ἕνα κομμάτι ψωμὶ νὰ φάη.

Παρ' ὅλ' αὐτά, ἦταν χαρούμενος ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Εἶχε εὐχάριστα νέα ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Αὐλή. Εἴτε τὸν ἤθελαν ἢ ὄχι γιὰ βασιλιά, αὐτὸς μιὰ φορὰ ἦταν ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου.

Ὑπῆρχαν, βέβαια, μερικὲς δυσκολίες, ἐξ αἰτίας τῶν θρησκευτικῶν διαφορῶν. Μὰ ὅταν θὰ γινόταν βασιλιάς, ἤξερε νὰ ἐπιβληθῆ σὲ ὅλους. Στὴν ἀνάγκη, θὰ ἄλλαζε καὶ θρησκεία, γιὰ νὰ κολακέψη τὴ μεγαλύτερη μερίδα τοῦ λαοῦ. Θὰ γινόταν καθολικός.

Ναί, ναί, ὅλα θὰ γίνονταν...

Μὰ τώρα, τώρα, τί θάκανε; Πού νὰ εὕρισκε λίγο ψωμί, γιὰ νὰ μὴ κοιμηθῆ νηστικός;

Σὲ μιὰ στιγμή, τοῦρθε νὰ γελάση. Αὐτός, ὁ Ἑρρῖκος τῶν Βουρβόνων, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καὶ διάδοχος τοῦ γαλλικοῦ θρόνου, περιπλανιόταν στὸ δάσος, ὅπως ὁ φτωχότερος ἀλήτης!

Ἔξαφνα σταμάτησε. Τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε τὸν κρότο ἑνὸς νερόμυλου.

«Χωρὶς ἄλλο, κάποιο ποταμάκι καὶ κάποιος μύλος θὰ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα», σκέφτηκε. Καί, χωρὶς νὰ χάση καιρό, διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Σὲ λίγο, βρέθηκε μπροστὰ στὸ νερόμυλο. Ἀπὸ τὴ στέγη του ἔβγαινε λίγος καπνός.

Στὸ κατώφλι τοῦ μύλου καθόταν ἕνα μελαγχρινὸ κορίτσι. Μόλις εἶδε τὸν Ἑρρῖκο, ταράχτηκε. Σηκώθηκε ἐπάνω, ἀλλὰ δὲν ἔφυγε.

Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, μὰ πολὺ συμπαθητικό. Τὰ μάτια του ἦταν τὰ ὡραιότερα καὶ γλυκύτερα μάτια τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἑρρῖκος τὴν χαιρέτησε καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσαι, μικρούλα μου.

— Δὲν φοβᾶμαι τίποτε ἐγώ, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὑπερήφανα ἡ μικρούλα.

Κι' ὅταν ὁ Ἑρρῖκος τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν φιλοξενήσουν γιὰ μιὰ βραδυά στὸ μύλο, ἡ κοπέλλα τοῦ εἶπε:

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε.

Ὁ Ἑρρῖκος ἀκολούθησε τὴ μικρούλα, ποὺ τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ σάλα. Ἐκεῖ, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία καθισμένη μπροστά σ' ἕνα τραπέζι, διάβαζε μιὰ χοντρὴ Ἁγία Γραφή.

Μόλις εἶδε τὸν ξένο, τὸν χαιρέτησε εὐγενικά, μὲ μιὰ ὑπόκλησι.

«Παράξενες μυλωνοῦδες!» σκέφτηκε ὁ Ἑρρῖκος.

Καὶ κύτταξε μὲ ἀπορία γύρω του.

Ἡ κυρία παρακάλεσε τὸν ξένο νὰ καθήση στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο, ἡ κοπέλλα τοῦ σερβίρισε ζεστὴ σοῦπα μὲ κρέας.

Κι' ἐνῶ ὁ Ἑρρῖκος ἔτρωγε μὲ μεγάλη ὄρεξι, ἡ κυρία, μαντεύοντας τὴν ἀπορία του, τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της.

Αὐτὴ καὶ ἡ ὄμορφη μικρούλα της κατάγονταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. Λέγονταν κυρία καὶ δεσποινὶς ντὲ Νίδ. Ὁ ντὲ Νίδ εἶχε σκοτωθῆ στὸν ἐμφύλιο πόλεμο μεταξὺ καθολικῶν καὶ ουγενότων κι' ἡ γυναῖκα του μὲ τὴν κόρη της, κατεστραμμένες καὶ διαγνμένες ἀπὸ τὸν πύργο τους ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν σταὺς ὑποτελεῖς τους.

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, καλόκαρδος ἄνθρωπος, τοὺς παραχώρησε τὸ ὡραιότερο δωμάτιο τοῦ μύλου. Ἐκεῖ μετέφεραν ὅσα ἐπιτρέπει νὰ εἶχαν στάσει οἱ ἐπιδρομεῖς στὸν πύργο τους.

Καὶ ζοῦσαν τώρα, περιμένοντας νὰ ἔρθουν καλύτερες ἡμέρες.

Μὰ δὲν ἦταν μόνες. Τὶς προστάτευε ἕνας νέος συγγενής τους, ὁ Γασπὰρ ντὲ Νίδ, ποὺ ἔλειπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν πόλι γιὰ κάποια ὑπόθεσί του.

Ὁ Ἑρρῖκος ἄκουγε μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἱστορία αὐτή.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἦταν διαφορτωμένες, ὅπως κι' ὁ ἴδιος.

Ἡ κυρία ντὲ Νίδ εἶχε μιλήσει μὲ ἁπλότητα στὸν φιλοξενούμενό της «νέον ἱππότη», ποὺ τὸν νόμιζε ὄχι καὶ πλουσιώτερό της, καθὼς ἦταν ντυμένος μὲ φορέματα παλιὰ καὶ σκονισμένα.

Ὁ Ἑρρῖκος δὲν εἶπε τὸ ὄνομά του. Ἄλλωστε ἡ κφία ντὲ Νίδ δὲν τοῦ τὸ ζήτησε.

Ὁ βασιλιὰς τῆς Ναβάρρας κύτταζε τώρα πότε τὴν κυρία καὶ πότε τὴν κόρη της.

Ἡ μητέρα φαινόταν πὼς θάταν πολὺ ὁμορφη στὰ νειάτα της. Μὰ κι' ἡ κόρη εἶχε μιὰ ὁμορφιὰ γλυκειὰ καὶ ἐξωτική.

«Μιὰ ὁμορφιὰ μαραμένη καὶ μιὰ ἄλλη ποὺ τώρα μόλις ἀνθίζει», σκέφτηκε ὁ Ἑρρῖκος.

Χορτασμένος πιά, θέλησε νὰ φανῆ εὐθυμος κι' εὐχάριστος. Κι' ἀρχισε νὰ διηγῆται χαριτωμένες κι' ἐξυπνες ἱστορίες.

Ἡ μικρούλα τὸν ἄκουγε ἐκστατική μ' ἐκπληκτα μάτια.

Μά κι' ὁ Ἑρρῖκος δὲν χόρταινε νὰ τὴν κυττάζη. Κι' ὅταν ὕστερα πῆγε νὰ κοιμηθῆ στὸ δωμάτιο τοῦ νέου συγγενοῦς τῆς κ. ντὲ Νίδ, ποὺ ἔλειπε στὴν πόλι, ἀναπόλησε γιὰ πολλὴν ὥρα τὰ παράξενα μαύρα μάτια τῆς μικρούλας.

Στὸ τέλος, μουρμούρισε λυπημένα:

— Τί κρίμα! Εἶναι μικρή!..

Κι' ἀποκοιμήθηκε.

★

Τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε ὁ Ἑρρῖκος, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε μὲ χίλιες εὐχαριστίες τὴν κ. ντὲ Νίδ, εἶπε στὴ μικρούλα:

— Ἐχεις πολὺ ὡραῖα μάτια. Θὰ ξαναρθω νὰ τὰ δῶ...

Μὰ καὶ ἡ μικρούλα Ἄννα ντὲ Νίδ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἑρρῖκο, τὸν συμπάθησε. Κι' ὅταν ἄκουσε νὰ τῆς μιλάη, γοητεύθηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ του καὶ τὰ λόγια του — τὰ λόγια του, ποὺ ἦταν μιὰ ἐξομολόγησις καὶ μιὰ ὑπόσχεσι καὶ ποὺ ἔμειναν χαραγμένα στὸ μυαλό της. Κάθε βράδυ, καθισμένη στὸ κατώφλι τοῦ μύλου, συλλογιζότανε τὸν ὄμορφο ξένο καὶ τὸν περίμενε νὰ ξαναγυρίση.

Μὰ αὐτὸς δὲν φαινόταν. Κι' ἡ Ἄννα ἔλυωνε ἀπὸ τὸν καῦμό της...

Ὁ νέος της συγγενής, ὁ Γασπὰρ ντὲ Νίδ, ὑπόφερε βλέποντάς την.

Ἡ κυρία ντὲ Νίδ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ἀπὸ καιρὸ τὴν κόρη της. Κι' ὁ Γασπὰρ τὴν θεωροῦσε σὰν τὴ μικρή του ἀραβωνιαστικιά.

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ καταλάβη γιατί ἡ λατρευτή του Ἄννα εἶχε γίνει ξαφνικὰ θλιμμένη, ἐνῶ λίγο καιρὸ πρίν, ἦταν ξέγνοιαστη καὶ πρόσχαρη.

★

Ἕνας χρόνος πέρασε.

Ἡ Ἄννα ἦταν πάντα μελαγχολικὴ καὶ κάθε βράδυ καθόταν στὸ κατώφλι καὶ περίμενε...

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔχει ἡ Ἄννα, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Γασπὰρ στὴν κυρία ντὲ Νίδ. Γιατί ἄλλαξε τόσο;

— Ἄλλαξε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦρθε ὁ ἄγνωστος ἱππότης, γιὰ τὸν ὁποῖο σοῦ μίλησα, ἀπάντησε ἀναστενάζοντας ἡ κυρία ντὲ Νίδ.

Ναί, εἶπε ὁ νέος, ἔτσι μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα. Καταραμένη ἡ ὥρα!

Μιὰ μέρα, ὁ Γασπὰρ εἶπε στὴν Ἄννα:

— Θέλεις, ἀγάπη μου, νὰ παντρευτοῦμε τὴν ἀνοιξι;

— Ἂς περιμένουμε λίγο, ἀπάντησε ἡ νέα χλωμιάζοντας.

— Μὰ τί νὰ περιμένουμε; ρώτησε ὁ Γασπάρ. Τὸν ξένο ποὺ ἦρθε ἕνα βράδυ ἐδῶ;

— Συγχώρησέ με, Γασπάρ, εἶπε ἡ Ἄννα. Εἶσαι τόσο καλὸς μαζί μας. Εἶχα συνηθίσει στὴν ἰδέα πὼς θὰ γινόμουν μιὰ μέρα γυναίκα σου. Μὰ δὲν ἤξερα τί θὰ πῆ ἀγάπη...

— Τὸν ἀγαπᾶς λοιπόν, τὸν ξένο ἐκεῖνον;

— Δὲν ξέρω... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεχάσω. Σὲ παρακαλῶ, Γασπάρ, περίμενε ὥσπου νὰ τὸν ξεχάσω...

Ἡ Ἄννα εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τόσο γλυκειὰ φωνὴ καὶ τόσο θλιμμένο ὕφος, ποὺ ὁ Γασπὰρ τὴ λυπήθηκε. Καί, σκύβοντας τὸ κεφάλι του, ἀπάντησε:

— Θὰ περιμένω.

Μὰ ἡ Ἄννα δὲν περίμενε νὰ ξεχάση. Περίμενε νὰ ξανάρθη «Ἐκεῖνος».

Κι' ἦρθε πάλι ἕνα βράδυ. Ἦρθε ἐντελῶς ἀνέλπιστα, ὁ Ἑρρῖκος.

Εἶχε βρεθῆ ξανὰ στὸ ἴδιο δάσος. Θυμήθηκε τότε τὸ μύλο καὶ τὴ μικρούλα μὲ τὰ ὡραῖα μάτια, καὶ θέλησε νὰ τὴν ξαναιδῆ τώρα ποὺ θὰ ἦταν πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ ὁμορφη.

Ἡ Ἄννα τὸν περίμενε, ὅπως κάθε βράδυ, στὸ κατώφλι.

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ἑρρῖκος δὲν ἦταν μόνος καὶ ντυμένος ἁπλά.

Φοροῦσε κοστοῦμι βελούδινο, φοσκωτημένο, κι' ἦταν καθισμένος σὲ λαμπροστολισμένο ἅλογο.

Τὸν περιτριγύριζαν αὐλικοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ μὲ ἐπίσημες στολές.

Ἐπίτηδες ὁ Ἑρρῖκος διάταξε τοὺς ἀκολούθους του νὰ πάνε μαζί του ὡς τὸ μύλο, γιὰ νὰ ἰδῆ μὲ τί ἐκφρασι ἀπορίας θὰ τὸν κύτταζαν ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς ντὲ Νίδ.

Ἡ Ἄννα, μόλις τὸν ἀντίκρυσε, σηκώθηκε κατάπληκτη ἀπὸ τὸ κατώφλι ποὺ ἦταν καθισμένη.

— Ὁ διάδοχος! ἄκουσε νὰ λένε.

Ὁ ἄγνωστος ἱππότης, ποὺ φιλοξένησαν ἕνα βράδυ, ποὺ τὸν ἀγάπησε τόσο τρελλὰ καὶ τὸν περίμενε νὰ ξαναγυρίση μὲ τόση λαχτάρα, ὁ ἦταν ὁ Ἑρρῖκος τῆς Ναβάρρας, ὁ μέλλων βασιλιὰς τῆς Γαλλίας, παντρεμένος ἤδη καὶ γνωστὸς ὡς ἀπιστρεμένος σύζυγος!

Ἐνῶ ἐκεῖνος τῆς χαμογελοῦσε γλυκά, μὲ κάποια λεπτὴ εἰρωνεία, ἐκείνη ἔφερε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της, ἔκλεισε τὰ ὡραῖα της μάτια καὶ, χωρὶς νὰ προφτάση νὰ πῆ τίποτε, ἔπεσε νεκρὴ στὸ κατώφλι τοῦ μύλου!...

ΖΑΚ ΦΡΙΚΕ

— *Δὲ φοβᾶμαι τίποτα ἐγώ, κύριε, ἀπάντησε περήφανα ἡ μικρούλα.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΡΩΜΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Μερικὲς φορές, ἕνα σπίτι μοντέρνο καὶ ὁμορφα ἐπιπλωμένο μπορεῖ νὰ φανῆ στὸν ἐπισκέπτη δυσάρεστο, ὅταν ὑπάρχη σ' αὐτὸ μιὰ μυρωδιὰ ἀνάμικτη ἀπὸ μούχλα, μπουγάδα, παρκετίνη, φαγητά. Ἕνα τέτοιο... κοκτέηλ μπορεῖ νὰ κάνη τὸν ἐπισκέπτη σας νὰ μὴ βλέπη τὴν ὥρα νὰ φύγη! Ἐσεῖς δὲν τὸ καταλαβαίνετε, γιατὶ ἔχετε συνηθίσει στὴν ἀτμόσφαιρα, ἐπομένως καὶ στὴν ὀσμὴ τοῦ σπιτιοῦ σας.

Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε, λοιπόν, τὶς δυσάρεστες μυρωδιές, πρέπει, πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ ἀερίζετε συστηματικὰ τὰ δωμάτια, γιὰ νὰ φεύγη ἡ χαρακτηριστικὴ ὀσμὴ τῆς κλεισούρας.

Ἂν τὸ σπίτι σας εἶναι πολὺ μικρὸ καὶ ἡ κουζίνα σας δὲν ἔχη καλὸν ἀερισμό, ἀποφεύγετε τὰ φαγητὰ μὲ τὶς πολὺ ἔντονες μυρωδιές: τηγανιτά, κρεμμύδια, σκόρδα...

Γιὰ νὰ ἔχη πάντα τὸ σπίτι σας ἕνα εὐχάριστο ἄρωμα, φροντίζετε νὰ ἀρωματίζετε τὰ ντουλάπια καὶ τὰ συρτάρια μὲ τὰ ἀποῤῥουχά σας, βάζοντας μέσα σακκουλάκια ἀπὸ τουλουπάνι μὲ λεβάντα, γαζίες, γιασεμιά, βασιλικό, ροδοπέταλα ἢ ἄλλα ἀρωματικὰ λουλούδια τῆς προτιμήσεώς σας, ἀκριβῶς ὅπως ἔκαναν οἱ γιαγιάδες μας.

Ὅταν πρόκειται νὰ κάνετε παρκέ, ἀγοράζετε ἀπὸ τὸ μυροπωλεῖο λίγη ἐσάνς λεβάντας ἢ θυμαρίσιο, τὴν ῥίχνετε σὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα καὶ προσθέτετε μερικὲς σταγόνες ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ στὴν παρκετίνη ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὰ πατώματα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὸ σπίτι ἀποκτᾶ ἕνα εὐχάριστο ἄρωμα.

— Ψεκάζετε μὲ λίγη κολώνια τὰ ἠλεκτρικὰ λαμπιόνια, πρὶν ἀνάψετε τὸ φῶς. Τὸ ἄρωμα, μὲ τὴ ζέστη, ἁπλώνεται παντοῦ.

— Σειράνετε ἀρωματικὰ χόρτα (θυμάρι, δεντρολίβανο, βασιλικό, φασκόμηλο, κλπ.), τὰ κοπανίζετε, τὰ κάνετε σκόνη καὶ διαλύετε λίγη ἀπ' αὐτὴ σὲ πολὺ δυνατὸ ξύδι, μέσα σ' ἕνα κύπελλο. Ὕστερα βάζετε τὸ κύπελλο στὴ φωτιὰ νὰ ζεσταθῆ. Βγαίνει ἔτσι ἕνα ἄρωμα λεπτὸ καὶ πολὺ εὐχάριστο, ποὺ διατηρεῖται γιὰ μέρες στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ. Στὰ δωμάτια τῶν ἄρρωστων, ποὺ ἔχουν τὴν χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ τῆς κλεισούρας καὶ τῶν φαρμάκων, μπορεῖτε νὰ κάνετε, μέσα σ' ἕνα παλιὸ τηγανάκι, ζάχαρη καὶ ξερὲς πορτοκαλόφλουδες. Ἡ δυσάρεστη μυρωδιά, θὰ ἐξαφανιστῆ ἀμέσως.

Γιὰ τὸν ἀρωματισμὸ τοῦ σπιτιοῦ, ὑπάρχουν καὶ στὸ ἐμπόριο διάφορα προϊόντα: Τὰ «μπλόκ», ποὺ κρεμιοῦνται μέσα στὴν κουζίνα, στὶς τουαλέττες, στὰ ντουλάπια, κάτω ἀπὸ τὸ νεροχύτη κλπ., ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ καταπολεμοῦν τὶς ἀσχημες μυρωδιὲς καὶ εἶναι συγχρόνως ἀρκετὰ ἀποτελεσματικὰ ἐντομοκτόνα. Ἐπίσης τὰ «μπουκάλια», ποὺ κρεμιοῦνται σ' ἕνα ψηλὸ μέρος, ξεβούλωτα, ὥστε τὸ ὑγρὸ ποὺ ἔχουν μέσα νὰ ἐξατμίζεται σιγὰ - σιγά, σκορπίζοντας στὰ δωμάτια ἕνα λεπτὸ ἄρωμα βάσους. Ὑπάρχουν, τέλος, οἱ «μπόμπες», ποὺ ψεκάζουν τὰ δωμάτια μὲ τὸ ἀρωματισμένο περιεχόμενό τους (φτάνει γι' αὐτὸ μιὰ ἐλαφριὰ πίεσι). Οἱ δυσάρεστες μυρωδιές, ἐξαφανίζονται καὶ συγχρόνως ἐξοντώνονται οἱ μῦγες καὶ τὰ κουνούπια.

★

— Ἂν λερωθῆ ἀπὸ λάδι ἕνα φύλλο βιβλίου, μὴν ἀπελπίσητε (καὶ ἰδιαίτερα ἂν τὸ βιβλίο εἶναι ξένο). Μουσκέψετε τὸ λασωμένο σημεῖο μὲ αἰθέρα (μακρυὰ ἀπὸ φωτιές!) καὶ τοποθετῆστε τὸ φύλλο ἀνάμεσα σὲ δυὸ καθαρὰ στυπόχαρτα. Τὰ στυπόχαρτα θὰ ἀπορροφήσουν σιγὰ - σιγὰ τὸ λάδι. Ἂν ὁ λεκὲς δὲν θὰ ἔχη φύγει ἐντελῶς, ὅταν στεγνώση τὸ φύλλο, θὰ ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιο μέχρι ποὺ νὰ ἐξαφανιστῆ.

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΚΟΣΜΙΑΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

ΤΩΡΑ

Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΛΙΝΤ
ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΕ
• ΝΕΑ ΓΕΥΣΗ
• ΝΕΟ ΑΡΩΜΑ
• ΝΕΟ ΑΜΠΑΛΑΖ

Θὰ ἱκανοποιήση ΟΛΟΥΣ

ΛΙΝΤ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΡΙΓΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΕΙ "ΛΙΝΤΟΛ„

Τὸ ΛΙΝΤΟΛ μιὰ ἰσχυρὰ βακτυριοκτόνος καὶ ἀντιενζυμικὴ οὐσία καταπολεμᾶ τὴν κακοσμία τοῦ στόματος ἀμέσως.

NEW Lint

TOOTH PASTE WITH LINTOL

ΠΡΟΪΟΝ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ BARALAN INTERNATIONAL NEW YORK U.S.A.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

ΦΟΡΜΑΡΕΤΕ

Αὐτὲς οἱ σελίδες εἶναι χαρισμένες σὲ κεῖνες ποὺ εἶναι ἱκανὲς νὰ κάνουν ἕνα φορμάρισμα, ἢ σὲ ὅσες δὲν ξέρουν νὰ κάνουν τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕνα κλασικὸ «βούρτσισμα». Οἱ ἱκανὲς θὰ μάθουν καινούργια μυστικὰ γιὰ νέα χτενίσματα. Οἱ ἄλλες θὰ προσπαθήσουν, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς καθρέφτη, κυττάζοντας τὰ σχέδιά μας. Τέλος, μποροῦν ἁπλούστατα νὰ πᾶνε αὐτὲς τὶς σελίδες στὸν κομμωτή τους καὶ νὰ τοῦ ποῦνε: «Νά, θἄθελα νὰ χτενιστῶ ἔτσι».

1. *Δένε πὼς τὰ μακρυὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ κόβωνται. Μὰ τὸ καλοκαίρι εἶναι ὄμορφα, χτενισμένα φουσκωτά, συγκεντρωμένα μὲ μιὰ κορδελίτσα. Τὰ καλοκαιριάτικα βράδυα εἶναι ὁμορφα ἰδιαίτερα ἔτσι, φουσκωτὰ καὶ ἀνάλαφρα, μὲ φαρδειὰ κύματα, ποὺ θυμίζουν τὴ Ρίτα Χαίηγουωρθ στὰ εἴκοσι χρόνια της. Ἐδῶ τὰ μαλλιὰ ἔχουν ὅλα τὸ ἴδιο μάκρος.*

2. *Ἕνα προφὶλ μὲ μυτίτσα ἀνασηκωτὴ ταιριάζει μὲ ὁποιοδήποτε χτένισμα. Ἕνα προφὶλ κάπως ἀκανόνιστο συμφωνεῖ περισσότερο μὲ μιὰ φουσκωτὴ φράντζα καὶ μὲ μιὰ γραμμὴ φουσκωτὴ σὲ στὺλ πάζ. Τὰ αὐτιὰ θὰ εἶναι κρυμμένα ἀπὸ τοῦφες μπουκλέ, ἀνάλαφρες, γυρισμένες πρὸς τὰ μέσα καὶ βουρτσισμένες φουσκωτὲς πρὸς τὸν αὐνένα.*

3. *Ἕνα πρόσωπο κάπως μακρὺ γιὰ ἕνα χτένισμα κοντὸ καὶ φουσκωτό, μὲ τὸ μέτωπο κρυμμένο ἀπὸ ὀντουλαρισμένες τοῦφες, ποὺ σχηματίζουν ἡμικύκλιο. Τὰ μαλλιὰ στὸν αὐχένα εἶναι μακρυά, ἀκριβῶς ὕπως καὶ τὰ μαλλιὰ ἐμπρός. Δὲν ὑπάρχει χωρίστρα. Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τὰ κρατήσετε φουσκωτά, χρησιμοποιῆστε λίγη λάκ, ὅταν θὰ τὰ ἔχετε κρεπάρει, πρὶν νὰ τὰ βουρτσίσετε κανονικά.*

5. *Μιὰ ξανθειὰ κοπέλλα, μὲ χαρακτηριστικὰ ἀκανόνιστα καὶ πολὺ γλυκά, θὰ εἶναι πολὺ ὄμορφη μ' αὐτὸ τὸ χτένισμα, λεῖο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, μὲ τοῦφες ὀντουλαρισμένες ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ τὸ μέτωπο ἐλεύθερο.*

6. *Νὰ τὸ ἀντίθετο τοῦ χτενίσματος ἀριθ. 4. Καὶ ἐδῶ τὰ μαλλιὰ εἶναι κοντὰ κι' ἐδῶ ἡ φράντζα φωτίζει τὰ μάτια, μὰ ὅλο τὸ χτένισμα ἔχει τάσι πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ φράντζες στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα, στοὺς κροτάφους. Τὸ χτένισμα αὐτὸ ταιριάζει σὲ μιὰ κοπέλλα χαριτωμένη, ἀλλὰ μὲ τύπο ἡσυχο (καὶ εἶναι πιὸ πραγματοποιήσιμο).*

7. *Αὐτὴ ὀνομάζεται «δραματικὴ γραμμή». Φαίνεται πὼς εἶναι τὸ χτένισμα ποὺ προτιμοῦν οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ «Ἀκτὸρ's στούντιο». Κλείνει τὸ πρόσωπο μέσα σὲ λεῖες μπαντὸ (λίγο πρὸς τὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, λίγο πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἄλλο) καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ τὸ μέτωπο σκεπάζεται ἀπὸ μιὰ πλάγια μπαντό.*

ΜΟΝΕΣ ΣΑΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ΔΙΑΛΕΞΑΤΕ ΠΟΙΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

ΤΩΡΑ ΟΠΛΙΣΤΗΤΕ ΜΕ ΜΠΙΓ. ΚΟΥΝΤΙ ΚΑΙ ΤΣΙΜΠΙΔΑΚΙΑ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΤΕ ΤΟ ΦΟΡΜΑΡΙΣΜΑ

4. *Στὺλ Ραφαέλ, στὺλ Λεονάρδο, θὰ ἔλεγαν ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζουν τὴν ἱστορία τῆς τέχνης. Εἶναι ἕνα χτένισμα, ποὺ ἀρέσει σὲ ὅλους, κοντό, ἀλλὰ ὄχι πολύ, μὲ μιὰ γραμμὴ ἐλεύθερη, μὲ μαλλιὰ εὐχάριστα «ξεντένιστα» (ὕστερα ἀπὸ ἕνα παιχνίδι μὲ τὰ μπιγκουντὶ καὶ τὴ βούρτσα). Ταιριάζει σ' ἕνα πρόσωπο μὲ χαρακτηριστικὰ ἀκανόνιστα καὶ μὲ μάτια λίγο μικρά.*

8. *Γιὰ ἕνα τέτοιο χτένισμα, ἐντελῶς ἀγοράσιτικο, χρειάζεται ἕνα προφὶλ εὐγενικὸ μὲ ρομαντικὸ στύλ, γιὰ νὰ δημιουργῆται ἀντίθεσι. Εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ μένη τακτοποιημένο, ἰδιαίτερα στὶς διακοπές. Ἐκεῖνο ποὺ λογαριάζεται., εἶναι τὸ καλὸ κόψιμο, ποὺ δημιουργεῖ αὐτὸ τὸ στύλ, χωρὶς νὰ ἀντιγράφη τοὺς Μπήτλς.*

1. *Γιὰ τὸ χτένισμα στὺλ «Ρίτα Χαίηγουωρθ 20 χρονῶν» θὰ σᾶς χρειαστοῦν 15 μεγάλα μπιγκουντί, τρία γιὰ τὴ φράντζα, κι' ἄλλα ἕξη γιὰ νὰ «πλαισιώσετε» ὅλη τὴ γραμμὴ καὶ νὰ τῆς δώσετε τὴν ἀπαραίτητη στρογγυλάδα. Ὅλα τὰ ἄλλα θὰ ἀραδιαστοῦν στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, ὅπως μπορεῖτε νὰ δῆτε στὸ σχέδιο. Γιὰ κάθε λεπτὴ καὶ πολὺ κοντὴ τούφα, θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα «ράμφος χήνας».*

2. *Ἐπειδὴ ἡ φράντζα εἶναι πολὺ φουσκωτὴ καὶ πυκνή, τὰ τρία μπιγκουντὶ στὸ μέτωπο πρέπει νὰ εἶναι πολὺ χοντρά. Ὕστερα δὲν σᾶς μένει παρὰ νὰ ἀραδιάσετε τὰ κανονικὰ μπιγκουντί, ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ πρὸς τὰ κάτω. Μπορεῖτε νὰ βάλετε ἕξη ἢ ὀκτὼ ἀπὸ κάθε μέρος. Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ τοποθετηθοῦν κανονικὰ καὶ πυκνά. Στὸ τέλος, θὰ βουρτσίσετε τὰ μαλλιὰ πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ ἐλαφρὲς κινήσεις.*

3. *Σ' αὐτὸ τὸ χτένισμα χρειάζονται λίγα μπιγκουντί, ἀλλὰ τοποθετημένα μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια: Δύο χοντρά, γυρισμένα πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ δώσουν στρογγυλότητα καὶ κίνησι στὴ μεγάλη φράντζα, ὕστερα ἕνα ἄλλο μπιγκουντὶ στὴν ἴδια γραμμή, μὰ γυρισμένο πρὸς τὰ ἐπάνω. Τέλος, δυὸ ὁμάδες μπιγκουντὶ στοὺς κροτάφους καὶ πίσω στὸ κεφάλι καὶ μερικὲς τοῦφες γυρισμένες μὲ ράμφη χήνας. Ὕστερα, μὲ τὴ βούρτσα, θὰ φουσκώσετε τὸ χτένισμα.*

4. *Ἡ κοπέλλα μὲ τὰ κοντὰ καὶ πυκνὰ μαλλιά, θὰ τοποθετήση ὅλα τὰ μπιγκουντὶ στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ, τρία γιὰ τὴ φράντζα κι' ἄλλα ἕξη ὁλόγυρα, γιατὶ τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ὀντουλαρισμένα. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ χτενίσματα, εἶναι πολὺ σημαντικὸ νὰ προσέξετε τὶς κινήσεις τῶν μαλλιῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερά, πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ποὺ σημειώνονται μὲ τὰ μικρὰ βέλη.*

5. *Ἐδῶ ὑπάρχουν δύο παιχνίδια τῶν μπιγκουντί. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἶναι τρία ἀραδιασμένα γιὰ τὴν ὀντουλαρισμένη «τούφα», ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶναι ἑφτὰ σὲ ἡμικύκλιο, ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ μάγουλα καὶ γλυστροῦν πίσω στὸν αὐχένα (κυττάξτε τὸ σχέδιο ἀπὸ τὸ προφίλ). Ἐδῶ θὰ βουρτσιστοῦν ἴσια, θὰ συγκεντρωθοῦν πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ θὰ συγκρατηθοῦν μὲ λάκ. Οὔτε μιὰ τούφα δὲν πρέπει νὰ ξεφεύγη ἀπὸ τὴ θέσι της.*

6. *Τὰ μαλλιὰ εἶναι πολὺ κοντὰ ἐμπρὸς καὶ λίγο πιὸ μακρυὰ πίσω, γι' αὐτὸ γυρίζονται μὲ μπιγκουντὶ μέχρι τὴν τελευταία τούφα. Ἡ φράντζα θὰ συγκρατηθῆ ἀπὸ μερικὰ ράμφη χήνας, ἀπὸ μιὰ λουρίδα σελοτέϋπ ἢ ἀπὸ ἕναν ἐπίδεσμο τοποθετημένο πάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά.*

7. *Τὸ χτένισμα «Ἀκτὸρ's στούντιο» μπορεῖ νὰ φαίνεται δύσκολο, ἀλλὰ εἶναι, ἀντίθετα, πολὺ εὔκολο. Δυὸ λοξὰ μπιγκουντὶ γιὰ τὴ φράντζα, ἑφτὰ-ὀκτὼ γύρω-γύρω στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ καὶ ἄλλα τόσα ἀραδιασμένα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Τὰ κύματα πάνω-κάτω γίνονται εὔκολα μὲ τὸ τελικὸ βούρτσισμα. Τὸ βούρτσισμα πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρὸ καὶ ἡ κίνησι «φαρδειά».*

8. *Εἶναι τὸ πιὸ εὔκολο φορμάρισμα ποὺ ὑπάρχει. Φτάνουν τέσσερα μπιγκουντὶ-γίγαντες (τὰ πιὸ μεγάλα ποὺ θὰ βρῆτε). Τὰ δύο θὰ τὰ τοποθετήσετε μπροστὰ (ἀλλὰ λίγη φράντζα πρέπει νὰ προσέξη ἀπὸ κάτω), καὶ τὰ δύο πίσω γιὰ νὰ στρογγυλέψουν τὴ γραμμή. Τίποτε ἄλλο. Ὕστερα θὰ βουρτσίσετε τὰ μαλλιὰ πολὺ λεῖα στὸν αὐχένα καὶ πολὺ ἴσια ἐμπρὸς καὶ στοὺς κροτάφους.*

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Η ΤΖΕΝΝΗ Ντελάνζ κατέβηκε γρήγορα - γρήγορα τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια τῆς κομψῆς βίλλας της. Φοροῦσε ἕνα ὡραῖο φόρεμα ἁμαζόνας, ποὺ πήγαινε θαυμάσια στὸ νεανικόλυγερὸ κορμί της. Ὁ ἱπποκόμος περίμενε στὴν ἐξέδρα τοῦ κήπου, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χαλινάρι ἕνα ἄσπρο ἄλογο.

—Κυρία! Κυρία! φώναξε ἡ καμαριέρα ἀπὸ τὴ βεράντα, ἀνεμίζοντας στὰ χέρια της τρία γράμματα. Ἦρθαν μὲ τὸ πρωϊνὸ ταχυδρομεῖο.

Ἡ ἁμαζόνα πῆρε τὰ τρία γράμματα ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καμαριέρας της.

Μὰ ξαφνικά, σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι, ἄλλαξε γνώμη, γύρισε ἀπότομα καὶ πῆρε τὰ τρία γράμματα ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καμαριέρας της.

—Ἂν τὰ θυμηθῶ, εἶπε βάζοντάς τα στὴν τσέπη της, θὰ τὰ διαβάσω στὸ δάσος.

Ὕστερα ἔτρεξε χαρούμενη στὴν ἐξέδρα, πήδησε, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ ἱπποκόμου, στὸ ἄσπρο ἄτι της, πῆρε τὰ χαλινάρια καὶ χύθηκε στὸ δάσος. Ἔφτασε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ σκιεροῦ δάσους, ποὺ ἦταν ἀκόμα ὑγρὸ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσούλα. Ἔπειτα, κουρασμένη ἀπὸ τὴν πρώτη χαρούμενη ἔξοδό της, μετὰ τὶς βροχὲς τοῦ χειμώνα, πήδησε ἀπὸ τὴ σέλλα, ἔδεσε τ' ἄλογό της σ' ἕνα δέντρο, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, καὶ πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα.

Μετά, ἀκούμπησε σ' ἕνα φράχτη, ἔρριξε ἀκόμα μιὰ ματιὰ θαυμασμοῦ στὶς ἀνθισμένες ἀμυγδαλιὲς κι' ἔβγαλε τὰ γράμματα ἀπὸ τὴ τσέπη της, περίεργη. Ἕνας μεγάλος ἄσπρος φάκελλος τράβηξε τὴν προσοχή της. Τὸν ἔσχισε νευρικά, ξεδίπλωσε χαμογελῶντας τὴν κόλλα καὶ διάβασε τότε τὰ ἑξῆς:

«4 Μαΐου 1945. Ἄδικα θὰ ψάξετε στὶς ἀναμνήσεις σας γιὰ νὰ μὲ θυμηθῆτε. Θέλω νὰ μείνω ἄγνωστος, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σᾶς γράφω ἐλεύθερα καὶ γιὰ νὰ νιώθω πὼς ἔτσι βρίσκομαι περισσότερο κοντά σας.

«Ἀρχίζω αὐτὸ τὸ γράμμα μου μὲ κάποιο μυστήριο. Κι' ὅμως ἡ ἀγάπη μου δὲν ἔχει κανένα μυστήριο. Εἶναι ἁπλή, ἀγνή, παιάφορη, Τζέννη, σὲ ἱκετεύω, ἄφησέ με νὰ σοῦ γράφω αὐτὸ ποὺ νιώθω γιὰ σένα, μὲ λόγια ἀπέριττα, παιδικά, ἀθῶα. Ἀγάπη μου, γιὰ μένα εἶσαι ἕνα ἀπραγματοποίητο ὄνειρο, ποὺ εἶναι ὅμως τόσο φωτεινό, ὥστε θαμπώνει τὰ μελαγχολικά μάτια μου. Τζέννη, πίστεψέ με. "Αν ὑπάρχη κανένα μυστικὴ ἐπικοινωνία τῶν ψυχῶν, πρόσεξε καὶ θὰ τὴν αἰσθανθῆς: Εἶσαι ἡ μόνη γυναίκα ποὺ συλλογίζομαι κάθε μέρα μὲ μιὰ τρελλὴ ἀγάπη. Κι' ἡ ἀγάπη μου εἶναι τόσο μεγάλη, ὅσο μεγάλος εἶναι ὁ πόνος μου, γιατὶ ξέρω πὼς δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σὲ νιώσω κοντά μου, δική μου. Ζῶ μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ κόσμο, γεμάτο ἀπὸ παράξενα ὄνειρα καὶ τραγικὲς λύπες...».

Τὸ γράμμα τέλειωνε ἐδῶ ἀπότομα, μ' αὐτὰ τὰ μελαγχολικὰ λόγια, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ ἀπελπισμένο κάλεσμα μιᾶς ἐρωτευμένης ψυχῆς.

Ἡ Τζέννη ἔμεινε σαστισμένη ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ συγκίνηση ποὺ τὴν ἔπιασε. "Αν ἦταν κωμωδία ἄλλη σὰν τὶς μοιτέρνες φίλες της, θὰ κανε κωμωδάκια, θὰ πετοῦσε τὸ παράξενο, τὸ καθυστερημένο αὐτὸ ρομαντικὸ γράμμα, ἀπὸ ποτάμι ποὺ διέσχιζε τὸν κάμπο, καὶ θὰ γελοῦσε εἰς βάρος τοῦ δειλοῦ ἀνωνυμογράφου της. Μὰ ἡ Τζέννυ, παρ' ὅλο τὸ συγχρονισμό της, ἦταν μιὰ κοπέλλα μὲ μεγάλα αἰσθήματα.

Στὸ τρίτο διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ ἐπιστολογράφος της τῆς μιλοῦσε μὲ τὴν εἰλικρίνεια ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἔγραψε αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ νὰ ἀπολυτρωθῆ, γιὰ νὰ ξαλαφρώση ἀπὸ τὸν πόνο του, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα νὰ κερδίση, ἔστω καὶ τὴ συμπόνια της.

—Μὰ ποιός εἶναι; Ποιός μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ Ἰδανικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ποὺ μὲ ἀγαπᾶ τόσο ἀληθινὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα; Ποιός καημός, ποιὰ δυστυχία τὸν βαραίνει; ἀναρρωτιόταν ἀνήσυχη.

Μάταια ξανάφερνε στὴ μνήμη της, ἕνα - ἕνα, τοὺς πολλοὺς νέους ποὺ εἶχε γνωρίσει τὸν τελευταῖο καιρό, σὲ συγκεντρώσεις, σὲ ταξίδια, σὲ χορευτικὰ κέντρα. Ὅλοι τους ἦταν νέοι τῆς ἐποχῆς, γλεντζέδες, ἀδίσπαστοι κοιρτάκηδες καὶ προικοθῆρες. Ἡ Τζέννη ἦταν κόρη ἑνὸς πλουσίου βιομηχάνου καὶ οἱ νεαροὶ τὴν πολιορκοῦσαν, ὄχι μονάχα γιὰ τὴν ὁμορφιά της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ γενναία προῖκα της.

Ποιός ἦταν; Ποιός ἦταν αὐτός, ποὺ τὴν εἶδε νὰ χορεύη εὐτυχισμένη σ' ἄλλου χέρια, καὶ πέρασε ἀπ' τὴ ζωή της σὰν μιὰ θλιμμένη σκιά;

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ ἄγνωστος φίλος της ἄρχισε νὰ βασανίζη τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδιά της.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀντὶ νὰ σβήση ἡ ἀνησυχία της, ἔγινε πιὸ ἔντονη. Τὸ γράμμα αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ σκέφτεται, νὰ καταλαβαίνη τώρα, πὼς, σὲ κάθε ὥρα καὶ σὲ κάθε στιγμή, ὑπῆρχε κάποιος στὸν κόσμο, ποὺ τὴν εἶχε διαλέξει ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες καὶ τὴν ἀγαποῦσε μ' ἕνα ἀγνό, μ' ἕνα ποιητικὸ ἔρωτα.

Μιὰ μέρα — εἶχε περάσει μιὰ ἑβδομάδα, ἀπὸ τότε ποὺ πῆρε τὸ γράμμα — σὲ μιὰ ἐξοχικὴ γιορτή, ἔνιωσε πὼς κάποιος, πίσω της, εἶχε καρφώσει πάνω της τὰ μάτια του. Γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸ Ζὼρζ Ὀλιβιέ, ἕνα ὅμορφο νέο τριάντα χρονῶν, μὲ μαῦρα μάτια καὶ πορφυρὰ χεῖλη ποὺ ξετρέλλαιναν ὅλες τὶς φίλες της. Στὰ μάτια τοῦ νέου αὐτοῦ, εἶδε ἕνα σιωπηλὸ κάλεσμα, μυστηριῶδες καὶ μελαγχολικό, ποὺ τὴν ἄκανε νὰ νιώση μιὰ παράξενη συγκίνησι. «Μήπως εἶναι αὐτός;» ἀναρρωτιόταν. Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατὰ καὶ τὰ χείλη της νὰ τρέμουν. Ὡστόσο, βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τὸν κυττάξη κατάματα.

—Τί συμβαίνει, Ζώρζ; ψιθύρισε.

—Τίποτα... Σὲ κύτταζα... Δὲν χορταίνω νὰ σὲ κυττάζω, Τζέννη. Πῶς δὲν τὸ πῆωσες τόσο καιρό;

—Μὰ σὲ βλέπω πολὺ σπάνια, Ζώρζ! Πῶς ἤθελες νὰ τὸ καταλάβω; Μόνο ἂν ὑπῆρχε κανένα ἐρωτικὸ ραντάρ, θὰ μποροῦσα νὰ συλλάβω τὴ σκέψι σου!

—Κι' ὅμως, σ' ἀγαπῶ, Τζέννη!

Ἡ φωνή του ἦταν τόσο γλυκειά, τόσο χαϊδευτική!

—Ἔλαβες τὸ γράμμα μου, Τζέννη, τὴ ρώτησε ὕστερα ἀπότομα.

—Ναί... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ μισόσβηστη φωνή.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε:

—Μὰ γιατί μοῦ κρυβόσουνα τόσες μέρες, Ζώρζ;

—Γιατὶ φοβόμουνα. Δὲν ἤξερα τὴν ἀπήχησι ποὺ θὰ εἶχε ἡ κρυφὴ ἀγάπη μου στὴν καρδιά σου...

Καὶ χωρὶς νὰ πῆ περισσότερα, κόλλησε πὰ ἡδονικά, τὰ κόκκινα χείλη του στὰ δικά της.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Τζέννη ἄρχισε νὰ ζῆ ἀμέσα σ' ἕνα ὄνειρο εὐτυχίας.

—Θέλεις νὰ γίνης γυναίκα μου; τὴ ρώτησε ἐκείνος, χαϊδεύοντας τὰ χρυσὰ μαλλιά της.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἀδίσπαστα. Εἶσαι ὁ ἄντρας ποὺ περίμενα στὴ ζωή μου!

—Ἀγάπη μου. "Αν ἤξερες πόσο σ' ἀγαπῶ!...

—Τὸ ξέρω... καὶ θέλω νὰ σ' ἀγαπήσω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Τζέννη ἀνήγγειλε στοὺς γονεῖς της τὴν ἀπόφασή της νὰ παντρευτῆ τὸν Ζὼρζ Ὀλιβιέ.

—Τόσο ξαφνικά, τόσο ἀπότομα, κόρη μου; Δὲν νομίζεις ὅτι θἄκανες καλύτερα, πρὶν δεσμευθῆς, νὰ μοῦ δώσης λίγο καιρὸ νὰ πάρω πληροφορίες γιὰ τὸ νέο αὐτό;

—Εἶναι περιττό, τὸν γνωρίζω ἐγώ, μπαμπά, εἶναι ἕνας θαυμάσιος νέος.

—Ἂς τὸ ἐλπίσουμε, Τζέννη... εἶπε ὁ βιομήχανος μὲ κάποια ἐπιφύλαξι.

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ὅμως, ἡ Τζέννη δοκίμασε μιὰ ὀδυνηρὴ ἔκπληξι. Μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ πατέρας της πῆρε σοβαρὸ ὕφος καὶ τῆς εἶπε:

—Οἱ πληροφορίες ποὺ πῆρα γιὰ τὸν ἀραβωνιαστικό σου, δὲν εἶναι καθόλου ἱκανοποιητικές. Ὁ Ζὼρζ Ὀλιβιὲ εἶναι ἕνας ἄσωτος ἀριστοκράτης ποὺ σπαπάλησε τὴ λίγη περιουσία ποὺ τοῦ ἀπόμεινε σὲ γλέντια καὶ σὲ γυναῖκες. Τὸ τελευταῖο καιρό, ἔχει συνδεθῆ μὲ μιὰ γυναίκα τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου, ποὺ τὸν ἀπειλεῖ νὰ σκάνδαλο, ἂν τὴν ἀφήση χωρὶς νὰ τῆς δώση μιὰ γερὴ ἀποζημίωσι. Καταλαβαίνεις τώρα, κόρη μου, γιατὶ θέλει νὰ σὲ παντρευτῆ;

Ἡ κοπέλλα τινάχτηκε. Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε στὸ κεφάλι της, δὲν θὰ τὴν ἔκανε ἔτσι. "Εμεινε λίγ- ὥρα ἄλαλη κι' ὕστερα τραύλισε:

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παίζη ἕνα τέτοιο ὑποκριτικὸ ρόλο; Φαίνεται τόσο καλός.

—Τζέννη, παιδί μου, εἶπε ὁ Ραοὺλ Ντελάνζ μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο, εἶσαι ἀκόμα πολὺ νέα γιὰ νὰ γνωρίζης τοὺς ἀνθρώπους. Ὅλοι μας φοροῦμε κάποιο προσωπεῖο, στὴ ζωή. Ἄλλοι τὸ φοροῦν γιὰ νὰ φαίνωνται καλύτεροι ἀπ' ὅ,τι εἶναι, κι' ἄλλοι γιὰ νὰ κρύβουν τὴν ἀτιμία τους. Ὁ Ὀλιβιὲ ἀνήκει στὴν τελευταία κατηγορία.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Τζέννη πέρασε μιὰ νύχτα ἀγωνίας. Τὸ πρωὶ σηκώθηκε, ἀλλὰ τὰ μενεξεδένια μεγάλα μάτια της ἦταν πρησμένα ἀπὸ τὸ κλάμμα. Ὡσπόσο εἶχε πάρει μιὰ ἀπόφασι: Θὰ καλοῦσε, σήμερα, κιόλας, τὸν ἀραβωνιαστικό της καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε ἐξηγήσεις.

Κάθησε μπροστὰ στὴν τουαλέττα της, προσπαθῶντας νὰ ἐξαφανίση ἀπὸ τὸ ὡραῖο πρόσωπό της τὰ ἴχνη ποὺ τῆς ἄφησε ἡ νυχτερινή της τραγωδία. Τὴ στιγμὴ αὐτή, μπῆκε ἡ καμαριέρα της καὶ τῆς ἔφερε ἕνα γράμμα. Ἡ Τζέννη, ποὺ χτενιζόταν ἀκόμα, ἔρριξε μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ στὸ φάκελλο. Μὰ ὅταν τὸν ἐξακύτταξε κι' εἶδε τὸν ἴδιο γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ πρώτου γράμματος ποὺ ἀραβωνιαστικοῦ της, ἔμεινε ξαφνιασμένη. Ὁ φάκελλος ἔφερε τὴ σφραγίδα τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Ντυβὸν τῆς Ἐλβετίας. Τὸν ἄνοιξε γρήγορα καὶ διάβασε:

«4 Ἰουνίου 1945

Ἀγαπημένη μου,

Πέρασε ἕνας μήνας ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ σοῦ πρωτόγραψα κι' ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς ἔζησα μιὰ ὁλόκληρη ζωή. Μὰ τί μ' ἐνδιαφέρει πιὰ ἐμένα ἡ ζωή; Τζέννη, ἀγάπη μου, δὲν σοῦ ἔγραψα τὴ πρώτη φορὰ πὼς εἶμαι ἄρρωστος, γιὰ νὰ μὴ σὲ σπεναχωρήσω. Τώρα ὅμως ποὺ ἡ κατάστασί μου εἶναι ἀπελπιστική, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ στὸ κρύψω. Δὲν μοῦ τὸ εἶπαν ξεκάθαρα πὼς εἶμαι σπὸ τελευταῖα μου, ἀλλὰ ἐγώ, σὰν γιατρὸς ποὺ εἶμαι, τὸ καταλαβαίνω. Οἱ μέρες μου εἶναι μετρημένες. Κι' ὅμως ποτὲ δὲν ἔπαψα νὰ σὲ συλλογίζωμαι, ἐδῶ στὴ κάταπιρη ἐρημιά μου. Ἀλλοίμονο! Ἐγὼ θὰ λυώσω πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὰ χιόνια. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα μου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε ὁ τελευταῖος, δὲν παραπονιέμαι γιὰ τὴ δυστυχία μου. Μονάχα, λυπᾶμαι ποὺ δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ, Τζέννη, ἀγαπημένη μου, προσήλωσε τὴ σκέψι σου πάνω μου καὶ πές μου πὼς εἶσαι πάντα ὅμορφη καὶ καλόκαρδη, ὅπως σὲ εἶδα τὴν τελευταία φορά. Ἦταν τότε Γενάρης κι' εἴχαμε χορέψει μαζί, σπὸ σαλόνι τῆς κυρίας Ρενὲ Ντυβάλ. Ἀπὸ τότε ἔφυγα καὶ χάθηκα ἐδῶ κάπου στὰ χιονισμένα βουνά...».

Τὸ γράμμα ἔπεσε ἀπὸ τὰ τρεμάμενα χέρια της. Ἄφησε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ πόνου καὶ σηκώθηκε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της.

—Θεέ μου! πῶς γελάσπηκα!

Δὲν τῆς εἶχε γράψει λοιπὸν ὁ Ζώρζ. Δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος. Ἦταν ὁ ἄλλος, ὁ γιατρὸς Μωρὶς Ντελαφορούά, ποὺ τὸν συνάντησε δυὸ - τρεῖς φορὲς σπὸ σπίτι τῆς κυρίας Ντυβάλ. Τώρα θυμόταν τὸ χλωμὸ εὐγενικὸ πρόσωπό του καὶ τὰ θλιμμένα μάτια του ποὺ τὴν κύτταζαν μὲ λατρεία...

Μιὰ ἰδέα φώτισε ξαφνικὰ τὸ μυαλό της. Ἔπρεξε στὴ γκαρνταρόμπα της, ἔβαλε τὸ χέρι της μέσα στὴν τσέπη τῆς ζακέττας τῆς ἁμαζόνας κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὰ δυὸ ἄλλα ξεχασιμένα γράμματα. Τὸ ἕνα ἦταν ἀπὸ μιὰ φίλη της καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸν Ζὼρζ Ὀλιβιέ.

Ἄνοιξε ἀμέσως τὸ δεύτερο καὶ διάβασε:

«Τζέννη, θέλω ἀπὸ καιρὸ νὰ σοῦ πῶ πὼς μ' ἀρέσεις, μὰ δὲν τολμῶ ἀκόμα, γιατὶ ἐπιθυμῶ πρῶτα νὰ ξεκαθαρίσω μερικὲς παλιὲς ἐρωτικὲς ἱστορίες... Τζέννη, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσης, οὔτε νὰ μοῦ ζητήσης ἐξηγήσεις. Κάθε ἄλλη γυναίκα σπὴ θέσι σου θὰ ἦταν εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἔρωτά μου. Εἶσαι ἡ πιὸ μεγάλη ἀγάπη ποὺ ἔνιωσα σπὴ ζωή μου.

Ζὼρζ Ὀλιβιέ».

Ἡ Τζέννη ἔμεινε κεραυνωμένη. Ξέσπασε σ' ἕνα γοερὸ κλάμμα κι ἔπεσε μισολιπόθυμη στὸ ντιβάνι.

—Θεέ μου! βόγγηξε, τί τραγικὸ λάθος! Πῶς τυφλώθηκα κι' ἔγινε θῦμα ἑνὸς ψεύτη, ἑνὸς ἄσωτου γυναικοκατακτητῆ;

Ἡ Τζέννη, κοπέλλα μὲ μεγάλη καρδιά, ἀλλὰ καὶ μὲ ἰσχυρὸ χαρακτῆρα, ἐπιβλήθηκε ἀμέσως στὸν ἑαυτό της. Κάθησε στὸ γραφεῖο της καὶ ἔγραψε μὲ σκληρὴ ἔκφρασι ἕνα γράμμα στὸν ἀραβωνιαστικό της. Ὕστερα ντύθηκε γρήγορα καὶ εἶπε σπὸν ὑπηρέτη νὰ ἑτοιμάση τὸ αὐτοκίνητό της γιὰ μακρινὸ ταξίδι.

—Ποῦ θὰ πᾶς, Τζέννη; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της ἀνήσυχη.

—Πάω σπὴν Ἐλβετία, τῆς ἀπάντησε μὲ βουρκωμένα μάτια. Πάω νὰ παρηγορήσω ἕνα εὐγενικὸ νέο ποὺ συγκαπεθαίνει κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία μου.

—Κι' ὁ ἀραβωνιαστικός σου; ρώτησε ἡ μητέρα της κατάπληκτη.

—Αὐτὸς δὲν ἔχει πιὰ θέσι σπὸ σπίτι μας.

Καί, χωρὶς ἄλλη ἐξήγησι, πήδησε σπὸ αὐτοκίνητό της καὶ ξεκίνησε γρήγορα, γιὰ νὰ κάμη τὸ χρέος ποὺ τῆς πρόσταζε ἡ καρδιά της.

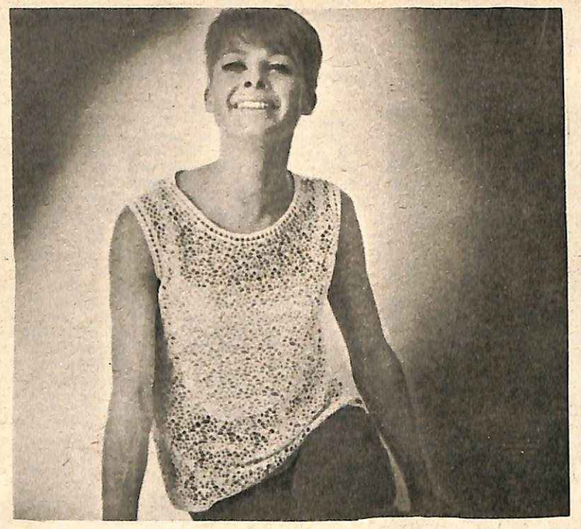
Πίστευε πὼς θὰ τὸν εὕρισκε ἀκόμα ζωντανό, σπὴ μικρὴ αὐτὴ ὀρεινὴ κοινότητα ποὺ δὲν εἶχε πολλὰ σαναστόριες. Γι' αὐτὸ ἔπιασε πολὺ ἡ Τζέννη. Γιὰ νὰ προφτάση νὰ κάμη εὐτυχισμένες τὶς τελευταῖες στιγμὲς ἑνὸς νέου, ποὺ τὴν ἀγάπησε μὲ τόση τρυφερότητα καὶ μὲ τόσο πόνο...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ὁ Ζὼρζ κόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικά της...

ΠΛΕΧΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Πολὺ χαριτωμένο μπλουζάκι, ποὺ μπορεῖ νὰ φορεθῆ μὲ φούστα ἢ καὶ πανταλόνι.

ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ

Χρειάζονται: 200 γραμ. μαλλὶ μὸς στριμμένο διπλό, ἕνα βελονάκι νούμ. 2½.

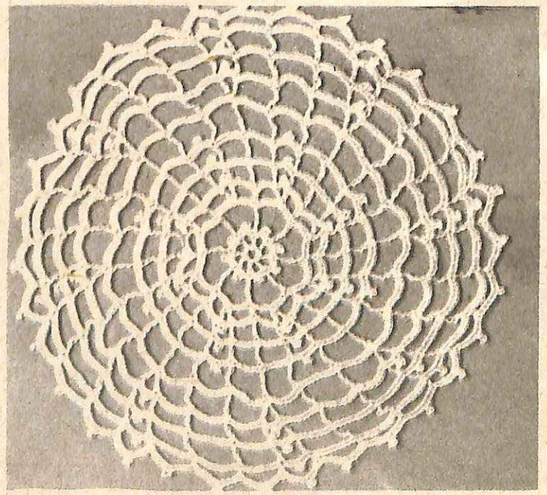
Πλέξεις: πλέξι φανταιζί. Πάνω σὲ μιὰ βασικὴ ἁλυσίδα δουλεύετε: πρώτη σειρά: ἕναν πόντο χαμηλό, πέντε θηλειές, ἁλυσίδα, ἕναν πόντο χαμηλό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα κλπ. Δεύτερη σειρά: δύο θηλειὲς ἁλυσίδα γιὰ νὰ γυρίσετε, ἕναν πόντο χαμηλό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο χαμηλὸ στὶς προηγούμενες θηλειὲς ἁλυσίδα κλπ. Τρίτη σειρά: ἕναν πόντο χαμηλό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, μπαίνετε στὸ πρῶτο κενὸ τῆς προηγούμενης σειρᾶς μὲ ἕναν πόντο χαμηλό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο χαμηλὸ στὸ δεύτερο κενό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα. Πηδᾶτε ἕνα κενὸ καὶ δουλεύετε στὸ ἑπόμενο κενὸ ἕναν πόντο ψηλὸ διπλό, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο ψηλὸ διπλό, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο ψηλό, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο ψηλὸ διπλό, πρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα, πηδᾶτε ἕνα κενό, ἕναν πόντο χαμηλὸ στὸ ἀπὸ κάτω κενὸ κλπ. Τέταρτη σειρά: πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα(*) ἕναν πόντο χαμηλὸ στὸ πρῶτο κενό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο χαμηλὸ στὸ δεύτερο κενό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο χαμηλὸ πάνω στὸν χαμηλὸ πόντο τῆς προηγούμενης σειρᾶς, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο χαμηλὸ ἀνάμεσα στοὺς δύο ψηλοὺς πόντους τῆς προηγούμενης σειρᾶς, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο χαμηλὸ ἀνάμεσα στὸν δεύτερο καὶ τρίτο πόντο τῆς προηγούμενης σειρᾶς, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο χαμηλὸ ἀνάμεσα στὸν τρίτο καὶ τὸν τέταρτο πόντο τῆς προηγούμενης σειρᾶς. πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα (ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ(*). Πέμπτη σειρά: πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, γιὰ νὰ γυρίσετε, πέντε πόντοι χαμηλοὶ στὸ πρῶτο κενό, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα. πηδᾶτε ἕνα κενό, ἕναν πόντο ψηλὸ διπλὸ στὸ κενὸ τῆς προηγούμενης σειρᾶς, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο ψηλὸ διπλό, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο ψηλὸ διπλό, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα, πηδᾶτε ἕνα κενὸ(*) ἕναν πόντο χαμηλὸ στὸ ἑπόμενο κενό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, ἕναν πόντο χαμηλὸ στὸ ἑπόμενο κενό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα, πηδᾶτε ἕνα κενὸ (ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ(*).

Ἐμπρός. Δουλεύετε τὸ ἐμπρὸς ὅπως καὶ τὸ πίσω, μὰ τὸ ντεκολτὲ τὸ ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν 52 ἑκατ.

Πίσω. πλέκετε μιὰ ἁλυσίδα μὲ 144 πόντους καὶ δουλεύετε μὲ πόντο φαντ ζὶ γιὰ 19 ἑκατ. Κλείνετε γιὰ τὴ μασχάλη ἕξη πόντους, δύο πόντους, ἕναν πόντο καὶ συνεχίζετε τὸ πλέξιμο μέχρι τὰ 48 ἑκατ. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο μοιράζετε τὸ πλεχτὸ στὴ μέση καὶ ἀφήνετε ἐκκρεμεῖς γιὰ τὸ ντεκολτὲ 25 πόντους. πλέκοντας τὰ δυὸ μέρη χωριστὰ μέχρι τὸ ὕψος τῶν 60 πόντων. Κλείνετε τοὺς ὑπόλοιπους πόντους γιὰ τὸν ὦμο.

Χρειάζονται: κορδονέττο νούμερο 5, βελονάκι νούμερο 2.

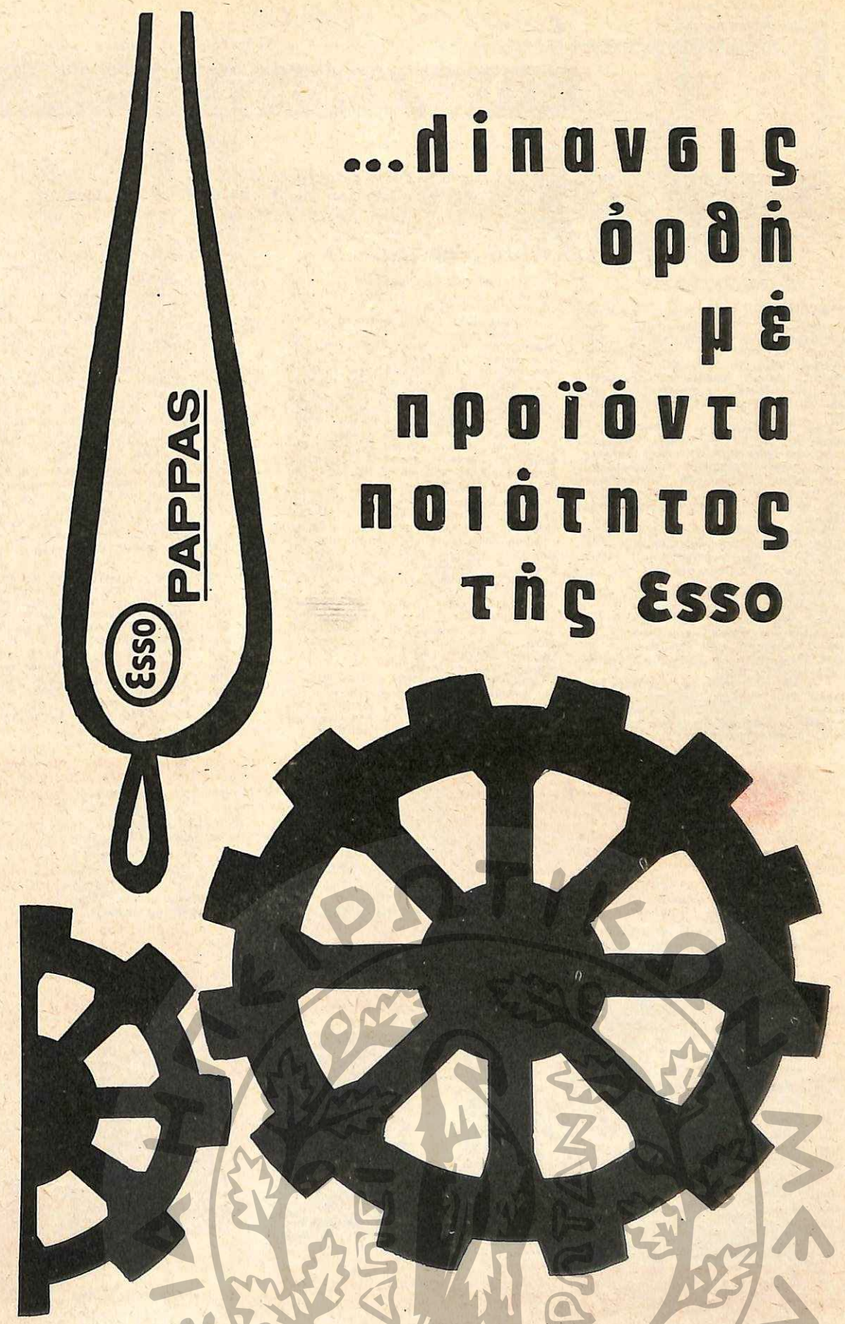
Ἐκτέλεσις: Πλέκετε μιὰ ἁλυσίδα ἀπὸ ἐννιὰ πόντους, τὴν κλείνετε στρογγυλὰ μὲ ἕνα πολὺ χαμηλὸ πόντο στὸν πρῶτο πόντο, ποὺ δουλέψατε καὶ ὕστερα δουλεύετε: Πρώτη σειρά: Μπαίνοντας μὲ τὸ βελονάκι στὸ κέντρο τοῦ κύκλου (*) ἕναν πόντο ψηλό, μιὰ ἁλυσιδίτσα στὸν ἀέρα. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*) γιὰ ἑπτὰ ἀκόμα φορές. Κλείνετε τὸ γύρο μ' ἕναν πόντο πολὺ χαμηλὸ στὸν πρῶτο ψηλὸ πόντο. Δεύτερη σειρά: (*) στὸ κενὸ ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν ἁλυσιδίτσα τοῦ προηγούμενου γύρου, δουλεύετε ἕναν πόντο χαμηλό, ἕνα πικό, ἕναν πόντο χαμηλό. Στὸν ψηλὸ πόντο τῆς προηγουμενης σειρᾶς δουλεύετε ἕναν πόντο χαμηλό. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*), τελειώνοντας μὲ ἕναν πόντο χαμηλὸ πάνω στὸν ψηλὸ πόντο. Τρίτη σειρά: δώδεκα ἁλυσιδίτσες στὸν ἀέρα (*) ἕνας πόντος ψηλὸς διπλός, πάνω στὸ χαμηλὸ πόντο, ποὺ ἔχετε δουλέψει πάνω στὸν ψηλὸ πόντο τῆς πρώτης σειρᾶς, ὀκτὼ ἁλυσιδίτσες στὸν ἀέρα. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*), κλείνετε τὸ γύρο μὲ ἕνα πόντο πολὺ χαμηλό, ποὺ τὸν ἐκτελεῖτε στὸν τέταρτο πάντο τῆς ἁλυσίδας ποὺ πλέξατε στὴν ἀρχὴ τοῦ γύρου. Τέταρτη σειρά: σὲ κάθε κενὸ ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς ὀκτὼ ἁλυσιδίτσες τῆς προηγούμενης σειρᾶς, δουλεύετε ἐννιὰ χαμηλοὺς πόντους. Πέμπτη σειρά: πέντε ἁλυσιδίτσες στὸν ἀέρα(*) πάνω στὸν κεντρικὸ χαμηλὸ πόντο (ἀπὸ τοὺς ἐννιὰ ποὺ βρίσκονται ἀπὸ κάτω) δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλό, μιὰ ἁλυσιδίτσα στὸν ἀέρα, ἕναν πόντο ψηλό, τέσσερις ἁλυσιδίτσες στὸν ἀέρα. Πάνω στὸν διπλὸ ψηλὸ πόντο τῆς τρίτης σειρᾶς δουλεύετε ἕναν πόντο χαμηλό, τέσσερις ἁλυσιδίτσες στὸν ἀέρα. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*) καὶ κλείνετε τὸ γύρο μὲ ἕναν πόντο πολὺ χαμηλὸ στὸν πρῶτο πόντο τῆς ἁλυσίδας, ποὺ δουλέψατε στὴν ἀρχὴ τοῦ γύρου. Ἕκτη σειρά: σὲ κάθε κενό, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς τέσσερις ἁλυσιδίτσες τῆς προηγούμενης σειρᾶς, δουλεύετε πέντε χαμηλοὺς πόντους. Σὲ κάθε κενὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ ψηλοὺς πόντους δουλεύετε ἕναν πόντο χαμηλό, ἕνα πικό, ἕναν πόντο χαμηλό. Ἑβδόμη σειρά: ὀκτὼ ἁλυσιδίτσες στὸν ἀέρα (*), πάνω στὸν ψηλὸ πόντο τῆς ἀπὸ κάτω σειρᾶς δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλό, τέσσερις θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸ χαμηλὸ πόντο τῆς πέμπτης σειρᾶς δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλὸ διπλό, τέσσερις θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*) καὶ κλείνετε τὸ γύρο μὲ ἕναν πόντο πολὺ χαμηλὸ στὴν τέταρτη θηλειὰ τῆς ἁλυσίδας στὴν ἀρχὴ τοῦ γύρου. Ὀγδόη σειρά: σὲ κάθε κενό, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς τέσσερις θηλειὲς ἁλυσίδα τῆς προηγούμενης σειρᾶς, δουλεύετε πέντε πόντους χαμηλούς. Σὲ κάθε κενὸ ἀνάμεσα στοὺς δύο ψηλοὺς πόντους δουλεύετε δύο πόντους χαμηλούς, ἕνα πικό, δύο πόντους χαμηλούς. Ἐννάτη σειρά: ἐννιὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, (*) πάνω στὸν ψηλό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕναν πόντο ἀέρα. Πάνω στὸν ἑπόμενο ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸ διπλὸ ψηλὸ πόντο τῆς ἑβδόμης σειρᾶς δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλό, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*) καὶ κλείνετε τὸ γύρο μὲ ταρτη θηλειὰ τῆς ἁλυσίδας, στὴν ἀρχὴ τοῦ γύρου. Δεκάτη σειρά: σὲ κάθε κενό, ποὺ σχηματίζεται: ἀπὸ τὶς πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα τῆς προηγούμενης σειρᾶς, δουλεύετε ἕξη πόντους χαμηλούς. Σὲ κάθε κενὸ ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ψηλοὺς πόντους δουλεύετε τρεῖς πόντους χαμηλούς, ἕνα πικό, τρεῖς πόντους χαμηλούς. Ἑνδεκάτη σειρά: δέκα πάνω στὸν ψηλὸ πόντο τοῦ ἀπὸ κάτω γύρου, δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλὸ διπλό, ἕξη θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸ διπλὸ ψηλὸ πόντο τῆς ἐννάτης σειρᾶς δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλὸ διπλό, ἕξη θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*) καὶ κλείνετε τὸ γύρο μ' ἕναν πόντο πολὺ χαμηλὸ στὴν τέταρτη θηλειὰ τῆς ἁλυσίδας στὴν ἀρχὴ τῆς σειρᾶς. Δωδέκατη σειρά: σὲ κάθε κενό, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς ἕξη θηλειὲς ἁλυσίδα τῆς προηγουμένης σειρᾶς, δουλεύετε ὀκτὼ χαμηλοὺς πόντους. Δεκάτη σειρά: ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, πάνω στὸν πολὺ χαμηλὸ πόντο τῆς προηγούμενης σειρᾶς δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλὸ (*) ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸν διπλὸ ψηλὸ πόντο τῆς ἑνδεκάτης σειρᾶς, δουλεύετε ἕνα διπλὸ ψηλὸ πόντο, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸν ἑπόμενο διπλὸ ψηλὸ πόντο, δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλὸ διπλό, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, πάνω στὸν ἑπόμενο διπλὸ ψηλὸ πόντο, δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλό, τρεῖς θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, ἕναν πόντο ψηλό. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*) καὶ κλείνετε τὸ γύρο μ' ἕναν πόντο πολὺ χαμηλὸ στὴν τέταρτη θηλειὰ τῆς ἁλυσίδας στὴν ἀρχὴ τῆς σειρᾶς. Δεκάτη τετάρτη σειρά: σὲ κάθε κενό, ποὺ σχηματίζετε ἀπὸ τὶς ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα τοῦ προηγούμενου γύρου, δουλεύετε ἐννιὰ χαμηλοὺς πόντους. Σὲ κάθε κενὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ πόντους ψηλοὺς δουλεύετε δύο πόντους χαμηλούς, ἕνα πικό, δύο πόντους χαμηλούς. Δεκάτη πέμπτη σειρά: ὀκτὼ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, ἕνας πόντος ψηλὸς πάνω στὸν ἀπὸ κάτω ψηλὸ πόντο, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα (*) Πάνω στὸ διπλὸ ψηλὸ πόντο τοῦ δέκατου τρίτου γύρου, δουλεύετε ἕνα ψηλὸ διπλὸ πόντο, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸ διπλὸ ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕνα διπλὸ ψηλὸ πόντο, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸν ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕνα ψηλὸ πόντο, πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸν ἑπόμενο ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕναν ψηλὸ πόντο, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*) καὶ κλείνετε τὸ γύρο μὲ ἕναν πόντο πολὺ χαμηλὸ στὴν τρίτη θηλειὰ τῆς ἁλυσίδας στὴν ἀρχὴ τῆς σειρᾶς. Δεκάτη ἕκτη σειρά: σὲ κάθε κενό, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα τοῦ προηγούμενου γύρου, δουλεύετε ἐννιὰ χαμηλοὺς πόντους. Σὲ κάθε κενό, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς πέντε θηλειὲς ἁλυσίδα ἀνάμεσα στοὺς δύο ψηλοὺς πόντους, δουλεύετε τρεῖς πόντους χαμηλούς, ἕνα πικό, τρεῖς πόντους χαμηλούς. Δεκάτη ἑβδόμη σειρά: δέκα θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, πάνω στὸν ἀπὸ κάτω ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕναν πόντο ψηλὸ (*) ἐννιὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸ διπλὸ ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕναν διπλὸ ψηλὸ πόντο, ἐννιὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, πάνω στὸ διπλὸ ψηλὸ πόντο, δουλεύετε ἕνα διπλὸ ψηλὸ πόντο, ἐννιὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸν ψηλὸ πόντο, δουλεύετε ἕνα ψηλὸ πόντο, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸν ἑπόμενο ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕνα ψηλὸ πόντο, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸν ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕνα ψηλὸ πόντο, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Πάνω στὸν ἑπόμενο ψηλὸ πόντο δουλεύετε ἕναν ψηλὸ πόντο, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*) καὶ κλείνετε τὸ γύρο μὲ ἕναν πόντο πολὺ χαμηλὸ στὴν τρίτη θηλειὰ τῆς ἁλυσίδας στὴν ἀρχὴ τῆς σειρᾶς. Δεκάτη ὀγδόη σειρά: σὲ κάθε κενὸ ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς ἐννιὰ θηλειὲς ἁλυσίδα τοῦ προηγούμενου γύρου, δουλεύετε δέκα πόντους χαμηλούς. Σὲ κάθε κενό, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα τοῦ προηγούμενου γύρου, δουλεύετε τρεῖς πόντους χαμηλούς. ἕνα πικό, τρεῖς πόντους χαμηλούς. Δεκάτη ἐννάτη σειρά: πάνω σὲ κάθε ψηλὸ πόντο ἢ σὲ κάθε διπλὸ ψηλὸ πόντο τοῦ δεκάτου ἑβδόμου γύρου, δουλεύετε ἕναν πόντο χαμηλὸ καὶ δέκα θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα. Εἰκοστὴ σειρά: σὲ κάθε κενό, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς δέκα θηλειὲς ἁλυσίδα τοῦ προηγούμενου γύρου, δουλεύετε πέντε πόντους χαμηλούς, ἕνα πικό, πέντε πόντους χαμηλούς.

"Ἕνα πετσετάκι λεπτὸ σὰν δαντέλλα.

ΠΕΤΣΕΤΑΚΙ ΔΑΝΤΕΛΛΩΤΟ

...δίναμις ὀρθὴ μὲ προϊόντα ποιότητος τῆς Esso

Εσείς και...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Μια νέα σελίδα τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», μὲ τὴν ὁποία ὁ συνεργάτης μας κ. Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ καθοδηγεῖ καὶ ἐνημερώνει τοὺς φιλετελιστὰς ἀναγνώστας μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΤΙΜΩΝΤΑΣ, μὲ κάποια καθυστέρησι, τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐλευθερίου Κ. Βενιζέλου, τὰ ἑλληνικὰ ταχυδρομεῖα ἐκδίδουν στὶς 30 Ἰουνίου μιὰ ἀναμνηστικὴ σειρὰ τριῶν γραμματοσήμων, μὲ θέματα παρμένα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου τέκνου τῆς Κρήτης.

Στὸ διαφημιστικὸ φυλλάδιο τῆς ὑπηρεσίας φιλοτελισμοῦ, ποὺ συνοδεύει τὴ νέα αὐτὴ ἔκδοσι, ἀναγράφεται ὁ λόγος ποὺ ἐξεφώνησε ὁ σημερινὸς πρωθυπουργὸς Γεώργιος Παπανδρέου στὴ Βουλή, στὶς 22 Ἀπριλίου 1936, κατὰ τὸ τελεσθὲν τότε πολιτικὸ μνημόσυνο:

«Ὅσοι βρίσκονται στὶς πλαγιὲς τῶν ὑψηλῶν βουνῶν, δὲν κατορθώνουν νὰ βλέπουν τὴν κορυφή τους. Μόνο ἡ ἀπόστασι ἐπιτρέπει τὴ θέα τοῦ μεγαλείου τους.

»Συμβαίνει περίπου τὸ ἴδιο μὲ τοὺς μεγάλους ἄνδρες τῆς ἱστορίας. Οἱ ἄνθρωποι τῆς γενεᾶς τους τοὺς ἐννοοῦν λιγώτερο. Μόνο ὁ θάνατος καὶ ὁ χρόνος παρέχουν τὴν ἀπόστασι, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει στὴν ἱστορία ν' ἀναλάθη τὸ ἔργο της.

»Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ὑψηλὲς κορυφές, στὴν ἀνάβασι τῶν ὁποίων ἀποκάνει καὶ ἡ Ἱστορία. Καὶ εἶναι τότε ὁ θρύλος, ὁ ὁποῖος διηγεῖται τὴ δόξα τους. Στὴν περιοχὴ τοῦ θρύλου ἀνήκει πλέον καὶ ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

»Ἡ διάβασί του ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἑλλάδος προκαλεῖ τὴ θρησκευτικὴ ἔκστασι τοῦ θαύματος.

»Ὅπως στὴν Καινὴ Διαθήκη οἱ παραλυτικοὶ αἴρουν τὸν κρέββατον καὶ περιπατοῦν, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ἡ παραλυτικὴ Ἑλλὰς τοῦ 1897, στὸ πρόσταγμα τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, περιπατεῖ, μετέχει στὶς εὐγενέστερες ἀθλήσεις, μπαίνει στὸ στάδιο τῆς δόξας, στέφεται Ὀλυμπιονίκης!

»Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος πραγματοποιεῖ μέσα σὲ δέκα χρόνια ὅσα, εἰς μάτην, στενάζων, ἐπὶ αἰῶνες, ποθοῦσε τὸ Γένος. Γίνεται ὁ Προφήτης, ὁ Δημιουργὸς καὶ τὸ Σύμβολον τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

»Ἀλλὰ γίνεται ἀκόμα καὶ ὁ μεγαλουργὸς κυβερνήτης. Εἶπε: Γενηθήτω Κράτος. Καὶ ἐγένετο Κράτος.

»Ἀπὸ τὴν πίστι τῆς ψυχῆς του μεταγγίζει πίστιν στὴ ψυχὴ τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν περιοδο τῆς παρακμῆς διαδέχεται ἡ ἀνθησις τῆς Ἀναγεννήσεως.

»Ὁ Βενιζέλος ἐνσαρκώνει τὸν ἀρτιώτερο τύπο τοῦ μεγαλοφυοῦς κυβερνήτου. Γιατὶ συνδυάζει τὴν τολμηρότατη πτῆσι μὲ τὴν ἀσφαλέστατη προσγείωσι. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἰδεαλιστὴς — πραγματοποιός.

»Ἐγκαταλείπων τὸν φυσικὸ βίο, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος εἰσέρχεται στὸ Πάνθεον τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Γίνεται λαμπρότατο ἄστρο τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος.

»Ὁ Βενιζέλος πέθανε στὸ Παρίσι, ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ συμφόρησι, στὶς 18 Μαρτίου 1936, καὶ ἐτάφη στὸ Ἀκρωτήρι τῶν Χανίων.

Πάνω στὸν τάφο του εἶναι χαραγμένη ἡ νεκρολογία, ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε διατυπώσει στὴ Βουλή, στὶς 28 Ἀπριλίου 1932:

«Ὁ προκείμενος νεκρός, ἀγαπητοὶ φίλοι, ἦταν ἕνας ἀληθινὸς ἄνδρας, μὲ μεγάλο θάρρος, μὲ αὐτοπεποίθησιν καὶ δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὸν λαόν, τὸν ὁποῖον ἐκλήθη νὰ κυβερνήσῃ. Ἴσως ἔκαμε πολλὰ σφάλματα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοῦ ἀπέλιπε τὸ θάρρος, ποτὲ δὲν ὑπῆρξε μοιρολάτρης, διότι ποτὲ δὲν ἐπερίμενε ἀπὸ τὴν μοίραν νὰ ἴδῃ τὴν χώραν του προηγμένην. Ἀλλὰ ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της ὅλο τὸ πῦρ, ποὺ εἶχε μέσα του, κάθε δύναμιν ψυχικὴν καὶ σωματικήν».

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΧΕΠΑ

Ἡ ἑλληνοαμερικανικὴ ὀργάνωσις ΑΧΕΠΑ ἱδρύθηκε στὴν Ἀτλάντα τῆς Ἀμερικῆς, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1922, καὶ ἀποτελεῖ σήμερα τὴ μεγαλύτερη ὀργάνωσι τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ ΑΧΕΠΑ κηρύσσει στὰ μέλη της τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ καλοῦ πολίτου, τὸ ἰδεώδες τῆς ἀρτιωτέρας μορφώσεως, τὴν ἀλληλεγγύη στοὺς πάσχοντας καὶ τὴν διατήρησι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, παιδείας καὶ ἐθνικῆς παραδόσεως.

Κατὰ τὰ 43 χρόνια τῆς ὑπάρξεώς της, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ μιὰ πλουσιωτάτη δράσι στὴν ἀλλοδαπὴ καὶ πολλὲς φιλανθρωπικές, ἐκπολιτιστικὲς καὶ φιλεκπαιδευτικὲς χειρονομίες πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἀποδεικνύουν ἐμπράκτως τὸν ἄρρηκτο δεσμὸ τῶν Ἀποδήμων μὲ τὴ μητέρα πατρίδα.

Τὸν προσεχῆ Αὔγουστο, ἡ ΑΧΕΠΑ συγκαλεῖ στὴν Ἀθήνα τὸ 43ο της συνέδριο καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, σὲ ἔνδειξι τιμῆς, γιὰ τὴν ἀφοσίωσι τῆς ὀργανώσεως πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἡ Ἑλληνικὴ Ταχυδρομικὴ Ὑπηρεσία, ἐκδίδει στὶς 30 Ἰουνίου ἕνα ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο, ἀξίας 6 δραχμῶν, μὲ τὸ ἔμβλημα τῆς ΑΧΕΠΑ.

Τὸ γραμματόσημο αὐτό, τοῦ ὁποίου τυπώθηκαν ἕνα ἑκατομμύριο τεμάχια, θ' ἀποσυρθῇ τῆς κυκλοφορίας στὶς 30 Μαρτίου 1966.

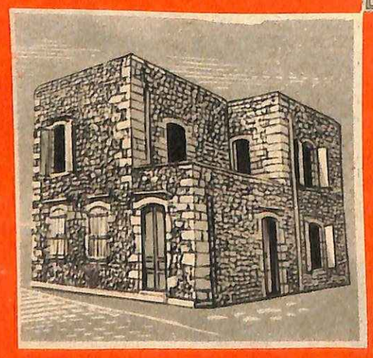
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

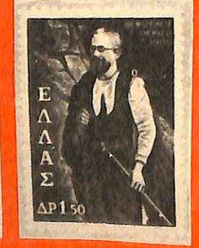
Α. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΝ, Λεμεσὸν Κύπρου: Θὰ σᾶς ἀπαντήσω δι' ἐπιστολῆς, ἀφοῦ συγκεντρώσω τὶς πληροφορίες, ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Πιθανὸν ν' ἀργήσω λίγο, γιατὶ δὲν εἶναι καὶ λίγες.

ΣΤΑΥΡΟΝ ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ, Λευκωσία, Κύπρος: Ἡ πρότασίς σας ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα. Σᾶς ἀπάντησα ἤδη ταχυδρομικῶς καὶ πιστεύω νὰ λάβατε τὸ γράμμα μου.

Α. Ι. ΣΙΚΟΥΡΤΗΝ, Ντιριντάουα, Ἀβησσυνίας: Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ φάκελλο πρώτης ἡμέρας κυκλοφορίας τῆς σειρᾶς τῆς Ἑκατονταετηρίδος τῶν Τηλεπικοινωνιῶν. Θὰ φροντίσω νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ συντομώτερο ἡ ἐπιθυμία, ποὺ ἐκφράζετε στὸ εὐγενικό σας γράμμα.

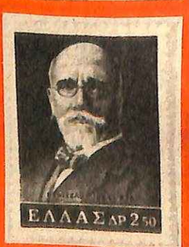
Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου β' ἀποτελεῖ τὴν σφραγῖδα, μὲ τὴν ὁποία θὰ σφραγιστοῦν τὰ γραμματόσημα τῶν φακέλλων πρώτης ἡμέρας κυκλοφορίας τῆς ἀναμνηστικῆς σειρᾶς γραμματοσήμων τῆς Ἑκατονταετηρίδος τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, (30 Ἰουνίου 1965). Πάνω στὸ φάκελλο αὐτὸ θὰ εἰκονίζεται καὶ ἡ οἰκία, στὴν ὁποία γεννήθηκε ὁ Ἐλ. Βενιζέλος, στὶς Μπουρνιὲς τῆς Κρήτης (ἀριστερά). Οἱ τρεῖς ἀξίες τῆς σειρᾶς Βενιζέλου παριστάνουν καὶ οἱ τρεῖς τὸν ἔνδοξο πολιτικό. 1,50 δραχμὴ: Στὸ Θέρισο, κατὰ τὴν ἐπαναστατικὴ περίοδο πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, τῆς Κρήτης. 2 δραχμές: Ἐνῶ ὑπογράφει τὴν Συνθήκη τῶν Σεβρῶν στὴ Γαλλία, μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιο πόλεμο (10 Αὐγούστου 1920) καὶ 2,50 δραχμές: Προσωπογραφία τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου. Κάτω ἀριστερά: Τὸ ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο τοῦ Συνεδρίου τῆς ΑΧΕΠΑ στὴν Ἀθήνα. Καὶ τὸ γραμματόσημο αὐτὸ θὰ κυκλοφορήσῃ στὶς 30 Ἰουνίου. Εἶναι ἀξίας 6 δραχμῶν καὶ φέρει τὸ ἔμβλημα τῆς ΑΧΕΠΑ. Θὰ διατεθοῦν καὶ φάκελλοι πρώτης ἡμέρας κυκλοφορίας, μὲ εἰδικὴ παράστασι καὶ ἀναμνηστικὴ σφραγῖδα, στὴν ὀνομαστικὴ ἀξία τοῦ ἑπ' αὐτῶν γραμματοσήμου, δηλαδὴ ἀντὶ 6 δραχμῶν

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΖΑΚΑΝΤΟΡ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΞΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑΧΙΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἐνῶ ὁ Ματάϊ ἐπιβιβάζεται στὸ ἀεροπλάνο, πυροβολεῖ τὸ Ζὰκ καὶ τὴ Ντάρια ποὺ τὸν κυνηγάνε. Ὡστόσο, ἡ Γιαβανέζα προλαμβάνει νὰ σκαρφαλώσῃ κι' αὐτὴ στὸ ἀεροπλάνο καὶ πείθει μὲ τὴ γοητεία της τὸ Ματάϊ νὰ τὴν πάρῃ μαζί του καὶ νὰ συνεργασθοῦνε. Οἱ ὑπόλοιποι καταλαβαίνουν τώρα — ἀλλὰ πολὺ ἀργὰ — τὸ ἄσχημο παιχνίδι ποὺ τοὺς ἔπαιξε ὁ Ματάϊ, καὶ νιώθουν πόσο κρίσιμη εἶναι ἡ θέσι τους. Συμφιλιώνονται ὡστόσο μὲ τὸ Βαλντστάϊν, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν ὁλοι μαζὶ τοὺς Πακχάλας. Ὁ Μπελδάλ καταστρώνει ἕνα σχέδιο: Ἀπὸ ἕνα ὑπόγειο πατάρι, στέλνει δυὸ Σουδανέζους νὰ εἰδοποιήσουν τὶς γαλλικὲς ἀρχὲς τοῦ Μπιγκερδίλ καὶ νὰ ζητήσουν τὴ βοήθειά τους "Υστερα περιμένουν ὅλοι μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα. Στὸ μεταξύ, στὸ Ὠτέν τῆς Γαλλίας, ὁ γιατρὸς Βερνεσόν, στενὸς φίλος τοῦ Ζὰκ Μπελδάλ καὶ τῆς Ὀντέτ, δέχεται μιὰ μέρα τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς ἐξωτικῆς καλλονῆς, ποὺ τοῦ ζητάει νὰ τὴν ἐξετάσῃ.

10ον

«Ἔχει μιὰ ὁμορφιὰ ἰνδικοῦ εἰδώλου, ἱερῆς χορεύτριας. Τί διάβολο ἦρθε νὰ κάνῃ στὸ Ὠτὲν αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καὶ πῶς τῆς ἦρθε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ ἐμένα;».

Ἡ ἐπισκέπτρια ἀναστέναξε, τὸ παράξενα ὁμορφο πρόσωπό της πῆρε μιὰν ἔκφρασι φρίκης κι' εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη:

— Γιατρέ, τὸ ὄνομά μου δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει. Εἶμαι σύζυγος ἑνὸς μεγαλοκτηματία τῆς Μπατάβια. Βρίσκομαι στὸ Ὠτέν, γιατὶ εἶχα δεχτῆ τὴν πρόσκλησι τοῦ γουνιάδου μου, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς πρωτοπόρος ἀπὸ τὸ Παρίσι, κι' ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν πόλι σας, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε διαβάσει κάμποτε μιὰ περιγραφή, ποὺ τὸν εἶχε ἐνθουσιάσει... Ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες λοιπόν, στὸ Παρίσι, ὅπου βρισκόμουν, ἄρχισα νὰ νιώθω κάτι πόνους στὴν κοιλιά, πρὸς τὰ δεξιά, ἐδῶ. Ἤμουν λίγο κουραμένη. Κι' εἶπα μέσα μου: «Δὲν εἶναι τίποτα. Θὰ περάσῃ». Προχτὲς δὲν βγῆκα ἀπὸ τὸ διαμέρισμά μου, ποὺ κοατῶ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῶν Ἠλυσίων. Κοιμήθηκα, τὴ νύχτα, πάνω ἀπὸ δέκα ὥρες. Χτές, ποὺ ἔνιωθα τὸν ἑαυτό μου ἐντελῶς καλά, δέχτηκα ἐγὼ πρόσκλησι τοῦ γουνιάδου μου, κι' ἤρθα μαζί του στὸ Ὠτέν, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ μείνουμε μιὰ βδομάδα γιὰ νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὴν πόλι καὶ τὰ περίχωρα, ποὺ ὁ γουνιάδος μου τὰ βρίσκει πολὺ ποιητικά. Τώρα τὸ χειμώνα, καθὼς τὰ σκεπάζει ἡ καταχνιά. Ἐγὼ σκεπτόμουν πὼς σὲ τὸ θὰ μὲ ξεκούραζε ἀπὸ τὴ ζωή, ποὺ ἔκανα στὸ Παρίσι, ὅδε κι' ἐκεῖ να μῆνα, θέατρα, διασκεδάσεις, χοροί κλπ. Καί, πραγματικά, ἡ σιοπὴ αὐτῆς τῆς πόλης, ἡ ὁρμία τῆς ἐξοχῆς μ' ὠφέλησαν. Σήμερα τὸ πρωΐ ὅμως, ἤνοιωσα ἐδῶ, στὴν κοιλιά, πρὸς τὰ δεξιά, ἕναν πόνο τόσο δυνατό, ὥστε ἂν δὲν ἤμουν ξύπνια καὶ μόνη μέσα στὸ μπάνιο μου, θὰ νόμιζα πὼς μ' εἶχαν μαχαιρώσει... Τότε, γιὰ πρώτη φορά, σκέφτηκα τὴ σκωληκοειδίτιδα. Ἔχω ἕνα τρομερὸ φόβο, γιατρέ... Ἄφησα τὸν γουνιάδο μου νὰ πάῃ μόνος του, στὴν ἐκδρομή, ποὺ εἴχαμε διοργανώσει. Ζήτησα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο νὰ μοῦ συστήσουν ἕνα γιατρό. Μοῦ σύστησαν πολλούς. Διάλεξα τὸν πιὸ κοντινὴ διεύθυνσι, καὶ ἦρθα. Σᾶς παρακαλῶ, γιατρέ, ἐξετάστε με. Κι' ἂν, πραγματικά, ἔχω σκωληκοειδίτιδα θὰ φύγω ἀπ'ψε κιόλας γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ κανο ἐγχείρησι... Γιατὶ δὲν θέλω, δὲν θέλω νὰ πεθάνω...

Ἡ ἄγνωστη πρόφερε μὲ μιὰ φωνὴ τόσο παθητικὴ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ὥστε ὁ γιατρός, μ' ὅλο ποὺ εἶχε συνηθίσει πιὰ ἀπὸ τέτοιες ἐκδηλώσεις συγκινήθηκε. Σηκώθηκε ἀπάνω, χαμογελώντας.

— Ἡσυχάστε, κυρία, τῆς εἶπε. Σπάνια πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα, καὶ μάλιστα ὅταν τὴν προσέξῃ ἐγκαίρως. Περάστε, σᾶς παρακαλῶ, πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παραβάν καὶ γδυθῆτε.

Πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο χειρουργικὸ κρεβάτι, ὅτι χρειαζόταν γιὰ τὴν τουαλέττα ἕνα ντουλάπι γεμάτο ἐργαλεῖα καὶ μπουκαλάκια.

Ἡ ἄγνωστη γδύθηκε γρήγορα, ἔριξε πάνω ἀπὸ τὴν κομπινεζόν της τὸ γούνινο παλτό της, ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι καὶ ψιθύρισε:

— Γιατρέ...

Ὁ γιατρὸς πῆγε κοντά της.

Καί, καθὼς τὴν ρωτοῦσε γιὰ τὴ γενικὴ κατάστασι τῆς ὑγείας της, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πρωτοσθένθηκε τοὺς «πόνους», τῆς ἔβγαλε τὴν κοιλιά, τὸ πλευρό, ἔβαγνε μὲ τὰ δάχτυλά του γιὰ τὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι, χωρὶς νὰ δείχνῃ ὅτι προσέχει τὴν ἐξαιρετικὴ ὁμορφιὰ τοῦ γυμνοῦ ἐκείνου κορμιοῦ.

Τέλος τῆς εἶπε:

— Ὄχι!... Δὲν νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ σκωληκοειδίτιδος, κυρία. Ἕνας νευρικὸς πόνος, ἴσως, ποὺ ὀφείλεται στὴν κούρασι... Ἀνάπαυσι, γαλακτοτροφία. Ἂν θὰ μείνετε στὸ Ὠτὲν ὅλο τὸ διάστημα, ποὺ εἴχατε ὑπολογίσει, μπορεῖτε νὰ μὲ ξαναδῆτε. Ἔχετε θερμόμετρο;

— Ὄχι, γιατρέ.

— Ἀγοράστε ἕνα. Τράχει φαρμακεῖο στὴ γωνία. Κυττάτε τὴ θερμοκρασία σας κάθε δυὸ ὥρες. Μοῦ φαίνεται πὼς κι' αὐτὲς οἱ προφυλάξεις εἶναι ὑπερβολικές... Ἀλλά, τέλος πάντων, αὐτὴ ἡ ὑπερβολὴ δὲν θὰ σᾶς κάνῃ κακό, στὴν κατάστασι ποὺ σκοσατε. Ἂν δὲν ἔχετε καθόλου πυρετό, ἂν δὲν ξαναισθανθῆτε αὐτὸ τὸν δριμὺ πόνο, θὰ πῆ πὼς ὅλα πάνε καλά. Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία μου. Εἶμαι βεβαιώτατος πὼς δὲν ἔχετε σκωληκοειδίτιδα.

Ἀποκλίθηκε ἐλαφρὰ κι' ἐξαφνίστηκε πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν ἀφήνοντας τὴν ἄγνωστη μόνη της γιὰ νὰ ντυθῇ.

Ἀλλ' ἂν ὁ Βερνεσόν εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ στὴν τελάτισσά του, θὰ μποροῦσε νὰ σκεφτῇ πὼς τὸ βλέμμα καὶ τὸ χαμόγελο τῆς νεαρῆς ἐκείνης Ἀνατολίτισσας εἶχαν μιὰ πολὺ παράξενη ἔκφρασι, μιὰν ἔκφρασι, ποὺ δὲν ἐμοιάζε καθόλου μὲ τὴ χαρά, ποὺ νοιώθει κάθε ἄνθρωπος ὅταν ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ φόβο μιᾶς ἀρρώστειας.

Ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε πλυνει ἀκόμη τὰ χέρια του, ὅταν ἡ ἄγνωστη βγῆκε, ντυμένη, πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν. Εἶδε πὼς ὁ Βερνεσὸν τὴ ἔστορε τὰ νῶτα καὶ, καθὼς φαίνεται σκυμένος πάνω στὴ λεκάνη, δὲν εἶχε μπροστά του καθρέφτη.

Τότε, γοήγορα-γοήγορα, πῆρε μιὰ φωτογραφία των, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ γραφεῖο, ἀνάμεσα σὲ τρεῖς-τέσσερις ἄλλες καὶ τὴν ἔχωσε σὲ μιὰν ἐσωτερικὴ τσέπη τῆς γούνας της, ποὺ τὴν σταύρωσε πάνω στὸ στῆθος της. Ἔπειτα κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἥσυχη καὶ χαμογελαστή, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, καὶ περίμενε.

«Ὅταν ὁ γιατρὸς γύρισε πρὸς τὸ μέρος της, ἡ ἄγνωστη σηκώθηκε.

— Γιατρέ, ρώτησε διστακτικά, πόσα... πόσα σᾶς ὀφείλω;

— Τίποτε ἀπολύτως, κυρία μου.

— Ἀλλά... ἂν δὲν ξανάοθω;

Ἂν ἀναγκαστῶ νὰ φύγω ξαφνικὰ γιὰ τὸ Παρίσι;

Ὁ Βερνεσὸν χαμογέλασε.

— Τότε, κυρία μου, τῆς εἶπε, θὰ δώσετε ἑκατὸ φράγκα στὴν πρώτη φτωχὴ γριοῦλα, ποὺ θὰ σᾶς ἀπλώσῃ τὸ χέρι, στὸ Ὠτέν, στὸ Παρίσι, ἢ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Ἡ ἄγνωστη κύτταξε τὸν γιατρό μ' ἕνα βλέμμα σοβαρὸ κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε, τονίζοντας τὶς λέξεις:

— Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω αὐτό, γιατρέ...

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ

Τὸ αὐτοκίνητο τῆς ἄγνωστης σταμάτησε μπροστὰ στὸ «Πάλας — Ὀτὲλ» κι' ἡ κυρία ἀνέβηκε μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὸ δεύτερο πάτωμα.

Πῆγε μπροστὰ στὴν πόρτα, ὁπου ἦταν γραμμένος ὁ ἀριθμὸς 67, καὶ χτύπησε τρεῖς φορές. Ἡ πόρτα ἄνοιξε.

— Ἐ λοιπόν; τὴν ρώτησε μιὰ ἀντρικὴ φωνή.

— Λοιπόν, τοῦ ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη, βρῆκα ἕνα πρᾶγμα πού, οὔτε σεῖς, οὔτε ἐγώ, δὲν τὸ περιμέναμε, ἀγαπητὲ Μπαζίλ.

— Ἀλήθεια, Ντάρια;

— Ναί.

Κι' ἡ Ντιριαντεβί Χόγια, ἡ Γιαβανέζα—γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ὡραία Ἀνατολίτισσα— χαμογέλασε θριαμβευτικά.

Ἔβγαλε τὸ καπέλο της καὶ τὰ γάντια της καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιό της ἀριστερά. Δεξιὰ ἦταν τὸ δωμάτιο, ὅπου ἔμενε ὁ «κουνιάδος» της.

Ὁ Ματάϊ τὴν ἀκολούθησε. Ἦταν ντυμένος μ' ἕνα κομψὸ κοστοῦμι, τὸ πρόσωπό του ἦταν ξυρισμένο ἐντελῶς καί, μ' ὅλο ποὺ ἡ ἀσύνητη μορφὴ του ἦταν ἡλιοκαμένη, δὲν ἐμοιαζε καθόλου μὲ τὸν ἐπιφανέμενο, τὸν ἀνησυχο ἐξερευνητὴ τοῦ Ζανζιβάρ.

Ἡ Ντιριαντεβὶ κάθησε σὲ μιὰ σαίζ-λόνγκ, ἔβαλε ἕνα μαξιλάρι πλάϊ της καὶ τοῦ εἶπε:

— Κάθησε ἐδῶ.

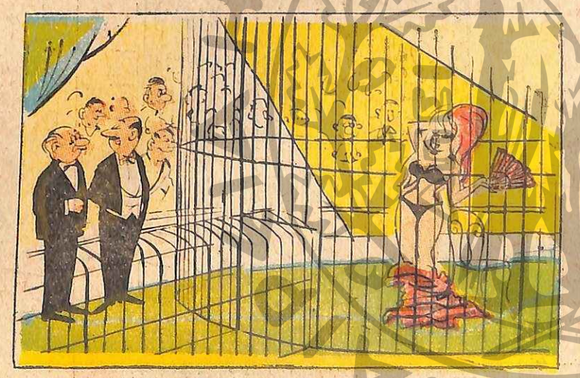
Ἔπειτα, ὅταν ἐκεῖνος κάθησε κοντά της, τοῦ ἔδειξε τὴ φωτογραφία, ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο.

— Κυττάχτε καλὰ αὐτὸ ἐδῶ, τοῦ εἶπε γελώντας. Προσέξατε κάτι;

— Ἐγώ! Εἶμαι ἐγώ! ψιθύρισε ὁ Ματάϊ κατάπληκτος.

Πῆρε τὴ φωτογραφία στὰ χέρια του, τὴν κύτταξε προσεκτικὰ καὶ πρόσθεσε ψύχραιμα:

— Ὄχι, δὲν μοιάζω ἐντελῶς! Δὲν εἶναι τὸ βλέμμα μου, οὔτε, ἴσως, καὶ τὸ γρῶμα τῶν ματιῶν μου... Ἀλλὰ τὸ πρόσωπο, τὸ μέτωπο, ἡ μύτη, ἡ γραμμὴ τῶν χει-

— Δαμβάνομε τὰ μέτρα μας, γιατὶ στὰ νούμερα τοῦ σοῦτ - τῆς τὸ κοινὸ γίνεται πολὺ ἐπιθετικό.

λιών. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ μοιάζει ἐξαιρετικά, μ' ὅλο ποὺ ἔχει μουστάκι καὶ γένεια... Ποιος εἶναι;

Ἡ Ντάρια ἀπάντησε ἁπλά:

—Ὁ γιατρὸς Βερνεσόν!

— Πῶς;

— Ναί. Ἀκοῦστε με, ἀγαπητέ μου...

Καὶ τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς τὴν ἐπίσκεψή της στὸ γιατρό.

—Ὅπως μοῦ εἴχατε πῆ, συνέχισε, πῆγα γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιά, νὰ μιλήσω μαζί του, νὰ μελετήσω τὸ σπίτι, τὶς συνήθειες. Ἀλλά, μόλις μπῆκα μέσα, εἶδα αὐτὴ τὴ φωτογραφία, ἀνάμεσα σὲ κάτι ἄλλες, πάνω στὸ γραφεῖο του. Μοῦ ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωση. «Εἶναι ὁ Μπαζίλ!» εἶπε μέσα μου. Κατάλαβα πὼς εἶναι μιὰ φωτογραφία τοῦ Βερνεσόν, ἐδῶ καὶ δέκα δεκαπέντε χρόνια. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀλλάξει πολὺ ἀπὸ τότε. Μ' ἕνα μουστάκι, μ' ἕνα γενάκι, μὲ τὰ μαλλιά σας λίγο πιὸ γκρίζα, θὰ εἴσαστε ὁ γιατρὸς Βερνεσόν, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι σήμερα. Ἐγώ, φίλε μου, εἶμαι καλλιτέχνις στὸ μακιγιάζ... Στὸ Παρίσι, ξέρω ποῦ θὰ προμηθειτῶ ὅ,τι μοῦ χρειάζεται. Σὲ μισὴ ὥρα, θὰ σᾶς φτιάσω τὸ πρόσωπό σας ὅμοιο μὲ τὸ δικό του...

— Καταλαβαίνω! εἶπε ὁ Ματαΐ, κυττάζοντάς την παράξενα. Ἀλλ' ἡ φωνή, τὰ μάτια;

— Κι' ἡ φωνή του μοιάζει μὲ τὴ δική σας, μόνο, ποὺ εἶναι λίγο πιὸ βαρειά, κι' ἐπομένως εὔκολα θὰ τὴν μιμηθῆτε. Ὅσο γιὰ τὰ μάτια, μ' ὅλο ποὺ ἔχουν σχεδὸν τὸ ἴδιο χρῶμα, ὁμολογῶ πὼς τὰ δικά σας ἔχουν μιὰν ἔκφραση ζωηρή, ἐνῶ τοῦ γιατροῦ εἶναι πιὸ ἤρεμα... Ἀλλὰ τὸ σκέφτηκα κι αὐτό. Ἂς ποῦμε πὼς κουραστῆκατε ἀπ' τὴ μελέτη καὶ πήρατε ἕνα ζενγάρι μαῦρα γυαλιά...

— Σωστά!

Γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, οἱ δυὸ συνέχισαν δὲν μίλησαν. Κυττοῦσαν τὴ φωτογραφία, μελετῶντας κάθε της λεπτομέρεια, βυθισμένοι σὲ σκέψεις.

Ἔπειτα, ὁ Μπαζίλ, πέταξε τὴ φωτογραφία πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, καὶ στράφηκε πρὸς τὴ Γιαβανέζα.

— Ντάρια, τῆς εἶπε, ἐδῶ καὶ μιὰν ὥρα, δὲν εἴχαμε καθορισμένο σχέδιο. Ἐλπίζαμε πὼς ἡ ἐπίσκεψή σου στὸν Βερνεσόν, μαζὶ μ' ἐκεῖνα ποὺ ἤξερα ἐγώ, θὰ μᾶς ἔδινε μερικὰ στοιχεῖα. Χάρις ὅμως σ' αὐτὴ τὴν ὁμοιοτητά μου μὲ τὸ γιατρό, ἔχω τώρα καταστρώσει ἕνα ὁλόκληρο σχέδιο μέσ' στὸ μυαλό μου.

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης, εἶπε ἡ Ντάρια. Κι' ἀσφαλῶς θὰ εἶναι τὸ ἴδιο...

— Δηλαδή;

— Εἶναι τόσο ἁπλό! Κι' ἕνα παιδὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ σκεφτῆ. Ἡ ἰδέα μοῦ ἦρθε ἀμέσως μόλις εἶδα τὴ φωτογραφία αὐτὴ στὸ ἰατρεῖο. Θὰ ὑποκαταστήσετε τὸν Βερνεσόν. Μιὰ Κυριακή, ποὺ ἡ Ἀλίς Ντιμπούρ κι' ἡ Ὀντέτ Μπελβάλ θὰ ἔχουν ἔξοδο, τὶς προσκαλεῖτε γιὰ ἕνα πρόγευμα μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Αὐτὸ γίνεται, συχνὰ μὲ τὸ γιατρό, καθὼς ξέρετε. Αὐτὲς δέχονται ἀνύποπτες. Τὶς ὁδηγεῖτε καὶ τὶς δυὸ σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, μακρυὰ ἀπὸ δῶ, ποὺ θὰ τὸ νοικιάσω, ἢ θὰ τὸ ἀγοράσω, κι' ὅπου θὰ μείνω ὡς δεσποσύλακάς τους. Ναί, Μπαζίλ, θὰ εἶμαι φυλάξω ὥσπου νὰ ξαναγυρίσετε ἀπὸ τὸ Ζανκαντόρ...

— Ντάρια...

— Περιμένετε. Ἀφῆστε με νὰ τελειώσω. Τὰ συζητοῦμε ἔπειτα. Ἂν θεωρῆτε ἀπαραίτητη μιὰ τέτοια συζήτησι, ποὺ ἐγὼ τὴν νομίζω ἄσκοπη... Λοιπόν, ἐγὼ μένω νὰ φυλάξω τὴν Ὀντέτ καὶ τὴ δεσποινίδα Ντιμπούρ. Σεῖς θὰ φύγετε γιὰ τὴν Ἀχτὶ τοῦ Ἐλεφαντόδοντα. Θὰ τελειώσετε γρήγορα, ἐφ' ὅσον οἱ Πακχάλας, ὁ πυρετὸς κι' ἡ πεῖνα θὰ ἔχουν κανονίσει τὸ ζήτημα Μπελβάλ, Σατιγιόν, Βαλντστάϊν, Ζαλέβσκι. Μοῦγιαρετ καὶ τῶν ἰθαγενῶν... Θὰ ξανάρθετε μ' ἕνα φορτίο ἀπὸ χρυσάρι. Τότε, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς προϋποθέσεις, ποὺ θὰ σᾶς τὶς πῶ προτοῦ φύγετε γιὰ τὴν Ἀφρική, θὰ σᾶς ἀποδώσω τὴν Ὀντὲτ καὶ θὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Ντιμπούρ... Αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιό μου, ἀγαπητὲ φίλε. Τὸ δικό σας δὲν θὰ διαφέρη καὶ πολύ, φαντάζομαι...

Μ' ὅλο ποὺ ἡ Γιαβανέζα εἶχε μιλήσει ἤρεμα, χωρὶς νὰ κάνη οὔτε μιὰ χειρονομία, ξαπλωμένη, μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὑπῆρχε κάποια εἰρωνεία στὴ φωνή της, ἕνας τόνος περιφρονητικός...

Τοῦ Ματαΐ δὲν τοῦ ἄρεσαν πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ σχέδιο ἐκεῖνο. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ μιλήση κι' αὐτός, τὸ ἴδιο ἤρεμα καὶ τὸ ἴδιο εἰρωνικά.

— Ντάρια, τῆς εἶπε, θὰ τὸ συζητήσουμε φυσικά, καὶ νομίζω πὼς δὲν εἶναι ἄσκοπη ἡ συζήτησι, ὅπως προσποιεῖστε ὅτι πιστεύετε. Ὁμολογῶ ὅτι, σὲ γενικὲς γραμμές, ὅσον ἀφορᾶ τὴν ὑποκατάστασι τοῦ Βερνεσόν, τὸ σχέδιό μου εἶναι ὅμοιο μὲ τὸ δικό σας. Θὰ ἰδοῦμε τώρα ποῦ δὲν συμφωνοῦμε...

—Ὅπως θέλετε, σᾶς ἄκουω. Ἀλλὰ τελειώνετε γρήγορα. Δὲν πρέπει νὰ χωρίσουμε, προτοῦ συμφωνήσουμε ἐντελῶς τί θὰ κάνη καθένας μας.

— Θὰ εἶμαι σύντομος, τὴν διαβεβαίωσε ὁ Ματαΐ. Καὶ, πρῶτα-πρῶτα, ὑπάρχει μιὰ δυσκολία: Πῶς θὰ ὑποκαταστήσω τὸν Βερνεσόν, καὶ πῶς θὰ τὸν κάνουμε ἀκίνδυνο;

—Ὅταν μὲ συνόδεψε ὡς τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ του, ἀπάντησε ἡ Ντάρια, μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα, ποὺ ἦταν γεμάτο πόθο. Ὅσο κι' ἂν εἶναι ἕνας σοφός, ἀποτραβηγμένος στὴν ἐπαρχία, δὲν πανέι νάναι κι' ἕνας ἄντρας θερμόαιμος... Λοιπόν, ὁ Βερνεσὸν μὲ κύτταξε μ' ἕναν τρόπο, ποὺ τὸν ξέρω καλά, καὶ δὲν γελείμαι ποτέ... Ἂν ὁ γιατρὸς πάρη ἕνα γράμμα μου, ὅπου θὰ τοῦ γράφω πὼς εἶμαι ἄρρωστη καὶ φοβᾶμαι ἀῆπιος πεθάνω, θἄρθη ἀμέσως ὅπου καὶ νἆμαι. Πόσα τώρα νὰ σᾶς ἐξηγήσω πὼς δὲν θὰ ξεμαγυρίση ὁ Βερνεσὸν στὸ Ὠτέν καὶ πὼς θὰ τὸν ἀντικαταστήσετε σεῖς;

—Ὄχι. Καταλαβαίνω. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλὸ καὶ σίγουρο. Θὰ γυρίσω στὸ Ὠτὲν ὡς γιατρὸς Βερνεσόν, κι' αὐτὸς θὰ εἶναι αἰχμάλωτός σας. Τί θὰ τὸν κάνετε;

—Α! Μὰ τὸν Σίβα, τὸ θεό μου, τὸ πρᾶγμα εἶναι πιὸ ἁπλό. Ἔχω φέρει ἀπὸ τὴ Γιάβα ἕνα φυτό, ποὺ ἕνα φύλλο του μονάχα, ἂν τὸ βάλης σ' ἕνα φλιτζανάκι τσάϊ καὶ τὸ δώσης νὰ τὸ πιῆ κάποιος, τὸν κάνει ἐντελῶς ἠλίθιον. Θὰ κάνω, τὸ γιατρό, τυφλὸ ὄργανό μου, ἕνα ρομπότ!...

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ὅσο κι' ἂν ἦταν ἀποφασισμένος γιὰ ὁποιοδήποτε ἔγκλημα, ὁ Ματαΐ ἀνατρίχιασε, ἀκούγοντας τὴν πρότασι τῆς Γιαβανέζας. Ἀλλὰ σκέφτηκε τὴν Ὀντέτ, τὸ χουσάφι τῆς κοιλάδας, καὶ ψιθύρισε, σκύβοντας τὸ κεφάλι:

— Πολὺ καλά, ἔτσι ἂς γίνη, Δέχομαι. Ἕνα ἄλλο τώρα.

— Ἀκοῦω! εἶπε ἡ Ντάρια, μὲ τὸ ἴδιο περιφρονητικὸ χαμόγελο.

—Ὅταν ἡ Ὀντὲτ κι' ἡ δεσποινὶς Ντιμπούρ ἐξαφανιστοῦν, στὸ μοναστῆρι, ὅπου μένουν, θ' ἀνησυχήσουν...

— Δὲν μοῦ εἴπατε, Μπαζίλ, πὼς εἴσαστε ἱκανὸς νὰ μιμηθῆτε ὁποιονδήποτε γραφικὸ χαρακτῆρα;

— Ναί.

—Ἐ λοιπόν, ὁ Βερνεσὸν θὰ λάση ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Ζὰκ Μπελβάλ, ποὺ θὰ τοῦ παραγγέλνη νὰ στείλη τὴν Ὀντέτ, μὲ τὴ δεσποινίδα Ντιμπούρ, στο Ντακοῦ ἀμέσως. Ἐπειδὴ δὲν θἄγη καιρὸ καὶ θἄχανε τὸ πλοῖο, ἡ Ντιμποὺρ δὲν θὰ πάη στὸ μοναστῆρι. Θὰ γράψη μόνο ἕνα γράμμα, ποὺ θὰ τὸ πάη ὁ Βερνεσὸν στὴν ἡγουμένη, στὴν ὁποία θὰ δείξη καὶ τὸ γράμμα τοῦ Μπελβάλ. Ἂν, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, γεννηθῆ καμμιὰ ὑποψία, θὰ πῆ πὼς ὁ Ματαΐ, ποὺ θὰ περιστάνη τὸν Βερνεσόν, εἶναι ἠλίθιος...

— Καλά! εἶπε ὁ Ματαΐ, δαγκώνοντας τὰ χείλη του. Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη. Τώρα εἶπε ἄλλο.

—Ἀκούω.

— Σκεφτήκατε τὴν Ἐφραζί, τὴν ὑπηρέτρια τῆς δεσποινίδος Ντιμπούρ;

— Ναί. Ὁ γιατρὸς θὰ τὴν πάρη κι' αὐτὴν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητό των. Καὶ ἡ Ἐφραζὶ θὰ συνοδέψη τὴν δεσποινίδα Ντιμπούρ καὶ τὴν Ὀντὲτ στὸ Ντακάρ...

— Καλά. Κι' ἕνα ἄλλο: Ἡ ὑπηρέτρια τοῦ γιατροῦ;

—Ὅταν ὅλα κανονιστοῦν, σεῖς, ὡς γιατρὸς Βερνεσόν, θὰ πᾶτε νὰ κάνετε ἕνα ταξιδάκι ἀναψυχῆς στὴ Ριβιέρα, γιὰ νὰ ξεκουραστῆτε, καὶ θὰ πάρετε μαζί σας τὴν ὑπηρέτρια. Θὰ τὴν ἀφήσετε δηλαδὴ στὸ Ζανκαντόρ.

— Θαυμάσια. Καὶ τώρα ἕνα τελευταῖο ζήτημα, τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ μόνο δύσκολο κι' ἐπικίνδυνο, κατὰ τὴ γνώμη μου...

—Ἀκούω.

—Ὁ Πιὲρ Ἀτινιά...

Ἡ Ντριαντεβὶ ξέσπασε στὰ γέλια κι' ἔπεσε πάνω στὰ μαξιλάρια, σὲ μιὰ τέτοια στάσι, ποὺ ὁ Ματαΐ ἀναστατώθηκε. Τὰ μάτια του ἄστραψαν. Ἀλλ' ἡ Ντάρια τὸ πρόσεξε. Στιμάτησε νὰ γελάη καὶ τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα τόσο ψυχρό, τόσο σκληρό, τόσο περιφρονητικὸ καὶ ἀγέφωχο, ὥστε ἐκεῖνος ἔνοιωσε τὸ αἷμα του νὰ παγώνη.

Κατόπιν, μ' ἕνα ὕφος ἀπότομο, τοῦ εἶπε:

— Προσοχή, Ματαΐ. Ἀκόμη μιὰ ματιὰ ἂν μοῦ ρίξης, ἢ μιὰ χειρονομία ἂν κάνης, σ' ἀφήνω γιὰ πάντα καὶ κυττάζω μόνη μου τὴν ὑπόθεσι τοῦ Ζανκαντόρ. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι σε κρατῶ κι' ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ μὲ σκοτώσης. Ἀλλ' ἂν μὲ σκοτώσης, ξέρεις καλὰ πὼς εἶσαι χαμένος!... Λοιπόν, κάθησε φρόνιμα... Δὲν θὰ γίνω ποτὲ δική σου, ποτέ!

Σώπασε. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἄρχισε νὰ γελᾶη, καὶ πρόσθεσε:

—Ὁ Πιὲρ Ἀτινιὰ εἶπατε; Ὁ ποιητής, ὁ ἄγγελος φίλαιας, ὁ ἐρωτευμένος ἱππότης, ὁ ἀριστοκράτης;... Ἐ λοιπόν, ἀγαπητέ μου, τὸν ἀναλαμβάνω ἐγὼ ἰδιαιτέρως αὐτὸν τὸν Πιὲρ Ἀτινιά. Ἔχω κι' ἐγὼ κάποια ἰδιοτροπία... Μὲ μεῶτε, γιατὶ θἄταν ἀνώφελο. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ σκέπτεστε πιὰ τὸν Πιὲρ Ἀτινιὰ καὶ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ τὸν βρῆτε στὸ δρόμο σας, ὅταν θὰ εἶστε ὁ «γιατρὸς Βερνεσόν». Αὐτὸ εἶναι ἐχεῖνο ποὺ ζητᾶτε, ὅσον ἀφορᾶ αὐτὸν τὸν νεαρὸ γόητα, δὲν εἶν ἔτσι;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἂς μὴν ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θέλετε καμμιὰν ἄλλη ἐξήγησι γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου μας; Ὄχι; Καλά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ κανονίσουμε ὅλα ἀπὸ τώρα. Θέλω, ὅταν τελειώσουμε αὐτὴ τὴ συζήτησί μας, νὰ εἶναι ἡ συμφωνία μας ἀξόλυτη κι' ὁριστική, ἢ ἡ ἀσυμφωνία μας καθαρή. Μοῦ εἴγατε πῆ πὼς θὰ συζητούσατε ὁρισμένα σημεῖα τοῦ σχεδίου μου. Σᾶς ἀκούω. Ἀλλὰ σᾶς προειδοποιῶ πὼς δὲν θὰ συζητήσω μαζί σας. Θὰ σᾶς πῶ μόνο ναί ἢ ὄχι, καὶ σεῖς θὰ δεχθῆτε ἢ θ' ἀρνηθῆτε. Ἐμπρός, κύριε Ματαΐ!

Αλλ' ὁ Ματαΐ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Ὄχι! εἶπε.

— Τί θὰ πῆ ὄχι; ρώτησε ἡ Ντάρια, παραξενεμένη.

— Δὲν συζητῶ. Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι τὸ σχέδιό σας, τόσο στὶς λεπτομέρειές του, ὅσο καὶ στὸ σύνολό του, προσφέρει τὶς μεγαλύτερες πιθανότητες ἐπιτυχίας. Πιστεύω πὼς μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμω τίποτα χωρὶς ἐσᾶς.

— Μήπως τὸ εἴχατε σκεφτῆ; τὸν διέκοψε ἡ Γιαβανέζα εἰρωνικά.

— Εἶχα σκεφτῆ μόνο ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι τῆς Ὀντέτ. Ἀλλ' ὁμολογῶ πὼς αὐτὸ ἦταν κουτό. Θὰ εἶχα ἄδικο ἂν ἐπέμενα, καὶ δὲν ἐπιμένω. Δέχομαι καὶ ὑπακούω. Κι' ἐλπίζω ὅτι οἱ ὅροι, ὑπὸ τοὺς ὁποίους, ὅταν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὴν Ἀφρική, θὰ μοῦ παραδώσετε τὴν Ὀντέτ, δὲν θὰ εἶναι τόσο σκληροί, ὥστε νὰ μὴν μπορῶ νὰ τοὺς δεχτῶ.

— Θὰ μπορέσετε νὰ τοὺς δεχθῆτε, εἶπε ἡ Ντάρια, μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικὸ ὕφος. Τολμῶ μάλιστα νὰ πῶ ὅτι θὰ τοὺς θελήσετε. Ἐξ ἄλλου, εἶναι ὅροι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ συζητηθοῦν. Θὰ πῆτε ναὶ ἢ ὄχι.

—Ἀλλ' ἂν πῶ ναί, γρύλλισε ὁ Ματαΐ, ἡ Ὀντὲτ θὰ μοῦ ἀνήκη;

— Ναί.

— Καὶ ἡ μισὴ ποσότης ἀπὸ τὸ χρυσάφι;

—Ὄχι, ἀπάντησε ἁπλὰ ἡ Ντάρια. Ὄχι τὸ μισό, τὸ ἕνα τρίτο μονάχα!

— Πῶς;

— Τὸ ἕνα τρίτον, ἀγαπητὲ φίλε. Δέχεστε ἢ ὄχι;

Ὁ Ματαΐ αἰσθάνθηκε μιὰ ἰσχυρὴ ἐπιθυμία νὰ ριχτῆ πάνω στὴ Ντάρια καὶ νὰ τὴν στραγγαλίση. Ἀλλ' ἀμέσως κατάλαβε πὼς ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ ἦταν καθαρὴ τρέλλα. Κατόρθωσε λοιπὸν νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του. Σήκωσε τὸ κεφάλι, καί, ἤρεμος ἐπιφανειακά, κύτταξε τὴ Ντάρια στὰ μεγάλα σκληρὰ μάτια της.

—Ἐ λοιπόν; τὸν ρώτησε ἐκείνη χαϊδευτικά.

Καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, κατόρθωσε νὰ χαμογελάση καὶ νὰ τῆς ἀπαντήση:

— Τὸ ἕνα τρίτον, σύμφωνοι.

Ἡ Ντάρια σηκώθηκε ἀπάνω, ἔκαμε δυὸ-τρία βήματα, ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο τοῦ Ματαΐ καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὑποκωφη:

— Λέγομαι τὸ ὄνομα σας, κύριε Ματαΐ. Ἂν, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς σας, ἔχετε τὴν πρόθεσι καὶ τὴν ἐλπίδα ν' ἀγωνιστῆτε ἐναντίον μου, νὰ μὲ ξεγελάσετε, νὰ μὲ νικήσετε, μὲ τὴ δύναμι ἢ μὲ τὴν πονηριά, εἶναι δικαίωμά σας. Ἐγὼ θὰ συνεργαστῶ μαζί σας μ' ὅλη μου τὴν ἐξυπνάδα, μ' ὅλες μου τὶς δυνάμεις, μ' ὅλα μου τὰ μέσα. Στὴν παραμικρὴ ὅμως ἀπόδειξι ποὺ θἄχω πὼς δὲν μοῦ φέρνεστε τίμια, φεύγω καὶ σᾶς κατιστέφω!

Ἔπειτα τράβηξε τὸ χέρι της, στράφηκε, διευθύνθηκε πρὸς τὸ διπλανὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου, καί, προτοῦ κλείσει τὴν πόρτα, τοῦ εἶπε:

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσετε μόνη τώρα, ἀγαπητέ μου. Κι' ἑτοιμάστε ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Παρίσι σὲ δυὸ ὧρες. Ἀλλὰ κρατῆστε αὐτὸ τὸ διαμέρισμα καὶ πληρώστε ἕνα δεκαπενθήμερο προκαταβολή. Ἴσως μᾶς χρειαστῆ. Ἀκούσατε;

— Ναί. Θὰ κάμω ὅπως μοῦ λέτε, ἀπάντησε ὁ Ματαΐ.

Ἡ Ντάρια ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ὁ Ματαΐ ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, κυττάζοντας τὴν κλειστὴν πόρτα. Μὲ τὸ μέτωπο σκαμένο ἀπὸ τὶς ρυτίδες, τὸ βλέμμα σκληρό, τὰ δόντια σφιγμένα, ἦταν ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ὀργῆς, ποὺ δὲν ἐκδηλώνεται, γιατὶ ξέρει πὼς εἶναι ἀδύναμη.

Εἶμαι ἀνίσχυρος ἀπέναντί της, σκέφτηκε. Ναί, αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶμαι ἀνίσχυρος, γιατὶ μοῦ εἶναι μιὰ βοηθὸς πολύτιμη. Ἀπαραίτητη γιὰ νὰ πετύχω ἐκεῖνα ποὺ θέλω... Ἀλλ' ὅταν θὰ ἔχη ἀποφευχθῆ κάθε κίνδυνος, θὰ βρῶ τὸν τρόπο γιὰ νὰ σὲ βάλω στο χέρι, ὁμορφὴ μου τίγρις, καὶ νὰ σοῦ χύψω τὰ νύχια!...».

Κι' ὁ τυχοδιώκτης σήκωσε τὴ γροθιὰ του πρὸς τὴν κλεισμένη πόρτα.

Ἔπειτα, μὲ βῆμα γρήγορο, τράβηξε πρὸς τὸ δωμάτιό του.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΝΑΣΕΡ

Ἡ ὡραία αὐτὴ νέα μὲ τὸ αὐτόματο εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς θηλυκοὺς στρατιῶτες, γιὰ τοὺς ὁποίους ὑπερηφανεύεται ὁ αἰγυπτιακὸς στρατός. Ἡ νέα αὐτὴ ὅμως ἐχωρίζει ἀπὸ τὶς ἄλλες, γιατὶ εἶναι ἡ κόρη τοῦ ἰδίου τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς σημερινῆς Αἰγύπτου, ἡ Χόντα Νασέρ, ἡ ὁποία, ἐνῶ ἐκπαιδεύεται στὸ χειρισμὸ τῶν διαφόρων συγχρόνων ὅπλων, συνεχίζει καὶ τὶς σπουδές της. Εἶναι τριτοετὴς φοιτήτρια τῆς Σχολῆς Πολιτικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καΐρου. Ἡ θεωρία τοῦ πατέρα της εἶναι ὅτι οἱ νέοι καὶ τῶν δύο φύλων πρέπει, ἀνάμεσα στὶς μελέτες καὶ στὶς θεωρίες περὶ σοσιαλισμοῦ, νὰ μάθουν νὰ χειρίζονται καὶ ἐπὶ διάφορα ὅπλα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν σὲ ὥρα ἀνάγκης. Ἡ Χόντα δὲν μποροῦσε λοιπὸν ν' ἀποτελέση ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Χρειάστηκαν μιὰ βδομάδα, ἡ Νταριαντεβὶ Χόγια κι' ὁ Μπαζίλ Ματαΐ, γιὰ νὰ διοργανώσουν τὸ «κόλπο» τους καὶ νὰ βροῦν τὰ κατάλληλα πρόσωπα, ποὺ θὰ τοὺς χρησίμευαν γιὰ βοηθοί. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ τὰ βρῆκε ἡ Ντάρια, Ἦσαν ἡ ὑπηρέτριά της ἡ Σοεμπαλί, ποὺ εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μ' αὐτήν, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴ Σουμάτρα, καὶ ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει στὸ Παρίσι.

Σ' ἕνα ντάνσινγκ ἀνατολίτικο-κοσμοπολίτικο, βρῆκε ἕναν Κεϋλανέζο, ἄνθρωπο ἱκανὸ γιὰ κάθε δουλειά, ποὺ τὸν προσέλαβε ὡς ὑπηρέτη. Ἀφοῦ τοῦ ὁρκίστηκε στὸ θεὸ Σίβα πὼς θὰ τοῦ ἔδινε μιὰν ὁλόκληρη περιουσία.

— Πιθανὸν νὰ χρειαστῆ νὰ σκοτώσης! τοῦ εἶπε.

— Εὐρωπαίους;

— Ναί.

— Κι' ἡ ἀστυνομία;

— Δὲν θὰ σ' ἀνησυχήση καθόλου, σοῦ τ' ὁρκίζομαι.

— Τότε, θὰ σκοτώσω ὅσους θέλεις! τὴν διαβεβαίωσε ἐκείνος.

Λεγόταν Ἄγκορα—Σίμ, κι' ἦταν τριάντα χρονῶν, μ' ἕνα κορμὶ ἀδύνατο, ἀλλὰ μὲ μῦς σιδερένιους. Ἦταν, δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὶς χρειαζόταν.

Χρειάστηκε ἐπίσης νὰ προμηθευτοῦν ψεύτικες ταυτότητες, καὶ νὰ νοικιάσουν ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, εἶχαν κανονιστῆ ὅλα. Ἔπρεπε τώρα νὰ δράσουν.

— Θὰ πετύχουμε ἄραγε; ἀναρωτιόταν ὁ Μπαζίλ.

Κατὰ βάθος, ἔτρεμε στὴ σκέψι τῆς ἀποτυχίας, ποὺ οἱ συνέπειές της θὰ ἦσαν γι' αὐτὸν χειρότερες κι' ἀπὸ ἕνα θανάσιμο δυστύχημα.

Ἀλλὰ κρατοῦσε αὐτὸ τὸ φόβο κρυφὰ κι' ἔδειχνε, μπροστὰ στὴ Ντάρια, μιὰν ἐμπιστοσύνη ἤρεμη καὶ ψηφοῦ. Ὅσο γιὰ τὴ Γιαβανέζα, ἔπαιζε τὸ δύσκολο ρόλο της μὲ τέτοια ἐντέλεια, ὥστε κι' ὁ ἴδιος ὁ Ματαΐ θὰ ξεγελιόταν.

Ἡ σατανικὴ Γιαβανέζα ἔβαλε ἀμέσως ἐμπρὸς τὴ φοβερὴ «μηχανή», ποὺ εἶχαν στήσει, γραμοντας τὸ γράμμα πρὸς τὸν Βερνεσόν.

Ἄρχισε πὰ τὸ μεγάλο παιγνίδι! Θὰ πετύχαινε, ἄραγε, ὡς τὸ τέλος; Ὅσο κι' ἂν ἦταν σκληρὸς καὶ ψύχραιμος ὁ Ματαΐ, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καθόλου τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς 14ης πρὸς 15ην Φεβρουαρίου—τόσο αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τοῦ βασάνιζε τὸ μυαλό...

*

Στὶς 15 Φεβρουαρίου, στὶς 8 τὸ πρωί, στὸ Ὠτέν, ἡ γριὰ Σελὶν μπῆκε μέσα στὸ ἰατρεῖο τοῦ Βερνεσόν καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα.

— Εἶναι ἕνα αὐτοκίνητο στὴν πόρτα, τοῦ εἶπε. Ἕνας καμαριέρης, ποὺ ἦταν μέσα, μοῦδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ μοῦ εἶπε νὰ σᾶς τὸ δώσω ἀμέσως. Περιμένει τὴν ἀπάντησι.

— Καλά!

Ὁ γιατρὸς ἔσχισε τὸ φάκελλο, ξεδίπλωσε τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Φολὶ - Κομπιγνιόν,
15 Φεβρουαρίου, 6 π. μ.

Ἀγαπητὲ γιατρέ,

Ἐλάτε νὰ μὲ βοηθήσετε. Μὲ ξαναπιάσαν, ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἀβάσταχτοι πόνοι. Χιονίζει. Δὲν

διστάζω, ὡστόσο, νὰ σᾶς στείλω τὸ ἀμάξι μου, ποὺ, ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς φέρῃ γιὰ νὰ μὲ σώσετε. Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη παρὰ μόνο σὲ σᾶς, σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ὅπου μ' ἔφεραν οἱ ἀρχαιολογικοὶ ἐνθουσιασμοὶ τοῦ κουνιάδου μου. Εἶναι κι' αὐτὸς μαζί μου καὶ σᾶς περιμένει. Νὰ μὲ συχωράτε, ποὺ δὲν σᾶς ἔστειλα τὸν ἴδιον νὰ σᾶς ζητήσῃ, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ μείνω μόνη αὐτὲς τὶς ὧρες.

»Σᾶς ἱκετεύω...

»Αἰωνίως εὐγνώμων

Ἔλλορ Χαΐγκπούρ».

Μ' ὅλο ποὺ τὴ παράξενη ἐπισκέπτρια τῆς περασμένης ἑβδομάδος δὲν εἶχε πῆ τὸ ὄνομα της, ὁ γιατρὸς ἀντελήφθη ἀμέσως πὼς τὸ γράμμα ἦταν ἀπὸ κείνην. Ἀλλά, γιὰ μιὰ στιγμή, δίστασε νὰ ὑπακούσῃ στὴν πρόσκλησι. Ἦταν σὰν μιὰ ἐσωτερικὴ φωνὴ νὰ τὸν προειδοποιοῦσε πὼς κινδύνευε...

Ἀλλ' ἡ συνείδησί του ὡς γιατροῦ καὶ—γιατὶ νὰ μὴν τὸ ὁμολογοῦσε στὸν ἑαυτό του;—ἡ ἀνάμνησι τῆς μυστηριώδους ὁμορφιᾶς τῆς γυναίκας ἐκείνης, τὸν ἔκαναν νὰ πάρῃ τέλος τὴν ἀπόφασι.

— Γρήγορα, Σελίν, εἶπε, δῶσε μου τὸ γούνινο ἐπανωφόρι μου. Στὸ μεταξύ, ἐγὼ θὰ ἑτοιμάσω τὴν τσάντα μου.

Καὶ καθὼς ἡ ὑπηρέτρια βγῆκε ἔξω, ὁ γιατρός, ἑτοιμάζοντας τὰ ἐργαλεῖα του, σκεφτόταν:

«Εὐτυχῶς ποὺ ἔχανα πολλὰ γούνια τὸ χειροῦργο. Τὴν ἐγχείρησι τῆς σωλληνοειδίτιδος τὴν ξέρω καλά. Φυσικά, θὰ τὴν κάνω μόνον ἀφοῦ διαπιστώσω πὼς εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ μεταφέρω τὴ δύστιχη αὐτὴ γυναίκα σὲ καμμιὰ κλινικὴ τοῦ Ντιζόν. Ἀλλὰ πιθανὸν καὶ νὰ ὑπερβάλλη τὰ πράγματα. Δὲν ξαναγύρισε σὲ τρεῖς μέρες... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ σκωληκοειδίτιδος μπορεῖ νὰ ἐξαφανιστῇ ἐντελῶς καὶ μπορεῖ νὰ φανερωθῇ πάλι τελείως ἀπρόοπτα...».

Τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ τὸ ὄνομα «Φολ — Κρεμπιγιόν». Εἶχε ἀκούσει κάποτε νὰ μιλοῦν γιὰ ἕνα πανδοχεῖο, μ' αὐτὸ τὸν τίτλο, ποὺ βρισκόταν στὰ περίχωρα τοῦ Μπρυσών.

— Εἶναι κάπου ἑβδομῆντα μ' ὀγδόντα χιλιόμετρα ἀπὸ δῶ, ψιθύρισε. Ἡ ὥρα εἶναι ὀχτὼ καὶ τέταρτο. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ κατὰ τὶς δέκα, ἂν σταματήσει, στὸ ἀνάμεσο, τὸ χιόνι. Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς καθαρίζει εὐτυχῶς...».

Κι' ὁ Βερνεσών, ἀφοῦ ἑτοίμασε τὴν τσάντα του μὲ τὰ ἐργαλεῖα, κατέβηκε στὸ δωμάτιό του, ντύθηκε γρήγορα, ἀποχαιρέτησε τὴν Σελίν, λέγοντάς της ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἐπέστρεφε

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ELENA GALA

Δίπλωμα καὶ βραβεῖον τηλεπαθείας. Σᾶς ἀπαντᾶ σὲ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικοὺς δεσμούς, ζητήματα γάμου, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες). Σᾶς συντάσσει τὸ ἐπιστημονικόν σας Ὡροσκόπιον. Γράψατέ μας ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν. Ἀποστείλατε γραμματόσημον ἀπαντήσεως.

Ὧραι 9—2 καὶ 5—8. Σάββατον 9—2. Πλὴν Κυριακῆς. Τηλ. 675.065. Ὁδὸς Μεγαλοπόλεως 6. Κάτω Χαλάνδρι λεωφορεῖον Χολαργοῦ. Στάσις 4η.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης) Τηλέφ. 532-563

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι εἶσαι ὁ ἀγιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ποῦ θὰ ἐξέλεγες νὰ κατοικήσῃς; Ποιὰ πόλι θὰ προτιμοῦσες; Ἄραγε θὰ πήγαινες ἐκεῖ ποὺ εἶναι καὶ ἄλλοι ἅγιοι, καλοὶ ἄνθρωποι ἢ ἐκεῖ ποὺ ἀφθονεῖ ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἀκολασία; Ποιός εἶναι ὁ βασικὸς σκοπὸς τῆς ἁγιότητός σου, ἡ διατήρησίς της ἢ ἡ μετάδοσίς της; Ἡ ἀπόφασίς σου ποῦ θὰ πᾶς, θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὸν σκοπὸ τῆς ἁγιότητός σου.

Ἂς πάρουμε παράδειγμα τὸν ἁγιώτερο ἄνθρωπο ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴ γῆ μας, τὸν Χριστό.

Ξώδεψε τρεῖς μέρες στὰ περίχωρα τῆς διακοινίας τοῦ Προδρόμου Του Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ὁ Βαπτιστής, ἀνεκοίνωσε σὲ ὅλους, ποιός ἦταν ὁ Χριστός, ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου. Ἤλκυσεν ὁ Χριστὸς δύο ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰωάννου, ποὺ Τὸν ἠκολούθησαν.

Κατόπιν οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ "Ἰδιος, πῆγαν στὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας. Παρακολούθησαν ἕνα γάμο, ὅπου ὁ Χριστὸς μετέβαλε τὸ νερὸ σὲ κρασί. Ἦταν τὸ πρῶτο θαῦμα Του αὐτό.

Γιὰ δυὸ τρεῖς μέρες, ἔμειναν στὴν Καπερναοὺμ καὶ ὕστερα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ μπῆκε στὸ ἱερὸ ὅπου ἀνέτρεψε τὰς τραπέζας τῶν ἀθλίων ἐκείνων ἐμπόρων ποὺ εἶχαν μετατρέψει τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ Οἶκον προσευχῆς, σὲ οἶκον ἐμπορίου.

Ἐνῶ βρισκόταν στὴν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπίσκεψί Του πῆγε ἕνα βράδυ, κρυφὰ νὰ Τὸν συναντήσῃ ἕνας Ἱεράρχης τῶν Ἑβραίων, μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου των. "Ἴσως νὰ Τὸν εἶδε ἀναστρέποντα τὰς τραπέζας τῶν ἐραμοιβῶν στὸ ἱερὸ καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μὲ τέτοιο θάρρος, κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ θὰ πρέπει νὰ εἶναι. Πῶς ὅμως νὰ πάῃ νὰ Τὸν συναντήσῃ στὰ φανερά;

Ἦταν ὁ Νικόδημος ποὺ ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίᾳ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Χριστό, ἔστω καὶ κρυφά. Σὲ θρήσκο, ἠθικὸ ἱεράρχη ἦταν ποὺ ὁ Χριστὸς εἶπε: «Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ἐάν τις δὲν γεννηθῇ ἄνωθεν, δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Οὔτε τὸ ἠθικὸ τοῦ ἀνθρώπου, μὰ καὶ τὸ ἱεραρχικό του ἀξίωμα, τοῦ χαρίζουν τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μόνον ἡ πεῖρα τῆς ἀναγεννήσεως, τοῦ ξαναγεννήματος δηλαδὴ ποὺ λαμβάνει χώραν, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἰλικρινὰ πιστεύσῃ στὸν Χριστὸ καὶ Τὸν δεχθῇ ὡς Σωτῆρα του.

Ἐγκαταλείπει κατόπιν τὴν Ἱερουσαλὴμ ὁ Χριστὸς κι' ἔρχεται στὴν Ἰουδαία. "Ὁλα αὐτά, ἐχρειάσθησαν δώδεκα μῆνες νὰ λάβουν χώραν στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ ὁποῖα μᾶς ἀναφέρει μόνον ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ἐνῶ οἱ λοιποὶ τρεῖς Εὐαγγελισταὶ τὰ παραλείπουν. Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ νοηθοῦν, ὡς λαβόντα χώραν μεταξὺ τοῦ 11ου καὶ 12ου ἑβδόμου τοῦ γ' κεφαλαίου τοῦ Ματθαίου.

Συλλαμβάνεται ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Ἀμέσως ὁ Χριστὸς ἀναλαμβάνει τὴν Εὐρυτέρα διακονίᾳ Του. Πρῶ πηγαίνει ὁ Χριστὸς νὰ μείνῃ; Στὴν Καπερναούμ. Ἐκεῖ ἐκήρυξε τὸ πρῶτο κήρυγμά Του: «Μετανοεῖτε· διότι ἐπλησίασεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Στὴν Καπερναούμ, ἔκαμε τὸ κήρυγμά Του αὐτό. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν περιφέρεια, ἐκάλεσε τοὺς στενωτέρους μαθητάς καὶ συνεργάτας του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἀνδρέα, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Τοὺς εἶπε, ὅτι ἀπὸ ψαράδες ψαριῶν, θὰ τοὺς ἔκαμνε ψαράδες ψυχῶν.

Γιατὶ ὅμως ὁ Χριστὸς νὰ ἐκλέξῃ τὴν Καπερναοὺμ γιὰ νὰ γίνῃ σπίτι Του, τὸ ὁρμητήριο τῶν κινήσεών Του καὶ βάσις τῆς διακονίας Του; Ὁ Ματθαῖος περιγράφει τὴν Καπερναουμ, ὡς πόλιν ποὺ ὁ Χριστὸς ἐξέλεξε νὰ κατοικήσῃ, ὄχι κατὰ τύχην, ἀλλὰ κατὰ πρόθεσιν. Ἀναφέρεται δέ, σὲ μιὰ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα (Θ' 12), ποὺ περιγράφει τὴν περιφέρεια αὐτὴ ὡς τὴν πιὸ θαμπωμένη σ' ὅλη τὴν τεθλιμμένη γῆ. Ὁ λαὸς αὐτὸς περπατοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἀλλὰ ἐν ὑστέροις, εἶδε φῶς μέγα. «Εἰς τοὺς καθημένους ἐν γῇ σκιᾷ θανάτου, φῶς ἔλαμψεν ἐπ' αὐτούς». Εἶδε ὁ προφήτης Ἡσαΐας τὸν Χριστόν, ὡς μέλλοντα νὰ γεννηθῇ ἐκ Παρθένου καὶ ἐρχόμενον, ὡς φῶς μέσα στὸ σκοτάδι τῆς Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ. Αὐτὲς ἦταν οἱ χῶρες ποὺ ὑπέφεραν περισσότερον ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους. Μὲ τὴν παρουσίᾳ τῶν Ἀσσυρίων, ἡ ἀκολασία ξεχείλισε.

Δὲν ἦταν λοιπὸν γεωγραφικῶς τυχαία ἡ ἐκλογὴ τῆς Καπερνούμ ἀπὸ τὸν Κύριό μας. "Ἤθελε νὰ διδάξῃ μιὰ βασικὴ ἀρχὴ ποὺ καλὰ θὰ κάναμε νὰ προσέξουμε. "Οταν ὁ Θεὸς ἐπισκέπτεται τὸν λαόν Του, πρὸς λύτρωσιν, ἔρχεται ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει τὸ σκοτάδι, ἡ ἁμαρτία. Τ' ἀστέρια, στὸ σκοτάδι λάμπουν. Ἡ Καπερναούμ, βρισκόταν στὴν περιφρονημένη ἐκείνη περιφέρεια τῆς χώρας τῶν Ἑβραίων ποὺ ἦταν γνωστὴ ὡς «Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν». Εἶχε γίνει θῦμα ξένου κατακτητοῦ συχνότερα ἀπὸ κάθε ἄλλο τόπο. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ἡσαΐας τὴν καλεῖ «Γῆ σκιᾶς θανάτου».

Αὐτὴ ἦταν ἡ Καπερναούμ. Ἐκεῖ ἤρχισε ὁ Χριστὸς τὴν δημοσίᾳ διακονίᾳ Του. Τί τοὺς ἐκήρυξε ἐκεῖ; "Οχι κοινωνικὴ μεταρρύθμισι, ἀλλ' ἀτομικὴ μετάνοια. Μὲ τὴν μετάνοια τοῦ ἀτόμου, θὰ βρῇ καὶ ἡ κοινωνία, τὴ σωτηρία της. Ὁ γιατρὸς πηγαίνει στοὺς ἀρρώστους. Κι' ὁ Χριστός, πῆγε ἐκεῖ ποὺ ἐπερίσσευε ἡ ἁμαρτία, γιὰ νὰ ὑπερπερισσεύσῃ ἡ χάρις Του.

"Ενας Κομμουνιστὴς σὲ μιὰ πλατεία, ἐκήρυττε τὶς ἀρετὲς τοῦ Κομμουνισμοῦ. Μεταξὺ ἄλλων εἶπε: «Ὁ Κομμουνισμὸς μπορεῖ νὰ βάλῃ μιὰ καινούργια φορεσιὰ πάνω σας». Ἔτυχε νὰ τὸν ἀκούσῃ κάποιος πραγματικός, ἀναγεννημένος Χριστιανὸς καὶ θαρραλέα τοῦ ἀπήντησε: «Κι' ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ βάλῃ νέο ἄνθρωπο σὲ μιὰ καινούργια φορεσιά». Ἀποστομώθηκε ὁ Κομμουνιστής. Μόνον ὁ Χριστὸς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν κάμῃ πραγματικὰ μακάριο, καὶ κυρίο τῶν περιστάσεων χωρὶς καθόλου νὰ ὑστερῇ καὶ στὶς ἐξωτερικὲς μεταρυθμίσεις τοῦ περιβάλλοντος. Ἀφησε τὸν Χριστὸν νὰ σὲ κάμῃ νέον ἄνθρωπον, νὰ μεταβάλῃ τὸ σκοτάδι τῆς καρδιᾶς σου σὲ φῶς ποὺ θὰ γίνῃ λαμπάδα στοὺς ἄλλους γύρω σου.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰ τῶν ἄρθρων «Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν ὁλοκλήρου τὴν Καινὴν Διαθήκην σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψῃ στὴ διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ὁ ΣΠΟΡΕΥΣ». Γραμματοθυρὶς 387 Ἀθήναι.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54, 9—11 & 4—6 μ.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον, τηλ. 99-746

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
P. PANOUTSO
ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Δίπλωμα καὶ βραβεῖον τηλεπαθείας. Μὲ δραχμὰς 50 θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ γιὰ κάθε ζήτημά σας (ἐρωτικοὺς δεσμούς, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπώλειες ἀντικειμένων). Γράψατε ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν. Ἀποστείλατε ἡμερομηνίαν γεννήσεως καὶ γραμματόσημον ἀπαντήσεως. Δέχεται δωρεὰν ἐπὶ συνεντεύξει. Ὧραι 9—1 5—8 μ. μ. Σάββατον 9—1 πλὴν Κυριακῆς. Ὁδὸς Ἠπείρου 54. Ἀγ. Παρασκευή, λεωφορεῖον Ν. Ζωῆς, στάσις 3η, τηλέφωνον 650.418.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀ-ραγεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Καριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οἰκία 710-752.

ὁλό του, ὥσπου ἕνιωσε νὰ κατρακυλάῃ σ' ἕνα βάραθρο καὶ βυθίστηκε σ ἕνα ὕπνο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ θάνατο.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐμφανίσθηκε ἡ Ντριαντεβί.

— Πολὺ καλά! εἶπε χαμογελώντας μὲ ἱκανοποίησι.

Φοροῦσε μιὰ πυτζάμα ἀπὸ ἄσπρη φανέλλα, σφιγμένη στὴ μέση της μὲ κόκκινη μεταξωτὴ ζώνη. Πλάϊ της, ὁ Μπαζίλ Ματαί ἔβγαζε τὴ στολὴ τοῦ σωφὲρ κι' ὁ Ἄγκρα-Σὶμ ἔτριβε τὰ χέρια του.

— Λῦστε τον, τοὺς εἶπε ἡ Ντάρια καὶ πηγαίνετέ τον στὸ κρεβάτι, ποὺ τοῦ ἑτοίμασε ἐτοιμάσει. Ἐσύ, Ἄγκρα, θὰ πᾶς στὴ δουλειά σου. Σεῖς, ἀγαπητὲ Μπαζίλ, θὰ κατεβῆτε στὴν τραπεζαρία. Θὰ προγευματίσουμε. Ἔχω μιὰ πεῖνα! Καὶ θὰ περάσουμε τὸ ἀπόγευμά μας μὲ τὴ μεταμεσὶ σας. Θὰ σᾶς κάνω ὁλόϊδιο μὲ τὸν Βερνεσών, τουλάχιστον στὸ πρόσωπο. Στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα θὰ φύγετε γιὰ τὸ Ὠτέν. Θὰ φτάσετε ἐκεῖ ὅταν θἄχουν ἀνάψει τὰ φῶτα, καὶ θὰ σᾶς εἶναι εὐκολότερο τότε ν' ἀντικρύσετε τὴν Σελίν. Θἄχετε στὴ διάθεσί σας ὅλη τὴ νύχτα, γιὰ νὰ μελετήσετε τὰ χαρτιὰ τοῦ γιατροῦ καὶ νὰ μάθετε ὅ,τι σᾶς χρειάζεται, γιὰ νὰ παίξετε μ' ἐπιτυχία τὸ ρόλο σας. Αὔριο ἔχουμε Παρασκευὴ 16 τοῦ μηνός, μεθαύριο Σάββατο 17. Θὰ περάσετε αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες κυττάζοντας τοὺς ἀρρώστους σας, θὰ λέτε ὅτι σκοπεύετε νὰ πᾶτε γιὰ ἀνάπαυσι, καὶ θὰ καλέσετε τὴ δεσποινίδα Ντιμπούρ γιὰ μὰν ἐκδρομὴ τὴν Κυριακή. Ὁ Ἄγκρα μὲ τὸ αὐτοκίνητο θὰ εἶναι στὸ σπίτι σας τὴν Κυριακὴ τὸ πρωί, στὶς ἐννιά. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ φέρετε τὴν Ὀντέτ, τὴ δεσποινίδα Ντιμπούρ καὶ τὴν ὑπηρέτριά της, Ἐφραντί...

— Τὸ ἐλπίζω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Ματαί, μ' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο. Ἀλλὰ τὸ παιγνίδι εἶναι δύσκολο. Τὸ παραμικρὸ σφάλμα, ἡ παραμικρὴ κακοτυχία...

— Δὲν θὰ ὑπάρξῃ κακοτυχία, ἂν δὲν κάνετε κανένα σφάλμα, τὸν διέκοψε ἡ Ντριαντεβὶ ἀπότομα. Ἀλλ' ἀρκετὰ εἴπαμε. Κουβαλῆστε τώρα αὐτὸ τὸ ἀνδρείκελλο!

Κι' ἔδειξε τὸ γιατρὸ Βερνισόν.

★

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα—Πέμπτη 15 Φεβρουαρίου — ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος κι' ἔπεφτε νιόνι, στὴν περιοχὴ τοῦ Ντιζόν, καὶ στὸ Ὠτέν. Ἡ μέρα ἦταν γκρίζα, μ' ἕναν ἀδύνατο ἥλιο.

Τὸ ἀπόγευμα, στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ, ἡ Σελὶν ἀναγκάστηκε νὰ διώξῃ δυὸ ἐπισκέπτες, ποὺ εἶχαν πάει ἀπὸ νωρίς, κι' ἔπειτα περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ κυρίου της. Ἐνιωθε μιὰν ἀλλόκοτη ἀνησυχία, σὰν νὰ διαισθανόταν ἐκεῖνο ποὺ συνέβαινε σὲ ὀγδόντα χιλιόμετρων ἀπόστασι...

—Ἡ Σελὶν δὲν ἔμπαινε ποτὲ στὸ ἐργαστήριο, ὅσο ἔλειπε ὁ γιατρός, κι' ἔτσι δὲν εἶδε τὸ γράμμα, ποὺ εἶχε φέρει ὁ ἄγνωστος «καμαριέρης», καὶ ποὺ ὁ Βερνεσὸν τὸ εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτὸ πάνω στὸ τραπέζι του.

Εἶχε νυχτώσει κι' ὁ γιατρὸς δὲν φαινόταν.

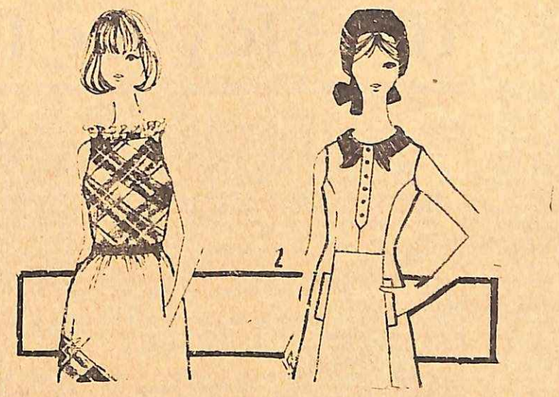
— Παναγία Παρθένα! μουρμούριζε ἡ Σελίν. Ἀγκομαχᾶντας, γιατὶ ἦταν ἀσθματική. Φτάνει νὰ μὴν τοῦ συνέβη κανένα κακό!...

Στηλώθηκε σ' ἕνα παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ, ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο. κι' ἐκεῖ περίμενε μὲ ἀγωνία.

Τέλος, τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐκκρεμὲς τῆς τραπεζαρίας χτυποῦσε ὀχτώ, ἕνα αὐτοκίνητο καταχιονισμένο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Νάτος! ψιθύρισε ἡ Σελίν.

Συμβουλὲς
ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ

1) Εἶστε μιὰ νεαρὴ κοπελλίτσα λεπτὴ καὶ χαριτωμένη, ἀλλὰ μὲ ἕνα ντεκολτὲ ὄχι καὶ τόσο ἐγεμάτο —πρᾶγμα ποὺ, δίχως ἄλλο, θὰ διορθωθῇ ὅταν πάψετε νὰ φτηλώνετε καὶ παχύνετε λίγο. Καί, τώρα, μήπως ἔχετε ἕνα φορεματάκι ἀπὸ σκωτσέζικο ταφτὰ ποὺ σᾶς φαίνεται πολὺ γυμνὸ στὸ λαιμό, γιατὶ ἀποκαλύπτει τὰ ὀχὶ καὶ τόσο αἰσθητικὰ «κόκκαλα» τοῦ ντεκολτέ σας; Εὔκολο εἶναι νὰ τὸ διορθώσετε καὶ νὰ τὸ δώσετε καινούργια χάρι. Φτάνει νὰ ἔχετε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, γιὰ νὰ φτιάξετε τὸ βολάν, ποὺ θὰ κορνιζάρῃ τὸ ντεκολτέ. Φυσικά, τὸ ἴδιο τέχνασμα μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε καὶ γιὰ μιὰ καινούργια ἀπογευματινὴ τουαλετίτσα.

2) Ἔχετε ἕνα φορεματάκι ἀπὸ μονόχρωμο ἀνοιχτόχρωμο λινό, μονοκόμματο καὶ θέλετε νὰ τοῦ δώσετε μιὰ νότα καινούργια καὶ μοντέρνα; Δὲν εἶναι δύσκολο, φτάνει νὰ τοῦ ἀνοίξετε λίγο τὸ ντεκολτὲ —ἂν εἶναι πολὺ κλειστὸ— καὶ νὰ τοῦ προσθέσετε αὐτὸ τὸ πρωτότυπο γιακαδάκι, σὲ ἀντίθετη ἀπόχρωσι. Τέτοια γιακαδάκια μπορεῖτε νὰ φτιάξετε πολλὰ καὶ νὰ τὰ συνδυάζετε μὲ παρόμοια σκουφάκια. Ἂν τὸ φόρεμα ἔχῃ στὸλ σάκκου, θὰ τὸ ἐφαρμόσετε μόλις στὴ μέση μὲ πένσες καὶ ἂν ἔχετε λίγο ὕφασμα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ γιακᾶ.

3) Ἂν εἶστε μιὰ νεαρὴ κοπέλλα ἕνα φόρεμα ἀπὸ μπλὲ σκούρο μὲ τύπο ρομαντικὸ καὶ ἔχετε λινό, ποὺ θέλετε νὰ τὸ ἀνανεώσετε, μπορεῖτε νὰ τὸ πετύχετε εὔκολα, ὑπογραμμίζοντας καὶ τὸν ρομαντικὸ τύπο σας. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι εἶναι νὰ ἔχῃ τὸ φόρεμα στὸλ μονοκόμματο. Ἂν εἶναι σάκκος θὰ τὸ ἐφαρμόσετε ἐλαφρὰ στὴ μέση μὲ πένσες καὶ θὰ προσθέσετε μανίκια-κομπάνα ἀπὸ σαγκάλο, μὲ μπλὲ κεντήματα φυσικά. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι πολὺ χαριτωμένο καὶ θὰ ἔχετε ἐξασφαλίσει μιὰ τουαλετίτσα γιὰ τὰ καλοκαιριάτικα βραδιά.

4) Ἕνα παρόμοιο μπλὲ λινὸ φόρεμα θὰ μετατοπισθῇ ἐντελῶς διαφορετικά, ἂν ἡ ἰδιοκτήτριά του εἶναι μιὰ κοπέλλα ψηλή, λεπτή, μὲ τύπο λίγο σπορτίφ καὶ ἔντονη προσωπικότητα. Τὸ ντεκολτὲ θὰ κοπῇ πολὺ βαθύ, μέχρι τὴ μέση σὲ σχῆμα V. Θὰ τὸ γαρνίρετε μὲ στενὸ ἄσπρο γιακᾶ καὶ θὰ τὸ κλείσετε ἐσωτερικὰ μὲ ἕνα πλαστρὸν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἄσπρο ὕφασμα τοῦ γιακᾶ. Στὴ μύτη τοῦ V θὰ προσθέσετε μιὰ μεταξωτὴ «γραβάτα» μὲ καρρὲ ἢ πουά, σὲ συνδυασμὸ μπλὲ καὶ ἄσπρου.

Κι' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ὁ κ. Βερνεσὸν βγῆκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Φοροῦσε μεγάλα στρογγυλὰ μαῦρα γυαλιὰ καὶ κρατοῦσε στὸ ἀριστερό του χέρι τὴν τσάντα του.

—Σελίν, τὸ εἶπε μὲ φωνὴ μισοπνιγμένη, πίσω ἀπὸ τὸ σηκωμένο γιακᾶ τῆς γούνας του, ὁ ἀέρας μὲ χτύπησε στὰ μάτια. Φέρε μου γρήγορα ζεστὸ νερὸ στὸ ἐργαστήριο, νὰ κάνω μερικὲς κομπρέσσες. Α! Τὸ τραπέζι εἶναι στρωμένο;... Ἀσφαλῶς, πέρασε ἡ ὥρα. Ἀλλὰ δὲν θὰ δειπνήσω, Σελίν. Ἔχω φάει. Κάνε γρήγορα γιὰ τὸ ζεστὸ νερό...

— Μάλιστα κύριε, μάλιστα, ἀπάντησε ἡ πιστὴ ὑπηρέτρια.

Ἔξω, τὸ αὐτοκίνητο εἶχε ξεκινήσει.

Ἡ Σελὶν κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ τράβηξε τὸ σύρτη, ὅπως ἔκανε κάθε βράδυ. Κι' ἐνῶ ὁ ψευτο-Βερνεσὸν ἀνέβαινε θαρρετὰ στὸ πρῶτο πάτωμα, ὅπου ἦταν τὸ δωμάτιό του, ἐκείνη ἔτρεξε στὴν κουζίνα.

Ἦταν εὐχαριστημένη ποὺ βγῆκαν ψεύτικα τὰ προαισθήματά της. Γελοῦσε τώρα μὲ τοὺς φόβους της καὶ βιάστηκε νὰ βράσῃ τὸ νερό.

"Οταν ἀνέβηκε στὸ ἀπάνω πάτωμα, γιὰ νὰ τὸ πάῃ, εἶδε τὸ γιατρὸ μέσα στὸ δωμάτιό του, ντυμένον μὲ τὴν πυτζάμα του. Φοροῦσε ἀκόμα τὰ μαῦρα γυαλιά.

— Τὸ βρασμένο νερό, κύριε, τοῦ εἶπε.

— Εὐχαριστῶ, Σελίν. Μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς. Δὲν σὲ χρειάζομαι πιὰ τίποτα.

— Δὲν θὰ πάρετε τὸ γιατρικό σας;

—"Οχι, δὲν θὰ τὸ πάρω ἀπόψε. Ἄκουσε: Μὴν ἀνησυχήσεις, ἂν ἀντιληφθῇς ἀπόψε ὅτι πηγαινοέρχομαι στὸ δωμάτιό μου. Ἔχω κάτι χαρτιὰ νὰ τακτοποιήσω. Θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας ποὺ δὲν νυστάζω καὶ ποὺ τὰ μάτια μου μ' ἐμποδίζουν ν' ἀπασχοληθῶ μὲ τίποτε ἄλλο...

— Θὰ τὰ κουράσετε περισσότερο ἔτσι τὰ μάτια σας κύριε. Θὰ κάνατε καλύτερα νὰ πέσετε νωρὶς ἀπόψε.

— Θὰ πέσω ὅταν πρέπει, μὴν ἀνησυχῆς. Θὰ βάλω μερικὲς κομπρέσσες... Καληνύχτα, Σελίν.

Ἡ πιστὴ ὑπηρέτρια ὅμως ἐπέμενε:

— Μήπως κουράσατε, κύριε; Γιατὶ κι' ἡ φωνὴ σᾶς εἶναι κάπως βραχνή.

— Ναί, κούρασα λίγο. Κάπνισα καὶ πολὺ μέσα στὸ αὐτοκίνητο... Λοιπόν, καληνύχτα, Σελίν.

— Καληνύχτα, κύριε.

Κι' ἡ πιστὴ ὑπηρέτρια ἔφυγε.

— Οὔφ! ψιθύρισε ὁ Ματαί, ὅταν ἄκουσε τὶς βροντὲς βήματα τῆς ν' ἀπομακρύνονται. Αὐτὸ ἦταν... Βρῆκα καὶ τὴ δικαιολογία... Αὔριο καὶ μεθαύριο θἄναι χρυσολογημένος. Μαῦρα γυαλιά, λοιπόν, φωνὴ βραχνή, καὶ ὅλη δέκομαι κανένα. Κι' ἡ Σελὶν θὰ εἶχαι εὐχαριστημένη, ποὺ ἀναλαμβάνω τὸ κουκλόσπιτό μου, ἐνῶ ἐγώ, μ' ὅλο ποὺ εἶμαι γιατρός, δὲν τὸ εἶχα καταλάβει... Τώρα, ποιὸς νὰ περιμένῃ νὰ κοιμηθῇ ἡ Σελίν, γιὰ νὰ κυτάξω καλύτερα τὸ σπίτι...

**Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΤΑΤΟ

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙ
της Μάγδας Γκράχαμ

Το Μπέηκερ Στριτ φαινόταν αυτό το βράδι πιό θλιβερό στα μάτια του Ράιι Γκράχαμ, ενώ γύριζε από το σπίτι στο γραφείο του. Είχε βρέξει εκείνη την ημέρα, και μια λεπτή γκρίζα ομίχλη τύλιγε την πόλι.

Ο Ράιι Γκράχαμ δεν αγαπούσε αυτή την πόλι στην οποία ζούσε από δέκα χρόνια, μα δεν εύρισκε τη δύναμι να φύγη. Ήταν πολύ κουρασμένος για να ξαναρχίση τη ζωή του από την αρχή σε μια πολιτεία του Νότου. Κι' έπειτα, ήταν και η συζυγός του, η Μάγδα. Πριν από δέκα χρόνια, όταν την παντρεύτηκε, ήταν μια όμορφη και χαριτωμένη κοπέλλα, μα πολύ γρήγορα, μετά το γάμο τους, άρχισε να αποκαλύπτη τα ελαττώματα της — όλα τα ελαττώματα των γυναικών του Βορρά, που είναι εγωίστριες, γκρινιάρες, φιλύποπτες.

Να φύγη και να πάρη μαζί του την Μάγδα, θα ήταν σαν να κουβαλούσε μαζί του όλόκληρη την πόλι. Να ζητούσε διαζύγιο; Η Μάγδα δεν θα του το έδινε ποτέ.

«Μέχρι πότε θα μπορώ να την ανέχομαι;» σκέφτηκε ο Ράιι, ενώ έστριβε τη γωνία του δρόμου, που βρισκόταν το σπίτι του. Ήταν σίγουρος πως κι' αυτό το βράδι η Μάγδα θα τον περίμενε, έτσιμη για μιά καινούργια σκηνή ζήλειας.

Μα άντίθετα, εκείνο το βράδυ, δεν συνέβηκε τίποτα τέτοιο. Η Μάγδα έμεινε κλεισμένη στο δωμάτιό της μέχρι την ώρα του δείπνου. Ακόμα και στο τραπέζι, δεν πρόφερε λέξι.

Ύστερα ξαναγύρισε στο δωμάτιό της.

Ο Γκράχαμ κάθησε μπροστά στο αναμμένο τζάκι, ελπίζοντας πώς θα μπορούσε να περάση επιτέλους μιά βραδιά ήσυχη.

Εξακολούθησε έπειτα να διαβάζη το «Μπέηκερ Σίτυ Νιούς». Διάβασε το κύριο άρθρο, τις μικρές είδήσεις, το δελτίο του καιρού, και ύστερα μισοκοιμήθηκε στην πολυθρόνα του. Τον ξύπνησε ο θόρυβος της πόρτας που άνοιγε πίσω του.

Παράξενο! Κι' όμως θα όρκιζόταν πώς η Μάγδα κοιμόταν κιόλας... Δεν κινήθηκε, μα παρακολούθησε μηχανικά τα ελαφρά βήματα που πλησίαζαν στην πολυθρόνα του. Τώρα μπορούσε να δη τη σκιά της Μάγδας.

Θα μπορούσε να εξακολουθήση να άγνοή την παρουσία της συζύγου του, μα δεν ήθελε να την θυμώση. Γι' αυτό στράφηκε.

Εκείνη ήταν ακίνητη και τον κύτταζε μ' ένα βλέμμα παράξενο. Μα εκείνο που έκανε μεγαλύτερη εντύπωσι στον Ράιι, ήταν πώς η Μάγδα είχε ντυθή σαν να επρόκειτο να βγη έξω. Φορούσε παλτό, γάντια, καπέλλο.

— Θα βγής; τη ρώτησε.

— Φεύγω, απάντησε εκείνη, φεύγω για πάντα!

— Γιά πάντα;!

— Ω, μην προσπαθήσης να μού πής πώς λυπάσαι γι' αυτό! φώναξε η Μάγδα με φωνή πνιγμένη από θυμό.

— Δεν πρόκειται να κάνω τέτοια προσπάθεια, αγαπητή μου, απάντησε ειρωνικά ο Ράιι. Μήπως έσύ θα περίμενες να βάλω τα κλάματα; Καθόλου, δεν περίμενα κάτι τέτοιο, μά ούτε έσύ πρέπει να ελπίζης, πώς θα σ' αφήσω να χαρής την ελευθερία σου.

Η Μάγδα άνοιξε αποφασιστικά την τσάντα της και, την άλλη στιγμή, κρατούσε στό χέρι της ένα ρεβόλβερ. Ο Ράιι αναγνώρισε άμέσως το Κόλτ του, που το έβαζε συνήθως στην τσέπη της πόρτας του αυτοκινήτου του. Και ήξερε πώς ήταν γεμάτο!

— Τρελλάθηκες Μάγδα; είπε, προσπαθώντας να διατηρήση ήρεμη τη φωνή του, ενώ σηκωνόταν άργά από την πολυθρόνα του.

— Μην πλησιάζης! του φώναξε εκείνη. Τα ξέρω όλα! Έβαλα νά σέ παρακολουθήσουν... Σέ λίγο θα τηλεφωνήσω σ' εκείνη την παλιογυναίκα, την Τζέην Φόστερ, και θα της πώ να έλθη εδώ να άγκαλιάση το πτώμα σου.

Μ' ένα ξαφνικό πήδημα, ο Ράιι άρπαξε το χέρι της γυναίκας του από τον καρπό, το έστοιψε και την ανάγκασε νά αφήση το όπλο.

— Φύγε, Μάγδα! φώναξε ύστερα. Διαφορετικά...

Του απάντησε το γέλιο της, ένα γέλιο αναστριχιαστικό. Έσφιξε το πιστόλι στό χέρι του, άνατριχιάζοντας, ενώ η Μάγδα έξακολουθούσε να γελά...

★

Ύστερα από δυό μέρες, ο σερίφης Στόν άκουγε προσεχτικά την άφήγησι του Γκράχαμ, που καθόταν σέ μιά καρέκλα αντίκρυ στο γραφείο του. Όταν έκείνος τέλειωσε, ο σερίφης έβγαλε τα συμπεράσματά του:

— Ώστε, άμέσως μετά από έκείνη τη μικρή... φιλονεικία, έσείς βγήκατε γιά να ήρεμήσετε λίγο. Όταν ξαναγυρίσατε, ή σύζυγός σας δέν βρισκόταν πιά στό σπίτι.

— Άκριβώς, απάντησε ο Γκράχαμ.

— Έχω άκούσει πώς έσείς και ή σύζυγός σας... δέν τα πηγαίνατε και τόσο καλά.

— Αυτό είναι άλήθεια, σερίφη. Σκέφτηκα πολλές φορές το διαζύγιο, μα δέν είναι εύκολο νά συνεννοηθή κανείς μέ μιά γυναίκα σάν την Μάγδα.

Ο σερίφης Στόν συμβουλεύτηκε τις σημειώσεις του.

— Δέν καταλαβαίνω, όμως, γιατί περιμένατε δυό μέρες, πρίν νά άπευθυνθήτε σέ μάς, παρατήρησε.

— Ήλπιζα πώς ή Μάγδα θά ξαναγύριζε. Και τώρα είμαι σίγουρος πώς θά βρίσκεται σέ κάποιο ξενοδοχείο, σ' αυτή την πόλι. Θάθελα μόνον νά την ξαναβρήτε.

— Μην άνησυχής, Γκράχαμ, άπάντησε ο σερίφης (και ή φωνή του άντήχησε δυσάρεστη στ' αυτιά του Ράιι»), θά την ξαναβρούμε. Θά την ξαναβρούμε όπωσδήποτε! Και τώρα μιά έρώτησι άκόμα; Προχθές το βράδυ, όταν έξαφανίστηκε ή σύζυγός σας, που πήγατε έσείς, βγαίνοντας από το σπίτι;

— Μά... έκανα μιά βόλτα. Ήμουν τόσο ταραγμένος! Ναί, έκανα μιά βόλτα. Γιατί;...

— Εύχαριστώ, είπε ο σερίφης χωρίς νά άπαντήση στην έρώτησι. Μπορείτε νά πηγαίνετε.

Μόλις βγήκε από το κτίριο της άστυνομίας, ο Ράιι πήκε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο και τηλεφώνησε στη Τζέην Φόστερ.

Η Τζέην —που ήταν γνωστή στούς άναγνώστες του «Μπέηκερ Σίτυ Νιούς» με το ψευδώνυμο «Ζανίν» — διώρθωσε έκείνη τη στιγμή το τυπογραφικό δοκίμιο της ρουμπρίκας της «Γράμματα σέ μιά φίλη», όταν την πήρε στο τηλέφωνο ο Γκράχαμ.

— Ω, Ράιι.. Ήμουν πολύ άνήσυχη γιά σένα. Έχω νά σέ δώ δυό μέρες.

— Συγγνώμην, Τζέην, μά κάτι συνέβηκε. Θάθελα νά σέ δώ άπόψε. Είσαι έλεύθερη στις όκτώ;

— Τί συμβαίνει, Ράιι; Πάλι ή γυναίκασου;...

— Δέν μπορούμε νά μιλήσουμε από το τηλέφωνο, Τζέην... Θά περάσω νά σέ πάρω στις όκτώ.

— Σύμφωνοι. Θά σέ περιμένω.

Στις όκτώ άκριβώς, το αυτοκίνητο του Γκράχαμ σταμάτησε μπροστά στην είσοδο του «Μπέηκερ Σίτυ Νιούς». Η Τζέην τον περίμενε και του χαμογέλασε μόλις τον είδε.

— Πού θά πάμε; τον ρώτησε. καί κάθησε δίπλα του μέσ' στ' αυτοκίνητο.

— Όπου θέλεις.

— Τότε πάμε στού «Πέρρυ».

— Έν τάξει, έκεί μπορούμε νά μιλήσουμε ήσυχα.

★

Όταν ή Τζέην γύρισε στο σπίτι της, ήταν περασμένα μεσάνυστα. Κατοικούσε σέ μιά βιλλίτσα, στον άριθμό 3129 της Σέρμαν Μπουλβάρ, ένα χαριτωμένο σπίτι στο κέντρο ένός μικρού κήπου.

Η αμίχλη τύλιγε τα λουλούδια και τις περικοκλάδες μ' ένα γκρίζο πέπλο. Η Τζέην προχώρησε διαστικά στο δρομάκι του κήπου και μπήκε στο σπίτι. Στο ζωηρό φώς του μικρού χώλ, το πρόσωπό της φάνηκε χλωμό, με τα χαρακτηριστικά τραβηγμένα. Από τη συζήτησί της με τον Ράιι Γκράχαμ, είχε καταλάβει πώς ήταν άδύνατο νά πραγματοποιήσουν το όνειρό τους. Άγαπούσε τον Ράιι, τον άγαπούσε άπελπιδικό της.

Έφταιγε αυτή; Έφταιγε ο Ράιι; Η άπλούστατα ή τρέλλα της Μάγδας;

Σηκώθηκε και πλησίασε στο κομοδίνο της. Άνοιξε το συρτάρι και πήρε ένα σωληνάριο με ύπνωτικά χάπια. Γιά νά είναι σίγουρη πώς θά κοιμηθή, άποφάσισε να διπλασιάση τη δόσι. Δυό χάπια και ύστερα στο κρεβάτι. Ήθελε νά κοιμηθή, νά κοιμηθή όσο γινόταν περισσότερο!

★

Η «εΐδησι» διαδόθηκε μέ την ταχύτητα άστραπής και μέ το θόρυβο κεραυνού. Σέ όλους, στο Μπέηκερ Σίτυ, φάνηκε άπίστευτο, πώς μιά κοπέλλα νέα, έξυπνη, γεμάτη ζωή, σαν την Τζέην Φόστερ, αυτοκτόνησε!

Κι' όμως ήταν έτσι. Η Τζέην είχε αυτοκτονήσει με μιά σφαίρα στον κρόταφο. Το άψυχο σώμα της βρέθηκε από τη γυναίκα που, όπως κάθε πρωί, πήγε στη βιλλίτσα, γιά τις δουλειές της ήμέρας. Πάνω στο κομοδίνο, δίπλα στο κρεβάτι της Τζέην, υπήρχε ένα γράμμα, γραμμένο μέ γραφομηχανή: «Δέν μπορώ νά ύπομείνω το φοβερό βάρος της εύθύνης μου. Ο Ράιι Γκράχαμ μού έκμυστηρεύτηκε πώς σκότωσε τη σύζυγό του. Άγαπώ τον Ράιι, μα δέν θέλω νά μοιραστώ μαζί του αυτό το έγκλημα, γι' αυτό αυτοκτονώ. Συγγνώμην. «Ζανίν». Ναί, ή Τζέην είχε ύπογράψει με το ψευδώνυμό της την κατηγορία της έναντίον του Ράιι Γκράχαμ.

— Λοιπόν, άς ξαναρχίσουμε από την άρχή, είπε ο σερίφης στον Γκράχαμ, που καθότον άπέναντί του, χλωμός, μέ χαρακτηριστικά τραβηγμένα.

Έδώ και τέσσερις ώρες, βρισκόταν έκεί, άντίκρυ στο σερίφη, και άπαντούσε μέ σταθερότητα στις άδιάκοπες έρωτήσεις του.

— Πέστε μου, Γκράχαμ, γιατί δέν μού άναφέρατε άμέσως πώς ή σύζυγός σας σάς άπείλησε με το ρεβόλβερ;

— Σάς το έξήγησα, σερίφη. Η Μάγδα.. ήταν άρρωστη από τα νεύρα της. Δέν ήθελα... νά την κατηγορήσω.

— Τώρα όμως δέν μπορείτε νά έξακολουθήσετε νά άρνήστε! Το καλύτερο είναι νά όμολογήσετε. Αυτό το πιστόλι είναι δικό σας;

— Είναι τούλάχιστον ή δεκάτη φορά που μέ ρωτάτε. Σάς άπάντησα παντα «ναί».

— Τότε πώς βρέθηκε στά χέρια της Τζέην;

— Ίσως... ίσως νά το πήρε από την τσέπη της πόρτας του αυτοκινήτου μου.

— Έχουν φύγει δύο σφαίρες άπ' αυτό το πιστόλι, και στη λαβή του υπάρχουν άποτυπώματα δικά σας και της Τζέην. Πώς συμβαίνει αυτό; Έσείς είπατε πώς ή σύζυγός σας έπιασε το ρεβόλβερ, μά δέν πυροβόλησε... Λοιπόν;

— Δέν ξέρω τί νά πώ. Ναί, ή Μάγδα έπιασε το ρεβόλβερ, μά δέν πυροβόλησε. Επομένως, έπρεπε νά λείπη άπ' αυτό μόνο μιά σφαίρα και νά ύπάρχουν και τά δικά της άποτυπώματα... Ίσως... νομίζω... πώς τη στιγμή έκείνη φορούσε γάντια. Μά δέν είμαι βέβαιος. Είμαι τόσο ζαλισμένος...

— Θά σού πώ έγώ τί έγινε, Γκράχαμ! Πρίν άπό τρείς βραδιές, σκότωσες τη γυναίκα σου, ύστερα φόρτωσες το πτώμα της στο αυτοκίνητο και το πέταξες στο ποτάμι. Δέν είναι έτσι;

— Όχι! φώναξε ο Γκράχαμ. Όχι σερίφη, δέν το έκανα αυτό. Είναι άλήθεια, γιά μιά στιγμή σκέφτηκα νά την σκοτώσω και βγήκα από το σπίτι γιά νά ξεφύγω από έκείνο τον πειρασμό!...

— Τη σκότωσες, Γκράχαμ! Και ύστερα τά έξωμολογήθηκες όλα στην καημένη την Τζέην... Διαφορετικά... πώς έξηγείς το γράμμα που άφησε;

— Δέν καταλαβαίνω... δέν ξέρω... άπάντησε.

— Άκούσατε, κύριε ύπαστυνόμε; ρώτησε ο σερίφης ένώ στρεφόταν προς μιά σκοτεινή γωνιά του δωματίου. Λέει μόνον «δέν ξέρω», «δέν καταλαβαίνω», όταν βρίσκεται σε άδιέξοδο.

— Άφήστε τον νά ξεκουραστή λίγο, είπε ήρεμα ο Σέρινταν, βγαίνοντας από τη σκοτεινή γωνιά που καθόταν.

— Σύμφωνοι, άπάντησε ο σερίφης.

Και έδωσε έντολή στο βοηθό του νά κλείση τον Γκράχαμ στο κρατητήριο.

— Σάς εύχαριστώ, κύριε ύπαστυνόμε! είπε, όταν οι δυό άλλοι βγήκαν. Και σάς ζητώ συγγνώμην που σάς κάνω νά χάνετε καιρό. Ξέρω πώς βρίσκεστε έδώ μέ άλλη άποστολή.

— Δέν πειράζει, σερίφη, άπάντησε ο Σέρινταν, αυτή ή ύπόθεσι με ένδιαφέρει.

— Αύριο θά γίνουν έρευνες στη λίμνη, γιά νά βρούμε το πτώμα της Μάγδας Γκράχαμ, είπε ο σερίφης.

— Θά ήθελα νά ρίξω μιά ματιά στο σπίτι της Τζέην Φόστερ, τον διέκοψε ο Σέρινταν.

Σώπασε, βλέποντας τον Τζόε, τον βοηθό του σερίφη, νά μπαίνη κρατώντας ένα χαρτί. Ξέρω ο σερίφης, και έδωσε το χαρτί στον Σέρινταν.

— Είναι η έκθεσις της νεκροψίας, είπε ο σερίφης.

— «...Πυροβόλο όπλο διαμέτρου τριανταεπτά — άρχισε νά διαβάζη ο ύπαστυνόμος. Θάνατος άκαριαίος, μεταξύ των 2 και 3 μ.μ....»

Σώπασε απότομα, σήκωσε τά μάτια και κύτταξε το σερίφη.

— Αυτό είναι παράξενο, είπε. Άκούστε... «Η έπαγγελματική περηφάνεια. Το γράμμα γράφτηκε σ' αυτή έδώ τη γραφομηχανή.

— Είναι παράξενο, παρατήρησε ή Σέρινταν, το ότι ή κοπέλλα ύπέγραψε ένα τέτοιο γράμμα με το ψευδώνυμό της.

— Επαγγελματική συνήθεια, είπε ο σερίφης. Άλλωστε μπορείτε νά διαπιστώσετε και μόνος σας, πώς ή ύπογραφή είναι γνήσια.

Μα αυτό έκανε κιόλας ο Σέρινταν. Κρατούσε στο ένα χέρι το φύλλο του «Μπέηκερ Σίτυ Νιούς» και στο άλλο το γράμμα της Τζέην. Έκανε σύγκρισι άνάμεσα στην ύπογραφή της «Ζανίν» κι' έκείνη που βρισκόταν κάτω από την ρουμπρίκα «Γράμματα σέ μιά φίλη». Δέν υπήρχε άμφιβολία, τα γράμματα ήταν απόλυτα όμοια. Ύστερα έβαλε το λεπτό χαρτί, που ήταν γραμμένο το γράμμα, πάνω στην έφημερίδα, τη μιά ύπογραφή πάνω στην άλλη. Τα ψηφία συνέπιπταν απόλυτα.

— Είδατε; είπε ο σερίφης. Η ύπογραφή είναι γνήσια.

Μα ο Σέρινταν δέν άπάντησε. Δέν ήθελε άκόμα νά τον άπογοητεύση.

★

Από το Σάν Φραντσίσκο έφτασε ένας είδικός, ύστερα από ένα τηλεφώνημα του Σέρινταν, και όταν τέλειωσε τις διάφορες έξετάσεις άνα-

Ο Ράιι άρπαξε το χέρι της γυναίκας του και το έστοιψε...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

γυναίκα είχε πάρει μιά δυνατή δόσι ναρκωτικού, περίπου δυό ώρες πρίν από το θάνατό της, δεδομένου ότι το ναρκωτικό είχε άπόλυτα άφομοιωθή...» Δέν είναι ένδιαφέρον;...

Ο Στόν έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι. Δέν καταλάβαινε στην πραγματικότητα πολλά πράγματα, μά είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στον Σέρινταν. Ύστερα από λίγο, βγήκαν μαζί και πήγαν στη βιλλίτσα που κατοικούσε μέχρι την περασμένη νύχτα ή Τζέην Φόστερ.

Ο Σέρινταν έδειξε μεγάλο ένδιαφέρον γιά τα λουλούδια και τα φυτά του μικρού κήπου, που ύπήρχε γύρω στη βιλλίτσα.

— Δέν θάταν δύσκολο νά μπή κανείς στο σπίτι, παρατήρησε.

— Αυτό είναι άλήθεια. Ανέκρινα πολλά άτομα της γειτονιάς. Μού είπαν ότι ή Τζέην άφηνε πάντα ξεκλείδωτη την πόρτα της ύπηρεσίας.

Μπήκαν στο σπίτι, που είχε μείνει άκριβώς όπως ήταν τη στιγμή που βρέθηκε το πτώμα της κοπέλλας. Ο Σέρινταν κύτταξε γύρω του, και ο σερίφης τον είδε με έκπληξι να ένδιαφέρεται γιά το πιό άσήμαντο πράγμα, που ύπήρχε στο δωμάτιο: ένα φύλλο του «Μπέηκερ Σίτυ Νιούς», που βρισκόταν δίπλα στη γραφομηχανή.

— Μήπως έχετε κατά τύχην μαζί σας το γράμμα της κοπέλλας; ρώτησε.

— Ε;... Α, ναί!... απάντησε λίγο σαστισμένος ο Στόν.

Άνοιξε το χαρτοφύλακά του και έδωσε στον Σέρινταν το γράμμα, που έγραφε ή Τζέην πρίν αυτοκτονήση.

— Έχουμε κάνει κιόλας τον έλεγχο, είπε μέ παράξενο, παρατήρησε ή Σέρινταν, το ότι ή κοπέλλα ύπέγραψε ένα τέτοιο γράμμα με το ψευδώνυμό της.

— Επαγγελματική συνήθεια, είπε ο σερίφης. Άλλωστε μπορείτε νά διαπιστώσετε και μόνος σας, πώς ή ύπογραφή είναι γνήσια.

Μα αυτό έκανε κιόλας ο Σέρινταν. Κρατούσε στο ένα χέρι το φύλλο του «Μπέηκερ Σίτυ Νιούς» και στο άλλο το γράμμα της Τζέην. Έκανε σύγκρισι άνάμεσα στην ύπογραφή της «Ζανίν» κι' έκείνη που βρισκόταν κάτω από την ρουμπρίκα «Γράμματα σέ μιά φίλη». Δέν ύπήρχε άμφιβολία, τα γράμματα ήταν απόλυτα όμοια. Ύστερα έβαλε το λεπτό χαρτί, που ήταν γραμμένο το γράμμα, πάνω στην έφημερίδα, τη μιά ύπογραφή πάνω στην άλλη. Τα ψηφία συνέπιπταν απόλυτα.

— Είδατε; είπε ο σερίφης. Η ύπογραφή είναι γνήσια.

Μα ο Σέρινταν δέν άπάντησε. Δέν ήθελε άκόμα νά τον άπογοητεύση.

★

Από το Σάν Φραντσίσκο έφτασε ένας είδικός, ύστερα από ένα τηλεφώνημα του Σέρινταν, και όταν τέλειωσε τις διάφορες έξετάσεις άνα-

πολύνωσε τά άποτελέσματα στον Στόν, που τον άκουγε μέ άνοιχτό στόμα.

— Είδατε... πώς ή δοκιμή με την παραφίνη έδωσε άποτέλεσμα... άρνητικό;

— Μάλιστα. Παρ' όλο, που μού φαίνεται κι' εμένα παράξενο. Δέν ύπαρχει κανένα ίχνος άπό σκόνη μπαρούτης στά χέρια της νεκρής δεσποινίδος Φόστερ.

Ο Στόν στράφηκε και κύτταξε τον Σέρινταν.

— Δέν μπορούσε νά είναι διαφορετικά, ύστερα άπό έκείνη την ίατροδικαστική έκθεσι, τού έξήγησε έκείνος μ' ένα χαμόγελο. Δέν αυτοκτόνησε, σερίφη. Δέν το καταλάβατε άκόμα;

— Έγώ... έγώ... είλικρινά... δέν καταλαβαίνω πιά τίποτα.. φέλλισε ο σερίφης.

Έμεινε γιά λίγο συλλογισμένος, μά ξαφνικά τά μάτια του έλαμψαν. Είχε καταλάβει! Με τούλάχιστον νόμιζε πώς καταλαβε...

— Την σκότωσε ο Γκράχαμ! Σίγουρα! Την σκότωσε, γιατί θά τού είπε πώς θά τον καταγγείλη στην άστυνομία...

— Νομίζω πώς ξεχνάτε, σερίφη, ότι ο Ράιι Γκράχαμ έχει ένα άκλόνητο άλλιθι. Από τα μεσάνυχτα, όταν άφησε τη Τζέην, έμεινε νά κάνη συντροφιά στον μπάρμαν του «Γκρίνν». Έπιπλε τούς καημούς του σ' ένα μπουκάλι ούίσκυ, και μόνον όταν είχε ξημερώσει ο ίδιος ο μπάρμαν τον πήγε στο σπίτι του, στουπί στο μεθύσι.

— Μά τότε... πώς νομίζετε... ότι έγιναν τα πράγματα; ρώτησε ο Στόν.

— Προσπαθήστε νά άναρωτηθήτε, πιός, έκτός άπό το Γκράχαμ, ήξερε ότι φύλαγε το ρεβόλβερ του στην τσέπη του αυτοκινήτου.

— Μά.. μόνον δύο πρόσωπα μπορεί νά το ήξεραν: ή δεσποινίς Φόστερ καί...

Ο Στόν δίστασε άκόμα, κυττάζοντας σαστισμένος τον Σέρινταν.

— Μά... είναι άδύνατο! είπε στο τέλος.

— Σάς το είπα, σερίφη. Στο συμπέρασμά μου μπορούσατε νά φτάσετε εύκολα κι' έσείς. Η δεσποινίς Φόστερ δέν αυτοκτόνησε, δολοφονήθηκε! Όσο γιά τον δολοφόνο... Άν ήμουν στη θέσι σας, θά άφηνα άμέσως έλεύθερο τον Ράιι Γκράχαμ. Ύστερα θά έδινα έντολή νά σταματήσουν οι άναζητήσεις γιά κάποιο πτώμα, που δέν ύπάρχει. Αντίθετα, πρέπει νά άρχίσουν άμέσως έρευνες γιά ένα άτομο άρρωστο, πολύ άρρωστο... διανοητικά.

Ο Στόν σκέφτηκε καί πάλι γιά λίγο. Ύστερα στράφηκε προς την πόρτα καί φώναξε τον βοηθό του.

— Μάλιστα, σερίφη, είπε ο Τζόε μπαίνοντας.

Ο Στόν τέλειωσε κάτι που έγραφε στό σημειωματάριό του, ύστερα έκοψε το χαρτί.

— Μά... έδώ γραφετε... νά ζητήσουν τη Μάγδα Γκράχαμ, που είναι νεκρη...

Ο Στόν στράφηκε καί κύτταξε τον Σέρινταν, ύστερα γύρισε πάλι στον βοηθό του, μ' ένα ύφος γεμάτο συγκατάβασι.

— Δέν πρέπει νά σού κάνη έντύπωσι. Τζακ, είπε ύστερα. Φτάνει νά χρησιμοποιήσης λίγο το μυαλό σου. Τη στιγμή του θανάτου της, ή Τζέην είχε άφομοιώσει σχεδόν έντελώς το ύπνωτικό, έπομένως πρέπει νά ήταν βυθισμένη σέ βαθύ ύπνο. Έκτος απ' αυτό, ή δοκιμή της παραφίνης στά χέρια της έδωσε αποτελέσματα αρνητικά. Επομένως, ή κοπέλλα δέν είχε πυροβολήσει...

Ο Στόν στράφηκε πάλι στον Σέρινταν κι' έκείνος του έγνεψε καταφατικά.

— Όλα αυτά είναι σωστά, είπε ύστερα. Καί ύπάρχει καί το θέμα της ύπογραφής. Το γεγονός ότι όλα τα ψηφία συμπίπτουν άκριβώς μέ τα ψηφία της ύπογραφής, που βρίσκεται κάτω άπό τη ρουμπρίκα «Γράμματα σέ μιά φίλη», άποδεικνύει ότι ο δολοφόνος την άντέγραψε, βάζοντας το χαρτί του γράμματος πάνω στην έφημερίδα.

Ο Σέρινταν έκανε νεύμα στον σερίφη νά συνεχίση, άντί γι' αυτόν.

— Ο ένοχος ή μάλλον ή ένοχος, είναι ή Μάγδα Γκράχαμ, συνέχισε έκείνος κοκκινίζοντας άπό υπερηφάνεια. Δηλαδή αυτή, που ήξερε που βρίσκοταν το πιστόλι. Η Μάγδα έξαφανίστηκε σκόπιμα γιά νά σκηνοθετήση αυτή τη διαβολική πλεκτάνη. Μ' αυτό τον τρόπο, θά ένοχοποιούσε το σύζυγό της γιά τη δολοφονία της καί γιά την αυτοκτονία της Τζέην. Κατάλαβες, Τζόε;

Ο Τζόε έγνεψε καταφατικά, κυττάζοντας μέ θαυμασμό τον σερίφη. Ποτέ δέν είχε φαντασθή πώς ο προϊστάμενός του είχε τόσο κατανοητικά έπαγγελματικά προσόντα!

— Καί δέβαια καταλαβαίνω, είπε στο τέλος, γιά να δείξη πώς κι' αυτός είχε μυαλό, που λειτουργούσε καλά. Πρέπει νά διατάξουμε νά βρούμε την κυρία Γκράχαμ. Μ' όλα αυτά που έκανε.. ποιός ξέρει; Μπορεί... νά σκοτώση κι' άλλους...

— Ναί, ή Μάγδα Γκράχαμ πρέπει νά βρεθή το γρηγορώτερο, συμφώνησε ο Σέρινταν. Ύστερα, ο εισαγγελεύς θά άποφασίση άν θά την στείλη στη φυλακή ή σέ έγκληματικό ψυχιατρείο. Μά άν κρίνουμε κρίνουμε άπο τον τρόπο που φέρθηκε, ή Μάγδα Γκράχαμ πρέπει νά είναι τρελλή.

ΔΑΝΙΕΡΤ ΤΣΑΛΜΕΡΣ

Ανάμεσα στούς κροκοδείλους

Τό ξενοδοχείο «Σίλβερμπον», στό Ναγγιούκ τῆς Κένυα, παρουσιάζει μιά παραξενη ιδιορρυθμία. Βρίσκεται ἀκριβῶς πάνω στή γραμμή τοῦ Ἰσημερινοῦ. Ἔτσι, πολλά κοκτέιλ, πού κατασκευάζονται στό μπάρ, τό ὁποῖο βρίσκεται στό βόρειο ἡμισφαίριο, σερβίρονται στούς πελάτες τοῦ ἀπέραντου κήπου, πού βρίσκεται στό νότιο ἡμισφαίριο.

Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό μπάρ γνώρισα μιά μέρα τόν Ντέϊβ Κάμπελ.

THE EQUATOR
NORTHERN HEMISPHERE
SOUTHERN HEMISPHERE

—Χαίρω πολύ που σᾶς γνωρίζω, κύριε Κάμπελ. Τό ὄνομά μου εἶναι Τζέϊ Χόγουελ.

—Θαυμάσια... Ἕνα οὐίσκυ, κύριε Χόγουελ.... Μπροστά σ' ἕνα οὐίσκυ, συζητάει κανείς πιό ἄνετα γιά τίς ὑποθέσεις του.

—Συμφωνῶ ἀπολύτως, καί τό οὐίσκυ αὐτό φαίνεται ἐξαιρετικό. Ἤθελα νά σᾶς ρωτήσω ἄν εἶσθε διατεθειμένος νά μεταφέρετε μέ τό ἀεροπλάνο σας μερικούς κροκοδείλους στή Μομπάζα, γιά τόν ἐκεῖ Ζωολογικό Κῆπο.

—Κροκοδείλους, εἶπατε;

—Λυποῦμαι, κύριε. Μπορῶ νά μεταφέρω ὅ,τι θέλετε, ἀκόμη καί φορτίο ἀπό δηλητηριώδη μαῦρα φίδια Μάμπας, ἀλλά κροκοδείλους ποτέ.

—Σᾶς πληροφορῶ πώς πρόκειται γιά βόρεφη κροκοδείλων, πού δέν ἔχουν φτάσει ἀκόμα οὔτε ξενοῦν ἀλλεργία...

—Τότε ἡ μεταφορά συζητιέται, γιατί ξέρετε, οἱ μεγάλοι κροκόδειλοι μοῦ προφτάσει ἀκόμα οὔτε ξενοῦν ἀλλεργία...

—... Καί μιά καί ἤρθαν ἔτσι τά πράγματα, θά σᾶς ἐξηγήσω γιατί. Πέρυσι τό Σεπτέμβριο, πῆγα σ' ἕνα γιατρό στό Κιτάλ, ἕνα κοιτεῖ μέ ἔγνοιες, πού τοῦ γοητεύοντων ἐπειγόντως γιά κάποιο ἄφορητο καί πού εἶχε ζητήσει τηλεφωνικῶς ἀπό τό Ναϊρόμπι.

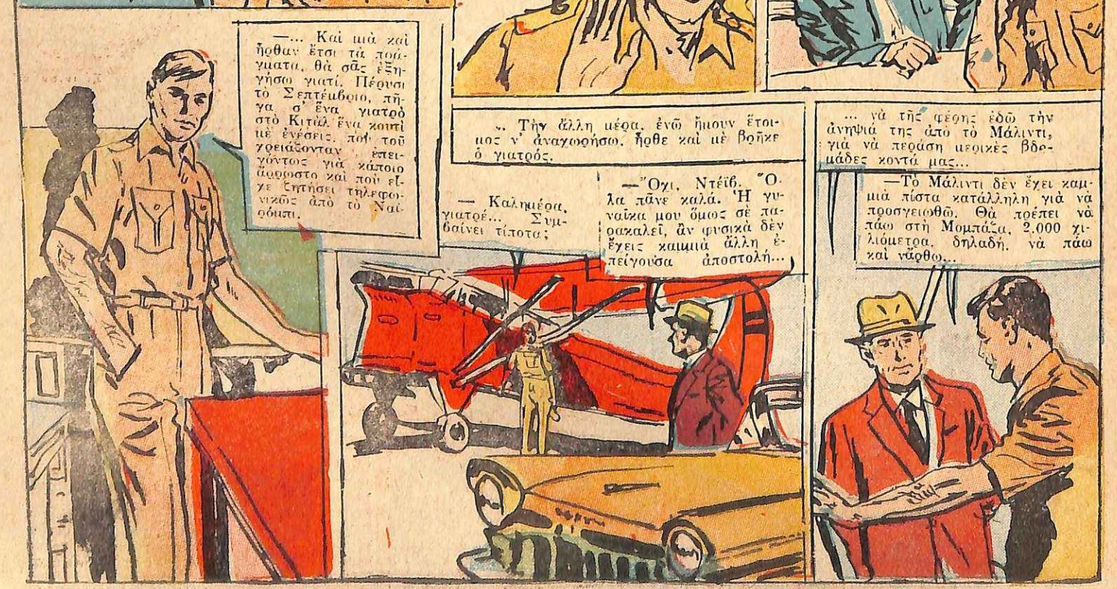
—Καλημέρα, γιατρέ... Συμβαίνει τίποτα;

—Ὄχι, Ντέϊβ. Ὅλα πᾶνε καλά. Ἡ γυναίκα μου ὅμως σέ παρακαλεῖ, ἄν φυσικά δέν ἔχεις καιμιά ἄλλη ἐπείγουσα ἀποστολή...

—Τήν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ἤμουν ἕτοιμος ν' ἀναχωρήσω, ἦρθε καί μέ βρῆκε ὁ γιατρός.

—... γιά τῆς φέρης ἐδῶ τήν ἀνηψιά της ἀπό τό Μάλιντι, γιά νά περάση μερικές βδομάδες κοντά μας...

—Τό Μάλιντι δέν ἔχει καμμιά πίστα κατάλληλη γιά νά προσγειωθῶ. Θά πρέπει νά πάω στή Μομπάζα, 2.000 χιλιόμετρα, δηλαδή, νά πάω καί γυρθῶ...

—Καί πόσων χρόνων εἶναι ἡ ἀνηψιά σας;

—Εἶναι 14 χρόνων καί ὀνομάζεται Ἄννα. Θά τηλεφωνήσω ἐγώ στούς γονεῖς της στό Μαλιντί νά στή φέρουν στό ἀεροδρόμιο τῆς Μομπάζα.

... Ἡ Ἄννα ἦταν μιά χαριτωμένη ξανθούλα. Κατάλαβα ἀμέσως πώς τῆς εἶχαν κάνει μάθημα: Νά μή μ' ἐνοχλῆ καί νά μή μοῦ κάνη ἐρωτήσεις...

MOMBASA AIR-PORT KEEP OUT

... Ξεκίνησα μέ τή μικρή μου ἐπιβάτιδα καί πῆρα τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Σέ λίγο πετούσαμε πάνω ἀπό τήν ἀπέραντη ζούγκλα.

... Ὕστερα ἀπό τεσσερεῖς ὧρες προσγειωθήκαμε στό Ναϊρόμπι, γιά ἀνεφοδιασμό καί ξεκινούσαμε κατ' εὐθεῖαν γιά τό Κιτάλ...

—Κύτταξε, Ἄννα, αὐτό εἶναι τό ὄρος Κένυα. Δέν μοιάζει μέ πελώριο κινέζικο καπέλλο;

... καί ἐκεῖ, ἀριστερά, τό Κιλιμάντζαρο, πού μοιάζει μέ γλύκισμα στήν κορυφή τοῦ ὁποίου ἐρριξαν ἄμμου ζαχαρη.

ΞΑΦΝΙΚΑ

—Θεέ μου... Κάτι ἔπαθε ἡ μηχανή!

KLAXTK KLAXTK

... Μοῦ ἔμειναν μερικές στιγμές. Ἔσπευσα λοιπόν νά εἰδοποιήσω μέ τόν ἀσύρματο καί νά προσδιορίσω τή θέσι μου.

... Τό ἀεροπλάνο μου ἔχανε σιγά σιγά ὕψος.

—Ἡ ἄμμος, στήν ὄχθη αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, εἶναι τό πιό κατάλληλο ἔδαφος, γιά μιά ἀναγκαστική προσγείωσι.

—Σκύψε ἀμέσως, Ἄννα, καί προστάτεψε τό κεφάλι σου ἀνάμεσα στά πόδια σου. Μή φοβηθῆς καθόλου. Ὅλα θά πᾶνε καλά!...

... Διακόσια μέτρα πιό κάτω τό ἀεροπλάνο ἄγγιξε τή γῆ μέσα σ' ἕνα δαμονισμένο θόρυβο σιδερικῶν.

... Ξαναβρῆκα τίς αἰσθήσεις μου χάρις στήν ἐπέμβασι τῆς Ἄννας, πού δέν εἶχε πάθει τό παραμικρό, καί μοῦρριξε στό κεφάλι νερό, μ' ἕνα σιδερένιο κουτί. Εἴχαμε γλυτώσει κι οἱ δυό μέ μερικές ἐλαφρές γρατσουνιές.

—Τό καημένο τό ἀεροπλάνο μου δέν πρόκειται πιά νά ξαναπετάξη... Ὅσο γιά μᾶς ἡ θέσι μας δέν εἶναι καθόλου εὐχάριστη.

—Δέν ἔχουμε στή διάθεσί μας παρά ἕνα πιστόλι μέ φωτοβολίδες, ἕνα ἄλλο μέ ἕξη σφαῖρες, μερικά μπουκάλια λεμονάδας καί δυό πακέττα μπισκότα. Κι ἂν ἀκόμα πῆραν τό μήνυμά μου στό Ναϊρόμπι, κανείς δέ θάθη νά μᾶς βοηθήση ποιν ἀπό αὔριο τό πρωί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος

Τά τέσσερα γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΑΠΑΤΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ;

Τί παρακινεί ένα σύζυγο νά άπιστήση;

ΕΝΑΣ άπό τούς πιό γνωστούς ψυχίατρους τής Ν.Υόρκης διηγείται τήν Ιστορία μιάς γυναίκας μέσης ήλικίας, πού σέ κάποια στιγμή άνεκάλυψε πώς ό άντρας της είχε σχέσεις μέ τήν ίδιαιτέρα του.

'Εκείνος τά παραδέχτηκε όλα, διέκοψε άμέσως κάθε δεσμό καί παρακάλεσε τή σύζυγό του νά τόν συγχωρήση. Μά δλα ήταν άνώφελα. 'Η γυναίκα, πληγωμένη στήν περηφάνεια της, ζήτησε διαζύγιο. 'Ακολούθησε ή συνηθισμένη διαδικασία, οί συζητήσεις γιά τή διατροφή, καί ή έκδίκησι τής άπατημένης συζύγου έκπληρώθηκε.

Μά τήν ήμέρα πού βγήκε ή άπόφασι τού διαζυγίου, ό άντρας αύτοκτόνησε: «Δέν μπορούσε ό καημένος, νά παρηγορηθή γι' αύτό πού τού είχε συμβή, έξηγεί ό ψυχίατρος. «Καί ή Ιστορία έφτασε σ' αύτό τό τραγικό τέλος, γιατί ή γυναίκα δέν μπόρεσε νά καταλάβη»

«Καί τί θάπρεπε νά καταλάβη;» ρώτησαν τόν έπιστήμονα. «Ξυνοείτε πώς ό ήθικός μας κώδικας δέν άκολουθεί πιά τούς καιρούς, τήν πραγματικότητα τής μοντέρνας ζωής καί πώς είναι άναπόφευκτο ένας άντρας νά άπατά πού καί πού τή σύζυγό του;» 'Εκείνος κούνησε τό κεφάλι .

«Πρόκειται γιά θέματα πολύ έκτεταμένα... Δέν είναι δουλειά ένός ψυχίατρου νά προτείνη μεταβολές στόν ήθικό μας κώδικα. 'Ήθελα νά πώ, άπλούστατα, πώς οί γυναίκες, κατά ένα μεγάλο μέρος, δέν έχουν τήν παραμικρή ίδέα γιά τίς πολύπλευρες συγκινήσεις, πού έπιδρούν στόν άντρικό έρωτισμό. Καί, γιά νά εϊμαστε είλικρινείς, αύτά τά πράγματα τά άγνοούν καί οί περισσότεροι άντρες. 'Αν γνωρίζαμε βαθύτερα αύτό τό λεπτότατο θέμα, θά μπορούσαμε νά δημιουργήσουμε ένα νέο κώδικα ήθικής, ή νά πάρουμε, τουλάχιστον, μιά θέσι πιό ρεαλιστική άντίκρυ στό σύγχρονο ήθικό κώδικα».

ΓΑΜΟΙ ΠΟΥ ΒΑΣΙΖΟΝΤΑΙ Σ' ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ

Στά δσια αύτής τής έρευνας, ρωτήθηκαν πολλοί ειδικοί της ψυχολογίας τού γάμου. Καί δσο συγκεντρώνατον τό ύλικό, φαινόταν καθαρά, πώς οί παρατηρήσεις τού διασήμου ψυχίατρου τής Ν.Υόρκης είχαν μιά άναμφισβήτητη βάσι άληθείας καί λογικής.

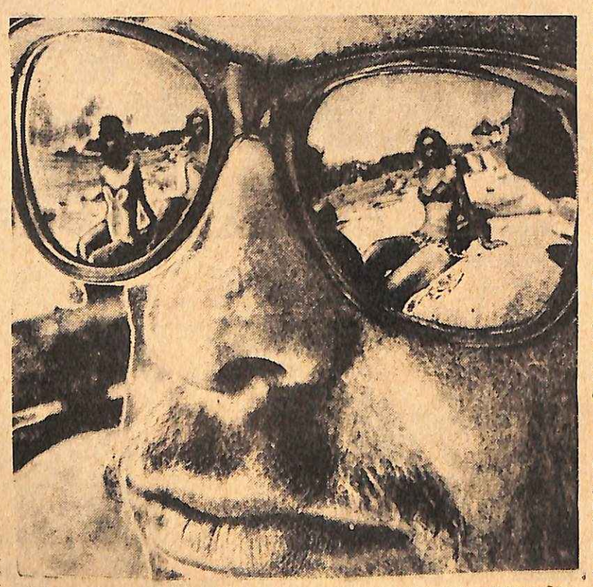
Σέ όλα τά μέρη τού κόσμου, ύπάρχουν ξέτρεμιστές, πού έπιμένουν στήν άπόλυτη έφαρμογή τού τρέχοντος κώδικος ήθικής, πού άφορά τό γάμο καί καθιερώνει τό δόγμα τής άπολύτης μονογαμίας, τόσο γιά τούς άντρες δσο καί γιά τίς γυναίκες. Καί ένώ μερικοί μελετητές ύποστηρίζουν πώς αύτή ή άποψι έχει ξεπεραστή κάπως σήμερα, πώς είναι δηλαδή ξένη άπό τήν πραγματικότητα, άλλοι ύποστηρίζουν τή δύναμι καί τήν άξία αύτής τής άοχής. τόσο άπό θρησκευτικής δσο καί άπό ψυχολογικής άπόψεως.

Δυστυχώς, έκείνο πού δέν λαμβάνεται ύπ' δψι σ' αύτές τίς φραστικές άντιθικίες, είναι ή σημερινή πραγματικότητα. Ύπάρχουν νέοι πού ρίχνονται μέ κλειστά τά μάτια στό γάμο, βασίζοντας δλο τό συζυγικό δεσμό πάνω σέ μιά σειρά άπό έσφαλμένες βάσεις. Καί δς έξετάσουμε μιά άπ' αύτές.

Τό πιό κοινό άπ' αύτά τά λάθη, είναι πώς ό έρωτισμός περισρίζεται τόσο γιά τόν άντρα, δσο καί γιά τή γυναίκα, στήν ίκανοποίησι ένός πόθου. Καί αύτή άκριβώς ή μεγάλη άπλοποίησι τού πράγματος προκαλεί τόσο συχνά στήν προδομένη σύζυγο τήν έπιθυμία τής έκδικήσεως, μέ τό άναπόφευκτο ναυάγιο τόσων καί τόσων ένώσεων.

'Η γυναίκα έχει μάθει άπό τίς διηγήσεις τών φιλενάδων της ή άπό τά διάφορα «έγχειρίδια τού γάμου», πώς ό πόθος έκδηλώνεται γρηγορώτερα καί πιό βίαια στόν άντρα. Μά αύτοσκέπτεται ή γυναίκα — σημαίνει μόνο πώς έκείνος, γιά νά κρατηθή πιστός, πρέπει νά έχη οί δέν έχουν καμμιά σχέσι μέ τόν άπλό καί καθαρό πόθο.

'Εκτός άπ' αύτό, δέν πρέπει νά ξεχνάμε, πώς ή κοινωνία μας έχει δημιουργήσει τήν εικόνα τού «έπιθετικού άντρα, τού «άντρα κυνηγού». 'Η άνατροφή πού παίρνουν τά άγόρια μας τά διδάσκει, πώς πρέπει νά παλαίψουν γιά νά φτάσουν στήν έπιτυχία καί νά πάρουν πρωτοβουλίες. Έπομένως δέν πρέπει νά μάς προξενή έντύπωσι, τό ότι, μέσα στό μυαλό τού νεαρού άγοριού, τά έρωτικά ένδιαφέροντα καταλήγουν νά ταυτίζωνται μέ πολλούς άλλους παράγοντες (δπως δίψα τής έπιτυχίας καί τής δυνάμεως), πολύ διαφορετικούς άπό τήν άπλή ίκανοποίησι τών αίσθήσεων.

'Η μοντέρνα ζωή πολλαπλασιάζει τούς πειρασμούς, πού παρακινούν τόν άντρα στήν άπιστία. Μία όμορφη κοπέλλα μέ μαγιό μπορεί νά άντιπροσωπεύση για τόν άντρα τήν ρεβάνς για μιά έπαγγελματική του άπογοήτευσι.

'Ένας άλλος ψυχίατρος άναφέρει τήν περίπτωσι ένος ζωγράφου, πού δέν μπορούσε νά καταλάβη γιά ποιό λόγο, κάθε φορά πού ένας πίνακάς του δέν πουλιόταν ή πού τού έλειπε ή έμπνευσι, κατέφευγε σ' ένα μπάρ δπου τού εύκολου έρωτα. Καί αύτό, παρ' δλο πού άγαπούσε είλικρινά τή γυναίκα του.

«Στό τέλος», συνεχίζει ό ψυχίατρος», «καταλάβε πώς αύτά τά έπεισόδια είχαν σχέσι μέ τή συναίσθησι τής καλλιτεχνικής έπιτυχίας του. 'Η μόνη γυναίκα πού άγαπούσε πραγματικά, ήταν ή σύζυγός του, καί άπό τότε τής έμεινε πραγματικά πιστός. Άλλά, μέ τή σειρά της ή γυναίκα άνεγνώρισε καί τά δικά μεγαλύτερο αύτοέλεγχο, καί τίποτε άλλο.

Καί άν ό σύζυγος ίκανοποιή τήν έπιθυμία τών αίσθήσεων μέ μιά άλλη γυναίκα, καί δχι μέ τή σύζυγό του, είναι άξιος νά τιμωρηθή.

Στήν πραγματικότητα, δμως, τά πράγματα δέν είναι τόσο άπλά. 'Η έρωτική άφαίρα τού άντρα είναι τό κορύφωμα τής έπιθετικής του φύσεως. "Ενας γνωστός ψυχολόγος, πού παρακολούθησε τήν άνάπτυξι τού έρωτισμού σέ μιά όμάδα 291 παιδιών, άνακάλυψε δτι τά άγόρια, άπό τήν ήλικία τών δώδεκα έτών, δταν κυριεύονται άπό διάφορες συγκινήσεις (φόβο, ψυχική ύπερένταση, θυμό), άντιδρούν συχνά έκδηλώνοντας παρορμήσεις σεξουαλικού χαρακτήρος.

Είναι φανερό πώς αύτές οί παρορμήσεις δέν προέρχονται μόνον άπό τήν έπιθυμία, άλλά, άντίθετα, έχουν σ' αύτή βάσι τους ψυχολογικούς έρεθισμούς, πολύ διαφορετικούς, οί δποίοι δέν έχουν καμμιά σχέσι μέ τόν άπλό καί καθαρό πόθο.

Δυστυχώς, ή πιό συχνή αίτιολογία τής άντρικής άπιστίας (καί δχι μόνο τής άντρικής) βρίσκεται στό γεγονός δτι ή συζυγική σχέσι «ψυχραίνεται» γρήγορα, τόσο άπό φυσική δσο καί άπό πνευματική άποψι, καί δημιουργείται έτσι μιά άτμόσφαιρα πικρίας καί άπογοητεύσεως.

Πρίν άπό λίγο καιρό, ένας 'Αμερικανός ψυχολόγος τού πανεπιστημίου τής 'Αλμπέρτα, ό Τσάρλς Χόμπαρτ, έκανε μιά έρευνα ύποβάλλοντας σέ 70 άντρες καί σέ 70 γυναίκες τήν ίδια έρώτησι: «Ό γάμος σας άπεδείχθη στό ύψος τών αίσθηματικών προσδοκιών σας;» 'Η έρευνα λοιπόν άπέδειξε πώς οί σύζυγοι, κατά ένα μεγάλο ποσοστό, ήταν φανερά άπογοητευμένοι άπό τή συζυγική τους κατάστασι. Δυστυχώς, αύτό τό χάσμα άνάμεσα στόν άντρα καί τή γυναίκα γίνεται άκόμα μεγαλύτερο, δσο περνούν τά χρόνια, άν δέν προσπαθήσουν οί δυό τους νά τό γεφυρώσουν. Στόν άντρα, τό άποτέλεσμα είναι συχνά, έκείνη ή καθυστερημένη έπιθυμία γιά έρωτική περιπέτεια, πού ό δόκτωρ "Εντμουντ Μπέργκλερ περιέγραψε σ' ένα βιβλίο του: «'Η έπανάστασι τού μεσήλικα άντρα».

Στά πρώτα άνησυχητικά συμπτώματα τών γηρατειών, ό άντρας καταλαβαίνει πώς οί νεανικές φιλοδοξίες του έχουν ψαλιδιστή άπό τήν άπογοήτευσι καί παίρνει μιά βίαιη έπαναστατική συμπεριφορά άντίκρυ στή ζωή. Τά μεγάλα όνειρά του δέν πραγματοποιήθηκαν, ή ζωή μέ τή σύζυγό του γίνεται όλο καί πιό πληκτική...

"Ενα άλλο στοιχείο, πού συχνά ρίχνει λάδι στή φωτιά καί σπρώχνει τόν άντρα στήν έξωσυζυγική περιπέτεια, είναι ή σιωπηλή έπιδοκιμασία πού συναντά έκ μέρους τών άλλων άντρών. Οί ψυχολόγοι παρατηρούν πώς ή άντρική συζυγική άπιστία έχει άρκετή δημοτικότητα στήν κοινωνία μας. Θεωρητικά, κανείς δέν τήν έπιδοκιμάζει, μά κατά βάθος οί άντρες άλληλοθαυμάζονται γιά τά έρωτικά τους κατορθώματα.

Θάπρεπε ν' άναρωτηθούμε, λοιπόν, άν αύτοί οί άντρες είναι εύχαριστημένοι άπό τή μονογαμία, πού έπιβάλλεται στήν έρωτική τους ζωή μετά τό γάμο. Φτάνουν συνήθως στό γάμο μέ δυσαρέσκεια, απρωγμένοι μόνο άπό τήν τρέχουσα ήθική καί άπό τίς κοινωνικές συμβατικότητες; "Η διαλέγουν μέ πνευματική ώριμότητα τό γάμο καί σάν έπακόλουθο τή μονογαμία, πού έπιβάλλεται άπό τή συζυγική πίστι; "Ας προσπαθήσουμε νά άπαντήσουμε σ' αύτά τά έρωτηματικά.

«Ό άντρας», λέει ένας έπιστήμων, «δέν γεννήθηκε μονόγαμος, δπως δέν γεννήθηκε πολύγαμος. Μπορεί νά άναπτυχθή πρός τή μιά κατεύθυνσι ή πρός τήν άλλη, άνάλογα μέ τόν τρόπο πού θά άνατραφή καί πού θά ζήση μετά τή γέννησί του».

ΟΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΖΥΓΟΙ

Στίς πρωτάγονες φυλές. ή πολυγαμία ήταν ένας κανόνας. Μέ τό πέρασμα τών αίώνων, αύτή ή συνήθεια έγινε όλο καί πιό σπάνια, άλλά διατηρείται άκόμα σέ άρκετά μέρη τού κόσμου.

'Αντίθετα, ή πολυανδρία (πολλοί σύζυγοι γιά μιά μόνο γυναίκα) δέν άπέκτησε ποτέ ύπερβολική δημοτικότητα. Γιατί ό άντρας είναι άπό τή φύσι του πολύ ζηλότυπος, ώστε νά άνεχθή νά γίνη ένας άπό τούς πολλούς στή ζωή μιάς γυναίκας. Συνήθως, ή πολυανδρία, συναντάται, δταν άπό μιά έλλειψι ίσορροπίας στή φύσι, ύπάρχει σέ μιά κοινωνία ύπερβολικός άριθμός άντρών, σέ σύγκρισι μέ τόν άριθμό τών γυναικών. Μά καί στίς χώρες πού έπιτρέπεται ή πολυγαμία, δέν μπορούν νά τήν έφαρμόσουν δλοι οί άντρες. Συνήθως περιορίζεται στούς άρχηγούς καί στούς έκπροσώπους τών πλουσίων τάξεων. Οί γυναίκες κοστίζουν άκριβά, τόσο γιά τήν άγορά τους, δσον καί γιά τήν συντήρησί τους. Μά σέ άρκετές περιπτώσεις, στούς πρωτόγονους λαούς μιά συμπληρωματική σύζυγος προσφέρεται σάν άνταμοιβή, γιά τήν άνδρεία πού έπέδειξε ένας άντρας σέ κάποια μάχη.

Στή Κίνα, μέχρι πρίν άπό μερικά χρόνια άκόμα, οί περισσότεροι είχαν στό σπίτι τους άρκετές παλλακίδες, μά ή πρώτη σύζυγος, ή νόμιμος, είχε πάντα μιά θέσι προνομιούχο, σέ σύγκρισι μ' έκείνες πού έφταναν ύστερα.

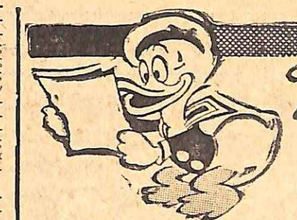
"Οπως είναι γνωστό, ή πολυγαμία δέν έχει καμμιά παράδοσι στήν Εύρώπη, δπου οί λαοί ήταν ώς έπί τό πλείστον μονόγαμοι, άπό τήν προρρωμαϊκή έποχή. Στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες τής 'Αμερικής, δμως, ύπάρχει ένα παράδειγμα πολυγαμίας σχετικά πρόσφατο. Τόν περασμένο αίώνα, στή περιοχή τής 'Ιούτης, ύπήρχε ένας λαός, οί Μορμόνοι, πού έφαμόζανε τήν πολυγαμία. Μά ή συνήθεια αύτή τών Μορμόνων είχε δικαιολογίες άποκλειστικά θρησκευτική, γιατί ό γάμος έθεωρείτο σάν ό μοναδικός τρόπος ψυχικής σωτηρίας γιά τή γυναίκα, καί οί πολλές σύζυγοι καί τά πολλά παιδιά ήταν τό μοναδικό μέσον, γιά νά έξασφαλίσουν οί άντρες τήν εύδαιμονία τής μέλλουσας ζωής.

Σήμερα, ή πολυγαμία καταδικάζεται άπό τούς άμερικανικούς νόμους καί ή έκκλησία προβλέπει άφορισμό γιά δσους έξακολουθούν νά μένουν όπαδοί της. "Ενας γνωστός κοινωνιολόγος έκανε πρόσφατα μιά έρευνα άνάμεσα στούς άπογόνους τών Μορμόνων, γιά νά έξακριβώση άν ύπάρχουν άκόμα μεταξύ τους νοσταλγοί τής πολυγαμίας.

'Αφού ρώτησε 72 άντρες καί 82 γυναίκες, σέ μιά μικρή πόλι τής κεντρικής 'Ιούτης, ό Τζων Κριστιάνσεν άνεκάλυψε πώς καί τά δύο φύλα, κατά μεγάλο ποσοστό, έπεδοκίμαζαν τήν πολυγαμία τού παρελθόντος, άλλά τήν άπεδοκίμαζαν — κατά 92% — στή σημερινή κοινωνία.

Φυσικά, δέν προκαλεί καμμιά έκπληξι τό γεγονός, πώς οί γυναίκες πού άποδοκιμάζουν τήν πολυγαμία είναι περισσότερες άπ' τούς άντρες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η πίστι είναι άπαραίτητη ;

ΕΥΘΥΜΗ Ιστοριούλα

Τό χιλιάρικο

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, είχα κάποιο λογαριασμό μέ τό Ύπουργείο Οίκονομικών. Πήρα, λοιπόν, τό ένταλμά μου καί πήγα ίσα στό ταμείο. 'Εκεί, μού μετρήσανε τά χρήματα καί κατόπιν έφυγα. Στό δρόμο, καθώς τά ξαναμετρούσα, είδα πώς μού είχανε δώσει ένα χιλιάρικο παραπάνω.

Μετρώ καί πάλι. Τό ίδιο. Φαίνεται πώς ό ταμίας είχε κάνει λάθος στό μέτρημα. Τί νά κάμω; Νά γυρίσω τό χιλιάρικο πίσω; Βεβαιότατα. Έτσι έπρεπε νά γίνη.

Κάνω λοιπόν μεταβολή καί τραβάω ξανά γιά τό ταμείο, κάπως πειραγμένος, ώστόσο, γιά τόν κόπο μου. Μά καθώς έφθανα, σκέφθηκα τίς συνέπειες. 'Ο ταμίας θά μού άπαντοῦσε, πώς μετά τήν άναχώρησί μου δέν εύθύνεται γιά τίποτα καί δέν θά δεχόταν ίσως τό χιλιάρικο. "Αν άπευθυνόμουν στόν προϊστάμενό του, θά χρειαζόντουσαν πρωτόκολλα, μάρτυρες, άνακρίσεις, καταθέσεις καί ίστορίες, χωρίς κανένα όφελος, καί στό τέλος θά μέ παίρναν γιά δλάκα, θά μέ κορόιδευαν. Κι' δλ' αύτά γιά ένα ψωροχιλιάρικο!

"Αν δμως τό κρατοῦσα;

'Α, όχι, θά ήτανε κλοπή, καί μάλιστα κλοπή κατά τού Δημοσίου. "Επειτα δέν κλέβουν έτσι τό κράτος, γιατί τό κράτος είμαι έγώ, είσθε σείς καί δλος ό κόσμος. Φαντασθῆτε νά γίνω κλέφτης τόσων έκατομμυρίων! "Α! όχι, δέν τό κάνω ποτέ.

"Ετσι σκεπτόμουνα καί δέν μπορούσα νά βρώ καμμιά λύσι, όταν κάποιος διέκοψε τίς σκέψεις μου.

— Καλέ μου, κύριε, μού είπε κλαψιάρικα, εύσπλαχνισθῆτε με, δέν έχω δουλειά καί είμαι νηστικός τρείς μέρες.

"Ηταν ένας ζητιάνος μεσόκοπος καί κουρελιασμένος, καμπουριασμένος, έλεεινός κι' άληθινά άξιολύπητος.

— "Εχω τρεῖς μέρες νά φάω! μοῦ ἔλεγε.

Ένώ τόν παρατηροῦσα, μιά φωτεινή σκέψι πέρασε άπ' τό μυαλό μου. Καί χωρίς νά χάσω καιρό τοῦ εἶπα μέ καλωσύνη:

— "Ακουσε, φίλε μου, μέ μιά ἤ δυό δραχμές τί θά κάνης; Δέν θ' άλλάξης καθόλου. Νά, πάρε αύτό τό χιλιάρικο καί προσπάθηκε νά τά φέρης δόλτα.

Μέ τήν ίδέα πώς έκανα ένα καλό κι' έσωσα έναν άνθρωπο οίκογενειάρχη ίσως, κι' έφυγα γρήγορα-γρήγορα.

Αύτός κύτταξε τό χιλιάρικο έκπληκτος γιά μιά στιγμή, ύστερα τό φούχτωσε καί τό έχωσε στήν τσέπη του φιθυρίζοντας:

— Εύχαριστῶ, εύχαριστῶ, κύριε, ό Θεός νά σέ πολυχρονίση!

'Απομακρύνθηκα μερικά βήματα, ένώ αύτός έφευγε χοροπηδώντας άπό χαρά.

— Θά πηγαίνη, βέβαια, σέ κανένα μπακάλικο ή σέ κανένα φούρνο, σκέφθηκα.

Μά γελιώμουνα. Τραβοῦσε κατ' εύθεῖαν σ' μιά ταβέρνα. Τόν άκολούθησα άπορώντας, γιά νά βεβαιωθῶ γιά τήν άπόφασί του. Φτάνοντας στήν ταβέρνα, όπου είχε μπῆ, σταμάτησα λίγο έξω άπό τήν πόρτα καί παρακολουθοῦσα τίς κινήσεις του. Αύτός προχώρησε κατ' εύθεῖαν στόν ταβερνιάρη καί παράγγειλε κρασί. "Υστερα, άφού ἤπιε άρκετά ποτήρια, ἔβγαλε τό χιλιάρικο γιά νά πληρώση.

★

Περίμενα νά δῶ τόν ταβερνιάρη νά παίρνη τό χιλιάρικο καί νά τοῦ δίνη τά ρέστα.

Μά... δέν ἔγινε ἔτσι. 'Απεναντίας ὁ ταβερνιάρης ἔβγαλε τόν ὑπάλληλό του, νά φωνάξη ἕναν ἀστυνομικό, στόν ὁποῖο καί παρέδωσε τόν κατοχο τού χιλιάρικου. Ὁ δυστυχισμένος θέλησε νά φύγη, μά τοῦ κάκου. Τόν πιασανε άπ' τό λαιμό, τοῦ πήραν τό χαρτονόμισμα κι' ἄρχισαν νά τόν σπρώχνουν γιά τό τμῆμα.

Θέλοντας νά μάθω τί θ' ἀπογίνη, τούς ἀκολούθησα ἀπό μακριά. Μά ξαφνικά παρατήρησα, πώς ὁ ζητιάνος, πού δέν ξέρω ἀπό ποιά σατανική σύμπτωσι, εἶχε παρουσιασθῆ μπροστά μου, ὁλέπαντας τήν κρίσιμη θέσι του, μέ ἀναζητοῦσε μέ τά μάτια του. "Θέλε νά μαρτυρία μου, γιά νά σωθῆ ἀπό τά χέρια τής ἐξουσίας, μαζί μέ τό χιλιάρικό του. Ἐγώ δμως, μέ τόν φόβο μήπως μπλεχτῶ σέ γέα καί καί φοβερώτερη περιπέτεια μ' αὐτό τό διαβολεμένο χιλιάρικο, ἄρχισα ν' ἀποσακρύνωμαι γρήγορα ἀπό κεῖ. Ἄλλα ἡ ἀποτομη κίνησί μου ἔδωσε ὑποψίες σ' ἕναν ἀστυνομικό, πού ἔτρεξε καί μέ σταμάτησε.

— Γιατί φεύγετε ἔτσι, κύριε; μέ ρώτησε.

— Δέν ἔφευγα, μά ἐξακολουθοῦσα τόν δρόμο μου, ἀπάντησα.

— Χμ... Ξέρετε αὐτόν τόν ἄνθρωπο, αὐτόν τόν ζητιάνο;

— Δέν τόν ξέρω... ὀνλαδῆ δέν ξέρω τό ὄνομά του, τό ἐπαγγελμά του, τήν κατοικία του...

— Εἶναι ἀλήθεια πώς σείς τοῦ δώσατε ἕνα χιλιάρικο;

— Μάλιστα.

— Καί γιατί δώσατε ἕνα τόσο μεγάλο ποσό γιά ἐλεημοσύνη σέ ἄνθρωπο πού δέν τόν ξέρατε;

Γιατί... Νά...

Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά μᾶς κλείσουν ὅλους μαζί στό τμῆμα. Ἐκεί δέν δρήκαμε, παρά τόν γραμ-

...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΖΟΡΙΛΙΚΙΟΝ

'Αντιληφθείς πασιφανώς τήν βασικήν τήν ἔννοιαν
ὅτι δέν ἔχω πέρασιν πονδάρων στήν εὐγένειαν,
νά δράσω ἀπεφάσισον μέ ἐκφρασιν ἀνοικείαν,
ἐπιδεικνύων πρός τάς Μίς πυγμήν καί ζωριλίκον.
Κι' ὑπό τοιαύτην ἐμπνευσιν καταμεστος ἐλπίδων
κι' ἐρώτους ἀσφαιρονόμενος μετά σωρείας δίδων,
ἐξῆλθον εἰς τάς ἀγυιάς μέ φλογερόν μερακιον
ὡς Δόν-Ζουάν βαρύθουπος, κρατῶν κομδολογάκιον.
Καί δλέπων ἀσκαρδαμυκτί τάς στρομδουλάς γαλιάνδρας
καί ρίπτων αἰμοδορικός τάς ἡμέτερας χάνδρας,
συνέστριψον τόν μύστακα πρό 'Ατθίδος γλυκείας,
ὡς γόης πάσης δράσεως καί πάσης ἀνομίας.
'Αλλ' ἀσυγκίνητον ἰδών —ὦ "Απολλον!— ἐκείνην
κι' ἐπιστρατεύσας πάραυτα τήν ζορικον σαγήνην
—Τρεῖς ἀσπασμούς, ἀνέκραξον, ὦ Μίς ἀμέσως δόσε
ἵνα μή γίνη σαματας, χυδαϊστί «τό σώσε».
'Αλλά καί πάλιν εὑρεθείς προ ἀπαθοῦς γοήσσης
—Δῶσε φλογερόν ἀσπασμόν! τῆς εἶπον
(μετά λύσσης
κι' ἐλθέ εἰς τήν ἀγκάλην μου νά καμης
(μακροδούτιον,
ἵνα μη πλέον καταστῶ ἐκ τοῦ θυμοῦ μδα-
(ρούτιον!
Ἐλθέ λοιπόν! διέταξον μέ ἔξαψιν κι' ἀν-
(δαρα,
ὅτε ἠσθάνθην τόν σεισμόν εἰς τήν σοφήν
(μου καραν
κι' ἐκεῖθεν ἀνεχώρησον, κραυγάζων φευ!
(προς πάνδας:
—"Ας ὄψεται ὁ ἀνευρών τάς κρεμαστάς
(τάς... τσάνδας!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ματέα τοῦ ἀστυνόμου, ἕνα νέον ξανθό, μὲ τὸν ὁποῖον ἤλπιζα νὰ συνενοηθῶ σύντομα καὶ καλά. Ἀλλὰ καὶ πάλι γελαστήκα. Δὲν θέλησα, δηλαδή, νὰ πῶ, πὼς διέθεσα χρήματα, ποὺ δὲν ἦτανε δικά μου, γιατὶ θὰ δυσκόλευα πολὺ τὴ θέσι μου.

— "Ολ' αὐτά, κύριε, μοῦ εἶπε, δὲν μᾶς ἐξηγοῦνε γιατὶ δώσατε ἕνα τόσο μεγάλο ποσόν..

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω πὼς συγκινήθηκα ἀπὸ τὴ δυστυχία του...

— Αὐτὰ εἶν' παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς...

Καὶ διέταξε νὰ μᾶς κλείσουνε στὸ κρατητήριο!

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες ἦρθε ὁ ἀστυνόμος καὶ μᾶς ὡδήγησε στὸ γραφεῖο του.

— Σεῖς, μοῦ λέει, κυττάζοντάς με προσεχτικά, εἶσθε ποὺ τὸ σκάσατε, τρέχοντας, ἀφοῦ δώσατε ἕνα χιλιάρικο σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ λέτε πὼς δὲν τὸν ξέρετε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τὸ ὄνομά σας, ἐπάγγελμα, κατοικία κλπ. κλπ.

— Εἶμαι ὑπάλληλος, στὸ κατάστημα Δ,,. καὶ κερδίζω 5.000 τὸ μῆνα.

— Ἔχετε ἄλλη ἀτομικὴ περιουσία;

— Μερικὲς μικρὲς οἰκονομίες στὸ ταμιευτήριο.

— Δηλαδή, σχεδὸν τίποτα.. Κι' ὅμως διαθέσατε ἕνα χιλιάρικο! Φθάνει, κύριε! Ὁμολογῆστε γρήγορα, γιατὶ δώσατε τὸ χιλιάρικο;

Ἄρχισα νὰ στενοχωροῦμαι. Ἐπανέλαβε τὰ ἴδια, μά ὁ ἀστυνόμος μὲ διέκοψε πάλι.

— Δὲν εἶναι δικαιολογίες αὐτές, κύριε. Οἱ γονεῖς σας ζοῦνε;

— Κύριε ἀστυνόμε, εἶμαι πενῆντα χρονῶν καὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἔγκλημα, ἂν σᾶς πῶ πὼς εἶμαι ὀρφανός.

— Μὴ φεύγετε ἀπὸ τὸ θέμα, μοῦ πανέλαβα τὰ ἴδια, μὰ ὁ ἀστυνόμος καὶ ἀπαντᾶτε λακωνικὰ σ' ὅ,τι σᾶς ρωτοῦμε. Ἀπὸ τί πέθανε ἡ μητέρα σας;

Ἀπάντησα στενοχωρημένος:

— Πέθανε, στὴ γέννα... δὲν τὴ γνώρισα ποτέ.

— Καὶ ὁ πατέρας σας;

— Πέθανε ἀπὸ ἀποπληξία, σὲ ἡλικία 65 χρονῶν.

— Δὲν ἔχετε ἄλλους τρελλοὺς στὴν οἰκογένειά σας; μὲ ρώτησε τότε ἀπότομα. Οὔφ! Ἄρχισα πιὰ νὰ καταλαβαίνω ὅτι μὲ παίρνανε γιὰ τρελλό.

Ναί, ναί, ὁ κ. ἀστυνόμος ἑτοιμαζότανε νὰ μὲ στείλῃ στὸ φρενοκομεῖο! Γι' αὐτὸ συγκέντρωσα ὅλη μου τὴν προσοχή, ὅλη μου τὴν ψυχραιμία. Κινδύνευα νὰ τρελλαθῶ πραγματικά, μ' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο χιλιάρικο. Προσπάθησα λοιπὸν ν' ἀπαντῶ ἥσυχα καὶ μὲ ψυχραιμία.

Ὁ κ. ἀστυνόμος εἶδε δίκιο. Μονάχα τρελλοὶ πετοῦνε χιλιάρικα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

— Ὄχι, κύριε, τοῦ ἀπάντησα, δὲν ἔχουμε τρελλοὺς στὸ σόι μας.

— Τότε δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σᾶς ἔπιασε καὶ δώσατε τόσο πρόθυμα ἕνα χιλιάρικο.

«Θεέ μου! σκέφθηκα. Εἶναι λοιπὸν τρέλλα σήμερα τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ βοηθήσῃ τὸν πλησίον του;»

Κι' ἔτσι ἐξακολούθησαν, στὸν ἴδιο πάντα τόνο, οἱ ἐρωτοαπαντήσεις. Μὰ τέλος, ἀντὶ νὰ τρελλαθῶ πραγματικά, ἐλύσσαξα ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ θυμό, παραφέρθηκα καί, χτυπώντας τὸ χέρι μου πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου, ἐφώναξα:

— Ἐπὶ τέλους μὲ σκοτίσατε! Κάμετέ με ὅ,τι θέλετε ἢ ἀφῆστε με ἥσυχο μὲ τὴν ἐπιμονή σας. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς τίποτα πιά!...

Οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ πιάσανε καὶ μὲ κλείσανε στὸ κρατητήριο. Ὁ ἀστυνόμος, μὴ μπορώντας νὰ μὲ τιμωρήσῃ ἀλλιῶς, μὲ κατέγγειλε γι' ἀντίστασι κατὰ τῆς ἐξουσίας. Καὶ τὸ δικαστήριο μὲ τιμώρησε μὲ 200 δραχμὲς πρόστιμο καὶ 93 δραχμὲς δικαστικὰ ἔξοδα. Σκληρὸ πρᾶγμα, μὰ ἀπαραίτητο, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ πάσσερος, γιὰ νὰ μάθω ἄλλη φορὰ νὰ μὴν χτυπῶ τὸ χέρι μου πάνω στὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας!...

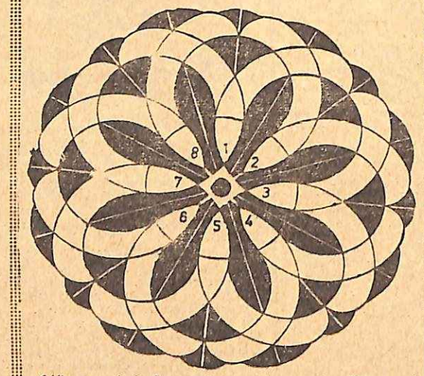
Εἴπατε τίποτε, παρακαλῶ;

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Πρὸς δύο κατευθύνσεις

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ σημεῖα, ὅπου βρίσκονται οἱ ἀριθμοὶ 1 μέχρι 8, θὰ συμπληρώσετε τὸ σχέδιο αὐτὸ μὲ λέξεις (16 στὸ σύνολο) τῶν 5 γραμμάτων,

βάζοντας ἀπὸ ἕνα γράμμα μέσα στὸ κάθε μικρὸ χώρισμα.

Θὰ συμπληρώσετε πρῶτα τὶς καμπύλες μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὕστερα ἐκεῖνες, ποὺ κατευθύνονται πρὸς τ' ἀριστερά. Γιὰ ν' ἁπλοποιήσουμε τὸ παιχνίδι, χρησιμοποιήσαμε λέξεις μὲ τὴν ἴδια πάντοτε κατάληξι.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

1) Ἑλληνικὸ κέντρο παραθερισμοῦ.
2) Ἐπικρατέστερο χρῶμα ἐκεῖ εἶναι τὸ ἄσπρο.
3) Κάνει θαύματα.
4) Μιὰ τῶν Δωδεκανήσων.
5) Πνευστὸ μουσικὸ ὄργανο.
6) Ζῴδιον τοῦ ὡροσκοπίου.
7) Ἀνταλλάσσεται μεταξὺ ἐρωτευμένων.
8) Περίπατος, περιοδεία.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1) Ἐνδιαφέρει τοὺς ἠθοποιούς.
2) Βρίσκεται στὸ Σαρωνικό, ἀλλὰ καὶ στὸ σῶμα σας
3) Θεωρεῖται ὁ πιὸ ὡραῖος ἀπὸ τοὺς δώδεκα.
4) Ἔχει ὁμαλὴ ἐπιφάνεια.
5) Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
6) Σαχλὰ τὰ ἀστεῖα του.
7) Φυσικὸ λιμανάκι.
8) Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν κατασκευὴ διακοσμήσεων.

Δ.

Φτερωτὲς συλλαβὲς

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, πρέπει νὰ σχηματίσετε, διαβάζοντάς τα στὴ σειρά, λέξεις τῶν 15 γραμμάτων μὲ τὶς ἀντίστοιχες σημασίες:

1) Λέγονται μὲ θάρρος καὶ χωρὶς καμμιὰ δέσμευσι:
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ — ΠΟΥΘΕΝΑ — ΠΑΡΟΣ — ΑΤΟΜΟΝ — ΠΙΕΣΙΣ.

★

2) Τὴν ἀπαιτοῦν τὰ εἰκονογραφημένα παιχνίδια μας:
ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ — ΠΑΤΗΣΙΑ — ΚΡΗΤΙΚΟΣ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ — ΑΛΗΤΗΣ.

★

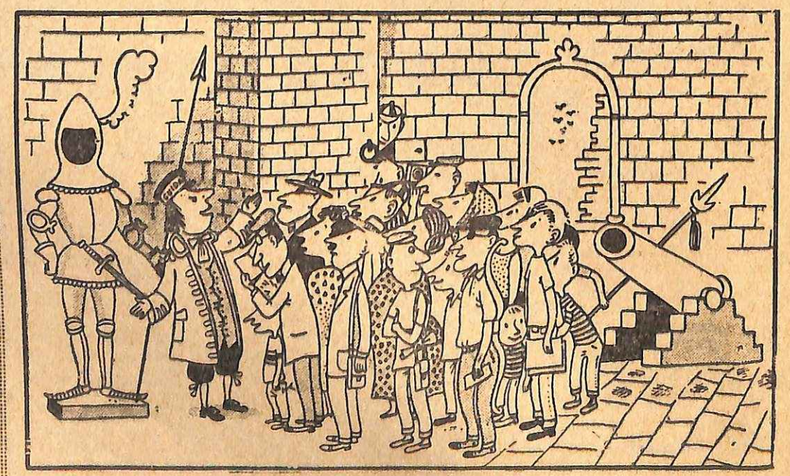
3) Πολύχρωμος τρόπος ἐκτυπώσεως εἰκόνων:
ΔΙΑΧΡΩΜΙΑ — ΜΟΛΥΝΣΙΣ ΠΙΘΟΣ — ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ — ΑΜΦΙΑΛΗ.

Φίλμ καὶ ἀριθμοί

Σὲ πολλοὺς τίτλους κινηματογραφικῶν ἔργων, ποὺ εἴδαμε προσφάτως, συμπεριλαμβάνονται διάφοροι ἀριθμοί. Σᾶς ζητήσαμε ἤδη πρὸ καιροῦ νὰ βρῆτε ἢ μᾶλλον νὰ ξαναθυμηθῆτε μερικούς. Σήμερα παραθέτουμε μιὰ νέα λίστα καὶ σᾶς ζητοῦμε νὰ τοποθετήσετε στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τὸν ἀριθμὸ ποὺ λείπει:

1) «. . . νυχτερινοὶ ἐπισκέπτες».
2) «Μυστικὸς πράκτωρ. . .».
3) «. . . χρόνια χωρισμοῦ».
4) «Ἡ συμμορία τῶν. . . τζέτλεμαν».
5)) «. . . πτώματα χωρὶς κεφάλι».
6) «Ραντεβοῦ μὲ. . . κορίτσια».
7) «Ἕνα κορίτσι γιὰ . . . νύχτες».
8) «Οἱ. . . ἀκατάβλητοι».
9) «Ἰντερπολ κάδιξ . . .».
10) «. . . ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπόδρασι».
11) «Ἔρως σὲ . . . διαστάσεις».
12) «Τὸ . . . σύνταγμα ἐξορμᾷ».
13) «Τὸ σπίτι τῶν . . . γυναικῶν».
14) «. . . μυστικά».
15) «Οἱ . . . κεραυνοὶ τῆς Ἀσσυρίας».

Τὰ 7 κρυμμένα ἀντικείμενα

Πρόκειται, ὅπως καταλαβαίνετε, γιὰ μιὰ ὁμαδικὴ ἐπίσκεψι σὲ κάποιο Μουσεῖο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ διάφορα πράγματα, ποὺ ζωγράφισε καθαρὰ ὁ σκιτσογράφος μας, ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἀκόμα, ποὺ εἶναι κατὰ κάποιο τρόπο κρυμμένα ἀνάμεσα στοὺς ἐπισκέπτες καὶ στὰ ἐκθέματα τοῦ Μουσείου.

Π.χ.: Ἕνα δάζο σχηματίζεται ἀνάμεσα στὸ χέρι τῆς πανοπλίας, στὸ σπαθί της καὶ στὸ χέρι τοῦ ὁδηγοῦ. Ὑπάρχουν ἄλλα ἕξη ἀντικείμενα κρυμμένα στὸ σχέδιο, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἀνακαλύψετέ τα μέσα σὲ τρία λεπτά, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεστε, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 86

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΑΝΕΤΟ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΝΤΥΣΙΜΟ μόνον μὲ ὑφάσματα ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ.

Π/6

ΙΟΥΝΙΟΣ

ριγὲ **ΜΠΡΑΖΙΛΙΑ.** Οἱ καζάκες ἀπὸ **ΜΑΡΙΝΙΕΡΑ** θὰ σᾶς χαρίζουν ἄνεσι καὶ οἱ μπλοῦζες ἀπὸ **ΜΑΓΙΟΡΚΑ** δροσιά.
Γιὰ τὴ μικρή σας κορούλα θὰ βρῆτε χαριτωμένες καζάκες ἀπὸ **ΜΑΡΙΝΙΕΡΑ.** Καὶ ἡ μικρὴ δεσποινιδούλα σας ὅμως θὰ χορῇ ἂν τὸ καλοκαιρινό της φόρεμα γίνῃ ἀπὸ παιδικὸ **ΠΑΝΩ.**
Ντυθῆτε ἐσεῖς καὶ τὸ παιδί σας ἄνετα καὶ κομψὰ μὲ τὰ καλοκαιρινὰ ὑφάσματα τῆς ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ.

ΠΑΝΩ: Τὸ ἰδεῶδες ὕφασμα γιὰ φορέματα, ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ. Στὴ μεγάλη ποικιλία τῶν χρωμάτων καὶ τῶν σχεδίων του κάθε κομψὴ γυναῖκα θὰ βρῇ ἐκεῖνο ποὺ τῆς ταιριάζει.
Ταγιέρ, καθημερινὰ φορέματα, φούστες, παντελόνια καὶ σόρτ, ὅ,τι δηλαδὴ φοριέται στὴν πόλι ἢ τὴν ἐξοχή, μποροῦν νὰ γίνουν ἀπὸ ΠΑΝΩ.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, καλλωπρεύει!

ΑΠΑΙΤΗΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΔΕΙΞΟΥΝ ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ ΣΑΣ ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΑΝΩΤΑΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Οἱ κοσμοναῦτες καὶ τὰ οἰκογενειακά τους δράματα.

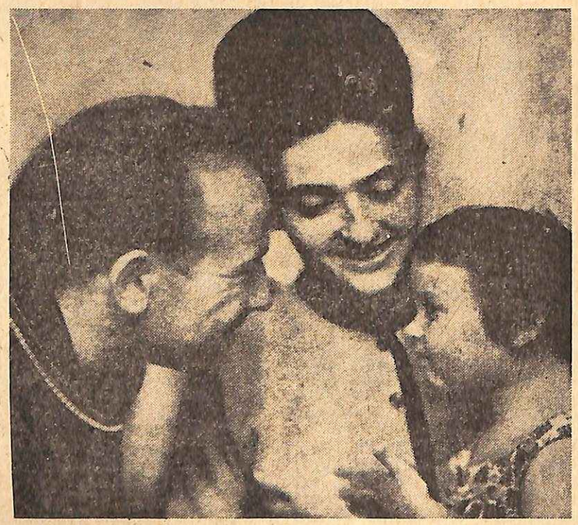
Ο ἄνθρωπος καταβάλλει ὅλες του τὶς προσπάθειες, ὅλες τὶς τεχνικές του δυνατότητες, γιὰ νὰ διασχίσῃ τὸ διάστημα καὶ νὰ φτάσῃ σὲ ἄλλους πλανῆτες. Γιὰ τὴν ὥρα, ὅμως, κάθε καινούργια προσπάθεια ἀποτελεῖ ἕναν κίνδυνο, ἔστω καὶ ὑπολογισμένο, δηλαδὴ περιωρισμένο στὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τὶς ἐπιστημονικὲς προβλέψεις. Κάθε ἄνθρωπος ποὺ μπαίνει σ' ἕνα διαστημόπλοιο, ξέρει πὼς διακινδυνεύει τὴ ζωή του. Αὐτὸς εἶναι ὁ φόρος ποὺ πληρώνεται στὴν πρόοδο. Αὐτοὶ οἱ «ὑπεράνθρωποι» τοῦ διαστήματος, ὅμως, εἶναι σχεδὸν ὅλοι παντρεμένοι, σύζυγοι καὶ πατέρες. Ἀπὸ χρόνια ἐξασκοῦνται σὲ εἰδικὰ κέντρα, ποὺ εἶναι σχεδὸν ἀπομονωμένα ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ὅπου ζοῦν μαζὶ μὲ τὶς συζύγους τους καὶ τὰ παιδιά τους. Ἡ ζωή τους εἶναι αὐστηρή, μὲ πάρα πολλὲς καὶ ἐπιβεβλημένες στερήσεις.

Οἱ «ἄνθρωποι τοῦ διαστήματος» διάλεξαν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, ὄχι τόσο γιὰ τὰ οἰκονομικὰ πλεονεκτήματα ποὺ προσφέρει, ἀλλὰ ἐπειδὴ τοὺς προσελκύει ἡ μαγνητικὴ γοητεία τοῦ ἀγνώστου. Ἔχουν ὅλοι τὴ δίψα γιὰ περιπέτεια, τὴ νοοτροπία τοῦ πρωτοπόρου, ποὺ προσπαθεῖ νὰ φτάσῃ σὲ ἐντελῶς καινούργια σύνορα καὶ νὰ δώσῃ στὸν κόσμο καινούργιες διαστάσεις.

Μὰ οἱ γυναῖκες, τὰ παιδιά, εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο τὰ θύματα αὐτοῦ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ ἀγωνιώδης ἀναμονή τους ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνουν στὰ κέντρα προπονήσεως, ὅπου θὰ μείνουν ὁλόκληρα χρόνια. Οἱ κατοικίες, τόσο στὸ Ἀκρωτήριο Κέννεντυ τῆς Ἀμερικῆς, ὅσο καὶ στὴν ἀντίστοιχη φωσκὴ βάσι τῆς Σιβηρίας, εἶναι φιλόξενες, ἐφοδιασμένες μὲ κάθε μοντέρνο κομφόρ. Ἀπὸ τὶς οἰκογένειες τῶν κοσμοναυτῶν, δὲν λείπει τίποτα. Ζοῦν σὰν πραγματικοὶ «προνομιοῦχοι». Μὰ στὴν πραγματικότητα, πίσω ἀπὸ τὴν ὑγεία καὶ τὴ σιγουριά, ποὺ προσπαθοῦν νὰ δείξουν ἀπὸ πατριωτισμὸ καὶ ἀπὸ οἰκογενειακὴ περηφάνεια, ὑπάρχει τὸ ἀνθρώπινο δρᾶμα. Κοντὰ στὸν «ὑπεράνθρωπο», ποὺ ἐπιθυμεῖ μ' ὅλες τὶς δυνάμεις του νὰ ζήσῃ μιὰ μεγάλη περιπέτεια, νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων ἡρώων τοῦ διαστήματος, ὑπάρχει πάντοτε μιὰ γυναίκα, ποὺ πρέπει νὰ χαμογελᾶ καὶ νὰ προσποιῆται πὼς συμμερίζεται τὸν ἐνθουσιασμό του, ἐνῶ, μέσα στὴ ψυχή της, κλείνει τὴν πιὸ μαύρη ἀγωνία, τὸ φόβο πὼς θὰ χάσῃ τὸν ἀγαπημένο της. Γι' αὐτήν, ὁ «ὑπεράνθρωπος», εἶναι μόνο ἕνας σύζυγος καὶ ἕνας πατέρας. Κατὰ βάθος λοιπόν, οἱ πραγματικὲς «ἡρωΐδες» τῶν ταξιδιῶν στὸ Διάστημα εἶναι αὐτές, οἱ γυναῖκες τῶν κοσμοναυτῶν. Οἱ ἄντρες τους διακινδυνεύουν τὴ ζωή τους γιὰ ἕνα πάθος, γιὰ μιὰ φιλοδοξία, ποὺ τοὺς στρώγνει πρὸς τὸ κοσμικὸ ἄγνωστο. Ἐνῶ αὐτὲς περιμένουν καὶ τρέμουν. Καὶ τὰ λόγια ποὺ ψιθυρίζουν στὸν ἄντρα τους, ὅταν ἐπιτέλους τὸν ξαναγκαλιάζουν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐμεγάλη περιπέτεια», εἶναι: «Περηφανεύομαι γιὰ σένα, μὰ δὲν εὔχομαι σὲ κανένα νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀναμονή μου, τὴν ἀγωνία ποὺ πέρασα, αὐτὲς τὶς ὧρες!».

ΘΑ ΑΝΑΣΤΗΘΩ ΟΤΑΝ ΘΑ ΓΥΡΙΣΗΣ

Ὁ Σοβιετικὸς ἀστροναύτης Ἀλέξη Λεόνωφ, μόλις τριαντα χρόνων, ἄνοιξε ἕνα καινούργιο κεφάλαιο στὴν ἱστορία τῆς κατακτήσεως τοῦ Διαστήματος. Γιατὶ εἶναι ὁ πρῶτος «κοσμικὸς πεζοπόρος», ἐκεῖνος ποὺ περπάτησε γιὰ εἴκοσι λεπτὰ στὸ κενὸ τοῦ Ἀπείρου, ντυμένος μόνο μὲ μιὰ εἰδικὴ φόρμα καὶ δεμένος μὲ ἕνα σύρμα ἀπὸ τὸ διαστημόπλοιό του (τὸ «Βόσκοντ 2», ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε ὁ Πάβελ Βελάγιεφ). Ὁ Λεόνωφ εἶναι ὁ πιὸ ἐκκεντρικὸς ἀπὸ τοὺς Σοβιετικοὺς ἀστροναύτες. Ἔχει πάρει πτυχίο μηχανικῆς, ἀλλὰ ἀσχολεῖται μὲ τὴ ζωγραφική, τὴ δημοσιογραφία καὶ τὴ φωτογραφία. Τὸ 1961, ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ αὐτὸς τὴν πρώτη πτῆσι πρὸς τὸ διάστημα — ἐκείνη ποὺ ἔκανε ὁ Γκαγκάριν — καὶ εἶχε προετοιμαστῆ σχεδὸν γιὰ τὸ μεγάλο

Ὁ πρῶτος πεζοπόρος τοῦ διαστήματος Ἀλέξη Λεόνωφ, μὲ τὴν σύζυγό του καὶ τὴν κορούλα τους.

ταξίδι. Ἦταν πιὰ σίγουρος πὼς θὰ ἔφευγε, μὰ ἀναγκάστηκε νὰ ἀπαρνηθῇ τὸ ὄνειρό του, ἐξ αἰτίας μιᾶς ξαφνικῆς ἀδιαθεσίας τῆς συζύγου του, ποὺ περίμενε τότε παιδί. Ἡ ἐγκυμοσύνη εἶχε μείνει μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ κρυφή, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐμποδίσῃ στὴν πραγματοποίησι τοῦ μεγάλου ἰδανικοῦ του. Μὰ ὁ ξαφνικὸς τοκετὸς τῆς Σβετλάνα Παύλοβνα — μιᾶς χαριτωμένης νεαρῆς κυρίας μὲ μαῦρα μαλλιά — τὸν στοιχάτησε, τὴν τελευταία στιγμή. Εἶναι σχεδὸν βέβαιο πὼς ὁ πρόωρος αὐτὸς τοκετὸς ὀφειλόταν στὴν ἀγωνία καὶ τὴ νευρικὴ ὑπερέντασι τῆς νέας γυναίκας. Ὁ ἄντρας της ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες, γιὰ μιὰ περιπέτεια ἐπικίνδυνη, μὲ ἀβέβαιο ἀποτέλεσμα.

Ὅταν ἔγινε γνωστὴ ἡ εἴδησι, ἀποφασίστηκε νὰ πάρῃ ὁ Γκαγκάριν τὴ θέσι τοῦ Λεόνωφ, στὸ «Βοστὸκ 1».

Μὰ οἱ ἀγωνίες τῆς Σβετλάνα δὲν εἶχαν τελειώσει. Ἡ «φοβερὴ στιγμὴ» ξαναγύρισε στὶς 16 τοῦ περασμένου Μαρτίου, ὅταν ὁ ἄντρας της ἄφησε τὴν «ἀστρόπολι», ὅπου μένουν οἱ Ρῶσοι κοσμοναῦτες, γιὰ νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ μιὰ περιπέτεια ὄχι λιγότερο καταπληκτικὴ ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Γκαγκάριν. «Σκέψου—τοῦ εἶπε ἡ Σβετλάνα ὅταν τὸν φιλοῦσε πρὶν τὸν ἀποχωριστῇ— ὅτι τώρα ἐγὼ πεθαίνω καὶ θὰ ἀναστηθῶ ὅταν θὰ ξαναγυρίσῃς στὴ Γῆ». Δυστυχῶς, ἡ ἀναμονὴ της ἦταν πιὸ παρατεταμένη καὶ δραματικὴ ἀπ' ὅσο εἶχε προβλεφθῆ. Τὸ «Βόσκοντ 2» προσγειώθηκε σὲ ἕνα σημεῖο, ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόστασι 800 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ προκαθορισμένο μέρος. Ὁ Λεόνωφ καὶ ὁ Βελιάγιεφ βρέθηκαν σὲ μιὰ περιοχή, σκεπασμένη ἀπὸ παχὺ στρῶμα χιονιοῦ. Τοὺς βρῆκαν μόνον ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ὧρες. Ἡ Σβετλάνα εἶχε παρακολουθήσει, τὴν ἐπιχείρησι τοῦ συζύγου της, στιγμὴ μὲ στιγμή, γεμάτη ἀγωνία. Ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ προσγείωσι εἶχε γίνει, ἀλλὰ τὸ πλήρωμα τοῦ «Βόσκοντ 2» δὲν εἶχε βρεθῆ, εἶπε στὴν κόρη της: «Ἂν θὰ βροῦν τὸν μπαμπά, δὲν πρέπει νὰ τὸν ξαναφήσῃς νὰ φύγῃ. Πρέπει νὰ τὸν παρακολούθησες ἐσύ».

ΕΛΠΙΖΩ ΝΑ ΜΗΝ ΠΑΗ ΠΙΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Ὅταν ὁ Βιοτζὶλ Γκρίσομ προσθαλασσώθηκε, μὲ τὸ διαστημόπλοιο «Τζέμινι», μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν, μὲ τὸ συνάδελφό του Τζὼν Γιάνγκ, στὰ νερὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὸν περίμεναν δύο μηνύματα. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῶν Ἡν. Πολιτειῶν Λίντον Τζόνσον, ποὺ ἔλεγε: «Χαιρετῶ ἐσᾶς καὶ ὅσους ἐργάστηκαν μαζί σας. Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς τὸ Ἔθνος σᾶς κυττάζει μὲ θαυμασμὸ καὶ εὐγνωμοσύνη». Τὸ ἄλλο μήνυμα ἦταν ἀπὸ τὴ σύζυγό του Μπέττυ καὶ εἶχε λόγια πιὸ ἁπλά, ἀλλὰ καὶ πιὸ συγκινητικά: «Πῶς εἶσαι, Βιρτζίλ; Ἐγώ, ὁ Σκὼτ καὶ ὁ Μάρκ σὲ ἀγκαλιάζουμε, σὲ φιλοῦμε καὶ σὲ περιμένουμε μὲ ἀγωνία».

Ὁ Σκὼτ, δεκατεσσάρων χρόνων, καὶ ὁ Μάρκ, ἕντεκα, εἶναι τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Γκρίσομ. Μαζὶ μὲ τὴν μητέρα τους, ἔζησαν ἐντατικὰ τὴν περιπέτεια τοῦ πατέρα τους. Ποῦ, στὰ τραντοχτὼ χρόνια του, εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ «πιλοτάρησε» αὐτὸς ὁ ἴδιος ἕνα διαστημόπλοιο, ἀλλάζοντας πολλὲς φορὲς τὴν πορεία του. Ἀλλωστε, ἀπὸ καιρὸ ἡ οἰκογένεια ἦταν προετοιμασμένη ψυχολογικὰ γιὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴ φοβερὴ συγκίνησι. Ἡ Μπέττυ καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ συνόδευαν κάθε μέρα τὸ Γκρίσομ στὴν ἔδρα τῆς προπονήσεως καὶ πήγαιναν νὰ τὸν πάρουν τὸ βράδυ ὅταν, ἐγκαταλείποντας τὶς φόρμες καὶ τὶ κάσκες, ξαναγινόταν ἕνας ἥσυχος οἰκογενειάρχης.

Ἡ κυρία Γκρίσομ, ποὺ παρακολούθησε «τὴν πτῆσι» ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ συσκευὴ τηλεοράσεως στὴ βάσι τοῦ Ἀκρωτηρίου Κέννεντυ, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ ἄντρας της καὶ ὁ σύντροφός του εἶχαν περισυλλεγῆ ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό, εἶπε: «Ἦταν μιὰ ὑπερέντασι φοβερή! Σὲ κάτι τέτοιες στιγμές, μαθαίνει κανεὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν πραγματικὰ ἀξία τῆς ζωῆς. Ἐλπίζω πὼς αὐτὴ ἡ φοβερὴ καὶ θαυμάσια περιπέτεια θὰ κλείσῃ ὁριστικὰ τὴν καρριέρα τοῦ συζύγου μου στὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστροναύτη. Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ξαναστείλῃ στὸ διάστημα. Ὑπάρχουν τόσοι ἄλλοι, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὲς τὶς ἐξερευνήσεις!»

Ὁ Σκὼτ καὶ ὁ Μάρκ, ὅταν εἶδαν τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα τους, μόλις ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ σκάφανδρο, νὰ παίρνῃ μιὰ ἔκφρασι πόνου (ἐξ αἰτίας μιᾶς περαστικῆς στομαχικῆς ἀδιαθεσίας) ζίχτηκαν κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας τους. Μὰ ὅταν ἔμαθαν πὼς δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τίποτα τὸ σοβαρό, συνῆλθαν ἀμέσως καὶ δήλωσαν πὼς καὶ αὐτοί, ὅταν μεγαλώσουν, θὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα τους.

ΗΤΑΝ ΙΚΑΝΗ ΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΗ

Ὅταν οἱ γιατροὶ δήλωσαν πὼς ἡ ἐξέτασι, στὴν ὁποία εἶχε ὑποβληθῆ ὁ Πάβελ Ἰβάνοβιτς Μπελιάγιεφ εἶχε δώσει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα καὶ ἑπομένως ὁ κοσμοναύτης θὰ ἔφευγε μὲ τὸ «Βόσκοντ 2», ἡ σύζυγός του, Τατιάνα Φιλίποβνα, χαμογέλασε. Ὁ Πάβελ τὴν ἀγκάλιασε, σὰν τρελλὸς ἀπὸ χαρά, λέγοντας: «Ἐγὼ τὰ κατάφερα! Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ πάω πραγματικὰ στὸ διάστημα. Κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ πιὰ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ». Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ ἡ Τατιάνα, μπροστὰ σὲ τόσο ἐνθουσιασμό, ἂν ὄχι νὰ χαμογελάσῃ, κρύβοντας στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία της; Ἄλλες τρεῖς φορὲς ὁ Μπελιάγιεφ — ποὺ εἶναι τώρα 41 χρόνων—ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ φύγῃ μ' ἕνα διαστημόπλοιο, μὰ διάφορα ἀτυχήματα ποὺ συνέβαιναν τὴν τελευταία στιγμή, τὸν ἐμπόδιζαν. Αὐτό, φυσικά, ἀνακούφιζε τὴ σύζυγό του καὶ τὶς δύο κόρες του, τὴν Ἰρίνα, 16 χρόνων, καὶ τὴ Λουντμίλα, 20. Ἀντίθετα, ὁ Πάβελ ἦταν ἀπελπισμένος. Φοβόταν, πὼς πολὺ γρήγορα θὰ ἀναγκαζόταν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν «ἀστρόπολι», ποὺ ζοῦν οἱ ἄλλοι κοσμοναῦτες μὲ τὶς οἰκογένειές τους. Νὰ ὅμως ποὺ, τὸν περασμένο Μάρτιο, ἡ Τύχη (τώρα μπορεῖ νὰ τὴν ὀνομάσῃ κανεὶς ἔτσι) τὸν εὐνόησε. Τοῦ ἀνέθεσαν νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸς τὸ διαστημόπλοιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ συνάδελφός του Ἀλέξη Λεόνωφ βγῆκε γιὰ νὰ κάνῃ (πρῶτος ἄνθρωπος στὸν κόσμο), ἕναν περίπατο στὸ διάστημα. Ὅταν στὶς 11 τῆς 18ης Μαρτίου, ὁ Λεόνωφ βγῆκε ἀπὸ τὸ διαστημόπλοιο καὶ ἄρχισε τὸν καταπληκτικὸ περίπατό του, ἡ Τατιάνα Φιλίποβνα, ποὺ περίμενε τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ στὸ σπίτι μὲ τὶς δυὸ κόρες της, τηλεφώνησε στὴ Σβετλάνα Λεόνοβα γιὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ. Οἱ δυὸ γυναῖκες, ἑνωμένες ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη ἀναμονή, λησμόνησαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ πὼς εἶχαν μαλώσει, στὸ διάστημα τῶν διακοπῶν ποὺ πέρασαν οἱ οἰκογένειες τῶν σοβιετικῶν κοσμοναυτῶν τὸ περασμένο καλοκαίρι σὲ μιὰ περιοχὴ τῆς Μαύρης Θαλάσσης, καὶ συναφώγησαν νὰ στείλουν ἕνα κοινὸ μήνυμα στοὺς ἄντρες τους, μόλις θὰ ἦταν δυνατόν. Ἡ Σβετλάνα ἀνταπέδωσε τὸ τηλεφώνημα μερικὲς ὧρες ἀργότερα, κλαίγοντας μὲ λιγμούς, ὅταν φαινόταν ὅτι ἡ προσγείωσι τῆς κάψουλας δὲν εἶχε πετύχει, καὶ δὲν ὑπῆρχαν εἰδήσεις ἀπὸ τοὺς δυὸ κοσμοναῦτες. Ὅταν τέλειωσε ἡ ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς καὶ ἔγινε γνωστὴ ἡ εὐχάριστη ἔκβασι τῆς πτήσεως, οἱ δυὸ γυναῖκες ἀνέβηκαν μαζὶ σ' ἕνα τζὶπ τοῦ κέντρου διαπλανητικῶν μελετῶν, ποὺ τὶς μετέφερε, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά τους, σὲ μιὰ μυστικὴ τοποθεσία, ὅπου μποροῦσαν ἐπιτέλους νὰ ἀγκαλιάσουν τοὺς συζύγους τους.

ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΙΠΟΤΑ: ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΗ ΕΚΕΙ ΠΑΝΩ

Ὁμορφη, κομψή, νεανική, ἡ Μπάρμπαρα Γιάνγκ πέρασε μὲ σχετικὴ ἡρεμία τὶς τέσσερις ὧρες καὶ τὰ 54 λεπτά, ποὺ ὁ σύζυγός της Τζὼν ἔμεινε πάνω στὸ διαστημόπλοιο «Τζέμινι», ποὺ πιλοτάρησε ὁ συνάδελφός του Γκρίσομ. «Δὲν εἶμαι τύπος πολὺ εὐαίσθητος —ἐξομολογήθηκε ἡ κυρία Γιάνγκ στοὺς δημοσιογράφους μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ συζύγου της. Μὰ ὄχι ἐπειδὴ δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἄντρα μου, ἀλλ' ἐπειδὴ μέσα μου ἤμουν μαθηματικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ βέβαιη πὼς ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Ἀλλωστε, πέστε μου πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς ἀναμονῆς, ἂν εἶχα ἔστω καὶ τὴν ὑποψία πὼς θὰ μποροῦσε νὰ συμβῇ κάτι τραγικό;»

Ἡ Μπάρμπαρα Γιάνγκ κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὴ τὴν ἡρεμία, ζώντας καθημερινὰ στὴν ἀμερικανικὴ βάσι τοῦ ἀκρωτηρίου Κέννεντυ, σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὶς συζύγους τῶν ἀστροναυτῶν Σίρα καὶ Κοῦπερ, ποὺ εἶχαν ταξιδέψει ἤδη στὸ διάστημα.

Ἡ Μπάρμπαρα καὶ ὁ Τζὼν εἶναι παντρεμένοι ἀπὸ 9 χρόνια καὶ ἔχουν δυὸ παιδιά, τὴ Σάντρα, 7 χρόνων, καὶ τὸν Τζὼν τζούνιορ, 6 χρόνων. Μὰ ἐνῶ ἡ μικρὴ φαίνεται περήφανη γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ πατέρα της καὶ μιλάει γι' αὐτὸν μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ περηφάνεια στὶς μικρές της φίλες, τὸ ἀγόρι ἔχει ἰδιοσυγκρασία μᾶλλον κλειστή, δὲν ἀγαπᾶ τὴ ζωὴ τοῦ Ἀκρωτηρίου Κέννεντυ καὶ ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀναμονὴ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πατέρα του στὴ Γῆ. Ὅταν εἶδε στὴν τηλεόρασι τὴν κάψουλα νὰ ἐπιπλέῃ στὰ νερὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τὰ ἑλικόπτερα νὰ πετοῦν ἀπὸ πάνω της, δὲν ἄντεξε καί, κλείνοντας μὲ τὰ χέρια του τὰ μάτια του, ἔτρεξε στὸ διπλανὸ δωμάτιο...

Μὰ ὁ Τζὼν Γιάνγκ εἶναι ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν περιπέτεια, ποὺ πέρασε, καί, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴν ἡλικία του (εἶναι μόνο 34 χρόνων), ἐλπίζει πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα στὸ διάστημα. Ὅταν ἔφτασε πάνω στὸ «Ἰντρέπιντ», τὸ ἀεροπλανοφόρο ποὺ ἐπανέφερε τοὺς δυὸ ἀστροναῦτες στὴ στεριά, εἶπε: «Κρίμα ποὺ κράτησε τόσο λίγο αὐτὸ τὸ ταξίδι! Τὸ διάστημα εἶναι πραγματικὰ ὑπέροχο». Ὕστερα τηλεφώνησε στὴ γυναίκα του, ρωτώντας την: «Δὲν φαντάζομαι νὰ ἀνησύχησες; Καὶ τὰ παιδιά; Λάβωσε ἕνα φιλὶ στὸ Τζὼν καὶ πές' του πὼς, τὴν ἑπόμενη φορά, θὰ τὸν πάρω μαζί μου». Κι' ἔτσι ἡ Μπάρμπαρα τὸ ἔχει πάρει ἀπόφασι. «Δὲν γίνεται τίποτα, εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ξαναγυρίσῃ ἐκεῖ πάνω», λέει «μὰ ὁπωσδήποτε θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη γι' αὐτόν, ἂν κατορθώσῃ νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία του».

✪✪

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟ ΦΥΛΟ, ΟΛΟ ΠΙΟ... ΑΔΥΝΑΤΟ

Οἱ γιατροὶ μιᾶς κλινικῆς ψυχολογικοῦ προσανατολισμοῦ τοῦ Γιοχάννεσμπουργκ (Νότιος Ἀφρική) δήλωσαν πὼς στὰ τελευταῖα χρόνια, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγοριῶν, ποὺ νοσηλεύτηκαν στὴν κλινική, ἦταν τοὐλάχιστον διπλάσιος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν κοριτσιῶν. Οἱ ἄρρενες ἔφηβοι παρουσιάζουν κάθε εἴδους ἀλλοιώσεις τοῦ χαρακτῆρος: ἐπιθετικότητα, ζήλεια, τάσι πρὸς τὴν κλοπὴ καὶ τὸ ψέμα, βανδαλισμό, πεσιμισμό, ὑπερευαισθησία κλπ. Ἕνα ἐνδιαφέρον ἐρώτημα, στὸ ὁποῖο οἱ ἴδιοι οἱ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν νὰ δώσουν μιὰ ἀπάντησι, εἶναι μήπως αὐτὴ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ γυναικείου φύλου ὑπῆρχε πάντοτε καὶ μόνον σήμερα, ποὺ ἡ ψυχολογία ἐπιτρέπει τὴν κατὰ βάθος μελέτη τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος, ἀποκαλύπτεται. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δὲν θὰ εἶναι ἀλήθεια ὁ τι οἱ ἄνδρες γίνονται ὅλο καὶ πιὸ ἀδύνατοι ἐξ αἰτίας τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναίκας. Δὲν ἦταν ποτὲ πολὺ δυνατοί. Ἀλλὰ οὔτε αὐτοὶ οὔτε οἱ γυναῖκες τὸ καταλάβαιναν.

Ὁ Βιρτζὶλ Γκρίσομ, μὲ τὴν σύζυγό του καὶ τοὺς δυὸ γιούς του.

Ὁ κοσμοναύτης Πάβελ Ἰβάνοβιτς Μπελιάγιεφ, στὸ σπίτι του, μαζὶ μὲ τὴν σύζυγό του καὶ τὶς δυὸ κόρες του.

Ὁ Τζὼν Γιάνγκ, ἀνάμεσα στὴ γυναίκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του.

ΟΛΑ ΠΗΓΑΝ ΚΑΛΑ...

ΟΛΑ πήγαιναν καλὰ στὸ σπίτι τοῦ κυρ-Παναγιώτη. Λίγες οἱ δουλειές του, ἀλλὰ μ' αὐτὰ ποὺ κέρδιζε τὰ κατάφερνε νὰ ζοῦν ἄνετα ἡ γυναίκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του — ἕνα ἀγόρι δέκα κι' ἕνα κοριτσι ὀκτὼ χρόνων.

Ἦταν πολὺ πλούσιος, ὁ Παναγιώτης ὅταν παντρεύτηκε τὴ Δέσποινα, ἕνα κορίτσι τοῦ γυμνασίου, ἀπὸ τὸ χωριό του.

Δυστυχῶς, εἶχε μπλέξει ὕστερο μὲ κάτι ἄλλες ἐπιχειρήσεις, ποὺ τοὔφαγαν τὰ λεφτὰ οἱ συνεταῖροι Κρατήθηκε ὅμως ἀπὸ τὴ δική τοι ἐπιχείρησι, ἐμπόριο τροφίμων, καὶ σὰν καλὸς καραβοκύρης, ποὺ γνώριζε τὰ δικά του εἴδη, στηρίχτηκε σ' αὐτὰ καὶ δὲν ἔπεσε ἔξω ἐντελῶς.

Τὸν βόηθησε ὅμως σ' αὐτὴ τὴν περίστασι κι' ὁ πεθερός του ἀπὸ τὸ χωριό.

Ὅταν ζήτησε τὴ Δέσποινα ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὴ δώσῃ, γιατὶ ἔκανε ἄλλα ὀνειρα γιὰ τὴν κόρη του. Ἀφοῦ εἶχε δγάλει τὸ γυμνάσιο, τὴ θεωροῦσε μορφωμένη, ἑπομένως εἶχε σκεφθῆ, πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς δώσῃ γιὸ ἄντρα ἕνα γιατρὸ ἢ δικηγόρο.

Τότε ὁ Παναγιώτης ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ Δέσποινα, ἐδήλωσε πὼς δὲν γύρευε προῖκα.

Βέβαια, ἦταν ἕνα μεγάλο δόλωμα γιὰ τὸν πεθερό, νὰ μὴν ἀποχωριστῇ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν περιουσίο του, ἀλλὰ καὶ πάλι ἀρνήθηκε.

— Ἡ κόρη μου εἶναι μορφωμένη — ἔλεγε στοὺς συγγενεῖς του — δὲν μπορῶ νὰ τὴ δώσω σ' ἕναν ἔμπορο τροφίμων, σ' ἕνα... μπακάλη!

— Ἀλέξη, —τὸν συμβούλευαν— μπορεῖ νὰ εἶναι μπακάλης, ὅπως τὸν λές, ἀλλὰ εἶναι νοικοκύρης κι' ἡ κόρη σου θὰ καλοπεράσῃ. Ἐξ ἄλλου, τὸ εἴδες καὶ μόνος σου: ἀποφασίζει τὴν προῖκα της. Ἔχει ὁ ἄνθρωπος πολλὰ λεφτά!

Τὸ γύρισε ἀπὸ δῶ, τὸ γύρισε ἀπὸ κεῖ στὸ μυαλό του ὁ Ἀλέξης, καὶ τέλος, κάτι μὲ τὴν μελαγχολία τῆς κόρης του, ποὺ ἄρχισε νὰ συμπαθῇ τὸν Παναγιώτη, κάτι μὲ τὶς γκρίνιες τῆς γυναίκας του, τ' ἀποφάσισε.

Ὁ γάμος ἔγινε στὸ χωριό, μὲ γλέντια καὶ χορούς, κι' ὁ κυρ-Ἀλέξης ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ συμπαθῇ τὸν Παναγιώτη.

Χάρηκε πολὺ μάλιστα, ὅταν, πρὶν γίνῃ ἀκόμη ὁ γάμος, ὁ Παναγιώτης τὸν κάλεσε στὴν Ἀθήνα, νὰ τοῦ δείξῃ τὸ ὡραῖο σπίτι, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ τὴν κόρη του, καὶ γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ δῆθεν γιὰ τὸ ἐμπόριό του.

Ὁ κυρ-Ἀλέξης εἶχε πάρει ὕφος ἀνθρώπου ποὺ γνωρίζει ἀπὸ διάφορα πράγματα. Ἀλλ' ὅταν μπῆκε στὸ κατάστημα ποὺ εἶχε ὁ Παναγιώτης στὴν ὁδὸ Εὐριπίδου, τάχασε ἀπὸ τὴν ποικιλία τροφίμων ποὺ εἶδε.

Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ ρόλο του, ἄρχισε νὰ δίνῃ συμβουλὲς στὸ μέλλοντα γαμπρό του:

— Ἂν ἔχῃς πολὺ λάδι, κύτταξε νὰ τὸ κρατήσῃς, νὰ μὴν τὸ πουλήσῃς ἐφέτος, γιατὶ θὰ πάσῃ πολὺ ἐπάνω! Ἄκουε μὲ μένα, ποὺ σοῦ λέω. Τοῦ χρόνου δὲν θἄχωμε καλὴ ἐσοδεία.

— Ὅπως μοῦ λὲς θὰ κάνω, — ἀπαντοῦσε ὁ Παναγιώτης.

Κι' ὁ Ἀλέξης καμάρωνε γιὰ τὴ συμβουλή, ποὺχε δώσει.

Ἔτσι πάντρεψε τὴ Δέσποινα μὲ πιὸ ἐλαφρειὰ τὴν καρδιά, παραμερίζοντας τὶς ἰδέες, ποὺ εἶχε γιὰ τὸ κορίτσι του.

Ἡ Δέσποινα ἐγκαταστάθηκε μετὰ τὸ γάμο τους στὴν Ἀθήνα, καὶ σὲ κάθε χαρὰ ποὺ ἔμπαινε στὸ σπίτι της, προσκαλοῦσε τοὺς γονεῖς της νὰ τὴν καμαρώσουν.

Ἔτσι, ὅταν γεννήθηκαν τὰ παιδιά, ὁ κυρ-Ἀλέξης μὲ τὴ γυναίκα του βρήκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναρθοῦν στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ χαροῦν κι' αὐτοὶ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά τους.

Τότε ἦτον ποὺ ὁ Παναγιώτης γύρεψε νὰ ξανοίξῃ τὶς δουλειές του, νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ διαθέσιμα χρήματά του καὶ σ' ἄλλες ἐπιχειρήσεις. Πείσθηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους πὼς θὰ εἶχε μεγάλα κέρδη καὶ στὸ τέλος τὴν ἔπαθε.

Ὁ Παναγιώτης ἔπιασε σφιχτὰ τὸ χέρι τοῦ πεθεροῦ του...

Ἡ γυναίκα του τὸν εἶδε στενοχωρημένο καὶ γύρεψε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Τόκανα γιὰ τὰ παιδιά, — τῆς εἶπε ἐκεῖνος ἀπαρηγόρητος.

— Μικρὰ εἶναι ἀκόμα, καὶ σὺ γματα.

Ἡ γυναίκα του ὅμως, ποὺ ἀλληλογραφοῦσε μὲ τὸν πατέρα της, τοὺγραψε λεπτομερῶς τὴν κατάστασι.

Τότε, λοιπόν, ἦταν ποὺ ὁ πεθερὸς τοῦ Παναγιώτη φόρτωσε ὅλη τὴν παραγωγὴ τοῦ λαδιοῦ του καὶ τοὺ τὄφερε στὴν Ἀθήνα.

— Γαμτρέ μου, προῖκα δὲν πᾶρες ἀπὸ τὴν κόρη μου, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ παιδιὰ δὲν ἔχω. Ἔχω ὅμως ἐγγόνια, τὰ δικά σου τὰ παιδιά, καὶ θέλω νὰ τὰ ὑποστηρίξω, βοηθώντας ἐσένα. Καὶ πάλι, ἐδῶ εἴμαστε...

Ὁ Παναγιώτης εὐχαρίστησε τὸν πεθερό του. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ εἰσέπραξε ἀπὸ τὸ λάδι, ἐπλήρωσε κάτι γραμμάτια κι' ἔτσι κινήθηκε γιὰ στεῖο.

Ἡ γυναίκα του κατάλαβε, πὼς γιὰ ν' ἀγοράσῃ γλυκὰ ὁ Παναγιώτης, ἀσφαλῶς, τοὺς πήγαινε στοὺς γονεῖς της, στὸ χωριό.

Χαμογέλασε, μὰ δὲν τοῦ εἶπε τίποτα. Μόνο ὅταν δγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλι καὶ πῆραν τὸ φαρδὺ δρόμο, τοῦ φιθύρισε:

— Γιατὶ δὲν μοῦ τόλεγες, νὰ ἑτοιμάσω κι' ἐγὼ κάτι;

— Σήμερα τὸ πρωῒ τὸ πῆρα ἀπόφασι, ὅταν ἔβγαλα τὸ φύλλο τοῦ ἡμερολογίου.

— Τοῦ ἡμερολογίου; Εἶναι καμμιὰ γιορτή;

— Καὶ βέβαια... μιὰ μεγάλη γιορτή! Πῶς δὲν τὸ θυμήθηκες ἐσύ, γυναίκα; Εἶναι ἡ ἐπέτειος τῶν γάμων μας. Κλείνομε 15 χρόνια!

— Δεκαπέντε χρόνια!...

— Ναί, καὶ σκέφθηκα νὰ τὴ γιορτάσουμε στὸ χωριό.

Τὰ παιδιά, ποὺ ἦταν στὸ πίσω κάθισμα, ὅταν ἔμαθαν πὼς πάνε στὸ χωριό, εὐθύμησαν πιὸ πολὺ κι' ἄρχισαν νὰ τραγουδᾶνε.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ χωριὸ ἀπεῖχε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα δυὸ ὧρες, ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Ὁδό, καὶ τώρα σὲ μισὴ ὥρα συλλογίζονταν τὴν ἐκπληξι ποὺ θἄκαναν στοὺς γέρους.

★

Ἡ ἔκπληξι ὅμως ἦταν γιὰ τὸν Παναγιώτη καὶ τὴ Δέσποινα, ὅταν ἔφθασαν στὸ χωριό.

Ὅταν σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἄκουσαν θρήνους καὶ μοιρολόγια.

Πρώτη κατέβηκε διαστικὰ ἡ Δέσποινα, μὰ μ' αὐτὸ ποὺ εἶδε, λιποθύμησε στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ξαδέλφης της.

Τὰ παιδιὰ πῆγαν νὰ πάρουν τὰ δέματα μὲ τὰ γλυκά. Μὰ ὁ Παναγιώτης δὲν τ' ἄφησε... Πῆρε τὰ παιδιά του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μπῆκε στὴν αὐλή.

Κεριὰ ἦταν ἀναμμένα στὸ μεγάλο δωμάτιο. Ἔπιασε τὰ παιδιὰ σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μπῆκε κι' αὐτός.

— Πηγαίνετε νὰ φιλήσετε τὴ γιαγιά σας, — τοὺς εἶπε. Ὁ Θεὸς τὴν πῆρε κοντά του.

Προχώρησε, ἔβαλε τὰ παιδιὰ ν' ἀσπασθοῦν, ἀσπάσθηκε κι' αὐτός, κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ πεθεροῦ του.

— Μόλις ἔστειλα ἕνα τηλεγράφημα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, — φιθύρισε ἐκεῖνος μὲ κλάματα.

— Ἐρχόμουνα γιὰ γιορτή, εἶπε ὁ Παναγιώτης, καὶ βρήκαμε κηδεία! Θεὸς σχωρέστην!

Ἡ πεθερὰ τοῦ Παναγιώτη πέθανε ἀπὸ τὴν καρδιά της, καὶ περίλυπος ὁ Ἀλέξης ἔκλαιγε τώρα σὲ μιὰ γωνιὰ τὴ δυστυχισμένη γυναίκα του, ἔκλαιγε καὶ τὴ μοναξιά του.

Εὐχαριστήθηκε ποὺ εἶδε τὰ παιδιά του ξαφνικά, γιατὶ τὸ σπίτι εἶχε γεμίσει ἀπὸ ξένους. «Ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε», — σκεπτόταν.

★

Μετὰ τὴν κηδεία, ὁ Παναγιώτης ἔφυγε μόνος του γιὰ τὴν Ἀθήνα, πολὺ πρωῒ τὴν ἑπομένη ἡμέρα, γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὶς δουλειές του, μὰ ξαναγύρισε τὸ βράδυ.

Αὐτὸ γινόταν μιὰ ἑβδομάδα. Πηγαινορχόταν ὁ Παναγιώτης, γιὰ νὰ μὴν ἀφήνῃ μόνο τὸν πεθερό του.

Κι' ὅταν πέρασε μιὰ ἑβδομάδα, τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι, τοῦ εἶπε:

— Μὲ τὴ λύπη καὶ τὴ στενοχώρια δὲν γίνεται τίποτα, πεθερέ μου. Ἐξ ἄλλου, ἡ μοναξιὰ κάνει κακό.

— Πῶς μπορῶ νὰ κάνω κι' ἀλλιῶς, Παναγιώτη μου;

— Θὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ χωριό.

— Καὶ τὰ κτήματα; Τὶς ἐλιές;

— Θὰ τὰ πουλήσῃς ὅλα, καὶ θὰ τὰ πουλήσῃς στὴν Ἀθήνα. Ἐθάρθης μαζί μου στὴν Ἀθήνα. Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης μου στὸ μαγαζί, καὶ δὲν ἔχεις ἄλλη ἀπὸ τὴν κόρη σου. Δυσκολεύτηκε νὰ τὸν πείσῃ ὁ Παναγιώτης, μὰ ὁ γέρος δὲν εὑρισκε κι' ἄλλη λύσι. Ἔτσι δέχτηκε.

— Θἀρθῶ νὰ μὲ πάρῃς τὴν ἄλλη Κυριακή, — τοῦ εἶπε.

Ἡ Δέσποινα, ποὺ βρισκόταν στὴν Ἀθήνα, γιατὶ τὰ παιδιὰ ἔπρεπε νὰ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο, χάρηκε πολὺ μὲ τὴν πρότασι τοῦ ἀντρός της, κι' ἑτοίμασε δωμάτιο.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη Κυριακή, ὁ Παναγιώτης ἦρθε καὶ πῆρε τὸν Ἀναλέξη.

Φεύγοντας, ὁ Ἀλέξης γύρισε καὶ κύτταξε δεξιὰ πρὸς τὸ νεκροταφεῖο. Ἕνα δάκρυ κύλησε στὰ μαγουλά του.

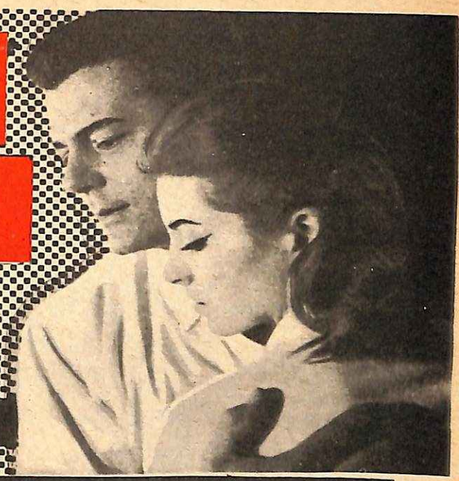
Ὁ Παναγιώτης ἀντελήφθη τὸν πόνο τοῦ πεθεροῦ του καί, γυρίζοντας σ' αὐτόν, τοὔπιασε τὸ χέρι σφιχτὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Σοῦ ὑπόσχομαι νἀρχόμαστε κάθε Κυριακὴ νὰ τῆς φέρνουμε λουλούδια.

Τώρα καθὼς τὸ αὐτοκίνητο εἶχε ἀναπτύξει ταχύτητα, ὁ Ἀλέξης ἔνιωθε κάποιο βάρος νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Ἦταν εὐχαριστημένος ποὺ πήγαινε νὰ ζήσῃ κοντά του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἀδέσποτα γειάτα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

Μπρέντα : ΡΟΣΑΝΝΑ ΓΚΑΛΛΙ
Νάνσυ : ΜΠΕΤΣΥ ΜΠΕΛ
Χάρρυ : ΣΕΡΤΖΙΟ ΡΕ·Υ·ΜΟΝΤΙ
Τόνυ : ΕΝΤΖΟ ΡΟΥΦΙΝΙ

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ — ΣΕΝΑΡΙΟ — ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΑΛΑΛΟΜΠΟΣ

10ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μπρέντα γνωρίζεται μιὰ μέρα μὲ τὸν ἀστυνομικὸ Χάρρυ Μάλτον καὶ τὸν παρουσιάζει στὸν ἀδελφό της Τόνυ ποὺ δὲ χωνεύει τοὺς ἀστυνομικούς. Ὁ Χάρρυ ἀποκαλύπτει στὴ Μπρέντα ὅτι ὁ πατέρας του, ἀστυνομικὸς κι' αὐτός, σκοτώθηκε ἀπὸ γκάγκστερς καὶ γι' αὐτὸ νιώθει ἕνα μῖσος κατὰ τῶν κακοποιῶν. Ἡ Μπρέντα, μιλῶντας γιὰ τὸ δικό της πατέρα, τοῦ λέει πὼς ἔπεσε θῦμα ἀσυνειδήτου συνεργάτη καὶ ὅτι προτίμησε τελικὰ τὴν αὐτοκτονία ἀπὸ τὴ φυλακή... Ὁ Χάρρυ ἔχει ἕναν ἀδελφό, τὸν Σκώτ, ποὺ θεωρεῖται ὑπόδειγμα ἀρετῆς, κι' ὅμως εἶναι διεφθαρμένος καὶ ζῇ διπλὴ ζωή. Μιὰ λιστεία, ποὺ ὀργανώνει ὁ Σκώτ. μὲ συνεργασία τοῦ Τόνυ,ἀποτυγχάνει καὶ οἱ δυὸ νέοι συλλαμβάνονται. Γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ Χάρρυ, ὁ Τόνυ ὁμολογεῖ πὼς αὐτὸς παρέσυρε τὸν Σκώτ. Ὁ Χάρρυ ζητάει νὰ τιμωρηθοῦν, ὕστερα ὅμως, γιὰ χάρι τῆς Μπρέντα, τοὺς ἀπελευθερώνει. Μιὰ νύχτα ὁ Χάρρυ καὶ ὁ Φόρρεστ συλλαμβάνουν ἐπ' αὐτοφώρῳ δυὸ κακοποιοὺς καὶ ἀναγκάζονται νὰ τοὺς πυροβολήσουν. Ὁ ἕνας σωριάζεται καταγῆς νεκρός. Εἶναι ὁ Σκώτ. Ὁ Χάρρυ πιστεύει πὼς ὁ ἄλλος, ποὺ τοὺς ξέφυγε, ἦταν ὁ Τόνυ.

— Θὰ συνεχίσω τὶς ἔρευνες. Ἂν δὲν βροῦμε ἀρκετὰ στοιχεῖα ἐναντίον τοῦ Τόνυ, θὰ τὸν ἀφήσω ἐλεύθερο.

— Τότε φεύγω Χάρρυ.

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Χάρρυ βρίσκεται κοντὰ στὴ γυναίκα του.

— Φεύγεις;.. ποῦ πᾶς;

— Ἐκ' ἄσον ἐπιμένεις νὰ πιστεύῃς στὴν ἐνοχὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου, οἱ δρόμοι μας χωρίζουν. Ὅταν θὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι, δὲ θὰ μὲ βρῇς ἐκεῖ.

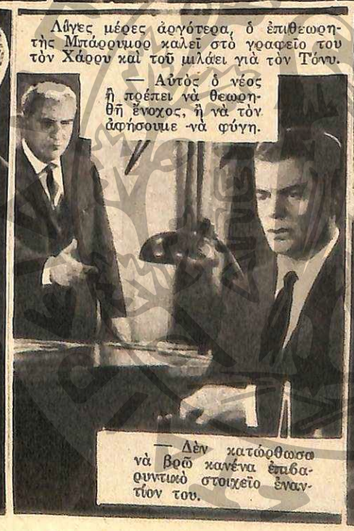
Καὶ ἡ Μπρέντα ἐγκαταλείπει τὸ γραφεῖο τοῦ Χάρρυ, ἀνοίγοντας μιὰ καινούργια πληγὴ στὴν ἤδη πονεμένη καρδιά του.

— Τί πρέπει νὰ κάνω, Θεέ μου;

Οἱ μέρες περνοῦν, χωρὶς νὰ δῇ πιὰ τὴν Μπρέντα. Ὁ Χάρρυ ξαναγυρίζει κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ μιὰ μέρα, μὴ ἀντέχοντας ἄλλο, σπάει τὸν τοῖχο τῆς σιωπῆς καὶ τὴν ρωτάει γιὰ τὴν Μπρέντα.

— Βλέπεις τὴν Μπρέντα, μητέρα;... Πές μου τί μπορῶ νὰ κάνω γι' αὐτήν;

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Μπάρνιμορ καλεῖ στὸ γραφεῖο του τὸν Χάρρυ καὶ τοῦ μιλάει γιὰ τὸν Τόνυ.

— Αὐτὸς ὁ νέος ἢ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἔνοχος, ἢ νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ φύγῃ.

— Δὲν κατώρθωσα νὰ βρῶ κανένα ἐπαρκῆ στοιχεῖο ἐναντίον του.

— Γι' αὐτὸ σκοτεύω νὰ τὸν ἀφήσω σήμερα. Ἐλεύθερο...

— Σύμφωνοι. Πάντως νὰ βάλῃς ἀνθρώπους μας νὰ τὸν παρακολουθοῦν!...

Ἐπειδὴ ὁ Τόνυ εἶναι ἀκόμα ἀνήλικος, ὁ Χάρρυ καλεῖ τὴν Μπρέντα στὸ γραφεῖο του καί, ἀντίθετα μὲ τὸ τί τοῦ ὑπαγορεύει ἡ καρδιά του, τῆς μιλάει ψυχρὰ καὶ τυπικά.

— Ὁ Τόνυ θὰ ξαναγυρίσῃ σήμερα στὸ σπίτι. Θέλω νὰ παρακολουθήσῃς κάθε του κίνησι.

— Ἡ ἀστυνομία μοῦ ζητάει νὰ συνεργαστῶ μαζί της;... αὐτὸ εἶναι ἀνώφελο. Ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν ἀδελφό μου!

— Εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ δείχνῃς ἐμπιστοσύνη στὸν ἀδελφό σου. Ἡ ἀστυνομία ὅμως δὲν μπορεῖ, ὅπως ἐσύ, νὰ πιστεύῃ τυφλὰ στὴν ἀθωότητά του.

— Οὔτε καὶ τώρα, ποὺ τὸν ἀφήνετε ἐλεύθερο;

Ὁ Χάρρυ ἀποφεύγει ν' ἀπαντήσῃ στὸ ἐρώτημα.

— Λυπᾶμαι γιὰ ὅλα, Μπρέντα.

—Ξέρω τὶς σκέψεις σου. Ἔλεγες πάντα πώς, κι' ὅταν ἀκόμα ἡ ἀστυνομία κάνει ἕνα λάθος, τὸ κάνει γιὰ τὸ καλὸ τοῦ συνόλου.

Ὁ σαρκασμὸς αὐτὸς τὸν πληγώνει.

— Ὁ Τόνυ θὰ ξαναγυρίσῃ σήμερα κοντά σου.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία.

Ἔτσι ἡ συνάντησι αὐτή, ἀπὸ τὴν ὁποία πολλὰ περίμενε, εἶναι γιὰ τὸν Χάρρυ μιὰ ἀπογοήτευσι.

— Ἡ κατανόησι ποὺ ἔδειχνε... Ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς ἔνωνε... ὅλα αὐτὰ εἶναι πιὰ γιὰ πάντα χαμένα;

Ἡ Μπρέντα πῆγε κι' αὐτὴ γεμάτη ἐλπίδες στὸ γραφεῖο τοῦ Χάρρυ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόσκλησί του. Τώρα νιώθει τύψεις γιὰ τὴν ψυχρὴ συμπεριφορά της.

— Δὲν κατώρθωσα νὰ τοῦ πῶ οὔτε μιὰ ἀπὸ τὶς λέξεις, ποὺ μοῦ ὑπαγόρευε ἡ καρδιά μου. Οὔτε κἂν προσπάθησα νὰ σπάσω τὸν πάγο, ποὺ μᾶς χώριζε. Γιατί φάντηκα τόσο σκληρή;... Κι' ὅμως θὰ ἔφτανε μιὰ λέξι, γιὰ νὰ νιώσουμε ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἄλλοτε εὐτυχισμένοι.

Αὐτὰ ὅμως θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν μιὰ καὶ δὲν ἔγιναν, ἡ Μπρέντα ἀντιμετωπίζει ἀποφασιστικὰ τὴν πραγματικότητα. Ὅταν ὁ Τόνυ ξαναγυρίζει στὸ σπίτι, προσπαθεῖ νὰ φανῇ ψύχραιμη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Ἀναγκάζεται νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ πὼς ὁ Χάρρυ κι' αὐτὴ ζοῦν χωρισμένοι καὶ τελικὰ ἀφήνει νὰ ξεχυθοῦν τὰ δάκρυά της, ποὺ μάταια προσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ.

— Δὲ μοῦ εἶπες τίποτα γιὰ τὶς δέκα μέρες, ποὺ πέρασες στὸ τμῆμα... Πῶς σὲ μεταχειρίστηκαν;

— Μὲ ἀνέκριναν σχεδὸν συνεχῶς. Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα. Οἱ ἀστυνομικοὶ κουράζονταν καὶ ἄλλαζαν, γιὰ νὰ συνεχίσουν. Ὅλοι τους ἐπέμειναν πὼς ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσω... Μοῦ προκαλοῦσαν ἀηδία!...

— Ὁ Χάρρυ ἤθελε νὰ σὲ βοηθήσῃ. Ἦταν ὁλοφάνερο τὸ ἐνδιαφέρον του.

— Οἱ δέκα αὐτὲς μέρες μὲ δίδαξαν πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ πιστεύω στὸ ἐνδιαφέρον του. Δὲν τὸ κατάλαβες κι' ἐσύ, αὐτό;

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀδελφούλα. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ κάνω νὰ κλάψῃς ξανά. Πᾶψε νὰ στενοχωριέσαι γιὰ ὅσα συνέβησαν... Δὲν εἶναι ἀκόμα ἀργά, γιὰ νὰ καταλάβῃς πὼς μπορεῖς νὰ ζήσῃς καὶ χωρὶς τὸ Χάρρυ!...

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ σκληρότης τῶν ἀστυνομικῶν προκάλεσε μιὰ ἀλλαγὴ στὸν Τόνυ. Οἱ ἄδικες ὑποψίες πλήγωσαν τὴν εὐαισθησία του καὶ φούντωσαν μέσα του ἕνα μῖσος, μιὰ ἐξέγερσι.

Ὁ Μπρόνσον τὸν ὑποδέχεται μ' ἕνα ἐγκάρδιο χαμόγελο.

— Γειάσου, Τόνυ. Τί γίνεσαι; Ἔμαθα πὼς πέρασες δύσκολες μέρες.

— Αὐτὸ ξεχάστηκε κιόλας. Τώρα θέλω ὅμως νὰ περάσω μερικὲς πολὺ εὐχάριστες ὧρες!..

Ὁ Τόνυ λέει στὴν ἀδελφή του νὰ μὴ τὸν περιμένῃ τὸ βράδυ καὶ βγαίνει. Ὅταν ἡ Μπρέντα μένῃ μόνη, ἀρχίζει νὰ βασανίζεται ἀπὸ σκοτεινὰ προαισθήματα.

... Κάτι συμβαίνει στὸν Τόνυ... Ἔχει ἀλλάξει πολὺ τελευταῖα.... Δὲν τὸν ἀναγνωρίζω...

Νοιώθει τὴν ἀνάγκη ν' ἀντιδράσῃ, νὰ κάνῃ καὶ ἄλλους νὰ πονέσουν... Κι' ἕνα βράδυ, πηγαίνει στὸ καμπαρὲ τοῦ Σπὴβ Μπρόνσον.

— Κύτταξε ποιός ἔρχεται, Σπήβ... Ὁ Τόνυ ἀναστήθηκε!...

— Διασκέδασε ὅσο θέλεις. Πιές, παῖξε, χόρεψε ἐλεύθερα. Κι' ἂν εἶσαι χωρὶς δουλειά, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. Ὑπάρχει πάντα δουλειὰ γιὰ σένα στὸ γκαρὰζ μου.

— Θἄρθω αὔριο!..

Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Τόνυ ξαναπαίρνει ἕνα ἐπικίνδυνο κατήφορο. Τὸ καταλαβαίνει καὶ ὁ ἴδιος, μὰ δὲν κάνει τίποτα γιὰ νὰ σταματήσῃ. Ἐργάζεται τὴν ἡμέρα στὸ γκαράζ καὶ τὸ βράδυ παίζει χαρτιὰ καὶ χάνει. Ὁ Στὴβ εἶναι ὅμως πάντα πρόθυμος νὰ τοῦ δανείσῃ χρήματα.

— Πάλι ἀτυχία χθὲς, Τόνυ, ἔ;... Ἔχασες πολλὰ στὸ πόκερ!..

— Ναί, χρωστάω κάτι χρήματα στὸν Μπὼμπ Μάρραιη.

— Δὲν τοῦ δφείλεις δεκάρα. Πλήρωσα ἐγώ.

— Πάλι; Ἀναρωτιέμαι πότε θὰ βαρεθῇς νὰ μοῦ κάνῃς τὸν τραπεζίτη, Στήβ;

—Τί σὲ νιάζει; Φίλοι δὲν εἴμαστε; Θ' ἀλλάξῃ ἡ τύχη καὶ τότε μοῦ ἐπιστρέφεις τὰ χρήματα, μὲ τὸν τόκο τους!..

...Παίζει μαζί μου, ὅπως ἡ γάτα μὲ τὸ ποντικό. Τὸ ξέρω.. Ἂς μ' εὐνοοῦσε ἕνα βράδυ ἡ τύχη νὰ κερδίσω στὸ πόκερ!..

Μιὰ εὔνοια τῆς τύχης. Αὐτὸ ζητάει, αὐτὸ περιμένει ὁ Τόνυ καὶ τὸν καταλαμβάνει ὁ πυρετὸς τοῦ παιχνιδιοῦ. Τοῦ γίνεται ἀθεράπευτη ἀρρώστια. Ὁ Στὴβ ἐξακολουθεῖ πρόθυμα νὰ τὸν δανείζῃ καὶ ὁ Τόνυ μαντεύει τὶς σκέψεις του, ἀλλὰ δὲν κάνει τίποτα, γιὰ νὰ σταματήσῃ, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δίχτυα του.

Ἡ Μπρέντα καταλαβαίνει πὼς ὁ Τόνυ ἄλλαξε. Δὲν μπορεῖ ὅμως ν' ἀσχοληθῇ πολὺ μαζί του, γιατὶ ξανάρχισε νὰ ἐργαάζεται καὶ τὸν βλέπει μόνο μερικὰ λεπτὰ κάθε πρωί.

— Ἀπόψε γύρισες πάλι πολὺ ἀργά, Τόνυ. Στὶς τρεῖς, δὲν ἦσουν ἀκόμα ἐδῶ...

—Ἤμουν μὲ μερικοὺς φίλους. Προσπαθῶ νὰ ξεχάσω κοντά τους τὴν... καλωσύνη τοῦ Χάρρυ.

—Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ κρατήσῃς λίγο συντροφιά. Εἶμαι τόσο μόνη τὰ βράδυα!..

—Νὰ μὲ συγχωρῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ μοιραστῶ τὴ θλίψι του, ἐπειδὴ ὁ ἄντρας σου ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι!

Ἡ θλίψι της... Αὐτὴ ἡ θλίψι, ποὺ γίνεται κάθε μέρα πιὸ μεγάλη, πιὸ πικρή. Καὶ στὴν ὁποία ἔρχεσται νὰ προστεθῇ ἡ ἀνησυχία, ποὺ τῆς προξενεῖ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀδελφοῦ της.

—Χάρρυ, πόσο σὲ χρειάζομαι... Πῶς ὅμως νὰ στὸ πῶ;.. Πῶς νὰ ξητήσω τὴ βοήθειά σου;..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ "ΦΑΝΤΑΣΜΑ,, ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο "ΠΡΑΚΤΩΡ 007,, ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΠΟΝΤ ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΑΝ. ΦΛΕΜΙΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

"Επειτα ἀπ' ὅσα εἶδε ὁ Μπὸντ στὴν ὑποβρύχια ἔρευνά του, ὁ Λάϊτερ συμφωνεῖ πὼς εἶναι βάσιμες οἱ ὑποψίες του. "Αλλωστε κι' ἐκεῖνος ἐξακρίβωσε ὅτι βρίσκεται πάνω στὸ γιὸτ, μὲ ψευδώνυμο, ὁ πυρηνικὸς φυσικὸς Κότζε, πρᾶγμα ποὺ ἐνισχύει τὶς ὑπόνοιες. Πρέπει ὡστόσο νὰ προχωρήσουν μὲ πολλὴ προσοχή, ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη θετικὰ στοιχεῖα. Κάνουν λοιπὸν μιὰ ἔρευνα, μ' ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο, καὶ ἀνακαλύπτουν τὸ βυθισμένο καὶ κρυμμένο «Βιντικάτορ» καὶ τὸ πτῶμα τοῦ Πετάτσι. Πρέπει τώρα νὰ ἀνακαλύψουν πότε θὰ φορτωθοῦν οἱ βόμβες στὸ «Δίσκο», ὥστε νὰ ἐπέμβῃ ἐγκαίρως τὸ ὑποβρύχιο «Μάντα», ποὺ πρόκειται νὰ φτάσῃ στὸ Νασσάου ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Συγχρόνως ὁ Μπὸντ ἔχει κι' ἕνα ἄλλο σχέδιο. Τηλεφωνεῖ στὴ Ντομινὸ καὶ τῆς δίνει ραντεβοὺ γιὰ νὰ κολυμπήσουνε.

10ον

Ὁ Μπὸντ ἔφαγε τὸ σάντουϊτς καὶ ἤπιε τὸ οὐΐσκυ ποὺ τοῦ εἶχαν σερβίρει. Μελαγχολοῦσε λιγάκι στὴ σκέψι πὼς θἄπαιρνε ἀναγκαστικὰ ἄσχημη τροπὴ τὸ ραντεβοῦ του μὲ τὴ Ντομινό, ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ τόσο ὄμορφα μαζί της...

Τύλιξε τὸ μαγιό του σὲ μιὰ πετσέτα, φόρεσε ἕνα μπλὲ σκούρο πουκάμισο καὶ κρέμασε ἀπ' τὸν ὦμο του τὸ μετρητὴ Γκάϊγκερ τοῦ Λάϊτερ. Κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη. "Εμοιαζε σὰν ἕνας ὁποιοσδήποτε τουρίστας, μὲ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή του. Ψαχούλεψε τὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς εἶχε πάρει μαζί του τὴν ταυτότητα τοῦ Πετάτσι. Καὶ ξεκίνησε.

Τὸ «Λάντ Ρόβερ» τῆς ἀστυνομίας τὸν περίμενε ἀπ' ἔξω. "Ηταν γερὸ ἁμάξι, ἀλλὰ μὲ ἀξιοθρήνητη συσπανσιόν.

Ὁ ἥλιος ζεματοῦσε. "Οταν ὁ Μπὸντ βρῆκε τὸ λιμανάκι καὶ παρκάρισε τὸ αὐτοκίνητο σὲ ἕναν ἴσκιο, τὸ μόνο ποὺ ποθοῦσε ἦταν νὰ βουτήξῃ στὴ θάλασσα καὶ νὰ μὴ ξαναβγῇ πιά...

Ἡ καλύβα ἦταν «στὺλ Ροβινσῶνος», ἀπὸ καλάμια καὶ ψάθες. Τὴν ἀποτελοῦσαν δυὸ μικρὰ δωμάτια, δυὸ ἀποδυτήρια — τὸ ἕνα γυναικεῖο, καὶ τὸ ἄλλο ἀνδρικό.

Ὁ Μπὸντ ἄλλαξε καὶ ξαναβγῆκε ἔξω, στὸν ἥλιο. Ἡ μικρὴ ἀμμουδιὰ σχημάτιζε ἕνα ἡμικύκλιο, περικλεισμένο στὶς δυὸ ἄκρες του ἀπὸ βράχους.

Ἡ κοπέλλα δὲ φαινόταν πουθενά.

Ὁ Μπὸντ προχώρησε μερικὰ βήματα μέσα στὸ ρηχό, ζεστὸ νερό, καὶ βούτηξε ὕστερα στὰ βαθειά. Παρέτεινε τὸ μακροβούτι του ὅσο περισσότερο μποροῦσε, ἀπολαμβάνοντας τὸ θαμμάσιο δροσερὸ χάδι πάνω στὸ δέρμα του. "Επειτα ξαναβγῆκε στὴν ἐπιφάνεια καὶ κολύμπησε ἀργά, περιμένοντας νὰ δῇ νὰ ξεπροβάλλῃ ἡ Ντομινό. Μὰ δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ οὔτε ἴχνος της.

"Επειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ Μπὸντ ξαναγύρισε στὴν ἀκρογιαλιά, διάλεξε ἕνα μέρος ὅπου ἡ ἄμμος ἦταν σφιχτή, ξάπλωσε μπρούμυτα κι' ἀκούμπησε τὸ πηγούνι του στὰ διπλωμένα μπράτσα του.

Σὲ λίγο κάτι τὸν ἔκανε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του. Εἶδε τότε μιὰ λεπτὴ γραμμὴ ἀπὸ φουσκάλες μέσα στὸ νερό, ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του. "Οταν ἔφτασαν στὰ ρηχά, ὁ Μπὸντ μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸν κίτρινο κύλινδρο τοῦ ὀξυγόνου ἑνὸς βατραχανθρώπου, μιὰ μάσκα κι' ἕνα κύμα ἀπὸ μαῦρα μαλλιά. "Ηταν ἡ Ντομινό.

Βγῆκε στὰ ρηχά, ἀνασηκώθηκε πάνω στὸν ἕνα ἀγκώνα της κι' ἔβγαλε τὴ μάσκα της.

—Ἀφῆστε τὶς ὀνειροπολήσεις κι' ἐλᾶτε νὰ μὲ βοηθήσετε, εἶπε αὐστηρά.

Ὁ Μπὸντ σηκώθηκε καὶ προχώρησε μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος της.

—Τί σᾶς συνέβη; τὴ ρώτησε. Σᾶς ρίχτηκε κανένας καρχαρίας;

—Ἀφῆστε τὰ ἀνόητα ἀστεῖα! γκρίνιασε ἐκείνη. Μπήκανε στὸ πόδι μου κάμποσα ἀγκάθια ἀπὸ ἀχινούς. Πρέπει νὰ τὰ βγάλουμε... Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀπαλλάξετέ με ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναπνευστικὴ συσκευή. "Ετσι βαρειὰ ποὺ εἶναι, δὲ μπορῶ νὰ σηκωθῶ ὀρθια.

Ὁ Μπὸντ τὴ βοήθησε. Τῆς πῆρε τὴ συσκευὴ καὶ τὴν ἀκούμπησε στὴν ἀμμουδιά. Ἡ κοπέλλα εἶχε καθήσει τώρα μέσα στὸ ρηχὸ νερὸ καὶ ἐπιθεωροῦσε τὴν πατοῦσα τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ της.

—Βρῆκα μόνο δυὸ ἀγκάθια, εἶπε. Δύσκολα ὅμως θὰ βγοῦνε!

Ὁ Μπὸντ ξαναπῆγε κοντά της καὶ γονάτισε δίπλα της. Τὰ δυὸ μαῦρα σημαδάκια βρίσκονταν κάτω ἀπ' τὸ μεσαῖο δάχτυλό της, κοντὰ - κοντά.

Ὁ Μπὸντ σηκώθηκε καὶ τῆς ἄπλωσε τὸ χέρι του.

—Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε στὴ σκιά, τῆς εἶπε. Μπορεῖ νὰ κάνουμε πολλὴ ὥρα νὰ τὰ βγάλουμε... Μὴν πατήσετε ὅμως χάμω τὸ πόδι σας, γιατὶ θὰ χωθοῦνε πιὸ βαθειά. Καλύτερα νὰ σᾶς σηκώσω στὰ χέρια.

Ἡ Ντομινὸ γέλασε.

—Ἐν τάξει, ἥρωά μου! εἶπε. Κυττάχτε ὅμως μὴ μὲ πετάξετε χάμω...

Σήκωσε τὰ δυό της χέρια. Ὁ Μπὸντ ἔσκυψε καὶ πέρασε τὸ ἕνα του μπράτσο κάτω ἀπ' τὰ γόνατά της καὶ τὸ ἄλλο ἀπ' τὶς μασχάλες της. Ἐκείνη ἔβαλε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του.

Τὴ σήκωσε εὔκολα. Στάθηκε ἕνα λεπτὸ μέσα στὸ νερό. Τὴν κύτταξε. Τὰ λαιμητρά της μάτια τοῦ λέγανε «ναί». Τὸ πρόσωπό της ἦταν γυρισμένο πρὸς τὰ πάνω.

"Εσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ τὴ φίλησε φλογερὰ στὸ μισάνοιχτο στόμα της ποὺ περίμενε.

Τὰ μαλακὰ χείλη της ἀπάντησαν στὸ φιλί του. "Οταν ἀποτραβήχτηκε ἐπὶ τέλους, τοῦ εἶπε λίγο λαχανιασμένη:

—Δὲν ἔπρεπε νὰ πάρετε προκαταβολικὰ τὴν ἀμοιβή σας!

—Μὰ ἦταν ἀκριβῶς μιὰ μικρὴ προκαταβολή, ἀπάντησε ὁ Μπόντ, ἐνῶ τὴν πήγαινε σ' ἕνα σκιερὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Τὴν ἄφησε χάμω, στὴ μαλακὴ ἄμμο. Ἐκείνη ἔβεσε τὰ χέρια της πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ μὴν πάῃ ἄμμος στὰ μαλλιά της καὶ περίμενε, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα...

Ὁ Μπὸντ ἔνιωσε νὰ χάνῃ τὴν αὐτοκυριαρχία του.

—Γυρίστε μπρούμυτα, τῆς εἶπε.

Ἐκείνη ὑπάκουσε. Ὁ Μπὸντ γονάτισε δίπλα της καὶ ἀνασήκωσε τὸ δεξιό της πόδι. Τὸ ἔνιωθε μέσα στὴ φούχτα του, μικρὸ καὶ μηλακό, σὰν αἰχμαλωτισμένο πουλάκι.

Σκούπισε τὴν ἄμμο καὶ ἀνοιξε τὰ λυγισμένα δάχτυλά της. Ἔσκυψε ὕστερα καὶ κόλλησε τὰ χείλη του ἐκεῖ ποὺ ξεπροβάλλανε λίγα τὰ σπασμένα ἀγκάθια τοῦ ἀχινοῦ. Ρούφηξε δυνατὰ γιὰ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας.

—Δὲ γίνεται τίποτε ἔτσι, εἶπε. Πρέπει νὰ σᾶς πονέσω λιγάκι. Ἀλλιῶς θὰ φᾶμε ὅλη τὴ μέρα! Εἶσαστε σύμφωνη;

Ἐκείνη ἔσφιξε τοὺς μῦς της, γιὰ νὰ βαστήξῃ τὸν πόνο.

—Ναί, ἀπάντησε μονάχα.

Ὁ Μπὸντ ἔχωσε τὰ δόντια του στὴ σάρκα, γύρω ἀπ' τὰ ἀγκάθια, δάγκασε ὅσο πιὸ μαλακὰ μποροῦσε καὶ ρούφηξε μὲ δύναμι. Τὸ πόδι τινάχτηκε, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Σταμάτησε λίγο, γιὰ νὰ φτύσῃ μερικὰ κομματάκια ἀπ' τὰ ἀγκάθια. Τὰ δόντια του εἶχαν ἀφήσει ἄσπρα σημάδια, καὶ ἀπ' τὶς δυὸ μικρὲς τρύπες εἶχε ἀναβλύσει λίγο αἷμα.

Ὁ Μπὸντ τὸ σκούπισε καὶ βεβαιώθηκε πὼς εἶχαν βγῆ σχεδὸν τ' ἀγκάθια.

—Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔφαγα... μιὰ γυναίκα! εἶπε. Δὲν ἦταν ἄσχημο...

Ἡ Ντομινὸ ἔκανε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας, ἀλλὰ δὲ μίλησε.

Ὁ Μπὸντ ἤξερε πόσο θὰ εἶχε πονέσει.

—Μπράβο σας! εἶπε. Εἶσαστε ἡρωίδα! Λοιπόν, ἄλλη μιὰ δαγκωματιά...

Τῆς ἔδωσε ἕνα καθησυχαστικὸ φιλὶ στὴ φτέρνα κι' ὕστερα ξανάρχισε τὴ δουλειά του, μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ χείλη.

Σὲ ἕνα - δυὸ λεπτά, ἔφτυνε καὶ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῶν ἀγκαθιῶν. Εἶπε στὴ Ντομινὸ πὼς εἶχε τελειώσει, καὶ ἄφησε μαλακὰ τὸ πόδι της χάμω.

—Δὲν πρέπει τώρα νὰ πάῃ ἄμμος στὴ μικρὴ πληγή, πρόσθεσε. Ἐλᾶτε! Θὰ σᾶς πάρω πάλι στὰ χέρια, θὰ σᾶς πάω στὴν καλύβα, γιὰ νὰ φορέσετε τὰ πέδιλά σας.

Ἐκείνη γρύισε ἀνάσκελα. Τὰ μαῦρα μακριὰ τσίνορά της ἦταν ὑγρὰ ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ πόνου της. Τὰ σκούπισε μὲ τὸ χέρι της καὶ εἶπε, κυττάζοντας τον σοβαρά:

—Εἶσαστε ὁ πρῶτος ἄντρας ποὺ μ' ἔκανε νὰ κλάψω.

Τοῦ ἁπλωσε πάλι τὰ μπράτσα της, μὲ ἐμπιστοσύνη ἐγκατάλειψι...

Ἐκείνος ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ φίλησε τὸ στόμα της ποὺ περίμενε. Τὴν πῆγε ὡς τὴν καλύβα. Μπῆκε μέσα κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα...

10ον

Ἀκουμπισμένος στὸν ἕνα ἀγκώνα του, ὁ Μπὸντ κύτταζε τὴν ὁμορφη κοπέλλα, ποὺ ἦταν ξαπλωμένη δίπλα του. Εἶχε λίγο ἰδρώτα κάτω ἀπ' τὰ μάτια της καὶ στὰ μελίγγια. Στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ της γτυποῦσε δυνατὰ ὁ σφυγμός.

Τὰ μισάνοιχτά της μάτια κυτταζαν μὲ περιέργεια τὸ Μπόντ, σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

—Λυπᾶμαι γι' αὐτὰ ποὺ ἔγινε... τῆς εἶπε ἐκείνος. Δὲν ἔπρεπε...

Ἡ Ντομινὸ χαμογέλασε, διασκεδάζοντας μὲ τὰ λόγια του:

—Μιλᾶς σὰν κοπελλίτσα, πολὺ τῆς συνέβη αὐτὸ γιὰ πρώτη φορά,

— Μπαμπᾶ!... Ἔφτιαξα ἕνα συντριβάνι!..

ἀπάντησε. Μήπως θέλεις νὰ τὸ ἐξομολογηθῆς στὴ μαμά σου;

'Ο Μπόντ ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε τρυφερά, στὰ λακκουδάκια ποὺ σχημάτιζαν τὰ χείλη της στὶς γωνιές.

—"Ελα νὰ κολυμπήσουμε λίγο, τῆς πρότεινε, "Υστερα θὰ τὰ ποῦμε.

Σηκώθηκε ὄρθιος καὶ τῆς ἅπλωσε τὰ χέρια του. Τοῦ ἔδωσε κι' ἐκείνη τὰ δικά της. Τὴν τράβηξε πάνω καὶ τὴν ἐσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ κορμί της κόλλησε δίψασμένα στὸ δικό του. Ἐκεῖνος τὴ χάιδεψε. Λυπότανε, γιατὶ ἤξερε πὼς τοὺς ἀπομένανε μονάχα λίγα λεπτὰ εὐτυχίας...

— Πᾶμε, Ντομινό, τῆς εἶπε. Δὲν θὰ σοῦ κάνη κακὸ στὰ πόδια ἡ ἅμμος. Ψέμματα σοῦ τὸ εἶχα πῆ πρὶν ἀπὸ λίγο, γιὰ νὰ βρῶ εὐκαιρία νὰ σὲ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου.

—Κι' ἐγὼ σοῦ εἶπα ἕνα ψέμμα, ὅταν βγῆκα ἀπ' τὴ θάλασσα. Δὲ μὲ πονούσανε τόσο πολὺ ἐκεῖνα τ' ἀγκάθια. Καὶ μπορούσα εὔκολα νὰ τὰ βγάλω μονάχη μου, ἂν ἤθελα, ὅπως κάνουν οἱ ψαράδες. Ξέρεις τὸν τρόπο;

'Ο Μπόντ γέλασε.

—Ναί, τὸν ξέρω. Μὰ προτιμοῦσα ἐκεῖναν ποὺ μεταχειρίστηκα ἐγώ!... Ἔμπρός, τώρα, στὴ θάλασσα!

Τὴν ξαναφίλησε. "Εκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ κύτταξε τὸ κορμί της, γιὰ νὰ θυμηθῆ πῶς ἦταν φτιαγμένο... "Υστερα στράφηκε ἀπότομα, ἔτρεξε πρὸς τὴ θάλασσα καὶ βούτηξε.

"Οταν ξαναβγῆκε στὴν ἀκρογιαλιά, ἐκεῖνη ἦταν ἤδη ἕξω καὶ ντυνότανε. 'Ο Μπόντ σκουπίστηκε. Τῆς ἁπαντοῦσε τώρα μὲ μονοσύλλαβα. 'Η κοπέλλα πρόσεξε ἐπὶ τέλους αὐτὴ τὴν ἀλλαγή του.

—Μὰ τί ἔπαθες, Τζάιμς; ἀπόρησε. Συμβαίνει τίποτα;

—Ναί, ἀγάπη μου...

Καθὼς φοροῦσε τὸ πανταλόνι του, ὁ Μπόντ ἄκουσε τὸ μεταλλικὸ κρότο τῆς χρυσῆς ἁλυσίδιτσας ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του.

—Πᾶμε νὰ καθήσουμε κάπου, πρόσθεσε. "Εχω νὰ σοῦ μιλήσω.

Διάλεξε ἕναν ἴσκιο, πάνω ἀπ' τὴν καλύβα. 'Εκείνη στάθηκε μπροστά του καὶ τὸν κύτταξε προσεχτικά, προσπαθώντας νὰ διαβάσῃ στὴ φυσιογνωμία του.

'Ο Μπόντ ἀπόφυγε τὰ μάτια της. Κάθησε κι' ἐκείνη δίπλα του, ὄχι ὅμως πολὺ κοντά του.

—Θὰ μοῦ πῆς τίποτε δυσάρεστο; ρώτησε. 'Εμπρός, μίλησε γρήγορα. "Εννοια σου, δὲ θὰ βάλω τὰ κλάματα. Μήπως θὰ μοῦ ἀναγγείλης πὼς φεύγεις κι' ἐσύ;

—Δὲν πρόκειται γιὰ μένα, Ντομινό, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀδελφό σου.

'Η κοπέλλα ἀνασκίρτησε καὶ πρόφερε μὲ χαμηλὴ, λίγο τρεμουλιαστὴ φωνή:

—Λέγε. Σ' ἀκούω.

'Ο Μπόντ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὴν χρυσὴ ταυτότητα καὶ τῆς τὴν ἔδωσε, ἀμίλητος.

'Εκείνη τὴν πῆρε. Μόλις πού τῆς ἔρριξε μιὰ ματιά. Κύτταξε ὕστερα ἀλλοῦ καὶ μουρμούρισε:

—Πέθανε, λοιπόν;... Τί τοῦ συνέβη;

—Εἶναι μιὰ ἱστορία μεγάλη καὶ ἄσχημη. 'Αφορᾷ καὶ τὸ φίλο σου, τὸ Λάργκο... Πρόκειται γιὰ μιὰ σοβασώτατη συνωμοσία. Βρισκόμαι τώρα ἐδῶ γι' αὐτὴν ἀκριβῶς, σταλμένος ἀπὸ τὴν Κυβέρνησί μου. Εἶμαι ἕνα εἶδος ντετέκτιβ.

»Σοῦ τὰ λέω ὅλ' αὐτὰ καὶ θὰ σοῦ πῶ καὶ τὰ ὑπόλοιπα, γιατὶ θὰ πεθάνουν ἑκατοντάδες, ἴσως χιλιάδες, ἄνθρωποι, ἂν δὲ μὲ βοηθήσης γιὰ νὰ τὸ προλάβω... Νά γιατὶ σοῦ ἔδειξα αὐτὴ τὴν ταυτότητα. Σ' ἐκανα νὰ πονέσης, γιὰ νὰ μὲ πιστέψης. Παραδαίνω ἔτσι τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου... ἀλλὰ δὲ γινόταν ἀλλιῶς. Πάντως· ὅ,τι κι' ἂν γίνη, ὁ,τι κι' ἂν ἀποφασίσης νὰ κάνης, ἐμπιστεύομαι σὲ σένα πὼς δὲ θὰ ἐπαναλάβης ὅσα σοῦ λέω.

—"Α, γι' αὐτό, λοιπόν, ἔκανες ἔρωτα μαζί μου! Γιὰ νὰ γίνω ὄργανό σου. Καὶ τώρα μὲ ἐκβιάζεις μὲ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ μου.

'Η κοπέλλα πρόσερε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ σφιγμένα δόντια.

—Σὲ μισῶ, σὲ μισῶ, σὲ μισῶ! ψιθύρισε ξεψυχισμένα.

—'Ο ἀδελφός σου δολοφονήθηκε ἀπ' τὸ Λάργκο, ἡ κατὰ διαταγήν του, εἶπε ψυχρὰ ὁ Μπόντ. Αὐτὸ τὴ ρα νὰ σοῦ πῶ. Μὰ ὕστερα... σ' ἀγάπησα, σὲ πόθησα. "Οταν ἔγινε αὐτό, θἄπρεπε νὰ εἶχα τὴ δύναμι νὰ τὸ ἀποφύγω. Ἀλλὰ δὲ μπόρεσα. Παραδέχομαι πὼς ἦταν ἀσυγχώρητο αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Ἀλλὰ ἤσουν τόσο ὅμορφη!

Σταμάτησε λίγο κι' ὕστερα συνέχισε:

—"Ακουσε τώρα τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ, καὶ προσπάθησε νὰ ξεχάσης τὸ μῖσος σου γιὰ μένα. Θὰ καταλάβῃς ἀμέσως πὼς ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲν εἴμαστε τίποτε σ' ὅλ' αὐτά. Πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σπουδαιότερο ἀπὸ μᾶς, ἀπὸ τὰ συναισθήματά μας.

Χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησι καὶ τὰ σχόλια τῆς κοπέλλας, τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα, ἀπ' τὴν ἀρχή. Προχωροῦσε σιγὰ - σιγά, χωρὶς νὰ παραλείπῃ τίποτα. Τὸ μόνο ποὺ δὲν ἀνάφερε, ἦταν πὼς θὰ ἔφτανε τὸ «Μάντα».

—"Οπως βλέπεις, εἶπε τελειώνοντας, δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα, ὅσο αὐτὲς οἱ βόμβες δὲν βρίσκονται πάνω στὸ «Δίσκο». Μέχρι νὰ φτάσῃ αὐτὴ ἡ στιγμή, ὁ Λάργκο ἔχει ἕνα τέλειο ἄλλοθι, μὲ τὸ δῆθεν κυνήγι τοῦ θησαυροῦ του. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ τὸν συσχετίζῃ μὲ τὸ κλεμμένο ἀεροπλάνο ἢ μὲ τὸ «Φάντασμα». "Αν ἐπέμβουμε τώρα, μὲ κάποια πρόφασι, ἂν βάλουμε φρουρὰ στὸ πλοῖο ἢ τὸ ἐμποδίσουμε νὰ σαλπάρῃ, θὰ ἀναβληθῆ ἁπλῶς γιὰ λίγο ἡ ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου τοῦ «Φαντάσματος».

»Μονάχα ὁ Λάργκο κι' οἱ ἄνθρωποί του ξέρουν ποῦ εἶναι κρυμμένες οἱ βόμβες. "Αν τὸ ἀεροπλάνο του γιὸτ πῆγε τώρα νὰ τὶς βρῆ, θὰ διατηρῆ ὁπωσδήποτε ἐπαφὴ μὲ τὸ «Δίσκο», μὲ τὸν ἀσύρματο. Ἐφόσον παρουσιαστῆ δὲ κάτι ἀπρόοπτο, τὸ ἀεροπλάνο μπορεῖ νὰ ἀφήση τὶς βόμβες στὴν ἀρχικὴ κρυπτη τους ἢ σὲ κάποιαν ἄλλη, νὰ τὶς βουλιάξη ὁπουδήποτε, σὲ ρηχὰ νερά, καὶ νὰ ξαναπάη νὰ τὶς πάρῃ ὅταν ἡσυχάσουν τὰ πράγματα. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ κάνη κι' ὁ «Δίσκος» εἴτε κάποιο ἄλλο πλοῖο ἢ ἀεροπλάνο, στὸ μέλλον.

»'Ο ἀρχηγὸς τοῦ «Φαντάσματος» — ὁποιος κι' ἂν εἶναι καὶ ὅπου κι' ἂν κρύβεται — θὰ πληροφορήση τὸν πρωθυπουργὸ μας πὼς ἀλλάξαν τὰ σχέδιά του. Καί, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, θὰ μᾶς στείλη ἕνα καινούργιο τελεσίγραφο. Αὐτὴ τὴ φορά, θὰ μᾶς δίνη προθεσμία μόνο 24 ὡρῶν γιὰ νὰ τοῦ ρίξουμε τὸ χρυσάφι. Οἱ ὅροι του θὰ εἶναι πιὸ σκληροί, καὶ θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ τοὺς δεχτοῦμε.

»"Οσο δὲ βρίσκομε τὶς βόμβες, ἡ ἀπειλὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ὑπάρχῃ. Τὸ καταλαβαίνεις;

—Ναί! Μὲ τί πρέπει νὰ γίνη; 'Η φωνὴ τῆς κοπέλλας ἦταν τραχειά. Τὰ μάτια της ἀστράφτανε ἄγρια. Κύτταζε τὸν Μπόντ, δὲν ἔβλεπε ὅμως αὐτόν, ἀλλὰ τὸ Λάργκο... ὄχι τὸ μεγάλο συνωμότη, ἀλλὰ τὸ δολοφόνο τοῦ ἀδελφοῦ της!

—Πρέπει νὰ μάθουμε πότε οἱ βόμβες θὰ βρίσκωνται πάνω στὸ «Δίσκο», τῆς ἐξήγησε ὁ Μπόντ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ σπουδαῖο... Τότε θὰ δράσουμε ἀστραπιαία, κεραυνοβόλα... "Εχουμε ἕνα μεγάλο «ἀτού» μὲ τὸ μέρος μας: ὅτι ὁ Λάργκο θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀπόλυτα σίγουρο. 'Εξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι τὸ θανυμάσιο σχέδιο προχωρεῖ κανονικά. Καταλαβαίνεις πόσο μᾶς βοηθεῖ αὐτό!

—Καὶ πῶς θὰ μάθετε πότε θὰ φορτωθοῦνε οἱ βόμβες στὸ γιώτ;

—Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ πῆς ἐσύ.

—Ναί, ἀπάντησε ἀδιάφορα ἡ Ντομινό, ἀλλὰ κι' ἐγὼ πῶς θὰ τὸ μάθω; Καὶ πῶς θὰ σᾶς τὸ πῶ; 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι παιπτόνηρος... Μονάχα μιὰ ἀνοησία ἔκαμε: Θέλησε νὰ ἔχη μαζί του μιὰ φιλενάδα, ἐνῶ ἔπαιζε ἕνα τέτοιο τεράστιο παιγνίδι.

'Αφοῦ σταμάτησε μιὰ στιγμή, πρόσθεσε:

—Τὸ «Φάντασμα» ἔκανε κακὴ ἐκλογή. "Επρεπε νὰ ξέρη πὼς ὁ Λάργκο δὲ μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς γυναῖκα...

—Πότε σοῦ εἶπε ὁ Λάργκο νὰ βρίσκεσαι στὸ πλοῖο;

—Στὶς 5. Θἀφθῆ νὰ μὲ πάρη ἡ Βενζινάκατος ἀπὸ τὴν Παλμύρα. 'Ο Μπόντ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

—Τώρα εἶναι 4, εἶπε. "Εχω μαζί μου τὸ μετρητὴ Γκάϊγκερ. Εἶναι εὔκολη ἡ χρῆσι του, θὰ σοῦ τὴ δείξω. Θὰ σὲ εἰδοποίηση ἀμέσως, ἂν οἱ βόμβες βρίσκωνται στὸ γιώτ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θὰ ἀναβοσβήνῃ πολλὲς φορὲς στὴ σειρὰ τὸ φῶς τῆς καμπίνας σου. Θὰ τὸ δοῦμε ἀπὸ τὸ φινιστρίνι καὶ θὰ καταλάβουμε... "Εχουμε βάλει ἀνθρώπους μας νὰ ἐπιβλέπουν κρυφὰ τὸ πλοῖο. Θὰ τοὺς ποῦμε νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν ἀμέσως, μόλις δοῦνε τὸ σινιάλο σου... "Υστερα μπορεῖς ν' ἀναλλαγῆς ἀπὸ τὸ μετρητὴ Γκάϊγκερ, πετῶντας τον στὴ θάλασσα.

—Τὸ σχέδιό σου εἶναι γελοῖο, παρατήρησε περιφρονητικὰ ἡ Ντομινό. Εἶναι σὰν τὶς ἀνοησίες ἐκεῖνες ποὺ γράφουνε τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα... Στὴν πραγματικὴ ζωή, δὲν πηγαίνει κανεὶς στὴν καμπίνα του, ν' ἀναβοσβήνῃ τὸ φῶς, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους του!

"Ακουσε! "Αν εἶναι ἐκεῖ οἱ βόμβες, θὰ παρουσιαστῶ στὸ κατάστρωμα, γιὰ νὰ μὲ δοῦν οἱ ἄνθρωποί σου. Αὐτὸ θὰ φανῆ ἀπολύτως φυσικό... "Αν πάλι δὲν εἶναι οἱ βόμβες στὸ γιώτ, θὰ μείνω στὴν καμπίνα μου...

—'Εν τάξει. Κάνε ὅπως νομίζεις... Μὰ θὰ κρατήσης τὸ λόγο σου, ἔ;

—Καὶ βέβαια! Φτάνει μονάχα νὰ μπορέσω νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴ σκοτώσω τὸ Λάργκο ὅταν τὸν ἀντικρύσω... 'Αλλ' ἁπαιτῶ νὰ πεθάνη ὁπωσδήποτε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅταν πέση στὰ χέρια σας.

'Η Ντομινὸ μιλοῦσε σοβαρὰ καὶ ψύχραιμα, κυττάζοντας τὸν Μπόντ σὰν νὰ ἦταν πράκτορας ταξιδιῶν καὶ νὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ τῆς κρατήση μιὰ θέσι στὸ τραῖνο...

—'Αμφιβάλλω ἂν μπορῆ νὰ γίνη αὐτό, ἀπάντησε ἐκείνος με εἰλικρίνεια. Πιστεύω πὼς ὅσοι βρίσκονται στὸ γιὸτ θὰ καταδικασθοῦνε σὲ ἰσόβια.

'Η κοπέλλα σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε:

—"Εστω! Αὐτὸ εἶναι χειρότερο κι' ἀπὸ τὸ θάνατο... Δεῖξε μου τώρα πῶς λειτουργεῖ τὸ μηχάνημα.

Σηκώθηκε κι' ἔκανε λίγα βήματα στὴν ἀκρογιαλιά, φάνηκε ὕστερα σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε. Κύτταξε τὴ χρυσὴ ταυτότητα ποὺ κρατοῦσε. Στράφηκε, προχώρησε ὣς τὴ θάλασσα καὶ κάρφωσε τὴ ματιά της στὰ ἤσυχα νερά. Πρόφερε σιγὰ μερικὲς λέξεις, ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ τὶς ἀκούσῃ ὁ Μπόντ. "Υστερα ἔσκυψε λίγο καὶ πέταξε μὲ ὅλη της τὴ δύναμι τὴν ταυτότητα στὴ θάλασσα, ὅσο μακρύτερα ἔφτανε.

Κύτταξε τοὺς μικροὺς κύκλους ποὺ ἀνησυχίσθηκαν στὸ μέρος ὅπου εἶχε βουλιάξει. "Οταν ἠρέμησε πάλι τὸ νερό, ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Μπόντ.

'Εκεῖνος τῆς ἔδειξε πῶς νὰ χειρίζεται τὸ μετρητή, χωρὶς ὅμως τὸ «ρολόϊ» τοῦ χεριοῦ, παρακολουθῶντας μονάχα τοῦ ἐλαφροὺς χτύπους τοῦ μηχανισμοῦ του.

—Μπορεῖς νὰ χρησιμοποιήσης σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ πλοίου, τὶς ἐξήγησε. Εἶναι καλύτερο ὅμως νὰ πλησιάσης στὸ ἄκρο πάρι, ἂν μπορέσης. Πὲς ὅτι θέλεις νὰ τραβήξης μερικὲς φωτογραφίες. Αὐτὸ τὸ μηχάνημα μοιάζει στὴν ὄψι μὲ φωτογραφικὴ μηχανή. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ξεχωρίση ἀπὸ μιὰ «Ρόλεφλὲξ».

'Η κοπέλλα κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της. Φαινόταν τώρα ἀσυγκίνητη, σὰν κάτι νὰ ἐσκεπτόταν.

"Απλωσε τὸ χέρι της καὶ ἄγγιξε τὸ μπράτσο τοῦ Μπόντ. Κύτταξε ὕστερα ἀλλοῦ καὶ πρόφερε ντροπαλά:

—Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα, πὼς σὲ μισῶ... δὲν εἶναι' ἀλήθεια! Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω... Καὶ τώρα ἀκόμα δυσκολεύομαι νὰ πιστέψω πὼς ὁ Λάργκο εἶναι ἀνακατεμένος σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἱστορία!... Εἴχαμε σχετισθῆ στὸ Κάπρι. Εἶναι γοητευτικὸς ἄντρας. "Ολες οἱ κομψὲς γυναῖκες τὸν γλυκοκυττάζανε. Τὸ ἔβαλα πεῖσμα νὰ τοὺς τὸν πάρω... καὶ τὰ κατάφερα.

»"Επειτα μοῦ μίλησε γιὰ τὸ γιώτ του καὶ γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ θησαυροῦ. Μοῦ φάνηκε σὰν ἕνα ὡραῖο ρομάντσο. Φυσικά, δέχτηκα ἀμέσως νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ποιὰ γυναίκα δὲ θἄκανε τὸ ἴδιο, στὴ θέσι μου;

"Επειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπή, συνέχισε:

—"Οταν φτάσαμε στὸ Νασάου καὶ μ' ἐγκατέστησε στὴ βίλλα, μακρυὰ ἀπ' τὸ γιώτ, παραξενεύτηκα, ἀλλὰ δὲν πολυστενοχωρήθηκα. Εἶναι τόσο ὡραῖα αὐτὰ τὰ νησιά! Εἶχα τόσα πράγματα νὰ ἰδῶ καὶ νὰ κάνω!...

»Μὰ τώρα, μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες, ἐξηγεῖται γιατὶ δὲ μ' ἄφησαν ποτὲ νὰ μπῶ στὴν καμπίνα τοῦ ἀσυρμάτου. 'Επίσης, γιατὶ τὸ πλήρωμα μοῦ φερνόταν ψυχρά, κάπως ἐχθρικά, σὰν νὰ ἤμουν ἀνεπιθύμητη στὸ πλοῖο...

»Καὶ φέρνονταν ὅλοι τους παράξενα στὸ Λάργκο, μάλλον σὰν ἴσοι του, παρὰ σὰν ὑφιστάμενοί του ποὺ τοὺς πλήρωνε. "Υστερα, ἦταν ὅλοι ἀνώφωποι μορφωμένοι, καλύτερα ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους ναύτες.

»Θυμᾶμαι ἀκόμα πὼς μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα, πρὶν ἀπὸ τὴν τελευταία Πέμπτη, ὁ Λάργκο μοῦ φάνηκε ἐξαιρετικὰ νευρικὸς καὶ εὐερέθιστος. Νόμισα ὅμως πὼς αὐτὸ συνέβαινε γιατὶ μὲ εἶχε βαρεθῆ πιά... ὅπως κι' ἐγὼ ἄλλωστε. Σχεδίαζα μάλιστα νὰ φύγω μονάχη μου, νὰ πάρω τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν 'Ιταλία. "Υστερα ἄρχισε νὰ μοῦ φέρνεται καλύτερα. Κι' ὅταν μοῦ εἶπε νὰ μαζέψω τὰ πράγματά μου καὶ νὰ μπαρκάρω σήμερα στὸ γιώτ, σκεφθήκα πὼς θὰ εἶχε μετανιώσει καὶ πὼς θὰ μὲ ἤθελε καὶ πάλι κοντά του.

»Υστερα, ἤμουν πολὺ περίεργη, γι' αὐτὸ τὸ κυνήγι τοῦ θησαυροῦ. "Ηξερα νὰ δῶ πῶς θὰ τελείωνε... Μὰ ἔπειτα... ἤσθες ἐσύ! Καὶ σήμερα τ' ἀπόγευμα, ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι συνέβη ἀναμεταξύ μας, εἶχα ἀποφασίσει νὰ πῶ στὸ Λάργκο πὼς δὲ θὰ πήγαινα! Θἄμενα ἐδῶ... γιὰ νὰ σὲ θῶ μαζί σου.

Γιὰ κάμποσο φορὰ τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ σάτησε τὴ ματιά της.

—Γο θέλεις καὶ σύ; ρώτησε.

'Ο Μπόντ ἀνασήμπησε χαϊδευτικὰ τὸ χερι του στὸ μάγουλό της.

—Καὶ βέβαια τὸ θέλω.

—Τι θὰ γίνῃ ὅμως τώρα; Γάτε θὰ σὲ ξαναδῶ;

"Ηταν ἡ ἐρώτησι ποὺ περιμενε μὲ φόβο ὁ Μπόντ. Στέλνοντάς την στὸ γιώτ, μὲ τὸν μετρητὴ Γκάϊγκερ, ἤξερε πὼς τὴν ἐξέθετε σὲ σιλὸ κινδυνο.

Πρῶτα, μποροῦσε ν' ἀνακαλύψη ὁ Λάργκο τὸ παιγνίδι της, καὶ τότε θα τὴ σκότωνε ἀμέσως. "Υστερα, ἂν ἄφηνε τὸ κυνήγι πράγμα ποὺ φαινόταν σχεδὸν βέβαιο — τὸ «Μάντα» θὰ βούλιαζε τὸ «Δίσκο» μὲ τὰ κανόνια του ἢ μὲ μιὰ τορπίλλη, πιθανὸν χωρὶς προειδοποίησι.

'Ο Μπόντ εἶχε προσθέσει αὐτοὺς τοὺς παράγοντες καὶ εἶχε προτιμήσει ὕστερα νὰ τοὺς κρατήση μακρυὰ ἀπὸ τὴ σκέψι του...

—"Οταν τελειώσουν ὅλα, εἶπε, θὰ σὲ γυρέψω, ὅπου κι' ἂν βρίσκεσαι. Τώρα ὅμως θὰ κινδυνέψης. Νὰ τὸ ξέρης!... Θέλεις νὰ τραβήξης μπροστά, ἢ ὄχι;

'Η κοπέλλα κύτταξε τὸ ρολόϊ της.

—Εἶναι τεσσερισήμισι, εἶπε. Πρέπει νὰ φύγω... Μὴν ἔρθης μαζί μου ὣς τ' αὐτοκίνητο. Φίλησέ με... καὶ μείνε ἐδῶ. Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ μένα. Θὰ κάνω καλὰ τὴ δουλειά μου!

"Επειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ Μπόντ ἄκουσε τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου νὰ ξεκινάη. Περίμενε ὥσπου ἀπομακρύνθηκε κι' ἔσβησε ὁ θόρυβος. "Υστερα πήγε στὸ δικό του ἀμάξι, ἀνέβηκε καὶ πῆρε κι αὐτὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι.

"Ενα μίλι πιὸ πέρα, στὸ σημεῖο ὅπου δυὸ ὁδοδείκτες δείχνανε τὴν εἴσοδο τῆς Παλμύρας ὑπῆρχε ἀκόμα ἕνα συντριφάκι σκόνης πάνω ἀπ' τὸ δρόμο. 'Ο Μπόντ ἐνίωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ πατήση πιὸ πολὺ γκάζι, νὰ προφτάση τὴ Ντομὶ ὁ κὰι νὰ τὴν ἐμποδίση νὰ πάη στὸ γιώτ. Μὰ ἔπειτα εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πως ἦταν τρελλός...

Συνέχισε τὸ δρόμο του, ὡς τὸ μέρος ποὺ φύλαγαν διασκὸς οἱ ἀστυνομικοὶ μέσα στὸ γκαράζ μιᾶς ἑρημης βίλλας.

Τοὺς βρῆκε ἐκεῖ. 'Ο ἕνας καθόταν σὲ μιὰ πάνινη καρέκλα καὶ διάβαζε ἕνα χαρτί. 'Ο ἄλλος ἦταν ἐγκατεστημένος μπροστὰ σὲ κυάλια μὲ τρίποδο, ποὺ κυττάζανε τὸ «Δίσκο» ἀνάμεσα στὰ μισόκλειστα γκαράζ. Δίπλα τους, πάνω στὸ πάτωμα, τὸν φορητό τους ἀσυρματο.

'Ο Μπόντ τοὺς ἔδωσε τὶς καινούργιες πληροφορίες, κι' ὕστερα ἐπικοινώνησε μὲ τὸ διευθυντὴ τῆς 'Αστυνομίας καὶ τοῦ τὶς ἐπανέλαβε. Ἐκεῖνος πάλι τοῦ μετέδωσε δυὸ μηνύματα ἀπὸ τὸ Λάϊτερ.

Τὸ ἕνα ἔλεγε πὼς ἡ ἐπίσκεψή κανένα ἀποτέλεσμα. Μονάχα ἕνας ὑπηρέτης τοῦ εἶχε πῆ πὼς οἱ ἀποσκευὲς τῆς Ντομικὸ εἶχαν φορτωθῆ στὸ γιώτ.

Τὸ ὑπόστεγο τῆς ἀκρογιαλιᾶς φαινόταν ἐντελῶς ἄδειο. Εἶχε μέσα μόνο μιὰ βάρκα μὲ μηχανικὸ κι ἕνα θαλασσινὸ ποδήλατο. Τὸ δεύτερο θὰ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖνα τὰ σπιμάδια στὴν ἄμμο, ποὺ εἶδαν ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο.

Στὸ ἄλλο μήνυμά του, ὁ Λάϊτερ ἔλεγε πὼς τὸ «Μάντα» ἐπροκειτο νὰ φτάση σε εἴκοσι λεπτά, κι' ἔδινε ραντεβοὺ στὸ Μπόντ στὴν προκυμαία ὅπου θὰ πλεύριζε.

★

Τὸ «Μάντα» δὲν εἶχε τὴν κομψότητα τῶν κλασσικῶν ὑποβρυχίων. "Ηταν ὀγκῶδες καὶ ἄσχημο. Μὲ τὴ στρογγυλεμένη πλώρη του σκεπασμένη καλὰ μὲ μουσαμά, γιὰ νὰ κρύβη τὰ μυστικὰ τοῦ ραντάρ του ἀπ' τὰ περίεργα μάτια, δὲν ἔδινε καθόλου τὴν ἐντύπωσι γρήγορου σκάφους. Κι' ὅμως ὁ Λάϊτερ εἶπε στὸν Μπόντ πὼς ἡ ταχύτητά του ἦταν γύρω ἀπὸ τοὺς 40 κόμβους, σὲ κατάδυσι.

—Δὲν πρόκειται, ὅμως, νὰ σοῦ τὸ ποῦνε, πρόσθεσε. "Ολοι, πάνω σ' αὐτὸ τὸ σκάφος, κρατᾶνε τὸ στόμα τους σφιχτοκλεισμένο. Οὔτε καλημέρα δὲ σοῦ λένε, καλὰ - καλά!

—Πῶς, λοιπόν, τὸ ἔμαθες ἐσύ;

—Χμ! Δὲ θὰ τὸ ποῦμε στὸν καπετάνιο. Μὰ πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἐμεῖς· στὴν 'Αντικατασκοπεία ἔχομε μερικὲς βασικὲς πληροφορίες γι' αὐτὰ τὰ ἀτομικὰ ὑποβρύχια, ὥστε γὰ μποροῦν νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους οἱ πρακτορές μας σὲ κάθε περίπτωσι.

» Λοιπόν, τὸ «Μάντα» εἶναι τοῦ τύπου τῶν ὑποβρυχίων «Τζώρτζ Οὐάσιγκτων», 4.000 τόννων, μὲ πλήρωμα περίπου 100 ἀνδρῶν. "Εχει κοστίσει περὶ τὰ 100 ἑκατομμύρια δολλάρια. Μπορεῖ νὰ ταξιδεύη συνεχῶς, ὥσπου νὰ τελειώση τὰ ἀτομικὰ του καύσιμα ἢ νὰ χρειασθῆ καιμιὰ ἐπισκευὴ ὁ ἀντιδραστήρας του... δηλαδὴ 100.000 μίλια τὸ λιγώτερο!

»"Αν εἶναι ἐξοπλισμένο σὰν τὸ «Τζώρτζ Οὐάσιγκτων», θὰ ἔχη δεκαέξη κατακόρυφους σωλῆνες ἐκτοξεύσεως βλημάτων Πολάρις μὲ στερεὸ καύσιμο. Τὰ βλήματα αὐτὰ ἔχουν βεληνεκὲς περίπου 1.200 μιλίων. "Οταν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν, τὸ ὑποβρύχιο σταματάει καὶ μένει ἀκίνητο κάτω ἀπὸ τὸ νερό. "Ενα πολύπλοκο μηχάνημα δίνει τὴν ἀκριβῆ θέσι τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου. 'Ο μηχανισμὸς ἐκτοξεύσεως ρυθμίζεται αὐτομάτως μόνος του. "Ετσι, ὁ πυροβολητής, δὲν ἔχει παρὰ νὰ πιέση ἕνα κουμπί, γιὰ νὰ ἐκσφενδονισθῆ τὸ βλῆμα πρὸς τὰ πάνω μὲ πεπιεσμένο ἀέρα. Μόλις βγῆ ἀπ' τὸ νερό, ἀνάβει τὸ στερεὸ καύσιμο τῶν πυραύλων του, καὶ συνεχίζει ἔτσι τὸ δρόμο του πρὸς τὸ στόχο.

»Διαβολικὸ ὅπλο, φίλε μου! Γιὰ φαντάσου, αὐτὰ τὰ καταραμένα πράγματα νὰ ξεπετάγωνται μέσα ἀπ' τὴ θάλασσα, σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου, καὶ νὰ κάνουν στάχτη καὶ ἐρείπια τὶς μεγάλες πόλεις.

"Εχουμε ἤδη τέτοια ὑποβρύχια καὶ θὰ φτιάξουμε καὶ ἄλλα. 'Ο ἐχθρὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ ξέρη ποῦ βρίσκονται σὲ κάθε στιγμή... Δὲν εἶναι σὰν τὶς μόνιμες βάσεις πυραύλων, ποὺ μπορεῖ νὰ τὶς ἐντοπίση καὶ νὰ τὶς καταστρέψη ἀμέσως μὲ τὰ δικά του βλήματα.

—Κάποιος τρόπος θὰ βρεθῆ, γιὰ νὰ ἐπισημοσίνωνται κι' αὐτὰ τὰ ὑποβρύχια, παρατήρησε ὁ Μπόντ ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Καὶ ἴσως νὰ τὰ καταστρέφουν μὲ μιὰ μεγάλη ὑποβρύχια ἀτομικὴ ἐκρῆξι, ποὺ θὰ κομματιάζη τὸ κάθε τι σὲ μιὰ ἐκταση ἑκατοντάδων τετραγωνικῶν μιλίων... Μὰ δὲν ἔχει τὸ «Μάντα» κανένα ἄλλο ὅπλο, μικρότερο ἀπ' τοὺς «Πολάρις»; "Αν πρόκειται νὰ χτυπήσουμε τὸ «Δίσκο», τί θὰ χρησιμοποιήσουμε;

—Ὑπάρχουν ἕξη τορπιλλοβλητικοὶ σωλῆνες καθὼς καὶ μυβραλιοβόλα. Τὸ δύσκολο θὰ εἶναι νὰ πείσουμε τὸν κυβερνήτη νὰ τὰ μεταχειρισθῆ... Δὲν θὰ εἶναι καθό

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΡΟΥΧΩΝ

Πῶς θὰ προλάβετε τὴν καταστροφὴ τῶν ρούχων ὅταν χρησιμοποιήσετε στὴν μπουγάδα σας χλώριον

Εἶναι γνωστὸν σ' ὅλες τὶς νοικοκυρὲς τὸ πόσο πολύτιμος βοηθὸς στὴν μπουγάδα εἶναι τὰ διάφορα διαλύματα χλωρίου ποὺ κυκλοφοροῦν.

"Οσο καλὸ ὅμως κι' ἂν εἶναι τὸ χλώριον κάθε γυναῖκα γνωρίζει τὰ τόσα μειονεκτήματά του.

Μιὰ μεγάλη σκοτοῦρα τῆς νοικοκυρᾶς εἶναι ὁ φόβος τῆς καταστροφῆς τῶν ρούχων γιατὶ τὸ χλώριο ὀξειδώνει τὶς ἶνες τοῦ ὑφάσματος.

"Αλλο θέμα ποὺ ἀπασχολεῖ σοβαρὰ κάθε γυναῖκα εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἀσχημης μυρωδιᾶς, ποὺ ἀφήνει τὸ χλώριο στὰ ροῦχα.

Τώρα ὅμως κατόπιν μακροχρονίων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τὰ προβλήματα αὐτὰ βρῆκαν τὴν λύσι τους κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο.

Ἐκυκλοφόρησε στὴν Ἑλλάδα ἕνα νέο προϊὸν τὸ «ΧΛΩΡΙΟΝΑΤΑΚ».

Κάθε φιάλη χλωρίου ΑΤΑΚ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ δύο εἰδικὲς παστίλιες.

Τὶς σωτῆριες αὐτὲς παστίλιες διαλύσατε στὸ νερὸ κατὰ τὸ τελευταῖο χέρι — ξέβγαλμα — (λουλάκιασμα).

Μὲ τὰ συστατικὰ τῆς παστίλιας δημιουργεῖται ἐξουδετέρωσις τοῦ χλωρίου, ποὺ ἔμεινε στὰ ροῦχα καὶ ἔτσι ἀφ' ἑνὸς τὰ ροῦχα δὲν καταστρέφονται ἀφ' ἑτέρου δὲν μυρίζουν χλώριον.

Τώρα πλέον οἱ νοικοκυρὲς μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν ἀφοβα τὸ χλώριο ΑΤΑΚ μὲ τὶς σωτῆριες παστίλιες.

Προσοχή, ὅμως: Ἡ μάρκα τοῦ χλωρίου ποὺ ἀγοράζετε νὰ εἶναι ΑΤΑΚ.

Μὴ παίρνετε ὁποιοδήποτε χλώριο ποὺ σᾶς προσφέρουν.

Ζητεῖτε ἐπιμόνως τὸ χλώριο ΑΤΑΚ μὲ τὶς παστίλιες ΑΤΑΚ.

Εἶναι τὸ χλώριο ποὺ ἀγαπᾶ τὰ ροῦχα.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μεταξοῦ 25 Α' ὀροφ. (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810.775.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 98, Ἀμφιλοχίας 1. — Τηλ. 810.760.

Ὁ ἀπὸ ἐτῶν ἀνεγνωρισμένος Οἶκος Μόδας «ΤΖΩΝ» Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς Τέχνης σᾶς δίδει καὶ πάλιν τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθῆσεται τὰς νεωτέρας μεθόδους ὅλων τῶν μεγάλων Οἴκων Μόδας τῆς Εὐρώπης σὲ νέα γραμμὴ καὶ σχέδια Ἀνδρικῆς καὶ Γυναικείας Μόδας. Σπεύσατε νὰ πληροφορηθῆτε γιὰ τὰ νέα θερινὰ τμήματα ποὺ θὰ λειτουργήσουν. Εὐκολίαι πληρωμῆς. Ἀναλαμβάνομεν πᾶν εἶδος ραφιμάτος Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων ἐνδυμάτων ὡς καὶ τὴν κατὴν ὑφασμάτων καὶ προϊόντων. Πωλοῦνται πατρὸν διὰ ράπτας καὶ κροκὶ διὰ μοδίστας.

Λόντου 1 (Σόλωνος καὶ Ζ. Πηγῆς), Τηλ.: 621.163, Ἀθῆναι.

"Αγγλος! "Ας ἐλπίσουμε πὼς θὰ ἔχη πάρει ρητὲς καὶ κατηγορηματικὲς διαταγὲς ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ναυτικῶν...

Τὸ πελώριο ὑποβρύχιο εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ πλευρίσει καὶ οἱ ναῦτες τὸ δέναμε στὴν προκυμαία.

Μιὰ ζώνη ἀπὸ ἀστυνομικοὺς κρατοῦσε σέ ἀπόστασι τοὺς περιέργους.

—Πᾶμε... εἶπε ὁ Λάϊτερ στὸν σύντροφό του.

Κ'

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑποβρυχίου ἦταν ἀπίστευτα εὐρύχωρο. Εἶχε σκάλες σὰν τῶν σπιτιῶν, ὄχι δαπορίσιες. Οἱ τοῖχοι ἦσαν βαμμένοι πράσινοι, σὲ δυὸ τόνους. Ἡ ἀτμόσφαιρα εὐχάριστα δροσερή. Ἕνας νέος ἀξιωματικός, 28 χρόνων περίπου, ἀνέλαβε νὰ ὁδηγήση τοὺς ἐπισκέπτες. Ἀφοῦ κατέβηκαν δυὸ σκάλες, ἔστριψε ἀριστερὰ καὶ χτύπησε μιὰ πόρτα ποὺ ἔγραφε: «Κυβερνήτης Π. Πέντερσεν».

Ὁ πλοίαρχος φαινόταν μέχρι 40 χρόνων. Εἶχε τετράγωνο, μᾶλλον σκανδιναβικὸ πρόσωπο καὶ μαλλιὰ γκρίζα, κομμένα κοντά.

Καθισμένος πίσω ἀπὸ ἕνα μετάλλινο γραφεῖο, κάπνιζε τὴν πίπα του. Εἶχε μπροστά του ἕνα ἀδειανὸ φλυτζάνι τοῦ καφὲ καὶ ἔγραφε κάτι σ' ἕνα μπλόκ. Σηκώθηκε κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Λάϊτερ καὶ τοῦ Μπόντ. Τοὺς ἔβαλε νὰ καθήσουν ἀντίκρυ στὸ γραφεῖο του καὶ εἶπε στὸν ἀξιωματικό του:

—Καφέ, Στάντον, σᾶς παρακαλῶ. Καὶ φροντίστε νὰ σταλῆ ἀμέσως αὐτὸ ἐδῶ.

Ἔκοψε τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ μπλὸκ καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

— Εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπεῖγον, πρόσθεσε.

Ξανακάθησε στὴ θέσι του καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους δυό:

—Λοιπόν, κύριοι, καλῶς ἤλθατε στὸ καράβι μας... Κύριε Μπόντ, νομίζω πὼς ἀνήκετε στὶς τάξεις τοῦ Βρετανικοῦ Ναυτικοῦ. Ὑπηρετήσατε ποτὲ σὲ ὑποβρύχια;

—Ναί, ἀλλὰ μόνο σάν... σοκολατένιος ναύτης! "Ημουν ἀξιωματικὸς τῆς ἀντικατασκοπείας.

Ὁ κυβερνήτης γέλασε.

—Καὶ σεῖς, κύριε Λάϊτερ; ρώτησε.

—Ὄχι, καπετάνιε. Συνήθιζα ὅμως νὰ ἔχω ἕνα... δικό μου ὑποβρύχιο ποὺ λειτουργοῦσε μὲ μιὰ φούσκα κι' ἕνα λαστιχένιο σωλήνα! Δυστυχῶς, οἱ δικοί μου δὲ μ' ἀφήσανε ποτὲ νὰ γεμίσω ἀρκετὰ τὴ μπανιέρα τοῦ σπιτιοῦ μας γιὰ νὰ δῶ ἂν ἔπλεε καλά.

—Κάτι τέτοιο κάνουν καὶ οἱ κύριοι τοῦ Ὑπουργείου. Δὲ θὰ σ' ἀφήσουνε ποτὲ νὰ χαρῇς ὅπως θέλω αὐτὸ τὸ ὑποβρύχιό μου. Ἐκτὸς μονάχα στὶς δοκιμές. Κάθε φορὰ ποὺ ἐπιχειρῶ νὰ κάνω κάτι, ἀνάβει ἕνα κατασμίνο κόκκινο φῶς καὶ διαβάζω στὸ φωτεινὸ πίνακα κάποιο «Ἀπαγορεύεται»!...

»Λοιπόν, κύριοι, τί συμβαίνει τώρα; Ἀπ' τὸν πόλεμο τῆς Κορέας εἶχα νὰ λάβω τόσα «ἀπόρρητα» καὶ «ὑπερεπείγοντα» σήματα! Τὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτὰ προερχόταν ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Στόλου! Μοῦ ἔλεγε νὰ τεθῶ στὶς διαταγές σας, κύριε Λάϊτερ, ἢ, σὲ περίπτωσι θανάτου εἴτε ἀνικανότητός σας, στὶς διαταγὲς τοῦ κυρίου Μπόντ, μέχρις ὅτου φτάσῃ ὁ ναύαρχος Κάρλσον, ἀπόψε στὶς 7... Θὰ μοῦ ἐξηγήσετε λοιπὸν τί μαγειρεύεται; Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶναι πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ σήματα εἶχανε τὶς διακριτικὲς λέξεις «Ἐπιχείρησις Κερασυνός». Τί πράγμα εἶναι τέλος πάντων αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις;

Ὁ Μπόντ εἶχε πάρει μὲ καλὸ μάτι τὸν πλοίαρχο Πέντερσεν. Τοῦ ἄρεσε τὸ χιοῦμορ του, ἡ ἀφέλειά του. Τώρα παρακολουθοῦσε τὴν ἐκφρασί του, καθὼς ὁ Λάϊτερ τοῦ δίνγιόταν ὅλη τὴν ἱστορία, μέχρι τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ Λάργκο στὴ 1.30′ καὶ τὶς ὁδηγίες ποὺ εἶχε δώσει ὁ Μπόντ στὴ Ντομινὸ Βιτάλι...

"Επειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου ἔγειρε πίσω στὸ καθισμά του, πῆρε τὴν πίπα του καὶ ἄρχισε νὰ τὴ γεμίζη ἀφηρημένα.

—Τί ἱστορία. Θεέ μου! εἶπε χαμογελώντας. Ὡστόσο θὰ τὴν πίστευα ἀκόμη κι' ἂν δὲν εἶχα λάβει τὰ σήματα ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο Ναυτικῶν! Πάντα τὸ σκεπτόμουνα πὼς μποροῦσε νὰ συμβῇ μιὰ μέρα κάτι τέτοιο... Κυβερνῶ ἕνα πυρηνικὸ ὑποβρύχιο, πηγαίνω περίπατο τὰ βλήματά του... μὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς ἔχω ἐξοικειωθῆ μαζί τους! Εἶναι φοβερὰ ἐπικίνδυνα, αὐτὰ τὰ ἀτομικὰ ὅπλα! Ὁ πρῶτος τυχὸν ἀνθρωπάκος θὰ μποροῦσε νὰ τρομοκρατήσῃ καὶ νὰ ἐκβιάσῃ ὁλόκληρες τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἂν ἔβαζε στὸ χέρι μονάχα ἕνα ἀπ' τὰ Πολάρις μου! Κι' ἐγώ, ὁ Πέτερ Πέντερσεν, ἔχω στὴ διάθεσί μου ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δεκαέξη τέτοια... ἀσκετὰ γιὰ νὰ σβήσω ἀπ' τὸ χάρτη μιὰ χώρα σὰν τὴν Ἀγγλία! Τί μπορεῖ νὰ γίνῃ, σᾶς παρακαλῶ, ἂν τυχὸν πρελλαβῶ μιὰ μέρα, στὰ καλὰ καθούμενα;...

Ἀκούμπησε τὰ χέρια του πάνω στὸ γραφεῖο του καὶ πρόσθεσε:

—Τέλος πάντων, ἂς τ' ἀφήσουμε τώρα αὐτὰ κι' ἂς δοῦμε τί θὰ κάνουμε! Καθὼς κατάλαβα, ἡ ἰδέα σας εἶναι πὼς αὐτὸς ὁ Λάργκο θὰ ξαναγυρίσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μὲ τὸ ἀεροπλάνο του, φέρνοντας τὶς βόμβες ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ τὶς εἶχε κρύψει. "Αν γίνῃ ἔτσι — καὶ ἀπ' ὅσα μοῦ εἴπατε, τὸ θεωρῶ κι' ἐγὼ πιθανὸ — θὰ μᾶς δώσῃ τὸ σύνθημα αὐτὴ ἡ κοπέλλα. Θὰ σταματήσουμε τότε τὸ γιὸτ καὶ θὰ τοὺς συλλάβουμε ὅλους, ἢ θὰ τὸ βουλιάξουμε.

»Ὡραῖα, ὡς ἐδῶ! "Ας ὑποθέσουμε ὅμως πὼς δὲν βρίσκονται οἱ βόμβες πάνω στὸ γιὸτ, ἢ, γιὰ κάποιο λόγο, δὲ μᾶς εἰδοποιεῖ ἡ κοπέλλα. Τί θὰ κάνουμε τότε;

—Θὰ τὸ παρακολουθήσουμε, εἶπε ἥσυχα ὁ Μπόντ, ὥσπου νὰ λήξῃ ἡ προθεσμία ποὺ ἔδωσε τὸ «Φάντασμα», μετὰ 24 ὧρες περίπου. Εἶναι τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε προσωρινά, μένοντας στὰ πλαίσια τῆς νομιμότητος. "Οταν θὰ πλησιάζῃ πιὰ ἡ τελευταία ὥρα, θὰ ἀναφέρουμε ὅλα τὰ στοιχεῖα στὶς Κυβερνήσεις μας, καὶ θὰ ἀποφασίσουν τότε οἱ ὑπεύθυνοι τί θὰ γίνῃ μὲ τὸ «Δίσκο», τὸ βουλιαγμένο ἀεροπλάνο καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα. Στὸ μεταξύ, κάποιος ἄγνωστος καὶ ἀσήμαντος ἀνθρωπάκος, μὲ μιὰ βενζινάκατο, μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ τὴ μιὰ βόμβα ὡς τὶς ἀμερικανικὲς ἀκτὲς καὶ νὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα τὸ Μαϊάμι. "Η μπορεῖ νὰ καταστραφῇ κάποιο ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τότε ποὺ πήσανε τὶς βόμβες ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι εἶχαν ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τὶς πάνε χιλιάδες μίλια μακρυὰ ἀπὸ δῶ.

»Φυσικά, μιὰ τέτοια ἐξέλιξι θὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστη. Πῶς ὅμως νὰ τὴν ἀποφύγουμε, σᾶς παρακαλῶ; Βρισκόμαστε τώρα στὴ θέσι τοῦ ντετέκτιβ ποὺ ἐπιβλέπει ἕναν ἄνθρωπο, γιατὶ πιστεύει πὼς πρόκειται νὰ κάνῃ μιὰ δολοφονία. Δὲν ξέρει κἂν μὲ σιγουριὰ ἂν κρατάη πάνω του πιστόλι ἢ ὄχι. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ, εἶναι νὰ παρακολουθῇ τὸν ὑποπτο του καὶ νὰ περιμένῃ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βγάλῃ τὸ ὅπλο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ θὰ σημαδέψῃ τὸ θῦμα του. Τότε, μονάχα τότε, θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν πυροβολήσῃ ἢ νὰ τὸν συλλάβῃ!

Ὁ Μπόντ στράφηκε στὸν Λάϊτερ.

—Δὲν ἔχω δίκιο, Φέλιξ; πρόσθεσε.

—Συμφωνῶ, δήλωσε ὁ Λάϊτερ. Ἐπειδή, λοιπόν, καπετάνιε, εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ μας σίγουροι πὼς ὁ ἄνθρωπός μας εἶναι ὁ Λάργκο καὶ πὼς πρόκειται νὰ σαλπάρῃ σύντομα τὸ γιὸτ του, συμφωνήσαμε ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσουμε ἀμέσως τὴ βοηθειά σας... Εἶναι σχεδὸν βέβαιο πὼς θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας γιὰ νὰ τοποθετήσῃ τὴ βόμβα κι' ἡ ἀπουψὶ νύχτα θὰ εἶναι ἡ τελευταία τῆς προθεσμίας... Πέστε μου, εἶναι ἑτοιμο τὸ ὑποβρύχιό σας νὰ ξεκινήσῃ ὁποτεδήποτε;

— Βεβαίως! Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ πολύ, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μοῦ τὸ ζητήσετε.

Ὁ κυβερνήτης κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε:

—Ὀφείλω ὅμως νὰ σᾶς πῶ κάτι δυσάρεστο, κύριοι. Δὲ βλέπω πὼς θὰ μπορέσουμε νὰ παρακολουθήσουμε τὸ «Δίσκο», χωρὶς τὸ κίνδυνο νὰ μᾶς ξεφύγη σίγουρα!

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; φώναξε ὁ Λάϊτερ. Δὲν τὸν φτάνετε στὴν ταχύτητα;

Ὁ πλοίαρχος χαμογέλασε.

—Οὔτε συζήτησι, ἀπάντησε. Δὲ θὰ ὑπῆρχε ζήτημα, προκειμένου γιὰ μιὰ εὐθύγραμμη διαδρομή... Φαίνεται, ὅμως, κύριοι, πὼς δὲν ξέρετε πόσους κινδύνους παρουσιάζει ἡ ναυσιπλοΐα στὰ μέρη αὐτὰ τοῦ ὠκεανοῦ.

"Εδειξε τὸ χάρτη τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυαγοσωτείου, ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο.

—Κυττάχτε... πρόσθεσε. "Εχετε δῆ ἄλλο χάστη, μὲ τόσους ἀσιτοθμοὺς σημειωμένους ἀπάνω του; Μοιάζει σὰν μυρμηκοφωλιά! Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῶν βυθομετρήσεων. Μᾶς δείχνουν λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν μερικὰ βαθιὰ κανάλια, στὴν περιοχὴ τῶν Ντραχάμας. "Αν ὁ «Δίσκος» ἀκολουθήσῃ ἕνα ἀπ' αὐτά, θὰ τὸν παρακολουθήσουμε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. "Ολη ὅμως ἡ γύρω ἔκτασι — ὅπως θὰ βεβαιωθῆκατε καὶ σεῖς, ὅταν κάνατε τὴν ἀεροπορικὴ ἀνίχνευσι! — ἔχει βράχια, ξέρες, ρηχὰ νερά, μέχρι 10 ὀργυιὲς τὸ πολύ... Κι' ὕστερα, ὁ χάρτης αὐτὸς εἶναι πολὺ παλιός, τῆς ἐποχῆς ποὺ τεχειδεύανε ἀκόμα μὲ τὰ πανιά. Ἀπὸ τότε ἔχει ἀλλάξει ὁ σχηματισμὸς τοῦ βυθοῦ, ἔχουν δημιουργηθῆ καινούργια βράχια ἀπ' τὰ κοράλλια... Πῶς νὰ ρίψοκινδυνέψουμε σὲ τόσο μικρὸ βάθος;

»Ἐνῶ αὐτὸ τὸ «ἰπτάμενο» γιὸτ, μὲ τὸ σύστημα «ὑστροφόϊλ», δὲν ἔχει περισσότερο βύθισμα ἀπὸ μιὰ ὀργυιά, "Αν λοιπὸν βιαλέξη τὰ σηκὰ νερά, θὰ μᾶς ξεφύγη σίγουρα!

Κύτταξε τοὺς δυὸ συνομιλητές του καὶ πρόσθεσε:

—Πρέπει νὰ ἐπικοινωνήσετε μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Ναυτικῶν καὶ νὰ τοὺς ζητήσετε νὰ ἀναθέσουν τὴν παρακολούθησι τοῦ γιὸτ στὰ μετωπικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τοῦ Φόρτ Λάντερντέιλ.

—Δὲ θὰ μπορέσουν στὰ σκοτεινά, πρωτπήησε ὁ Μπόντ. Σίγουρα τὸ γιὸτ δὲ θἄχη ἀναμμένα τὰ φῶτα... Τί λὲς καὶ σύ, Φέλιξ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ„

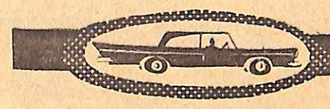
Διπλ.) χον. Ψ.Κ.Ε, Σᾶς ἀπαντῶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανάτας, ἐξαφανίσεις, προβλεψεις, ἀπωλείας, ἐπαγγελματικά, θησαυροὺς κλπ. Ὑποθολαί, ἐπιδράσεις, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμμὸν ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ. Παπᾶ 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ.Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ. μ. Ἀθῆναι.

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρᾶ 7 Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 3 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 529.387.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Σᾶς παρουσιάζουμε τὸ νέο «Ρενὼ 16»

Τὸ «Ρενὼ 16» εἶναι τὸ καινούργιο αὐτοκίνητο τῶν μεγάλων γαλλικῶν ἐργοστασίων. Τὸ νέο μοντέλο πέρασε, ἀφοῦ ἦτανε τελεῖως ἕτοιμο, καὶ τὶς δοκιμὲς του «ποιότητος». Κατὰ τὴ διάρκεια τριῶν μηνῶν, ἕνας ὡρισμένος ἀριθμὸς «Ρενὼ 16», κυκλοφορούσαν μυστηριωδῶς σ' ὅλη τὴ Γαλλία. Τὰ αὐτοκίνητα βέβαια αὐτὰ δὲν ἦτανε γιὰ πούλημα. Οἱ τεχνικοὶ τῶν ἐργοστασίων τὰ εἶχανε ἐμπιστευθῆ σὲ διάφορους ὁδηγούς, ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τ' ἀγοράσουν, ὅταν ἀρχίσῃ ἡ πώλησί τους. Οἱ ὁδηγοὶ αὐτοὶ τὰ χρησιμοποίησαν ὅπως ἀκριβῶς θὰ τὰ χρησιμοποιήσουν οἱ αὐριανοὶ ἀγοραστές τους. Δηλαδὴ τὰ νέα «Ρενὼ 16» πέρασαν τὸ λεγόμενο «τέστ τῆς καθημερινῆς ζωῆς».

Οἱ ὁδηγοὶ αὐτοὶ ἔκαναν τὶς παρατηρήσεις τους, ἦταν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ νέου μοντέλου. Κι' ἔτσι ἔδωσαν, στὴ Ρενώ, μιὰ πολὺ χρήσιμη εἰκόνα, τοῦ νέου αὐτοκινήτου της.

"Ολες οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τοὺς τεχνικούς, τοῦ ἐργοστασίου, γιατὶ ἀντιπροσωπεύουν—πρὶν ἀκόμα κυκλοφορήσῃ ἐπίσημα τὸ νέο μοντέλο—τὴ γνώμη τοῦ «μέσου» αὐτοκινητιστοῦ καὶ μερικὲς υἱοθετήθηκαν ἤδη, γιὰ τὴν καλύτερη ἀπόδοσι καὶ ἐμφάνισι τοῦ νέου αὐτοκινήτου.

Τὸ «Ρενὼ 16» εἶναι τεσσάρων κυλίνδρων, 1470 κυβικῶν ἑκατοστομέτρων. Ἡ ταχύτης του φτάνει τὰ 145 χλμ. τὴν ὥρα. ('Από 0 στὰ 100 χλμ. σὲ 18 δευτερόλεπτα). "Εχει τέσσερες συγχρονισμένες ταχύτητες, ποὺ περνάνε πολὺ μαλακὰ καὶ ἀθόρυβα.

Στοὺς μπροστινοὺς τροχούς, ἡ «Ρενὼ 16» ἔχει δισκόφρενα, στοὺς πίσω, φρένα μὲ ταμπούρα.

Τὸ νέο μοντέλο θὰ κριθῇ βέβαια, ὅταν φτάσῃ καὶ στὴν Ἑλλάδα. Στὴ Γαλλία, μόλις πρὶν λίγες ἡμέρες παραδόθηκε στὸ ἐμπόριο, με τιμὴ 9.990 νέα φράγκα, χωρὶς βεβαίως τοὺς φόρους. (Δηλαδή, περὶ τὶς 65.000 δραχμ.).

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗ ΜΠΥΡΙΤΣΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΡΕΤΣΙΝΑ ΣΑΣ

Οἱ "Ελληνες ὁδηγοὶ ποὺ τώρα μάλιστα τὸ καλοκαίρι, πίνουν τὴ μία μπύρα πάνω στὴν ἄλλη, πρέπει νὰ προσέξουν πολύ.

"Ολοι οἱ ἐμπειρογνώμονες βεβαιώνουν ὅτι ἡ συγκέντρωσι ἀλκοόλ στὸ αἷμα—ἔστω καὶ σὲ πολὺ μικρὴ ποσότητα, ποὺ ἀντιστοιχεῖ π.χ. σὲ δυὸ μπουκάλια μπύρα—μειώνει σημαντικὰ τὴν ἱκανότητα ὁδηγήσεώς.

Τὰ τέστ ποὺ ἔγιναν κυρίως στὶς Ἡν. Πολιτεῖες, στὶς Σκανδιναυικὲς χῶρες καὶ στὴν Ἀγγλία. Βεβαιώνουν ὅτι ἡ πλήρης κυριαρχία ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ καὶ μὲ τὴν πρώτη μπουκάλα μπύρα ἢ ἕνα γεμάτο ποτῆρι κρασί ἢ δυὸ οὐΐσκυ.

Πάντως, δὲν ἔχει ἀκόμα ξεκαθαριστῆ ὁριστικὰ ποιὰ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ποσότητα τοῦ ἀλκοόλ ποὺ κάνει ἀληθινὰ ἐπικίνδυνη τὴν ὁδήγησι.

Στὶς Σκανδιναυικὲς χῶρες, τὸ ὅριο τὸ παραδεκτὸ ἀπὸ τὴ νομοθεσία ἀντιστοιχεῖ μὲ δυὸ μπουκάλια μπύρα, ἢ δυὸ γεμάτα ποτήρια κρασί ἢ τέσσερα οὐΐσκυ, γιὰ ἄτομο ποὺ ζυγίζει γύρω στὰ 70 κιλά. Τὸ ὅριο αὐτὸ εἶναι εὐνοϊκό, γιὰ τοὺς παχεῖς...

"Ενας, ποὺ φτάνει τὰ 90 κιλὰ βάρους μπορεῖ ἡσυχα-ἡσυχα καὶ μὲ καθαρὴ τὴ συνείδησι νὰ κοπανήσῃ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κανονικὴ δόσι ποὺ ἐπιτρέπεται, σχεδὸν ἄλλη μισὴ κόμα, γιατὶ εἶναι βέβαιος πὼς δὲν παραβαίνει τὸ νόμο.

Σὲ ὡρισμένες πολιτεῖες τῶν Η. Π.Α, τὰ ὅρια παρουσίας ἀλκοόλ στὸ αἷμα—ὅρια ποὺ ἐπιτρέπονται ἀπὸ τὴ νομοθεσία—εἶναι πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ καθορίζει ἡ νομοθεσία τῶν Σκανδιναυικῶν κρατῶν.

Ἡ ἀμερικανικὴ νομοθεσία θεωρεῖ ἀνεκτὰ τὰ ὅρια ποὺ ἰσοδυναμοῦν μὲ πέντε μπουκάλια μπύρα ἢ πέντε διπλὰ οὐΐσκυ ἢ ἕνα μπουκάλι κρασί. Τὰ ὅρια αὐτὰ εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συνιστᾶ τὸ Συμβούλιο Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας τῶν Η. Π.Α ποὺ προσδιόπεμψε μέγιστο ὅριο τέσσερα μπουκάλια μπύρα, γιὰ ἄτομο πάντοτε βάρους 70 κιλῶν περίπου.

Οἱ τελευταῖες στατιστικὲς τοῦ Συμβουλίου Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας τῶν Η.Π.Α. ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ 55% τῶν θανατηφόρων αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων, ποὺ σημειώνονται στὶς γιορτές, ὀφείλονται σὲ ὁδηγοὺς ποὺ ἔχουν πιῆ.

Μερικὲς ἀμερικανικὲς πολιτεῖες, ἄρχισαν νὰ λαμβάνουν δραστικὰ μέτρα, κάνοντας πιὸ αὐστηρὴ τὴ σχετικὴ νομοθεσία, ποὺ καθορίζει τὴν ποσότητα ἀλκοόλ ποὺ ἐπιτρέπεται, σὲ ἐπίπεδα πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ παραδέχεται ἡ νομοθεσία τῶν Σκανδιναυικῶν χωρῶν.

Τὸ ἴχνη τοῦ ἀλκοόλ στὸ αἷμα καὶ στὴν ἀναπνοὴ ἐξαφανίζονται μάλλον ἀργά. Χρειάζεται τουλάχιστον μιὰ ὥρα μετὰ τὸ πιοτό (Καὶ ἐδῶ ἐνοεῖμε τὶς μικρὲς ἐπιτρεπόμενες ποσότητες). Ἡ ποσότητα τοῦ ἀλκοόλ ποὺ ἔχει εἰσαχθῆ στὸ αἷμα μειώνεται σταθερά, ἀλλὰ μὲ τρόπο ἀργό. Γι' αὐτό, ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν πιῆ πολύ, θὰ πρέπει νὰ μὴν ὁδηγήσουν ἐπὶ πολλὲς ὧρες...

Ἡ «ἀνάλυσι» τῆς ἀναπνοῆς, εἶναι ἕνα μέσο πολὺ πιὸ εὔκολο, ἀπὸ τὴν ἀνάλυσι τοῦ αἵματος, μὲ ταχύτερα καὶ ἀσφαλέστερα ἀποτελέσματα.

Τὸ συμπέρασμα γιὰ τὸν "Ελληνα ὁδηγὸ εἶναι, ὅτι χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Μερικὲς τελεῖως «ἀθῶες» μπύρες ἢ λίγα ποτήρια κρασί, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα γιατὶ ἀλκοόλ —ἔστω καὶ σὲ μικρὴ ποσότητα— καὶ δόλιον, δὲν συμβιβάζονται.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΣΑΓΩΓΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΣΤΟΥΣ 4 ΠΡΩΤΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἡ Γαλλία παρήγαγε 536.963 αὐτοκίνητα, δηλαδὴ εἶχε μείωσι 163% ἐναντι τοῦ ἰδίου διαστήματος τοῦ παρελθόντος ἔτους, 205.289 γαλλικὰ αὐτοκίνητα εἰσήχθησαν σὲ διάφορες χῶρες. (Μείωσι 5.68%).

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανία παρήγαγε 1.033.703 (+1.76%) καὶ ἐξήγαγε 523.401 (—0,1%).

Ἡ Μεγάλη Βρεταννία (ἡ στατιστικὴ ἀφορᾷ μόνο τὸ πρῶτο τρίμηνο (παρήγαγε 880.945 (—9.5%) καὶ ἐξήγαγε 199.195 (—12,9%).

Ἡ Ἰταλία παρήγαγε 408.427 (—4.81%) καὶ ἐξήγαγε 114.329 (—5,76%).

Οἱ Ἡν. Πολιτεῖες παρήγαγαν 4.032.099 (+15.17%) καὶ ἐξήγαγαν 92.411 (+4.25%).

ΔΕΞΑΜΕΝΕΣ ΒΕΝΖΙΝΗΣ ΑΠΟ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΥΛΗ!..

Στὶν Ἡν. Πολιτεῖες ἄρχισε ἡ χρησιμοποίησι βενζινοδεξαμενῶν ἀπὸ ἐνισχυμένη πλαστικὴ ὕλη, ποὺ μοιάζει μ

ΜΟΥΣΙΚΟ

Ο διαλεχτὸς τραγουδιστὴς Φώτης Δήμας, ποὺ ἐμφανίζεται μὲ ξεχωριστὴ ἐπιτυχία στὸ καλοκαιρινὸ θέατρο τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας «Πάρκ».

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΔΥΟ ἀγέραστες τραγουδίστριες, παλιὲς ἀλλὰ καὶ σύγχρονες δόξες τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ, ἡ Ρένα Βλαχοπούλου καὶ ἡ Μπελίντα, ἔδωσαν πάλι τροχιὲς τὶς «παρὼν» τους, θερμό, ὁλοζώντανο καὶ ὑπέροχο, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς πρεμιέρας τῆς ἐπιθεωρήσεως «Γκάιντεν πάρτυ» στὸ θέατρο τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου.

Καὶ τί «παρών»! Ὡραῖες τραγουδιὰς, θαυμάσια ἐκτέλεση, γεμάτη παλμὸ ἑρμηνεία, σωστὲς φωνέ,μπριο καὶ πάθος, μᾶς ξανάφεραν ὁτὰ ὡραῖα χρόνια ποὺ τὸ τραγοῦδι ἦταν τραγοῦδι κι' ὄχι σχολὴ κι' οἱ 'Αθηναῖοι τραγουδοῦσαν μαζὶ μὲ τὶς τραγουδίστριες τὰ νέα σουξέ, σὲ κοινὲς εὐτυχισμένες στιγμὲς ψυχικῆς εὐδιαθεσίας καὶ δροσιᾶς.

Στὰ χρόνια ποὺ ὁ καλλιτέχνης κι' ὁ θεατὴς γινόταν ἕνα, σὲ μιὰ κοινὴ συμμετοχὴ στὴν τέχνη τοῦ τραγουδιοῦ.

Σήμερα, οἱ δυὸ καλλιτέχνιδες στέκουν ἀκόμα στὴν κορυφή, πέρα καὶ πάνω ἀπ' τὸν καιρό, ἀπ' τὴ μόδα κι' ἀπ' τὴ «σχολή». Τὸ πολυπληθὲς κοινὸ ποὺ τὶς χειροκρότησε παρατεταμένα, μαζὶ μὲ τὸ μέτρο τῆς ἀγάπης του, ἔβειξε καὶ κάτι ἄλλο: Πὼς σ' αὐτὸν τὸν τόπο, οἱ ἀληθινοὶ καλλιτέχνες δὲν ξεχνιώνται καὶ παίρνουν τὴ θέσι ποὺ τοὺς ἀξίζει στὶς καρδιὲς καὶ στὴν ἱστορία.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Παραθέτουμε τοὺς καλύτερους,κατὰ τὴ γνώμη μας, δίσκους ἐλαφρῶν τραγουδιῶν ποὺ κυκλοφόρησαν τελευταῖα.

1) «Ποῦ νὰ χωρέση τ' ὄνειρο». Στίχοι Μ. Παπανικολάου — μουσικὴ Χρ. Λεοντῆ.Τραγουδᾶ ἡ Ρία Νόρμα.

2) «Πάρε τὸ ποτῆρι μου». Στίχοι Γ. Οἰκονομίδη — μουσικὴ Φ. Πολυμέρη. Τραγουδᾶ ὁ Φ. Πολυμέρης.

3) «Μακριὰ κι' ἂν θάσαι.... (Τὸ παλαιὸ σουξὲ τοῦ Νίκου Χατζηαποστόλου. Τραγουδοῦν ὁ Σ. Γιαναγόπουλος καὶ ἡ Κλειὼ Δενάρδου.

4) «Στὴ νύχτα» (tango). Στίχοι Κ. Κινδύνη — μουσικὴ Μιμὴ Πλέσσα. Τραγουδᾶ ἡ Κλειὼ Δενάρδου.

5) «Ἂς τὴ βαρκούλα νὰ τοξέψ». Τοῦ Ζάκ Ἰακωβίδη. Τραγουδᾶ ἡ Μπελίντα.

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Ἕνας λεβέντης ἀστακός». Στίχοι — μουσικὴ Ξενάκη — Περιστέρη. Τραγουδοῦν ὁ Σπῦρος καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

2) «Οσες νύχτες ἔχει ὁ χρόνος». Τοῦ κ. Κ. Βίρβου. Τραγουδᾶ ὁ Στέλιος Καζαντζίδης.

3) «Ἀντιλαλοῦνε οἱ στεναγμοί». Στίχοι — μουσικὴ Μπάμπη Μπακάλη. Τραγουδᾶ ὁ Εὐ. Περπινιάδης.

4) «Μέσ' στὸ ξένο τὸ λιμάνι». Τοῦ Θ. Δερβενιώτη. Στίχοι — μουσικὴ Θ. Δερβενιώτη. Τραγουδᾶ ἡ Μάρω Λεοντῆ.

5) «Δάκρυα καὶ φιλιά» Τοῦ Μπάμπη Μπακάλη. Τραγουδοῦν ὁ Σπῦρος καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

6) «Μιὰ φορὰ κανένας ἀγαπᾶ». Τῶν Θ. Δερβενιώτη — Κ. Βίρβου. Τραγουδοῦν ὁ Π. Ἀναγνωστάκης καὶ ἡ Νίτσα Ἀντωνάτου.

7) «Ὅταν βῶ πὼς κινδυνεύω νὰ σὲ χάσω». Στίχοι — μουσικὴ Μπάμπη Μπακάλη. Τραγουδᾶ ὁ Π. Ἀναγνωστάκης.

8) «Ἀχαριστία». Στίχοι — μουσικὴ Δ. Γκούτη. Τραγουδοῦν ὁ Σπ. καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

9) «Μέσ' στὸ σπίτι τ' ὀρφανό». Τοῦ Κ. Βίρβου. Τραγουδοῦν ἡ Βάνα Λάμπρου καὶ ὁ Ε. Περπινιάδης.

10) «Ἀπ' ἔξω εἶσαι ἄγγελος». Στίχοι — μουσικὴ Κ. Βίρτου. Τραγουδᾶ ὁ Πέτρος Ἀναγνωστάκης.

11) «Δουλεύω στὴ μπουλντόζα». Τῶν Π. Τσαουσάνη — Π. Εὐσταθίου. Τραγουδοῦν ὁ Τσαουσάνης καὶ ἡ Ρούλα Καλάκη.

12) «Σπασμένος καθρέπτης». Στίχοι — μουσικὴ Γ. Μιτσάκη. Τραγουδᾶ ὁ Π. Ἀναγνωστόπουλος.

13) «Μόνος μου». Στίχοι — μουσικὴ Ἰ. Ἀγγέλου. Τραγουδᾶ ὁ Πέτρος Ἀναγνωστάκης.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Φυσοῦνι Ἐλενάκι». Τοῦ Ε. Κράνια (Ἠπειρώτικο). Τραγουδᾶ ὁ συνθέτης.

2) «Πονῶ μὰ τίνος νὰ τὸ πῶ». Στίχοι—μουσικὴ Κ. Μουντάκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

3) «Τὰ ματάκια σου τὰ μαῦρα». Τῶν Ε. Περπινιάδη —Δ. Τζάρα. Τραγουδᾶ ὁ Γ. Παπασιδέρης καὶ παίζει κλαρίνο ὁ Πάρις.

4) «Δὲν στῶπα Βάσω μιὰ φορά» (συρτός). Τοῦ Β. Μπατζῆ. Τραγουδᾶ ὁ Ἀδαμ. Ἀλεξανδρόπουλος.

5) «Βασίλω». Τοῦ Ἀ. Ἀραπάκη. Τραγουδᾶ ὁ Ι. Μπούτης κοὶ παίζει κλαρίνο ὁ Σκαλιώτης.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΗΣ

"Ενας νέος χορός...

ΤΟ ΒΑΤΟΥΣΙ

Κατέκτησε τὴν Ἀμερικὴ

Ἡ Φινλανδία λανσάρησε μὲ πολλὴ ἐπιτυχία τὴ γιάνκα. Τὸν προσκοπικὸ της χορό, ποὺ ἁγιάτησε μὲ πάθος ἡ νεολαία τῆς Εὐρώπης καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ χοροπηδᾶ στὸν ρυθμό της. Ἡ Νότιος Ἀμερική, ποὺ ἔρχεται φαΐρι στοὺς ρυθμικοὺς χορούς, μᾶς χαρισε ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια τὴν θαυμάσια μπόσσα νόβα.

Ἡ Γαλλία προώδευσε κι' αὐτὴ στὸν ἴδιο τομέα. Οἱ διανοούμενοι τοῦ Παρισιοῦ διανοηθήκαν τὴν Μποστέλλα, ἕναν πράγματι ἐξωφρενικὸ χορό, ποὺ ἐμφανίστηκε καὶ στὶς ἑλληνικὲς πίστες. Τὸ Συοτακ εἶναι ἑλληνικὴς καταγωγῆς καὶ τὸ πρωτολανσάρησε ὁ Ἀντονὶ Κουὴν στὸν «Ζορμπᾶ». Τώρα χαλᾶ κόσμο στὴν Εὐρώπη... Στὴν χώρα τ'ν ρὸκ καὶ τοῦ τουίστ, στὴν Ἀμερικη, τὸν λόγο ἔχει τώρα ἕνας νέος χορός. Τὸ Βατούσι... Πάνω στὸν ρυθμὸ αὐτό, ποὺ ξετρελλαίνει κυριολεκτικὰ τὴν ἀμερικανικὴ νεολαία, γράφτηκαν πολλὰ τραγούδια ποὺ ἐγίναν ἀνάρπαστα. Ἀλλὰ τί εἶναι πάλι αὐτὸ τὸ Βατούσι; Πολλοὶ ἀποδίδουν τὴν πατρότητά του στὸ συγκρότημα τῶν Ματσουκάμπος, δηλαδὴ σὲ μιὰ γυναίκα καὶ σὲ δυὸ ἄνδρες, ποὺ τὸ σοφίστηκαν ἐντελῶς τυχαία. Οἱ Ματσουκάμπος εἶναι κουβανέζικο συγκρότημα καὶ ὁ χορός τους ἔχει ὅλα τὰ μουσικὰ στοιχεῖα τῆς χώρας αὐτῆς. Πρόκειται γιὰ ἕναν εὔκολο κι' εὐχάριστο χορό. Δὲν κουράζει ὅπως ἐκεῖνο τὸ θεατρέλλο τουίστ, οὔτε χρειάζονται ἰδιαίτερες χορευτικὲς ἱκανότητες, ὅπως στὸ μάντισον. Σκοπός του, ἀλλωστε, εἶναι νὰ χορεύεται, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν νεολαία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ὡριμους πιατοὺς τῆς Τερψιχόρης.

Ἀλλὰ ἂς δοκιμάσουμε μαζὶ τὰ βήματα τοῦ Βατούσι, ποὺ ἀποτελεῖ τώρα τὴν τελευταία λέξι τῆς χορευτικῆς μόδας. Ρίχνουμε τὸ βάρος τοῦ σώματός μας στὸ δεξὶ ποδὶ καὶ ἀμέσως κατόπιν στὸ ἀριστερό, ὅπως καὶ στὸ χάλλυ γκάλλυ. Σὲ κάθε ἀλλαγὴ χτυποῦμε τὶς παλάμες, ὅπως καὶ στὸ μάντισον. Κατόπιν βγάζουμε λίγο τὸ ἀριστερὸ πόδι μπροστά, κάνοντας συγχρόνως ἕνα μικρὸ πήδημα μὲ τὸ δεξί. Κοτσπιν ἐνώνουμε τὰ πόδια καὶ χτυποῦμε τὶς παλάμες ρυθμικά. Ἀκολουθεῖ ἕνα πλάγιο βῆμα δεξιὰ καὶ κατόπιν ἀριστερά. Προσοχὴ ὅμως... Οἱ κινήσεις αὐτὲς πρέπει νὰ γίνωνται γρήγορα, γιατὶ διαφορετικὰ, χάνουμε τὴν ἰσορροπία μας... Αὐτὸ εἶναι τὸ Βατούσι, ἀλλὰ μόνο θεωρητικά!

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

★ Ὁ Σὰρλ Ἀζναβοὺρ δὲν εἶναι μόνον ἕνας διάσημος τραγουδιστής, ἀλλὰ κι' ἕνας δραστήριος ἐπιχειρηματίας. Ἀπὸ τὸν περασμένο μῆνα, εἶναι μέτοχος μὲ ποσοστὸ 60% στὴν μεγάλη ἑταιρία δίσκων Μηδὲ Αἴρ. Στὴν ἴδια ἑταιρία μετέχει καὶ ὁ ἀρμενικῆς καταγωγῆς συνθέτης Ζὼρζ Γκαρβαρέντς, ποὺ γεννήθηκε πρὶν 33 χρόνια στὴν Ἐλλάδα...

★ Σ' ἕναν μεγάλο τραγουδιστικὸ Διαγωνισμὸ τῆς Βενετίας, ἀνεδείχθησαν νικητές, ἡ Πετιούλα Κλάρκ, ὁ Ἀνρὶ Σαλβαντὸρ, οἱ Κέσλερ Τουὶνς καὶ ἡ Μπριζὶτ Νιλσσον.

★ Ὁ Ρίκυ Σαίην, ἄλλοτε σὰρ χηγὸς τῆς συμμορίας τῶν Μόντς στὸ Λονδίνο, κατέκτησε τὶς μουσικὲς προτιμήσεις τῆς ἰταλικῆς νεολαίας, μὲ τὰ τραγούδια του, «Οὔνο ντέϊ Μόντς» καὶ «Κόζα πένσι ντι μέ». Ὁ Σαίην ἐξακολουθεῖ νὰ περιφέρεται στὶς μεγαλουπόλεις τῆς Ἰταλίας, μὲ τὴν πέτσινη στολὴ τῶν Ἀγγλων Μόντς.

★ Ὁ ἀημοφιλέστατος στὴν πατρίδα του Ἀμερικανὸς τραγουδιστὴς Μπόμπυ Μπέαρ, κέρδισε τὸν Χρυσὸ Δίσκο τῆς Νορβηγίας, γιὰ τὸ τραγούδι του «500 μαῖλς γιὰουαὶη τὴν χόμ» (500 μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα), ποὺ πουλήθηκε σὲ 25.000 ἀντίτυπα.

★ Στὶς 14 Ἰουλίου, ὁ Ζιλμπὲρ Μπεκὼ πραγματοποιεῖ μιὰ μεγάλη καλλιτεχνικὴ περιοδεία στὴν Ἰταλία. Ὁ ἐκλεκτὸς Γάλλος τραγουδιστὴς θὰ παρουσιάση ἕνα ἐντελῶς καινούργιο ρεπερτόριο ἀπὸ τραγούδια δικά του. Στὸ μεταξύ, τραγούδια τοῦ Μπεκὼ σημειώνουν μεγάλη ἐπιτυχία στὴ Ρωσία, μετὰ τὴν πρόσφατη περιοδεία του ἐκεῖ.

★ Ἡ γνωστὴ μας ἀπὸ τὸ ἐφετεινὸ Φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο Ἰαπωνίδα τραγουδίστρια, Ἴτο Ἰουκαρι, θὰ ἐμφανισθῆ στὸ Διεθνὲς Μουσικὸ φεστιβὰλ τῆς Βενετίας, ἀντιπροσωπεύοντας τὴν πατρίδα της. Στὴν τριήμερη αὐτὴ καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωση, ποὺ ἀρχίζει στὶς 2 Ἰουλίου, ἔχουν κληθῆ νὰ λάβουν μέρος τὰ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὰ ὀνόματα τοῦ διεθνοῦς τραγουδιοῦ. Στὴν χαριτωμένη Ἴτο, θὰ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐμφανισθῆ καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ τηλεόρασι καὶ νὰ «ἐγγραφῆ» μιὰ σειρὰ δίσκων.

Ὁ ἥλιος, ἡ θάλασσα, τὰ νιάτα, ὁ χορός, τὸ τραγούδι καὶ ὁ ἔρωτας, βρήκαν τὸν καλύτερο ὑμνητή τους στὴν μουσικοχορευτικὴ ταινία «Μπικίνι μπὴτς», ὅπου πρωταγωνιστοῦν τὰ εἰκονιζόμενα εἴδωλα τῆς ἀμερικανικῆς νεολαίας, Ἄννετ Φιουνιτσέλο καὶ Φράνκυ Ἄβαλον.

ΣΑΛΟΝΙ

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

A CASA D'IRENE

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Νίκο Φιντένκο

"Ι τζιόρνι γκριτζὶ σόνο λὲ λούν- (γκε
στράντε σιλεντσιόζε ντὶ οὔν πα- (ἐξε
ντεζέρτο ἑ σέντσα τσέλο.
"Α κάζα ντ' 'Ιρένε σὶ κάντα σὶ (ρίντε
τσὲ τζέντε κὲ βιένε τσὲ τζέντε (κὲ βά
"Α κάζα ντ' 'Ιρένε μποτίλιε ντὶ (βίνο
"Α κάζα ντ' 'Ιρένε στασέρα σὶ (βά.
Τζιόρνι σέντσα ντομάνι ἑ ἶλ ντε- (ζιντέριο
ντὶ τέ. Σόνο κουέϊ τζιόρνι κὲ (σέμτρε
σὸν φάττι ντὶ πιέτρα νιέντε ἄλτρο (κὲ
οὔν μοῦρο σόνο μοντάτι ντά κό- (τσι
ντὶ μποτίλια.
"Ε πόϊ τσὶ σέϊ τού, ἄ κάζα ντ' ('Ιρένε
ἑ κουάντο μὶ βέντι τοῦ κόρι ντά (μὲ
μὶ γκουάρντι νέλ' λὶ ὄκκι μὶ (πρέντι
λὰ μάνο ἑ ἶν σιλέντσιο μὶ πόρτι (κὸν τέ.
Τζιόρνι σέντσα ντομάνι ἑ ἶλ ντε- (ζιντέριο
ντὶ τέ. Νέϊ τζιόρνι γκριτζὶ ἶο σὸ
τροθάρτι ἱ τζιόρνι γκρὶτζι μὶ πορ- (τάνο
ντά τὲ ἀ κάζα ντ' 'Ιρένε, ἀ κάζα (ντ' 'Ιρένε.

Ἀστροναῦτες: Τὸ μουσικὸ στερέωμα εἶναι δικό τους...

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ

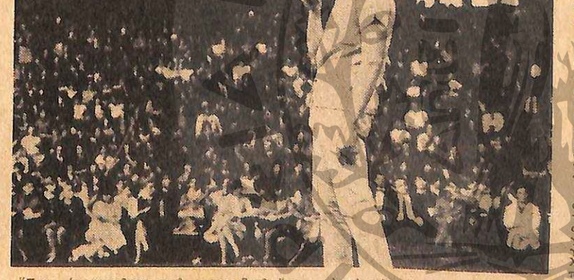
Πέντε φίλοι ποὺ λατρεύουν τὴ θάλασσα καὶ τὴ μουσική

ΤΟΥΣ ἀπεκάλεσαν Μπὴτλς τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἄρεσε καθόλου στὰ πέντε παιδιά, ποὺ ἀποῦν στὸ ὄνομα «Ἀστροναῦτες». «Εἴμαστε ἁπλῶς οἱ Ἀστροναῦτες καὶ δὲν ἔχουμε καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ ἄλλα ὁμοειδῆ συγκροτήματα» ἐδήλωσαν. Πραγματι, ὁ ἦχος αὐτοῦ τοῦ ρυθμικοῦ συγκροτήματος, μπορεῖ νὰ ξεχωρίση ἀνάμεσα σὲ ἑκατοντάδες ἄλλων. Γι' αὐτὸ καὶ θεωρήθηκε σὰν μιὰ μικρὴ ἐπανάστασι στὸν κόσμο τῆς μοντέρνας μουσικῆς.

Οἱ Ἀστροναῦτες ἦσαν περισσότερο γνωστοὶ σὰν ἄσσοι τοῦ σέρφ, αὐτοῦ τοῦ πασίγνωστου θαλάσσιου σπόρ, ποὺ γεννήθηκε στὶς ἀκτὲς τῆς Καλιφόρνιας, γιὰ νὰ κατακτήση ὁλόν τὸν κόσμο. Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος μεγάλου κανοῦ, ποὺ ἀνεβαίνουμε ἐπάνω του μπουμπίτσι καὶ τοῦ δίνουμε τὴν πρώτη ὥθησι μὲ τὰ γέρια. Αὐτό, μὲ τὰ εἰδικὰ πετρούγια του, ἀρχίζει νὰ τρέχη σὰ τορπίλη. Τότε σηκωνόμαστε ὀρθιοι, κάνοντας διάφορες ἀκροβατικὲς ἐπιδείξεις. Ἀπὸ τὴ θαλάσσα, τὸ σέρφ μετοπήδησε στὴ μουσικη... Ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου καὶ ὁ χορὸς σέρφ, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο σπόρ. Ἕνα γκρούπ ἀπὸ πέντε ἄσσους τοῦ σέρφ, βρεθεῖμένους γιὰ τὶς ἐπιδόσεις τους, σκέφθηκε ὅτι, τετράλλαξα μὲ τὰ θαλάσσια κύματα, θὰ μποροῦσε ν' ἀσχοληθῆ καὶ μὲ τὰ ἐρτζιανά. Δηλαδὴ τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν. Καὶ οἱ πέντε διέθεταν μουσικὲς γνώσεις, ὡραία φωνή, θαυμασία ἐμφάνισι κι' ἔπαιζαν τέλεια ἀπὸ ἕνα ἢ δύο μουσικὰ ὄργανα.

Οἱ πρῶτες δοκιμὲς προσιώνιζαν ἕνα λαμπρὸ μέλλον. Ὅταν καταλάβαν ὅτι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐμφανισθοῦν μπροστὰ στὸ κοινό, ζήτησαν ἀκρόασι ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἑταιρία δίσκων τῆς Ἀμερικῆς. Με τὸ πρῶτο κιόλας κομμάτι τους, νὸ θαυμάσιο «Σέρφ πάρτυ», οἱ Αὐτρονεῦτες ἐξασφάλισαν ἕνα πολυετὲς συμβόλαιο. Οἱ πρῶτοι δίσκοι τους, μὲ ρυθμοὺς ποὺ προκαλοῦσαν ὑστερικὸ ἐνθουσιασμὸ στὴν νεολαία, γίνονται ἀνάρπαστοι. Εἶναι τὰ τραγούδια τους «Μάνεϋδ», «Μισιρλοῦ», «Μπαχιά», «Σέφριν' Γιοῦ "Ες Ἐη» κ.α.

Τοὺς Ἀστροναῦτες, ποὺ αὐτοβαπτίστηκαν ἔτσι ἐπειδὴ ηὐνοῦν κοντὰ στὴν Ἀκαδημία Ἀεροπορίας τοῦ Κολοράντο, κέντρο ἐκπαιδεύσεως Ἀστροναυτῶν, ἀποτελοῦν οἱ: Μπὸμπ Ντίμον, κιθάρα, Ντένις Λιντσεϋ τραγούδι καὶ μπάσσο κιθάρα, Ρὶτς Φιφλντ, «πρώτη» κιθάρα, Στέρμυ Πήτερσον, «ὄργανο» καὶ Τζιμ Γκάλλαγκερ, ντράμς. Τελευταία ἐπιτυχία τους, τὸ σεὶκ «Ρατζαματὰζ».

Ἕνα νέο «φροῦτο» τοῦ τραγουδιοῦ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του, — μιὰ ἐμφάνισι ἀρκετὰ τρελλούτσικη — στὴν Ἰταλία. Εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς Ρίκυ Σαίην, πού, ἀφοῦ ἀπέτυχε σὰν ζωγράφος στὸ Παρίσι, σὰν Μόντ στὸ Λονδίνο, φαίνεται πὼς πέτυχε τελικὰ στὸ τραγούδι. Στὴν εἰκόνα, ὁ Ρίκυ Σαίην, ἐνῶ τραγουδᾶ στὴν κατάμεστη σάλα τοῦ Παλάτσο Ντέλλο Σπὸρ τοῦ Μιλάνου.

TOP 15

Τὰ 15 ξένα δημοφιλέστερα τραγούδια

1 SOPHIA «Σοφία». Ντὴν Μάρτιν.
2 JE VOUDRAIS ETRE UN GARCON (Ζὲ βουντρὲ ἔτρ ἒν γκαρσόν). «Ἤθελα νὰ ἤμουν ἀγόρι». Σιλβὶ Βαρτάν.
3 ON JOUE AVEC SON COEUR ("Ον ζοὺ ἀβὲκ σὸν κέρ). «Παίζουν μὲ τὴν καρδιά του». Νόελ Ντεσάμπ.
4 DANS TES BRAS (Ντὰν τὲ μπρά). «Μὲς στὴν ἀγκαλιά σου». Σιλβὶ Βαρτάν.
5 EIGHT DATS A WEEK ('Ἐητ νταίης ἐ γουὶκ). «Ὀκτὼ ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα». Μπήτλς.
6 A CASA D' IRENE ('Α κάζα ντ' Ἰρένε). Νίκο Φιντένκο.
7 SAD TOMORROWS (Σὰντ τουμόρρουους). «Θλιμμένο αὔριο». Τόνυ Λοτζέ.
8 LOVE PORTION No 9 (Λὰβ πόσιον Νο 9). Σέρτσερς.
9 DO THE CLAM (Ντοῦ δὲ Κλάμ). «Χόρεψε Κλάμ». Ἔλβις Πρίσλεϋ.
10 IN GINOCCHIO DA TE ('Ἰν τζινόκιο ντὰ τέ)' «Γονατιστὸς μπροστά σου». Τζάννι Μοράντι.
11 GREEK HOLIDAYS (Γκρὶκ χόλιντεϊς). Ἑλληνικὲς διακοπές» Φόρμυλζ.
12 DA MOLTO LONTANO (Ντὰ μόλτο λοντάνο). Ἐντοάρντο Βιανέλλο.
13 MY HEART CRIES FOR YOU (Μάϊ χὰρτ κράϊζ φὸρ γιοῦ). «Ἡ καρδιά μου κλαίει γιὰ σένα». Ντὴν Μάρτιν.
14 SE PIANGI SE RIDI (Σὲ πιάντσι σὲ ρίντι). «Ἂν κλαῖς, ἂν γελᾶς». Μπάμπι Σόλο.
15 YES, I WILL (Γιὲς ἄϊ γουὶλ). Χόλλις.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΣΤΟΥΑΡ ΑΝΣΙΕΝ: Μάθημα ἀρχαίας ἱστορίας... σὲ ρυθμὸ σεὶκ μᾶς διδάσκει ἡ βασίλισσα τῶν γιέ — γιέ, Συλβὶ Βαρτάν. Ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἐγκαθειρκτοι τῶν θραγιῶν θὰ ἀγαπήσουν μὲ τόσο πάθος τὴν «Ἀρχαία Ἱστορία». Κι' αὐτὸ χάρις στὴν τόσο ζωηρὴ δασκάλα τους... Στὴν ἄλλη ὄψι τοῦ δίσκου, ρυθμὸς γκαλὰ γκάλλυ, μὲ τὸν τίτλο «Ζὲ βουντρὲ ἔτρ ἒν γκαρσόν» ("Ηθελα νὰ ἤμουν ἀγόρι).

ΜΟΥΝ ΣΩΤ: Μιὰ σύνθεσι ἀποκλειστικὰ γιὰ τὰ χρυσὰ νιάτα. Ὁ Ντουαὶην Ἔντυ, ἀπὸ τοὺς διασημότερους μοντέρνους κιθαρίστες τῆς Ἀμερικῆς, μᾶς χαρίζει τὸν πρῶτο... «δρόμο» καὶ Τζὶμ Γκάλλαγκερ, ντράμς. Τελευταία ἐπιτυχία τους, τὸ σεὶκ «Ρατζαματὰζ».

ΛΑ ΛΟΥΝΓΚΑ ΣΤΡΑΝΤΑ: Εἶναι τὸ πρῶτο καλοκαιρινὸ τραγούδι, ποὺ μᾶς ἔστειλε ὁ συμπαθέστατος στὴν ἑλληνικὴ νεολαία, Ἰταλὸς συνθέτης καὶ τραγουδιστής, Πεππίνο ντὶ Καπρι. Πρόκειται γιὰ τὸ μελωδικότατο «Λὰ λούνγκα στράντα» (Ὁ μακρὺς δρόμος), ποὺ ἔγραψε ὁ ἴδιος καὶ ὑπέγραψε μὲ τὸ ἀληθινό του ὄνομα, Φελέλλα. Οἱ φίλοι τοῦ Πεππίνο καὶ τοῦ μελοῦς, θὰ τὸ ἀγαπήσουν.

ΛΑ ΡΑΣΠΑ: Ρυθμὸς τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, ποὺ πρὶν δέκα περίπου χρόνια, κατακτοῦσε ὅλο τὸν κόσμο. Μιὰ διασημη πόρτα ἀπαγκάτας, ὁ μοντέρνος συνθέτης Χένρυ Μαντσίνι, γνώστὰς ἀπὸ τὰ κινηματογραφικὰ μουσικὰ τοὺ θέματα, μᾶς ξαναθυμίζει τὴ ράσπα, σὲ μιὰ ἐκτέλεσι γεμάτη ἠχητικὰ ἐφὲ καὶ θαυμαστὴ ἐνορχήστρωσι. Ὁ Μαντσίνι εἶναι κάτοχος... μερικῶν Ὄσκαρ καὶ ἄλλων τιμητικῶν διακρίσεων.

ΝΤΑΝ ΤΕ ΜΠΡΑ: «Μὲς στὴν ἀγκαλιά σου», τὸ τραγούδι ποὺ ἔγραψε γιὰ τὴν Συλβὶ Βαρτὰν ὁ σύζυγος τῆς Τζάννυ Χαλλιντὰυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους. Τὸ τραγούδησε ἡ Συλβὶ στὸ «Σ' ἀνεκυ Χωὺ» τοῦ Τόκιο, τρεῖς φορὲς σὲ μιὰ παράσταση, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν μανία, προτίμησι τοῦ ἐνθουσιασμένου ἀκροατηρίου της. Ἡ ἀντιπάθεια ἀκόμη ὅτι, οἱ Γιαπωνέζοι τηνέητζερς ἤξεραν τοὺς γαλλικοὺς στίχους ὅλων τῶν τραγουδιῶν τῆς Συλβί.

Ν. Κ.

Η σελίδα τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ «ΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΔΙΧΤΥ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, κοντὰ σὲ μιὰ ὄμορφη ἀκρογιαλιά, ἦταν ἕνα χωριουδάκι, ποὺ οἱ κάτοικοί του ζοῦσαν ἀπὸ τὸ ψάρεμα. Ἕνα σούρουπο λοιπόν, ὅπως κάθε σούρουπο, οἱ ψαράδες μπῆκαν στὶς βάρκες τους καὶ ξεμακρυναν πρὸς τὰ ἀνοιχτά. Μὰ ὅταν ἔφτασαν στὸ σημεῖο ποὺ ἔριχναν συνήθως τὰ δίχτυα τους, εἶδαν πὼς πρὶν ἀπ' αὐτοὺς εἶχε φτάσει ἐκεῖ ἕνας γέρος καὶ ἡ βάρκα του ἦταν κιόλας γεμάτη ψάρια.

— Πολὺ ψάρι θὰχη σήμερα, εἶπαν μεταξύ τους.

Ἔριξαν λοιπὸν τὰ δίχτυα τους, μὰ τὰ ψάρια ποὺ ἔβγαλαν δὲν ἦταν οὔτε πολλὰ οὔτε λίγα, ἀλλὰ τὰ συνηθισμένα. Μὰ ἔλα ποὺ σὲ λίγο εἶδαν τὸ γέρο νὰ τραβᾶη τὰ δίχτυα του γεμάτα ἀπὸ μεγάλα γυαλιστερὰ ψάρια.

— Αὐτὸς ἤλθε σήμερα ἐδῶ καὶ μᾶς κλέβει τὸ ψάρεμα τὸ δικό μας! εἶπε τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς ψαράδες.

Οἱ ἄλλοι συμφώνησαν μαζί του. Μονάχα ἕνας νέος ψαρᾶς, ἕνα ὅμορφο καὶ γερὸ παλληκάρι εἶχε ἀντίθετη γνώμη.

— Ἂν τὰ ψάρια πηγαίνουν περισσότερο στὰ δικά του δίχτυα, οὔτε αὐτὸς φταίει, οὔτε ἀπὸ μᾶς τὰ κλέβει. Ἡ θάλασσα τοῦ τὰ χαρίζει, εἶπε.

Μὰ οἱ ἄλλοι δὲν τοὔδωσαν σημασία κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φώναξε:

— Ἔ, γέρο! Πᾶρε τὴ βάρκα σου καὶ φύγε ἀπ' αὐτὰ τὰ νερά, εἶναι δικά μας.

— Ἡ θάλασσα δὲν εἶναι σὰν τοὺς κάμπους ποὺ κόβονται σὲ χωράφια, τὰ νερὰ δὲν μένουν ποτὲ στὸ ἴδιο μέρος οὔτε καὶ τὰ ψάρια ἀπάντησε ὁ γέρος.

Οἱ ψαράδες δὲν βρῆκαν τί νὰ ἀπαντήσουν μὰ ἄρχιζαν ἀπὸ τὸ θυμό τους. Ὥσπου σὲ μιὰ στιγμή, ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἡ θάλασσα ἤρεμη καὶ ἀκύμαντη, ἄρχισε νὰ φουρτουνιάζη. Σύννεφα μαῦρα μαζεύτηκαν στὸν οὐρανὸ καὶ κύματα ἀγριεμένα ἄρχισαν νὰ σηκώνωνται. Οἱ ψαράδες ρίχτηκαν στὰ κουπιά, γιὰ νὰ γυρίσουν στὴ στεριά. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ γέρος. Μὰ νὰ ποὺ σὲ λίγο ἕνα πελώριο κῦμα ἅρπαξε τὴ βάρκα του, τὴ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὴν ἀναποδογύρισε, ρίχνοντας στὴ θάλασσα τὰ ψάρια, τὰ δίχτυα καὶ τὸ γέρο ψαρά.

— Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσουμε, εἶπε ὁ νεαρὸς ψαρᾶς, ποὺ πιὸ πρὶν εἶχε πάρει τὸ μέρος τοῦ γέρου.

— Ἄστον νὰ πνιγῆ! τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι.

Μὰ τὸ παλληκάρι μ' ἕνα πήδημα ρίχτηκε στὴν ἀγριεμένη θάλασσα καί, παλεύοντάς με τὰ κύματα, κατάφερε νὰ σώση τὸ γέρο καὶ νὰ τὸν βγάλη στὴ στεριά, σ' ἕνα μικρὸ λιμανάκι ἀνάμεσα σὲ δυὸ ψηλὰ βράχια.

— Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἔσωσες, παλληκάρι μου, εἶπε ὁ γέρος. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σὲ ἀνταμείψω.

— Δὲν θέλω καμμιὰ ἀνταμοιβή, ἀπάντησε τὸ παλληκάρι.

— Ἐσὺ μπορεῖ νὰ μὴ θέλης, μὰ ὅταν κάποιος κάνη ἕνα καλό, ἐκεῖνος ποὺ τὸ δέχεται πρέπει νὰ τὸν ἀνταμείβη. Πᾶμε λοιπὸν στὸ καλύβι μου, εἶναι ἐδῶ κοντά.

Τὸ παλληκάρι ἀκολούθησε τὸ γέρο καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν σ' ἕνα καλυβάκι. Ἀπ' ἔξω ἦταν φτωχικό, μὰ μέσα ἐμοιαζε μὲ μικρὸ παλάτι.

— Μὰ ἐσὺ θὰ πρέπει νὰ εἶσαι πλούσιος! εἶπε σαστισμένο τὸ παλληκάρι.

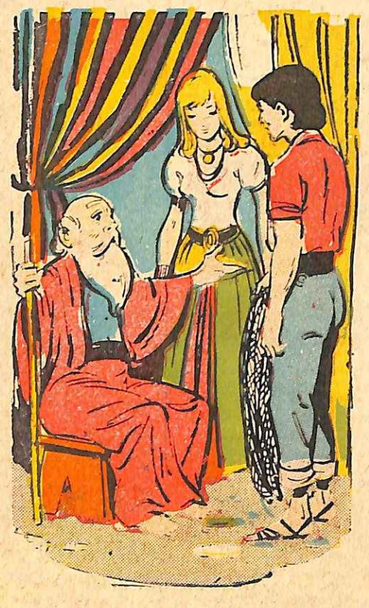
— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ γέρος, μονάχα πὼς τὰ δικά μου δίχτυα πιάνουν πολλὰ καὶ μεγάλα ψάρια. Θὰ σοῦ χαρίσω, λοιπόν, ἕνα τέτοιο δίχτυ κι' ἔτσι ἀπὸ σήμερα θἄχης πάντα πλούσιο ψάρεμα. Μὰ πρόσεξε, δὲν πρέπει νὰ πῆς σὲ κανέναν ποὺ τὸ βρῆκες.

Τὸ παλληκάρι πῆρε τὸ δίχτυ, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ γέρος, τὸν εὐχαρίστησε καὶ ξαναγύρισε στὸ χωριό του. Τότε ὅλοι οἱ ψαράδες τρέξανε νὰ τὸν ρωτήσουνε τί εἶχε γίνει.

— Τί θέλετε νὰ γίνη; εἶπε τὸ παλληκάρι. Τράβηξα τὸ γέρο στὴ στεριὰ καὶ τὸν πῆγα στὸ καλύβι του.

Μὰ τὴν ὅλλη μέρα, ὅταν βγῆκαν γιὰ ψάρεμα, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἔπιαναν τὰ συνηθισμένα ψάρια, τὰ δίχτυα τοῦ νέου, ἦταν γεμάτα.

— Ἐκεῖνος ὁ παλιόγερος φαίνεται πὼς εἶναι μάγος καὶ τοῦ χαρισε μαγεμένα δίχτυα.

— Θὰ γίνης διάδοχος τοῦ βασιλιᾶ καὶ θὰ παντρευτῆς τὴν πεντάμορφη κόρη του!

Καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ νέος ψαρᾶς ἔλειπε στὴ κοντινὴ πολιτεία, ἔκαναν συμβούλιο καὶ ἀποφάσισαν νὰ κόψουν τὰ δίχτυα του.

Ὅταν τὸ παλληκάρι ξαναγύρισε στὸ χωριό, βρῆκε μονάχα τὴ στάχτη ἀπὸ τὰ δίχτυα ποὺ εἶχε ἁπλώσει στὴν ἀκρογιαλιά.

— Ποιός ἔκαψε τὰ δίχτυα μου; φώναξε μὲ θυμό.

— Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τίποτα, ἀπάντησαν οἱ ἄλλοι ψαράδες, μπορεῖ νὰ τώκανε κανένα παιδί, παίζοντας.

Ὁ νέος ψαρᾶς κατάλαβε τὴν ἀλήθεια, μὰ δὲν εἶπε τίποτα. Πῆγε στὸ σπίτι του, πῆρε τὰ παλιά του δίχτυα καὶ βγῆκε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στὸ ψάρεμα. Μὰ τόσο τὰ δικά του δίχτυα, ὅπως καὶ τὰ δίχτυα τῶν ἄλλων ψαράδων ἄδεια ἔπεσαν στὴ θάλασσα καὶ ἄδεια ξαναβγήκαν. Καὶ τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ τὰ ἄλλα βράδυα. Ὥσπου ἕνα πρωῒ οἱ ψαράδες ἀποφάσισαν νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια.

— Ἐμεῖς κάψαμε τὰ δίχτυα σου, τοῦ εἶπαν, γιατὶ καταλάβαμε πὼς ἦταν μαγεμένα. Μὰ τώρα καταλαβαίνουμε πὼς γι' αὐτὸ ἔπεσε κατάρα ἐπάνω μας. Ἂν συνεχίσουμε ἔτσι, θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πεινα ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιά μας. Γι' αὐτὸ θέλουμε νὰ πᾶς νὰ ζητήσης ἀπὸ τὸ γέρο νὰ μᾶς λυπηθῆ καὶ νὰ τραβήξη τὴν κατάρα του.

—Καλά, ἀπάντησε τὸ παλληκάρι, θὰ πάω. Δὲν τὸ ἀξίζετε, γιατὶ εἶστε σκληροί, κακοὶ καὶ φθονεροί, μὰ σᾶς λυπᾶμαι καὶ θὰ πάω.

Καὶ πῆγε στὴν καλύβα τοῦ γέρου.

— Τί συμβαίνει, παλληκάρι; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος μόλις τὸν εἶδε.

Ὁ νέος ψαρᾶς τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ.

— Καταλαβαίνω, εἶπε τότε ὁ γέρος. Βλέπεις, αὐτὰ τὰ δίχτυα τάχει πλέξει μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια ἡ μεγάλη γοργόνα τῆς θάλασσας καὶ γι' αὐτὸ θέλει νὰ τιμωρήση τοὺς ψαράδες, ποὺ τὰ ἔκαψαν. Μὰ ἐσένα τί σὲ νοιάζει; Μεῖνε ἐδῶ μαζί μου. Θὰ μὲ βοηθᾶς στὸ ψάρεμα καὶ θὰ ζῆς πλούσια καὶ καλά.

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω, ἀπάντησε τὸ παλληκάρι. Πές μου τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ τοὺς σώσω ἀπὸ τὴν κατάρα, καὶ ὕστερα σκλάβος σου γίνομαι ἂν θές.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσο, ἀπάντησε ὁ γέρος, θὰ σοῦ πῶ τί θὰ κάνης. Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ξέρης πὼς τὸ δίχτυ ποὺ σοῦ χάρισα, δὲν κάπκε. Ὅταν οἱ σύντροφοί σου τοὔβαλαν φωτιά, ἡ μεγάλη γοργόνα τ' ἄρπαξε καὶ ἄφησε στὴ θέσι του ψεύτικες στάχτες. Τώρα τὸ δίχτυ σου βρίσκεται φυλαγμένο στὴ μαύρη σπηλιά. Μονάχα ὅταν θὰ τὸ ξαναπάρης στὰ χέρια σου, θὰ φύγη ἡ κατάρα ἀπὸ τὰ δίχτυα τῶν συντρόφων σου. Μὰ πρέπει νὰ ξέρης καὶ τοῦτο: Τὴ μαύρη σπηλιὰ τὴ φυλάνε μεγάλα φίδια. Ἂν σὲ δαγκώση ἕνα ἀπ' αὐτά, εἶσαι χαμένος.

—Δὲν μὲ νοιάζει, ἀπάντησε τὸ παλληκάρι.

Ὁ γέρος τοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο γιὰ τὴ σπηλιὰ καὶ τὸ παλληκάρι ξεκίνησε. Περπάτησε, κουράστηκε, δίψασε, μὰ νερὸ δὲν ἔβρισκε νὰ πιῆ. Ὥσπου δίπλα στὸ δρόμο εἶδε ἕνα καλυβάκι. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ εἶδε νὰ παρουσιάζεται μιὰ κοπέλλα ντυμένη μὲ κουρελιασμένο φόρεμα, ξανθειὰ καὶ ὄμορφη. Τῆς ζήτησε νερὸ κι' ἐκείνη τοῦδωσε.

— Σ' εὐχαριστῶ, πεντάμορφη κοπέλλα, τῆς εἶπε τὸ παλληκάρι ὅταν ξεδίψασε. Μὰ πές μου, ζῆς ὁλομόναχη σ' αὐτὸ τὸ καλυβάκι;

— Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, ζῶ ὁλομόναχη ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασα τοὺς γονεῖς μου.

— Τότε, εἶπε τὸ παλληκάρι, ὅταν θὰ ξαναγυρίσω ἀπὸ τὸ ταξίδι μου θὰ σὲ πάρω μαζί μου καὶ θὰ σὲ κάνω γυναίκα μου. Θέλεις;

—Μὲ μεγάλη χαρά! εἶπε ἐκείνη.

Τὸ παλληκάρι ξεκίνησε πάλι, περπάτησε-περπάτησε κι' ἔφτασε στὴ μαύρη σπηλιά. Κύτταξε ὁλόγυρα νὰ δῆ τὰ μεγάλα φίδια ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ γέρος, μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Βρῆκε τὸ ψαράδικο δίχτυ, τὸ πῆρε καὶ ξαναβγῆκε.

Μὰ ὅταν ἔφτασε στὸ καλυβάκι, ποὺ εἶχε συναντήσει τὴν κοπέλλα, τὸ βρῆκε ἄδειο. Τότε ξανάρχισε νὰ περπατᾶη μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά.

Ὅταν ἔφτασε στὸ καλύβι τοῦ γέρου, τὸν βρῆκε νὰ τὸν περιμένη στὸ κατώφλι.

—Λοιπόν, τί ἔγινε παλληκάρι; τὸν ρώτησε.

— Πῆγα στὴ μαύρη σπηλιὰ καὶ βρῆκα τὸ δίχτυ, μὰ δὲν συνάντησα κανένα φίδι.

— Τώρα, ἀπάντησε ὁ γέρος, μὰ σοῦ εἶπα γιὰ τὰ φίδια, γιὰ νὰ δῶ πόσο γενναῖος εἶσαι.

— Μὰ στὸ δρόμο ποὺ πήγαινα, συνέχ σε τὸ παλληκάρι, συνάντησα μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα ποὺ τὴν ἀγάπησα, ὕστερα ὅμως δὲν τὴν ξαναβρῆκα.

— Ἄκουσε, παλληκάρι μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ γέρος. Τώρα μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγάλος μάγος τοῦ βασιλιᾶ τῆς χώρας. Ὁ βασιλιᾶς ἔχει μονάχα μιὰ κόρη. Μοῦ ἀνέθεσε λοιπὸν νὰ γυρίσω ὅλη τὴ χώρα καὶ νὰ βρῶ ἕνα νέο ποὺ νἄχη ὅλα τὰ προτερήματα γιὰ νὰ γίνη διάδοχός του. Νὰ εἶναι καλός, θαρραλέος, γενναιόψυχος, νὰ ξέρη νὰ συγχωρῆ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ κάνουν καὶ νὰ ξέρη νὰ θυσιάζεται γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων. Ἐγὼ λοιπὸν ἔψαξα καὶ βρῆκα ἑνένα. Πέρασες ἀπ' ὅλες τὶς δοκιμασίες καὶ εἶμαι σίγουρος πὼς ἐσὺ εἶσαι αὐτὸς ποὺ ζητοῦσα. Θὰ φύγουμε γιὰ τὸ παλάτι. Θὰ γίνης διάδοχος τοῦ βασιλιᾶ καὶ θὰ παντρευτῆς τὴν κόρη του.

— Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ παντρευτῶ τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ! φώναξε τὸ παλληκάρι. Προτιμῶ νὰ μείνω ἕνας φτωχὸς ψαρᾶς, μὰ θέλω νὰ ξαναβρῶ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγάπησα στὸ καλυβάκι.

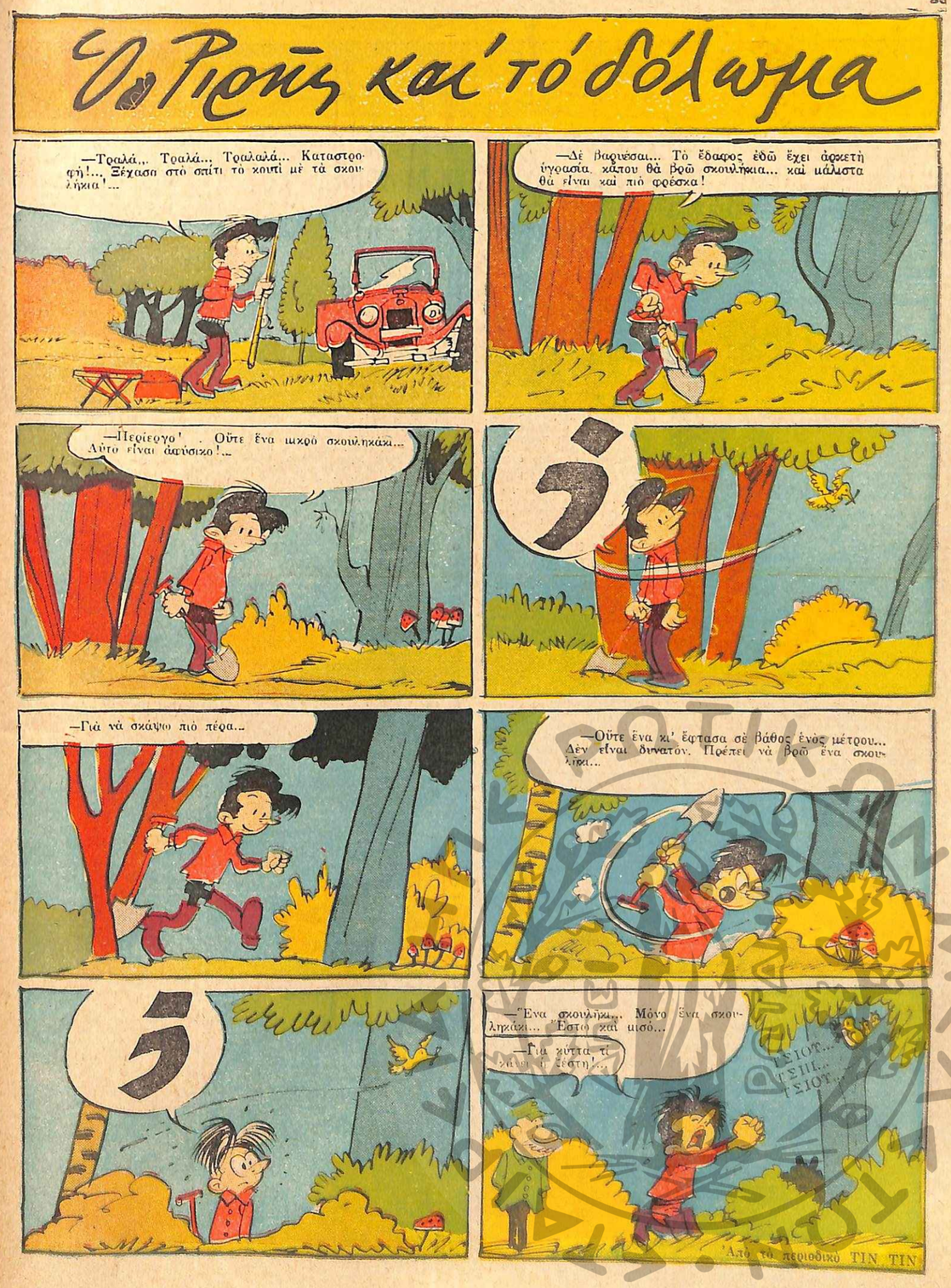
— Ἐδῶ εἶμαι, καλέ μου... εἶπε τότε πίσω του μιὰ γλυκειὰ φωνή.

— Τὸ παλληκάρι στράφηκε τότε ξαφνιασμένο καὶ ἀντίκρυσε στὸ κατώφλι τῆς καλύβας τοῦ γέρου τὴν κοπέλλα ποὺ συνάντησε στὸ ἐρημικὸ καλυβάκι, ντυμένη τώρα μὲ λαμπρὰ φορέματα.

— Ἐπὶ τέλους σὲ ξαναβρίσκω! φώναξε εὐτυχισμένος. Μὰ δὲν καταλαβαίνω... πῶς εἶσαι ντυμένη τόσο πλούσια;

— Καλό μου παλληκάρι, τοῦ ἐξήγησε τότε ὁ γέρος χαμογελῶντας. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ. Ἐγὼ σκέφτηκα πὼς νὰ τὴν γνωρίσης πρῶτα, σὰν μιὰ φτωχὴ κοπέλλα, γιὰ νὰ δοκιμάσω καὶ τὰ αἰσθήματά σου. Μὰ ὑπέρασες κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ δοκιμασία. Ὅσους ἔτοιμος νὰ θυσιάσης ἕνα θρόνο γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Μὰς τώρα, ἐμπρός, ἂς πηγαίνουμε, στὸ παλάτι. Μὰς περιμένουν καὶ ὅλα εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὸ γάμο σας.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΤΟ ΙΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΗΡΩΪΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ

Μ' ερώτησε την περασμένη Κυριακή βράδυ, ύστερ' από το μάτς ντέρμπυ μεταξύ Ὀλυμπιακού — Παναθηναϊκού (1—1), σοβαρός Ἀθηναίος φιλαθλος:

— Μήπως ὑπάρχει κάποια ἰδιότυπο κι' ἀνεξήγητο μυστικό στὶς ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ἀκόμα κι' ὅταν ἡ ὁμάδα του βρίσκεται σὲ σχετικὴ κατάπτωση, ἢ μήπως οἱ ἀντίπαλοί του εἶναι κατώτερες κλάσεις; Στὸν ἀγώνα ντέρμπυ, λόγου χάρη, ἡ ἐνδεκάδα τοῦ τριφυλλιοῦ ἦτο, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, πολὺ κατώτερη, ἀπὸ κάθε πλευρά, τοῦ δυναμικοῦ ἀντιπάλου. Δηλαδὴ ὁ Ὀλυμπιακός, ὅπως ἔσημείωσαν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀθλητικοὶ συντάκται τοῦ ἡμερησίου κι' ἀθλητικοῦ Τύπου κι' ὅπως ὁμολόγησαν ἀρχηγοὶ καὶ παράγοντες τῶν ὁμάδων, σ' ὅλη σχεδὸν τὴν διάρκεια τοῦ μάτς, «ὑπερεῖχε» τεχνικά, μαχητικά, ἐδαφικὰ καὶ ψυχολογικά. Κι' ὅμως ὁ ἐξασθενημένος ἀντίπαλος, ποὺ ἀπέτυχε γιὰ τρίτη φορὰ τὸν ἐπίζηλο τίτλο τῆς πρωταθλητριας ὁμάδος (1964 καὶ 65), κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τιμητικὴ καὶ σχεδὸν πολύτιμη γιὰ τὸ γόητρο, τὴν βαθμολογία καὶ τὸ ἀγωνιστικὸ παλμαρὲ του ἰσοπαλία.

Ἀκουσα μὲ προσοχὴ τὰ ἐρωτηματικὰ καὶ τὶς ἀπορίες τοῦ Ἀθηναίου φιλάθλου, ποὺ ἐξετάζει ὅλα τὰ θέματα, ἀκόμα καὶ τὰ ποδοσφαιρικά, μὲ λεπταίσθητο φιλοσοφικὸ θεώρημα καὶ ἀναφορὰ πρὸς τὴν κοινωνικὴ πρόοδο ἢ συνάρτησι τοῦ ποδοσφαιρικοῦ θέματος. Τοῦ ἐξήγησα λοιπόν:

— Ὁ Παναθηναϊκός, φύσει καὶ θέσει, εἶναι συντηρητικὸς κι' ἀντιπροσωπεύει τάξεις μὲ ἀποκρυσταλλωμένες κοινωνικὲς ἀντιλήψεις, μὲ μικροαστικὲς ἀντιλήψεις, μὲ σταθερὰ σὲ μεγάλο ποσοστὸ βιοπορισμὸ καὶ περιωρισμένες φιλοδοξίες. Οὐσιαστικά, ὁ Παναθηναϊκὸς εἶναι ἡ μορφὴ τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας, μὲ συγχρονισμένη νεανικὴ περιβολὴ καὶ ὀργάνωσι. Οἱ πρῶτοι ἱδρυτικοὶ ποδοσφαιρισταὶ τοῦ συλλόγου (1908) Πανουργιᾶς, Ἀποστολόπουλος, Νικολαΐδης, Ἀσπρογέρακας, κλπ., ἐξαναθλέπουν τὶς ἰδέες, τὴν φιλοτιμία, τὰ νιάτα τους στὰ πρόσωπα τῶν σημερινῶν παικτῶν Δομάζου, Παπουλίδη, Οἰκονομοπούλου, κλπ. (Δὲν λέω τοῦ Λουκανίδη, ποὺ ἐκφράζει τὴν μαχητικὴ κι' ἀνυπόταχτη ψυχὴ τῆς Μακεδονίας), ποὺ συνεχίζουν τὴν ἱστορία καὶ τὴν παράδοσι τοῦ συλλόγου.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ, ΜΙΚΡΟ.., ΜΥΣΤΙΚΟ!

Κι' ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Παναθηναϊκὸς ἐρωτεύει τὶς συντηρητικὲς καὶ νοικοκυραϊστικὲς ἀντιλήψεις τῆς παλιᾶς καὶ σημερινῆς Ἀθήνας, εἶναι φυσικὸ νὰ παρατέται, νὰ σταδιοδρομῇ καὶ ν' ἀγωνίζεται μὲ τὶς καθιερωμένες, σωστὲς κι' ἀπαρασάλευτες, σὰν ἀρθρα τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, ἰδέες, ἀντιλήψεις, ἠθικὰ δεδομένα. Κι' εἶναι τα... προσόντα αὐτὰ ἡ ἐπιμελημένη ὀργάνωσι, ἡ ὑπολογισμένη προσπάθεια, ἡ μετρημένη ἐξέλιξις, ἡ ρεαλιστικὴ ψυχραιμία. Οἱ ἀρετὲς αὐτὲς θεμελίωναν τὴν τάξι καὶ ἐπιφάνειαν, μὲ σχετικὴ ἢ ἀπόλυτη ἐπιτυχία, κάθε κοινωνική, καλλιτεχνικὴ ἢ ποδοσφαιρικὴ προσπάθεια. Ἡ προσοχὴ καὶ ἡ μεθοδικὴ δουλειὰ εἶναι κάτι σὰν φυσικὴ ἐκδήλωσι ἢ σὰν ἔνστικτα στοὺς ἀθλητὲς ἡ ποδοσφαιριστὲς τοῦ Παναθηναϊκοῦ. Ὁ ἀθηναϊκὸς αὐτὸς σύλλογος μὲ τὸ συμβολικὸ τριφύλλι στὴν φανέλλα τῶν ποδοσφαιριστῶν του, κατορθώνει νὰ ὑπαγάσῃ καὶ νὰ πειθαρχῇ στὸ νόημα καὶ στὴν καθιερωμένη νομοθετικὴ τάξι τῆς ἱστορικῆς του παραδόσεως καὶ τὸν πιὸ ἀτίθασσο, τυχοδιωκτικὸ κι' ἀπειθάρχητο παίκτη. Δηλαδὴ κατορθώνει νὰ μεταδάλλῃ καὶ τὸν πιὸ ἄγριο λύκο σὲ φιλήσυχο, πειθαρχημένο ἀρνί. Θυμᾶστε τὸν Λουκανίδη, τὸ ἀνυπότακτο αὐτὸ θεριό, μὲ τὶς ἄγιες ἐκδηλώσεις, ποὺ δὲν ἀνεχόταν μήτε τὸν κάλο νὰ τοῦ πατήσουνε οἱ ἀντίπαλοι στὸ γήπεδο, μέρεψε, γλύκανε κι' ἔγινε σχεδὸν ὑπόδειγμα ψυχραιμίας, σωφροσύνης κι' ὀρθολογιστικῆς ἀρετῆς στὸν ΠΑΟ. Ἀντίθετα, ὁ σκληροτράχηλος ἐκείνος γκολκίπερ Βάμβας, ποὺ πῆρε ὁ ΠΑΟ ἀπὸ τὸν... θορυβώδη Παναγιάλειον, ἀπόμεινε ἴδιος, σωστὸς κι' ἀπαράλλακτος, μὲ τὴν ἴδια ἠλαδὴ ψυχασυνθεσι, γεγονὸς ποὺ τοῦ στοίχισε τὴν ὁριστική του καταδίκη ἀπὸ τὸν σύλλογο. Προσέξατε τὸν τερματοφύλακα τοῦ ΠΑΟ Οἰκονομόπουλο, στὶς ἐπεμβάσεις κι' ἀγωνιστικὲς ἀποκρουσεις του στὸ γήπεδο; Προσεκτικός, ψηφάλιος, μεθοδικός, διαρκὴς κι' ὁλοένα σ' ἐπιφυλακή. Εἶναι ἡ χαρακτηριστικὴ πλευρὰ κι' ἡ ἐρμηνευτικὴ ἔκφρασις τοῦ ΠΑΟ, ποὺ περπατάει σὲ σταθερὸ ἔδαφος κι' ὅταν κάνῃ τοὺς λογαριασμούς του ξέρει καλά, χωρὶς παρασιθήσεις καὶ... διαστημικὰ περπατήματα, πὼς δυὸ καὶ δυό, σύμφωνα μὲ τοὺς παγίους νόμους τῆς ἀριθμητικῆς, κάνουν τέσσαρα κι' ὄχι ἑξῆ!

Η ΗΡΩΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ!

Ἀντίθετα, ἡ ὁμάδα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἐκφράζει κι' ἐρμηνεύει πιστὰ τὴν ἡρωϊκὴ παράδοσι τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου καὶ τὴν μαχητικὴ θεωρία τῆς μπάλας. Εἶναι κοντολογὶς ὁ πιὸ θαρραλέος ἀπολογητὴς τῆς ἐφόδου κατὰ ἰτῆς πολεμικῆς τακτικῆς, ποὺ δὲν ὑπακούει σὲ κανόνες καὶ ἰσὲ νομοτέλειες. Ἡ παράδοσι αὐτὴ θεμελιώθηκε κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῶν πρώτων ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων, στὸ γήπεδο Ποδηλατοδρομίου, μὲ τοὺς Ἀδελφοὺς Ἀδριανοπουλαίους, τὸν Λεκό, τὸν Κουράντη, τὸν Πανόπουλο, καὶ συνεχίστηκε μὲ ἐλαφρὲς παραλλαγὲς ἀπὸ τὸν Βάζο, τὸν Ρέγγο, τὸν Συμεωνίδη, τὸν Χρυσοφόπουλο, τὸν Σοφρᾶ καὶ λοιποὺς. Γιὰ τοὺς Πειραιώτες φιλάθλους, μπάλα σημαίνει ἡρωϊκὴ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου καὶ μάχη τοῦ Βαλτετσίου! Δηλαδὴ γιουρούσι, παλληκαριὰ κι' ἀπάνω τους ρὲ καὶ μὴ κολώνετε! "Οσαι ποδοσφαιριστὲς ἀνεδαίνουν ἀπὸ τὶς δυὸ πολιτεῖες ἢ ἀπὸ τὴν ὑπαιθρο, φορέσουνε τὴν ραδέωτη κοκκινόλευκη φανέλλα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, προσαρμόζονται ἀμέσως μὲ τὴν ἡρωϊκὴ του παράδοσι ἐτοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι» καὶ παίζουν ἢ μάζονται (αὐτὸ εἶναι τὸ σωστότερο) ἀπὸ γηπεδο μὲ τὴν παροιμιώδη φιλοτιμία καὶ παλληκαριὰ τῶν παλαιῶν, προκατόχων. Ἡ ἡρωϊκὴ αὐτὴ παράδοσι, ποὺ δημιουργεῖ φανατισμὸ καὶ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα, εἶναι δίκοπο μαχαίρι. Ἀπὸ τὴ μιὰ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ στὸν θρίαμδο κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη σὲ ἀπροσδόκητη πανωλεθρία. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει μέσος ὅρος καὶ λογικὴ προϋπόθεσι. Βέδαια, οἱ σημερινοὶ ποδοσφαιρισταὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ κατέχουν τὰ μυστικὰ τῆς μπάλας, κοντρόλ, σούτ, ντριμπλα, κλπ., μὰ ὅλα αὐτὰ λησμονιοῦνται, ὅταν τὸ ἐπιδετικὸ κῦμα χυθῇ στὸ ἀντίπαλο τέρμα κι' ὅταν τριαντα χιλιάδες φιλαθλοι στὴν ἐξέδρα ἐξοπλούσιου τῆς κόκκινες φωτοδολίδες καὶ δοῦγιανε σὰν ὠκεανός, ποὺ τὸν μαστιγώνει ἡ ὀστρια.

Ο ΜΠΟΥΚΟΒΙ ΘΑ... ΜΑΓΕΨΗ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙ!

Τὸ ποδόσφαιρο, σύμφωνα μὲ τὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις, εἶναι περισσότερο τακτική, σύστημα, μέθοδο, προνοητικὴ κι' ὀργανωμένη προσπάθεια. Μὲ τὶς συνθῆκες αὐτές, κι' ἡ πιὸ μέτρια ὁμάδα κατορθώνει νὰ νικήσῃ τὴν ἡρωϊκὴ ἀντίπαλο, μὲ τὶς αὐξομειωμένες ἐκρήξεις καὶ τὴν μοιραία στὸ τέλος κατάπτωσι. Ἐδῶ πέρα, ἐπαρχιακὲς ὁμάδες, ὅπως τὰ Τρίκαλα κι' ὁ Πιερρικός, μπορέσανε μὲ τὴν τακτική, τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν συντηρητική τους προσπάθεια νὰ νικήσουνε τὸν Ὀλυμπιακό, μὲ τὸν θρῦλο στὸ μέτωπο καὶ τὸ ἠφαίστειο στὴν καρδιά. Οἱ χιλιάδες φανατικοὶ φίλοι τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ποὺ συγκινοῦνται καὶ μεδάνε κυριολεκτικὸς μὲ τὴν παλληκαριὰ καὶ τὶς μαχητικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ὁμάδος των, ἀπεθεώσανε κυριολεκτικὰ στὸ ἀεροδρόμιο τὸν Οὐγγρο τεχνικὸ Μπούκοβι, ποὺ κατέδηκε στὴν Ἑλλάδα νὰ... πειθαρχήσῃ καὶ νὰ χειραγωγήσῃ στὴν ὁμορφιὰ καὶ στὴν τέχνη τὴ παλληκαριὰ τοῦ Κατσαντώνη καὶ τοῦ καπετὰν Θύμιου Βλαχάδα! Θὰ μπορέσῃ ἄραγε ὁ Οὐγγαρέζος τεχνικός, ποὺ ἀγνοεῖ καὶ περιφρονεῖ τὴν ποδοσφαιρικὴ μάχη καὶ τὴν ἀχαλίνωτη ἔφοδο, νὰ τιθασεύσῃ καὶ νὰ διδάξῃ στοὺς ποδοσφαιριστὲς τῆς ἡρωϊκῆς παραδόσεως τὴν τακτικὴ καὶ τὴν μέθοδο, τὸν ἐλιγμὸ καὶ τὴν ψυχραιμία; Πολὺ πιθανόν, ἂν ρίξῃ παλὺ δροσερὸ νερὸ στὸ μπρούσκο κρατῆ τῆς ὁμάδος, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ πὼς τὰ ἀντίπαλα δίκτυα εἶνει τὸ κάστρο τοῦ Παλαμηδιοῦ ποὺ πρέπει νὰ πέσῃ μὲ τὸ φαδερὸ καριοφόλι καὶ τὸ λυσασσαμένο ρεσάλτο. Ἂν λοιπὸν ὁ Μπούκοβι πετύχῃ νὰ δαμάσῃ τὰ θεριὸ ποὺ ὀνομάζεται Ὀλυμπιακὸς καὶ διδάξῃ σ' ἀρματωμένα παλληκάρια τοῦ τὴν μαστοριὰ καὶ τὰν... δόλο τῆς μπάλας, τὴν τακτικὴ καὶ τὴν μέθοδο, σὲ συγκερασμὸ μὲ τὰ παλιὰ ψυχικὰ προτερήματα, τότε ἀπὸ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριο, οἱ φίλοι καὶ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ὀλυμπιακοῦ θὰ δοῦνε τὰ μεγαλεῖτερα θαύματα. Δηλαδὴ θὰ δοῦνε — καὶ πιθανὸν νὰ βλέπουνε τακτικὰ κάθε Κυριακὴ — τὴν Ἴντερ ἢ τὴν ἑξακουστὴ Μπένφικα μὲ τὶς ραδδωτὲς φανέλλες τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ὁπότε κι' ὁ Μπούκοβι θὰ γίνῃ ὁ Μαγυάρος Χερρέρα κάτω ἀπὸ τὸν πειραϊκὸ φοῦρνο. Τὸ φθινόπωρο δὲν ἀργεῖ δμως πολύ...

Π. ΚΡ.

Ἡ δημοφιλὴς ὁμάδα τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ἡ ὁποία ἀπεσπασε καὶ πάλι, γιὰ τρίτη κατὰ σειρὰν χρονιά, τὸν ἐπίζηλο τίτλο τῆς πρωταθλητριας ὁμάδος Ἑλλάδος, περιοδου 1964—65.

ΕΝΑΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΛΟΓΙΣΤΗΣ ΑΠΕΙΛΕΙ ΝΑ ΤΙΝΑΞΗ ΤΑ ΚΑΖΙΝΑ

Ποιὸς δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸ νὰ κερδίζῃ διαρκῶς στὴ ρουλέττα; Ἕνας λογιστὴς οἰκονόμου τοῦ Συλλόγου Κρεσπαλὲν τῆς Φραγκφούρτης ἰσχυρίζεται — ἐπειτα ἀπὸ 10 ἐτῶν μελέτες — ὅτι ἀνεκάλυψε ἕνα σύστημα ποὺ θὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα ὅλα τὰ καζίνα τῆς Εὐρώπης, ἡ θὰ ἀναγκάσῃ τοὺς διευθυντάς τους νὰ ἀλλάξουν τοὺς σημερινοὺς κανόνες παιγνιδιοῦ. Ὀνομάζεται Γιόζεφ Βύσνερ καὶ εἶναι 67 ἐτῶν, ἀλλὰ δὲν σκοπεύει νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ μυστικὸ τοῦ συστήματος του. Θὰ τὸ δημοσιεύσῃ σὲ φυλλάδια, γιὰ νὰ τὸ μάθουν ὅλοι οἱ παίκτες.

Τὸ σύστημα Βύσνερ στηρίζεται στὴν περιοδικότητα τῶν ἀριθμῶν, δηλαδὴ στὴν συχνότητα ἐκείνων τῶν ἀριθμῶν ποὺ κερδίζουν καὶ ἐκείνων ποὺ συνήθως χάνουν. Ἀφοῦ ὁ παίκτης ἐπισημάνῃ αὐτὴ τὴν ἀλληλοδιαδοχὴ τῶν ἀριθμῶν, πρέπει νὰ ἀρχίσῃ νὰ παίζῃ, τὴ στιγμὴ ἀκριδῶς ποὺ ἐπαναλαμδάνεται μιὰ τέτοια πλήρης περίοδος, ἡ φορὰ τῆς τύχης. Ὁ Βύσνερ ὑπελόγισε ὁτι, στὶς 100 ἡμέρες πανχνιδιοῦ, οἱ 10 εἶναι ἄκαιρες. Οἱ ἀριθμοὶ ἐρχονται πάντοτε ὑπερδεμένοι. Στὶς 90 ἡμέρες δμως, ὑπάρχουν οἱ προϋποθέσεις μιᾶς σίγουρης ἐπιτυχίας. Ἄλλωστε —σύμφωνα πάντοτε μὲ τοὺς ὑπολογισμούς του— 76 ἡμέρες εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ τιναχτῇ στὸν ἀέρα ἡ «μπάνκα» τοῦ Καζίνου.

Μέχρις ἀποδείξεως τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Βύσνερ, πάντως, τὰ Καζίνα τῆς Γερμανίας θὰ ἐξακολουθοῦν τὶς πρασσόφερρες ἐργασίες τους. Μόνο στὸ Καζίνο τοῦ Μπάντεν-Μπάντεν, 400.000 ἄτομα τὸν περασμένο χρόνο δοκίμασαν τὴν τύχη τους στὶς αἴθουσες παιγνιδιοῦ. Ἀλλά, ἂν κάποτε τὰ Καζίνα κλείσουν, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ζημιωθοῦν, θὰ εἶνε τὸ Κράτος καὶ οἱ Κοινότητες ποὺ παρασχωροῦν τὶς ἄδειες. Τὸ 1964, τὸ μερίδιο τῶν κερδῶν τοῦ Κράτους ἀπὸ τὸ Καζίνο τοῦ Μπάντεν-Μπάντεν ἀνῆλθε σὲ 3.760.000 δολλάρια!

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Μὲ τὸ 4.92 μέτρα

Ο ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ 1ΟΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

9ος στὴν Εὐρώπη

Ἡ κυδέρνησις, γιὰ νὰ τιμήσῃ τὶς φιλότιμες προσπάθειες ἑνὸς ἀθλητῆ, ἀποφάσισε νὰ τὸν στείλῃ γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα στὸ ἐξωτερικό. Δὲν ἔγινε γνωστὸ ἀκόμη ἂν ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ θὰ συνδυασθῇ καὶ μὲ κάποια τεχνικὴ δελτίωσί του. Ἂν ἀποφασισθῇ κάτι τέτοιο, θὰ σταλῇ στὶς Ἡν. Πολιτεῖες, ὅπου ἡ πρόοδος τοῦ ἀγωνίσματος εἶναι μεγάλη.

Πρόκειται γιὰ τὸν Χρῆστο Παπανικολάου, τὸν ἄλτη τοῦ ἐπὶ κοντῷ, ποὺ παρέλαδε τὸ ἑλληνικὸ ρεκὸρ στὰ 4.60 (τοῦ Γ. Ρουμπάνη) καὶ τὸ ἀνέδασε στὰ 4.92. Ὁ ἐκ Τρικάλων ἄλτης, μὲ μιὰ ἐντυπωσιακὴ προσπάθεια πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, κατέρριψε τὸ ἴδιο τὸ δικό του πανελλήνιο ρεκόρ καὶ ὕστερα τοποθέτησε τὸν πῆχυ στὰ 4.92, γιὰ νὰ κατακτήσῃ καὶ τὴν δαλκανικὴ ἐπίδοσι τοῦ Γιουγκοσλάδου Λέσεκ (4.91), πρᾶγμα ποὺ πέτυχε. Ἐπόμενος στόχος του εἶναι τώρα τὸ εὐρωπαϊκὸ ρεκόρ, ποὺ κατέχει ὁ Γερμανὸς Μ. Προϋσγκερ ἀπὸ τὸ 1964 μὲ 5.15. (Ἐπίσημα δὲν ἔχει ἀναγνωρισθῇ ἀκόμη, ἀλλὰ θεωρεῖται βεδαίως ἡ ἀναγνώρισί του). Στὶς κεθημερινὲς προπονήσεις του καὶ στοὺς ἀγῶνες του, παρίσταται καὶ ὁ Ὀλυμπιονίκης τῆς Μελδούρνης Γ. Ρουμπάνης, ποὺ τὸν συμδουλεύει.

Ἰδοὺ τώρα καὶ δύο ἐνδιαφέροντες πίνακες.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΡΕΚΟΡ ΕΥΡΩΠΗΣ

3.15 μ.	Μ. Προϋσγκερ	(Γερμ.) 1964.
5.11 μ.	Β. Ράϊνχαρτ	(Γερμ.) 1964
5.02 μ.	Β. Σοκολόφσκι	(Πολ.) 1964.
5.00 μ.	Ρ. Τόμασεκ	(Τσεχ.) 1964.
5.00 μ.	Κλ. Λένερτς	(Γερμ.) 1964.
5.00 μ.	Π. Νίκουλα	(Φινλ.) 1963.
4.95 μ.	Γ. Μπλίζνετσωφ	(Ρωσ.) 1964.
4.92 μ.	Παπανικολάου	('Ελλὰς) 1965.
4.91 μ.	Ρ. Λέσεκ	(Γιουγκ.) 1964.
4.87 μ.	Μ. Οὐδιὸν	(Γαλλ.) 1963.
4.87 μ.	Ρ. Ἄνκιο	(Φινλ.) 1964.
4.87 μ.	Β. Ὀζίνσκι	(Πολ.) 1964.
4.86 μ.	Τ. Λάϊτινεκ	(Φινλ.) 1964.
4.85 μ.	Δ. Χλεμπάροφ	(Βουλγ.) 1964.
4.83 μ.	Κ. Νύστροεμ	(Φινλ.) 1963.
4.81 μ.	Π. Ζίντρα	(Τσεχ.) 1964.

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΚΑ

4.92 μ.	Παπανικολάου	('Ελλάδ.) 1965.
4.91 μ.	Λέσεκ	(Γιουγκ.) 1964.
4.86 μ.	Χλεμπάροφ	(Βουλ.) 1964.
4.75 μ.	Ἀστάφει	(Ρουμ.) 1964.
4.70 μ.	Μπέγκοδιτς	(Γ.) 1964.
4.65 μ.	Ἀράποδιτς	(Γ.) 1964.
4.61 μ.	Χριστώφ	(Β.) 1960.
4.60 μ.	Λούκμαν	(Γ.) 1964.
4.60 μ.	Ρουμπάνης	('Ελλ.) 1958.

Ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω πίνακες, ὁ Παπανικολάου εἶναι πρῶτος σήμερα στὰ Βαλκάνια καὶ 9ος στὴν Εὐρώπη. Στὸν κόσμο ὁλόκληρο εἶναι 24ος.

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ πέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα οἱ «Χάρλεμ Γκλὸμπ Τρόττερς» κι' ἔδωσαν «ἀγῶνες» στὸ Στάδιο.

— Φυσικά, ἐπειδὴ δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἀθλητικοὺς ἀγῶνες, ἀλλὰ γιὰ ἐπιδείξεις, ἡ Γ.Γ.Α. δὲν ἀσχοληθήκε καθόλου μὲ χορήγησι ἀδείας κλπ.

— Οἱ νέγροι μπασκετμπολίστες εἶναι ἐπαγγελματίες τοῦ ἀθλήματος. Καὶ ἡ Γ.Γ.Α. δὲν ἀναγνωρίζει τοὺς «ἀγῶνες» τους.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, οἱ Χάρλεμ ἐπραγματοποίησαν μιὰ ἐμφάνισι καὶ στὴ Θεσσαλονίκη.

— Μετὰ τὸν Θ. Σαραδάκο, ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν Μελδούρνη, σκέπτονται νὰ φύγουν καὶ οἱ Νεστορίδης καὶ Κανελλόπουλος.

— Δὲν εἶναι μικρὸ ποσὸ νὰ οἰκονομήσῃ κανεὶς 50.000 δρχ. σὲ δυὸ μῆνες...

— Λέγεται ὅτι ὑπουργός, ποὺ παρέστη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταία ντέρμπυ ΠΑΟ—Ὀλυμπιακοῦ (1—1) καὶ ΠΑΟ—ΑΕΚ (1—0), ρώτησε, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ σημειώθηκε γκόλ:

— «Καὶ τώρα ποὺ μπῆκε γκόλ' ποιός νικάει, ἡ δική μας ὁμάδα ἢ ἡ ξένη»!...

— "Ενας ποδοσφαιρικὸς παράγων ἔγινε νομάρχης. Πρόκειται γιὰ τὸν ἀντιπρόεδρο τῆς ΕΠΟ καὶ πρόεδρο τῆς ΕΠΣ Μακεδονίας κ. Ι. Λιακόπουλο, ποὺ τοποθετήθηκε στὸν νομὸν Εὐρυτανίας.

— Ἕνας ἄλλος παράγων ὁ κ. Ν. Ράμμος, σύμδουλος τῆς ΕΠΟ, δὲν ἐπελέγη, πρὸς τὸ παρὸν, γιὰ τὸ νομαρχιακὸ ἀξίωμα. Ἡ ὑποψηφιότητά του παραμένει γιὰ τὴν προσεχῆ ἐπιλογή.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΚΥΠΕΛΛΟ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ἡ ἐθνικὴ μας ὁμάδα στίδου θὰ ἀγωνισθῇ στὶς 26—27 τρέχοντος στὴ Βιέννη, μὲ τὶς ὁμάδες Ἑλδετίας, Αὐστρίας καὶ Λουξεμδούργου, στοὺς προκριματικοὺς τοῦ Κυπέλλου Εὐρώπης. Σὲ κάδε ἀγώνισμα, θὰ λάδη μέρος μόνο ἕνας ἀθλητὴς ἀπὸ κάδε χώρα. Ἡ ἐθνικὴ μας ἔχει πολλὲς πιθανότητες νὰ κερδίσῃ τὴν πρώτη θέσι (μόνον ἡ ἐλδετικὴ ὁμάδα εἶναι ἐπικίνδυνη), ὁπότε θὰ μετάσχῃ στὶς ἡμιτελικὲς συναντήσεις τοῦ κυπέλλου, ποὺ θὰ γίνουν στὶς 21—22 Αὐγούστου, στὴ Ρώμη.

Ὀλυμπιακὸς—Παναθηναϊκὸς 1—1: Ὁ Μπετίνος, μὲ ἅλμα ἐπάνω ἀπ' ὅλους, σημειώνει τὸ τέρμα τῶν «ἐρυθρολεύκων». Διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν: Σούρπης, Σιδέρης, Στεφανάκος, Μπετίνος καὶ Λουκανίδης (ἐπὶ τοῦ ἐδάφους).

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟ - ΠΟ 26-27-6)65

Συμδουλὲς ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1	ΑΕΚ — Ὀλυμπιακὸς	1 X 2
2	Ἄρης Θεσ. — Ἀπόλλων Θεσ.	X 2
3	Ἐθνικὸς — Πιερικὸς	1
4	Νίκη Βόλου — Παναθηναϊκὸς	X 2
5	Παναγιάλειος — Προοδευτικὴ	1
6	Πανιώνιος — Ἀπόλλων Ἀθ.	1
7	ΠΑΟΚ — Δόξα Δράμας	1
8	Τρίκαλα — Ἠρακλῆς Θεσ.	1 X 2
9	Γκρασχόπερ Ἐλδ. — Τζουργκάντεν Σουηδ.	1
10	Λουγκάνο Ἐλδ. — Μάλμε Σουηδ.	1 X
11	Λουκέρνη Ἐλδ. — Ἐργκρύτε Σουηδ.	1
12	Ραντβίσκι Γιουγκ. — Ἔμπορ Ἀν. Γερμ.	1
13	Σῶ Ντεφὸν Ἐλδ. — Ἄιντραχτ Ὀλλ.	1 X 2

Ο ΟΟΥΕΝΣ

Πρόκειται νὰ ἔλδη σὲ λίγες ἑδδομάδες στὴν Ἀθήνα ὁ ὀλυμπιονίκης τὸν δρόμων ταχύτητος Τζέσσε Ὄουενς. Ὁ Ἀμερικανὸς σπρίντερ θὰ δώσῃ διαλέξεις σὲ ἀθλητὰς καὶ σπουδαστάς, γιὰ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἑλληνικοῦ κλασικοῦ ἀθλητισμοῦ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΠΡΟΠΟΝΗΤΩΝ

Ἀπὸ 5—25 Ἰουλίου, στὸ γήπεδο τοῦ Ἀπόλλωνος, θὰ λειτουργήσῃ σεμινάριο προπονητῶν ποδοσφαίρου. Ἐκτὸς τῶν Ἑλλήνων, θὰ διδάξουν σ' αὐτὸ καὶ οἱ Γιουγκοσλάδοι Ἀνκοδίτς καὶ Ράικοδιτς.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΥΠΕΛΛΟΥ

Οἱ προσεχεῖς ἀγῶνες κυπέλλου Ἑλλάδος εἶναι οἱ ἑξῆς:

30 τρέχοντος, γήπ. Ριζουπόλεως: Ἀπόλλων—Παναθηναϊκός.

2 Ἰουλίου, στάδιο Καραϊσκάκη, νυκτερινός: Ὀλυμπιακὸς—ΑΕΚ.

7 Ἰουλίου, στάδιο Καραϊσκάκη, νυκτερινός: Προοδευτικὴ — μὲ νικητὴ ἀγῶνος Ἀπόλλωνος—Παναθηναϊκοῦ. Ἐπίσης τὴν ἴδια μέρα θὰ γίνῃ τὸ μάτς Νίκης Βόλου — μὲ νικητὴν Ὀλυμπιακοῦ—ΑΕΚ.

12 Ἰουλίου: Τελικὸς στὴν Ἀθήνα.

ΧΟΡΤΟΤΑΠΗΤΕΣ

Δύο ἀκόμη γήπεδα θὰ ἀποκτήσουν χορτοτάπητα. Πρόκειται γιὰ τὰ γήπεδα τοῦ Πανιωνίου (οἱ ἐργασίες ἄρχισαν ἤδη) καὶ τοῦ Ἄρεως Θεσσαλονίκης.

ΤΟ ΕΦΗΒΙΚΟ

Πρωταθλήτριες ὁμάδες στὸ ἐφηβικὸ πρωτάθλημα ἀνεδείχθησαν: Ὅμιλος νότου: ΑΕΚ Ἀθηνῶν. Ὅμιλος δορρα: Ἀπόλλων Καλαμαριᾶς.

ΧΑΝ Ν. — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ

Ἡ ΧΑΝ Νικαίας καὶ ὁ Πανιώνιος κατέκτησαν τὶς δύο πρώτες θέσεις τοῦ πρωταθλήματος Α' κατηγορίας μπάσκετ μπώλ κέντρου καὶ θὰ διαγωνισθοῦν τώρα γιὰ τὴν ἄνοδο τους στὴν ἐθνικὴ κατηγορία.

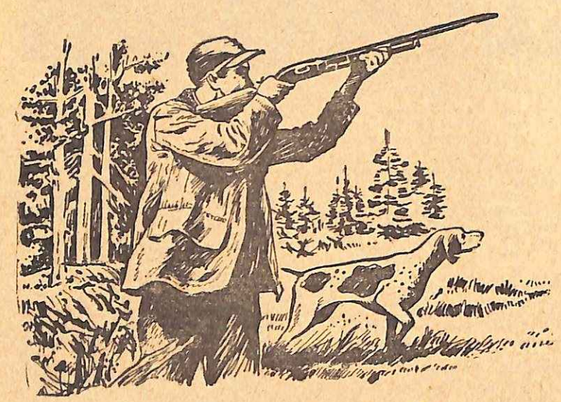
Η ΑΕΚ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ὁμάδα μπάσκετ μπώλ τῆς ΑΕΚ Ἀθηνῶν θὰ μετάσχῃ διεθνοῦς τουρνουά, ποὺ θὰ γίνῃ στὴν Ἰταλία.

ΟΙ ΙΣΟΠΑΛΙΕΣ

Μὲ τὴ δοήθεια τῆς... τύχης, οἱ ὑποδείξεις τοῦ δελτίου ἰσοπαλιῶν «ξῆ» ἀπὸ 36ν εἶναι οἱ ἑξῆς: 1—2—3—4—7—8—11—13—14—15—24—35.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ο ΦΑΣΙΑΝΟΣ

ΕΝΑ ἀπ' τὰ ὡραῖα κυνηγετικὰ πουλιά, καὶ ἀσφαλῶς τὸ ὡραιότερο, εἶναι ὁ «φασιανός».

Ὁ ἀρσενικὸς φασιανὸς εἶναι μεγαλύτερο ἀπ' τὸν θηλυκὸ καὶ ἀσυγκρίτως ὡραιότερος ἀπ' αὐτό. Τὴν ὁμορφιά του τὴν ὀφείλει ὁ ἀρσενικὸς φασιανὸς στὴν μεγάλη ποικιλία καὶ στοὺς συνδυασμοὺς τῶν χρωμάτων τοῦ πτερώματός του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ τοῦ χρωματισμοῦ τοῦ σώματος τοῦ ἀρσενικοῦ φασιανοῦ εἶναι δυσχερεστάτη. Κατὰ προσέγγιση, ἡ περιγραφὴ αὐτὴ μᾶς παρουσιάζει τὰ ἑξῆς:

Τὰ φτερὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ ἔπανω τμῆμα τοῦ λαιμοῦ τοῦ πουλιοῦ εἶναι πράσινα ἢ κυανοπράσινα καὶ γιαλιστερά. Τὸ κατώτερο τμῆμα τοῦ λαιμοῦ, ὁ θώραξ, ἡ κοιλιὰ καὶ τὰ πλευρὰ τοῦ σώματος φαίνονται καστανοκόκκινα μὲ πορφυρὲς ἀνταυγίες. Στὸ κεφάλι τοῦ ἀρσενικοῦ φασιανοῦ φυτρώνουν δυὸ μικρὰ λοφία ἀπὸ φτερά, ποὺ στέκουν ὄρθια, σὰν εἶδος αὐτιῶν. Ὁ θηλυκὸς φασιανὸς δὲν ἔχει λοφία. Καὶ στὰ δυὸ γένη, τὰ μάτια περιβάλλονται ἀπὸ γυμνό, σκληρό, κατακόκκινο δέρμα. Τὸ σῶμα τοῦ θηλυκοῦ φασιανοῦ ἔχει τὸ χρῶμα τῆς γῆς. Αὐτὸ τὸν προστατεύει καὶ τὸν καθιστᾶ ἀθέατο.

Καὶ τὰ δυὸ γένη, ἀρσενικὸς καὶ θηλυκός, ἔχουν μακρυὰ οὐρὰ στὴν ἄκρη της ὀξύληκτη. Ὅταν πετάη, ὁ φασιανὸς ἀνοίγει τὴν οὐρά του σὰν ψαλίδι.

Ὑπάρχουν 25 εἴδη φασιανῶν στὴν Εὐρώπη, Κεντρικὴ Ἀσία καὶ στὴν Ἰαπωνία, ἡ χώρα, ὅμως στὴν ὁποία ἀφθονοῦν οἱ φασιανοί, εἶναι ἡ Νότιος Ντακότα τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Ἑλλάδα ἐκτρέφει τὸ ὡραιότερο εἶδος φασιανοῦ τῆς Εὐρώπης, ποὺ εἶναι γνωστὸς ὡς «φασιανὸς ὁ κολχικός». Κατὰ τὴν παράδοσι, τὸν φασιανὸ αὐτὸν τὸν ἔφεραν στὴν Ἑλλάδα ἀπ' τὴν Κολχίδα οἱ Ἀργοναῦται. Τὸν βρήκαν κοντὰ στὸν ποτομὸ Φᾶσιν, ἀπ' ὅπου πῆρε καὶ τ' ὄνομά του.

Εἶναι τόσο ὄμορφος ὁ ἀρσενικὸς φασιανός, ὥστε, ὅπως διηγοῦνται οἱ ἱστορικοί, ὅταν ὁ βασιλιὰς τῶν Περσῶν Κροῖσος, ντυμένος στὰ χρυσά, ρώτησε τὸν Σόλωνα ἂν εἶδε ποτέ του ἄλλο πλάσμα πιὸ λαμπρὸ καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀπ' αὐτόν, ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε: «Ναί, τὸν ἀρσενικὸ φασιανὸ τῆς Κολχίδας».

Οἱ φασιανοὶ τρέφονται μὲ φυτικὴ καὶ ζωϊκὴ τροφή: Τρῶνε σαλιγκάρια, σκαθάρια, σκουλίκια, σιτάρι, ἀραποσίτι, βίκο, στόρους, καρπούς, τρυφερὰ βλαστάρια, ἔνταμα, φύλλα δέντρων, βατράχια, σαῦρες κεἰ... φίδια. Ἀπ' τὸ εἶδος τῆς τροφῆς τους, οἱ φασιανοὶ χαρακτηρίζονται ὡς ὠφέλιμα πουλιά.

Οἱ φασιανοὶ ἀποφεύγουν τὰ σύνδεντρα μέρη. Προτιμᾶνε περιοχὲς μὲ πυκνοὺς θάμνους καὶ ὡραιὰ ψηλὰ δέντρα, κυρίως δὲ ὅτι βρίσκονται κοντὰ σὲ εὔφορες πεδιάδες.

Ὅταν ὁ φασιανὸς βγῆ ἀπ' τὸν κρυψῶνα του, βγάζει, κατὰ κανόνα, μιὰ-δυὸ φωνές, σὰν τοῦ φοβισμένου κοκκόρα. Οἱ φασιανοὶ ἀνεβαίνουν τὴ νυχτα σὲ δέντρα, σὲ ψηλοὺς θάμνους ἢ σὲ ψηλὰ παλησπούρια, σὰν τὶς κοττες, γιὰ νὰ κουρνιάσουν. Οἱ φασιανοὶ τρεχουν ταχυτατα στὸ ἔδαφος. Ζοῦνε σὲ ἀγελες ὀλιγαριθμες.

Ὁ φασιανὸς εἶναι κουτὸ πουλί, καὶ πολὺ δειλό. Μπροστὰ στὸν κίνδυνο, τα χάνει. Μενει ἀκινητος στη θεσι που βρέθηκε, συμμαζευει τὸ σωμα του καὶ κρυβει τὸ κεφαλι του! Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν ἐρώτων τους, οἱ φασιανοὶ προδίδουν τὴν παρουσία τους μὲ τὸ δυνατὸ χτύπημα τῶν φτερῶν τους.

Οἱ φασιανοὶ ἀφθονοῦσαν στὴ χώρα μας, παλαιότερα. Σήμερα κινδυνευουν νὰ ἐξαφανιστουν. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, τὰ τρωκτικὰ καὶ τὰ ἁρπακτικὰ πουλιὰ καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ λαθροκυνηγοὶ τοὺς κυνηγοῦν ἀλύπητα. Σ' αὐτοὺς τους ἐχθρους των, πρέπει νὰ προστεθῆ καὶ ἡ... πολιτική! Ἀπέδειξι ἀποτελεῖ τὸ ἑξῆς γεγονός: Στὸ Μακρυχώρι τῆς Βεροίας, εἶχε ἱδρυθῆ ἕνα πάρκο ἀναπαραγωγῆς φασιανῶν, ποὺ προῆδαε μὲ ἐπιτυχία. Γιὰ μερικοὺς ὅμως ψῆφους, οἱ πολιτικοὶ πέτυχαν τὴν ἀπαλλοτρίωσι τοῦ πάρκου καὶ τὸ μοίρασαν σὲ οἰκόπεδα, ποὺ τὰ χάρισαν σὲ ψηφοφόρους τῆς περιοχῆς τους...

Γιὰ τὴν διάσωσι τῶν φασιανῶν τῆς χώρας μας, τὸ Ὑπουργεῖο Γεωργίας βγάζει, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, διαταγὲς ποὺ ἀπαγορεύουν τὸ κυνῆγι τοῦ φασιανοῦ γιὰ ὡρισμένο χρόνο. Ἐπιτρέπει, ἐπίσης, τὴν ἴδρυσι, ἀπὸ κυνηγετικὰ σωματεῖα καὶ ἰδιῶτες ἐκτροφείων ἀναπαραγωγῆς φασιανῶν.

Σὲ πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης καὶ στὴν Ἀμερική, ἐκτρέφουν φασιανοὺς σὲ μεγάλα πτηνοτροφεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τροφοδοτοῦνται τὰ πολυτελῆ ἐστιατόρια. Γιατὶ τὸ κρέας τοῦ φασιανοῦ, ὡς φαγητό, εἶναι πολὺ νόστιμο. Στὰ δικά μας ἐστιατόρια ἀπαγορεύεται ἡ παρασκευὴ φαγητοῦ ἀπὸ κρέας φασιανοῦ. Οἱ χύτοες ποὺ τὸ περιέχουν, κατάσχονται, μαζὶ μὲ τὸ περιεχόμενό τους, καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐστιατορίου τιμωρεῖται, σύμφωνα μὲ τὸν ἰσχύοντα κυνηγετικὸ νόμο μας.

ΩΡΙΩΝ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

Τὸ ὑφυπουργεῖο Γεωργίας, στὸ ὁποῖο ὑπάγονται τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὸ κυνῆγι, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους, κατόπιν ἐντόνων διαδημάτων κυνηγῶν ἐμφορουμένων ἀπὸ εὐγενῆ φιλοθηραματικὰ ἰδανικά, νὰ θέσει τέρμα στὴν ἀσυδοσία τῶν βιοικητικῶν συμβουλίων μερικῶν κυνηγετικῶν σωματείων, ποὺ θεωροῦσαν τὰ σωματεῖα τους σὰν δικά τους τσιφλίκια.

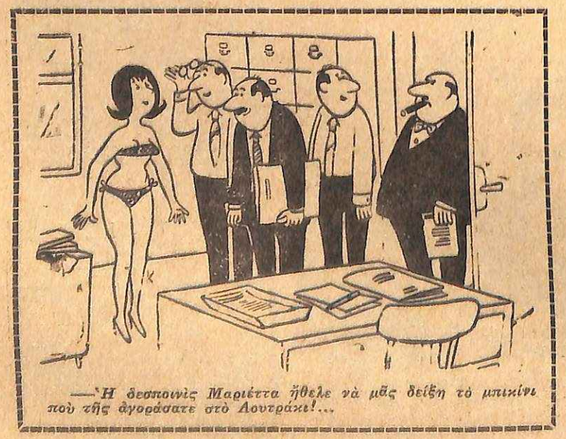
Ἔτσι, μὲ ἀποφάσεις τοῦ ὑφυπουργοῦ Γεωργίας κ. Μαλλιάκα, ἤρθη ἡ ἰδιότης τοῦ «συνεργαζομένου κυνηγετικοῦ σωματείου» ἀπὸ τὸν Λαϊκὸν Κυνηγετικὸν Σύλλογον Ἀθηνῶν καὶ τὸν Κυνηγετικὸν Σύλλογον Πατησίων.

Ἡ ἄρσις τῆς ἰδιότητος τοῦ συνεργαζομένου» συνεπάγεται τὴν κατάργησι τοῦ δικαιώματος τῆς ἐκδόσεως ἀδειῶν θήρας, ὑπὸ κυνηγετικοῦ σωματείου καὶ τὸν ἀποκλεισμόν του ἀπὸ συνεργασίαν του μὲ τὶς ὑπηρεσίες τοῦ ὑφυπουργείου Γεωργίας γιὰ κυνηγετικὰ θέματα.

Αἱ ἀνωτέρω ἀποφάσεις τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ Γεωργίας ἐστηρίχθησαν στὰ πορίσματα ἐλέγχου ποὺ διενεργήθη ἀπὸ ἐπιθεωρητὰς τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας, οἱ ὁποῖοι διεπίστωσαν ωωρεία ἀνωμαλιῶν διοικητικῆς καὶ διαχειριστικῆς φύσεως, ποὺ ἔχουν διαπράξει τὰ διοικητικὰ συμβούλια τῶν ἐν λόγω σωματείων.

Κατὰ τὶς πληροφορίες μας, ὁ ἔλεγχος θὰ ἐπεκταθῆ σὲ ὅλα τὰ συνεργαζόμενες κυνηγετικὰ σωματεῖα τῆς χώρας μας.

ΩΡΙΩΝ

—Ἡ δεσποινὶς Μαριέττα ἤθελε νὰ μᾶς δείξη τὸ μπικίνι ποὺ τῆς ἀγοράσατε στὸ Λουτράκι!...

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ
τῶν παιχνιδιῶν

Πρὸς δύο κατευθύνσεις

Πρὸς τὰ δεξιὰ

1) ΡΟΔΟΣ. 2) ΠΟΛΟΣ. 3) ΜΑΓΟΣ. 4) ΛΕΡΟΣ. 5) ΑΥΛΟΣ. 6) ΚΡΙΟΣ. 7) ΟΡΚΟΣ. 8) ΓΥΡΟΣ.

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ

1) ΡΟΛΟΣ. 2) ΠΟΡΟΣ. 3) ΜΑ·Ι·ΟΣ. 4) ΛΕΙΟΣ. 5) ΑΥΤΟΣ. 6) ΚΡΥΟΣ. 7) ΟΡΜΟΣ. 9) ΓΥΨΟΣ.

Φτερωτὲς συλλαβές

1) ΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΙΕΣ.
2) ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ.
3) ΧΡΩΜΟΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑ.

Φίλμ καὶ ἀριθμοί

1) 3. 2) 117. 3) 7. 4) 8. 5) 5. 6) 1000. 7) 2. 8) 3. 9) 18. 10) 36. 11) 4. 12) 690. 13) 7. 14) 1000, καὶ 15) 7.

Τὰ 7 κρυμμένα ἀντικείμενα

1) Ἕνα ρόπαλο ἀνάμεσα στον πρῶτο τουρίστα μὲ τὰ γυαλιὰ καὶ τὸν ἄλλο μὲ τὸ καπέλλο καὶ τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ πίσω του. 2) Ἕνα τόξο στὴν πλάτη τοῦ τουρίστα, μὲ τὴ μαύρη τραγιάσκα. 3) Ἕνα φανάρι, ποὺ σχηματίζεται μὲ τὸ χαλκὸ τοῦ τοίχου, τὸ μαῦρο τρίγωνο καὶ μιὰ πέτρα, κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νεαροῦ μὲ τὸ καπέλλο - τζόκεϋ, στὸ βάθος. 4) Ἕνα στέμμα, ἀνάμεσα στὴν πλάτη τοῦ τελευταίου πιτσιρίκου καὶ στὸ κανόνι. 5) Ἕνα μεγάλο κλειδί, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ κανονιοῦ καὶ τὸ πλαῖ τῆς πόρτας. 6) Ἕνα σπαθί, ποὺ σχηματίζεται μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς ζακέττας τοῦ ὁδηγοῦ καὶ τὴν ἐπωμίδα του. 7) Τὸ βάζο, ποὺ ἀναφέραμε σὰν παράδειγμα.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1063 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΒΕΓΑΣ — ΜΙΣΕΛ. 2) ΕΡΕΤΗΣ — ΜΙΣΗΤΑ. 3) ΑΡ — ΝΟΣΟΣ — ΠΑΔΟΣ — ΧΑ. 4) ΕΜΑ — ΛΙΡΑ — ΑΓΑΣ — ΚΑΙ. 5) ΡΑΚΙ — ΣΟΝΑΤΕΣ — ΤΑΝΑ. 6) ΑΧΑΡΑ — ΠΙΛΟΣ. 7) ΤΡΙ — ΠΑΝ — ΤΟΝ. 8) ΙΣΣΟΣ — ΠΟΙΟΣ. 9) ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. 10) ΤΣΑ·Ι·Σ — ΣΜΑΤΣ. 11) ΟΣΩ — ΔΕΗ — ΟΤΕ. 12) ΟΡΙΟΝ — ΣΚΑΡΑ. 13) ΜΑΤΙ — ΜΑΝΑΒΗΣ — ΑΛΑΝ. 14) ΑΤΑ — ΛΗΔΑ — ΑΚΙΣ — ΑΣΟ. 15) ΝΙ — ΒΕΛΟΣ — ΝΟΝΟΣ — ΜΗ. 16) ΟΔΗΓΟΣ — ΣΑΛΑΜΙ. 17) ΣΑΞΩΝ — ΣΑΜΙΑ.

Καθέτως:

1) ΑΕΡΑ — ΟΜΑΝ. 2) ΒΕΡΜΑΧΤ — ΟΡΑΤΙΟΣ. 3) ΕΡ — ΑΚΑΡΙ — ΤΣΙΤΑ — ΔΑ. 4) ΓΕΝ — ΙΡΙΣ — ΣΩΟΙ — ΒΗΣ. 5) ΑΤΟΛ — ΣΠΑ — ΛΕΓΩ. 6) ΣΗΣΙΣ — ΜΟΡΙΑ — ΜΗΛΟΝ. 8) ΣΟΡΟΣ — ΣΟΣ — ΚΑΔΟΣ. ΣΑΝ — ΝΑΣ. 9) ΑΝΑΛΗΘΕΙΑ. 10) ΠΑΤ — ΒΑΝ. 11) ΜΑΓΕΡ — ΠΕΣ — ΜΗΚΟΣ. 12) ΜΙΔΑΣ — ΠΟΥΜΑ — ΣΙΝΑΣ. 13) ΙΣΟΣ — ΙΣΑ — ΣΟΛΑ 14) ΣΗΣ — ΕΤ — ΤΟ — ΤΟΚΑ — ΣΑΜ. 15) ΕΤ — ΚΑΛΟΣ — ΣΤΑΛΑ — ΜΙ. 16) ΛΑΧΑΝΟΝ — ΕΡΑΣΜΙΑ. 17) ΑΙΑΣ — ΑΝΟΗ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Οἱ αἰτήσεις ἀλληλογραφίας, ἐκ μέρους ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν μας κάθε κατηγορίας, δημοσιεύονται ὅλες, μὲ τὴ σειρά τους καὶ ΧΩΡΙΣ ΠΛΗΡΩΜΗ.

Ὁ παθολόγος ἰατρὸς κ. Α. Δ. ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στοὺς: Σταυρούλην Ἀθανάσιον, Θήβας, Πετροπούλου, Ἐνταῦθα καὶ Καλτσουνάκην Ἔμμαν., Ἡράκλειον.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Κυριακὴ Π. Μιχαήλου, Ριζοκάρπασον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ Σάντρη Ρωσσίδου, ὁδὸς Κιουρῆ 10, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Λεωνίδας Δημητρίου, Νοσοκομεῖον Κτήματος, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ Τρύφων Σαββίδης, (19 ἐτῶν), Ἅγιος Δομένδης, ὁδὸς Ἰωνᾶ Νικολάου 53, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 30 — 35 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ Βάσος Μαυρῆς, Μεγάλου Κωνσταντίνου 3Α, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Στέλιος Μοδάτσας, Πασαλίτες, Μυλοποτάμου, Ρέθυμνον, Κρήτη, Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Πέτρος Τυάσσης, (16 ἐτῶν), ὁδὸς Χορομοβίτου 35, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ Μάνος Χουρδάκης, Εὐριπίδου 6, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀναγνώστριες τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη ἢ τὴν Ἀθῆνα, ἡλικίας μέχρι 22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀλέξης Κωστάρας, Θέμιδος 80, Ἀμαρούσιον, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἄνω τῶν 17 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀντώνιος Θεοδοπούλος, Φωκίωνος 10, Ἀθῆναι, (Τ.Τ.126), Ἑλλάς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ—ποστάλ.

Ὁ Μιχάλης Σ. Νικολάου καὶ ὁ Ἀθανάσιος Δ. Ἀποστολόπουλος, Ζέλιον Ἀπαλάντης, Λοκρίδα, Ἑλλάς, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 19—23 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ NITSA καὶ ἡ DIANA PANAGOU, POSTE RESTANTE HADARA — EL — BAHRIA ALEXANDRIE EGYPTE, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἡλικίας 23 — 28 ἐτῶν, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ LITSA MOURATIDOU IN FIRMA SEMBACH CO. §G 856 LAUF—PEGNITZ POSTFACH 9 DEUTSCHLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ἡ ANNA καὶ ἡ MARGARITA, ASHMANT. 3 WEST HEATH ROAD LONDON N.W.3., ENGLAND, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ κυρίους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 30 — 35 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ἡ IVI, KURTULUS SINEMKOY AKTAS SOK KRISTAL AP. 22)3 ISTANBUL TURKITE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας 20—22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Ἰταλὸς ROBERTO LETINZI, VIA LANIFICIO 1, TERNI, ITALIA, ἡλικίας 18 χρόνων, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα τῆς ἡλικίας του στὴ γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ἀπὸ φίλους ὁ VASSILIOS BALLAS καὶ ὁ IOANNIS LAGOUTARIS, M/V NISSOS PAROS, SINOFRACHT IMPORT BUILDING, HSI CHAO ERH LIKOU, PEKING, CHINA, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ κορίτσια ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἐπιστρέφεται.

Ὁ ANGELOS AGELOPOULOS, 35 GLADSTONE AVE WOLLNGONG N. S. W. AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—21 ἐτῶν, ὀρφανή, εὐπαρουσίαστη, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο.

Ὁ PAVLOS TATSIS, ὁ NICOLAOS MOGAS καὶ ὁ THEODOROS VIRLIOS, INTERNAAT STRAAT No 2 BATA BEST HOLLAND, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—25 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι ἀγνῶν φιλικῶν σχέσεων.

Ὁ DIMITRIOS DRACOPOULOS, WILHELMA HAVAY MATN 645 GERMANY, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας ἄνω τῶν 19 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ JEAN SIMEONIDIS, SISLI, HANIMEFENDI SOK 41)3 ISTANBUL TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ BALABANIDIS DANTTL, 8, MUNCHEN PASING AUBINGER STRASSE 15 GERMANT, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ CHRISTOS STEUKOS, KESSELLBRUCHWEG 13 4330 MULHEIM) RUHR DEUTSCHLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καλῶν οἰκογενειῶν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 16—21 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἑτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἑτησία Λίρες Ἀγγλίας	....	7
» Δολλάρια	....	20
» Φρ. Βελγ.	....	1000
» Φρ. Γαλλ. νέα	....	100
» Φρ. Ἑλβετ.	....	90
» Μάρκα Γερμ.	....	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Παστεία Κλαυθμώνος), Ἀθῆναι.

Διευθυντὴς — Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ», Δ/ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου ΚΩΝ)ΝΟΣ Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναιάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

Ὁ NICOLAS KONSTANTINOU, 10 SPENCER RD CAMBERWELL E—6 MELBOURNE VICT. AUSTRALIA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ GEORGE SAROGLOU,14 RUE NACHATI CHOUBRA LE CAIRE EGYPTE, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 20—28 ἐτῶν, μορφωμένες, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ PANAES SAVA, 176 GREAT HOMER STREET LIVERPOOL 5 ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ LEFTY STAYROU, GRAZ — NEUHART VOLKMARWEG 3 AUSTRIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες μορφωμένες, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἀγνῶν, φιλικῶν δεσμῶν.

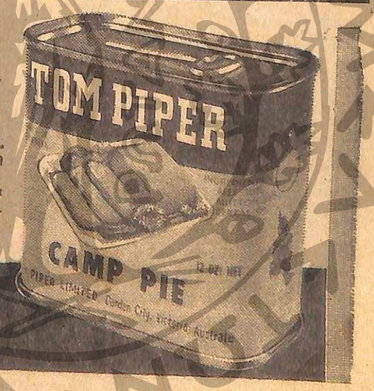
Ὁ STERGIOU FOTIOS, 4911 BILLING HAUSEN BLICK STR. 16 — 18 KREIS DETMOLD GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Καλαμάτα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ PETROPOULOS ANASTASIOS, 8 PARKER ST. FOOTSCRAY VIC MELBOURNE AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

100% ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

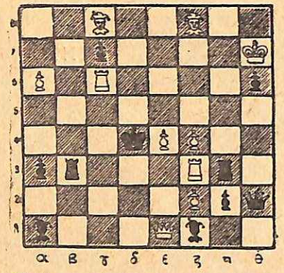
—Τὸ Ζαμπονάκι "ΤΟΜ ΠΑΪΠΕΡ,, παρασκευάζεται ἀπὸ τὰ πιὸ φημισμένα καὶ ὑγιεινὰ κρέατα στὸν κόσμο, μὲ αὐστηρὴ ἐπίβλεψη καὶ ἔλεγχο τῆς Αὐστραλιανῆς Κυβερνήσεως.
—Εἶναι 100% ἐγχυμένο ἀπὸ ὑγιῆ ζῶα, χωρὶς χρωστικὲς καὶ συντηρητικά.
—Τὸ "ΤΟΜ ΠΑΪΠΕΡ,, εἶναι τὸ πιὸ νόστιμο καὶ ὑγιεινὸ ζαμπονάκι.

ΖΑΜΠΟΝΑΚΙ TOM PIPER

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 280ΟΝ

Παίζουν τὰ λευκὰ καὶ κάνουν μὰτ σὲ τρεῖς κινήσεις.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 27 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Βασικὴ κίνησις τῶν λευκῶν 1e1—η2.

Ἂν τὰ μαῦρα ἀπαντήσουν μὲ Pe5, τὰ λευκὰ στὴ δεύτερη κίνησι θὰ μεταφέρουν τὸν Πζ6 στὸ Β6 καὶ θὰ δώσουν σάχ καὶ μὰτ μὲ τὸν Αη7.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ IOANNIS KALOVARIS καὶ ὁ SOZON TRIMIS, M)V NIKITAS ROUSSOS VENIZELOS Co OMIROU 11 ATHENS 135 GREECE, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδες ἡλικίας 18—25 ἐτῶν ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ KARAGIANNIS KYRIAKOS, C)O WORLD INSPIRATION C)O NIARCHOS LONBON LTD 41—43 PARK STR. LONDON W1 ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἀγνῶν φιλιῶν δεσμῶν.

Ὁ KEFALONITIS IOANNIS, S)S SOPHIE — C STAR SHIPPING AGENCY 29 BROADWAY ST NEW YORK 6. N.T. USA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 17 — 20 ἐτῶν, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ NICOLAOS MILIONIS, M)V ARTEMISION II C)O VERGOTIS T. Z. D. CRECHOURCH HOUSE LANE LONDON ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἑλληνίδες ποὺ ἔχουν μεταναστεύσει στὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς στοιχειωμένης φιλίας.

Ὁ MICHAEL MANTZIOS, (20 ἐτῶν), S)T WORLD INSPIRATION C)O NIARCHOS LTD 41—43 PARK STREET LONDON WI ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ PETYCHAKIS ANDREAS, M)V ANACREON POSEIDON SHIPPING AGEN. 9 CAMOMILE ST. LONDON E.C. 3., ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 18—26 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμηση ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ APOSTOLOS SITHERATOS, S)S NICOS, VICTORIA SHIPPING Co 29—30 BROAD STREET AVENUE BLOMFIELD STREET LONDON E. C. 2., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι φιλίας καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ KONSTANTINOS BAXEVANIDIS, M)T ATLANTIC LORD LIVANOS G.S.M. EMMASTAD CURACAO NETHERLAND ANTILLES, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—23 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ NICOLOS NIKITAKIS καὶ ὁ GEORGE AGELOUDES, S)S «ARGOLICOS» C)O GLOBAL CHARTERING Co INC. 29 BROADWAY ST NEW YORK 6. N.Y. USA, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 21—24 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ IOANNIS LEORACIS, S)S ELENI V. ORION SHIPPING CO 29 BROADWAY STREET NEW TORK 6., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—27 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία.

Ὁ MICHAEL KOYTSOULIAS, S)T. AGIA ERITHIANI C)O CHANDRIS LONDON LTD 5 ST HELEN'S PLACE LONDON E.C. 3., ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ VIRON MAGELARIDES, S)S ZEPHYROS CO MESSRS THE TRANSMARINE SHIPPING AGENCIES 15 ST. HELEN'S PLACE LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

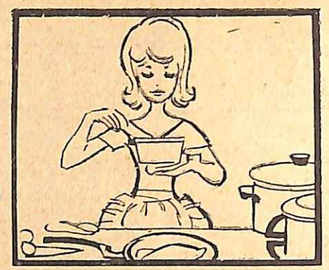
Ὁ KTRIAKOS PROVATOPOULOS, S)S SERIFOS CLOBAL CHARTERING AND BROKERAGE Co 29 BROADWAY, NEW YORK 6. N. Y. USA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἡλικίας 19 ἐτῶν καὶ κάτω, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

Ὁ DIMITRIOS ARVANITIS, S)T ADVE NTURER C)O OLYMPIC MARITIME S.A. 17 DH MONTE CARLO MONACO, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ JOHN HATZIHARALAMBUS καὶ ὁ MICHAEL KOUMACIS, S)S «ATLANTIC CENERAL» C)O C.F. SHATP Co P. O. BOX. 93 TOKOHAMA JAPAN. ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ DIMITRIOS HARAMIS, S)S TRITONTA C)O GOULANDRIS BROS ST. MARY AXE LONDON E.C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 16—18 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

Ὁ PANAGIOTIS CALOGERATOS, S)S «NICOS» VICTORIA STEAMSHIP Co 29 — 30 BROAD. STREET AVENUE BLOMFIELD STREET LONDON E.C. 2., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—18 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΨΗΤΑ ΨΑΡΙΑ

ΤΩΡΑ τὸ καλοκαίρι, ἰδιαίτερα στὸ διάστημα τοῦ παραθερισμοῦ ἂν ἔχετε τὴν τύχη νὰ πεσάσετε τοὺς πιὸ ζεστοὺς μῆνες κοντὰ στὴ θάλασσα—πρέπει νὰ ἐπωφεληθῆτε γιὰ νὰ φᾶτε, τόσο ἐσεῖς ὅσο καὶ τὰ παιδιά σας, ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια κι' ὁλόφρεσκα ψάρια, ποὺ τόσο πάντα τὰ βρίσκετε στὴν πόλι. Ὅσο γιὰ τὸ μαγειρεμά τους, τώρα τὸ καλοκαίρι, τὸ ἰδεῶδες εἶναι νὰ γίνωνται ψητά.

Γιὰ νὰ ψηθοῦν τὰ ψάρια, ὑπάρχουν τρεῖς τρόποι: στὴ σχάρα, στὸ φοῦρνο καὶ στὴ σουβλιτσα. Ἡ σούβλα, ὅμως, μπορεῖ νὰ χρησιμεύση μόνο γιὰ μερικὰ «χοντρὰ κομμάτια».

Ἕνας κανόνας, ποὺ πρέπει νὰ ἐξέρετε γιὰ τὸ καλὸ ψήσιμο τῶν ψαριῶν, ἀφορᾶ τὴν ἔντασι (ἢ τὴν ἀπόστασι τῆς σχάρας ἀπὸ τὰ κάρβουνα), ἀνάλογα πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ψαριοῦ. Ἡ φωτιὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ δυνατὴ ἂν τὸ ψάρι εἶναι μικρό, καὶ μέτρια ἂν τὸ ψάρι εἶναι μεγάλο, γιὰ νὰ προλάβῃ ἡ θερμότητα νὰ εἰσχωρήση σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴ σάρκα του. Ἔτσι, τὸ ψάρι σας θὰ ψηθῆ ὁλόκληρο, ἐνῶ, ἂν ἡ φωτιὰ εἶναι δυνατή, θὰ ψηθῆ μόνο ἐξωτερικὰ καὶ μέσα θὰ μείνῃ ὠμό. Ἀντιθέτως, στὰ μικρὰ ψάρια, ἡ φωτιὰ πρέπει νὰ εἶναι ζωηρή, γιατὶ τὸ μικρὸ ψάρι ψήνεται ταυτόχρονα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. Ἐννοεῖται πὼς ἀνάλογα μὲ τὴν περιπτωσι, ὁ χρόνος ποὺ θὰ χρειαστῆ γιὰ τὸ ψήσιμο θὰ εἶναι μεγαλύτερος ἢ μικρότερος.

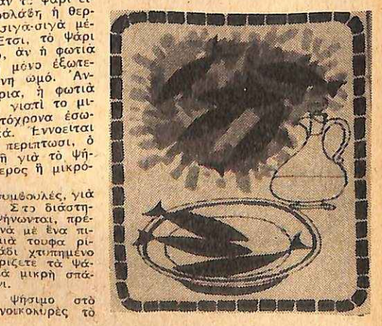
Καὶ μερικὲς ἄλλες συμβουλές, γιὰ τὸ ψήσιμο στὴ σχάρα: Στὸ διάστημα ποὺ τὰ ψάρια θὰ ψήνονται, πρέπει νὰ τὰ βρέχετε συχνὰ μὲ ἕνα πινέλο, (ἕνα φτερὸ ἢ μιὰ τουφα ρίγανη) βρεγμένο σὲ λάδι χτυπημένο μὲ λεμόνι. Γιὰ νὰ νυρίζετε τὰ ψάρια, χρησιμοποιεῖτε μιὰ μικρὴ σπάτουλα, καὶ ὄχι πηρούνι.

Ἂν διαλέξετε τὸ ψήσιμο στὸ φοῦρνο (σήμερα οἱ νοικοκυρὲς τὸ προτιμοῦν, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ περιορίζουν μόνο στὰ κατάλληλα ψάρια) ἀκολουθῆστε τοὺς ἑξῆς κανόνες: Τὸ ψάρι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ βρίσκεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ πάσος τοῦ ταψιοῦ, ἀλλὰ νὰ εἶναι πάντοτε ἀναστηκωμένο μὲ μιὰ σχάρα ἢ μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέσον. Πρέπει, δηλαδή, νὰ ἐμποδίσετε τὴν ἐπαφὴ του μὲ τὸ λίπος καὶ μὲ τὰ ὑγρὰ ποὺ στραγγίζουν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ψάρι, στὸ διάστημα τοῦ ψησίματος. Ἀλλοιῶς, ἀντὶ νὰ καλοψηθῆ, γίνεται κάτι ἀνάμεσα ἀπὸ ψητὸ καὶ στὸ βραστό. Τὸ ψάρι πρέπει νὰ μπῆ στὸ φοῦρνο στεγνό, καρυκευμένο μὲ ἁλάτι, πιπέρι καὶ λάδι (σπανιώτατα μὲ βούτυρο) καὶ νὰ βρέχεται συχνά, ἐνῶ θὰ ψήνεται, μὲ τὴ σάλτσα ποὺ σχηματίζεται στὸ ταψί.

Μὲ τί θὰ καρυκεύσετε τὰ ψητὰ ψάρια; «Βάλτε τὰ ψάρια νὰ ψηθοῦν νοστιμίζοντάς τα μόνο μὲ λίγο ἁλάτι καὶ χωρὶς νὰ προσθέσετε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ χρυσαφένιο λάδι τῆς ἐλιᾶς». Ἔγραφε, μερικοὺς αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἕλληνας ποιητὴς Ἀρχίστρατος.

Αὐτὴ ἡ ποιητικὴ συμβουλὴ ἐξακολουθεῖ καὶ ὕστερα ἀπὸ χιλιετίες νὰ διατηρῇ τὴν ἀξία της. Τὸ ψάρι θέλει καρυκεύματα ἁγνά καὶ ὄχι περίπλοκα: καθαρὸ λάδι ἐλιᾶς, ἁλάτι, λίγο πιπέρι, λεμόνι, μυρωδικὰ φυτά. Ἔτσι μόνο θὰ διατηρήσῃ τὴν ἀληθινὴ γεῦσι του.

ΟΙ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΓΑΥΡΟΣ "Η ΣΑΡΔΕΛΛΕΣ «ΚΑΦΤΕΣ»

Μόλις βγοῦν ἀπὸ τὴ θάλασσα, πολὺ φρέσκες, τὶς σκουπίζετε μὲ μιὰ πετσέτα, γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε τὰ λέπια, τὶς βρέχετε μὲ λίγο ἀγνὸ λάδι ἐλιᾶς καὶ τὶς ψήνετε στὴ σχάρα. Ἂν εἶναι δυνατὸν πάνω σὲ ξύλακα ἀπὸ ἀμπελόφυλλες. Ὅταν τὶς σερβίρετε, θὰ τοὺς προσθέσετε μόνο λίγο ἁλάτι (καί, ἂν θέλετε, λίγο λεμόνι).

ΑΣΤΑΚΟΣ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ

Κάθετε στὰ δυὸ ἕνα ζωντανὸ ἀστακό, κατὰ μῆκος, τὸν ἁλατίζετε, τὸν πιπερώνετε, τὸν βρέχετε μὲ λάδι ἐλιᾶς καὶ τὸν βάζετε στὴ σχάρα, μὲ φωτιὰ ὄχι δυνατή, γιὰ μισὴ ὥρα. Τὸν σερβίρετε πολὺ ζεστό.

ΚΕΦΑΛΟΣ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

Βάζετε ἕνα κέφαλο σ' ἕνα ταψὶ μὲ 30 γραμ. βούτυρο καὶ τὸν ψήνετε βρέχοντάς τον κάθε τόσο μὲ τὴ σάλτσα, ποὺ σχηματίζεται στὸ βάθος τοῦ ταψιοῦ. Στὸ μετάξυ, κόβετε σὲ δακτυλίδακια δύο μεγάλα κρεμμύδια, τὰ ἀλευρώνετε ἐλαφρὰ καὶ τὰ τηγανίζετε σὲ λάδι. Τὰ βγάζετε ὅταν ροδίσουν καλὰ καὶ τὰ στραγγίζετε. Βάζετε τὸ ψάρι σὲ μιὰ ξεστὴ πιατέλλα σερβιρίσματος, τὸ γαρνίρετε ὁλόγυρα μὲ φετίτσες λεμονιοῦ καὶ μὲ τὰ τηγανισμένα δακτυλιδάκια τοῦ κρεμμυδιοῦ καὶ σερβίρετε ἀμέσως.

ΛΑΥΡΑΚΙ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

Καθαρίζετε ἕνα ὡραῖο λαυράκι ἐνάμισυ περίπου κιλό, τὸ τρυπᾶτε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὸ μαχαίρι καὶ τὸ κομματιάζια λαρδί, τὸ ἁλατίζετε, τὸ πιπερώνετε καὶ τὸ βάζετε σὲ ἕνα πυρέξ, ποὺ ἔχετε βάλει μὲ ἄφθονο λάδι ἐλιᾶς. Βάζετε τὸ πυρέξ στὸ φοῦρνο νὰ ζεστάνῃ καλά, ὅταν ἔχετε ἕτοιμη καὶ ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ὁ τὸ ψάρι χρωματιστῆ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ τὸ ψάρι χρωματιστῆ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, τὸ βρέχετε μὲ ἕνα ποτῆρι κρασὶ ἀρετσίνωτο καὶ ξεκολοῦθειτε τὸ μαγείρεμα, σὲ μέτριο φοῦρνο. Ὅταν τὸ λαυράκι θὰ ἔχῃ ψηθῆ, τὸ βάζετε σὲ μιὰ πιατέλλα σερβιρίσματος καὶ τὸ κρατᾶτε ζεστό. Ἀνακατεύετε τὴ σάλτσα τοῦ ψαριοῦ, ποὺ βρίσκεται στὸ ταψί, μὲ 50 γραμ. βούτυρο «δουλεμένο» (35 γραμ. βούτυρο καὶ 25 γραμ. ἁλεύρι καλὰ χτυπημένα μαζί) καὶ σιγὰ - σιγὰ προσθέτετε ἅλλα 20 γραμ. βούτυρο. Περιχύνετε τὸ ψάρι μὲ αὐτὴ τὴ σάλτσα καὶ τὸ σερβίρετε ζεστό.

ΛΑΥΡΑΚΙ ΜΕ ΤΣΙΠΟΥΡΟ

Καθαρίζετε καὶ ἀδειάζετε τὸ λαυράκι ἀπὸ τὰ ἐντοσθία του, τὸ πλένετε, τὸ στεγνώνετε, τοῦ κάνατε δυὸ τομὲς ἀπὸ τὰ δυὸ πλάγια καὶ τὶς γεμίζετε μὲ φυλλαράκια ξηροῦ μάραθου. Ὕστερα τὸ ἁλεύετε προσεχτικὰ μὲ ἀγνὸ λάδι ἐλιᾶς, τὸ βάζετε ταψὶ στὴ σχάρα, πρῶτα μὲ δυνατὴ φωτιά, ὕστερα μὲ φωτιὰ πιὸ σιγανή. Βρέχοντάς το, ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ συχνά, μὲ ἕνα πινελάκι βουτυγμένο σὲ λάδι, χυμὸ λεμονιοῦ καὶ ἁλάτι "Ὅταν ψηθῆ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τὸ γυρίζετε προσεχτικὰ μὲ μιὰ σπάτουλα. Ὅταν ψηθῆ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό, τὸ βάζετε σὲ μιὰ πιατέλα σερβιρίσματος, τὸ βρέχετε μὲ ἕνα ποτηράκι ταίσιουρο πολὺ ζεστό, τοῦ βάζετε φωτιὰ μὲ ἕνα σπίρτο καὶ ὕστερα τὸ σερβίρετε ἀμέσως στὸ τραπέζι. Πράκειται γιὰ μιὰ συνταγὴ ψαράδικη, πολὺ νόστιμη καὶ πρωτότυπη.

ΚΑΛΑΜΑΡΑΚΙΑ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ

Διαλέγετε ὡραῖα καλαμάρια, οὔτε πολὺ μικρά, οὔτε πολὺ μεγάλα. Ἀφαιρεῖτε προσεχτικὰ τὴν ἐσωτερικὴ φούσκα, ποὺ ἔχει τὸ λεγόμενο μελάνι, τὸ κόκκαλο καὶ τὸ κιτρινωπὸ ὑγρὸ ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ὕστερα, τὰ πλένετε μὲ ἄφθονο κρύο νερὸ καὶ τὰ στεγνώνετε. Χωρίζετε τὰ σώματα ἀπὸ τοὺς σάκκους, τὰ κόβετε σὲ κομματια, τὰ ἀφήνετε δυὸ ὧρες σὲ μιὰ μιρινάτα ἀπὸ λάδι ἐλιᾶς, χυμὸ λεμονιοῦ, ἁλάτι, πιπέρι καὶ δυὸ-τρία φύλλα δάφνης. Ὕστερα περνᾶτε τὰ κομμάτακια σὲ σουβλάκια ἀπὸ μέταλλο ἢ ξύλο, βάζοντας ἀνάμεσά τους καὶ κομματάκια ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς δάφνης, τοποθετεῖτε τὰ σουβλάκια στὴ σχάρα, κι' ὅταν ψηθοῦν καλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, τὰ σερβίρετε ζεστὰ στὸ τραπέζι, μὲ φετίτσες λεμονιοῦ καὶ τὰ σερβίρετε ἀμέσως.

ΠΑΛΑΜΙΔΑ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ

Χρειάζονται: Μιὰ παλαμίδα περίπου ἑνάμισυ κιλό. 200 γραμ. φρέσκες ντομάτες, λάδι, ἁλάτι, λεμόνι, πιπέρι, ρίγανη. Σὲ μιὰ λεκανίτσα, τρίβετε ἕνα κλαδάκι ρίγανη, προσθέτετε τὸ ἁλάτι, τὸ πιπέρι καὶ μερικὲς κουταλιὲς λάδι. Περνᾶτε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἁρωματισμένο λάδι τὰ κομμάτια τῆς παλαμίδας, ἑνα-ἑνα καὶ ὕστερα τὰ τοποθετᾶτε πάνω στὴ σχάρα, ἀφοῦ ἔχετε φροντίσει νὰ τὴν βάλετε ἀπὸ πρὶν στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ κάψῃ καλά. Ἀφῆνετε τὸ ψαρι νὰ ψηθῆ σὲ δυνατὴ φωτιὰ καὶ τὸ γυρίζετε μὲ μιὰ σπάτουλα. Στὸ μετάξυ, ξεφλουδίζετε τὶς ντομάτες, ἀφαιρεῖτε τοὺς σπόρους τους, τὶς κόβετε σὲ κομμάτια καὶ τὶς βάζετε σὲ μιὰ κατσαρολίτσα. Βάζετε τὴν κατσαρολίτσα στὴ φωτιά, προσθέτετε ἁλάτι, πιπέρι καὶ λίγο βούτυρο. Ὅταν ἀρχίσουν νὰ βράζουν, δυναμώνετε τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ἐξατμιστῆ τὸ ζουμί καί, ὅταν ἡ σάλτσα θὰ ἔχῃ τὴν πυκνότητα μιᾶς ρευστῆς κρέμας, τὴν βγάζετε ἀπὸ τὴ φωτιά. Τσουβετεῖτε τὰ κομμάτια τῆς παλαμίδος σὲ μιὰ πιατέλλα σερβιρίσματος, τὰ περιχύνετε μὲ τὴ σάλτσα τῆς ντομάτας καὶ βάζετε τὴν πιατέλλα γιὰ ἕνα λεπτὰ στὸ φοῦρνο, πρὶν νὰ σερβίρετε. Συνοδεύετε τὴν ψητὴ παλαμίδα μὲ δροσερὴ ρετσίνα.

ΣΟΥΠΙΕΣ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ

Καὶ ἐδῶ, θὰ σκολουθήσετε τὴν ἴδια συνταγή, ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω γιὰ τὰ χταπόδια. Ἡ συνταγὴ ἁλλάζει μόνο στὴν ἀρχικὴ προετοιμασία. Ἀδειάζετε καλὰ καὶ καθαρίζετε τὶς σουπιές. Ἀφαιρεῖτε τὰ μάτια, τὴν ἐσωτερικὴ σακκούλα, ποὺ περιέχει τὸ μαῦρο ὑγρό (μὰ μὴ τὸ πεταξετε, κρατῆστε το κατα μέρος, γιὰ νὰ φτιάξετε ἕνα ὡραῖο ψαρόρο συνεχίστε ὅπως ἀκριβῶς καὶ γιὰ τὰ χταπόδια.

ΨΑΡΙ ΣΤΗ ΦΛΟΓΑ

Εἶναι μιὰ πρωτότυπη μέθοδος γιὰ τὸ ψήσιμο τῶν ψαριῶν, ποὺ συνηθίζεται στὰ παραδοσιακὰ χωρια τῆς Μεσογείου. Ψήνετε τὸ ψαρι στὴ σχάρα καὶ ὕστερα τὸ βάζετε σ' ἕνα μεγάλο πιάτο, ποὺ τὸ ἔχετε σκεπάσει ἀπὸ πρὶν μὲ ἀρωματικὰ χορτα ὅπως: δενδρολίβανο, μαράθο, θυμάρι, μαϊντανό κλπ.

Ὕστερα σκεπάζετε τὸ ψάρι μὲ ἕνα ἄλλο στρῶμα ἀρωματικὰ χόρτα καὶ τὸ βρέχετε μὲ ἕνα ποτῆρι κονιὰκ ἢ ροῦμι, στὸ ὁποιο βάζετε φωτιά. Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ὅλα τὰ ἀρωματικὰ χορτα καίγονται, σίνονται στὸ ψάρι μιὰ θαυμασία γεῦσι.

ΓΛΩΣΣΕΣ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ

Καθαρίζετε τὴ γλῶσσα, τὴν πλένετε, τὴ στεγνώνετε, τὴν ἐλευρώνετε ἐλαφρότατα, τὴν ἁλείφετε κ.λ.π. μὲ λάδι ἐλιᾶς καὶ τὴν τοποθετᾶτε πάνω σὲ πολὺ ζεστὴ σχάρα. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὴν γυρίζετε μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς σπάτουλας καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ ψηθῆ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Τὴν καρυκεύετε μόνο μὲ λίγο ἁλάτι καὶ τὴ σερβίρετε χαρνιρισμένη μὲ φετίτσες λεμονιοῦ καὶ τουφες μαϊντανό.

ΣΟΥΒΛΑΚΙΑ ΜΕ ΓΑΡΙΔΕΣ

Καθαρίζετε ἕνα κιλὸ μεγάλες γαρίδες, τὶς πλένετε καὶ τὶς βάζετε σ' ἕνα πιάτο κάπως βαθύ. Τὶς ραντίζετε μὲ λάδι, μὲ τὸ ὁποῖο ἔχετε ἀνακατέψει ἁλάτι, πιπέρι, λεμόνι, μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ μαϊντανὸ ψιλοκομμένο, δυὸ σκελίδες σκόρδο, ἐπίσης πολὺ ψιλοκομμένο Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερις ὥρες, περιστέτις γαρίδες σὲ ξυλάκια ἀπὸ μυγιὰ ἢ δεντρολίβανο, σχηματίζετε ἕτσι σουβλάκια καὶ τὰ βάζετε νὰ ψηθοῦν σὲ μέτρια φωτιά.

ΑΣΤΑΚΟΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ

Βάζετε γιὰ δυὸ λεπτὰ τὸ ζωντανὸ ἀστακὸ σὲ βραστὸ ἁλατισμένο νερό. Ὕστερα τὸν περνᾶτε σὲ μιὰ σούβλα (μπορεῖτε νὰ τὸν ψήσετε καὶ στὴ σούβλα τοῦ φούρνου σας, φτανεῖ νὰ τὸν ἔχετε ἀνάψει στὴν πιὸ δυνατὴ θερμοκρασία του). Γιὰ νὰ ψηθῆ—στὸ φοῦρνο— θὰ χρειαστοῦν 30' λεπτά, ἂν εἶναι ἕνος κιλοῦ. Ἐνῶ θὰ ψήνεται, θὰ τὸν ἁλείφετε κάθε τόσο μὲ ἕνα πινελάκι βρεγμένο σὲ λάδι. Ὅταν θὰ εἶναι ἕτοιμος, τὸν βάζετε σὲ μιὰ πιατέλλα, τὸν κόβετε δὲ σὲ κομμάτια μόνο στὸ τραπέζι. Αὐτὸ εἶναι σημαντικό, γιατί, ὅταν κόβετε, ἀναοίξει ἕνα πολὺ εὐχάριστο ἄρωμα. Ἡ ἀστακὸς τῆς σούβλας, πρέπει νὰ σερβιριστῆ πολὺ ζεστός

ΛΕΘΡΙΝΙΑ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ

Παίρνετε μερικὰ ὡραῖα λεθρίνια, ἀφαιρεῖτε τὰ λέπια, τὰ ἀδειάζετε, τὰ πλένετε καὶ τὰ στεγνώνετε. Ἂν ζυγίζουν πολύ, τὰ χαράζετε ἐλαφρὰ μὲ τὴν ἄκρη ἑνὸς μαχαιριοῦ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη κι ἔπειτα βοηθᾶτε νὰ ψηθοῦν γρηγορώτερα. Τὰ καρυκεύετε μὲ ἁλάτι καὶ λίγο πιπέρι, τὰ βρέχετε μὲ λάδι ἐλιᾶς καὶ τὰ ψήνετε πάνω σὲ μιὰ σχάρα, σὲ δυνατὴ φωτιά.

ΨΑΡΙ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, ψήνονται μόνο τὰ μεγάλα ψάρια. Τὸ ψήνετε σὲ μιὰ μεγάλη ὁλόκληρο σὲ λαδόχαρτο καὶ τὸ βάζετε νὰ ψηθῆ πάνω στὴ σχάρα. Ἡ τὸ περνᾶτε σὲ μιὰ μικρὴ σούβλα καὶ τὸ γυρίζετε πάνω ἀπὸ τὴ φωτιά. Πρὶν τὸ τυλίξετε, τὸ ἁλατίζετε, τὸ πιπερώνετε, τὸ ἀντύνετε μὲ δυὸ κλαδάκια κρεμμυδιοῦ καὶ μὲ κλαδάκια μαράθου καὶ τὸ παστωνετε μὲ ἄφθονο ψιλοκομμένο μαϊντανό. Τὸ σερβίρετε μὲ φετίτσες λεμονιοῦ.

ΚΕΦΑΛΟΙ ΜΕ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ ΧΟΡΤΑ

Ξελεπίζετε καὶ ἀδειάζετε δυὸ - τρεῖς κεφάλους, ποὺ νὰ ζυγίζουν τρίτο ἕνα κιλό. Τοὺς καθαρίζετε μὲ δεντρολίβανο καὶ μὲ σκόρδο, ὕστερα τοὺς τυλίγετε μὲ ἀρωματικὰ χορτα καὶ τοὺς βάζετε νὰ μουσκεύουν δυὸ ὧρες σὲ μιὰ μαρινάτα ἀπὸ λάδι καὶ λεμόνι (ἢ λάδι καὶ ξίδι). Βγάζετε τὰ ψάρια ἀπὸ τὴ μαρινάτα, τὰ ἁλατίζετε ἐλαφρὰ καὶ προσθέτετε λίγο πιπέρι. Τὰ βάζετε νὰ ψηθοῦν στὴ σχάρα, βρεχοντάς τα κάθε τόσο μὲ τὴ μαρινάτα. Πρέπει, ὅμως, νὰ ξέρετε πὼς μπορεῖτε νὰ ψήσετε στὴ σχάρα τὸ ποιοδήποτε ψάρι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Φυσικά, τὸ ἰδεῶδες εἶναι νὰ ψήνωνται σὲ μιὰ σχάρα πάνω στὰ κάρβουνα, ἀλλὰ ὅταν δὲν γίνεται διαφορετικά, μπορεῖτε νὰ τὰ ψήσετε καὶ στὴν συνηθισμένη σχάρα τῆς κουζίνας σας.

Ὁ Χαλίφης τῆς ἔπιασε τὰ μπράτσα, τἄσφιξε βίαια...

ΣΤΑ ΧΑΛΙΦΙΚΑ

Ἀνάκτορα τῆς Σαμάρας

ΔΕΝ εἶχε καλοξημερώσει. Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καταστόλιστους διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων τῆς Σαμάρας, ἕνας νέος καλοφτιαγμένος, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ ἄγρια ὁμορφιά, περπατοῦσε νευρικὰ κι' ἀνυπόμονα, σφίγγοντας μὲ τὸ ἀτσαλένιο του χέρι τὴ λαβὴ τοῦ γιαταγανιοῦ του.

Ἦταν ὁ Μοστάνσερ, γιὸς τοῦ τυραννικοῦ χαλίφη τῆς Βαγδάτης Μουταουακίλ. Δὲν ἀγαποῦσε μόνος. Ριατί, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πολυάριθμους Ἄραβες σωματοφύλακες τοῦ χαλίφη, ποὺ φρουροῦσαν μισονιυσταγμένοι μπρὸς στὸν κοιτῶνα τοῦ τυράννου, κι' ἄλλη μιὰ λεπτὴ ὕπαρξις—ἡ Ζοβεῖρ, ἡ εὐνοουμένη τοῦ χαλίφη—ἀγωνιοῦσε στὸν γυναικωνίτη.

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ, σὰν εἶδε τὸν ὁρίζοντα νὰ ροδίζῃ. δίχως νάχῃ συμβῇ τὸ ἔκτακτο ποὺ περίμενε γιὰ κείνη τὴ νύχτα··. Χτύπησε τὶς παλάμες της τρεῖς φορές, κι' ἡ ἀφοσιωμένη σκλάβα της, ἡ Νουριέ, ἔτρεξε κοντά της.

—Ἀκόμα τίποτα, Νουριέ; τὴ ψιθύρισε μὲ λαχτάρα.

—Τίποτα, χουσὴ μου κυρία! ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Εἶδα χτὲς τὸ βράδι τὸν Μοστάνσερ, σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία σας, καὶ μοῦ εἶπε πὼς ὅλα θὰ τελείωναν τὴ νύχτα... Ὡστόσο, κοντεύει νὰ βγῇ ὁ ἥλιος, καὶ τίποτα δὲν φανερώνει τὴν ποθητὴ λύσι... Νὰ πεταχτῶ νὰ μάθω, μὲ τρόπο;

—Ὁ Ἀλλὰχ νὰ μᾶς φιλάξῃ, καλή μου Νουριέ! ξεφώνησε τρομαγμένη ἡ Ζοβεῖρ. Ξέρασες πὼς στὴν πόρτα ἀγουπνοῦν αἱμοχαρεῖς εὐνοῦχοι; Ξέρεις πὼς κακλοφοροῦν στοὺς διαδρόμους οἱ ἔγιδνες τοῦ τυράννου;... Ξέχασες πὼς ὁ ἴδιος βγάζει κάθε βράδι τὶς τίγρεις ἀπ' τὰ κλουβιά καὶ τὶς ἀφήνει ἐλεύθερες, γιὰ τὴν ἀσφάλειά του;

Ἡ ἄτυχη Νουριὲ ἔνοιωσε ἀνατριχίλα στὸ κορμί της. Ἦταν σωστὲς οἱ παρατηρήσεις τῆς κυρίας της. Πραγματικά, ὁ ἀδελνὸς Μουταουακίλ εἶχε πλούσια συλλογὴ ἀπὸ κάθε εἶδους ἑρπετὰ δηλητηριώδη. Συχνά, στὶς ἐχορῆσεις τῆς μανίας του, ἄνοιγε τὰ κλουβιά τους, κι' ὅλα τὰ φρικιαστικὰ ὄντα ξεχύνονταν στοὺς διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων, σπαράζοντας ἢ δαγκάνοντας τὸν πρῶτο ἀνθρωπο ποὺ θὰ συναντοῦσαν.

Κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκείνον ποὺ θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἀμυνθῇ ἢ νὰ τ' ἀποφύγῃ. Τὸν περίμενε ζοντανὸ ψήσιμο σὲ φοῦρνο ἢ τὸ γιατρό μου...

Ἡ Νουριὲ ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγε.

Ἔμειναν μόνοι τους τώρα οἱ δυὸ ἄλλοι. Παράξενο ὅμως!... Ἡ Ζοβεῖρ, ἀντὶ νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μοστάνσερ, ποὺ τὴν κύτταζε μὲ τρυφερότητα, στεκότανε σκυμμένο τὸ κεφάλι, σὰν μουδιασμένη.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Μοστάνσερ τῆς εἶπε:

— Τί ἔγεις, λοιὸν μου;... Γιατὶ εἶσαι μαρωμένη, ἀντὶ νὰ χαίρεσαι γιὰ τὸ σημερινὸ μας θρίαμβο;..

Ἡ Ζοβεῖρ μουρμούρισε:

—Τρομάζω, πολυγονεμένε μου ἀφέντη... Δὲν πιστεύω νὰ φυλάξῃς τὸν πατέρα σου, ἀλλά, παίζοντας καθὼς εἶσαι, θὰ τὸν περιοιηθῇς. ἀφοῦ τὸν ἔκανες ἀξιόδινο...

Ἕνα σατανικὸ γέλιο ἀλλοίωσε τὴ μορφὴ τοῦ Μοστάνσερ. Καὶ ξεφώνησε μὲ σαρκασμό:

—Ὁ πιστός μου Μασμοὺτ Ὀσιὰν τοὺκουε τὸ λαρύγκι πρὶν ἀπὸ λίγο, μὲ τὸ κοπτερό του γιαταγάνι!

Βόγγηξε ἀπὸ φρίκη ἡ Ζοβεῖρ καὶ γαμήλωσε τὰ μάτια. Παραξενεύοντας, ἀγριωπὸ τώρα, ὁ καινούργιος χαλίφης τῆς ἔπιασε ἀ

ΕΡΝΕΣΤ ΚΛΑΝΤΙΕ

ἀφροῤῥόδινα μπράτσα, τἄσφιξε βίαια καὶ εἶπε:

— Τί σημαίνει ἡ στάσι σου, Ζοβεῖρ;.. Πῶς τολμᾶς νὰ πιάνῃς μπροστά μου αὐτὸ τὸ μισοπληκτικὸ ὕφος;... Γιατί, ἀντὶ νὰ πέσῃς στὴν ἀγκαλιά μου ξένοιαστη καὶ χαρούμενη, ἀντίθετα ἔχεις ζαρώσει σὰν δυσαρεστημένη καὶ μετανοιωμένη;

Ἡ πανέμορφη ὀδαλίσκη ἔνωσε μιὰ χρυάδα στὸ κορμί της. Μουρμούρισε πνιχτά:

— Δὲν φαντάζομαι τὰ πράγματα ἔτσι... Εἶναι κόκκινα τὰ χέρια σου ἀπὸ τὸ αἷμα, Μοστάνσερ. Καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα εἶναι τοῦ ἰδιου τοῦ πατέρα σου!... Τρέμω, ἀγαπημένε μου... Κάτι τὸ ἀκαθόριστο μὲ σπρώχνει μακρυὰ σου.... Φοβοῦμαι τὰ χέρια σου, Μοστάνσερ...

Δὲν πρόλαβε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της ἡ ἄτυχη Ζοβεῖρ. Ὁ χαλίφης τράβηξε τὸ γιαταγάνι του καὶ τὸ οὐράνιο κεφάλι της ἀποκύλησε στὰ πόδια του, αἱματόκλυσε στὰ πόδια του, αἱματόκλυσε στὰ πόδια του, αἱματόρεχτο. Κι' ἐκεῖνος, ἀνεμίζοντας ὅ

1. Δίχρωμο φόρεμα μὲ πρωτότυπο συνδυασμὸ τόνων (πράσινο καὶ σιέλ!) καὶ ἰδιότροπη ἕνωσι τοῦ κορσὰζ μὲ τὴ φούστα.

2. Ἕνα χαριτωμένο καλοκαιρινὸ φόρεμα τῆς ἰταλικῆς μόδας, μὲ «κρυφὴ» ζώνη καὶ βολὰν γιὰ γαρνιτούρα.

3. Ἀμπιγιὲ καλοκαιρινὸ φόρεμα ἀπὸ μπλὲ μουσσελίνα μὲ κόκκινα «πουά». Προσέξετε τὰ βολὰν ἀπὸ τὸ διπλὸ ὕφασμα, γύρω στὰ «πουμπιὰ» σὲ στὺλ λουλουδιῶν, καθὼς καὶ στὰ 7)8 μανίκια.

καζάκα μὲ ἀσορτὶ φούστα καὶ μὲ σχιστὲς τὶς πλαϊνὲς ραφές, σᾶς χρειάζονται 3 μ. 85 σὲ 90 π. φάρδος. Ἡ τυνὶκ εἶναι μονοκόμματη καὶ συγκρατιέται μὲ μιὰ σπενὴ δεμένη ζώνη. Τὰ μοντέρνα ντεκολτὲ εἶναι στὰ ἀμπιγιὲ φορέματα συχνὰ μπροστὰ σὲ σχεδὸν ἴσια γραμμή, ἐνῶ κατεβαίνουν στὴν πλάτη πολὺ χαμηλά. Γαρνίρονται, δέ, στὴν πλάτη κι' ὄχι μπροστά, μ' ἕνα φιόγκο ἢ μ' ἕνα ξεχειλωτὸ γιακᾶ.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Οἱ μπλοῦζες γιὰ τὸ ἀμπιγιὲ ταγιὲρ ἢ τὴν ἀπογευματινὴ φούστα γίνονται ἀπὸ δαντέλλα ἢ ἀπὸ μεταξωτό. Κουμπώνουν συχνὰ μέχρι τὸ λαιμό, κάτω ἀπὸ ἕνα μυτερὸ γιακᾶ, ἢ γαρνίρονται μ' ἕνα «ζαμπὸ» μὲ φραμπαλάδες ἢ, τέλος, μὲ πολλὰ πλισσὲ βολάν ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς μπλούζας ἢ ἀπὸ ἕνα κρεπ σοὺπλ μεταξωτό. Πολλὲς μπλοῦζες κλείνουν στὴν πλάτη, εἴτε μὲ πολλὰ κουμπιά, εἴτε μ' ἕνα μόνο κουμπὶ καὶ μὲ θηλειά.

Γιὰ νὰ φτιάξετε μιὰ μπλούζα μὲ κοντὰ μανίκια, χωρὶς ζαμπὸ ἢ βολάν, σᾶς χρειάζονται 1 μ. 50 μέχρις 1 μ. 75 ὕφασμα σὲ 90 π. φάρδος. Θὰ φορεθοῦν πολὺ μπλοῦζες ἀπὸ λινὸ ἢ σαντοὺγκ σὲ ἔντονα χρώματα, ὅπως εἶναι τὸ βαθὺ ρόζ, τὸ τυρκουάζ καὶ τὸ φωτεινὸ πράσινο. Οἱ μπλοῦζες, ποὺ συμπληρώνουν ἕνα ταγιὲρ ἀπὸ δαντέλλα, γίνονται πολλὲς φορὲς ἀπὸ ὀργαντζὰ σὲ παστὲλ χρῶμα. Τὰ νέα μοντέλα στὶς παρισινὲς μπουτὶκ συνδυάζουν συχνὰ δυὸ διαφορετικὰ χρώματα (τὸ δεύτερο γιὰ τὸ ρέλιασμα σπὰ στριφώματα ἢ γιὰ τὸ γιακᾶ καὶ τὶς μανσέττες) μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: κίτρινο - λεμονιοῦ καὶ ρόζ, πράσινο καὶ μπλὲ - μαρέν, συκλαμὲν καῒ ἄσπρο, πράσινο - γρασιδιοῦ καὶ μῶβ καί, τέλος, μπλὲ - μαρὲν καὶ ἄσπρο.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ ΜΑΝΤΗΛΙΑ — «ΦΟΥΛΑΡ»

Εἶναι ἀπίστευτο πόσα πράγματα μπορεῖ νὰ φτιάξη κανεὶς μὲ μεγάλα μαντήλια σὲ στὺλ «φουλάρι» (πολύχρωμα, καρὼ ἢ τύπου κασμὶρ) ποὺ τὰ βρίσκει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σὲ σχετικὰ χαμηλὲς τιμὲς καὶ σὲ ἀφθονία στὰ εἰδικὰ καταστήματα. Τὸ μέγεθος τῶν μαντηλιῶν αὐτῶν πρέπει νὰ εἶναι τούλάχιστον 68 π. Χ 68 π., ὅταν θέλουμε νὰ ράψωμε μιὰ μπλούζα ἢ ἕνα φόρεμα. Μὲ μικρότερα μαντήλια (π.χ. 53 π. Χ 53 π.) μποροῦτε νὰ φτιάξετε μόνο ἕνα πλαστρὸν καὶ ἀσορτὶ μανσέττες. σὰν φαρνιτούρα γιὰ ἕνα μονόχρωμα φόρεμα.

Μὲ τρία φουλάρια, φάρδους 68 π. Χ 68 π., γίνονται: μιὰ μπλούζα, ἕνα καπέλλο - μπερὲ καὶ μιὰ ζώνη. Μ' ἕνα μόνο φουλάρι, θὰ ράψετε ἕνα ζευγάρι μανσέττες κουμπωτές, καθὼς κι' ἕνα φαρδὺ φιόγκο, σὰν γαρνιτούρα γιὰ ἕνα μονόχρωμο ταγιέρ, ἢ ἕνα φαρδὺ γιακᾶ μὲ τὸν ἀσορτὶ φιόγκο, ἢ, τέλος, φαρδιὲς ντραπὲ μανσέττες καὶ μιὰ λοξὰ κομμένη ζώνη.

Μὲ τέσσερα μαντήλια γίνεται ἕνα πολὺ κομψὸ φόρεμα - τυνίκ, μὲ σχιστὲς τὶς πλαϊνὲς ραφές, μὲ κρυφὴ ζώνη (ποὺ κρύβει τὴν ραφὴ τῆς ἑνώσεως τῶν μαντηλιῶν στὴ μέση), καθὼς καὶ μὲ μιὰ γαρνιτούρα στὸ στρίφωμα καὶ στὰ σχιστὰ τμήματα τῆς κάθε ραφῆς ἀπὸ τὴ φάλαρια, ποὺ μ' αὐτὴν τελειώνουν πάντα τὰ φουλάρια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

Οἱ «ἐμπνεύσεις» αὐτὲς ἀφοροῦν τὸ νέο τρόπο φινιρίσματος ἢ γαρνιτούρας σπὰ καλοκαιρινὰ μονόχρωμα φορέματα καὶ γίνονται ἀπὸ κάθε εἶδους δαντέλλια, εἴτε ἕτοιμη, εἴτε ἐπιτηγμένη ἀπὸ τὰ πιὸ ἀλλόκοτα νήματα, μὲ τὸ βελονάκι ἢ μὲ τὶς βελόνες. Ἀπὸ εἰδικὸ «εσπάργο» γίνονται π.χ. ἕνας γιακᾶς μὲ «πὲτ» καὶ δυὸ φάσες γιὰ τὸ φινίρισμα τοῦ κοντοῦ μανικιοῦ. Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ ταιριάζει γιὰ ἕνα πουλόβερ ἢ γιὰ ἕνα φόρεμα ἀπὸ χοντρὸ τουάλ. Τὰ μεταξωτὰ φορέματα γαρνίρονται κατὰ προ-

τίμησι μὲ δαντέλλα «φριβολιτὲ» ἐνῶ τὰ φορέματα γιὰ τὴν ἐξοχὴ συμπληρώνονται συχνὰ μὲ μανσέττες καὶ μ' ἕναν γιακᾶ ἀπὸ ράφια.

Μὲ μιὰ δαντέλλα ἢ μὲ μιὰ κατάλληλη τρέσσα μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε τὴν ἐντύπωσι τοῦ μπολερὸ πάνω σ' ἕνα μονοκόμματο φουρῶ. Μιὰ χαριτωμένη «αὐτοπάτη» ἀποτελεῖ ἐπίσης ὁ δαντελλένιος γιακᾶς μὲ πέτα καὶ «μοντεστί» (ἐσωτερικὸ πλαστρόν), ποὺ ἐφαρμόζονται πάνω στὴ ζακέττα ἑνὸς μονόχρωμου ταγιέρ, μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ φαίνωνται σὰν τμήματα μιᾶς... ἀνύπαρκτης μπλούζας. Τὰ καλοκαιρινὰ ταγιὲρ φαριοῦνται, ὅπως εἶναι γνωστό, πολλὲς φορὲς χωρὶς μπλούζα!

ΤΡΕΙΣ ΤΥΠΟΙ... ΕΞΗ ΤΑΓΙΕΡ

Οἱ τρεῖς χαρακτηριστικοὶ τύποι τῆς γυναίκας — ἡ «σπορτίβ», ἡ «κοκέττα» καὶ ἡ «ἐξαντρὶκ» — θὰ διαλέξουν, φυσικά, διαφορετικὰ μοντέλλα, ὅταν πρόκειται νὰ ράψουν τὸ πρωινὸ ἢ τὸ ἀπογευματινὸ ταγιὲρ τους. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς περιγράψωμε γιὰ τὸν κάθε τύπο κι' ἀπὸ δυὸ χαρακτηριστικὰ μοντέλλα.

Ἡ «σπορτίβ» θὰ ράψη γιὰ τὸ πρωὶ ἕνα κίτρινο ταγιὲρ ἀπὸ λινό, ποὺ γι' αὐτὸ χρειάζονται 3 μ. 30 σὲ 90 π. φάρδος. Ἡ ζακέττα εἶναι χωρὶς μανίκια. μὲ διπλὸ κούμπωμα, μὲ γιακᾶ - ταγιὲρ καὶ μὲ σχιστὲς τσέπες μὲ πάτ. Ὅλες οἱ ραφὲς εἶναι στὸ τελευταῖο τμῆμα τους ἀνοιχτές. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα θὰ διαλέξη ἕνα μοντέλο μὲ ριχτὴ ζακέττα: Αὐτὴ κλείνει μπὸρ-μὲ-μπόρ, γίνεται χωρὶς γιακᾶ καὶ πέτα καὶ κουμπώνει στὸ λαιμό. Ὅλα τὰ στριφώματα τῆς ζακέττας γαρνίρονται μὲ μιὰ σπενὴ τρέσσα.

Ἡ «κοκέττα» θὰ ράψη ἕνα τρουβὰ-πιές, χρώματος πράσινο-νεροῦ, μὲ μπλούζα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Αὐτὴ ἔχει λοξὲς πένσες μέχρι τὶς πλαϊνὲς ραφές. Ἡ ζακέττα κλείνει σπὸ λαιμὸ χωρὶς γιακά, καὶ εἶναι πίσω λίγο πιὸ μακρυὰ ἀπὸ μπροστά, ὅπου οἱ «μπάσκ» τελειώνουν μ' ἕνα στρογγύλεμα. Χρειάζονται γιὰ τὸ μοντέλο αὐτὸ 4 μ. 40 σὲ 90 π. καὶ ἕνα μέτρο δαντέλλα, ἂν θέλετε νὰ γαρνίρετε τὸ μικρὸ

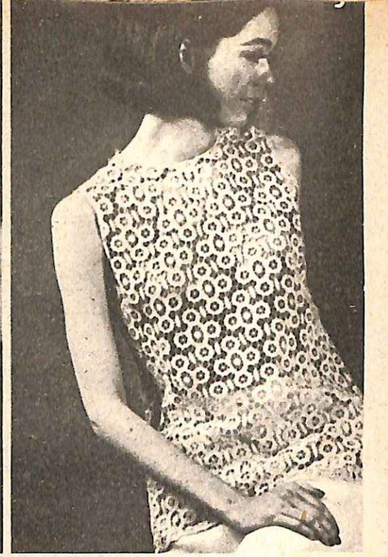
Α. Πρωινὸ δροσερὸ φόρεμα ἀπο σκοῦρο πράσινο βαμβακερὸ ὕφασμα, μὲ ἄσπρα «πουά», κάθετες γαζωτὲς πιέττες (νερβὺρ» καὶ κούμπωμα «ρόμπας». Β. Σπορτὶφ φόρεμα ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο τουάλ, μὲ «στρατιωτικὲς» γαρνιτοῦρες: Τὸ δίχρωμο «κορδόνι» σὰν φινίρισμα στὶς ραφὲς εἶναι μιὰ χαριτωμένη νουθεσία. Γ. Φούστα - πλεχτὴ μπλούζα καὶ δίχρωμο σεμιζιὲ τῆς μόδας: Προσέξετε τὴν πρωτότυπη ἕνωσι τῆς πατ μὲ τὴ φούστα. Δ. Δροσερὸ φόρεμα ἀπὸ ριγωτὸ μεταξωτὸ καὶ δίχρωμο μοντέλο ἀπὸ λινό, μὲ καινούργια ἕνωσι τοῦ ἐμπριμὲ καὶ τοῦ ὑφάσματος. Μονόχρωμα: Ὤμοι, μανίκια, γιακᾶς καὶ «πάτ».

Ἡ δαντέλλα στὴν καλοκαιρινὴ μόδα: 1) Τηνὶκ μὲ μακριὰ μανίκια γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. 2) Φόρεμα σὲ στὺλ ἀμπὶρ μὲ ὁμορφο φινίρισμα στὸ κορσάζ καὶ στὰ μανίκια. 3) Μακριὰ καζάκα γιὰ τὸ ἀπόγευμα. 4) 7) φουρῶ σὲ διαφορετικὸ στύλ: γιὰ τὴ σπορτίβ καὶ τὴν ρωμαντικὴ νέα. 5) Ἀμπὶρ φόρεμα μὲ ρέλιασμα ἀπὸ μεταξωτό. 6) Καλοκαιρινὸ μαντὼ μὲ βολὰν στὸ ντεκολτὲ καὶ στὰ μανίκια.

ντεκολτὲ καὶ τὸ στρίφωμα τῶν μανικιῶν μὲ δαντέλλα. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα, ἡ κοκέττα θὰ φιάξη ἕνα ταγιὲρ ἀπὸ φραμπουάζ, σαντούγκ. μὲ ἴσια ζακέττα, ποὺ ἔχει διπλὸ κούμπωμα, ἕνα δαντελλωτὸ γκαλόνι ἀπὸ βαμβακερὴ πρώτη ὕλη γύρω στὰ στριφώματα καὶ ¾ μανίκια. Χρειάζονται γιὰ τὸ ταγιὲρ αὐτὸ 3 μ. 70 σὲ 90 π. καὶ 3 μ. 55 γαλονιοῦ.

Ἡ «ἐξαντρίκ», τέλος, ἀρέσκεται καὶ τὸ πρωὶ σὲ πολύπλοκα μοντέλα. Θὰ διαλέξη, λοιπόν, γιὰ τὴ σπορτίβ ἐμφάνισί της ἕνα ταγιὲρ ἀπὸ πορτοκαλὶ - φωτιᾶς λινό, χωρὶς μανίκια, μὲ ζακέττα μπὸρ-μὲ-μπόρ, καὶ φαρδιὰ πλάτη, ἔτσι ὥστε οἱ πλαϊνὲς ραφὲς νὰ πέφτουν πιὸ μπροστὰ ἀπ' ὅ,τι συνηθίζεται. Ἡ ἴσια φούστα ἔχει πίσω μιὰ ραφή, ποὺ καταλήγει σὲ πλατειὰ πιέττα. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα, ἡ ἐξαντρὶκ γυναίκα θὰ φτιάξη ἕνα προυὰ-πιές, μὲ γαρνιτούρα ἕναν πλεχτὸ μὲ τὸ βελονάκι γιακᾶ ἀπὸ κίτρινο - χρυσοῦ νῆμα καὶ ἀσορτὶ φάσες σὰν ἁπλικασιὸν στὰ μανίκια τῆς ζακέττας. Τὸ ντεκολτὲ τῆς ζακέττας ἔχει μυτερό, μὰ στρογγυλεμένο σχῆμα καὶ φτάνει ἀρκετὰ χαμηλά, ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται ἕνα μεγάλο μέρος τῆς μπλούζας. Αὐτὴ γίνεται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑλικό, τοῦ γιακᾶ καὶ τῆς φάσας στὸ κάθε μανίκι.

ΔΙΧΡΩΜΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

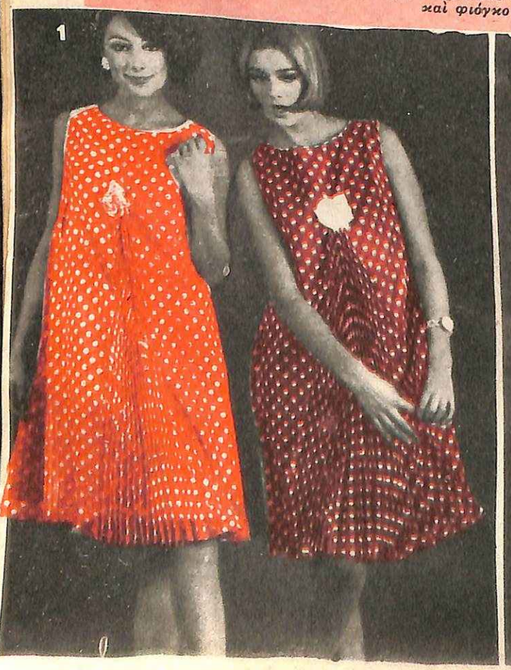
Ἡ «δίχρωμη» μόδα κολακεύει κάθε γυναῖκα καὶ δίνει πάντα ἕναν νεανικὸ τόνο στὴν ἐμφάνισί της. Συνδυάζονται τώρα πολὺ τὰ ἀκόλουθα ὑφάσματα: μονόχρωμο τουάλ μὲ σκωτσέζικο βαμβακερό, μονόχρωμο συνθετικὸ ὕφασμα μὲ ἐμπριμὲ βαμβακερό, κοτονάντ μὲ «πουὰ» μὲ μονόχρωμο λινό, ριγωτὴ ποπλίνα μὲ ἄσπρο πικέ, μπλὲ-μαρὲν μουσσελίνα μὲ τυρκουάζ-ἄσπρη σιφόν, μωρὲν λινὸ μὲ βαμβακερὸ πιὲ-ντὲ-πούλ, (λοξὰ κομμένο), ρὸζ πικὲ μὲ ἄσπρο σαντούγκ (γιὰ τὸ μεγάλο γιακᾶ) καί, τέλος, τυρκουάζ σαντούγκ μὲ σκωτσέζικο τουάλ.

Χρειάζονται γενικὰ (πάντα σὲ φάρδος 90 π.) γιὰ ἕνα κοντὸ κορσάζ 65 π. καὶ γιὰ τὸ ὑπόλοιπο φόρεμα 1 μ. 10 — γιὰ ἕνα γιακᾶ μὲ ἀσορτὶ «μοντεστὶ» 50 π. Χ 50 π. (γιὰ τὴ μοντεστὶ μὲ τὴ φόδρα τοῦ ντεκολτὲ) καὶ 6 5 π. σὲ φάρδος 80 π. (γιὰ τὸ γιακᾶ).

ΝΟΥΒΩΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΖ

Τὰ μοντέρνα φορέματα γιὰ τὸν πρωινὸ περίπατο καὶ γιὰ τὴν πλάζ εἶναι παραδόξως συχνὰ μὲ μακρυὰ μανίκια καὶ κουμπωτὰ μὲ χρυσὲς «μπούλ», ποὺ τοποθετοῦνται μπροστὰ στὸ φόρεμα, στὶς μύτες τοῦ γιακᾶ, στὰ ραμπὰ ἀπὸ τὶς σχιστὲς ἢ ἐσωτερικὲς τσέπες, καθὼς καὶ στὰ μανικέττια.

Φορέματα γιὰ τὴ μέλλουσα μητέρα: 1) μὲ πρόσθετο πλισσὲ «πάν», 2) μὲ ρέλιασμα ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο μεταξωτὸ «πιὲ-ντὲ-πούλ», 3) μὲ γιακᾶ καὶ φιόγκο, τύπου «ναύτη», 4) μὲ σκωτσέζικο νωμίτη.

Μοντέρνες γαρνιτοῦρες ἀπὸ δαντέλλα: 1) Γιακᾶς καὶ μανικέττια, ἀπὸ ράφια. 2) «Ἀζουρὲ» δαντέλλα σὲ συνδυασμὸ μὲ τουάλ καὶ μεταξωτό, χρώματος μπλὲ-μαρέν. 3) Μανσέττες καὶ γιακᾶς ἀπὸ μαρὸν μάλλινη δαντέλλα, πάνω σ' ἕνα φόρεμα ἀπὸ «ἀζουρὲ» λινό. 4) Δαντελλένια γαρνιτούρα σὲ στὺλ «μπολερό». 5) Μοντέρνος γιακᾶς-μανσέττες, ἀπὸ δαντέλ -φριβολιτέ.

Ἡ σύγχρονη Νεράϊδα

Τὰ μαγιὸ καὶ τὸ μοντέρνο ντύσιμο στὴν πλάζ.

ΕΦΕΤΟΣ, τὰ μαγιὸ παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία καὶ τὰ μοντέλα, ποὺ λανσάρονται στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἰταλία, ξεπερνοῦν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο σὲ πρωτοτυπία καὶ πλοῦτο ἐμπνεύσεων. Ἐπηρεασμένοι, ἴσως περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιά, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἰδέες ποὺ ἐπικρατοῦν στὶς «Ὀλυμπιακὲς συναντήσεις»—τὴν ἀνάπτυξη τοῦ σώματος καὶ τὴν ἐλευθερία τῶν κινήσεων—οἱ μεγάλοι οἶκοι μόδας παρουσιάζουν στὶς συλλογές τους ὄχι μόνο πολὺ κομψά, μὰ κι' ἐξ ἴσου πρακτικὰ μοντέλα.

Τὰ καινούργια μαγιὸ ζυγίζουν, λοιπόν, πολὺ λίγο, στεγνώνουν ἐξαιρετικὰ γρήγορα κι' ἔχουν, χωρὶς ἐξαίρεση, ἀνεξίτηλα χρώματα. Τὰ περισσότερα μοντέλα ταιριάζουν, τόσο γιὰ τὸ μπάνιο στὴν θάλασσα, ὅσο καὶ γιὰ τὸ παιχνίδι στὴν πλάζ κι' ἐξασφαλίζουν κάθε δυνατὴ ἄνεση στὶς κινήσεις. Γιὰ τὶς σπορτίφ γυναίκες, λανσάρονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁλόκληρα μαγιό, ποὺ εἶναι πιὸ πρακτικὰ ἀπὸ τὰ ντέ—πιές. Τὰ νεανικὰ μοντέλα «παίζουν» μὲ τὶς ρίγες καὶ τὰ γεωμετρικὰ σχέδια κι' ἔχουν σιχνά, «φάπλικασιόν» ἢ ὁλόκληρα τμήματα ἀπὸ ἀλλόκοτα σχέδια, ὅπως εἶναι π.χ. ἐκεῖνο τοῦ σκακιοῦ, ποὺ θὰ τὸ συναντήσουμε ἐφέτος σὲ πολλὰ μοντέλα. Συνηθίζονται ἐπίσης πολὺ οἱ φαρδιὲς «σύνθετες» ρίγες (διαφορετικοῦ φάρδους καὶ χρώματος) ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα ὅμορφο στόλισμα τοῦ μπροστινοῦ τμήματος τοῦ μαγιό, σὲ κάθετη γραμμὴ γιὰ τὶς γεμάτες, καὶ σὲ ὁριζόντια γραμμὴ γιὰ τὶς λεπτὲς γυναίκες.

Τὰ «μπονὲ» γιὰ τὴ θάλασσα ἔχουν σχεδὸν πάντα κομψὲς καὶ πρωτότυπες γαρνιτοῦρες μὲ κύκλους, μὲ λουρίδα κ.ἄ. Ἐφέτος θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ «σύνθετα» μαγιὸ γιὰ τὸ ἡλιόλουτρο καὶ τὸ παιχνίδι στὴν πλάζ. Ἀποτελοῦνται, ἀπὸ ἕνα κορσὰζ κι' ἕνα σόρτς, τὶς περισσότερες φορὲς σὲ ἀντίθετα χρώματα, ποὺ εἶναι ἑνωμένα μὲ πρωτότυπο τρόπο, π.χ. μόνο μπροστὰ μὲ κουμπιά, ὁλόγυρα μὲ ραφὴ ἢ μὲ κουμπιά, μὰ ὄχι σὲ κανονικὴ ὁριζόντια γραμμή, ἀλλὰ μὲ πολλὲς «μύτες» τοῦ κορσὰζ πάνω στὸ σόρτ κ.ἄ.

Ὅπως βλέπουμε, ἡ σύγχρονη νεράϊδα εἶναι ἐφέτος πιό... θελκτικὴ ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε!

1. *Ἐμπριμὲ μαγιό, τύπου «σκακιοῦ», ἀπὸ «μοὺς Ριλσάν», μὲ μαῦρο ρέλιασμα.*
2. *Δυὸ νεανικὰ μοντέλα, μὲ τὸ μοντέρνο κοντὸ σόρτ: α) γιὰ τὴ θάλασσα, β) γιὰ τὸ παιχνίδι στὴν πλάζ.*
3. *Μοντέρνο «μπονὲ» γιὰ τὴ θάλασσα.*
4. *Ἕνα τελευταῖο παριζιάνικο μοντέλο γιὰ τὴν πλάζ.*
5. *Νεανικὸ μπικίνι γιὰ τὸ μπάνιο καὶ τὸ παιχνίδι στὴν πλάζ.*
6. *Δυὸ κομψὰ μαγιὸ γιὰ τὶς ἐξαιρετικὰ γυναῖκες.*
7. *Μοντέρνο μαγιό, τύπου «ψευτομπικίνι».*
8. *Κομψὸ καὶ νεανικὸ «γὲ-πιές», ἑνωμένο μ' ἕνα κουμπὶ-μπιζοὺ ἢ μὲ ραφή, γιὰ τὸ ἡλιόλουτρο στὴν πλάζ.*

Τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δ)ρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 24 — 30 Ἰουνίου 1965

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Μὴ ἀφήσετε διάφορες μικροαντιξοότητες νὰ σᾶς ἀποθαρρύνουν. Ἂν φανῆτε ἀντιθέτως δυναμικὸς καὶ δείξετε θέλησι, θὰ σημειώσετε μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία. ★ Συμβόλαια, ποὺ θὰ ὑπογραφοῦν, θὰ σᾶς ἐξασφαλίσουν κέρδη.	★ Εὐκαιρία νὰ διαλύσετε τὰ νέφη, ποὺ εἶχαν συσσωρευτῆ στὸν ὁρίζοντα τῆς αἰσθηματικῆς σας εὐτυχίας. ★ Μιλῆστε μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἀποφύγετε νὰ δώσετε σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτι τοῦ κρύβετε.	★ Βάλετε μιὰ τάξι στὴ ζωή σας. Πάψετε νὰ ἐργάζεστε ἢ νὰ διασκεδάζετε εἰς βάρος τῶν ὡρῶν ὕπνου καὶ γευματίζετε πάντα σὲ ὡρισμένες ὥρες. ★ Ὅσοι ἐπιδίδονται στὰ σπόρ, ἂς προσέξουν, γιατὶ τοὺς ἀπειλεῖ ἀτύχημα.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Μὴ βασίζετε τίποτα στὴν τύχη καὶ ἀποφύγετε τὶς συναλλαγὲς μὲ πρόσωπα, ποὺ δὲν γνωρίζετε καλά. ★ Παλαιὸ σχέδιο βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴν ἐπιτυχία καὶ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν. ★ Χρειάζεται ὑπομονή.	★ Προσγειωθῆτε καὶ πάψετε νὰ κάνετε ὄνειρα, ποὺ εἶναι ἀπραγματοποίητα. ★ Θὰ βρῆτε κοντὰ σὲ φίλους τὴν παρηγοριά, ποὺ σᾶς χρειάζεται, καὶ οἱ μέρες θὰ κυλήσουν ἤρεμα, σχεδὸν εὐχάριστα. ★ Ἐνδιαφέρουσα συνάντησις.	★ Ἡ καρδιὰ εἶναι, τὶς ἡμέρες αὐτές, τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο. Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ κάθε σύγχυσι καὶ δυνατὴ συγκίνησι. ★ Ὑγεία καλή. Μὴ ριψοκινδυνεύετε ὅμως συνεχῶς, ἐκθέτοντάς την σὲ διαφόρους κινδύνους.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ὁ Ζεὺς σᾶς ἐπιτρέπει νὰ σταθεροποιήσετε, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπεκτείνετε τὴν ἐργασία σας. Ἡ περίοδος εἶναι ἐπίσης εὐνοϊκή, γιὰ νὰ στραφῆτε πρὸς νέες κατευθύνσεις, ἀρκεῖ νὰ ἔχετε μελετήσει προσεκτικὰ τὸ ἔδαφος, προηγουμένως.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Ὑπάρχει μόνο κίνδυνος νὰ πληγώσετε ἀγαπημένο πρόσωπο, μὲ μιὰ ἀδικαιολόγητη εἰρωνεία. ★ Ραντεβοῦ, στὸ ὁποῖο στηρίζετε πολλὲς ἐλπίδες, θ' ἀναβληθῆ πάλι.	★ Ἀποφύγετε τὴν πολυφαγία, ἰδίως τὰ βράδυα, καὶ προσέξετε οἱ τροφὲς νὰ εἶναι πάντα φρέσκες καὶ καθαρές. ★ Τρῶτε ἀργὰ καὶ φροντίσετε κατὰ τὰ γεύματα νὰ διατηρῆτε γύρω σας ἤρεμη καὶ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ νέα Σελήνη σᾶς ἐξασφαλίζουν ἀνέλπιστη τύχη στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ περιμένετε μιὰ ἄμεση ἀπόδοσι τῶν προσπαθειῶν σας. Τὰ ἀποτελέσματα πάντως θὰ εἶναι λαμπρά.	★ Κάτι, στὸ ὁποῖο εἴχατε πάψει νὰ ἐλπίζετε, θὰ πραγματοποιηθῆ τὶς ἡμέρες αὐτές, ἐξασφαλίζοντάς σας μιὰ ἀπροσδόκητη χαρά. Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς φανῆ ἔτσι πιὸ ρόδινη καὶ θὰ ξαναθρῆτε τὴν αἰσιόδοξία σας.	★ Ἂν πρόκειται νὰ ὑποβληθῆτε σὲ κάποια χειρουργικὴ ἐπέμβασι, προτιμῆσετε τὶς εὐνοϊκὲς συνθῆκες, ποὺ σᾶς προσφέρονται μέχρι τῆς 10ης Ἰουλίου. Ὁ ὀργανισμός θ' ἀντιδράση καὶ ἡ ἀνάρρωσι θὰ εἶναι ταχεία καὶ ἀποτελεσματική.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἡ ἐργασία θ' ἀπαιτήση κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ μεγάλες προσπάθειες. Ἂν ἐπιδιώξετε νὰ τὶς ἀποφύγετε, οἱ συνέπειες θὰ εἶναι ὀλέθριες. Ἀντιθέτως, ἡ ἀνάπτυξι μεγάλης δραστηριότητος σᾶς ὑπόσχεται πολλά, στὸ προσεχὲς μέλλον.	★ Μὴ ἀποκαλύπτετε, οὔτε στοὺς πιὸ καλούς σας φίλους τὰ σχέδιά σας. Θὰ σᾶς βλάψουν, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδιώξουν. ★ Θὰ ἔχετε μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα συζήτησι μὲ πρόσωπο, ποὺ θὰ συναντήσετε ἀπροσδόκητα.	★ Δυσάρεστη περίοδος γιὰ ὅσους ἔχουν εὐαίσθητο στομάχι. Γι' αὐτό, ἂς προσέξουν πολὺ τὸ φαγητό τους καὶ ἂς ἀποφεύγουν ὅ,τι ξέρουν πὼς μπορεῖ νὰ τοὺς πειράξη. ★ Τὰ δόντια ἀπαιτοῦν παρακολούθησι καὶ φροντίδες.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θὰ ἐκτιμήσουν τὰ προτερήματά σας καὶ ἰδιαίτερα τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν εὐσυνειδησία σας. Ἂν ἀντιθέτως φανῆτε ἀμελής, ἐτοιμασθῆτε γιὰ δυσάρεστες ἐπιπλῆξεις. ★ Εὐνοια τῆς τύχης αἰσθητή, ἰδίως στὸν οἰκονομικὸ τομέα.	★ Εὔνοια τῆς τύχης στὸν αἰσθηματικὸ τομέα, ἀπὸ τὴν ὁποία πρέπει νὰ ἐπωφεληθῆτε, γιὰ νὰ ρυθμίσετε διάφορες ἐκκρεμότητες. ★ Ἕνας φιλικὸς δεσμὸς σᾶς ἐπιφυλάσσει, ἀντιθέτως, δυσάρεστη ἔκπληξι. ★ Ἐνδιαφέρον γράμμα.	★ Στοὺς νέους ἰδίως, οἱ πνεύμονες εἶναι, κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ἐξαιρετικὰ εὐπρόσβλητοι. Ἂς ἀποφύγουν τὶς ἐξόδους καὶ τὰ σπόρ, ποὺ θὰ τοὺς ἐξέθεταν σὲ κίνδυνο νὰ κρυολογήσουν. ★ Τὸ διαμάντι φέρνει τύχη.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἔλλειψις ὑπομονῆς καὶ ἰδιαίτερα ἐπιμονῆς, θὰ σᾶς βλάψουν ἐπαγγελματικά. ★ Προκειμένου νὰ διαλέξετε ἕνα καινούργιο συνεργάτη σας, προτιμήσετε ν' ἀνήκη στὸν Λέοντα. ★ Μὴ χάσετε εὐκαιρίες, ποὺ σᾶς προσφέρονται.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς κάνουν τὶς ἡμερες αὐτὲς πιὸ αἰσιόδοξο καὶ πιὸ δυναμικό. Αὐτὸ σᾶς ἐξασφαλίζει μερικὲς λαμπρὲς ἐπιτυχίες, ποὺ θὰ ἔχουν ὅμως ἐφήμερο χαρακτῆρα. ★ Ἀποφύγετε νὰ πληγώσετε πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς ἐκθέτουν σὲ διαφόρους κινδύνους καὶ πρέπει γι' αὐτὸ ν' αὐξήσετε τὶς προφυλάξεις. ★ Ἀποφύγετε κάθε περιττὴ μετακίνησι. ★ Μιὰ αὐστηρὴ δίαιτα θὰ ἔβαζε σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία τῶν γυναικῶν. ★ Τυχερὸ τὸ 2.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ὡρισμένα περιστατικὰ θὰ σᾶς ἀπογοητεύσουν, καὶ ἰδιαίτερα μιὰ εἴσπραξι, ἡ ὁποία θ' ἀναβληθῆ τὴν τελευταία στιγμή. ★ Ἀποφύγετε κάθε συνεργασία μὲ πρόσωπα, τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζετε καλὰ τὸ ποιόν τους.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν τὸν χαρακτῆρα σας καὶ σᾶς ὠθοῦν σὲ μιὰ ἀδικαιολόγητα σκληρὴ συμπεριφορὰ ἀπέναντι προσώπου, ποὺ περιμένει πάντα ἀπὸ σᾶς στοργὴ καὶ τρυφερότητα. Φροντίσετε νὰ μὴ τὸ ἀπογοητεύσετε.	★ Ἀποφύγετε τὶς ἐπισκέψεις σὲ ἀρρώστους, γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς εἶναι, τὴν ἐποχὴ αὐτή, εὐπρόσδεκτος ἀπὸ κάθε εἴδους μικρόβια. ★ Φυλαχτῆτε ἀπὸ τὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς θερμοκρασίας καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὰ κρύα ντούς.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ἡ ἐργασία θ' ἀπαιτήση προσπάθειες, ποὺ θὰ σᾶς ἐξαντλήσουν σωματικὰ καὶ πνευματικά. Μὴ παραπονεθῆτε ὅμως, γιατὶ οἱ προσπάθειές σας δὲν πάνε χαμένες. Γρήγορα θὰ δοκιμάσετε μεγάλη ἱκανοποίησι. ★ Προσέχετε.	★ Οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φύλο παραμένουν ἁρμονικές. ★ Μὲ τοὺς εὐγενικούς σας τρόπους καὶ τὴν γενναιοδωρία σας, θὰ κατακτήσετε πρόσωπο, ποὺ εἶχαν ἐπηρεάσει φίλοι του, μὲ διάφορες συκοφαντίες εἰς βάρος σας.	★ Ἂν μὲ τὴν αὔξησι τῶν προφυλάξεων κατορθώσετε νὰ διατηρήσετε μιὰ καλὴ ὑγεία μέχρι τὶς 15 Ἰουλίου, ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι θὰ κυλήση χωρὶς καμμιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι. ★ Ὁ Ἰούλιος ἐπικίνδυνος, γιὰ τὶς γυναῖκες.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Ἐπιβάλλονται γρήγορες ἀποφάσεις. Κάθε ἀπώλεια χρόνου θὰ εἶχε δυσμενῆ ἀντίκτυπο στὴν ἐργασία. ★ Θὰ σᾶς γίνη μιὰ ἐνδιαφέρουσα πρόταση, ἡ ὁποία ὅμως θὰ σᾶς βάλη πρὸ διλήμματος. Σκεφτῆτε πρὶν ἀποδεχθῆτε.	★ Ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ σᾶς δώση μιὰ χειροπιαστὴ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης του καὶ αὐτὸ θὰ σᾶς ἐνθουσιάση. ★ Μιὰ νέα γνωριμία θὰ κάνη ἐκείνους ποὺ φοβόντουσαν τὸ γάμο ν' ἀναθεωρήσουν ριζικὰ τὶς ἀποφάσεις τους.	★ Μιὰ ἔστω καὶ ὀλιγοήμερη ἀλλαγὴ ἀέρος θὰ ὠφελοῦσε πολύ. ★ Ἀποφύγετε πάντως τὶς διασκεδάσεις, ποὺ θὰ σᾶς ὑποχρέωναν νὰ μειώσετε τὶς ὧρες ὕπνου. ★ Ἂν ἔχετε εὐαίσθητα νεφρά, πίνετε μεταλλικὸ νερό. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Σᾶς ἀρέσουν οἱ ἀλλαγὲς καὶ σᾶς ἐκνευρίζει ἡ ρουτίνα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ παραμελῆτε τὴν ἐργασία. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ δυσαρεστήσετε πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἐκτιμᾶ καὶ σᾶς δείχνει ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη.	★ Ἐντελῶς τυχαῖα θὰ γνωρίσετε πρόσωπο, κοντὰ στὸ ὁποῖο θὰ περάσετε ἐξαιρετικὰ εὐχάριστες ὧρες καὶ ποὺ θὰ σᾶς κάνη νὰ ἐχάσετε ἕνα δυσάρεστο πρόσφατο περιστατικό. ★ Αὔξησι τοῦ ἐρωτισμοῦ, ἰδίως στὶς γυναῖκες.	★ Σᾶς ἀπειλοῦν διάφοροι κίνδυνοι. Ὅσοι ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο ἢ ἄλλο τροχοφόρο, ἂς προσέξουν πολὺ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς καὶ ἂς ἀποφύγουν κάθε περιττὴ μετακίνησι. ★ Τὸ νευρικὸ σύστημα ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Σᾶς παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ δείξετε τὴν ἀξία σας καὶ μάλιστα νὰ ἐπιτύχετε κάτι, ποὺ θὰ ἐκπλήξη κι' ἐσᾶς τὸν ἴδιο. ★ Μὴ βασανιστῆτε πάντως σὲ ὑποσχέσεις, ἔστω κι' ἂν προέρχωνται ἀπὸ πρόσωπα ἐμπιστοσύνης.	★ Προσέξετε πολὺ τὴ συμπεριφορά σας ἀπέναντι προσώπου, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, γιατὶ τὸ περιβάλλουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ μεγάλοι πειρασμοί καὶ πιθανὸν ἕνας κακὸς χειρισμός, νὰ τὸ ἀπομακρύνη γιὰ πάντα ἀπὸ κοντά σας.	★ Προσέξετε τὴν ὑγεία σας καὶ ἀποφύγετε τὶς στραβοτιμονιές, ποὺ θὰ τὴν ἐξέθεταν σὲ διαφόρους κινδύνους. ★ Οἱ ἐπαφές σας μὲ τὴ θάλασσα ἀπαιτοῦν, κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, μεγάλη προσοχή. ★ Τυχερὸ τὸ 9.

'Από τὸ φίλμ τῆς M. G. M. "Μιὰ Κυριακὴ στὴ Ν. Ὑόρκη,,

LU/HE/07/C

"Λατρεύω τὸ λευκὸ σαπούνι τουαλέττας LUX,,

λέγει ἡ διάσημη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου ΤΖΕΗΝ ΦΟΝΤΑ

« Ὁ πλούσιος ἀφρὸς τοῦ LUX
καθαρίζει τοὺς πόρους καὶ διατηρεῖ
τὴν ἐπιδερμίδα μου ὅλη τὴν ἡμέρα,
ἁπαλὴ σὰν βελοῦδο.
Τὸ πολυτελὲς καὶ διακριτικὸ ἄρωμά του
μοῦ δίνει μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία . . »

Ὅπως ἡ Τζέην Φόντα
χρησιμοποιεῖτε καὶ σεῖς τὸ σαπούνι
τουαλέττας LUX κάθε μέρα.
Εἶναι πραγματικὰ τὸ σαπούνι τῆς
ὁμορφιᾶς τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ.

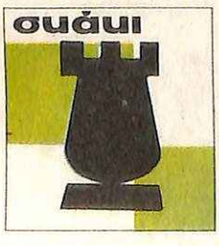
9 στοὺς 10 ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ φροντίζουν τὴν ὁμορφιά τους μὲ σαπούνι τουαλέττας LUX

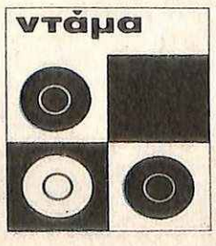
Πωλεῖται τώρα καὶ στὴν Ἑλλάδα!

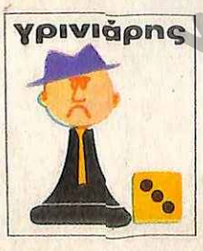

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΧΛΩΡΙΝΗΣ KLINEX

Τώρα, κάθε ελληνικό σπίτι μπορεί - χάρη στή Χλωρίνη KLINEX - νά άποκτήση ώραιότατα έπιτραπέζια παιχνίδια, πού άκονίζουν τό νού καί χαρίζουν εύχάριστες ώρες. Σιάψι, Ντάμα, Τρίλιζα, Φιδάκι, Γρινιάρης: παιχνίδια γιά μικρούς καί μεγάλους, μέ πολυτελέστατη έμφάνιση καί λεπτομερείς όδηγίες σέ κάθε κουτί. Ή KLINEX σάς δίνει τήν μοναδική εύκαιρία νά τά άποκτήσετε μόνον μέ 12 δραχμές καί μέ 10 κουπόνια τά όποία θά βρήτε σέ κάθε καινούργια έτικέττα τής ΧΛΩΡΙΝΗΣ KLINEX.

KLINEX χλωρίνη

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ